

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FROZEN
FATE
ONE

hills of
SHIVERS
and
SHADOWS
a dark romance

PAM GODWIN
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

İçindekiler

[Yazar Notu](#)

[Önsöz - Denver](#)

[1 - Frankie](#)

[2 - Frankie](#)

[3 - Frankie](#)

[4 - Denver](#)

[5 - Denver](#)

[6 - Denver](#)

[7 - Frankie](#)

[8 - Frankie](#)

[9 - Frankie](#)

[10 - Frankie](#)

[11 - Frankie](#)

[12 - Leonid](#)

[13 - Frankie](#)

[14 - Frankie](#)

[15 - Wolfson](#)

[16 - Kodiak](#)

[17 - Frankie](#)

[18 - Frankie](#)

[19 - Denver](#)

[20 - Leonid](#)

[21 - Kodiak](#)

[22 - Kodiak](#)

[23 - Frankie](#)

[24 - Frankie](#)

[25 - Frankie](#)

[26 - Wolfson](#)

[27 - Frankie](#)

[28 - Frankie](#)

[29 - Frankie](#)

[30 - Frankie](#)

[31 - Leonid](#)

[32 - Denver](#)

[33 - Frankie](#)

34 - Leonid
35 - Leonid
36 - Kodiak
37 - Wolfson
38 - Wolfson
39 - Leonid
40 - Frankie
41 - Frankie
42 - Frankie
43 - Frankie
44 - Kodiak
45 - Kodiak
46 - Kodiak
47 - Frankie
48 - Frankie
49 - Leonid
50 - Wolfson
51 - Frankie
52 - Frankie
53 - Denver
54 - Leonid
55 - Frankie
56 - Monty
57 - Frankie
58 - Frankie
59 - Frankie
60 - Kodiak
61 - Kodiak
62 - Frankie
63 - Frankie
64 - Leonid
65 - Frankie
66 - Frankie
67 - Frankie
68 - Frankie
69 - Frankie
70 - Kodiak

71 - Frankie
Pam Godwin'in Diğer
Kitapları Pam Godwin
Hakkında Telif Hakkı

OceanofPDF.com

Sevgili Okuyucularım,

Titreme ve Gölgeler Tepeleri'ne hoş geldiniz.

Burası karanlık.

Bazıları benim kitabımdan daha ağır ve karanlık (daha psikolojik)
olduğunu söyleyebilir.

önceki iş.

Kurgu korku ve trajik kötü adamların bir hayranı olarak, bu üçlemeyi o
vahşi, tüyler ürpertici içeriklere karşı sapkın bir sevgiyle yazdım.

Jack Ketchum'un yamyamlarla ilgili bir romanında
bulabileceğiniz türden.

Merak etmeyin. Bu tepelerde yamyamlık yoktur.

Ama...

"Konfor alanınızda büyüyemezsiniz."

- Denver Strakh, *Titreme ve Gölgeler Tepesi*

Amacım sizi rahatsız etmek, çelişkiye düşürmek ve hastalık derecesinde
tüketmek.

Bununla birlikte, olmak istemeyen okuyucuları travmatize etmek
istemiyorum.

travma geçirmiş.

Bu hikâye hassas bir konuya ışık tutmaktadır.

Her duruma, romantikleştirmek veya yüceltmek gibi bir niyetim
olmadan, dikkatli bir değerlendirme ve içten bir endişeyle
yaklaştım.

Öyle olsa bile, bazı okuyucular için çok fazla olacaktır.

Sizi ve akıl sağlığınızı önemsiyorum, bu yüzden LÜTFEN
takip ediyorum:

Web sitemdeki spoiler içermeyen CW listesini kontrol edin.

1. ve 2. kitaplar uçurumda bitiyor.
3. kitap neden HEA'yı
seçtiğinizi anlatıyor.

Bu hikayeye bayıldım.
Cesaretini, acısını, yolculuğunu ve mücadele ruhunu seviyorum.
Umarım siz de seversiniz.

Mutlu okumalar!

OceanofPDF.com

Önsöz Denver

-

Yatak odasının penceresinden izliyor, unutulmaz yeşil gözleri yağmurlu kasvete sabitlenmiş. *Bana.*

Beni göremez. Henüz göremiyor. İstirabında yalnız olduğunu sanıyor.

O değil.

Sonunda onun için geldim.

Vakit geldi Frankie.

Benimle birlikte kaybolma zamanı.

Asla kendi isteğiyle gitmez. Tabii ki gitmez. Beni tanımıyor.

Ama bunu düzelteceğim.

O zamana kadar, durumu anlaması bir mücadele olacaktır. Onu doğru düşünce tarzına getirmek için çaba sarf edeceğim. Tekrar tekrar savaştık ve kaçmaya çalıştık ve ben de onu güvende tutmak için tekrar tekrar risk alacağım.

O buna değer.

Bakışlarını pencereden ayırmadan kehribar rengi bir içkiyi dudaklarına götürüyor ve bardağın kenarını yalıyor.

Kentucky burbonu. Her zaman. Biraz Amarena vişne suyu ve iki vişne ile. Parlak kırmızı olanlardan değil. Koyu, zengin, sulu olanlardan.

Eminim ağzının tadı tatlı ve eşsizdir. Adı gibi.

Frankie.

Frances ya da Francine'in kısaltması değil. Ailesi ona hiç tanışmadığı büyükbabasının adını vermiş. Tıpkı benim ailemin bana asla ziyaret edemeyeceğim bir şehrin adını verdiği gibi.

İkimiz de yıllar önce ebeveynlerimizi kaybettik ve ben onların ölümüne üzülüyorum.

Uygunsuz isimlerle sıkışıp kalan bizleriz.

Ama birbirimize uyuyoruz ve artık bana sahip. İhtiyacı olan tek şey bu.

Buz gibi yağmurun altında durup saklandığım yerden bana bakmasını bekledikçe, doğru kararı verdiğimden daha da emin oluyorum.

Sitka, Alaska denen bu ıslak deliğe kadar kat ettiğim her kilometreye değer. Bu özel adaya fark edilmeden sızmak için katlandığım buz gibi çıplak yüzmenin her saniyesine değer. Onu kaçırp eve götürmek için yaptığım tüm hazırlıklara değdi.

Bunu senin için yapıyorum Frankie.

Ve oğullarım için.

Tanrım, onu sevecekler. Ama ilk başta değil.

Onları kazanacak. Ama bilerek değil.

İstemedi flört ediyor. Olmayı bekleyen bir kaza. O gözler. Yapmak istemediği sözler veren o flörtöz, kirli, uzun süre kalıcı, yeşil gözler. Elinde değil.

Tıpkı erkeklerin onu görünce sertleşmekten kendilerini alamadıkları gibi. Zayıf erkekler.

Sert değilim. Yine de zayıf değilim. Disiplinim ve sabrım var ve onun da buna ihtiyacı var. Bana ve benim kusursuz itidalime ihtiyacı var.

Şu anda denesem bile sertleşemeyeceğimi boş ver. Dondurucu yağmurun altında çıılçıplak dururken olmaz.

Soğuk beni rahatsız etmiyor. Biraz karla karışık yağmur, evdeki sıfırın altındaki sıcaklıklarla kıyaslanamaz bile. Umarım bolca kalın giysisi, kalın çorapları ve iyi bir çift kışlık botu vardır ve lanet olsun, neden bu kadar güzel?

Uzun, dalgalı kızıl saçları açık teninde ateş gibi parlıyor. Tamamen doğal. Dolgun pembe dudakları çaresizlikle somurtuyor. O da doğal. Ve o minik, kalkık göğüsler? Bundan daha doğal olamaz.

Meme uçlarının gömleğini ve cam pencereyi kesmesine izin vermek istercesine bugün sütyen giyme zahmetine girmedim.

Oğullarım onları fark edecekler, küçük boyutları ne olursa olsun. Her yeri küçük; burnu, elleri, kırılabilir kemikleri. Vahşiler bu kadar narin ve küçük bir bedenle ne yapacaklarını bilemeyecekler. Ama öğrenecekler. Ve bana teşekkür edecekler.

Sonunda pencereden çekildi ve ben de birkaç uzun adımda merdivenleri atlayarak verandaya çıktım.

Hafif adımlarla ilerliyorum, ayak seslerim yağmurdan ıslanmış zemin kaplamasında duyulmuyor. Kolumun altına sıkıştırdığım su geçirmez giysi torbasıyla, parlak ışıklı pencereleri birbiri ardına geçiyorum ve ancak arka kapının kapalı oyuğuna ulaştığımda duruyorum.

Çantadan kuru bir kot pantolon, termal bir gömlek, ip ve bir çift lateks eldiven çıkarıyorum. Her şeyi üzerime geçirirken dikkatimi çevreden ayırmıyorum.

Bu özel adanın her dönümünü kaplayan yüksek ağaçlar, sahte bir izolasyon hissi yaratarak, şebekeden uzak olmayı çok isteyen bir ortam yaratıyor

ve sertleşmek. Ama burada zorluk yok. Çorak bir çöl yok. Sonsuz kış yok. Açlık sancısı yok.

Ada şehir elektriğiyle çalışıyor, Tanrı aşkına. En yakın hastane -Frankie'nin çalıştığı yer tekneyle sadece birkaç dakika uzaklıkta ve yiyecekler burada yakalanmıyor ya da yetiştirilmiyor. Teslim ediliyor. Fazla maaşlı bir hizmetçi tarafından. Malikanenin lordu tarafından istihdam edilen birçok kişiden sadece biri.

Yürüyüş yolları araziye boydan boya geçiyor ama Frankie bu yollarda yürümüyor. O koşuyor. Tam hız, yüksek enerji ve maksimum dayanıklılıkla her gün bu patikaları yırtıp atıyor.

İyi bir şey. Onu götüreceğim yerde, hayatta kalmak için bu cesaret ve dayanıklılığın her zerresine ihtiyacı olacak.

Daha fazla yol sonsuzluk havuzuna, helikopter pistine, teçhizat kulübesine, kayıkhaneye ve büyük yatları tutmak için yapılmış iki rıhtıma çıkar. Ana cazibe merkezi olan sedir kiremit ve taştan yapılmış konak, *Alaska*'dan fırlamış gibi görünüyor.

Architectural Digest, eğer böyle bir şey varsa. Öyle bir şey yok.

Estetik ve konfor için hiçbir masraftan kaçınılmamış. Hayatta kalmak için değil, spor için balık tutan bir milyarder için inşa edilmiş nihai bir inziva evi. Başkası tarafından öldürülüp derisi yüzülen ayıların postlarıyla süslenmiş. Gerçekte sadece gösterişçi küçük bir amcık olduğu halde erkek gibi davranan biri.

Saçımdaki yağmur suyunu silkeliyorum ve tuş takımına bir kod giriyorum.

Arka kapının kilidi açıldı ve ben dinleyerek

bekledim. Ana katta beni sessizlik

karşılıyor. Üst katta ayak sesleri.

İçeri giriyorum.

Güvenlik standarttır, kutudan çıkar çıkmaz. Kapılarda tuş takımları. Tahmin edilmesi kolay şifreler. Pencereelerde sensörler. Rıhtımlarda hareket dedektörleri.

Ziyaretçiler tekneyle geldiklerinde ev sahibine haber verilir. Uygun kod olmadan bir kapı kırılırsa, yetkililere haber verilir.

Temel koruma.

Kibirli,

gerçekten.

Sanki etrafı çevreleyen okyanus bir şekilde aşılmaz bir hendek görevi görüyormuş gibi. Sanki hiç kimse Sitka'dan buz gibi sulara kısa bir yüzüş yapıp güvenlik anahtarının kodunu çözemezmiş gibi.

Benden başka kimse yok.

Ve kimse burada olduğumu bilmeyecek.

Çamurluğa giriyorum ve ayaklarımı atılmış bir çift koyun derisi terliğin içine sokuyorum. On iki numara, benimle aynı. Ama bunu zaten biliyordum.

Mülkte hiç güvenlik kamerası yok. Son fark edilmeyen ziyaretim sırasında evin içine ve etrafına sakladıklarım hariç.

Tüm çalışanlar gece için gitti.

Bu terliklerin sahibine gelince? Sitka şehir merkezindeki ofisinde geç saatlere kadar çalışıyor. Orada da kameralarım var.

Bu adada benden başka kimse yok. Ve

Frankie Novak.

Geniş arazide geziniyorum ve yıllar önce buraya sakladığım tüm kameraları toplayıp su geçirmez çantama koyuyorum. Neredeyse her odada bir kamera var ve çok fazla oda var.

Tanrım, şuraya bir bakın. Üst düzey sanat eserleri ve elektronik cihazlarla ıslıl ıslıl parlayan bu yer, hiçbir pratik amaca hizmet etmeyen parlak şeylerden oluşan teknik renkli bir esneme.

Yani, neden duvarda kılıçlar var? Onları nasıl kullanacağını bilmiyor. Doğru düzgün bir güvenlik sistemi bile kuramıyor.

Bu evdeki yeri doldurulamaz tek şeyi koruyamaz. Onu ana yatak odasında buldum.

Sırtı bana dönük, burbonu komodinin üzerinde, bardak dolu. Daha önce doldurmuştu, içmeye hiç niyeti yoktu. Bu gece değil.

Yine pencerenin önünde, umutsuzluğu tetikte olmasını gerektiriyor. Rıhtımı izliyor. Onu bekliyor. Bir saat önce evde olmalıydı.

Adamın hâlâ ofiste olduğunu, ayakkabılarını bir kenara fırlattığını, kravatını gevşettiğini ve kendi viskisini içtiğini bilmiyor. Kasıtlı olarak oyalıyor. Yakın zamanda eve gitmeyecek.

Bu sabah yaşadıkları tartışmayı çözmek için çaresiz olduğunu biliyorum. Ama bunu düzeltmeyecek.

Onu bir daha asla göremeyecek.

Elimdeki ipi çözüyorum.

Beni duymuyor. Kalbimin sesini değil. Kanımın vızıltısını değil.

Mesafeyi kapatırken ödünç aldığım terliklerimin izini de.

Bir adım daha, bir adım daha, usulca, dikkatlice, tenindeki kiraz parfümünün kokusunu alana kadar. Çok yakın. Nefesim saçlarını karıştırıyor.

Omuzları kasılır ve tüm vücudu hareketsiz kalır.

Artık biliyor.

Yavaşça, sertçe dönerek gözlerini benimkilere çeviriyor. Gözleri genişliyor, beyazları şokla parlıyor. Sonra ölümcül yarıklara doğru daraldılar.

Oh, vahşet. O bir savaşçı.

Umarım onu öldürüp her şeyi mahvetmek zorunda kalmam.

"Mücadele etme." İpi eldivenli ellerimin arasında gergin bir şekilde çekiyorum. "Bu sadece biraz acıtacak."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

On saat önce

Göğsümde kaynayan, çirkin bir acı patlıyor. Onu yutuyorum, boğuluyorum ve daha fazla ıslak ses çıkıyor.

Kahretsin, ben ağlayan biri değilim. Birinin önünde asla. Kocamın bile. Öfkelenmeyi, çılgılık atmayı ve bir şeyleri kırmayı tercih ederim. Şu anda bile ellerim şiddetten titriyor. Ama çok derinden yaralıyım, duygularım çok acı verici bir şekilde ham ve savunmasız. Bu bokun gözyaşlarına dönüşmesini engelleyemiyorum.

Bu arada, hayatımın aşkı bana bakıyor. Sanki kaçıp evliliğimizi hafızasından silmek üzereymiş gibi beni tanıyor. Çok kötü oldu. Buna o sebep oldu -sadece onun yapabileceği gibi- ve Tanrı adına, bununla başa çıkacak.

"Gitmiyorsun Monty." Plastik test çubuğunu göğsüne fırlatıyorum ve yere düşmesini izliyorum. "İşten bir gün izin alacaksın, böylece bu konuyu konuşabileceğiz."

"Yanlışı." Aynaya doğru ilerliyor ve kravatının düğümünü sıkıyor, sesi buz gibi, bükülmüyor. "Mountain View ofisinde yeterli personel yok. Doğu Yakası'ndaki işçi grevleriyle uğraşıyorum, İngiltere'deki son teslim tarihlerini denetliyorum ve açıkçası bunun için enerjim yok..." Parmağını gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüme doğrultuyor. "*Bu.*"

Karanlık ruh halim her kelimeyle daha da kararıyor. Kocamı seviyorum. Derinden. İçtenlikle. Ama bazen onun soğukluğu hayattaki seçimlerimi sorgulamama neden oluyor.

Sanki ona aşık olmak bir seçimmiş gibi.

"Bu..." Bir elimi düz karnıma bastırıyorum, parmaklarım içerideki kırılğan yeni kalp atışını kucaklamak için yayılıyor. "*Bu* her şeyden önce gelir." "Daha ne kadar net olabilirim bilmiyorum. Tanıştığımızda nettim. Evlendiğimizde çok nettim. Bu sabah beni bu haberle gafil avladığında da gayet nettim." Hamilelik testi çubuğunu parlak ayakkabısının altında ezerek yanımdan geçip gidiyor. "Çocuk yok Frankie. Seviştığımız ilk gece bunu söyledim ve sen de kabul ettin. Ben de kabul etmedim.

Üç yıl içinde bir kez bile fikrimi değıştirmedim. Lanet olası çocuklar yok. Tartışma yok. İstisna yok." Dolabın derinliklerinde kaybolur ve saniiyeler sonra takım elbise ceketini omuz silkerek çıkar. "Doktor randevusunu ayarlayacağım. İşlem sırasında elini tutacağım. Sonra da hiç olmamış gibi yolumuza devam edeceğiz."

"Kürtaj mı?" Bağıriyorum, öfkeyle titriyorum ve arkasından hışımla tükürüyorum. "O kadar çirkin bir kelime ki söyleyemiyorsun bile."

"Kürtaj." Elinin küstah bir hareketiyle heceleri omzunun üzerinden fırlatıyor. "Adına ne dersiniz deyin. Ondan kurtuluyoruz."

Duygusuzluğu karşısında irkildim.

"Bunu kastetmiş olamazsın." Kalbim kırık kemikler ve uğuldayan rüzgar. "Bunu istemediğini biliyorum ama-"

"Yapma. İstemiyorum. Bu benim bir numaralı kuralım-"

"Seni de değerli kurallarını da sikeyim. Bu çocuğu benden almaya çalışmana meydan okuyorum."

"Bir anlaşmamız vardı!" diye kükrüyor.

"Sence bunu ben mi istedim? Kendimi kasten hamile bıraktığımı mı? Vazektomin başarısız oldu. Bunu kabul et. Ya da kabul etme. Korkak gibi kaçmana sebep olan her neyse, kararımı değıştirmez. Ne olursa olsun, bu bebeği doğuracağım Monty. Beni duyuyor musun? Eğer benimle olursan, yemin ederim, iyi olacağız. Tanrı biliyor ya, planlanmamış bir hamilelikle karşılaşan ilk çift biz değiliz. Öncelikler değışir. İlişkiler uyum sağlar-"

"Ve kadınlar aldatır."

Suçlama nefesimi kesiyor.

Bunu inkar etmeyeceğim. İnkâr etmek zorunda da değilim. Daha önce hiç bu kadar sadık biriyle tanışmamıştı, ondan daha sadık bir kadın olamaz. Eğer şimdi sadakatimi sorguluyorsa, çoktan mahvolduk demektir.

Ona ne kadar uzun süre bakarsam, yüz hatları o kadar sertleşiyor ve çenesi taşa dönene ve mavi gözleri buz tutana kadar daha da sertleşiyor.

Yerimde duruyorum, zihnim üzücü bir olasılığa doğru dönüyor.

Eğer bunu düzeltmezse, onu terk etmek zorunda kalacağım. Onu ne kadar çaresizce seversem seveyim ya da bu beni ne kadar geri dönölmez bir şekilde yok ederse etsin, kendi çocuğunu reddeden bir adamla kalmayacağım.

İfadesindeki kin yavaşça kaybolur. Çenesi gevşiyor ve iç çekerek şifonyere doğru dönüyor.

"Sen hilekâr değilsin." Bir elini gür siyah saçlarında gezdiriyor, gözleri aynada benimkileri bulduğunda sesi yumuşuyor. "Bunu ima etmekle hata ettim."

Bir tartışma önlendi.

Başımı eğiyorum, kendime onun kötü olmak için bu şekilde tepki vermediğini hatırlatıyorum. Kendini korumak için.

Daha önce de bu durumdaydı. Düşünmek istediğimden çok daha fazla kez.

hakkında.

Çok zengin ve silahsızlandırıcı bir şekilde iyi olmak, bu topraklarla birlikte gelir.

Bakıyorum. Alaska'daki en gözde adam o, ben onu piyasadan kaldırdıktan sonra bile.

Kadınlar onu ister. Erkekler onun gibi olmak ister. Ve *hiç kimse*, yani *hiç kimse*

-Monty gibi kendini aşırı derecede şımartıyor.

Başka bir deyişle, kocam sevişmeye bayılır.

Üç yıl önce onunla göz göze geldiğimde, yontulmuş fiziği ve külot eriten gülümsemesiyle milyarder playboy klişesinin timsaliydi ve 49. eyaletteki her yatağa girip çıkıyordu.

İğrenç.

Bana ilk kez çıkma teklif ettiğinde ona verdiğim cevap tam olarak buydu. Ve sonraki on seferde de.

Benim iticiliğim onun beni daha çok takip etmesine neden oldu.

Belli ki Sitka'da onun peşinden koşmayan, ilk buluşmada onunla yatmayan ve onu hamilelikle ya da başka bir aldatmacayla tuzağa düşürmeye çalışmayan tek kadın benim.

O beni takip etti, tam tersi değil. Ve kutsal lanet, o yaptı beni takip etti. Bedenimin ve ruhumun her bir parçasına sahip olana kadar irademe karşı bir yıl süren bir savaş açtı. Ama herkesin niyeti hakkında o kadar bıkkın ki bazen bunu unutuyor.

Ondan istediğim tek şeyin sevgi olduğunu unutuyor.

Dürüst, sadık sevgi.

"Ben diğer kadınlardan değilim." Ellerimi kalçalarımaya dayadım.

"Sikinin büyüklüğü, banka hesabın ya da lanet olası özel ada."

Kollarımı açarak pencerelerin ötesindeki komşu Alaska adalarının muhteşem manzarasını gösteriyorum.

Elbette, en pahalı adada yaşıyoruz ve elbette, inkar edilemez derecede görkemli ve huzurlu. Lüks bir deniz manzarası cenneti

Dağlarla ve parayla çevrili. Ama onunla birlikte olmak için sefalet içinde yaşamaya razıyım. Evlendiğimizde gönüllü olarak evlilik sözleşmesi imzaladım. Ne?

Onun güvenini kazanmak için daha ne yapabilirim?

"Sen tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun." Yüzünü bana çeviriyor, bakışları meydan okuyor. "Bunu anlamıyorum. Her zaman güvenmiyorum. Ama buna bağımlıyım. Seninle bu yüzden evlendim."

"Benimle evlendin çünkü sana karşı koyan tek kişi benim."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Özür dile."

"O arsız lanet ağız..." Bileklerimi kavırıyor ve beni kendine çekiyor, bakışları dudaklarıma düşüyor, yanıyor. "Kendini çok güçlü sanıyorsun. Sanki beni kontrol edebilirmişsin gibi."

"Öyleyim. İstiyorum."

"Boyun eğişini çok daha tatlı kılıyor." Beni yatağa doğru döndürdü.

Göğsüm yatağa çarpıyor ve o da beni takip ederek ağırlığıyla beni sıkıştırıyor.

"Özür dilerim." Nefesi kulağımı okşuyor. "Ne için?"

"Pislik olmak."

"Teşekkür ederim. Şimdi üzerimden kalk da işimizi bitirelim-"

Tutuşunu sıkılaştırıyor, uyarılmışlığını kıcıma sürtünürken kasları kasılıyor.

"Hayır." Öfkem kabarıyor ve dirseğimi kaburgalarına saplıyorum. "Bunu yapmayacağız."

"Kapa çeneni." Dişlerini boynuma batırıyor ve beni sertleştiriyor. Sonra dili acıyı okşuyor. "Beni çok sertleştiriyorsun."

Kanıt arka tarafıma baskı yapıyor, şişiyor, uzuyor.

Tipik Monty taktikleri işte. Elleri bacaklarımda dolaşırken ve nefesi boğazımda sıcakken, beynim sıvılaşıyor, kalbim durana ve sonlandırmak istediği hamileliği tamamen unutana kadar beni itaat ettirmek için becermek niyetinde.

"Aç şu lanet bacaklarını," diye homurdanıyor.

"Hayır." Daha fazla hırıltı. Ya da en azından ben onun altında işe yaramaz bir şekilde eğilirken kaba görünmeye çalışıyorum. "Dur!"

"Benimle savaşılmaya devam edersen, kıcını

kayganlaştırıcı olmadan sikerim." Boş bir tehdit değil. Bu onun en sevdiği ceza.

Başka bir gün olsa, onun iğrenç oyunlarına teslim olabilir, acıdan aldığı zevk için can atabilirdim. Ama bugün değil. Kalbimin içinde karmakarışık ve argümanımız dengede asılı duruyor.

Sadece bir kaşkorse ve iç çamaşırı giydiğim için dezavantajlıyım. bacaklarımdan aşağıya doğru güreşiyor. Birkaç sert tekme ve hırıltıyla sırtüstü dönüyorum ve onunla bakış bakışa karşılaşıyorum.

"Hayır." Ses tonum keskin ve sert, yanlış anlaşılmaya yer bırakmıyor. "Bana bak Monty. Oyun oynamıyorum. Ben diyorum ki, *siktir git*."

Kıpırdamadan duruyor. "Sen ciddi misin?" "Ölümcül."

Beni bu konuda zorlamaması gerektiğini çok iyi biliyor. Öfkeli bir itiş kakışla egosundaki kızgın morluğa uyması için yatağa uzanır, pantolonunu düzeltir ve kapıya doğru adım atar.

"Nereye gidiyorsun?"

"Geç kaldım." Çıkarken şifonyerden cüzdanını ve telefonunu alır.

Üç saniye önce aleti kıcıma girdiğinde geç kalmamıştı. "Bana yardım et..." Ayağa kalkıp iç çamaşırımı yukarı çekiyorum. "Eğer o kapıdan çıkarsan..."

"Ne yapacaksın?" Eşikte duraklıyor, sesi ürpertici bir sessizlikte.

"Ne yapacaksın, Frankie?"

Gideceğim. Eşyalarımı toplayıp o dönmeden gideceğim. Yeniden başlayacağım. Onsuz.

Bu gerçeği dile getirmek yerine bakışlarımı sertleştiriyorum. Eğer doğru şeyi yapacaksa, bu benim ultimatoma vermem yüzünden olmayacak.

Ama o bir erkek olduğu için, takım elbisesi içinde kibirli ve değerli bir şekilde orada duruyor ve sessizliğimi teslimiyet olarak yorumluyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Koridora doğru adım attı. "İşten sonra yemekli bir toplantım var."

"Monty-"

"Geç kalacağım. Beklemeyin." Köşede kayboldu. Panik boğazımı daraltarak içeri hücum ediyor.

Gidiyor. Gerçekten gidiyor, sanki karısına bebeğini aldırmasını söylememiş gibi.

En büyük ihanet gibi geliyor.

Aşırı tepki mi veriyorum? Belki tam bir gün ayrı kaldığımızda eve açık fikirli bir şekilde gelir ve babalık fikrini tartışmaya istekli olur. Belki ikimiz de düşünecek zaman bulduktan sonra verimli bir konuşma yapabiliriz.

Ama yapamam. Burada öylece oturup onun yüce kararını bekleyemem. Ona bir şans daha veremeyecek kadar öfkeli ve perişan haldeyim.

Bu, ayak seslerini duymak için zorlamamı ve geri dönmesini istememi engellemiyor.

Lütfen, Monty. Lütfen, gitme.

Geri çekilen adımları kulaklarımın ötesinde kayboluyor. Sonra ön kapı kapanıyor, kalbimize saplanan bir bıçak gibi bizi bitiriyor.

OceanofPDF.com

Bu kadar o zaman. Her şey bitti. Gitmek zorundayım.

Bu gerçeğin dehşeti o kadar ağır, o kadar bütünüyle vuruyor ki, ciğerlerim bir feryatla çöküyor. Dizlerim bükülüyor ve içimde çatırdayan ıstırap tarafından yutulurak yere yığılıyorum.

Kahretsin, Monty'yi her şeyimle seviyorum-

Hayır. Bu hesaba katılamaz. Buna izin veremem. O dönmeden önce toparlanıp adayı terk etmekten başka çarem yok. Çünkü kesin olan bir şey var. Gitmeme asla izin vermeyecek.

Boğazım düğümleniyor. Yeniden başlamak kolay olmayacak; hamile ve kalbi kırık, Tanrı'dan daha fazla parası ve kaynağı olan bir adamdan kaçmak. Bakış açım çok acımasız.

Ve aynen böyle, bunun ağırlığı altında parçalanıyorum. Nefes alamadan yere kıvrılıyorum, ruhumun enkazına doğru titriyorum. İçimde körüklenen her şeyi -çaresizliği, korkuyu, kalbimin enkaza dönüşmesinin teselli edilemez ıstırabını- serbest bırakırken gözyaşlarım sınırsızca akıyor.

Boğazımdan gelen sesleri tanıyamıyorum. Şiddetli feryatların ötesini duyamıyorum. Teselli edilemez acının ötesinde bir şey hissedemiyorum.

Kahretsin. Lanet olsun. Ne yapacağım ben şimdi?

Kendimi toparlayacağım, olan bu. Hastaneyi arayıp işimi bırakacağım. Travma hemşiresi olarak her yerde çalışabilirim.

Monty'nin beni bulamayacağı bir yere.

Sitka'dan ayrılacağım. Gerekirse Alaska'yı terk ederim. Her zaman memleketimden uzaklaşmak istemişimdir ve biraz birikmiş param var. Bunu yapabilirim. Bebek ve ben iyi olacağız. Hayatta kalacağız.

Keşke ağlamayı kesebilseydim.

Yanan gözlerimi kapatarak yanıma almam gereken temel eşyaları zihnimde sıralıyorum. Bazı temel kıyafetlere, hastane önlüklerime, banyodaki hijyen ürünlerine, seyahat için kimlik ve belgelere ihtiyacım olacak...

Ne kadar çok düşünürsem, o kadar gerçek oluyor ve o kadar zorlaşıyor.

Ağla.

Kahretsin, ben bundan daha güçlüyüm. Evet, acıyor. Cehennem gibi acıyor, ama acıdan daha güçlüyüm.

Ayağa kalk.

Ayağa kalkıyorum ve pencereye yaslanıp yağmura bakıyorum. Daha açık günlerde buradan rıhtımı görebiliyorum. Ama onu lüks yatına tırmanırken, deri koltuğuna uzanırken ve Sitka şehir merkezindeki ofisine şoförlü olarak götürülmenin rahatlığını yaşarken hayal etmek için görüş mesafesine ihtiyacım yok.

Benimle olan ilişkisini nasıl bıraktığına dair hiçbir şüphesi yok. Kendi evrenini kontrol eden bir adamdan başka bir şey değil.

Haritanın her yerinde ofisleri ve her ihtiyaca uygun yüksek kaliteli araçları (tekneler, arabalar, helikopterler, özel jetler ve deniz uçakları) vardır ve profesyonel şoförlerden oluşan bir ekip yedi gün yirmi dört saat emrindedir.

Onu taşımak için neden bu kadar çok insan çalıştığını asla anlayamayacağım. Filosundaki her uçağı nasıl kullanacağını, tüm teknelerini nasıl kullanacağını ve kendi arabalarını nasıl kullanacağını biliyor. Sanırım bir adamın mantığından çok parası varsa, her şeyi kendisi için yapmaları için başkalarına para ödemekte bir sakınca görmüyor.

Ama yine de evliliğini kurtarmak için işten bir gün bile izin alamıyor.

Orada ne kadar durduğumu, gözyaşlarımı susturmaya çalıştığımı bilmiyorum ama bir noktada yalnız olmadığımı hissediyorum.

Arkamdaki hareket saçlarımı rahatsız ediyor. Bir hava fısıltısı. Boynumu gıdıklıyor ve içime bir ürperti gönderiyor. Nefesim kesiliyor ve etrafımda dönüyorum.

Bakışlarım masmavi gözlere batıyor ve sendeleyerek geri çekiliyorum.

"Lütfen, ağlamayı kes." Monty beni kendine çekti ve kollarının arasına aldı. "Gözyaşlarını görmek beni öldürüyor."

Göğsüm sıkışıyor. "Sen ne-?"

"Hayatta seni üzgün görmekten daha dayanılmaz çok az şey vardır." Ağzını alnıma bastırarak beni banyoya götürüyor ve tezgâhın üzerine bırakıyor. "Buna dayanamıyorum."

Titreyerek ve uyuşmuş bir halde, bir el bezini ılık suyun altına tutup yanağıma götürürken hiçbir şey söylemiyorum. Nazikçe gözyaşlarımı siliyor ve temizlediği her noktayı öpüyor. Siliyor, öpüyor, yüzümün ve boynumun her santimini yatıştırıyor.

İşte bu. Kayıtsızlığı ve dokunulmazlığıyla nam salmış Monty Novak'ın bu yumuşak, şefkatli yanı, o ilk yıl beni nasıl yıpratmıştıydı. Bu

beni apkınlıklarını görmezden gelmeye ve ilk randevuyu kabul etmeye nasıl ikna ettiğiydi. Bu şekilde beni yatağına attı ve bir yıl sonra beni karısı olarak kabul etti.

Kalbimi böyle kazandı.

Beni kendine yaklaştırıp yüzümü güçlü boynuna yaslar­en gözlerim kapanıyor. O benim sığınağım, soğuga karşı korumam, kemiklerimi  rpertiğinde bile. Kollarını bana dolamışken ve elleri sırtımı okşarken, kendimi umut etmeye bırakıyorum.

O burada.

Hiç gitmedi.

Bu bir

başlangıç.

şimdi sadece doğru şeyleri söylemesi, af dilemesi ve çocuğumuzun hak ettiğı baba olacağına beni ikna etmesi gerekiyor.

Burada çok şey bekliyorum ve her şey o kadar berbat ki gözyaşlarım yeniden akmaya başlıyor.

"Bunu nasıl d zeltebilirim?" Başparmaklarını yüzümü kurulamak için kullanıyor.

Yanakl

ar. "Nasıl olduğunu biliyorsun."

"Frankie, eğer bu bebeğı doğurursan..." Bir elini indiriyor ve bir parmak eklemine karnıma indirdi. "Bu beni senin bedeninden, zamanından ve sevginden mahrum bırakacak. Yapmayacağım..." Sıkı bir nefes alır ve sertçe nefesini verir. "Ben paylaşmam, lanet olsun. Seni kimseyle paylaşmayı reddediyorum, bir çocukla bile."

"ocuğunuz."

"Ben bencil bir
pisliğim." Dişlerim
birbirine çarpıyor.

"Bunu bir düşün." Kalçalarımı kavrıyord, sertçe sıkıyor. "Bu delicesine m kemm l vücudun esnemesini ve şişmesini gerçekten istiyor musun?"

"Cidden bu kadar sığ mısınız?"

"*Kesinlikle*" der gibi kara kaşlarını çatıyor. "Ve küçük pislik vücudunu yok ettikten sonra, hayatının geri kalanını sevginin her zerresini talep ederek geçirecek. Bana ne kalacak?"

"İkinizi de eşit derecede seveğim, Monty."

"Kabul edilemez. Ben paylaşmam, unuttun mu?"

"İnanılır gibi değil. Sanki bir çocukla konuşuyorum." Güçlü kollar tarafından geri çekilmek için kendimi itiyorum.

"Peki ya senin zamanın?" Bir elini bacaklarımın arasına sokup iç
amaşırlarımın arasından beni kavırıyor. "Bezler, kusmuklar ve
beslenmeler... Biliyorum

Sen, Frankie. Tüm zamanını ve dikkatini sümüklü horoz engelleyiciyle ilgilenmeye harcayacaksın. Seks hayatımız ne olacak?"

"İlk başta alışmak zor olacak." Bileğini itiyorum, okşanacak havada değilim. "Bebeğimizi aşağılamanın tartışmana yardımcı olmadığını söyleyebilirim. Ama devam et ve kendini daha derin bir çukura sok."

Sinir bozucu bir sırıtışla parmaklarını deliğime sokuyor.

"Hayatımda gördüğüm en seksi amcığa sahipsin." İç çamaşırlarımın kasıklarını yana doğru çekerek beni açgözlü dokunuşuna maruz bırakıyor. "Buna her zaman erişebilmeliyim."

Sesinde çok fazla alfa var. Çok fazla sahiplenme. Tam bir kıskanç pislik, nefret ettiğim her şeyi temsil ediyor. Ama onu bu haliyle sevmezsem namerdim. Tüm agresifliği ve ukalalığıyla. Bu adam beni tahrik ediyor.

başka hiçbir şeye benzemez.

Bu yüzden her gün sevişiyor. Genellikle günde birkaç kez. Ama şimdi buna boyun eğmeyeceğim. Hayır, bu sefer olmaz.

"Hak ettiğinden daha fazla erişimin var." Bacaklarımı sıkarak elinin hareketlerini engelliyorum.

"Bu yeterli değil." Kalçalarımı ayırdı. "İşini bırak."

"Ne?" Kulaklarım çınlıyor. "Aklını mı kaçırdın sen? Bunu konuşmuştuk."

Tutulan bir kadın istiyor ve ben reddediyorum. Hemşire olmayı seviyorum. Finansal bağımsızlığımı seviyorum. Sadece bu da değil, o her gün işe giderken ben bu adada tek başıma tıklıp kalırsam çıldırırım. Hayır, teşekkür ederim.

"*Hem* bu bebeği *hem de* işini elinde tutamazsın." Parmakları vücudumu delerken bakışları da benimkileri deliyor.

"Yapamam amına koyayım." Hararetli nefeslerle onun kaslı ön kolunu kavriyor, karşı konulmaz saldırısından kaçmaya çalışıyorum. "Dur."

"Seç." Kalçalarına doğru eğiliyor ve iç bacaklarım boyunca öpücükler konduruyor. "Bebek ya da iş."

"Hayır! Siktir git." Dudakları merkezime yaklaşırken kıvranıyorum ve tekmeliyorum. "Cehenneme git, Monty. İstemiyorum...ahhhh!"

Ağzı ve parmakları amımı doymak bilmez bir şekilde işliyor, amımın buzlarını çözüyor.

Direncimi bir ısı birikintisine dönüştürüyor. Bacaklarım kulaklarına doğru titriyor ve ellerim onun muhteşem siyah saçlarında dolanıyor.

Beynim hırıltılı, vahşi bir şeye dönüşüyor.

arzularım sel gibi akıyor. Ama buna karşı koyamıyorum. Onun günahkâr dudaklarını üzerimde son kez hissediyor olabileceğimi bile bile kendimi bu

zevkten mahrum edemem.

Boşaldığımda o kadar şiddetli bir duygu boşalımı oluyor ki sonunda hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Belki hamilelik hormonları yüzündendir. Belki de utançtır. Ya da

Belki de içimin derinliklerine yerleşmiş olan önsezidir.

Taze gözyaşlarımı fark ettiği anda yüzüme bakıyor, ağzıyla dudaklarımı okşuyor. Dilinde kendi tadımı alıyorum ve çenesindeki gerginliği hissediyorum. Onu itmeli miyim yoksa yaklaştırmalı mıyım bilemiyorum.

"Ağlama." Beni daha sert, daha öfkeli öpüyor. "Özür dilerim, Frankie. Siktir. Çok özür dilerim." Boynumu kavırıyor ve gözlerimle buluşuyor. "Bunu çözeceğiz. Hiçbir şeye karar verilmedi."

"Affedilemez şeyler söyledin."

"Biliyorum ve bunun hakkında konuşacağız. Bunun üzerinde çalışacağız. Sadece... lütfen, ağlamayı kes."

İç çamaşırlarımı düzelterek derin nefes alıyorum. Sonra hipnotize edici gözleriyle buluşuyorum. "Yemekli toplantını iptal et."

"Tamamdır."

"Bugün evde kal."

Yüzündeki kaslar geriliyor ve ellerini iki yanımdaki tezgâha vuruyor.

Haksız, mantıksız bir şekilde yakışıklı. Keskin, etkileyici, erkeksi yüz hatları, derin göğsü ve güçlü, kaslı kıcıyla bana hep bir aygırı hatırlatmıştır. Tanrı biliyor ya, sanki çiftleşme, rekabet ve ağır fiziksel işlerden başka bir şey için yetiştirilmemiş gibi bir yapısı var.

Kırk dokuz yaşında, benden yirmi yaş büyük ama bir şekilde benim yaşımda görünüyor. Şu an hariç, daha önce hiç olmadığı kadar yaşlı görünüyor.

Milyarlarca dolarlık küresel bir şirketi yönetmenin stresi omuzlarına ağır bir yük bindiriyor. Gergin ağzının köşelerinde ince çizgiler belirliyor ve şakaklarındaki siyah saçların arasından yeni gümüş çizgiler görünüyor.

Gözleri kapandıkça ve atletik vücudu daha da sertleştikçe göğsüm sıkışıyor. Onu böyle baskı altında görmekten nefret ediyorum. İş yerinde çok fazla sorunu var ve ben yardımcı olmuyorum. Eğer zorlarsam, belki onu evde kalmaya ikna edebilirim. Ama bu sadece onu aşırı yoracak ve daha da huysuzlaştıracak.

Bu istediğim son şey. Bu yüzden uzlaşıyorum.

"Tamam." Tezgâhtan kaydım ve yanından geçtim. "Altıya kadar evde ol." "Bana ne yapacağımı söyleme." Banyodan çıkarken beni takip ediyor. "Eğer bu evliliği önemsiyorsan-"

"Seni önemsiyorum."

"Kanıtla." Pencereye doğru ilerledim, sürekli yağan sağanağı

seyrediyordum.

Burada yılda 243 gün yağmur yağar. Yağmur yağıyor, kar yağıyor, genellikle gökyüzünden bir şeyler tükürüyor. Buna alışkınım, ama bazen, bataklık kasveti tüm dünyayı daha ağır hissettiriyor.

"Çok güzelsin amina koyayım." Sırtıma yaslanıyor ve kollarını belime doluyor. Dudakları boynumu okşuyor, hafifçe öpüyor ve beni ürperterek alay ediyor. "Bunu da atlatacağız."

Yapacak mıyız? Benden çok kendini ikna etmeye çalışıyor gibi. Ona dönüp bakmıyorum ya da herhangi bir tepki vermiyorum.

"Sensiz yaşayamam Frankie," diyerek çıplak omzuma vuruyor. "Sen benim ruh eşimsin. Tanrım, seni o kadar çok seviyorum ki bu beni korkutuyor."

Dudaklarını tenimde gezdirerek oyalanıyor, gitmeye isteksiz görünüyor. Sonunda çekip gittiğinde konuşmuyor ya da yürüyüşünü yavaşlatmıyor.

Soğukluk içeri giriyor, sırtımı diken diken ediyor. Beni tekrar saran sıcaklığını hissetmeyi her şeyden çok istiyorum.

Ayak sesleri koridorda geri çekilirken, "Ben de seni seviyorum" diye mırıldanıyorum. Seviyorum. Onu delicesine seviyorum. Bu kadarı gerçek.

Ama ben ruh eşi kavramına inanmıyorum. Böyle bir şey varsa bile ben bulamadım. Bu düşünceden nefret ediyorum. Çünkü eğer ruh eşleri gerçekse, bu benimkinin dışarıda bir yerlerde, keşfedilmemiş, başka biriyle sevişen, başka birini seven ve bensiz başka bir hayat yaşayan biri olduğu anlamına gelir.

Buna dayanamıyorum.

Ön kapı bu kez kapandığında, bıçak gibi hissetmiyorum. Ama kalbim yine de sıkışıyor.

Monty bazı doğru şeyler söyledi. Özür diledi. Ama yalvarmadı. Daha da önemlisi, beni iyi bir baba olacağına ikna etmedi.

Baba olmayı hiç kabul etmedi.

Dönmesini bekleyeceğim ve bu konuşmayı yapacağız.

O zamana kadar en iyisini umacağım ve kendimi en kötüsüne hazırlayacağım.

OceanofPDF.com

Monty başıma gelen en iyi şey olabilir.

Tanrı biliyor ya, bu tespiti yapabilecek kadar çok erkekle çıktım. Kimse onun güçlü özgüven, zeka ve Karşı konulmaz bir yakışıklılık. Dahası, hiç kocamın beni sevdiği gibi sevilmedim.

Ama Tanrı aşkına, o inatçı. Ya kafasını kışından çıkarmazsa? Ondan gerçekten uzaklaşabilir miyim? Yeterince cesur muyum?

Bilmiyorum.

Çenemi sıkıyorum.

Evet. Bu bebek için cesur ve güçlü olacağım.
olmak.

Gün boyunca pozitif kalmaya çalışıyorum. *Her şey* Spor ayakkabılarım adanın etrafındaki patikaları arşınlarken kafamın içinde patlamalar *oluyor*. Keşke izin günüm olmasaydı. İş yerinde olmayı, bu dengesiz enerjiyi hayat kurtarmaya yönlendirmeyi tercih ederdim.

Nefeslerim beyaz buhar bulutları halinde buz gibi havayı deliyor. Su Gözlerime çiseliyor. Su birikintileri ayaklarımın altında patlıyor. Koşmayı severim ama yağmurda değil. Her damlacık tenimi buz iğneleri gibi deliyor.

Ya bunu yapacaktım ya da içeride bekleyecek, volta atacak ve kendimi hasta edecektim.

Rıhtımın yanından koşarak geçerken, bakışlarım orada bağlı duran küçük kamara kruvazöre takılıyor. Bu eski tekne, buraya gelirken yanımda getirdiğim birkaç şeyden biri.

Bu ada. Monty bunu daha lüks bir şeyle değiştirmek istiyor ama ben buna izin vermeyeceğim. Onunla tanışmadan önce borcumu ödemem yedi yılını aldı. Bu

Beni her gün işe götürüyor ve eğer bu gece bu adadan ayrılacak olursam, beni en yakın havaalanına götürecek.

Çoktan paketleni, yakıtı dolduruldu ve yola çıkmaya hazır. Monty bu sabah işe gittikten sonra onu giysilerim, pasaportum, doğum belgem ve diğer önemli belgelerle dolu valizlerle doldurdum.

Monty'ye boktan kavgamızı düzeltmesi için ikinci bir şans vereceğim. Başaramazsa, gizlice dışarı çıkacağım, kruvazörüne gideceğim ve o beni durduramadan gideceğim.

Bunu yapabilirim.

On mil koştuktan sonra duş alıp yumuşak bir gömlek ve kot pantolon giyiyorum.

Yılın bu zamanında güneş geç batar. Yemek vakti saatler önce gelir. Özel aşçının önceden hazırladığı baharatlı yemek olan Dandan eriştesinden bir kase alıyorum. Lezzetli olduğuna eminim ama tadına bakmıyorum.

Sinirlerim gerilmiş durumda, geleceğim -bebeğimizin geleceği-bundan sonra olacaklara bağlı.

İki vişneli bir bardak burbon dolduruyorum. İçebileceğimden değil. Bunun yerine burnuma götürüp sıcak, meşemsi aromanın beni sakinleştirmesine izin veriyorum.

Altıdan birkaç dakika önce yatak odasının penceresine yerleştim ve Bekle.

Uzakta, rıhtım bir yağmur bulutu içinde durmaktadır. Monty'nin yatı Geldiğinde göremeyeceğim. Yine de bakışlarımı çekemiyorum.

Burbonun kenarını yalıyorum, likörün tatlı izinin tadını çıkarıyorum. Saniyeler yıllara dönüşüyor.

Bir kez daha yaladım ve bardağı yere bıraktım. Parmaklar vuruyor. Dizler zıplıyor. Her dakika bir eon.

Saate dikkatli bir bakış attım. Monty gecikti.

Beş dakika, on, otuz, kırk dakikaya dönüşür.

Saat yedide, gerginlik boynumu kavıyor, ruh halim çarpık ve ekşi. Aşırı öfkeli. Öfkenin de ötesinde. Bir saat önce evde olması gerekiyordu.

Onu aramayı reddediyorum. Bahane istemiyorum. Ya da daha kötüsü, gerçeği duymak istemiyorum.

Bunu düzeltmekle ilgilenmiyor.

Bu sabah bu yüzden tekneye eşyalarımı taşımadım mı? İçten içe, işin bu noktaya geleceğini biliyordum. Bütün gün bunun nasıl biteceğini biliyordum ve hala, şimdi bile, pencereden kıpırdayamıyorum.

Nasıl ilerleyeceğimi bilmiyorum. Bu durumdan nasıl çıkacağımı bilmiyorum.

Bu odayı, evim dediğim tek şehri terk edip sevdiğim adamdan uzaklaşacağım.

Kırılmadan olmaz.

Kahretsin, bu sadece beni kırmayacak. Büyük, hayati bir parçamı öldürecek.

Bu yüzden ondan nefret ediyorum. Mutlu geleceğimizi çaldığı için onu suçluyorum.

Kızgınlık ve kin, tenimin sınırlarının altında kaynıyor, yükseliyor, kaynıyor, yüzümü ateşe veriyor.

Sorun değil. Kızgın olabilirim. Bu yolun sonu değil. Kırılabilirim. İnsanlar her zaman toparlanır. Üzgün hissettiğimde, üzülebilirim. Yolumu kaybedersem, tekrar bulurum. Yalnız kalmayacağım.

Bir elimi karnıma yaslıyorum. Başka biri bana bağlı
Şimdi.

Monty neden ona ne kadar ihtiyacımız olduğunu göremiyor? Neden burada değil?

Sahip olduğu tek aileye kalbini ve ruhunu vererek mi?

Kararını verdi.

Gitme zamanı.

Kırık bir nefesle rıhtıma doğru son bir kez özlem dolu bir bakış fırlatıyorum.

Sonra onu hissediyorum.

Sırtımı örten karanlık bir gölge gibi, ses çıkarmadan cisimleşiyor. Yağmur önümdeki camı çiziyor, penceredeki yansımaları bulanıklaştırıyor. Ona doğru dönüyorum, kalbim yerinden fırlayacak gibi, beklenti içinde ve-

Bir nefes ötede, öpecek kadar yakınımda dururken, kocam olmayan bir adamın gri gözlerine bakıyorum.

Bir şok şimşegi beni sendeletiyor ve ayaklarımı yere yapıştırıyor. Her şey öfkeye dönüşmeden önce şaşkınlığımı üzerimden atmam saniyelerimi alıyor.

Monty burada değil ve şimdi de yatak odama gizlice girip... *tam olarak ne yapmak isteyen bir orospu çocuğuyla uğraşmak zorundayım.*

Zihnim karmakarışık, yabancının varlığına bir açıklama bulmaya çalışıyorum. Islak saçlar, okunamayan bir ifade, yakışıklı bir yüz -tanıdık ama çıkaramıyorum- bilenmiş bir fizik, lateks eldivenler, elinde ip ve...

Bunlar Monty'nin terlikleri mi?

İyi değil. İyi değil. İyi değil.

"Mücadele etme." İpi kaldırıp boynuma doğru uzatıyor. "Bu sadece biraz acıtacak."

Oh, hayır.

Telefonumu bıraktığım yatağa doğru dönüyorum. Bağırmanın faydası olmaz.

Adada yalnızım. Ama yine de çığlık atıyorum, kendimi yatağa atıyorum, kollarımı açıyorum, telefonu bulmaya çalışıyorum.

Bedenim yere inmiyor.

Güçlü bir kol beni belimden yakalıyor, geriye doğru çekerek hareketsiz bırakıyor.

"Bunu kendine zorlaştırma." Kulağımın dibinde iç geçiriyor, beni sırtım göğsüne dayalı bir pranganın içine hapsediyor. "Ben güreştim Hayatımda bazı kötü ayılar var. Buna kıyasla sen yeni doğmuş bir kuzusun."

Ön kolunu yüzümün önüne itiyor ve eldivenli elinden pazusuna kadar uzanan sivri gümüş bir yara izini ortaya çıkarıyor. Ayı dışından mi? Pençe mi? Umurumda bile değil.

"Bırak beni!" Nefes nefese, gözümü kırpmadan onun sert bedenine doğru hamle yapıyorum. "Eve girdiğinde sessiz bir alarmı çalıştırdın. Polis her an burada olabilir."

"Ben aptal değilim, Frankie Novak." Bir koluyla beni sıkıca tutarken, diğer kolunu kaldırıp ipi boynuma doluyor. "Kimse senin için gelmiyor."

Adımı biliyor. Yani Alaska'nın en zengin adamıyla evli olduğumu biliyor.

Sanki ada bunu ele vermiyormuş gibi.

Bu yüzden mi burada?

"Para istiyorsun." Tırnaklarımı bileklerine geçirirken gözlerim sulanıyor, bağlarından kurtulmak için nafil bir çaba. "Ne istiyorsan al. Senin olsun."

"Kavga etme," diyor yumuşak bir sesle, ipi boynumdan boynuma doğru sarıyor.

Eller.

Beni nasıl bu kadar çabuk bağlıyor? Benden daha hızlı düğüm atıyor onlardan bükülür.

Lanet olsun, beni domuz bağıyla mı bağlıyor?

"Ne istiyorsun?" İpi ne kadar sert çekersem, boğazımdaki ilmik o kadar daralıyor. Tanrım, bu çok fazla. Hava kaybediyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor ve panik tüm gücüyle geliyor. "Çıkarın şunu üzerimden. Çıkarın şunu!"

Yıllarca koşmak bana güçlü bacaklar kazandırdı, ama o bunu fark etmiş görünüyor. Ben kaçmak için ayaklarımı yere vururken, o bacaklarımı altımdan çekip alıyor.

Agresifliğine rağmen gereksiz yere sert davranmıyor. Göz açıp kapayınca kadar yerdeyim ama beni tekmelemek yerine yavaşça indiriyor ve sert bir düşüşü engelliyor.

Ben de kendimi tutuyorum. Elimde değil. Rahmimdeki kırılgan hayat iyi yerleştirilmiş bir darbeye dayanamaz. Her hareketimde içgüdüsel olarak çekirdeğimi koruyorum ve bu bana pahalıya mal oluyor.

Ağır kasların altında sıkıştım, işim bitti. Gözleri kapalıyken vahşi bir hayvanı alt edebilecek bir adamın becerisiyle, ter dökmeden beni etkisiz hale getirdi.

Kısıtlayıcı bağlama bileklerimi birbirine kilitliyor, ellerimi boynumdaki ve ayaklarımdaki ipe bağlıyor ve vücudumu cenin pozisyonuna getiriyor.

Yan yatıyorum, ciğerlerim nefes nefese ve göğsüm yanıyor. Artık beni istediği yere getirdiğine göre, nefes nefese, kemik yorgunu ve şişteki bir domuz gibi bağlıyım.

-Terli saçlarımı usulca okşuyor.

İçimden bir ürperti geçiyor. "Dokunma bana."

"Bunu senin için çok daha kötü hale getirebilirim." Bir tutam bukleyi yumruklayarak uyarı niteliğinde bir çekiş yapar ve bırakır.

"İçeri nasıl girdin?"

Güvenlik sisteminin şifresini söylüyor.

Kaşlarım birbirine çarpıyor, nabzım hızla atıyor. "Nasıl-?" "Yanlış soruları soruyorsun."

"Neden buradasınız? Ne istiyorsun?"

Bakışları vücudumun kıvrımlarında geziniyor ve kasıklarımın yakınında duraklıyor.

Oh Tanrım, oh Tanrım, bu olamaz.

Cinsel saldırı bir an için de olsa aklımdan geçmişti. Ama onun onayını görmek beni histeri krizine soktu.

Çılgına döndüğümde gırtlaktan gelen bir ses boğazımı parçalıyor, bizi uzaklaştırmak için sarsılıyor ve yuvarlanıyorum. Çırpınışımlı izliyor, kaçma çabamla ilgili hiçbir duygu ya da endişe göstermiyor.

Bana tecavüz edecek. Eğer kendimi özgür bırakmazsam, bana hayal bile edemeyeceğim şekilde zarar verecek.

"Yapma bunu!" diye bağıriyorum, öyle sert çekiyorum ki omuzlarım sanki yuvalarından fırlayacakmış gibi zonkluyor.

Şifonyere doğru ilerleyerek bir çift taytımı çıkarıyor. Tekrar yanıma dönerek kumaşı ağzımın ve başımın etrafına sarıyor ve sıkıca bağlıyor. Beni tıkadı.

Ona dik dik bakarken kalbim göğüs kafesime doğru çılgınca bir hızla çarpıyor. O da bana bakıyor, rahatsız edici bir şekilde sakın, tüm tavırları rahat.

Sonra göz kırpmıyor.

Arkadaş canlısı. Çapkın. Bu şartlar altında çok ürkütücü. Daha da rahatsız edici olanı, onu daha önce gördüğüme eminim. Ama nerede?

Bakmaktan başka yapacak bir şeyim olmadığından, kendimi ona gerçekten bakmaya zorluyorum.

Gözlerinin kırışıklığı, sarı saçlarının dalgalanması kulaklar ve yaka, seçkin bir gülümseme oluşturan yontulmuş dudaklar, kenarları kesilmiş sivri keçi sakalı ve gri ipuçları...

Lanet olsun, şimdi görüyorum. Kırklı yaşlarının sonundaki Brad Pitt'e benziyor, sadece daha yakışıklı ve daha yapılı. Tek yaptığı Görünümü tamamlamak için gazeteci çocuğu şapkasına ihtiyaç var.

Bu yüzden bu kadar ürkütücü bir şekilde tanıdık geliyor.

Doppelgänger sanki her şeyin üstündeymiş gibi, dokunduğu her şey altına dönüşecekmiş gibi yatak odamda dolaşırken yutkunuyorum. Yürüyüşü bile

Amerika'nın kalp çarpıntısının sinir bozucu, şövalye tavrını temsil ediyor.

Çekici bir yüze ve vücuda sahip olan bu adam, omuz hizasında, geriye yatırılmış altın sarısı saçlarıyla mükemmel uyum sağlayan retro bir havaya sahip. Ancak klasik Hollywood görünümünde keskin bir kenar var, kafa derim boyunca ürperten tehlikeli bir alt ton.

Boynumu zorlayarak, dolaba giden yolu takip ediyorum. İçeriden hışırtı sesleri geliyor. Çekmeceler açılıp kapanıyor. Askıların gıcirtısı ileri geri sürükleniyor.

Ne yapıyor bu?

Ne halt edeceğim ben?

Telefonum yatağın üzerinde kilometrelerce uzakta duruyor. Silah olarak kullanabileceğim hiçbir şey yok. Ellerim ayak bileklerime bağlıyken hiçbir şeyi kavrayamıyorum.

Monty her an gelebilir. Bu yüzleşme nasıl sonuçlanacaktı? Yaralanabilir, hatta ölebilir. Ama rakibini alt edeceğine güvenmek zorundayım. Monty asla kaybetmez.

Eğer zamanımı bekler ve davetsiz misafirin benimle ilgili planlarını ertelersem, bundan zarar görmeden kurtulabilirim.

Dolaptan ağır bir kaz tüyü mont çıkıyor ve başımın yanına iniyor. Bir çift yalıtımlı aşırı hava botu da onu takip ediyor.

İkisi de iki Noel önce Monty'nin hediyesiydi. Hiç giyilmediler çünkü Alaska kışlarında kardan, soğuktan ve dışarıdaki her şeyden nefret ederim.

Şakağımdan aşağı ter damlıyor.

Bu adamın dış giyimimle ilgilenmesinin tek bir nedeni var. En soğuk mevsime aylar var. Eğer beni o zamana kadar hayatta tutmak ya da daha kuzeye götürmek istiyorsa...

Panik göğsümü parçalıyor.

Beni bu adadan çıkmaya zorlarsa, ölürüm. Bir daha asla görülmem. Cinayet dedektifleri için üzücü bir istatistik daha.

"İşleri benim için kolaylaştırdın." Paltosunu ve botlarını tekmeleyerek dolaptan çıktı. "Bir kadının kocasından ayrılırken ihtiyacı olan her şeyi çoktan paketlemişsin. Hatta hepsini tekneye kadar taşıdın. Bunun için teşekkür ederim."

Midemde bir çukur oluşuyor.

O biliyor.

Kaçmaya hazırlandığımı biliyor. Beni tekneme alırsa, kendi isteğimle gitmişim gibi görünecek. Tek başıma. Cinayet şüphesi olmayacak. Soruşturma olmayacak. Arama ekibi olmayacak.

Daha önce bu konuda bir tereddüdüm varsa da artık yok.

Bu bir fıdye durumu değil.

"Lanet olsun sana!" Ağzımdaki tıkaçın arkasından çığlık atarken, tükürürken ve hırıltılı tehditler savururken panik göğsümü pençeliyor.

Monty geliyor. Beni götürmene izin vermeyecek!

Yanımda çömeliyor, dudakları sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi dinlendirici bir gülümsemeyle hafifçe ayrılıyor.

"Kocan gelmiyor." Sol elimi kavradı ve parmaklarımı açmaya zorladı. "Hâlâ ofiste."

Terimin yardımıyla alyanslarımı çıkardı.

Boğuk protesto çığlıklarım odanın içinde yankılanıyor, içimi yakıyor. Boğaz.

"Bana inanmıyor musun?" Mücevherleri yanıma bırakmak için uzaklaştı.

telefon yatağın üzerinde. "Bunu kabullenmenin zor olduğunu biliyorum ama sana bir iyilik yapıyorum."

Bir boğuşma olduğunu açıkça göstermeliyim. Kırık bir sandalye, duvarda bir delik, yerde kan... Bacaklarımı savurup yakındaki şifonyere doğru yuvarlanırken, yüzeydeki her şey düşüp kırılana kadar tekmelemeyi hedeflerken çaresizlik içimde dolaşıyor.

Çıplak ayaklarım temas etmeden önce beni durduruyor.

"Bak." Kalçalarım basıyor ve telefonunu yüzüme tutuyor.

Ekranda bir video oynuyor, bir çeşit kamera görüntüsü.

Monty ofisinde oturmuş, cam bardağından yudumluyor ve uzaklara bakıyor.

Karnım ağrıyor.

"Zaman damgasını görüyor musun?" Altındaki akan saati işaret ediyor.
"Canlı yayın."

Lanet olsun sana, Monty. Cehenneme kadar yolun var.

Bu piç her kimse, bunu planlamış. Bunun için hazırlandı. Bizi izliyormuş.

Ve Monty gelmiyor. Tek başımayım.

Yumuşak bir gülümsemeyle telefonu cebine koyar ve yatağa doğru adım atar. Şiltenin üzerine tırmanarak boyuna kadar yükselir ve tavandaki yangın dedektörüne uzanır.

Bu da ne?

Plastik muhafazadan göze çarpmayan bir cihaz çıkarırken farkına varıyorum. Bana doğru tutup sallamadan önce bunun bir kamera olduğunu biliyordum.

Ne kadar sürecektir? Öfkeli gözlerle soruyorum. Ne zamandır beni izliyorsun? Yatak odamda mı? Ben uyurken? Kocamı becerirken?

"Senin hakkında her şeyi biliyorum, Frankie Novak." Yataktan atlar ve kamerayı kapının yanındaki bir çantaya bırakır. Başka kameralarla dolu bir çantaya. "Seni, kocanın seni sevmediğini bilecek kadar uzun süre izledim.

Seni hak ediyorum."

Cihazın sesi var mı? O da dinliyor muydu? Monty'nin bebeğini taşıdığını biliyor mu?

Mahremiyetimi ihlal ettiği tüm yolları hayal ettikçe düşüncelerim kuduruyor. Kamera yatağa dönük olsaydı, Monty bu sabah ayakkabısının altında ezdiğinde hamilelik testi görünmeyebilirdi. Kırık parçaları temizledim.

Monty'nin ofisinin videosunda ses yoktu. Belki de bu adam *neden* gitmeyi planladığını bilmiyordur.

Onun bilmesini istemiyorum. Muhtemelen iki şekilde de fark etmez ama hamileliğimi gizli tutmak daha güvenli hissettiriyor. Tehdit edebileceği ya da bana karşı kullanabileceği bir şey eksilmiş oluyor.

Bağları gevşetmeden ya da kollarımı serbest bırakmadan, ağır paltoyu vücuduma sarıyor ve fermuarı yarıya kadar kapatıyor. Dışarısı bunun için yeterince soğuk olmadığından, bunun sadece ekstra bir bağlama katmanı olduğunu varsayabilirim.

Sonra, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi, beni kucağına alıp yatak odasını bir kez daha gözden geçiriyor.

Hiçbir şey yerinde değil. Devrilmiş tek bir şey bile yok. Boğuşma ya da davetsiz misafir izi yok. El değmemiş burbonum komodinin üzerinde duruyor. Telefonum ve evlilik yüzüklerim yatakta benimle alay ediyor. Özenle paketlenmiş çantalarım teknemde bekliyor. Kaçırılma gibi değil, bir kaçak gibi görünmek için yapılmış.

Ve davetsiz misafir lateks eldiven giyiyor.

Eğer o gelmeseydi, her şeyi aynen bu şekilde bırakacaktım. Telefonu ve mücevherleri bırakırdım. Ne bir not ne de bir açıklama.

Monty bu gece burada tek başına oturduğunda, bu sonuca varacaktır. Beni herkesten daha iyi tanıyor ve bulunmamak için kaçtığıma inanacaktır.

Yine de beni arayacak mı? Ne kadar sert ve uzun süre avlanacak?

Yoksa bunu istenmeyen bir hamilelikten ellerini temizlemek için bir fırsat olarak mı görecektir?

Gerçekten bilmiyorum.

Beni kaçırın kişi telaşsız bir şekilde beni yatak odasından çıkarıyor, botlarımı ve çantamı kapının yanına koyuyor.

Dehşet içime öyle bir kramp giriyor ki nefes almakta zorlanıyorum. İşte bu kadar.

Sadece iki seçenek

kaldı. Kaçıyorum.

Ya da ölürüm.

OceanofPDF.com

Parlak planımı hayata geçirirken iyi yapılmış bir işin dalgasıyla yüksekte uçuyorum.

Frankie kucağında halsizce kıpırdanırken her şey çok kolay. Çok yorgun. Muhtemelen şoka girmiş.

Ben onu yatak odasından çıkarana kadar.

Nefes alış verişi patlıyor. Çırpınıyor, tekmeliyor ve işte başlıyoruz. Tekrar.

Onu kavrayışımı sıkılaştırıyorum, bu küçük esneyen kas demeti ve artan histeri. Yaralı bir Wolverine gibi kıvranıyor ve tıslıyor. Ne kadar da kuduz bir şey, neredeyse bir çocuk büyüklüğünde ve bir kutup fırtınası gibi.

Merdivenlerden inip çamurluktan geçerek kapının yanındaki kancadan teknesinin anahtarını alıyorum. Anahtarı cebime atıp arka kapıdan çıkarken, kontrol edilemez bir çaresizlik ve sevimli bir hırçınlık nöbeti içinde çırpınmaya devam ediyor.

Beni alt edebileceğini düşünüyor. Dünyayı değiştirmeye o kadar kararlı ki.

Onun için özenle hazırladığım bir sonuç. Bu çok sevimli, gerçekten. Azmi, hıçkırığa hıçkırığa ağlayan korkuya tercih ederim.

Ona güçlü ihtiyacım var. Dirençli. Dayanıklılık ve kararlılıkta bir yoldaş. Hayatta kalmasının tek yolu bu.

Boynundaki tendonlar geriliyor, ben rıhtıma doğru yürürken gözleri ıslak arazide çılgınca geziniyor. Yağmur damlaları kirpiklerine yapışıyor. Ağzından buhar pufırları yükseliyor. Vücudundaki her kas, boğuk çığlıklarıyla titreşiyor ve cevap istiyor.

Sesine ihtiyacı yok. Sorularını yüksek sesle ve net bir şekilde duyuyorum.

"Burada yüzdüm." Çalıntı terliklerim taş döşeli patikada gıcırıyor, sağanak yağış ziyaretimin tüm kanıtlarını silip süpürüyor. "Senin teknenle gidiyoruz."

Bu habere öfkelenerek hırlıyor. Elleri serbest olsaydı, boğazıma yumruk atacağını hayal ediyorum. Ya da denerdi. Önümüzdeki günlerde beni canlı ve zarar görmemiş tutmanın sağlığı için neden hayati olduğunu öğrenecek.

Tüm kameralarımı dışarıdaki gizli yerlerinden aldım ve rıhtımdaki hareket dedektörlerini devre dışı bıraktım. Saatimi kontrol ediyorum, tam zamanında geldim.

"İkimiz de kocana onu terk ettiğini haber vermek niyetinde olmadığını biliyoruz." Onu göğsüme doğru çekiyorum, acımasızca kaçmaya çalışıyordu. "Hareket dedektörlerini senin için kapattım. O yapmaz teknenizi dışarı çıkardığınızı biliyor. Seni durdurmak için eve koşması riskli değil. Ben sadece senin planını uyguluyorum."

Eğer bakışlar öldürebilseydi, kül olurum. Tanrım, o muhteşem, gözleri ateşle yanıyor, burun delikleri öldürücü bir öfkeyle titreşiyor.

Ağzından bir damla kan kaçıyor. Dilinde bir delik mi açmış? Ya da yanağında?

Kendime engel olamıyorum. Daha şimdiden eğilerek çenesindeki kıpkırmızı damlayı yağmur alıp götürmeden önce yalıyorum.

Bu onu tekrar kızdırıyor.

Dirseklerini döndürerek ve nefes nefese kalarak bir sarsıntı geçiriyor, tüm vücudu çılgınca sarsılıyor ve sabit bir tutuşu sürdürmeyi imkansız hale getiriyor.

Ayaklarım iskeleye çarpıyor ve dikkatimi onun hareketlerini kısıtlamaya verdiğim için dengemi kaybediyorum. Çıkıntılı bir çivi mi yoksa gevşek bir tahta mı bilmiyorum ama ayak parmağım bir şeye takıldı ve ikimizi de

Tehlikeli bir sallantıda.

Ağırlığını tökezlemeye ve kollarımdan kurtulmaya vererek bundan yararlanıyor.

Doğruca aşağıdaki buz gibi denize.

Lanet olsun. Şimdi yaptı.

Çığlıkları tıkaçtan çıkarken başı aşağıya iniyor ve tekrar yukarı kalkıyor.

"Planın ne Frankie?" Yanağımı kaşıyarak onun titreyen karanlık suda çırpınışını izliyorum. "Ne yapacaksın?"

Kabarık palto etrafında dalgalanıyor, onu dik tutmak yerine batırıyor. Yüzünü yukarıda tutmaya çalışarak tüm vücuduyla su sıçratıyor ama kollarını ve bacaklarını bağlayan ip yüzmesini engelliyor.

Saniyeler geçiyor. Çığlıkları daha ıslak, daha yüksek, daha acil hale geliyor. Su üstünde kalmak için gösterdiği bir başka cesur çabanın ardından, yenilginin köpükleri içinde siyah yüzeyin altına batıyor.

Bu onun suçu.

Kızgın değilim. Karşı koyacağını biliyordum ve şimdi onu kurtarmak benim sorumluluğumda.

Bana sahip olduğu için şanslı.

Her şeyi rıhtımda bırakıyorum -çizmeler, çanta, tekne anahtarı, giydiğim her şey- ve dalıyorum.

Sarsıcı soğuk çıplak tenime nüfuz ediyor ve eklemlerimi tutuyor. Rahatsızlığın üstesinden gelerek daha derine, daha hızlı aç yapıyorum ve onu hızla yakalıyorum.

Yorgunluk ve yaklaşan hipotermi tehdidi zaten onu yavaşlatıyor, koordinasyonunu bozuyor. Sonunda yüzeye ulaştığımızda, yuttuğu deniz suyu onu öksürme ve boğulma krizine sokuyor. Solunum yolunu temizlemek için ağzındaki tıkaçı çıkarıyorum.

Ciğerlerini temizlemek için daha sert hırlıyor.

Aferin kızıma. İşte böyle. Elimin topuğunu sırtına vuruyorum, bunu hızlandırıyorum.

Onu kıyıya çekip rıhtıma geri götürdüğümde, kollarımda halsiz bir şekilde sallanıyordu.

Teknede hiç vakit kaybetmeden bağlarını çözüyor ve ıslak giysilerini çıkarıyorum. Gözleri başının arkasına yuvarlanıyor, ama hala bilinci yerinde, hala zayıf tokatlar ve tekmelerle bana karşı koyuyor.

Kruvazörün kamarasının kasvetinde, kuru battaniyeleri bulana kadar etrafı karıştırıyorum. Onu kundakladıktan, ağzını kapattıktan ve iple bağladıktan sonra, geride bıraktığım her şeyi toplamak için rıhtıma geri dönüyorum.

Aşırı sıcaklık düşüşlerine alışkın olabilirim ama yine de insanım. Oraya gidip gelirken, yol boyunca teknenin bağlarını çözerken şiddetli bir titreme başlıyor.

Birkaç dakika sonra giyinmiş ve yükümü açık denize doğru sürüyordum.

Gözler keskin. Düşünceler net. İçgüdüler yüksek alarmda. Önümüzdeki birkaç gün titizlikle hazırlanmış bir planı takip edecek.

Tekne trafiğinin ulaşamayacağı ve fark edemeyeceği bir yerde, sonunda

insansız bir yatın yanında. Sitka Sound'da demirlemiş olan gemim, tam da bugün erken saatlerde onu bıraktığım yerde bekliyor.

Frankie'nin kruvazörünün motorunu kapatarak bekledim. Dinliyorum. Duyu organlarım uzanıyor, etrafımdaki denizi tarıyorum.

Tekne yok. Işık yok. Vızıldayan dronlar ya da deniz uçakları yok. İnsan yaşamına dair hiçbir iz yok.

Yalnızız.

Arkamda yerde yatarken hızla nefes alıyor, battaniyenin içinde kıvrılıp tıkaç kemirirken çenesi hâlâ geveliyor.

"Sana en kötü kısmın bittiğini söyleyebilirim." Yanına çömeliyorum ve alındaki ıslak kızıl saç tellerini tarıyorum. "Ama bu yalan olurdu."

Yüzünü dokunuşumdan çekip hırlıyor.

Vakit kaybetmeden onun tuzluluğunu bir kenara bırakıp harekete geçiyorum. Eşyalarını onun teknesinden benimkine aktararak, onun paketlediği her şeyi ve benim getirdiğim birkaç şeyi alıyorum. Bu işlem tamamlandıktan sonra bağlarını sıkılaştırdım ve onu yatıma taşıdım.

Kabinde tabut büyüklüğünde büyük bir sandık beklemektedir. Kocaman ve panik halindeki gözleri ilk başta bunu fark etmiyor. Enerjisini benimle savaşarak harcamakla çok meşgul, ben kalçasına bir şırınga saplayana kadar çırpınıyor ve tekmeliyor.

Acıyı hissediyor ve boğuk bir kükreme çıkarıyor. Nefes nefese kalmasını ya da aynı derecede işe yaramaz bir şey yapmasını bekleyerek bekliyorum ama beni şaşırtıyor.

Dehşetini ve çaresizliğini üzerinden atarak insanlık dışı bir şekilde hareketsizleşiyor ve bana zehirli bakışlarla bakıyor.

Zevk kasıklarımda dolaşıyor.

"Oldukça iyisin, Frankie." Onu sandığa koydum ve sıkılı çenesini okşadım. "Seni bırakmaktan nefret ediyorum ama uzun sürmeyecek. Biraz kestireceksin ve tüm bunlar yakında sona erecek."

Bir saatim var. Belki iki. Hiç uyanmayabilir de. Dozajı test edecek zamanım olmadı.

İlacı elde etmek zor. Medeni dünyada müttefikim yok, bu yüzden hırsızlığa başvuruyorum, kliniklere giriyorum ve ihtiyacım olanı alıyorum.

Kapağı sandığın üzerine kaydırduğımda, bakışlarıyla beni sabit tutuyor. O anda kıpırdayamıyorum, gözleri öyle yeşil, öyle kızgın ki. Sonra yüz hatlarına bir sis çöküyor, bakışlarını yumuşatıyor, dudaklarını tıkaçın etrafında gevşetiyor ve sonunda göz kapakları kapanıyor.

Bilinç onu terk eder.

"Tatlı rüyalar." Sandığı çivileyerek kapatıyorum, üzerini giysiler ve daha küçük sandıklarla örtüyorum ve kulübenin kapısını kilitliyorum.

Şimdi onun teknesiyle uğraşmak zorundayım.

Yatın iç ışıkları kapalı olduğunda, yoldan geçenlere yat sakinlerinin gece uyumak için demirledikleri izlenimi verecektir. Meraklı bir tekneci yine de durup araştırabilir. Frankie uyanabilir ve dikkat çekecek kadar gürültü yapabilir. Herhangi bir şekilde gecikebilir ya da alıkonulabilirim.

Eldivenlerimi ve kuru elbisemi giyip kruvazörüne binip Sitka'ya doğru yola çıktığımda tüm bunlar kalp atışlarımı hızlandırıyor.

Otuz dakika sonra, kocasının sahip olduğu, az ışıklı, kamerasız ve görgü tanığı olmayan çok sayıda rıhtımdan birine yanaşıyorum. Teknenin anahtarını bırakıyorum. Ona bir daha ihtiyacım olmayacak. Sonra suya girip uyuyan güzelime doğru yüzüyorum.

Uzun mesafe yüzmeye gelince, bu yürüyüşte daha çok Son zamanlarda üstlendiğim tüm görevlerden daha dayanıklı. Vücudumdaki her kas yanıyor, her kulaç atışımı ve titreyen nefes verişimi protesto ediyor. Etrafımdaki tehlike yorgunluğumu artırıyor, boynum düğümleniyor ve duyularım diken üstünde, bir köpekbalıyla karşılaşmaktan çok geçen bir teknenin çarpmasına odaklanmış durumdayım.

Bir mil daha gidemeyeceğimden emin olduğumda ve yanlış bir dönüş yaptığıma ikna olduğumda, pusulaya danışmak için saatimi kontrol ediyorum. Ve işte o zaman onu görüyorum. Karanlık ufukta sallanan yatımın görkemli gölgesi.

Teşekkürler.

Son düzlüğe çıkmak için tüm gücümü topluyorum.

Bir saat sonra yorgun kemiklerimi güverteye çıkardım, sırtüstü yere yığıldım ve yorgunluk ve heyecan dolu, su dolu, göbek derinliğinde bir kahkaha attım.

Şimdi gerçek yolculuk başlıyor.

OceanofPDF.com

Denizdeki dördüncü günümde, açık gökyüzü ve şafağın parlayan ışıkları altında yatla yol alıyorum. Ufukta beliren Whittier limanı ile tam zamanında geldim.

Beklentiyle başım dönüyor, karaya dönmeye hazır bir şekilde parmak uçlarımda sallanıyorum.

Beni yanlış anlamayın. Denizi seviyorum. Uzaktan. Özellikle de Sitka Sound'da katlandığım o korkunç yüzüştten sonra.

İki kere.

Bu saçmalık için çok yaşlandım.

Geçit Kanalı yoğun tekne trafiğiyle çalkalanıyor, dalgalar dalgalı ve sert, gövdeye çarpıyor. Her ne kadar son sürat ilerlemek ve sağlam bir zemine kavuşmak istesem de, plana sadık kalmak zorundayım.

Yatın dümenini ağaçların gizlediği sakın bir koya kırarak motoru kapattım ve kargomu uyandırmak için aşağıya indim.

Onu bıraktığım yerde buluyorum, misafir kamarasındaki ranzaya uzanmış, kolu garip bir açıyla kalkmış, destek demirine kelepçelenmiş. Ama ağzı tıkalı değildi.

Keşke cömertliğimi takdir etseydi.

Kesik, kalın kirpikli gözleriyle beni izliyor.

Şanslıyım. O uyanık.

Ruh halini tahmin etmek için dahi olmaya gerek yok. Her gün aynı. Huysuz. İşbirliği yapmayan. Şiddetli patlamadan bir seğirme uzakta.

"Günaydın," diyorum neşeyle ve yatağın kenarına tüneyip temkinli tavrımı gülümsememe bırakıyorum.

Boğazında uyarıcı bir hırıltı titriyor, dişlerini göstererek bir gülle gibi yukarı fırlıyor, boştaki elini boynuma doğru uzatarak gırtlakımı parçalamaya çalışıyor.

Bu anlamsız.

Vücudu sarsılıyor, bileğindeki kısa zincir tarafından yakalanıyor, uzanmış parmakları yüzümden birkaç santim ötedeki havayı süpürüyor.

"Bırak beni, seni hasta piç." Arkasına yaslandı, topuklarını şilteye gömdü ve benden uzaklaştı. "Bırak beni!"

"Bunu konuşmuştuk."

Bakışları açık kabin kapısına kayıyor, sanki bu bir seçenekmiş gibi. İç çekiyorum. "Ne kadar çabuk kabul edersen-"

Kan donduran bir çığlık atıyor.

"Yardım edin!" Çıkışa doğru eğilerek sesini kulaklarımı çınlatan bir oktava yükseltiyor. "Biri bana yardım etsin! Kaçırıldım! Uyuşturuldum! Beni öldürecek-"

Bir elimle ağzını kapatıp onu sırt üstü yatırıyorum.

Dişleri avucumun içine giriyor, derimi acımasızca kesiyor.

"Kötü yaratık." Daha sert bastırıyorum, yüzüne kan bulaşıyor ve çığlıklarını bastırıyorum. "Umarım aşılarını olmuştundur."

Nefes alamıyor. Bundan emin oluyorum, elimin genişliğiyle solunum yollarını kapatıyorum ve bu sırada burnunu eziyorum. Altımda çırpınıyor, yaşam savaşı veriyor.

Bir gün doğumu daha görüp görmeyeceği ona kalmış.

"İster inanın ister inanmayın, ben adil bir adamım. Kibarlık hak edildiğinde bile kibarım." Eğiliyorum ve dudaklarımı kulağına değdiriyorum. "Ama sen asi olurken elimi çekmeyeceğim. Gözlerindeki ışık söndüğünde bile. Cansız bedenini Prince William Sound'a atacağım ve hiç düşünmeden, pişmanlık duymadan yoluma devam edeceğim. Benimle dövüş, Frankie. Ben de karşılık veririm."

Dört gündür ilk kez gözlerinde haklı bir öfkeden başka bir şey görüyorum.

Korku gözbebeklerine akıyor, onları genişletiyor, karartıyor, yeşili yutuyor.

İşte o zaman kaçamayacağını anlıyor. Şimdi değil. Hiçbir zaman. Kalbi hala göğsünde atarken olmaz.

Kararı anıydı, nefes almak için duyduğu şiddetli ihtiyaca rağmen parmakları bileğimden çekildi.

Bu cesaret ister ve bunun için onu ödüllendiriyorum. Elimini yüzünden çekiyorum ve arkama yaslanıyorum.

Nefes nefese, yaşamı besleyen soluklar alıyor, ciğerleri yeniden dolma çabasıyla kabarıyor. Bekliyorum, tehdidimi yerine getirmeye hazırım.

Yine çığlık atıyor.

"Neden?" Dudaklarını yalıyor, sesi çiğ ve cılız. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü bunu hak ettim." Banyodan bir havlu aldım ve elimdeki

ısırık izlerini sardım.

"Bunu nasıl... nasıl *kazandın*?"

"Seni ilgilendirmez."

"Seni ne durduracak?" Sessizliğim üzerine, "Herkesin bir bedeli vardır. Kocam ödeyecek. Senin ödeyebileceğinden çok daha fazla parası var. hayal et."

Ayrılmak istediği kocası mı? Küstahlığı rahatsız edici. Kocası umurumda değil. Ben sadakati önemserim ve onunki çok zayıf.

Bu beni rahatsız ediyor ama ses tonumu hoş tutuyorum. "Param var."

"Bu seksle ilgili o zaman." Yutkunuyor, bakışları benimkileri delip geçiyor.

"Kadınları taciz ve tecavüz etmek hoşuna mı gidiyor? Kendini güçlü mü hissediyorsun?" Ağzı bükülüyor, dikenli ve acımasız. "Annenle sorunların mı var? Seni dövdü mü? Hayır.

yeterince ilgi gösterdin mi? Bu kadar mı?"

Ne oluyor lan? Bu kadına cinsel sayılabilecek hiçbir şekilde dokunmadım. Onunla aynı yatağı paylaşmadım. Kendi kamerasında yalnız uyuyor. Duş alırken ve tuvaleti kullanırken gözlerimi kaçırıyorum.

Cehenneme kadar yolu var,

Son dört gündür onu rahat bırakmak için elimden geleni yapıyorum.

Çünkü ben lanet olası bir beyefendiyim.

"Bir kadını zorlamak zorunda kalan bir erkek gibi mi görünüyorum?" Dalgınca elimi açıyorum ve havluyu bir kenara koyuyorum. "Birinin ilgisini önemseydiğim ya da buna ihtiyaç duyduğum izlenimini veriyor muyum?"

Burun delikleri açılıyor. Benden nefret ediyor olabilir ama fiziksel görünüşümden etkilendiğini biliyorum. Bütün kadınlar öyledir.

"İçgüdülerine kulak ver." Başımı eğip kot pantolonunu ve büyük boy sweatshirt'ünü inceliyorum. "İçgüdülerin sana benim vahşi bir adam olduğumu mu söylüyor? Şehvetle hareket ettiğimi ve kuru bir amcığı sıkme ihtiyacıyla yanıp tutuştuğumu mu? Gözyaşlarından zevk alacağımı mı? Bacaklarını açma konusundaki isteksizliğinden?"

"Tecavüzcülerin hepsi çılgın, fevri hayvanlar değildir. Bazıları hesaplı ve sabırlıdır. Hatta çekicidirler." Burnunu çekiyor. "Seri katiller gibi."

"Kendimi asla bir kadına zorlamadım. Onlar isteyerek gelirler. Her zaman."

"Ben hariç."

Göreceğiz.

Onun da dediği gibi, herkesin bir bedeli vardır.

"Sonra ne olacak?" Bileğindeki kelepçeyi şingırdatıyor ve yatı işaret ediyor. "Bu neyle ilgili?"

"Bu adalet." Ağzımın kenarı seğiriyor. "Diyelim ki ben aidatımı ödedim ve sen de ödölsün."

"Anlamıyorum."

"Sizin anlayamamanız benim sorunum değil."

"Ama bunu *benim* sorunum haline getirdin." Gözlerini kısıyor, gözleri kötölükle parlıyor. "Hadi ama. Çekinme. Aklını kaçırmış zihnine bir göz atmama izin ver."

"Peki, bu kadar kibarca sorduğunuzda...

Hayır." "Kocamı tanıyor musunuz?"

"Monty Novak'ı kim tanımaz?"

"Haklısın. Ama onu şahsen tanıyor musunuz? Size bir şey yaptı mı?"

"Neden böyle düşündünüz?"

"Adaletten bahsettiniz ve ofisine bir kamera sakladınız. Eğer bu bir kan davasıysa-"

"Ondan çok var mı?" "Ne?"

"Kan davası olan
düşmanlar mı?" Göz
kırıyor.

"İnsanları cinayete meyilli hale getirmek gibi bir alışkanlığı mı var?"
Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu sorun yüzünden kaç eşini kaybetti?"

"Ben onun tek karısıyım, orospu çocuğu. Ve hayır, onun düşmanı yok.

O iyi bir adam."

"O kadar iyi ki, gece gizlice kaçmak niyetiyle eşyalarını topladın."

"Kavga ettik." Çenesini iterek doğruldu. "Aslında gitmeyecektim."

"Yalancı."

Yutkunuyor. "Peki ne oldu? Bu Monty hakkında mı yoksa başka?"

"Neden herhangi bir şey hakkında olmak zorunda?" Sesimi
alçaltıyorum,

onun somurtkan ses tonuyla eşleşiyor. "Ne istiyorsam onu istiyorum ve şu anda o sensin." "Neden ben?"

"Neden sen değil?"

Yüzünü
buruşturuyor.

"Çekingem olma, Frankie. Erkeklerin sana nasıl baktığını çok iyi biliyorsun.

Bazıları sadece bakmakla yetinir. Diğerleri daha fazlasını ister." "Yani bu seksle ilgili."

"Öyle mi? Yoksa bu senin filtrenin gerçeği çarpıtması mı?"

"Lafı evirip çeviriyor, kasten kafamı karıştırmaya çalışıyorsun."

"Belki de."

Belki bir gün anlar. Belki de anlamayacak. Her şeyi çözecek kadar uzun yaşayıp yaşamayacağını söylemek için henüz çok erken.

Kucağına bakıyor, eşofmanının eteğiyle oynuyor. Bir süre sonra gözlerimle buluşuyor. "Haberleri mi izliyorsun?"

"Gemide bir televizyon görüyor musunuz?" "Bu kamaradan dışarı çıkmadım."

"Haberleri izlemiyorum, sosyal medyaya bakmıyorum ya da insan dramına ilgi duymuyorum."

"Bunu yatak odama kamera yerleştiren psikopat söylüyor."

"Bu gereken özeni göstermekti." Bir omzumu kapının pervazına yasladım. "Kocanın seni aradığını mı düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Ne kadar oldu? Dört gün mü? Demek ki şimdiden Körfez'deki tüm polis departmanlarını, özel dedektifleri ve paralı askerleri peşime takmış durumda. Sadece ödül parası bile bir arama çılgınlığı başlatacaktır. partiler."

Kendinden çok emin görünüyor. *Fazla* kendinden emin.

"Emin misin?" Gözünün köşesinde titreşen küçük siniri işaretliyorum. "Beni değil de kendini ikna etmeye çalışıyormuşsun gibi geliyor."

"Seni ikna etmek zorunda değilim. Sen burada yirmi soruyla oynarken, onlar yaklaşıyor. Yerinde olsam arkamı kollardım."

Arkamızda bıraktığımız ipuçlarını unuttu mu? Telefonu ve evlilik yüzükleri yatağın üzerinde mi? Pasaportu ve doğum belgesi kayıp mı? Zorla girme ya da boğuşma izi yok mu? Teknesi havaalanının yanına mı yanaşmış?

Hayır, unutmadı.

Omuzları çöküyor. "Adın ne senin?"

İlk kez soruyor ve ben de cevap vermek zorunda hissediyorum.

"Denver."

"Denver ne?" "Bu önemli değil."

"Hayır mı? Eğer bana söylemezsen, sana Denver Pitt diyeceğim."

"Pitt mi?"

"Brad Pitt'in dengesiz kardeşi."

Ah. Aktöre olan benzerliğim. Bunu daha önce de duymuştum.

Gölmek yerine, aramıza garip bir sessizlik girmesine izin veriyorum.
Bu tedirginlik sırasında ona lazer odağıyla bakıyorum. O da
bakışlarımın inatçı bir güvensizlikle karşılık veriyor.
Bunu bütün gün yapabilirim ama o kendine engel olamıyor.
"Ne?" Kıvranıyor. Huffs. "Yapacak daha iyi işlerin yok mu?" "Evet.
Limana yanaşma vakti geldi." Neredeyse bir karanın kutup havasının
kokusunu alabiliyorum.
sıradan insanlar tarafından bilinmez. "Neredeyse eve geldik."

OceanofPDF.com

Home.

Frankie'nin o tek kelimeyi özümsemesini izliyorum, yeşil gözleri ışıltılı
yanlış umut.

Hayır, onun adasına dönmeyeceğim.

Ama o kısacık yanlış anlama anında, onun ne kadar inanılmaz, kusursuz bir güzelliğe sahip olduğunu fark ettim. İnce omuzlarına dolanmış kızıl saçları. Doğrudan erkek fantezisinden türetilmiş günahkâr biçimli dudaklar. Duyguların akışıyla gerilen ve gevşeyen soluk, zarif bir boyun.

Tanrım, o muhteşem. Beklediğimden çok daha fazlası. "*Senin evin.*" Gözlerini kırıştırıyor, ne demek istediğimi anlıyor. "Nerede bu?"

"Biraz daha uzağa." Cebimden şırıngayı çıkardım ve enjeksiyon için hazırladım.

"Hayır." Başlı hızla sallanıyor, içinde yeni bir mücadele kabarıyor. "Bana ilaç vermek zorunda değilsin. Uslu duracağım."

Bu konuyu defalarca konuştuk. Dört gün boyunca o.

Sitka'dan en az trafiğin olduğu rotayı seçerek, uzun bir Günlerce denizde, balık tutarken o aşağıdaki kamaradan bağırıp çağırıyor. Ağzını tıkamak zalimce görünüyor, bu yüzden ona yeme, içme ve ses tellerini yıpratma özgürlüğü veriyorum.

Ta ki radarım yaklaşan bir tekne tespit edene kadar.

Her potansiyel karşılaşmada, onu uyuşturmaktan ya da ağzını tıkamaktan başka seçeneğim yok. Genellikle ikisi de.

Narkozun neden olduğu uykudan her uyandığında sessiz kalacağına söz veriyor.

Küçük yalancı.

İlk motor, dümen ya da martı sesinde, delirmiş bir ölüm perisi gibi feryat ediyor.

Olumlu bir not olarak, çok sayıda soruya verdiği yanıtları analiz ettim.

ve onun için mükemmel dozu belirledim. Tam olarak nasıl olduğunu biliyorum.

Güvenli olana kadar dünya için ölü kalmasını sağlamak için ona verecek çok şey var. "Bu son kez." İğneyi tutuyorum.

"Buna pişman olacaksın." Sert ve vahşi gözlerle rıhtıma geri döndü. "Senin için geliyor."

Eğer bu doğruysa, acele etse iyi olur. Pencere hızla kapanıyor.

Onu götürdüğüm yer hiçbir haritada yok. Bu dünyanın dışında, çok az kişinin ayak bastığı bir dünya. Acımasız güzelliğinden sadece güçlüler kurtulur. Geri kalanlar çorak tepelerde çürümeye terk edilir.

Gelişecek mi yoksa yok mu olacak? Buna sadece o karar verebilir. Kimse onu kurtaramaz.

Alaska Körfezi'nde geçirdiğim dört günün ardından bir Sahil Güvenlik botu ya da devriye botu görmedim. Ağlarımda yakaladığım Çelikbaş, Dolly Varden ve Gökkuşaklı Alabalıkları hakkında bilgi almak isteyen birkaç balıkçı bana el salladı. Ama kolluk kuvveti yoktu. Paralı askerler yok. Kimse onu aramıyor.

Ya da doğru yere bakmıyorlar.

Ona yaklaştım ve beklediği gibi, işi başka bir kavgaya dönüştürdü. Sonucu kontrol etmek için nafiye bir çaba daha. İğneyi kalçasına batırmak sadece birkaç saniye sürüyor.

Bilinci yerine geldiğinde onu ağır paltosuna ve botlarına büründürüp üst güvertedeki ahşap kasalardan birine taşıyorum. Diğer kasalar zaten onun eşyaları ve yakaladığım balıklarla doluydu, Adasına yüzmeden önce aldığım ya da çaldığım bozulmayan yiyecekler, benzin, cephan ve diğer erzaklar.

Bir bakışta tüm konteynerler aynıdır. Göze çarpmıyor. Burada görülecek bir şey yok. Asma kilitler yerinde durduğu sürece sorun çıkmasını beklemiyorum.

Whittier'e vardığımda, kişisel rıhtımına yanaşıyorum ve medeni dünyadaki tek bağlantımı selamlamak için yattan iniyorum.

"Günaydın Denver." Alvis forkliftine yaslanır ve gözlerini güneşten korur. "Her zamanki gibi dakiksin."

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim." İri elini tutup dostça sıkıyorum.

"Balıklar nasıldı?"

"Isırıyor." Güvertede bekleyen sandıkları işaret ediyorum. "Bu sefer yükü zorluyor olabilirim."

"O kadar iyi, ha?" Kıkırdayarak forklifte tırmanıyor. "Seni yükleyelim ve nerede olduğuna bakalım."

"Onları itip kakmamaya çalış." Makineye yer açmak için geri çekiliyorum. "Yeni kristal bardaklar aldım."

"Evet, evet. Siz zenginler ve süslü eşyalarınız. İstedğin o özel siyah kirazlardan bir kasa aldım. Ve her zamanki gibi en yeni filmler ve kitaplar. Listedeki her şey uçağa yüklendi." Başını öne eğiyor. "Bir sonraki isteğinin ne olacağını asla bilemezsin. Daha fazla içki fabrikası ekipmanı mı? Arazi motosikletin için parçalar mı? Başka bir saksafon mu?"

Sınırsız banka hesaplarımdan birine erişimi var. Adam şaşırtıcı derecede tutumlu.

"Hayır, liste bu sefer oldukça sıkıcı." Cebimden katlanmış bir kâğıt çıkarıp ona uzatıyorum. "Başta dış giyim olmak üzere tüm gardırobumu yenilemem gerekiyor. Ayrıntıların hepsi burada. Yılın son ziyaretine kadar buna ihtiyacım olmayacak. Soğuk bir kış bekliyorum."

"Bu her zaman bir garantidir." Beni başından savdı. "Git kamyonunda bekle. Buradan sonrasını ben hallederim."

Alvis bunu benim için yirmi yıldır yapıyor. Yılda birçok kez, medeniyete adım attığımda beni karşılıyor, alışverişime yardımcı oluyor - özellikle de özel siparişler için - işim bittiğinde kasalarımı boşaltıyor ve eve döndüğümde yatımla ilgileniyor. Kargomu bir kez bile düşürmedi ya da yanlış kullanmadı.

Umarım bu durum bugün de değişmez.

Gerginlik benim duygu yelpazeme girmiyor ama serin havaya rağmen alnımda boncuk boncuk terler oluştuğunu hissediyorum. Kamyonetine doğru yürüyorum, kasa kasa kasayı düz kasaya taşıırken onu izlemeyi reddediyorum.

Yolcu koltuğuna geçtiğimde nabzım hızla atmaya başlamıştı. Ellerim kot pantolonumun ceplerinde seğiriyor, Alvis forklifti açık kasaya yerleştirip bana kabinde katılana kadar yerleşmeyi reddediyor.

"Kunduz'un yakıtını senin için doldurdum." Kamyonu çalıştırır ve yan gözle beni izliyordu. "Yakaladığın onca taze etle eve dönmeye hazırsın sanırım."

Hiçbir fikrin yok.

"Evet." Parmaklarımı dizime vuruyorum, bakışlarım yan aynaya kilitlenmiş, kasaların sağlam kayışların altında zıplamasını izliyorum.

Kasabanın dışındaki arazisine varana kadar rahat bir nefes alamıyorum.

En değerli varlığım olan Turbo Kunduz, tarlasının kenarındaki güneş ışığında parlıyordu. Onu görünce göğsüm gevşiyor.

Bu sağlam, yüksek kanatlı, kısa kalkış ve inişli turboprop benim dış dünyayla tek bağlantım. O olmadan yaşadığım yerde yaşayamazdım. Kimse yaşayamazdı. Eve dönerken ona ya da bana bir şey olursa, çocuklarım kışı atlatamaz.

"Muayene ile ilgili bir sorun var mı?" Öne doğru eğilip yaklaştığımız çalı uçağını inceliyorum.

"Sadece olağan bakım." Kanadın arkasına park ediyor ve motoru kapatıyor. "Her şeyini ayarladım ve bir kedi yavrusu gibi mırıldıyor."

"Harika."

"Bahse girerim sen bu sırada birkaç kadını ayarlayıp mırıldatmışsındır.

Burada." Bir kahkaha atarak dirseğiyle bana vuruyor ve kamyondan iniyor. "Haklıyım, değil mi? O uzun kurak dönemlerden sonra şehre geliyorsun. Bahse girerim iyi ve sert vurmuşsundur. Seninki gibi güzel bir yüzle, muhtemelen onları yatağından çıkaramazsın."

Gelip gitmelerimi yönetmek için iyi para alıyor. Sanırım birileri de ona gizlice soru sorması için para ödüyor.

Ya da o kadar da gizlice değil.

"Ne yazık ki boş zaman için fazla vaktim yok." Dışarı çıkıyorum ve onunla arka tarafta buluşuyorum. "Kulübemi çok uzun süre gözetimsiz bırakmayı sevmiyorum. Muhtemelen biz konuşurken kapımı tırmalayan bir ayı vardır." Omuz silkiyorum. "Bu bir değiş tokuş. Şebekeden bağımsız yaşamak için bir sürü fedakarlık yapmak gerekiyor."

"Ne kadar utanç verici. Senin görünüşünün yarısına sahip olsaydım, her türlü belaya bulaşabilirdim."

Elli yaşlarında, ortalama görünümlü, biraz huysuz bir adam. Göğsüne kadar uzanan sakalına biraz kır düşmüş. Ayrıca mutlu bir evliliği var.

"Thea'nın böyle konuştuğunu duymasına izin verme," diyorum.

"Hadi canım. Bu kadın her küçük şeyde öfkeleniyor."

Bir gülümsemeyi paylaşıyoruz ve bu adam hakkında bildiklerim bu kadar. O benim hakkımda daha da az şey biliyor. Bir yatım ve bir uçağım var ve onun dünyasında bu beni *zengin bir millet* yapıyor.

Şebekeden bağımsız yaşadığımı biliyor ama bu Alaska, Kanada ya da 600 mil içinde herhangi bir yer anlamına gelebilir. Daha da önemlisi, o benim

Yalnız. Oğullarımı öğrenirse, bu tehlikeli sorulara yol açar. Onu öldürmek zorunda kalırım ve bunu kimse istemez.

Sandıkları uçağa taşırken ona yer veriyorum, yükü belirlemek için her birini tartıyor. İşi bittiğinde bana rakamları veriyor ve ben de menzili hesaplıyorum. Yükün ağırlığı ne kadar uzağa uçabileceğimi belirliyor.

Rahat bir nefes alarak başımı salladım. "Menzil içindeyim."

"Emin misin? Ne kadar? Çiftliğinizin 300 mil kuzeydoğusunda mı?"

Tam olarak değil.

Ona daha önce doğru yönü söyledim, tam koordinatlar olmadan kimsenin bulamayacağını biliyordum.

Önemli değil. Alvis'in hafızası bok gibi. Ama seyir defterleri çok doğru.

"Bu civarda." Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Gitmeden önce kafayı vursam iyi olur."

"Hangar açık." Arkasındaki binayı işaret ediyor.

Tuvaleti kullandım ve çıkarken çalışma masasına uğradım. Kayıt defterini nerede tuttuğunu biliyorum. Sağ üst çekmecedeki. Beni almaya gitmeden önce doldurduğunu da biliyorum. Yoksa unutturdu.

Tavuk çiziklerinde birkaç küçük değişiklik yaptıktan sonra, varış ve ayrılış tarihlerimi bir hafta önce burada olduğumu gösterecek şekilde değiştiriyorum.

Frankie kaybolmadan bir hafta önce.

Artık doğru değil.

Uçağa geri dönüyorum ve el sıkışarak ve ilk sert kardan önce geri dönme sözü vererek vedalaşıyorum.

Bu söz, en yeni kazanımından ayrılmak konusunda ne kadar isteksiz olursam olayım geçerli olacaktır.

Kalkmadan önce kargoda ses ya da hareket olup olmadığını kontrol ediyorum. Kıpırdamayınca kasasındaki asma kilidi çıkarıyorum.

Sonra toplumu ve tüm kurallarını geride bırakıyorum.

Uçuş sırasında kendimi başka bir diyara girmiş gibi hissetmem uzun sürmüyor. Somonlarla dolu nehirler. Kartallarla süslü gökyüzü. Ormanlar siyah ayılarla kaynıyor.

Dünyanın sınırının ötesine uçarken, insan parazitleri yerlerini büyük, uysal yaratıklara bırakıyor. Misk sığırları tepelerde vahşi bir şekilde dolaşıyor, tüylü kürkleri Buzul Çağı'ndan çıkmış hayvanlar gibi rüzgarda savruluyor ve uhrevi güzelliğe katkıda bulunuyor.

Diğer dünyadan.

Yüce izolasyon.

Sonsuz gün doğumu ve gün batımıyla dolu kendi özel biyosferim.
Frankie bundan nefret edecek.

Ben yaptım.

Bir zamanlar, uzun zaman önce, vücudumdaki her nefesle Kuzey
Kutbu'ndan nefret ederdim. Ama bu beni öldürmedi.

Beni ele geçirdi.

Öyle ya da böyle Frankie'ye de sahip çıkacak.

OceanofPDF.com

Titreşen bir tabutun içinde uyanıyorum.

Ahşap duvarların çitaları arasından ince ışık huzmeleri geçiyor. Tuhaf, ağır bir kumaş beni ağırlaştırıyor. Ya da belki de tekrar sakinleştirilmenin sisli etkisidir.

Etrafı yokladıktan sonra, üzerimde aşırı hava koşullarına dayanıklı montumun olduğunu fark ediyorum. Botlarımı da hissettiğime şaşırarak bacaklarımı tekmeliyorum.

Bir ürperti fısıldıyor yanaklarıma.

Neredeyim ben?

Bu gök gürültüsü gibi ses de ne? Kemiklerim titriyor. Bir motor olmalı. Ama yat olamayacak kadar gürültülü.

Uçağa mı bindim?

Aman Tanrım, onu öldüreceğim.

Ellerimi kapağa vurarak itiyorum. *Tuhaf*. Bu sefer çivilenmemiş. Ve ben zapt edilmedim mi?

Lanet olsun, özgürüm!

Sandıktan çıkıyorum ve tıpkı onun gibi başka bir sandığın üzerine düşüyorum. İlk başta, içinde başka bir kadın olup olmadığını merak ettim.

Ta ki içeriden keskin balık kokusu gelene kadar. Biraz rahatlıyorum ve etrafıma baktığımda kendimi lanet olası bir çalı uçağının arkasında buluyorum.

Hayır, hayır, hayır.

Başka bir sandığın üzerinden sürünerek kokpite doğru ilerliyorum, kafam karışıyor. Dünya devriliyor ve bir elimi çarpan başıma bastırıyorum. Tamam, uyuşturucu bu.

Gözlerimi ileriye odaklayarak zaten bildiğim bir şeyi teyit ediyorum. Yalnız değilim.

Pilot arkasına bakmıyor. Sanki tam bu anda ortaya çıkmamı bekliyormuş gibi bir kulaklık tutuyor.

Bir silah, bir kürek, kafasını ezmek için kullanabileceğim herhangi bir şey bulmak için etrafı tarıyorum.

Dikkatim pencereye yöneldi.

Göz alabildiğince az büyüyen çalılar ve hiç bitmeyen tundradan başka bir şey yok. O kadar az ağaç var ki.

Kuzey Kutup Dairesi'ni geçti.

Bu kadar kuzeye hiç gitmedim ama Kuzey Yamacı'nın çorak topraklarının fotoğraflarını görmüştüm. Sadece kasaba ya da yol yok değil, aynı zamanda kim bilir kaç metre havada süzülüyorum.

Bir uçağı uçurmakla ilgili ilk şeyi bilmiyorum. Denver'ı öldürürsem, bizi ağaçsız düzlüklere düşürür. Eğer bir şekilde hayatta kalırsam, Nereye gideceğim? Nasıl yemek yiyeceğim?

İki kişilik yiyorum.

Bana verdiği onca ilaçtan sonra hâlâ hamile miyim? Ne kadarlık hamile olduğumu bile bilmiyorum. Altı haftalık mı? Sekiz hafta mı? Düşük yapsaydım anlar mıydım?

Göğsüm sıkışıyor.

Ben bir hemşireyim. İşaretleri bilirim ve hiç kan gelmedi. Kramp yok. Ayrıca teyit edecek tıbbi ekipman olmadan hiçbir belirti olmayabileceğini de biliyorum.

Hayır. Ben iyiyim. Bebek de iyi.

Beni nereye götürürse götürsün, onu durduramam. Bir uçak kazası riskini göze alamam.

Şans eseri, görgü tanıklarından biri onu uçağa insan boyunda bir sandık yüklerken görmüş. Monty Novak'ın karısının kaybolduğu sıralarda Brad Pitt'in yüzüne sahip bir çalı pilotunun bilinmeyen bir kargoyla yola çıktığını hatırlayanlar olacaktır.

Hâlâ kulaklığı tutuyor. Sanki bakışlarımın başının arkasını yaktığını hissediyormuş gibi kulaklığı sallıyor.

Elinden kaptığım gibi başıma geçirdim ve yardımcı pilot koltuğuna tırmandım.

"Elime geçen ilk fırsatta senin bağırsaklarını deşeceğim," diyorum ağzızlığa.

"Hayır,

yapmayacaksın."

"Peki neden?"

"Uçak kullanmayı bilmiyorsan -ki ikimiz de bilmediğini biliyoruz -Yere inmenin tek yolu benim. Yaşıyorsun. Emniyet kemerinizi bağlayın."

Bu yüzden zapt edilmedim. Burada ona yapabileceğim bir şey olmadığını biliyor.

"Beni nereye götürüyorsun?" Koşum takımını kilitliyorum.

"Hoss." Ön camın ötesindeki manzarayı işaret ediyor.

Tam önümüzde, insan yapımı yapılardan oluşan bir küme boşluğa karşı göze çarpıyor.

İlk fark ettiğim şey bir sera. Cam duvarlara yapışan yoğuşma ile başka ne olabilir ki? Yanında barakaya benzer bir yapı duruyor ve pencerelerinde aletler var. Eğer bu bir atölyeyse, şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğü.

Çevreyi başka binalar çevreliyor. Bir tütsü odası ve balık kurutmak ya da et toplamak için başka bir kulübe.

Tüm bunların ortasında, donmuş topraklara sabitleyen devasa kazıklar üzerinde etkileyici, iki katlı bir kütük kabin duruyor. Güneş panelleri çatıyı kaplıyor ve İkiz bacalardan dumanlar yükseliyor. Hızla akan bir nehre bakan tesis, bir uçurumun kenarında yalnızlık ve tefekkür içinde oturmaktadır.

James Bond filmlerine layık, bilinmeyen bir yerde eksantrik bir malikane

Kötü adam.

Titriyorum.

Kar çatıların ve eğimli tepelerin tozunu alıyor. Henüz kış bile değil. Bu ıssız, tuhaf güzellikteki yer, Dünya'da bulabileceğiniz kurgusal bir buz gezegenine en yakın şey olabilir.

Çok uzak ve yabancı hissettiriyor. Ulaşılması çok zor. Yol yok. Yol yok.

Kaçış.

"İçeri girip çıkmanın tek yolu uçak." Binaların üzerinde daireler çiziyor, geniş bir devre yapıyor.

Yürüyerek çıkabilirim. Nehri takip edip eve dönüş yolunu bulabilirim. Yeterli teçhizat ve hayatta kalma motivasyonu bu yapabiliyorum. Yeterince formdayım. Bu yürüyüşü yapabilecek kadar güçlüyüm.

Uçağı yönünü değiştirip araziden uzaklaşıyor.

"Nereye gidiyorsun?" Boynumu büküp kulübenin bacalarından kıvrılan dumanı izliyorum.

"Etrafınıza bakın."

Tepelerin üzerinden geçerken, acımasız manzara ufka kadar uzanıyor. Kilometrelerce yol gelip geçiyor. Hepsi aynı. Hepsi kasvetli. Keskin uçsuz bucaksızlık umudumu boğuyor.

Niyeti bu. Arazinin yapısını görmemi ve yürüyerek geçmenin imkânsızlığını anlamamı istiyor.

"Yüz mil içinde her yönde yol yok." Geniş bir dönüş daha yapıyor. "Boru hattı yolu en yakını ama en deneyimli yürüyüşçü bile o kadar uzağa yürüyemez. Bu arazide olmaz. Bölgenin altı permafrost ile kaplı ve yüzey

büyük ölçüde ıslak tundradan oluşuyor.

ince bir bitki örtüsü tabakası. Yiyecek bir şey yok. Avlanacak çok az şey var. Hayatta kalmak mümkün değil."

Böyle bir şey olamaz.

Ağzı tıkanmış, zaptedilmiş, uyuşturulmuş ve lanet bir kutuya konulmuş olmasına rağmen, son dört gün çok daha kötü geçebilirdi.

Bana tecavüz etmedi. Beni dövmedi. Ben onu kışkırtana kadar saldırganlık göstermedi. Genel olarak, bir adam kaçırın için oldukça... katlanılabilir biriydi. Bu beni kayıtsız ve cesur yaptı. Sıcak bir an için, şakalaşmayı teşvik edecek kadar gardımı indirdim.

Ancak baca dumanı ufukta yeniden belirdiğinde Ben.

Onu hafife almışım.

Ateşi gözetimsiz bırakmazdı. Başka biri Orada. Belki birden fazla kişi.

Mide bulantım artıyor, midem bulanıyor. "Kaç tane?" "Hm?"

"Kaç kişiyi daha kaçırdınız? Topraklarınızda kaç esir saklıyorsunuz?"

"Hoss'ta kadınlardan oluşan bir haremim olduğunu mu düşünüyorsun?" "Öyle mi sanıyorsun?"

"Hayır."

"Birileri ateş yakıyor." "Bu doğru."

"Kim?"

Cevap vermediğinde, aklım başımdan gidiyor.

Bu her kadının korktuğu bir kabustur. Ne zaman karanlık bir sokağa yanlış bir dönüş yapsa, geceleyin bir gümbürtüyle yatağında tek başına uyansa ya da cep telefonu çekmeyen ıssız bir yolda bozulsa, akli en kötü sonuç. Gölgelede pusuya yatmış, saldırmak için bekleyen kim? Ne kadar bağırarak? Ne kadar hızlı koşacak? Ne kadar sert savaşıacak?

Hayallerimizde her zaman cesuruzdur, ama şimdi içindeyim, mümkün olan en korkunç gerçeklikle yüzleşiyorum, cesur hissetmiyorum.

Çok korkuyorum.

Kabus burada, yanımda oturuyor, beni hayal edilemez bir kadere doğru uçuruyor ve tek yapmak istediğim kıvrılıp ölmek.

Aşağıdaki el değmemiş topraklara bakarken kendimi kaybediyorum. Terör.

Ta ki boşlukta bir mola, tepeleri kesen bir patika görene kadar. Yılan gibi kıvrılıyor, zikzaklar çiziyor, *bir yere* gidiyor.

Belli etmeden, nerede bittiğini görmek için çaresizce bakışlarımla takip ediyorum. Yirmi mil. Otuz. Belki daha fazla. Gözlerimi kısarak bakıyorum.

O daracık patıkada küçük bir av kulübesi şekillendiğinde gözler.

Nabzım yükseliyor.

Bu yükseklikte ve mesafede, kulübenin dolu olup olmadığını anlayamıyorum. Ama terk edilmiş ya da doğa tarafından istila edilmiş gibi görünmüyor. Birisi bakımını yapıyor.

Bana yardım etmek isteyebilecek biri.

Hoss'tan ne kadar uzakta? Arazi buradan aldatıcı görünüyor. Yer işaretleri olmadan tahmin etmek imkansız. Ama 100 mil değil. O mesafenin yarısı bile değil.

Bu benim en iyi şansım.

Kollarımı karnıma sarıyor, korumayı çok istediğim hayatımı kucaklıyorum. "Hoss'ta seni kim bekliyor?"

"Oğullarım."

"Çocuklar mı?" Şok nefesimi kesiyor ve kendime gelmem bir an alıyor. "Yani... *oğullar* mı?"

"Evet." Yüz ifadesi daha önce hiç görmediğim bir şekilde yumuşuyor. Tanrım, bu adam bir baba mı? Sevme yeteneğine sahip mi?

"Anneleri nerede?" Ona bakakaldım. "Orada onlarla birlikte mi?"

"Artık değil."

"Gitti mi?"

Bir dişini emiyor. "Kimse Hoss'u terk edemez."

Göğsümde buz oluşuyor. "Ona ne oldu?" Cevap vermiyor.

"Oh, Tanrım," diye fısıldadım. "Onu sen öldürdün." "Buna mı inanıyorsun?"

"Beni kaçırdınız, bana ilaç verdiniz ve beni kaçamayacağım bir yere getirmek için çok çaba sarf ettiniz. Senin de kabul ettiğin gibi kimsenin kaçamayacağı bir yere. Yani evet, onu senin öldürdüğünü varsayabiliriz."

"Toplulumundaki o çok sevilen kurala ne oldu? Suçluluğu kanıtlanana kadar masum mu?"

Benim toplumum mu? Bunu söylemenin garip bir yolu. Ya da belki de değil, nerede ve nasıl yaşadığına bakılırsa.

Yaşadığım yasaların uygulanamayacağı tamamen farklı bir dünyaya girdim. Burada işime yaramıyorlar.

Kendi kurallarınızla başkasının manastırına gitmeyin.

Monty hep böyle der. Eski bir Rus atasözüdür.

O birinci nesil bir göçmen. Ailesi Rus'tu.

Doğduğu yıl Alaska'ya taşınan oligarklar. Ben onunla tanışmadan önce ölmüşler ve onlardan hiç bahsetmiyor. Ama kültürlerinin onun üzerinde derin bir etkisi olduğunu biliyorum.

Tanrım, onu özlüyorum. Beni bulmak için çıldırıyor mu yoksa affedemeyecek kadar bana kızgın mı bilmiyorum. En kötü kısmı da bu. Ne olduğunu açıklayamamak. Kayboluşumla ilgili gerçeği asla öğrenemeyebilir.

Onu bir daha asla göremeyebilirim.

Denver gelmeden önce kendimi ayrılığa hazırlamıştım.

Benim şartlarımla. Ama bu... Bu farklı.

Çok daha kötü.

Denver'ın çocukları olduğunu öğrenmek düşüncelerimi daha da bulandırıyor. Anneleri de benim gibi kaçırıldı mı? Hamile olduğumu biliyor mu? Beni bu yüzden mi kaçırdı? Başka bir çocuk istediği için mi?

Kaçırıldığım sabaha kadar hamile olduğumu öğrenmemiş olmam dışında. Kameraları ve dikkatlice düzenlenmiş ulaşımıyla bunu çok önceden planlamıştı. Ayrıca, başka bir çocuk istiyorsa, doğurgan herhangi bir kadını kaçırıp hamile bırakabilir.

Kurusıkı atmıyorsa tabii. Ya da belki aleti çalışmıyordur.

Sadece umut edebiliriz.

"Annelerini sen mi kaçırdın?" İçimdeki acıyı bastırmak için yutkunuyorum.

Boğaz

"Hayır desem bana inanır mıydınız?"

"Hayır." Söylediği tek bir kelimeye bile inanmıyorum, yine de soruları durduramıyorum.

dökülmesini engelledi. "Öldü mü?"

"Evet."

"Nasıl?"

"Burada bir insan nasıl ölür? Ayı saldırısı, kurt saldırısı, geyik izdihamı, açlık, hipotermi, enfeksiyon, doğum... İstediginizi seçin. *Nasıl* olduğu önemli değil. Sonuç aynı."

Cinayet. Aklıma o geliyor ama o seçeneği listelememiş. Bu kasıtlı mı? Belki doğumda ölmüştür. Belki zatürre olmuştur. Sesindeki tonlama hiçbir şey ele vermiyor. Duymamı istediği tek şey uyarısı gibi görünüyor.

Bu ıssız topraklarda ölüm yaşar.
Bir insan burada nasıl çocuk yetiştirebilir?
Elim karnıma düşüyor ve hemen kaldırıyorum. "Kaç tane oğlun var?
Kaç yaşındalar?"
"Kendin gör." Ön cama doğru başını sallar ve inişe geçer.
Kulübe yaklaştıkça, içeriden bir figür çıkar ve ön verandanın
korkuluğunda durur. Onu iki kişi daha takip eder.
Nefesimi tutuyorum, gözlerim siluetlerini seçebilmek için
zorlanıyor. Ne beklediğimi bilmiyorum. Yeni yürümeye başlayan
çocuklar değil, kesinlikle. Eğer onları yalnız bıraktıysa, kendi başlarının
çaresine bakabilecek yaşta olmalılar.
Ancak yaklaştıkça formları şekillenirken, geniş omuzlar, yüksek
çerçeveler, kaslı kollar ve... Bu sakal mı?
Hay sikeyim.
Onlar çocuk değil. Üç yetişkin adama bakıyorum.

OceanofPDF.com

"Onlar çocuk değil." Kalbim kaburgalarımın çarparak sesimi titretiyor. "Bir zamanlar öyleydiler."

"*Erkekler* demiştin."

"Onlar her zaman benim çocuklarım olacak."

Bakışlarımı onlardan ayırıp Denver'a bakıyorum ve bunun benim için ne anlama geldiğinden dehşete düşüyorum.

Nasıl bu kadar saf olabildim? Gözlerinin etrafındaki derin çizgiler, keçi sakalındaki aklar... Kırklı yaşlarında olduğunu biliyordum. Çocuklarının yirmili yaşlarda olması mantıklı.

Kulübenin ön verandasına yayılmış, ürkütücü bir şekilde hareketsiz duruyor ve bekliyorlar. İkisi uzun kollu gömlek ve kot pantolon giyiyor. Üçüncüsünün üzerinde bir tür bornoz var, önü açık, zayıf, soluk göğsünü, şortunu ve tüylü botlarını ortaya çıkarıyor. Koyu renk saçları çenesinden aşağı dökülüp yüzünün etrafında dalgalanıyor.

"Mor ev ceketli olan, o Wolfson." Denver uçağı alıştırılmış bir kolaylıkla yere indiriyor, arazi boyunca çarpıyor. "O benim en küçüğüm. Garip bir çocuk. Ama onu seveceksiniz."

Bu konuda hiçbir şeyi sevmiyorum ve bunu düzeltmek için yeterince uzun süre kalmayacağım. Ama önce neyle karşı karşıya olduğumu bilmem gerek. "Wolfson ne kadar genç?"

"Yirmi üç."

"Kaç yaşındasın?"

"Kırk sekiz."

Benden 20 yaş büyük. Evet, orta yaşlı Brad Pitt'ten daha hızlı koşabilirim. Beni endişelendiren genç, fiziksel olarak formda oğullar.

"Kodiak yirmi beş yaşında." Uçağı ön kapıya doğru yönlendirir ve gücü keser. "Leonid otuzuna yeni bastı."

Benim yaşımdalar, sadece daha büyükler. Daha güçlüler. Ve bu toprakları ve nasıl gezineceklerini bilme avantajına sahipler.

Koltuk kemerini ve kulaklığı çıkarıyorum, avuçlarım terden kayganlaşıyor. Wolfson. Kodiak. Leonid.

Ne kadar zamandır burada yaşıyorlar? Tüm hayatları boyunca mı? Hiç annelerinden başka bir kadınla birlikte oldular mı? Yoksa ben sadece uzun bir

esir teslimat hattı mı?

"Devam et." Denver kulaklığını çıkarır. "Onlar saldırmayacaklar sen."

Midemdeki acı verici düğüm aynı fikirde değil. "Neden buradayım?" İç geçiriyor. "Sen bundan daha cesursun, Frankie."

Ben donmadım. Korkudan donup kaldım. "Burada olmak istemiyorum. Al

beni eve götür. Hemen şimdi!"

"Keyfin bilir." Arkaya tırmanıyor ve kasaların kilidini açıyor.

Sonra kargo kapısını açıp içeri soğuk hava girmesini sağlıyor.

Dışarı çıkıp beni kokpitte yalnız bıraktığında ürperiyorum.

Bakışlarım gösterge panelinin üzerinde kayıyor, bu şeyi yerden nasıl kaldıracağım konusunda bana ipucu verebilecek bir gösterge veya kadran arıyorum.

Faydası yok. Kulübeye çarpabilirim ya da uçurumdan aşağı sürebilirim. Başka bir yolu olmalı.

Etraftaki binaları tarıyorum ve atölyenin açık kapısının içinde bir şey görüyorum. Bir kar arabası mı?

Nefes alışım hızlanıyor. Artık çalışabildiğime göre. Anahtarın kontakta olma ihtimali nedir?

Koltukta iki büküm olurken umut göğsümü dolduruyor.

Uçağın arkasından derin sesler geliyor. Onları göremiyorum, bu da onların beni göremediği anlamına geliyor.

Oğulları beni bekliyor muydu? Yoksa ben bir tür ahlaksız sürpriz miyim -ne *diyordu buna*? Herkes tarafından paylaşılacak *bir ödül* mü?

Koşun. Koş. Koş.

Vücudumdaki her kemik, o uzaktaki av kulübesine ve orada yaşayan kişiye doğru koşma içgüdüleriyle titriyor. Ama o kadar uzağa gidemem. Erzak olmadan olmaz.

En yakın sandığa dalıp tohum, fasulye, un, baharat paketlerini karıştırıyorum - ekim, hasat ya da pişirme gerektiren her şeyi. Yulaf ezmesi, granola, hurma ve kraker bulana kadar hızlı ve sessiz bir şekilde en dibe kadar karıştırmaya devam ediyorum.

Skor.

Kot pantolonumun kemerine sığdırabildiğim kadarını paketleyerek montun fermuarını çekiyorum ve hantal malzemenin çalınan yiyecekleri gizleyeceğini umuyorum. Bir sonraki sandıkta kibrit kutuları, yün çoraplar ve su geçirmez eldivenler buluyorum. Her birinden birer paket kapıyorum ve yaklaşan adımların sesiyle donup kalıyorum.

Lanet olsun.

Her şeyi paltomun içine tıktırıp geri dönmeye başlıyorum ve gözlerim pilot koltuğunun arkasında parlayan bir gümüşe takılıyor. Kalbim hızla çarparak ona uzandım ve elimi küçük bir baltanın sapına doladım.

Onu çekip çıkardığımda, uzun boylu bir figür kargo kapısını dolduruyor.

Mor cüppeli adam -Wolfson- içeri giriyor, kutup mavisi gözleri kasalara sabitlenmiş. O tek bir düşünceyle malzemeleri karıştırırken ben hareket etmiyorum, nefes almıyorum.

Bana bir bakış bile atmıyor, bir onaylama seğirmesi bile göstermiyor ve ben ne yapacağımı bilemiyorum. İki adım ötede oturuyorum, parmaklarım baltaya kenetlenmiş, onu net bir şekilde görebiliyorum.

Şık, dağınık siyah saçları yüzünü çerçeveleyiyor. Kar gibi solgun ve melek gibi yontulmuş bir yüz. Kirpikleri o kadar kalın ve siyah ki sanki rimel ve göz kalemi sürmüş gibi görünüyor. Belki de öyledir.

Çenesindeki ve üst dudağındaki koyu renkli saçlar, sanki uzatmaya çalışıyormuş ve başaramıyormuş gibi zorlukla görülebilen bir gölge oluşturuyor.

Mor ipek uzun, yağsız kaslarını örtüyor. Kadın elbisesi giymiş bir yüzücünün vücudu. Yüz hatları o kadar ruhani ve köşeli ki, androjen bir erkek mankeninki gibi kadınsı sayılabilir.

O kadar güzel ki, aklım almıyor. Denver Hollywood seviyesinde çekici ama birbirlerine hiç benzemiyorlar.

"Bunu kullanacak mısınız?" Wolfson'ın sesi üzerimde kadife gibi kayıyor, yumuşak ve dokulu, ama gözleri görevinde kalıyor. "Ödünç alabilir miyim?"

Bakmadan baltaya uzanıyor.

Şok beni felç etti, parmaklarım sapa öyle sıkı kenetlendi ki uyuştular.

Onu elimden alırken tutamayacak kadar uyuşmuştum.

Çekirdeğimi korumak için geri çekiliyorum ama o savurmuyor. Bunun yerine arkasını dönüyor ve bıçağı son sandığı açmak için kullanıyor.

Bir şey bulmaya kararlı bir şekilde konteynırları ve paketleri karıştırıyor. Sanki ben burada değilmişim gibi.

Kolunu kaldırarak uzun parmaklarını siyah buklelerinin arasından geçiriyor ve elindeki dövmeyi ortaya çıkarıyor. Mürekkep parlaklığını kaybetmiş, geriye kanayan gri bir leke kalmış. Ama bir zamanlar parmak eklemlerinden bileğine kadar uzanan, detaylı ve ustaca çizilmiş bir göz küresinin şeklini seçebiliyorum.

Nasıl yaptırdı? Hoss'u dövme salonlarını ziyaret etmesi için mi bıraktı? Yoksa burada bunu yapacak ekipman ve becerileri var mı?

"Evet!" Baltayı bana doğru fırlattı.

Ben onu almak için uğraşırken, o paketleri kollarına alıyor.
Zihnim dönüyor, davranışlarını anlamlandırmaya çalışıyorum.
Varlığım onu nasıl etkilemiyor? Merak yok. Şaşırma yok. Hiçbir şekilde ilgi göstermiyor.

Korkunç bir şey var. Neyi anlamıyorum? Neyi kaçırıyorum?

Her ne ise damarlarımdan buz damlıyor.

"Ne istiyorsun?" Baltayı göğsümde tutuyorum, kullanmaya hazırım
o.

"Sigara ve mürekkep." Birkaç kutu tutuyor ve gülümsüyor.

O gülümseme. Tanrım, o kadar aşırı, mantıksız bir şekilde çarpıcı ki
beni hareketsiz kılıyor.

Ve uyarı zilleri çalıyor.

Adam deli. Kesinlikle deli. Ya da belki beyninde hasar vardır.

Uyuşturucu da başka bir olasılık.

İşte bu kadar. Kafası iyi olmalı.

Ama keskin mavi gözleri benimkilerle birleştiğinde, kristal
berraklığı ve derin, tehlikeli bir zekâ görüyorum. Bakışları hiç tereddüt
etmiyor, onaylamama ve sıkılmayla dolu. Neden burada olduğumu,
geleceğimde neler yattığını çok iyi biliyor ve hiçbir şey hissetmiyor.

Kalbim duruyor ve o göz temasını kesip uçaktan atlayana kadar
yeniden başlamıyor.

Cübbe açıldığında siyah ipek boxerlar, diz hizasında tilki kürkü
mokasenler ve başka bir dövme ortaya çıkıyor.

Göğsüne soluk Gotik yazı tipiyle *ÖLMEK İÇİN DOĞDU*

yazıyor. Gövdesi çıplak ve rüzgâr ince kumaşı kesiyor,
Donuyor olmalı. Ama o bunu göstermiyor. Sanki hiçbir şey
hissetmiyormuş gibi.

"Teşekkür ederim, baba!" Kutuları havada tutuyor, parlak bir şekilde
gülümsüyor, çocuksu bir merakla alaycı görünüyor ve kendini görüş
alanının dışına atıyor.

Kollarını Denver'a dolayıp onu kucaklayarak güldürürken
pencereden içeriği görebilmek için boynumu uzatıyorum.

"Yapmamalıydın, kedicik." Wolfson dudaklarını Denver'ın yanağına
yerleştirir ve dans ederek kulübeye geri döner.

Dans eder. Kalçaların ve omuzların tüm vücutta yuvarlanması,
merdivenlerden yukarıya ve evin içine doğru yanlamasına sürünme ve
dönme gibi.

Ne oluyor lan?

Sigarayı, eli baltalı kadından daha çok önemsiyor.
uçak.

Çünkü ben ilk değilim.

Benden önce kaç kişi geldi? Onlara ne oldu? Öyle mi?
kulübenin altına mı gömüldüler? Yoksa orada mı öldüler?

Gözlerim çevredeki tundrada, uzaktaki tepelerde ve nehir akıntılarına
bakan uçurumda dolaşıyor.

O kar arabasına ihtiyacım var.

Bu şekilde kaçmayı deneyen başka biri var mı? Anahtarı bulmak
bir mucize olurdu ama denemek zorundayım.

Parmaklarım baltanın sapını sıkıyor. Buradan çıkmanın yolunu
keserek bulamam. Dördünü de asla öldüremem ya da sakat bırakamam.
Buna kalkışmak ölüm fermanı olur.

Baltayı paltomun içine sokmamın nedeni bu değil. Yiyecek avlamak
ve kendimi kurtlara ve ayılara karşı savunmak için ona ihtiyacım olacak.

Değil mi?

Hiçbir fikrim yok. Nasıl bilebilirim ki? Bunun için eğitim almadım.
Bunu daha önce hiç yapmadım.

Ayak sesleri yaklaşıyor ve içimdeki her şey geriliyor. Kaskatı,
hareketsiz bir şekilde oturuyorum, üç figür görüş alanımın kenarında hareket
ederken dümdüz önüme bakıyorum.

Sandıkları boşaltırken kimse konuşmuyor ama gözlerini üzerimde
hissediyorum.

Tehlikenin yaklaştığını hissediyorum, kanım adrenalin ve korkuyla titriyor.

Beni incitmeleri için onlara bir sebep vermeyeceğim. Ama onlara
fırsat da veremem ve ne kadar uzun süre kalırsam o kadar çok fırsat
doğacak.

Sonunda uçak boşaltılır ve ayak sesleri kabinin içinde kaybolur.
Biri hariç hepsi.

Denver kapımı açtı. "Hadi gidelim."

"Hayır." Başımı salladım. "Beni eve götür."

"İki seçeneğiniz var. Onurunla içeri girebilirsin. Ya da seni bir çocuk
gibi taşıyabilirim."

Beni taşırsa, paltomda sakladığım çalıntı malzemeleri hissedecektir.
Kaçmanın sırası değil.

"Çekil." Bacaklarımı kapıdan dışarı kaydırarak ona doğru
dönüyorum. Geri adım atıyor, yontulmuş psikopat
dudaklarını bir sırtma şekillendiriyor.

Botlarım yere değdiği anda, kalp atışlarımın gümbürtüsü kulaklarıma hücum ediyor. Kabine doğru attığım her adımda bu his daha da artıyor, hızlanıyor ve beni baş döndürücü bir dehşetin içine çekiyor.

Olasılıklar bana karşı yığılmış durumda. Yeterince zeki değilim. Yeterince yetenekli değilim. Yeterince cesur değilim.

Eksiklerime karşı ben.

Ancak ne olursa olsun, korkuların ve güvensizliklerin beni krtmesine izin vermeyeceğim.

Bu zor olacak. Muhtemelen çok acıtacak. Ama *yapacağım*. hayatta kalmak.

OceanofPDF.com

Büyük verandaya çıkan merdivenleri tırmanıp kutup girişine adım attığımda midemde korku şeritleri açılıyor.

Bu iklimde, her binada iç mekanı sert dış ortamdan ayırmak için bu kapalı girişlerden biri bulunur. Burası, botlar, paltolar ve rastgele dış giysilerle kaplı bir çamur odası olarak hizmet veriyor.

Denver ceketini çıkardı ve ceketimi yan tarafa asmam için bana işaret etti.

onunkine.

"Üşüyorum." Belime sarıldım, sıcak kaz tüyünün içine gömüldüm ve sakladığı çalıntı erzaklar.

"Buna alışacaksın." İç kapıyı açıyor ve paltoyu bana bırakıyor.

Rahatladım, onu takip ettim ve...

Vay anasını.

Muhteşem. Lüks. Hayal edebileceğim her şeyin ötesinde. Oturma odasındaki tavandan tabana taş şömineden ısı yayılıyor.

Kulübenin diğer ucundaki açık mutfakta bir şömine daha yanıyor. Cilalı kütüklerden yapılmış duvarlar kör edici güneş ışığında parlıyor.

Öğrenecek çok şey var, ama ben sadece bilmediklerimle ilgileniyorum.

Bak

Oğulları.

Nereye gittiler? Üst kata mı?

Büyük, kıvrımlı bir merdiven, boylu boyunca uzanan bir podyuma çıkıyor

ve en az iki yatak odasına bağlanır. Merdivenlerin altındaki koridor daha fazla odaya işaret etmektedir.

Bu devasa kulübenin herhangi bir yerinde olabilirler.

Mutfaktan biberiye ve pişmiş balık kokuları yükseliyor. Evin arka tarafını kaplayan iki katlı pencereler tozdan arınmış her yeri aydınlatıyor. yüzey ve pırıl pırıl temiz köşe.

Parlak ahşap zeminler, el yapımı mobilyalar, ticari aletler, cam avizeler ve aplikler... Tüm bunlar, şebekeden tamamen uzakta bulunan bir kulübeye erkeksi bir çekicilik ve günümüzün rahatlığını katıyor.

Dört Alaska'lı doğa adamının bu çatı altında yaşaması ve görünürde kokan bir çorap, kirli bir tabak ya da atılmış bir olta olmaması bir mucizeden başka bir şey değil.

Bunların hiçbiri mümkün olmamalı. Tüm bu malzemeler buraya nasıl getirildi ve inşa edildi? Kuzey Kutup Dairesi'nin kuzeyinde var olan birkaç kulübe

elektrik ve akan su ile zar zor donatılmıştır. Belki de Alaska'da değildir.

Ne olursa olsun, uzak konumu göz önüne alındığında, bunun inşa edilmesi, ısıtılması ve çalıştırılması milyarlarca dolara mal olurdu. Özellikle de sert kışlar boyunca.

"Ben tam bir aptalım." Boğazımdan neşesiz bir kahkaha dökülüyor. "Sana fidye teklif ettim." Arkamı döndüğümde Denver'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Bahse girerim sende şundan daha fazla para vardır..."

"Kocan mı?"

Monty.

Şu anda ne yapıyor? Kederli mi? Yoksa işte, ben hiç var olmamışım gibi hayatına devam mı ediyor?

Beni aramasa bile, hastane yokluğumu rapor ederdi. Bırakın üç vardiya üst üste gelmemeyi, bir gün bile işe gelmediğim olmadı.

Biri beni bulacak. Bu olana kadar hayatta kalmam gerek. Ama burada kalamam.

Neden çekici bir multi milyarder Sitka'dan evli bir hemşireyi kaçırsın ki? Çünkü sadece bir multi milyarder böyle bir düzeneği karşılayabilir.

Duvarlarda cesetlerin saklı olabileceğini bir anlığına da olsa unutmayı kolaylaştırıyor.

Düşüncelerimi bastırıyorum ve beni kaçıran kişiye bakıyorum. "Ne kadar varlıklısın?"

Bir omzunu kaldırdı. "Sana bunun parayla ilgili olmadığını söylemiştim."

"Benden çok daha güzel ve uyumlu kadınlar var, burada yaşama ve senin... bu her neyse, o olma şansını kaçırmazlar."

"Evet. Ama ben *seni* istiyorum."

Tenim ürperiyor. "Bana ne yapacaksın?" "Seni besleyeceğim. Sana Hoss'u gezdireceğim. Yerleşmene yardım edeceğim." "Hepsi bu değil."

"Hayır mı? Aydınlat beni."

"Burada dört erkek yaşıyor. Ve hiç kadın yok.

Doğru mu?" "Doğru."

"Rolümü tahmin etmek için dahi olmaya gerek yok."
Yutkunuyorum, baltanın ceketimdeki ağırlığının aşırı farkındayım.

"Devam et."

"Yemek pişirmek, temizlik yapmak, biranı getirmek, bacaklarımı açmak." A

Yutkunmak boğazıma yapışıyor. "Aklıma gelen ilk şeyler bunlar."

"Arkamızdan temizlik yapacak birine ihtiyacımız var gibi mi görünüyor?" O

Lekesiz oturma odasındaki hareketleri.

"Buraya getirdiğiniz ilk kadın olmadığımı biliyorum. Tahmin etmem gerekirse, sonuncusu burayı kirletecek kadar uzun süredir burada değildi, ben de bu yüzden buradayım. Onun bıraktığı yerden devam etmek için."

"Kokuyu alıyor musun?"

Kaşlarım birbirine çarpıyor. Onun alçakça yakışıklı yüzüne bakmamaya çalışırken bir yandan da mutfaktan gelen nefis yemek kokusunu duymamazlıktan gelmeye çalışıyorum. En son ne zaman yemek yedim?

Cevabımı beklemeden, kokunun kaynağına ve köşede görüş alanının dışında bekleyen her neyse ya da her kimse ona doğru ilerliyor.

Girişe bakıyorum, kalbim küt küt atıyor. Şimdi koşmalı mıyım? Aç karnına mı?

Denver'a doğru hızlı bir bakış attığımda, sanki aptalca bir şey yapmamı bekliyormuş gibi kabinin diğer ucundan beni izlediğini görüyorum.

Pekala, bu cevaplar.

Ayaklarımı mutfğa doğru sürüklüyorum ve dökme demir kömür sobasının yanındaki eşikte duruyorum.

Alternatif bir ısıtma kaynağı. İlginç. Ve akıllıca. Kömür peletlerini kullanarak bu kulübenin tamamını ısıtabilir ve odun yakan mutfak şöminesini aşırı gibi hissettirir.

Ocağın ötesinde, ana yaşam alanından daha rahat, çıtırdayan ateşin dumanlı sıcak havası ve testosteronla dolu bir başka oturma alanı daha bulunuyor.

Buradalar.

Üçünü de.

Boynum geriliyor ve kaçma dürtüsü çok fazla baskı uyguladığı için derim karıncalanıyor. İşte buradayım, her tarafım Benim iki katım büyüklüğünde yırtıcılar, tüm gözler üzerimde ve dik durmak için tek yapabildiğim bu.

Hiç de cesur değil.

"Çocuklar, bu Frankie." Denver saçımın bir tutamını çekiştirir.
"Yeni oda arkadaşımız."

"Dokunma bana." Ondan uzaklaşıyorum.

Wolfson şöminenin önündeki halıya sırt üstü uzanmış, bacaklarını kanepeye dayamış ve dudaklarından bir sigara sarkıyor. Gözleri kapalı, ifadesi dingin, sanki hayatı boyunca o dumanı beklemiş gibi içine çekiyor.

"Bu Leonid." Denver başıyla ters yönde işaret ederek dikkatimi endüstriyel fırının yanındaki kızgın görünümlü adama çekiyor.

En büyük oğlu.

Leonid erkeksi parmaklarını kısa sakalının üzerinde gezdirirken gözleri beni tepeden tırnağa inceliyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Paltomun altındaki cüseyi fark edip etmediğini bilmiyorum ama ben de ona aynı muameleyi göstererek agresif bakışlarına karşılık veriyorum.

Babasından daha uzun, 1.80 boyunda. O da daha geniş. Kaslarla dolu. Çalışmayla şekillenen ve yontulan türden bir kas. Günün sonunda önemli olan gerçek çalışma.

Saçları orta kahverengi ile Denver'ın koyu sarısı arasında değişiyor. Lanet olası bir Viking gibi kıvrımlı örgüler ve karmaşık düğümlerle geri çekilmişken ne kadar uzun olduğunu söylemek zor.

Ve o gözler... Tanrım, renk mi değiştiriyorlar? Öğrenmek için yeterince uzun bakmıyorum. Bakamıyorum. O tuhaf, değişken renkli parıltı o kadar ürkütücü, o kadar acı verici bir şekilde kör edici ki, tutamıyorum.

Neden bu kadar yakışıklı?

Neden hepsi bu kadar yoğun, inanılmaz derecede muhteşem? Bu doğal değil.

Wolfson, bir sanatçının bir başyapıtı yontması gibi mükemmeldir - hassasiyet ve bilenmiş beceri ile. Leonid, Tabiat Ana'nın Şiddet ve kaosla bir başyapıtı yontar.

Bir de ortanca oğlu var.

Kodiak.

Uzaktaki duvara yaslanmış, kollarını devasa göğsünde kavuşturmuş, boynundaki kordonlar gerilmiş ve kahverengi-siyah gözleri duyularımı keserek nefesimi boğuyor.

Saçları siyahtan daha siyah ve diğerlerinden daha kısa, dalgaları ince ve kalın, kulaklarının arkasına kıvrılıyor. Ağzının çöküklüğü kasıtlı gibi görünmüyor ama bu ona güzel, düşünceli, dinlendirici bir hüzünlü yüz veriyor.

Ancak ondan yayılan duygu üzüntü değil.

Yüzeyin çok altına inen bağımsız bir cephe takınıyor.
Herkesten ayrı duruyor, sadece fiziksel olarak uzak değil. Uzak. Hareketsiz.
Ulaşılamaz. Korkutucu.

Korkunç olan o.

Karanlık olan.

Bronz ten, siyah saçlar, daha da siyah gözler... Yeraltı dünyasındaki karanlık bir Lycan prensini çağırıştırıyor. Gizemli. Soğukkanlı. Ölümcül.

"Kodiak için endişelenme." Denver dudaklarını ıslatır. "Isınması biraz zaman alacaktır."

Wolfson'dan boğucu bir kahkaha yükseliyor. Yerde yatarken göğsünü yumrukluyor ve derimin altına işleyen dumanlı, manik bir kıkırdamayla hırıltılı bir ses çıkarıyor.

Hava, konuşulmayan şeylerle yoğun ve durgun hissediyor. Çok fazla sırtış, çok fazla kahkaha, duman ve aynaların ardında saklanan çok fazla sır var.

Bunların hepsi bir oyun. Kendilerini eğlendirmek için tasarladıkları bir oyun. Ve ben de yeni oyuncaklarıyım.

Bana tecavüz edecekler.

Kes şunu.

Lanet odayı oku.

Bu dört adam birlikte dünyayı ateşe vermeye yetecek kadar cinsel güzelliğe sahip. Ama içlerinden zerre kadar cinsel bir niyet sızıyor. Belki de oradadır, o asitli ifadelerin altında gizleniyordur.

Wolfson hariç. O sadece sıkılmış görünüyor. Denver da tembel sırtışına geri döndü. Ama diğer ikisi? Beni burada istemiyorlar. Tahmin etmem gerekirse, beni görmekten nefret ediyorlar.

Nedenmiş o? Bekledikleri ben değil miyim? Yoksa hiç kimseyi beklemiyorlar mıydı?

"Frankie sadece burada üstlendiği rolü tarif ediyordu." Denver mutfağa doğru yürüyor, parmak uçları ön ceplerinde, aldatıcı bir şekilde Bana doğru bakarken zararsız ve neşeli. "Nasıl tarif ettin? Yemek pişirmek, temizlik yapmak, bize bira servisi yapmak-"

"Biradan daha sert bir şeye ihtiyacın var, bebeğim." Wolfson bir duman kıvrımı çıkarır.

"-ve bacaklarını açıyor." Denver başını eğiyor.

Omuzlarım kamburlaşıyor. Wolfson dirseklerinin üzerine kalktı. Diğer ikisi gözünü bile kırpıyor.

"Hoss'ta cinsiyete dayalı işlerimiz yok." Denver bu noktayı vurgulamak istercesine fırından bir tepsi pişmiş balık çıkarıyor. "Herkes kendi ağırlığını eşit olarak çeker. Değil mi çocuklar?"

Wolfson inleyerek halının üzerine uzanır ve sigarasına geri döner. Diğer ikisi hâlâ hareket etmedi. Nefes alıyorlar mı?

Odadaki gerilim boğucu, sanki her an bir şey ya da biri kopacakmış gibi.

Denver. Onun soğukkanlılığı kafa derimi karıncalandırıyor. Kolayca hoş bir gülümseme takınıyor, tüm tavırları neşe ve rahat duygular yansıtıyor.

Ama kendimi rahat hissetmiyorum. Sanki o ısıltılı, iyi görünümlü karizma her an yüzünden eriyip gidecek ve ortaya et yiyen, elektrikli testere kullanan bir nekrofil çıkacakmış gibi hissediyorum.

"Yemek pişirmek, temizlik yapmak, avlanmak, bahçeyle uğraşmak." Her bir görevi parmaklarıyla işaretliyor. "İş bir kurt değildir. Tepelere kaçmaz. Hepimiz her işi yaparız ve sen de öğreneceksin."

Bir bok öğrenecek kadar uzun kalmayacağım.

Denver balık tepsisine geri döner. "Seks isteğe bağlı, ekleyebilirim." "Gereksiz bir ekleme." Öfkem yanaklarımı yakarken ses. "Ben evliyim."

"Yani duyduğum şey..." Wolfson başını çeviriyor, bakışları Denver'ın üzerinde yoğunlaşıyor. "Eve bakire getirmedin mi?"

"Siktir git." Yumruklarımı sıkarak ona doğru hamle yaptım. Denver kolumu yakaladı ve beni durdurdu.

Diğer ikisi hiçbir tepki göstermezken ben onun elinden kurtuluyorum. Kaçmayı düşünüyor olmalıydım ama bu tuhaf aile dinamiği dikkatimi dağıtıyor.

Ne kadar yakınlar? Birbirleriyle kavga ediyorlar mı? Yoksa hep birlikte mi duruyorlar? Kurbanlarına birlikte mi tecavüz ediyorlar? Birbirleri için ölürleri mi? Onlar Denver Takımı mı? Yoksa *her koyun kendi bacağından* mı asılır? durum?

Biriyle arkadaş olup onu diğerlerine karşı kışkırtabilir miyim?

Leonid ve Kodiak kimseyle konuşmadı ya da etkileşime girmedi.

Ama

Ev düzenli ve bir arada görünüyor. Kırık mobilyalar, kapılarda delikler ya da kavgaya işaret eden patlamış dudaklar yok.

Belki görünüşte takım çalışmasının ve iyi yetiştirilmiş kardeş sevgisinin bir resmidirler, ama ben buna inanmıyorum.

Kaçırılan bir kadın evlerine getirildiğinde ne tür boktan bir aile tepki vermez? Yani, isteğim dışında burada olduğumu biliyorlar.

Öyle değil mi?

"Baban beni kaçırdı." Etrafımdaki boş yüzlere bakıyorum ve bir elimi karışık saçlarımın arasından geçiriyorum. "Beni neden kaçırdı? Seksin isteğe bağlı olduğunu söylüyor. Bu, o amaçla burada olmadığım anlamına mı geliyor? Hayır dediğimde duyulacak ve itaat edilecek miyim? Beni Sitka'daki evimden kaçırdığında çılgılık attıktan, protesto ettikten ve mücadele ettikten sonra buna inanmakta zorlanıyorum. Ve beni bağlayıp, sakinleştirip bir kutuya kilitletiğinde. Defalarca hayır dedim ama beni dinlemedi." Yakıcı bir nefes çekiyorum ve Denver'ın okunamayan bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Benim burada olmam *isteğe bağlı* değil. Bununla ilgili hiçbir şey isteğe bağlı, rızaya dayalı ya da

istekli değildir!" Cırcır böcekleri.

Sessizliğin sesi odada uğulduyor, şaşkınlığın yokluğunda sağır edici. Kimse birbirine bakmıyor. Onların tamamen yokluğu yanıt midemi bulandıran bir onaylama ile sıkıyor.

Hiçbiri bana yardım etmeyecek. Hepsi bu işin içinde... bu her neyse.

Her odanın duvarında televizyon ekranları asılı ama kablo kutusu, uydu anteni, kamera ya da bilgisayar ekipmanı göremiyorum. Denver'ın Sitka'da bir cep telefonu vardı, ama burada çalışır mıydı? Görünürde sabit telefon ya da el cihazı yok. Hoss'u dış dünyaya bağlayan hiçbir şey yok.

Gerçekten de herkesten ve her şeyden tamamen yalıtılmış durumdalar mı? "Akşam yemeği birazdan hazır olur." Denver bir karıştırma kabını

Leonid. "Wolf, Frankie'ye bir tur attır ve nerede uyuduğunu göster." "Uh..."

Esniyor. "Nerede uyuyor?"

"Bir yolunu bul."

"Beni seçtiğiniz için teşekkürler." Alaycı bir tonla, benim hissettiğim kadar coşkuyla ayağa kalkıyor.

Buradan çıkmam lazım.

Eğer Wolfson önümüzdeki birkaç dakika boyunca beni koruyan tek kişi olursa, bir şansım olabilir.

Wolfson'ı merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum, Denver'daki bu ertelemeyi biraz cesaret toplamak için kullanıyorum. Wolfson bir tehdit olmadığından değil. Sadece beni bağlamadı, şırıngayla bıçaklamadı ya da cesedimi Prince William Sound'a atacağına dair söz vermedi.

Henüz.

Onlardan sadece biri beni izlerken, bu benim bazı cevaplar alma ve kaçma şansım. Ancak ne yapmam gerektiğini düşündükçe kalbim daha çok çarpıyor.

Sahanlığa ulaştığımızda Wolfson sağa saptı. Dudaklarının arasına yerleştirdiği sigarası ve kolunun altına sıkıştırdığı küçük kutusuyla hiç umursamadan ilerliyor. *Tur* başladığından beri benimle bir kez bile konuşmadı.

Durup sessizce bekliyorum ve tam da tahmin ettiğim gibi, podyumdaki yürüyüşüne bensiz devam ediyor. Varlığımdan habersiz olacak kadar gergin mi? Yoksa umurunda değil mi?

Sessizce dönüyorum ve parmak uçlarımda merdivenlere doğru ilerliyorum.

"Nuh-uh-uh." Uzun, duyulabilir bir duman püskürterek nefes veriyor. "Turu henüz bitirmedim."

"Tur mu?" Geri dönüyorum, sesimi diğerlerinin duyamayacağı şekilde

Diğerleri aşağıda. "Ne halt ediyoruz biz? Denver beni kaçırdı. Ben evliyim. Bir kariyerim var ve o beni hayatımdan kopardı. Lanet olası bir turne istemiyorum. Eve gitmek istiyorum."

"Oh, Tanrım. Bu berbat olmalı. Özür dilerim."

Sesi üzgün gelmiyor. Ses tonundaki ve ifadesindeki mutlak boşluk, karnıma inen bir yumruktan daha sert çarpıyor.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Titreyerek ellerimi kalçalarımın sabitliyorum. "Yoksa bu konuşma seni sıkıyor mu?"

"Şey..." Sigarasından uzun bir nefes çekiyor. "Daha iyisini içmiştim."

"Öyle mi? O daha iyi sohbet edenlere ne oldu? Onların duvarlarda çürüyen cesetler?"

"Yüce Tanrım, sen çarpıksın." Gözleri parlıyor. "Çok iyi anlaşıcağız."

"Neden buradayım?"

Kollarını iki yana açmış, çılgın bir şovmen gibi gülümsüyor.

"Neden buradayız, Küçük Yetim Annie?"

"Burada olmak istiyor musun?" Dumanlı nefesi nefesimi kaplayana kadar mesafeyi kapatıyorum. "Gidebilir misin? Hiç denedin mi?"

"Aslan, ayı ve travesti hakkındaki peri masalını duydunuz mu?"

"Uh...Hayır mı?"

"Drag queen Disney World'e gitmek istiyor ama evcil hayvanları aslan ve ayı olmadan Sihirli Krallık'a gidemiyor. Onlara kendisini götürmelerini söylediğinde, aslan karamsarlığa kapılıyor ve 'Öleceğiz' diye ağlıyor. Ayı ise 'Votka var mı?' diye soruyor. Votkaya bayılırım. Homurdan. Homurdan. Bunun üzerine kraliçe, 'Evet, seni dar kafalı canavar. Tabii ki votka var. Sihirli Krallık'ta her şey var! Ama aslan küçük bir sürtük gibi kollarını kavuşturur ve şöyle der: 'Disney World'de votka yok. Biz gitmiyoruz. Kraliçe yine de akıllıdır ve ayıyı rahatlatır: 'Sorun değil. İçeri gizlice sokarız. Kimsenin haberi olmaz. Bu fikir ayının hoşuna gider ve yola koyulurlar. Ta ki onları sihirli diyardan ayıran uçuruma ulaşana kadar. Onlar esneyen uçuruma bakarken, aslan zamansız bir duyuru yapar. 'Ben uçamam,' der. Yani, bunu önceden bilmek önemli olurdu, değil mi? Bu arada, ayı tökezler, tüm votkasını döker ve kraliçe 'Siktir et. Hadi atlayalım. Böylece üçü orada durup atlamaya hazırlanırlar ve sonunda kimse yapar.'"

Hiç gelmeyecek bir yumruk cümlesini bekliyorum.

"Ve...?" "Ve ne?"

"Hepsi bu mu?"

"Temel olarak."

"Bu hikayenin amacı ne?"

"Mesele şu ki, benim kızıl yıldızım, aslanlar uçamaz. Ayılar sarhoştur ve Sihirli Krallık sonsuza dek kraliçesiz kalacaktır."

Sabırlı olmak için burnumun kenarını sıkıp derin nefes alıyorum. Sonra gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Bu senin ve kardeşlerinin kaçma girişimini mi simgeliyor?"

"En iyi hikayelerin bireysel yorumlara bırakıldığını düşünüyorum. Ama gerçekçi olalım, ateş-kasık." Duraklıyor, çenesine vuruyor. "Bir dakika. Sen kontrollü yanan bir ateş kasığı mısın? Yoksa vahşi bir orman yangını mı?"

"Hayır." Başımı salladım. "Bunu yapmayacağım."

"Utanç verici." Sırıtarak etrafını işaret ediyor. "Her neyse, kim tüm bunlardan kaçmak ister ki?"

Ben. Uzağa ve hızlıca koşmak ve bu asit yolculuğunu hafızamdan kalıcı olarak silmek istiyorum.

"Denver'ın beni kaçırma planından haberin var mıydı?" diye sordum. "Evime kameralar yerleştirdiğini ve içeri girip beni kaçırmadan önce kocamın işe gitmesini beklediğini biliyor muydun? Beni buraya getireceğini biliyor muydunuz?"

Ona bebekten bahsetmek istiyorum ama yapamıyorum. Akli dengesi yerinde olmayan bir adam bu bilgiyle ne yapar?

"Hatırlamıyorum." Duvara yaslanmış, o inanılmaz uzunluktaki kirpiklerinin altından beni izliyor. "Bayılmalarımın birinde bana söylemiş olmalı."

"Bana ne bildiğini söyle."

"Bu çok kolay. Başlangıç olarak, en iyi görünen benim. Burada mükemmel bir onluk var." Güzel yüzünün etrafında görünmez bir çerçeve çiziyor. "Ve mükemmel bir on vücut." Bornoğunu açarak gövdesinin yontulmuş V kısmını ortaya çıkarıyor.

Bir saat önce göğsünde olmayan siyah bir mürekkep çizgisi, ÖLMEK İÇİN DOĞMUŞ'u kesiyor. Bunun altında, aynı Gotik yazı tipiyle yeni bir dövme yazıyor: ALREADY DEAD.

"Ne?" Ağzım açık kaldı. "Nasıl oldu da-?"

"Bir kalemtıraşın gücünü asla küçümseme." Elindeki kutuyu sallayarak, utanç verici bir şekilde fark etmekte yavaş kaldığım şeyi doğruluyor.

Aslında dövme değiller. Cildini kalıcı kalemle çiziyor.

Ne kadar garip. Ve rahatsız edici. Ve dürüst olmak gerekirse, biraz da üzücü.

Yine de, mükemmel bir on numara olmakla ilgili ifadesi ne kadar küstah- yüzde bin doğru. Onun nadir ve kutsal olmayan güzelliğine bir kez daha vuruldum.

Onu bu kadar çarpıcı yapan şey tam olarak nedir? Yüz hatlarının orantısı mı? Mavi gözlerinin canlılığı mı? Kusursuz porselen teni mi? Onu tepeden tırnağa şekillendiren keskin açılar ve belirgin kasların mükemmel dengesi?

Düşmüş bir meleğin timsali, karanlık gölgeler ve yanlış anlaşılmış emo hisleri, somurtkan dudaklar ve siyah makyajla kaplanmış kapüşonlu gözler.

Makyaj olmalı. Yoksa nasıl bu kadar kalın, siyah kirpikleri olabilir?
"Rimel mi sürdün?" diye sordum.

"Öyle miyim?" Bir gözünü ovuşturuyor ve temiz parmağına bakıyor.
"Bugün değil." "Ama bazen yapıyorsun?"

"Tabii ki. Değil mi?"

Bu adamı anlayamadığım için başımı sallıyorum. "Başka ne biliyorsun?" "Hm?" Göz kırıyor, tekrar kırıyor. "Ah. Doğru. Ben tur rehberiyim. İşte

gidiyoruz. Merdivenler. Işık düğmesi. Pencere. Başka bir pencere. Zemin." El sallıyor

Sigarasını sırayla her şeye doğru tuttu. "Tırmalama sesi duyarsanız ya da çürük kokusu alırsanız..." Arkasındaki duvara dokunur. "Muhtemelen budur. Görmezden gel."

"Gülmüyorum." "Hiç gülmezler."

Bu yorumu kabul etmeyerek, podyumun yanında sallanan rustik avizeye başımı sallıyorum. "Her şey nasıl çalışıyor?"

"Hoss'un kendi elektrik santrali var. Eminim çatıdaki güneş panellerini görmüşsünüzdür. Ama görmediğiniz şey atölyedeki steampunk odası. İçinde bir hidroelektrik jeneratörü var... hidrolik türbin şeysi... ya da adı her neyse. Nehirden gelen suyu mekanik enerjiye dönüştürüyor. Ya da öyle bir şey."

"Ne yaptığını anlıyorum." Başımı eğip keskin bakışlarını tutuyorum. "Tam olarak ne dendiğini ve nasıl çalıştığını biliyorsun, ama nedense, senin dikkatsiz, dağınık bir aptal olduğunu düşünmemi istiyorsun."

"Çok nazıksınız." Gülümsemesi havayı serinletiyor. "Ama sevgili babam bu ailedeki tüm beyinleri elinde tutuyor. O usta bir mühendistir ve tüm sistem. Üzerinde çalışabilecek tek kişi o olduğu için, tüm elektrikle ilgili sorularınızı ona yöneltmeniz gerekecek."

"Ölürse ne olacak?"

"Eğer ölürse..." Yüzü çimdikleniyor. "Işıkları açmaktan daha büyük sorunlarımız olurdu, bebeğim."

"Ne gibi?"

"Uçağı uçurabilen tek kişi o. O olmadan mürekkep ve sigarayı nasıl bulabilirim?" Kalem kutusunu sallıyor. "Kışı çıkaramazdım."

"Keskin kalemler olmadan mı?"

"Yemek olmadan, dahi." Bir omzunu kaldırır. "Hepimiz D-E-D."

"D-E-A-D demek
istiyorsun." "O da
var."

Ya o bilmece gibi konuşuyor ya da ben doğru soruları sormuyorum.

"Benim için planın nedir?" Onun ölü bakışları karşısında,
açıklıyorum. "Sen mi yoksa

Burada bana zarar veren biri var mı?"

"Nerede?"

"Nerede ne?"

"Acı olmadan hayat nedir ki? Asıl soru canın yanacak mı? *Nerenin*
acıyacağıdır." Parmağıyla burnuma bir şaplak atıyor ve yanındaki kapıya
doğru dönüyor. "Burası senin odan."

Uğursuz uyarısı midemi kemiriyor. Anlamlandırmaya çalışıyorum
ama bana kalan tek şey daha fazla soru. Ve daha fazla korku.

Yatak odasına bakıyorum.

A-çerçeve tavan şok edici bir şekilde yükseliyor, çatı çizgisinin dik
açılı kenarları zeminden başlıyor ve tepede keskin bir noktada buluşuyor.
Kapının karşısındaki dikey duvar tamamen camdan oluşuyor ve uçsuz
bucaksız tundraya bakan üçgen şeklinde devasa bir pencere oluşturuyor.

Bu pencerenin her iki yanında, çatı çizgisinin alt yamaçlarının
altında yataklar yer almaktadır.

İki tam boy yatak. Biri beyaz çarşafarla tertemiz yapılmış. Diğeri
yeni kullanılmış çarşaflarla karmakarışık. Aralarındaki zemini ayı
postundan bir halı kaplıyor.

Giysiler yakındaki bir koltuğun üzerinde asılı. Kitaplar komodinin
üzerine yığılmış.

Botlar kapının yanında bekliyor.

Burası misafir odası değil.

"Kimin odası burası?" Ellerimi sıkıyorum.

"Senin ve..." Suratını astı. "Oh hayır. Kendi odanı istiyordun.

Hepimiz istemez miyiz kardeşim? Leonid'le paylaşıyorum ve
sinirlendiğinde horluyor. Ki bu her gece oluyor. Ve çarşafın üstünde
mastürbasyon yapıyor. O da her gece. Takas etmek istersen bizim odamız
orada." İpek kumaştan bir süslemeyle podyumun uzak ucunu işaret ediyor
ve bana dönüyor. "Takas yok mu?"

Tamam. Kody ile paylaşabilirsin."

"Lycan," diye fısıldıyorum, bırakın yanında uyumayı, onunla aynı
odada olma fikri bile beni dehşete düşürüyor.

"Lycan mı?" Alnındaki çizgiler kırışıyor. Sonra mavi gözleri
eğlenceyle parlıyor. "Ah! Bu çok sevimli." Eğiliyor ve sesini alçaltıyor.

"Kurtlardan korkuyor musun, hayatım?"

"Evet."

"O zaman tepelere gitme."

Yeterince gördüm. Yeterince duydum. Eğer diğerleri Wolfson'un yarısı kadar çılgınsa, geceyi aklım başımda geçiremem.

Ya şimdi ya da asla.

"Hayır, hayır, hayır, hayır." Kapıdan geri çekiliyorum. "Burada uyuyamam. Onunla olmaz."

Bir elimi göğüs kemiğime bastırarak panik atağın yükselen semptomlarını taklit ettim. Tüm vücut titriyor. Yönelim bozukluğu. Nefes darlığı. Oyuncu falan değilim ama işim gereği bu tür durumları yeterince gördüm.

performansımın gerçekçi görünmesi için bölümler.

"Nefes alamıyorum." Nefes nefese kaldım, belimden eğildim ve boğazımı tuttum. "Havaya ihtiyacım var."

"Dudaklarımı seninkilere bastırıp ağızdan ağıza mı yapmalıyım? Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Merdivenlere doğru tökezlerken kolumu göğsüne doğru uzatıp onu savuşturuyorum.

"Ya da dışarıda hava arayabilirsin." İç çekerek peşimden geliyor.

Merdivenlerden sendeleyerek indim ve kutup girişinden geçtim. Performansımın ne kadarının gerçek olduğunu merak ederken, bir yandan da hiperventilasyon gösterisi yapıyorum.

Çünkü çok korkuyorum.

Verandada sırtımı eve yaslıyor ve nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Yanımda Wolfson bir sigara daha yakıyor ve gözlerini tepelere dikeyor.

Kapı açılır ve Denver dışarı çıkar. "Her şey yolunda mı?"

"Sadece aylık kramplarımız hakkında kız kıza konuşuyorduk." Wolfson soğuk havaya bir duman halkası üflüyor. "Seni ilgilendiren bir şey yok şekerim."

Denver bana bakarken nefesimi düzene sokuyorum ve omurgamı bitti. dikleştiriyorum.

Görünüştümden memnun olmuş gibi başını sallıyor. "Gezinme kapalı. Akşam yemeği beş dakika içinde hazır olacak."

Aramızda bakışarak, kabine geri dönüyor.

Wolfson sadece beni mi korudu? Yoksa Denver'ın yanında hep böyle mi davranıyor? Alaycılığın ve uygunsuz sevgi sözcüklerinin altındaki ilişkilerini anlamaya başlayamıyorum. Önemli değil. Zamanım kalmadı.

Ama bir sonraki hamleyi yapmadan önce bilmek zorundayım.
"Annene ne oldu?"
"Seninkine ne oldu?"
Soru karşısında irkilerek doğruyu söyledim. "O iki yıl önce öldü.
önce.
"
"Onu sen mi öldürdün?"
"Ne?" Öksürüyorum. "Hayır. Bu nasıl bir soru böyle?"
"Bana sormak üzere olduğun şey bu değil miydi?"
"Hayır, aslında." Ağırlaşmış gözlerini inceliyorum. "Kafan iyi mi?"
"Keşke." Sigarasına bir fiske vurarak, dumanını dışarı veriyor.
"Panik atak numarası yaptığını biliyorum."
Kahretsin.
Nabzım atıyor.
İşte bu kadar. Bir
seçeneğim var. Kaderimi
kabullenmek.
Ya da değiştirmek.
Bu gerçekten de bir seçim değil.
"Evet, yaptım." Paltomun fermuarını açarak içeri uzandım ve
parmaklarımı baltanın sapına doladım. "Sana bir şey göstermek istiyorum."
"Göğüslerin mi?" Kaşları saç çizgisine tırmanıyor. "Ben tamamen
Bu."
"Hiç bir kadının göğüslerini gördün mü?" Kalbim daha hızlı atıyor,
Daha sert.
"Kahretsin, o kadar uzun zaman oldu ki hatırlamıyorum." Bir
iniltiyle, düzleştirir
Kendini desteklemek istercesine bir elini eve dayadı. "Tanrım, sana
yalvarıyorum. Benimle dalga geçme." Başını eğerek, bakışları
bornozunu saran belirgin ereksiyona kaydı. "Lanet olsun. Şimdi
biliyorsun ki ben bir duş değil, bir yetiştiriciyim."
Neredeyse tereddüt ediyorum. Neredeyse kendimi bu iğrenç plandan
vazgeçirecektim.
Neredeyse.
O titrek anda, onun dikkati sakindeyken, mümkün olduğunu hiç
düşünmediğim bir şeye dönüştüm. Baltayı çektim ve bıçağın kör ucunu onun
güzel kafasına sapladım. Sertçe.
Yere yığılıyor ve midem sıkışıyor. Ne yaptım ben?
Şakağındaki yaradan kan sızarken, içimdeki hemşire hayati
değerlerini kontrol etmek ve kanamayı durdurmak için çılgınlık atıyor.

Zamanımız yok. Beni durduramaması için onu etkisiz hale getirmeliyim. Bu yüzden onu bayılttım.

Derin bir nefes alarak merdivenlerden hızla iniyor ve atölyeye doğru koşuyorum.

Sonra koşarım.

OceanofPDF.com

Koşmak bana doğal geliyor. Uygun ayakkabılar ve kulaklıklarımın akan müzikle, ikinci rüzgarımı hissetmeden önce beş mil yol kat edebilirim.

Ama hayatım için koşmak? Bu tamamen farklı bir şey.

Bacaklarım akıcı bir şekilde hareket etmiyor. Her adımım kopuk ve hantal geliyor.

Botlarım inmesi gereken yere iniyor ama dünya ağır çekimde geçiyor. Kendimden geçemiyorum. Beynim her dakika her hareketi kaydetmekle meşgul.

-Nefeslerimin sesi, paltomun içinde yer değiştiren malzemelerin ağırlığı, elimdeki balta sapının şekli ve etrafımdaki tepelerin katıksız sessizliği.

Omzumun üzerinden bir bakış Wolfson'un hareket etmediğini doğruluyor. Eğer onu öldürdüysem.

Kes şunu. O iyi. Sadece odaklan.

Geniş kapıdan atölyeye daldım ve kar motosikletinin üzerine düştüm. Anahtarlar... Kahretsin evet, kontakta duruyorlardı.

Balta aracın bölmesine girecek. Paltomdan Eldivenleri çekiştirerek giyiyor ve duvarlarda asılı aletler ve kapının yanındaki gaz tüpleri gibi daha fazla malzeme alabilmeyi diliyorum. Ama zaman yok ve onları taşımanın kolay bir yolu da yok.

Makineyi monte edip anahtarı çevirirken nefesim fırtınalı bulutlar halinde pufluyor.

Motoru çalıştırmak kulağıma gök gürültüsü gibi geliyor. Bunu kabinde duyabilirlerdi.

Geri dönüş yok.

Gaza basıp soğuğa doğru hızlanıyorum ve güneye doğru ateş ediyorum.

Umarım, kulübeye giden küçük patıkaya doğru. Genel yönü biliyorum ve geri dönmediğim sürece onu bulacağım.

Çevremdeki çalı uçağı verandayı görmemi engelliyor. Ama yanından geçerken Wolfson'ı fark ediyorum.

Onu bıraktığım yerde oturuyor, göğsünü dizlerine dayamış, başını tutuyor. Uyanık ama kovalayamayacak kadar yaralı.

Suçluluk duygusu içimi parçalıyor ama adrenalin ve korku dalgasının altında hızla buharlaşıyor.

O yalnız değil.

Denver, Kodiak ve Leonid onun yanında durmuŗ, benim hızla uzaklaŗmamı izliyorlar. Denver kollarını kavuŗturdu. Hiçbiri kımıldamıyor.

Kaçmama izin mi veriyorlar?

Hayır. Buna bir saniye bile inanmıyorum.

Denver'ın bir uçağı var. Beni bulmak için tepemde dönmesi yeterli.  orak arazide bir fener gibi  ne çıkacağım.

Tabii o u uŗa geçmeden önce kulübeye varamazsam.

Hızı en üst seviyeye  karıyorum ve yerdeki kar azalıp yerini toprağa ve  l  çalılara bıraktıkça endiŗelenmeye baŗlıyorum. Bu Şey karsız arazide  alıŗabilir mi?

 llerlerken araç  ekiŗ gücünü kaybediyor, kayıyor ve bitki döküntülerine takılıyor. Ama devam ediyor, koŗabileceęimden daha hızlı ve önemli olan da bu. Hız ve mesafe. Enerjimin mümkün olduğunca çoğunu koruyacağım. Sonra da koŗmam gerektiğinde koŗacaęım.

 lk tepeye ulaŗana kadar patikanın yerini tespit edemiyorum. Seyrek, cılız çalıların etrafından dolanarak yukarı, yukarı, yukarı ve uzak bir yamacın üzerinden geçiyor.

Kar parçaları bana hız patlamaları yaŗatıyor ama uzun toprak yollar kızıağı mutsuz ediyor. Arazi motora zarar mı veriyor? Kesinlikle kayakları mahvediyor. Sanki gevŗiyorlarmıŗ gibi geliyor.

Kahretsin. Yola sarılıyorum, kalçalarım oturmak için acı verici bir Şekilde sıkılıyor, kı ım her acımasız darbeye zıplıyor.

Yorgunluk istila ediyor, her kasım yoruluyor ve çığlık atıyor. Yine de devam ediyorum, hayatım için tutunuyorum.

Gökyüzü yan yatana kadar.

Frene basıyorum ama kızak yavaŗlamıyor. Altımda hiç toprak yok. Sadece dik bir iniŗ var. Ve hava.

Nabzım hızla atarken, momentum beni kontrolden çıkarırken ağır makineden kurtulmaya  alıŗıyorum.

Kar motosikleti bir sete çarparak yere  akıldım. Boynum yana doğru kırıldı. Kafatasım yere çarpıyor ve bedenim plastik ve çeliğin altında sıkıŗıp kalıyor.

Motor sessizleŗirken benzin ve egzoz burnumu yakıyor. Beni toprağa sıkıŗtıran ağırlığı itiyorum. Kımıldamıyor.

Tek hissettiğim acı.

Bıçak gibi, kör edici, kaçınılmaz bir acı. Sırtıma doğru yayılıyor ve kızgın lavlar halinde leğen kemiğime saldırıyor.

Boğazımdan bir çığlık kopuyor ve sarsılıyorum, tepiniyorum ve tekmeliyorum, kar motosikletini altımdan çekemiyorum.

Tuzağa düştüm.

Tanrım, kramplar. Karnımdaki ve omurgamdaki acı. Bu beni zayıflatır. Beni yok ediyor. Her nefes yeni bir azap dalgası getiriyor. Mide bulantısı.

Ve

umutsuzluk.

Biliyorum.

Parmaklarımı vücudumdan aşağı kaydırmadan, germeden, paltonun eteklerinin altından kaymadan, bacaklarımın arasındaki sıcak, ıslak yere ulaşmadan önce biliyorum.

Elimi kaldırdığımda hıçkırıklar

göğsümü sıkıyor. Kan.

Avucumu kaplıyor. Kotumun içine işliyor. Kıçımın çatlağı boyunca akıyor. Kalçalarımı, kuyruk sokumumu ve altımdaki toprak ve taş yatağını ıslatıyor.

Hayır, hayır, hayır, bunu yapamam. Bunu kabul edemem. Kabul etmeyeceğim.

Ama orada, kolum yere düşerken ve kanlı parmaklarım yumruk haline gelirken bana bakıyor.

Benim bebeğim.

Monty'nin

bebeği.

Savaşmak için tek sebebim. Bundan kurtulmak için.

Teselli edilemez ıstıraptan kaçmak için bayılmak istiyorum ama bedenim bunu reddediyor. Rahmim kasılırken, sıkışırken, kanarken, tuttuğu yaşamı dışarı atarken beni her sefil dakikaya katlanmaya zorluyor.

Bunu ben yaptım.

Pervasızca, korkuyla kaçmaya çalışırken çocuğumu öldürdüm.

Gözyaşlarım şakaklarımdan aşağı süzülüyor, saçlarımı ıslatıyor. Yüksek sesle, şiddetle ağlıyorum, kederin beni tüketmesine izin veriyorum. Hiçbir şeyim kalmadı. Gücüm kalmadı. Arzum yok. Sebep yok.

Pes ediyorum.

Acı amansız ve ben ona dönüşüyorum. Rahmimdeki zonklama ve kalbimdeki delik oluyorum, ölümün kapısında yatan yenilmiş kemiklerle dolu bir torbaya hapsoluyorum.

Artık kar aracını hareket ettirmeye çalışmıyorum. Gözyaşlarımın arkasını göremiyorum ya da yardım için ağlayacak gücü toplayamıyorum.

Zaman acele etmeden ilerliyor ve ben onun geçişiyle birlikte soluyorum, ruhumun bedenimi terk etmesini bekliyorum.

Farkındalık girip çıkıyor. Sesler alçalıp yükselir. Ta ki tek, sabit bir titreşim kalana, daha da yükselene, daha da yaklaşıp kalar.

Bir motorun kusursuz gürültüsü geliyor. Dikkatimi davetsiz misafirin üzerine çeken şey merak ya da kendimi koruma değil. Bunların hepsi içimden akıp gitti.

Tek istediğim yalnız kalmak. Kesintisiz ölmek. Gürültüye dik dik bakıyorum.

Yanımdaki motor kapanıyor ve odağım bir arazi motosikletinin topuzlu lastiklerine kayıyor.

Kaçarken işime yarayabilirdi ama görmedim. Bakmak için zamanım olmadı.

Mümkün olan her şekilde başarısız oldum.

Atlı iniyor, siyah çizmeleri kayaları çatırdatarak etrafımda bir daire çiziyor.

Ne zamandır buradayım? Gece olmalı. Muhtemelen yeni bir gün. Yine de güneş hala gökyüzüne tutunmuş, ufkun üzerinde.

Çünkü yılın bu zamanı burada batmaz.

Ayak sesleri geri dönüyor ve sürücüyü ortaya çıkarıyor. Azrail siyahı rengindeki gözlere bakıyorum.

Koyu renk giysiler içindeki Kodiak, gece yarısı güneşinin parıltısında siluet halinde tehditkâr bir figür çiziyor. Ayaklarını iki yana açmış, bir elinde yaylı tüfek, yakışıklı ve düşünceli ifadesi hiçbir şey ele vermiyor.

"Bırakın öleyim," diye fısıldadım.

"İkimize de bir iyilik yapmama ne dersin?" Yayı kaldırıp göğsüme doğrultuyor, sesi hırıltılı bir hırıltıya dönüşüyor. "Süreci hızlandıracam."

Yutkunuyorum, bunu istiyorum. Ama bunu talep edecek kadar cesur değilim. "Hayır, yapmayacaksın." Arkasından biri yaklaşıyor.

Wolfson yamaçtan çıkıyor ve tüfeğini Kodiak'a doğrultuyor.

Şaşkınlık içime işledi. Ve pişmanlık.

Uzun, koyu bukleler yüzünün etrafında asılı, bir taraftaki teller kanla birbirine yapışmış.

Onu incittim. Belki de bunu hak etmiştir. Belki de babası gibi değildir. Belki o da benim gibi bir kurbandır. İkincisi doğru olsa bile, o da suç ortağı.

Bana yardım etmek için hiçbir şey yapmadı.

Şimdiye kadar.

Gözleriyle tanıştım. "Özür dilerim." "Bunu sana karşı kullanmayacağım."

"Uzaklaş." Kar motosikletinin ağırlığı altında kalçalarımı ayarlıyorum ve dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. "Lütfen Wolfson. Bırak kardeşin buraya ne için geldiyse onu yapsın."

"Hm." Wolfson yaklaşıyor. "Bundan ne çıkarım olacak?"

Öfke kıvılcımları. "Ölü bedenimi becerebilirsin."

Ben durduramadan kelimeler ağzımdan döküldü ama umurumda değil. Sadece bu deliğin gitmesini istiyorum.

"Tanrım." Wolfson dişlerinin arasından tıslıyor. "Sen gerçekten sapkınsın." "Silahlarınızı indirin hanımlar," diye sesleniyor biri uzaktan.

Tanımadığım bir ses. Bu tepelerde başka adamlar dolaşmıyorsa, bu sadece üçüncü kardeşe ait olabilir.

Gözlerimi kapatıyorum, ölme isteğimin daha da uzaklara sürüklendiğini biliyorum.

Uzağ

Ayak sesleri ilerliyor ve kafamı kaldırdığımda Leonid'in yüzü birkaç

a.

santim uzağımda duruyor. Ne kadar eşsiz gözler. Biri altın. Diğeri

mavi. İkisi de

yanardöner benekli segmentli. Tam bir heterokromi. Biyoloji derslerimden birinde öğrenmişim ama hiç bu kadar çarpıcı bir pigmentasyon görmemişim.

Kar arabasının altındaki bedenimi tararken altın rengi kirpikleri aşağı iniyor ve transı bozuyor.

"Şunu taşımama yardım et." Kardeşlerine el sallıyor.

Üçü aracı kaldırıp kenara koyarken ne bir aciliyet ne de bir panik var. Ama acı çok şiddetli, dişlerimi birbirine geçiriyor, tüm sinir uçlarımdan sekiyor. Ağlama ihtiyacıyla gözlerim haşlansa da ağlamıyorum.

"Bu kadar kan nereden geliyor?" Wolfson yanıma çömeldi, dikkati uyluklarımdaydı.

Leonid de ona katılır, bakışları aynı yere düşer. Sonra çenesi taşa döner.

O biliyor.

Gözleri Kodiak'a kayıyor ve aralarında bir şey geçiyor. Daha

da yaklaşarak beni kucaklayıp göğsüne bastırıyor.

İtiş kakış hareketi bir acı bombasını ateşliyor. Acı o kadar dayanılmaz ki görüşümü çalıyor ve ciğerlerimi çökertiyor.

Dünya son bir nefesle yırtılıp gidiyor ve ben hiçliğe hoş geldin diyorum.

OceanofPDF.com

Kody'nin odasına ılık bir kase yulaf ezmesi taşırken sinirim sınır tanımıyor.

Bu sorunu Hoss'a getirdiği için Denver'ın dişlerini kırmak istiyorum. Sadece doyurmamız gereken bir boğaz daha yok, aynı zamanda bu kadın buradaki herkes için tehlikeli.

Dikkatsiz, aşırı dramatik ve çok saf. En azından kendini yamaçtan aşağı atmadan önce biraz erzak çalacak kadar ihtiyatlıydı.

Denver onun uçaktan inmeden önce ceketini doldurduğunu biliyordu. İlk fırsatta kaçacağını da biliyordu. Hepimiz biliyorduk. Ama kimse Wolf'un kafasına vuracağını ve çalışan tek kar makinemizi yok edeceğini tahmin etmemişti.

Şimdi ne yapacak? Seraya işaret fişeği atıp yiyecek stokumuzu ateşe mi verecek? Ya da daha kötüsü, ya uçağı çalmaya çalışır ve erzak alabileceğimiz tek yolu mahvederse? O zaman hepimiz ölürüz.

Kapıyı açarken dişlerim birbirine çarpıyor.

"Ben hallederim." Wolf arkamda beliriyor, kamuflaj pantolon ve file bir bluz giyiyor. "Teşekkürler."

Elimden yulaf ezmesini kapıyor ve yataktaki kadına doğru götürüyor.

Ona izin verdim çünkü onun hayatta kalması beni ilgilendirmiyor.

Kaza yaptığında Wolf benden önce gelmemiş olsaydı, Kody'ye göğsüne bir ok atmasını emredecektim. Bu işi kendim yapmalıydım. Yaralarının onu bitirmesini beklemek yerine onu orada öldürebilirdim.

Yapabilirdim. Yapmalıydım. Yapabilirdim.

Bir haftadır o yatakta, ölmek için yalvarıyor ve kalbi hâlâ atıyor. Denver ondan vazgeçmeyecek.

Onun yanından neredeyse hiç ayrılmadı.

Bir kolumu kapı pervazına dayayarak başının arkasına bakıyorum. Kadının yanındaki sandalyeye oturmuş, dirseklerini açtığı bacaklarına dayamış ve dikkatini uyuyan kadına vermiş.

Wolf temkinli bir şekilde yaklaşır ve ikisinin de kıpırdanmasına neden olur.

"Hayır. Hayır, hayır, hayır." Hırıltılı kızıl saçlarını çökmüş gözlerinden uzaklaştırıyor ve parmağını Wolf'a doğru uzatıyor. "Seninle uğraşamam.

Kesinlikle hayır."

Bu benim çıkmam için bir işaret.

Sesleri hararetli bir şekilde yükselirken geri çekilip kapıyı kapatıyorum.

fısıltılar kulak tırmalayan bir çılgınlığa dönüşür. Sandalye yerde gıcırıyor. Bir çığlık kopar ve bir şey duvara çarpar.

Saniyeler sonra, Wolf göğsü yulaf ezmesiyle kaplı halde odadan fırlar.

Nefes nefese kapıyı kapatıyor, gömleğindeki pisliği temizliyor ve parmaklarını yalıyor.

"Bunu yanına mı bırakacaksın?" Sinirli bir şekilde kollarımı kavuşturuyorum. "Senin aksine, ben onun favorisi olmak istiyorum."

Dudağım kıvrılıyor. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki *herhangi bir şey.*"

"Aynı şey senin için de geçerli, bebeğim. Yine de onun kırık bedenini kulübeye kadar on mil taşıdın."

"Başka seçeneğim yoktu." Ona anlamlı bir bakış attım.

"O kırılğan."

"Nükleer bomba gibi kırılğan."

Tek bir yanlış hareketinde, kelimelerden ve yıkımdan oluşan bir şok dalgasıyla patlar.

"Ben bunu aştım." Bir elimi bıyıklı yüzümde gezdiriyorum. "Geçen haftayı kocası için ağlayarak geçirdi. Kocasının adını haykırmadığı zamanlarda ona küfrediyor ve cinayet planları yapıyor. Kadının sorunları var ve bu saçmalığın kurmak için çok çalıştığımız dengeyi bozmasına ihtiyacımız yok."

"Umurumda değil. O artık burada." Omuz silkerek merdivenlere doğru yürüdü. "Ondan hoşlanıyorum."

Tabii ki öyle. Ve bu lanet bir sorun.

"Aşk acımasızdır," diye sesleniyorum arkasından. "Bir keçiye aşık olabilirsin." Merdivenlerden inerken beni tersliyor.

Denver çıkarken kapıya dönüyorum.

"Bir daha benden yemek getirmemi isteme." Yorgun bakışlarını

karşıyorum.

"Sormadım, oğlum. Şimdi de sormuyorum." Kapıya doğru başını salladı. "Ortalığı temizle."

Ya da ne?

Ama ben zaten biliyorum. Yankıları buna değmez.

"Ben duş alacağım." Denver omzumu sıktı. "Ben dönene kadar ona göz kulak ol."

Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. İşe yaramayacak. En azından benim üzerimde.

Banyodan havlu alıp yatak odasına döndüğümde onu yatakta oturmuş, dizlerini göğsüne çekmiş halde buluyorum.

Vahşi görünüyor, yaklaştığımı kesik gözlerle izliyor, dişleri açık ve saçları omuzlarında düğümlenmiş. Beni ateşe vermek ve kömürleşmiş kalbimi yemek istiyor gibi görünüyor.

Onu görmezden geliyormuş gibi yaparak Kody'nin yatağına ve yanındaki duvara sıçrayan yulaf ezmesiyle uğraşıyorum. O geldiğinden beri burada uyumadı. Onu neredeyse hiç görmedim. Ama şaşırmadım. Mesafesini koruyacak kadar akıllı.

Kirlenmiş yatak takımını yatağından çekerken, sessizliği bozdu.

"Hamile olduğumu biliyordun."

Duruyorum ve omzumun üzerinden ona bakıyorum.

Bana bakmıyor, gözleri ilk yardım kutusuna kilitlenmiş.

Denver'ın masada bıraktığı malzemeler. Stokta son uçuşunda çaldığı antibiyotikler, ağrı kesiciler gibi ilaçlar da bulunmaktadır.

Doğum öncesi vitaminleri. Dikkatini çeken şey bu.

"Bilmiyordum." Yatak takımını kapının yanına bıraktım.

"Saçmalık."

"Neden yalan söyleyeyim ki? Ne düşündüğün umurumda değil." Vitamin şişesini alıp çöpe attım. "Denver belli ki durumunuzu biliyordu."

"Benim durumum..." Sesi hıçkırıklara boğuluyor ve yutkunuyor. "Neden-?"

"Neden hamile bir kadını kaçırsın ki? Bunu onunla konuşun."

"Konuştum. Cevapları Wolfson'ınki kadar karmaşık. Eğer akli başında biri varsa onunla konuşmak istiyorum."

Duvardaki yulaf ezmesine dönerken dudaklarımı bir gülümseme kaplıyor. "Ona neden Denver diyorsun?" diye soruyor arkamdan.

"Onun adı bu." "O senin baban." "Ben çocuk değilim."

Hoss'ta çok fazla alfa var ve hiçbirimiz bir sıralamaya boyun eğmek istemiyoruz. O ortaya çıkana kadar bu bir sorun değildi.

"Babanla yakın bir ilişkin var mı?" Boğazını temizliyor. "Seni seviyor ve sana iyi davranıyor mu?"

Bizi sevmek hiçbir zaman sorun olmadı. Denver'ın sorunu bizi *çok* fazla sevmesi.

"Evet." Kirli çamaşırları koridora atıyorum, kapıyı kapatıyorum ve kendimi yatağın ayak ucundaki sandalyeye bırakıyorum.

Sessizlik benim yoldaşım. Ava gittiğimde ya da kardeşlerim mola vermek istediğinde ve diğer binalarda yalnızlık aradıklarında haftalarca onunla yaşıyorum. Ama bu sessizliği hiç güzel bir kadınla paylaşmadım.

Hasta ve kederli halinde bile, utanılacak derecede muhteşem. Denver bu yarattığı nerede buldu?

Sitka, dedi. Oradaki bütün kadınlar böyle mi görünüyor?

İnce, solgun bacaklarına bakmamaya çalışıyorum, dizleri bükülmüş, topukları beyaz yorgana batıyor. Daha birkaç gün önce, bu yatak onun kanıyla ıslanmıştı. Bacaklarının arasından durmaksızın akan bir nehir gibi. O ölmeliydi.

Keşke olsaydı.

Parmakları minik ayak bileklerini sarıyor, kolları söğüt gibi ve çok kırılabilir. İnanılmaz derecede küçük, burası için fazla narin. Denver onu buraya hiç getirmemeliydi.

Bakışlarım kalçalarını açıkta bırakan uyku şortu ile öfkesini gözlerimin içine sokan yeşil gözleri arasında gidip geliyor.

Dudakları büzülür. "Neden buradayım?" "Ailemizi parçalamak için."

Denver kontrolü geri almak, yeniden en tepedeki kişi olmak istiyor ve bunu başarmak için onu kullanmayı planlıyor. Bu güzel bir açıklama. Gerçek çok daha çirkin. Daha karanlık. Düşünmek için çok akıl almaz.

"Ailenin bir parçası olmak istemiyorum. Bırak beni gideyim." O kocaman duygusal gözlerini bana dikti. "Ya da ölmeme izin ver."

"Gitmekte özgürsün. Eğer istediğin ölümse, şu kapıdan çık ve tepelere doğru yürü. Kimse seni durduramaz."

Kıpırdamıyor, yüz ifadesinin rengi soluyor. Ya gücü yok ya da cesareti. Muhtemelen ikisi de. Ama tahmin etmem gerekirse, onu durduran şey bu değil.

"Al." Botumdan av bıçağımı çıkardım ve onun önündeki yatağa attım. "Bileklerini kes. Hızlı ve derin. İşte kaçışın."

Kaşları büzülüyor ve derin olmayan bir nefes çekiyor.

"Neden?" "Kendine acımanı izlemekten bıktım."

"O zaman başka tarafa bak!" diye bağıyor, kalbi belli oluyor.

Yalnız bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor ve ben başka tarafa bakıyorum.

İçinde pes etmek yok. O küçük bedende çok fazla öfke, çok fazla kalp var.

İstediği şey intikam.

Yani bıçağı yataktan kaldırdığında, bıçağı kendine çevirmeye niyetli olmadığını biliyorum.

Gömleğimin eteklerinden tutup kot pantolonumdan sıyrıyorum. Yukarı doğru çekerek gövdeyi ortaya çıkarıyorum.

Bakışları karnımı ikiye bölen çapraz yara izi boyunca gezinirken arı sokmuş dudakları bir solukta ayrılıyor.

"Bana o bıçağı saplamak mı istiyorsun? Biri senden önce davrandı bile." Gömleğimi aşağı itiyorum. "O hayatta kalamadı."

Gözleri benimkilere kayıyor, irkiliyor. "Kimdi o? Ona ne oldu?"

"Fark etmez. Bizi bıçaklayabilir, öldürebilir, istediğiniz şekilde tehdit edebilirsiniz. Bu sizi özgür kılmayacak. Ne içindeki acıdan ne de buradan." Bir dirseğimi kolçağa dayayıp çenemi elime yaslıyorum. "Ölüm senin tek kaçışın. *Senin* ölümün. Kabul et ya da terk et."

"Bunu

istiyorsun."

"Evet."

"O zaman kendin yap." Gözlerinde sert bir çakmaktaşı ile bıçağı bana doğru fırlattı.

Sapından tutup botuma geri koyuyorum. "Denver ve Wolf bunun için beni affetmez."

"Korkak."

"Buna sadakat denir. Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir şey." "Bu ne demek oluyor?" Burun delikleri alevlendi.

"Günlerdir yataktasın ve kocanı nasıl öldüreceğin hakkında çılgınlık atıyorsun."

Ağzı bir çizgi halinde düzleşiyor ve kirpikleri aşağı iniyor. Kolları gövdesini sararken yüzünü buruşturuyor ve sıkı dişlerinin arasından bir acı tıslaması geçiyor.

Konuşmuyor. Manik davranışlarını açıklamasını beklediğinden değil. Ama uzun bir aradan sonra beni şaşırttı.

"Ondan nefret ediyorum. Kocamdan." Bakışları benimkine doğru kalktı, azapla parlıyordu. "Beni bulamamış olmasından nefret ediyorum. Benim için gelip beni bundan kurtarmadığı için. Bir kurtarıcıya ihtiyaım olduğundan değil. Bunu hiçbir zaman istemedim ya da buna ihtiyaım olmadı. Ama

şimdi... bu..." Burnunu çekiyor, yumruğunu düz karnına doğru kıvrıyor. "Bebeği istemedi. Sonlandırmak istedi..." Boğazına bir yutkunma düğümleniyor. "Onun istemediği bir çocuğu kaybetmenin yasını tutuyorum. Bu cehennemde benimle oturmaktansa kaçmayı tercih ediyor. Buna katlanmak zorunda olmadığı için mutlu olmalıyım. Bunların hiçbiri onun suçu değil ama onu suçlamak daha kolay. Tüm acıyı ona yönlendirmek. Bu keder... Emici, talepkar bir şey. Dayanılmaz bir şey. Nefret daha kolay. Daha yönetilebilir. Bu yüzden ona tutunuyorum."

Yüksek sesle itiraf etmek için garip şeyler. atlıyor olmalı.

Duygusal acıya yabancı değilim. Bağırsağa saplanan bir bıçaktan daha çok acı verdiğini biliyorum. Ama kocasının cehennemden kaçmadığını garanti ederim. Kocas

ateşli, hamile karısının yasını tutuyor. Tabii Denver onu sağ bıraktıysa.

Ama buraya teselli ya da başsağlığı dilemeye gelmedim. O gitmesini istediğim bir sorun.

İtirafına cevap vermediğimde, nazıkçe yan yatıyor ve battaniyeyi çenesine kadar çekiyor. Her hareketi onu rahatsız ediyor. Omuzları ve kaşları kırıyor.

Hâlâ yaralarına yenik düşeceğini düşünüyorum ama Denver travma hemşiresi olduğunu ve vücudundaki hasarı nasıl tedavi edeceğini bildiğini söyledi.

Yine de merak ediyorum. "Sağlığınız hakkında bilgi verin." "Baban bu sabah güncellendi."

"İstediğim bu değildi."

"Pi kurusu." Yavaş bir nefes alıyor ve monoton bir ses tonuyla devam ediyor. "Vücudum düşükten sonra iyileşti. Ancak beyin sarsıntısı ve kırık kaburgaların iyileşmesi sıvı alımı, iyi beslenme ve uyku ile en az bir ay sürececek."

"Enfeksiyon riski var mı?"

"Pek olası değil. Hayal

kırıklığına uğradın mı?"

"Evet." Yanındaki komodinin üzerinde duran ilaç şişesine bakıyorum. "Ağrı kesici alıyor musun?"

"Gerektiği gibi."

"Bütün şişeyi al. Boğazından aşağı dökmeneye yardım edeceğim."

Huffs. "Aile sadakatin nerede şimdi?"

"Son nefesini verdiğini hayal ettiğimde heyecandan kendimi kaybediyorum. Ben sadece insanım."

"Sen bir canavarsın. Nefretini kazanmak için ne yaptım?" "Önemli olan ne yaptığın değil, ne yapacağın." "Anlat bana. Anlamama yardım et. Belki bundan kaçınabilirim."

"Kardeşlerimden uzak dur." Öne doğru eğilip bakışlarını tutuyorum, ses tonum kesiliyor. "Onlardan uzak dur. Onların arkadaşı olma. Kendini onlara sevdirmeye. Ve Tanrı aşkına, onlarla yatma."

"Beni siktiklerinde ne olacak?" "Onları kışkırtma."

Yüzü kıpkırmızı oldu. Oradaki öfke...Tanrım, bu onu kızdırdı Kapalı.

"Onları *ayartmak* mı? Benimle dalga mı geçiyorsun? Hayır. Ne var biliyor musun?

Sikerim böyle işi." Ayağa kalkıyor ve acı içinde haykırıyor. Bir kolunu kaburgalarına dolayarak kesik kesik nefes alıyor ve parmağını kapıya doğru itiyor. "Çık dışarı!"

"Anlaştık mı?"

"Ne *anlaşması*? Kardeşlerinle seks yapmayacak mısınız? Sanki bana dokunmalarını kabul edecekmişim gibi!" Sesi birkaç oktav yükseliyor. "Daha yeni düşük yaptım. En az üç kaburgam kırıldı. Ve unutmayalım. Kaçırıldım. Hepinizden nefret ediyorum!"

Yavaşça sandalyeden kalkıp yatağa doğru ilerlerken kanımdaki ısı alevleniyor. Ona ulaştığımda bir elimi şiltenin üzerine koyup eğiliyorum. Arkasına yaslanıp yastıklara yaslanıyor, bakışları benimkilere kilitleniyor.

"Bir ay içinde vücudun iyileşmiş olacak." Diğer elimi yatağın uzak tarafına bastırıyorum, ona dokunmadan kafesliyorum.

Ondan yayılan kadınsı koku ve sıcaklık düşüncelerimi karıştırıyor ve içimi sıkıyor.

Ağzı. Çok pembe, gür ve kızgın. Tadı neye benzerdi? Şiddet.

Seks.

Lezzetli.

Dişlerimi dudaklarına geçirme isteğimi büyük bir çabayla bastırıyorum. "İyileştiğinde, her gün her dakika bizimle etkileşim halinde olacaksın, günlük işlere dalacaksın, kardeşlerime sürtüneceksin, havalarını kirleteceksin ve zehirini onların lanet olası gözeneklerine gömeceksin. Bu

Senin parçaların için birbirleriyle savaşmaları, birbirlerini lime lime etmeleri uzun sürmeyecek. Senden geriye hiçbir şey kalmayacak. Ya da *onlardan*."

"Denver'ın bunu istemesi mümkün değil. Beni eve uçurması için onu ikna et." "Aptal mısın sen?" Soğuk bir kahkaha attım. "Bunu iyice düşün."

Denver'ın yüzünü, uçağını, yatını ve milyarlarca dolarlık evini görmüştür. Hoss'un yerini nasıl bulacağını bilmiyor ama yeterince biliyor ve eğer onu hayatına geri döndürürse misilleme yapıp peşine düşecek kadar da hırçın.

Onu asla bırakmayacak ve o da bunu biliyor.

Onu Hoss'a getirmeden önce, kaçmanın mümkün olmadığını açıkça belirtmeliydi. Ama görünüşe göre o, Hoss'la yüzleşecek bir kadın değil.

eylemsizlikle engeller. Onun uyarısını test etmeliydi. Denemesi gerekiyordu. Ve şimdi Hoss'un tek yönlü bir yolculuk olduğunu kendine kanıtladı.

Burası artık onun evi. Burada ölecek. Er ya da geç. Kabullenmesi zor bir şey ama kabullenecek.

Bu arada.

"Kardeşlerimden uzak dur." Ses tonum acımasız ve kararlı, bu da onun irkilmesine neden oluyor. "Anlaşıldı mı?"

"Defol. Çekil gözümün önünden, seni pislik!" Boynu sertleşti.

Yardım et bana, ona uzanıyorum ve gözleri yuvalarından fırlayana kadar onu boğma dürtüsüne teslim oluyorum. Elim yumuşağın etrafını sararken,

kırılabilir kemik ve kan sütunu, kapı arkamdan açılıyor.

"Leonid." Denver'ın ses tonundaki keskinlik kan tutkumu delip geçiyor ve beni kendime getiriyor.

Şimdilik.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan parmaklarımı teker teker yavaşça açıyorum ve her bir nasırlı parmağın narin boğazına sürtünmesine izin veriyorum. Sonra doğrulup ellerimi arkamda kenetliyorum.

"Oğlun çok tatlı." Denver için kötü niyetli bir gülümseme. Benim için sesini alçaltıyor, böylece sadece ben duyabiliyorum. "Psikopat."

"Öyle mi?" Denver yanıma yaklaşıp yüz ifademi inceledi.

"Beni yatırıyordu." Yastığın içine gömüldü. "Artık uyuyabilir ve hiç uyanmamayı hayal edebilirim."

Denver'ın gözlerinde parlayan şefkatli bakışlar dilime acı bir tat bırakıyor.

Onun saçmalıklarını anlayacak kadar zeki ama bunu çok

istiyor. Onun elinden yememizi istiyor.

"Eğer beni bir daha onunla yalnız bırakırsan..." Döndüm ve kapıya doğru fırladım. "Onu öldüreceğim."

"Hayır, yapmayacaksın."

Sesindeki gülümseme, duymamı istediği tehdidi gizleyemiyor.

Eğer ona zarar veririm, o da bana zarar verir.

Olabilecek en kötü şekilde.

OceanofPDF.com

Keder. İçimdeki delikten dipsiz, katran karası bir keder fışkırıyor. Minik parmakları, yeni doğmuş teni, bebek nefesini, mırıldanma seslerini, ilk kelimeleri, sahip olamadığım her şeyi hayal ediyorum. Keder çürümüş bir acı kuyusu, düşüncelerimi bana karşı çeviriyor ve kaybettiğim her şey için acı çekerken beni yavaş yavaş öldürüyor.

Kayboldum ve geri dönüş yolunu bulmak istemiyorum.

Neden yapayım ki? Diğer tarafta beni ne bekliyor? Daha fazla acı.

Sonsuz özlem.

Sürekli korku.

Artık kocamın kollarına sahip değilim. Onların arasındaki o güçlü, güvenli yere giremiyorum. Ne de kariyerime dönüp iyi olduğum tek şeyi, hastalara yardım etmeyi yapabiliyorum. O da elimden alındı.

Özgürlük de dahil olmak üzere her şeyimi elimden aldılar ve şimdi bilmediğim bir dünyada tek başıma hayatta kalmak zorundayım.

Kodiak'ın odasında bir hafta daha geçti. Tatar yayını göğsüme doğrulttuğu kazadan beri onu görmedim. Leonid de ortaya çıkmadı. Beni öldürmekle tehdit ettiğinden beri.

Ama Denver ve Wolfson sık sık ziyaretime geliyorlar. Bu yatakta kaldığım sürece onlardan kaçamam.

Başka bir rüyadan uyandığımda, kalamdaki sert ağırlığın Denver'ın eline ait olduğunu anlamak için gözlerimi açmama gerek yok.

Ne zaman yakınımaya gelse içimden atamadığım dehşet her zamanki gibi ağır, duyularıma sürtünüyor.

"Bana bir şey söyle." Dokunuşunu uzaklaştırma dürtüsüyle savaşıyorum ve gözlerimi kapalı tutuyorum. "Beni ilk ne zaman gördün?"

"O..." Sesi cızırdıyor, uykudan tozlanmış. "Hastanenizin acil servisinde."

Başımı kaldırıyorum, bakışlarım onunkileri delip geçiyor.

"Ne zaman?" "İki yıl önce."

"Seni bir yaralanma ya da başka bir şey için mi tedavi ettim?"

Yakışıklı yüzü unutulmaz. Nasıl hatırlamam?

"Hayır." Elini belime ve kalçama doğru kaydırarak beni ürpertiyor. "Sitka Sound'da balık tutuyordum ve böbrek taşı düşürdüm. Beni başka biri tedavi etti ama sizi koridorda gördüm."

"Bu muydu yani?" Göğsüm sıkışıyor. "Beni gördün ve o anda hayatımı mahvetmeye mi karar verdin?"

Keşke o gün işe gitmemiş olsaydım. Ya da farklı bir koridorda yürümeseydim. Yanlış zamanda yanlış yerde olduğum için bebeğim olmadan burada olduğumu kabul etmek çok zor.

"O anda bize ait olduğunu anladım." Parmakları sıkıştı, kalçamı sıktı.

"Sen ve oğulların mı?" Elini itiyorum ve hareket Göğsümdeki acıyı bıçaklıyor. "Yaptığın şey bu mu? Kadınları çalıp elden ele mi dolaştırıyorsunuz? Yoksa mutlu bir aile seks partisi gibi birlikte mi tecavüz ediyorsunuz?"

"Acı çekiyorsun."

"Konuyu değiştirme." Yatak başlığına yaslanıp kaburgalarımındaki dikişlerin arasından hırıltıyla nefes alıyorum. "Neden ben?"

"Şu haline bak." Sandalyeye geri oturur ve bir elini saçlarında gezdirir. "Çok güzelsin Frankie. Vahşi, yırtıcı ve karşı konulmazsın. Nasıl bizim olmazsın?"

Sözleri hareketleriyle uyuşmuyor. Bilincim yerinde değildi, yaralıyım, zayıf düşmüştüm ve en savunmasız halimdeydim. Bu süre zarfında beni yıkadı, giydirdi, tuvalette tuttu ve tüm bunlar olurken bana asla cinsel istismarda bulunmadı. En azından benim bildiğim kadarıyla.

Bu saldırgan sahiplik iddialarında bulunuyor, ancak dokunuşları nazik ve iffetli olmaktan başka bir şey değil.

Akla yatkın değil.

"Bana tecavüz etmedin. Ne bekliyorsun?"

"Bunu aşmıştık." Gözlerinin arasındaki dikey çizgileri ovuşturuyor. "Ben sabırlı bir adamım. Hazır olduğunda bana geleceksin."

"Hayal görüyorsun."

"Seni almadan önce iki yıl bekledim. Birkaç hafta daha ne fark eder?" İkinci zaman çizelgesini kabul etmeyi reddediyorum ve ilkinde odaklanıyorum.

"Beni iki yıl önce gördünüz ama hamile kalana kadar kabul etmediniz."

"Hamilelik bir tesadüftü. Siz ve kocanızın doğduğu sabaha kadar bebekten haberim yoktu."

"Kamera."

Başını sallıyor. "Tartışmanız ve onu terk etmeye hazırlanmanız benim işime yaradı. Ama beni dinle Frankie. Ben o değilim. O çocuğu kendi çocuğummuş gibi severdim. Ve tekrar hamile kaldığında çok sevindim."

"Hayır." Dehşete kapılmış bir halde kendi içime kıvrılıyorum, içim büzüşüyor. "Yapacağım *asla* çocuk doğurmayacaksın." Midem bulanıyor. "Ya da torunlarını."

"Göreceğiz."

Onunla mantık yürütemezsin. Akıllı başında değil. Söyleyeceği hiçbir şey bunu mantıklı kılmayacak.

Sadece eve gitmek istiyorum. Monty'ye ihtiyacım var. Benim onu özlediğim kadar onun da beni özlediğini görmeliyim.

Komodinin üzerindeki şişeye uzanarak bir ağrı kesici hap çıkarıp yutuyorum.

"Bunun bir faydası olmaz." Denver parmaklarını dizine vurarak beni izliyor. "Çektiğin acı, elde edilemeyeni istemekten kaynaklanıyor. Bu istek seni tüketiyor ve acını hiç dindirmiyor. Sonu olmayan bir saplantı."

"O zaman bunun için bana bir hap ver."

"Hap falan yok. Arzuyu değiştirin. Farklı bir arzuya odaklanın. Ulaşılabilir bir hedefe."

"Seni incitmek gibi mi?"

"Eğer bu sizi güçlendirecekse, o zaman elbette gözünüzü Bu."

Hiç düşünmeden savurdum, gözlerini oymayı hedefliyordum. Ama o Bunu tahmin ediyor ve kolumu aramıza alıyor.

"Dövüş benimle, küçük kız." Korkunç bir güçle ön kolumu boğazıma dayıyor ve beni yatağa yapıştırmak için kullanıyor. "Ama unutma-"

"Sen de karşılık ver."

"Tanrım." Sırıttıyor, tutuşunu gevşetiyor. "Sen mükemmelsin." "Beni öldürmelisin."

"Asla."

"Eve dönmenin bir yolunu bulacağım ve bulduğumda seni öldüreceğim."

"Denemeni izlemek için sabırsızlanıyorum." Ayağa kalkıyor ve komodinden bir bardak bardak uzatıyor. "Kentucky burbonu, biraz Amarena vişne suyu ve iki vişne. Şu ucuz elma şekeri kırmızısı olanlardan değil."

Oh, Tanrım. Soğuk bir günde pekmezden daha yoğun bir şurupla siyah görünecek kadar koyu kırmızı olan zengin, sulu, çökmekte olanları.

Ağzım sulanarak uzattığı elindeki bardağa bakıyorum. "Benim favorim."

"Biliyorum."

"Mutfağında kameran vardı." "O

evin her odasında."

"Ne kadar sürecek?"

"İki yıl." Ağzı kıvrılıyor.

Elim yüzündeki o sırtışı tokatlamak için seğiriyor ama yapmayacağım. O içkiyi çok istiyorum. Ona ihtiyacım var.

Düşüncemi tamamlayamadan onu elinden çekip alıyorum. "Kameralar hâlâ orada mı?"

Monty'yi izleyebiliyorsa, bir anlığına görmek için ruhumu satarım. "Hayır. Seni çıkardığım gece onları da çıkardım."

Hınzır dudakları

nazik bir gülümsemeye dönüştü. "Biraz dinlen. Kaburgaların iyileştiğinde çok daha korkutucu olacaksın."

Sandalyeye geri dönüyor ve ben de pencereye doğru kayıyorum, burbon ve vişnenin tatlı karamelimsi lezzetinin tadını çıkarırken ona sırtımı veriyorum.

Saat kaç? Hangi aydayız? Gece yarısı güneşi cidden iç saatimle oynuyor.

Üçgen cam duvarın ötesinde güneş soldan sağa doğru hareket ediyor gibi görünüyor. Ama her geçen gece daha uzun süre kalıyor ve ufka daha da yaklaşıyor. Ben uyurken her gece birkaç saatliğine batıyor olmalı.

Geldiğimden beri kar yağmadı ama hava daha soğuk görünüyor ve geceler kararmaya başlıyor.

Kış geliyor ve getireceklerinden korkuyorum.

Günler geçtikçe Denver gelip gitmeye devam ediyor ama nadiren beni yalnız bırakıyor. Burbon getirdiğinde şikayet etmiyorum, ama o burada olmadığında Wolfson onun yerini alıyor.

O kadar çok gereksiz, sinir bozucu konuşmadan sonra, onları görmezden gelmeyi ve uzun saatleri kafamın içinde geçirmeyi öğrendim.

Kodiak'ın odasındaki üçüncü haftanın sonunda, bu duvarlara bir saniye daha bakamıyorum.

Hızlı hareketler beni hala havasız bırakıyor. Maraton koşacak durumda değilim. Ama nihayet kaburgalarımnda keskin bir ağrı olmadan nefes alabiliyorum. Artık yatak istirahatine ihtiyacım yok.

Harekete geçmem lazım.

İsteği değiştirin. Farklı bir arzuya odaklanın. Ulaşılabilir bir hedefe.

Monty'den ayrılmaya karar verdiğimde, kendime bunun yolun sonu olmadığını söyledim. Kırılabilirim. Üzgün olabilirim. Sorun değil. Tekrar yolumu bulacağım.

Yalnız olmamın bir önemi yok. Bebeğimi kaybettim ama hâlâ kendim varım. Hala uğruna savaşmaya değer bir hayatım var.

Dışarıda bir uçak var. Benimle özgürlük arasında duran tek şey. Sadece onu nasıl uçuracağımı öğrenmem gerekiyor.

Ne kadar zor olabilir ki? Bu evde yardımcı olabilecek bir şeyler olmalı. Kitaplar? Videolar? Kılavuzlar? İnternet erişimi?

Belki burayı, yerini, burada yaşayan adamları ve zayıflıklarını öğrenirsem, benden önce hiçbir esirin yapamadığını yapabilirim.

Bir hedefim

var.

Kaçış.

Sitka'ya dönün.

Monty'yi affet.

Kapı açılır ve Wolfson elinde bir bardak burbonla içeri girer. "Biz burada votkayı tercih ederiz ama duyduğuma göre sizin içki tercihiniz buymuş."

"Teşekkür ederim." Bardağı kabul ederken gözlerim alnına dikiliyor. Bu...?

Tanrım.

Kelimeni

n tam

anlamıyla

a.

Siyah mürekkeple çizilmiş dikenli bir taç onun alnını süslüyor. Bükülmüş sarmaşıkların, deriyi delen iğnelerin, kan damlacıklarının ve dokulu ağaç kabuğunun gölgelendirilmesi ve ayrıntıları; sanat eseri o kadar gerçekçi görünüyor ki insanın aklını başından alıyor. Ben asla bu kadar güzel bir şey yaratamazdım. Ama... neden *bu*?

Bakışlarım kollarından ellerine doğru iniyor ve eminim ki stigmata taşıyor, yaralar üç boyutlu bir mucizeyle çizilmiş, sanki eti gerçekten çivilerle delinmiş gibi görünüyor. Bunu bir kalemle başardığına inanamıyorum.

"Neden?" Onun parlayan mavi gözleriyle karşılaşıyorum.

"*Şu andan itibaren kimse bana sorun çıkarmasın, çünkü bedenimde İsa'nın izlerini taşıyorum.*"

"İncil'den alıntı mı yapıyorsun?"

"Galatyalılar."

"Dindar olduğunu fark etmemiştim."

"Hayır. Sadece kilisedeki kadınları etkilemeye çalışıyorum."

"Öyle mi?" Burbonu yudum yudum içiyorum. "Kilisede çok zaman geçiriyor musun?"

"Hayır."

"Hoss'un dışına hiç çıkmadığın için mi?"

Dişlerini sıkıyor, karanlık bir ifadeyle bana bakıyor. Belki de varsayımım yanlıştır ve istediği zaman Denver'ı terk ediyordur? Kim bilebilir ki?

"Tamam." Yatağın kenarına doğru kayıyorum. "Peki... vücuduna resim çizmek ve günde iki paket sigara içmek dışında, buralarda eğlenmek için ne yapıyorsun?"

"Soruyu anlamadım."

"Ev işleri bittiğinde eğlenmek için ne yaparsınız?"

"Daireler çizerek yürüyoruz ve kafamızı duvarlara vuruyoruz. Sadece en güçlü oğullar bu kadar uzun süre hayatta kalabildi. Diğer kardeşlerim... Kaç tane oldular? Çok fazla. Akıllarını kaybettiler ve bir daha asla görülmemek üzere tepelerde dolaşmaya başladılar."

Şaka yaptığından emin bir

şekilde göz kırpiyorum.

Şaka yapıyor, değil mi?

"Ne?" Çenesini kaşıyor. "Kimse sana söylemedi mi?" Ağzım açılıyor ama bir şey çıkmıyor.

Sessizlik boğuyor ve o bana baktıkça ben derimden çıkmak istiyorum.

Sonra silahsızlandırıcı muhteşem bir gülümseme ile gülümsüyor.

Yumruğumu saplamak istemeseydim muhtemelen böyle bir güzellik karşısında erirdim.

"Gerçekten bir mizah anlayışına ihtiyacınız var" diyor.

"Psikopat bir aile tarafından tutulmadığım zamanlarda bir tane var."

"Biz psikopat değiliz."

"Baban beni bir kutuya doldurdu ve uzaylı buz gezegenine benzeyen bir yere uçurdu. Leonid bana bir bıçak verdi ve bileklerim. Kodiak ben kar aracının altında sıkışmışken bana bir ok atacaktı ve sen..." Ona doğru bir el salladım. Tanrım, orada açacak çok şey var.

"Alnında dikenli bir taç var." diye karar verdim.

"Şemalar üzerinde tartışmayalım."

"Anlambilim demek istiyorsun."

"Beynim olayları resimler ve diyagramlar halinde işliyor.
Şemalar."

"Bana gerçek bir şey söyleyebilir misin? Deli saçması olmayan bir şey?"

"Şehirli bir kız gibi
konuşuyorsun." "Nasıl
yani?"

"Bu bir kar makinesi, kar arabası değil."

"Anlambilim."

"Tamam." Dudaklarını bükerek kendi kendine başını sallıyor.

"Eğlence için ne yaptığımızı anlatmak yerine sana göstermeme ne dersin?"

Bu her anlama gelebilir. Ve muhtemelen iyi bir şey değil. Ama korkmuş küçük bir kız gibi bu odada saklanarak o uçağı uçurmayı öğrenmeyeceğim.

Ayağa kalkıp dolaba doğru ilerliyorum. İçeride giysilerim askılarda asılı ve gömme çekmeceleri dolduruyor. Kimliklerim ve mali belgelerim de dahil olmak üzere paketlediğim her şey burada.

"Ne yapıyorsun?" Beni takip ediyor.

"Giyiniyorum."

"Alabilir miyim?" Beklemeden yanımdan geçip gardırobumu karıştırıyor.

Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Eşyalarım dokunmasından hoşlanmıyorum.

Moda anlayışının benimkinden daha cesur olduğundan bahsetmiyorum bile.

Bugün siyah deri pantolon, ipeksi mavi omzu açık bir üst, tüylü bir boa ve sıcak pembe yağmur çizmeleri giyiyor. Ama her neyse. Yeterince örtündüğüm sürece, ne seçtiği umurumda değil.

"Yapabileceğimin en iyisi bu." Kollarıma tek parça bir mayo ve havlu kumaştan bir bornoz bırakarak beni şaşırtıyor. "Seninle merdivenlerin başında buluşuruz."

"Yüzmeye gitmiyorum."

"Hayır, değilsin." Sırtarak kapıdan çıkar.

On dakika sonra, Wolfson bornozuyla sahanlıkta yanımdan geçip gitti.
"Hazır mısın?"

"Onun altında çıplakken olmaz." Kendi bornozumun kuşağını sıkıyorum. "Öyle misin?"

"Sen namuslu musun?"

"Şehrin ortasında dört dengesiz adam tarafından esir tutuluyorum. hiçbir yerde." Merdivenlerden inişini izliyorum, nabzım boğazımda atıyor.
"Tereddüt etmemin nedeni alçakgönüllülük *değil*."

Omzunun üzerinden göz kırparak kutup girişinden geçiyor ve ön kapıyı açıyor.

Bir soğuk hava dalgası basamakları hızla çıkıyor ve ayak bileklerimin etrafında kıvrılıyor. "Ayakkabı mı?" Çıplak ayak parmaklarım yere sürtünüyor.

"Onlara ihtiyacım yok." Beni en üst basamakta ayakta bırakarak soğuk havaya doğru adım attı.

Diğerleri nerede?

Parmaklıkların üzerinden bakıp dinliyorum.

Tek duyduğum kulaklarımdaki paniğin gürültüsü.

Sikeyim.

Neden yine bornoz giyiyorum?

Akıllı bir kadın yatak odasına dönüp daha iyi bir plan yapardı.
Ama ben bunu yapmaya çoktan karar verdim. Ben kararlıyım, lanet olsun.

İyi ya da kötü, nefesimi içime çekiyorum ve yetişmek için koşuyorum.

Dışarıda, bulutlu gökyüzü Wolfson'ın atölyeye doğru yürüyen siyah tüylü saçlarına ve uzun boyuna gri bir parlaklık veriyor. Gürültülü bir *çatırtı* dikkatimi çekene kadar onu takip etmeye başlıyorum.

Avlunun öbür ucunda Kodiak kocaman bir ağaç kütüğünü bir diğerinin üzerine koyuyor ve baltasını başının üzerinde sallayarak odunu bir vuruşta ikiye ayırıyor.

Gömleksiz.

Çenemin düşme şekli. Nefesim kesiliyor. Tanrım, kahveye ihtiyacım var.

Herhangi bir şey kalbime çarpan 1000 voltluk yükten daha sakinleştirici

olabilirdi.

Ne kadar çok kas var. Çıplak göğsünde dalgalanıyor, bronzlaşmış, terden kayganlaşmış teninin altında esniyorlar. Silahı kaldırıp bir kütük daha yararken ön kollarındaki damarlar kabarıyor.

Tatlı kutsal anne.

Bir sonrakini kaldırmak için eğiliyor, karın kaslarının tuğlaları kasılıyor ve gevşiyor. Koyu renk kot dar kalçalarından sarkıyor, her bir çukurun ve oyulmuş girintinin soğuk hava tarafından yalanmasını sağlayacak kadar alçakta duruyor.

Doğruldu, boynunu döndürdü, gözleri görevinde. Benimkiler onun vücudundan ayrılmıyor. Onun muhteşem, korkunç, güzel erkeksi vücudundan.

Bir kesik daha. Daha fazla odun. Yavaşlamıyor.

Chop.

Chop.

Chop.

Her seferinde içgüdüsel olarak sıkıyorum.

Merdivenlerden inip avluyu nasıl geçtiğimi, birkaç adım ötede nasıl durduğumu bilmiyorum ama artık buradayım. Kalabilirim de. Belli ki ormancılıkla ya da bu her neyse onunla ilgileniyorum.

Bu devasa kütükler nereden geliyor? Bu büyüklükteki ağaçlar bu kadar kuzeyde yetişmez.

Ama erkeklerin var.

Denver onları uçurmalı.

Kütükler, adamlar değil.

Yani, çalı uçakları etkileyici kargolar taşıyabilir...

Yemin ederim, seni aptal, geri dön.

Bir başka güçlü vuruş.

Chop.

Tahta

kıymıkları.

Bacaklarım

titriyor.

Tanrım, baltayı nasıl kullanacağını biliyor. Zor bir işe benziyor. Bir saniye daha izleyeceğim.

Vuruşları kıvrımlı bir akışkanlıkla düşüyor, hiç ara vermiyor. Olağanüstü bir dayanıklılık rezervine sahip olmalı. İyi yağlanmış bir makine gibi.

O kadar odaklanmış ki burada olduğunu bile bilmiyor.

Ne düşünüyor? O vahşi, siyah
Gözler.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, gözlerini kaldırıyor ve doğrudan bana bakıyor.

Dilimi yutuyorum.

Bakışlarımız ilk kez birbirine değiyor, sanki gerçekten kenetlenip bağlanıyor. Elektrik çarpmış gibi oldum. İçimdeki sıcaklık tamamen yanlış, beni kesiyor ve kanatıyor. Gözleri beni bırakmıyor, yoğunluğu derinden rahatsız edici. Hareket edemiyorum. Nefesimi tutamıyorum.

Yüzünün alt yarısını koyu renkli rustik bıyıklar kaplıyor. Yüzündeki gölgeli ifade, hissettiğim sersemlemiş felci hiç göstermiyor. Sonra bakışları daha da daralıyor, elindeki bıçak gibi parlıyor.

"Bir avukata ihtiyacınız var mı?" Kulağıma gelen ses beni sıçrattı.

"Ne?" Wolfson'a çarparak döndüm.

"Odun keserken bir anlık bakış ve *bum*. Boşanma kağıtlarını imzalamaya hazırsınız."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"A mısın? Kereste çerezi için mi?" Ses tonu şakacı, yüzünde güçlü bir gülümseme var.

Peki neden onaylanmadığını hissediyorum? Gözlerimi indiriyorum ve ellerinin iki yanında yumruk haline geldiğini fark ediyorum.

Geri ekiliyorum.

"Sorun nedir?" Benimle kalıyor. "Savunmacı görünüyorsun." "Savunmacı değilim."

Ciddiyim. Hamileliğe rağmen sağlıklı bir evliliğim var. Ben güzel erkekleri takdir edebiliyorum, Monty de güzel kadınlara bakabiliyor. Kimin umurunda? Aldatmıyoruz ve kıskanmayacak kadar kendimize güveniyoruz.

Kodiak'ın sadece muhteşem bir adam olmaması dışında. Beni kocamdan uzak tutan adamlardan biri.

Ona bön bön bakmamalıydım ama tüylerim hâlâ diken diken. "Ben evliyim. Ölmedim."

Henüz değil.

"Hey." Wolfson ellerini kaldırdı. "şikayet etmiyorum. Sen de bana aynı şekilde bakıyorsun."

İnkâr dilimin ucuna kadar geliyor ama yutuyorum. O haklı. Ayrıca, tartışmak beni hiçbir yere götürmeyecek. Beni eve götürmeyeceği kesin.

"Bana bir şey gösterecektin." Kollarımı kavuşturdum.

"Evet." Yerden bir sepet kömür kaldırıyor. "Sadece almak zorunda kaldım

Bunlar."

Bakışlarım onu atölyeye kadar takip etti ve Leonid'i atölyede ayakta dururken buldum.

kapı aralığında beni izliyordu.

Kardeşlerimden uzak dur.

Sesini kullansa bile uyarısını daha yüksek sesle haykıramazdı.

Sökülmüş kar makinesinin yanında durarak ellerini bir bez parçasına siliyor. Yüzünü ve gömleğini yağ kaplamış, saçları başının arkasına bağladığı Viking örgülerinden dökülüyor.

İki renkli gözleri bana düşmanca, tüm vücudumu inceliyor. Daha çok ruhumun her köşesini karartan bir ölüm bakışı gibi. Sonra aniden sıkılmış gibi kızığın mekanik iç aksamına eğiliyor ve işine devam ediyor.

Arkamda, baltanın kesme sesi vadide yankılanıyor. Nefes nefese kaldım. Sadece göz temasından bile.

Bırakın aynı anda iki tanesini, daha önce bir apeks yırtıcı tarafından dikizlendiğimi bile söyleyemem.

Kodiak ve Leonid günümüz Alaska'sının yetiştirebileceği en Alaskalı adamlar. Bahse girerim bu tepelerde tüm kurtların toplamından daha fazla hayvan öldürmüşlerdir.

Wolfson, özellikle bornozu ve dikenli tacıyla en az cinayete meyilli kişi gibi görünüyor ama akli dengesi yerinde değil. Öz kardeşine silah doğrulttuğunu gördüm. Beni savunmak için yaptı, ama ne kadar sıklıkla

Taraflar mı?

Gardımı indiremem.

İki derin nefes ve omuzlarım gevşiyor. Omurgam düzeliyor ve tekrar işimin başına dönüyorum. "Nereye gidiyoruz?"

Hava değişiyor ve ensemdeki tüyler ürperiyor.

Duyularım beni evimden kaçırın adama o kadar uyum sağlamış ki onu anında fark ediyorum.

Yavaşça boynumu çevreyi çevreleyen et barakalarına doğru çeviriyorum.

Denver uzun, kanlı bir bıçak tutarak binaların arasından çıkar. Çizmelerini daha fazla kan kaplıyor ve parmaklarından damlıyor.

Tavırları, yüz ifadesi, kendini tutma şekli - içinde korkunç derecede karanlık bir şey var, kötü niyetlerini açığa vuran bir şey.

Ve şimdi takındığı sırtış, içimdeki her şeyin dehşet içinde büzülmesine neden oluyor.

Wolfson'a bir bakış atarak bıçağı kavrayışını ayarlar ve tütsü odasının içine dalar.

Kesik bir nefes bırakıyorum.

"Bu taraftan." Wolfson döner ve kulübeye doğru ilerler.

Uzun bacaklı adımlarına ayak uydurmak için koşuyorum, sakın ifadesini izliyorum ve kaymasını bekliyorum.

Öyle değil.

"Neydi o?" Fısıldıyorum. "Bu normal değil. Bunların hiçbiri normal değil."

Bana yan gözle bakıyor. "Bu çıldırmanın üç haftadır kustuğun diğerlerinden bir farkı var mı?"

"Evet. Hayır." Bir kere bile kusmadım. "Kardeşlerinin bana nasıl baktığını görüyor musun? Neden benden bu kadar nefret ediyorlar?"

"Onlar lanet olası trogloditler. Herkesten nefret ederler. Alışacaksın ona."

"Bana zarar verecekler, Wolfson."

"Sanmam." Küçük bir kütük binanın önünde durur ve kapıyı açar.

"Seni öldürmeye devam edecekler. Biz buradayız."

İçeri adım atıyor, arkasından attığım kaş çatma hareketini kaçırıyor. "Neden böyle şeyler söylüyorsun?" diye soruyorum.

"Neden bu kadar çok şikayet ediyorsun? Oh, bekle. Bunu biliyorum. Kaçırıldın ve kocan kocaman bir pislik ve sen sadece "Eve git, falan filan, bozuk plak." Binanın ışıksız iç kısmında kayboluyor. "Geliyor musun?"

Hayır. Siktir, hayır. Duygusuz bir kaçıkla karanlık bir barakaya girmek, yaşamak için fazla aptallığın yepyeni bir seviyesine ulaşır.

Kapının pervazını kavırıyor, bu çılgın treni raydan çıkaracak herhangi bir şey için çevreyi tarıyorum.

Küçük kütük bina kulübenin yanında yer alıyor. Birkaç uzun adım beni merdivenlerden yukarı, verandaya ve ön kapının güvenliğine ulaştıracaktı.

Ama hiçbir yer güvenli değil. Bunu biliyorum.

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirirken, gözümün ucuyla bir şey parıldıyor. Ona doğru dönüyorum ve binanın arkasında kaybolmadan önce kurt büyüklüğünde bir hareket bulanıklığı yakalıyorum.

"Wolfson." Nefesim kesiliyor, adımları dinlerken tüm vücudum donup kalıyor. "Burada bir şey var."

"Tabii ki var, bebeğim." Sesi içeriden geliyor. "Gel hadi."

Arkamda, Kodiak hala kesip biçiyor. Denver ve Leonid görüş alanımda değiller.

"Ben Wolf," diye sesleniyor.

"Bu bir kurt mu?" Dehşet içinde çığlık atıyorum. "Hayır. Benim adım Kurt. Sadece Kurt."

"Adın umurumda değil. Yakınlarda bir şey var.

Hızlı, büyük, karanlık bir şey gibi ve *lanet* olsun, bu da ne?" Tüylerim diken diken oldu. "Bir şeyler genellikle evin bu kadar yakınına gelir mi?"

"Nerede?" Başını dışarı çıkarıyor, dudakları sigaranın etrafında büzüşmüş.

"İşte orada." Bina ile set arasındaki gölgeleri işaret ediyorum.

"Kurt sürüsü kuzey yamacına yapışmış durumda." Eliyle ters yönü işaret ediyor.

"Yani *bu* bir kurt mu?"

"Pek olası değil. Kışa kadar kulübenin etrafında dönmeye başlamayacaklar." Bu sözler sinirlerimi yatıştırmaya *yetmedi*.

"O zaman ne var?"

"Ayı mı? Vaşak? Geyik?" Bir duman çıkararak geri dönüyor. İçeride.

Ellerim o kadar sıkı yumruk oluyor ki tırnaklarım avuç içlerimi deliyor. Bu bir sürer

Kendimi toparlamak için bir dakika. Sonra kötünün iyisini seçtim ve karanlık binaya adım attım.

Bir başka giriş yolu. Kirişler ve kütük duvarlardan banklara, palto askılarına ve zemine kadar her şey sarı sedirden yapılmış.

İç kapı birkaç santim açık duruyor. İçeri girmiş olmalı.

Orada.

"Bu da ne böyle?" Mırıldandım.

"Bir *banya*." Sesi çatlaktan sızıyor, kalın buklelerle birlikte sis.

"Ne?"

"Buhar banyosu, sauna, terleme kulübesi, sudatoryum, içinizdeki buhar savaşçısı ne olmasını isterse. Şahsen ben bir uyandır ve pişir şampiyonuyum. Serin bir sabahta gözenekleri gerçekten açıyor."

Kastettiğim bu değildi. Asıl soru, benimle ilgili niyeti nedir?

Bornozu kancalardan birinde asılı. Çıplak mı? Çıplak mı? önemli mi? Aleti asılıyken daha mı tehlikeli yoksa daha mı savunmasız?

Dışarı mı?

Ellerimi yüzümden aşağıya doğru ovuyorum, sürekli fazla düşünmek.

Dış kapıyı kapatarak bornozumu onunkinin yanına asıyorum ve tek parça mayomla saunaya giriyorum.

İçime bir buhar duvarı çarpıyor, hava o kadar ağır ve sıcak ki görüşümü bulandırıyor ve ciğerlerimi doyuruyor. Tadını çıkarıyorum, içime çekiyorum ve genzimi temizliyorum.

Yanımdaki kömür sobasından ısı yayılıyor. Buharın içinden, elinde bir kepçe tutan eli beliriyor. Isınmış taşların üzerine su sıçratıyor ve daha fazla buhar küçük alanı boğuyor.

Bir kolumu uzatarak, oturacak bir yer bulmak için körlemesine etrafı yokluyorum. Hareketlerimle birlikte sis dağılıyor ve *U şeklinde* farklı yüksekliklerde banklar ortaya çıkıyor.

Kurt arkaya yakın en yüksek rafa uzanmış. Tamamen çıplak. Tabii ki.

Bükülmüş bacağı kasıklarını görmemi engelliyor ama kaslı poposunun kıvrımını, kalçasındaki keskin hatları kaçırmıyorum.

Kendimi ondan en uzaktaki bankta konumlandırıyorum, onu çevremde tutarken yüzümü ona çeviriyorum. "Kömür nereden geliyor?"

"Yakındaki tepelerden çıkarıyoruz."

"Peki Kodiak'ın kestiği kütükler?"

"Denver her yıl bir sevkiyat yapıyor."

"Ne sıklıkla ayrılıyor? Başka seyahatler yapmak için mi?"

"Değişiyor. Balık tutmak ve erzak doldurmak için genellikle dört ya da beş kez. İlk sert kardan sonra, buzlar çözülene kadar uçak kalkamaz."

Ne kadar zamanım var? Bir ay mı? İki ay mı? Çok değil. Boğazımı temizliyorum. "Hiç onunla gittin mi?"

Bir duraklama. Sonra sesi derinleşti, çelik ve önseziyle keskinleşti.

"Gitmiyorsun, Scarlet O'Hara."

Aramızdaki gerilim, çakmağın kıvılcımını ve onun derin nefesini duyana kadar daha da geriliyor.

"Bana bak." Emri hırıltılı, inanılmaz derecede baştan çıkarıcı.

Onun sesi olduğuna inanmak zor.

"Üzerine bir şeyler giy." Gözlerimi öne dikerek daha dik oturuyorum.

"Çıplaklıktan neden bu kadar rahatsız oluyorsun?"

"Sadece çıplaklığın. Ve nedenini biliyorsun."

"Her ihtimale karşı bana hatırlatmalısın," diyor kuru bir sesle.

"Sen ve kardeşlerin hiç Hoss'un dışına çıktınız mı bilmiyorum.

Bu soruyu sürekli geçiştiriyorsunuz. Denver'ın kaç kadını yakalayıp buraya getirdiğini bilmiyorum. Başka bir kaçamak soru. Üçünüzün hiç seks yapmadığını, yapsanız bile bunun şiddet ve zorlamayla olduğunu ve duvarlara tıklmış ölü bir kadınla bittiğini varsayıyorum. Ya da... biliyorum." Ellerimi havaya kaldırdım. "Kurtlara yem oldum!"

"Çok çarpık." Kahkahası gürültüsüne karışıyor. "Beni suçluyor musun?"

"Sayılır. Evet. Neden seks yapmadığınızı düşündün ki?" Bir nefes çeker ve üfler. "Birbirimize sahibiz."

Ağzım kuruyor.

Onu doğru mu duydum? Hayır, bunu kastetmiş olamaz... "Birbirinize sahip misiniz? Seks için mi? Ama sen..." "Eğer kardeşseniz eşcinsel değilsiniz."

Midem kendi kendine dönüyor ve safra boğazıma doluyor.

"Tanrı aşkına, şaka yapıyorum!" Öksürüyor, hınzırca gülüyor. Sonra sözünü kesti. "Ama ciddi bir soru. Kendinle birlikte olmak eşcinselliğe girer mi?"

Alnımı dizlerime dayayarak nefeslerimi ve tepkimi ölçüyorum.

"Bak, rızaya dayalı olduğu ve enstest olmadığı sürece tüm cinsel yönelimleri destekliyorum. Dürüst olmak gerekirse, senin eşcinsel olmandan daha çok istediğim bir şey yok."

"Ama ben eşcinsel değilim." Oturur pozisyona geçer, sesi serttir ve Soğu

k. "Öyle olman kimin umurunda?" "*Değilim*. Hem de hiç." "Tamam, tamam. Sakin ol."

"Açık konuşalım, başkaları için seviyorum, sadece kendim için değil." O

Görüş alanımın kenarındaki rahat yayılışına geri dönüyor ve sigarasını yeniden yakıyor. "Ben kadınlardan hoşlanıyorum. Erkeklerden değil. Keçilerden değil. Sadece kadınlardan."

"Tamam. Bir kadın olarak konuşuyorum, kıyafet giyersen memnun olurum, böylece kadınlara ne kadar düşkün olduğunu görmek zorunda kalmam."

"Yasal." Gülüyor ama kendini korumak için hareket etmiyor.

Sik kafalı.

Kömür sobasına doğru eğilirken bank gıcırıyor. O kayaların üzerine

daha fazla su atarken akmamak için başka tarafa bakıyorum.

Buhar yoğun bir şekilde yükseliyor ve onu buharlaştırarak bulanık bir siluete dönüştürüyor. O bankına dönüyor, ben de kendi bankıma uzanıp gözlerimi kapatıyorum. Ta ki kapı açılana kadar.

Ayağa fırlayıp bacaklarıma sarılıyorum ve sisin içinden bakıyorum.
Leonid.

Havay Nereden bildiğimi bilmiyorum. Belki de ani düşmanlık pıhtılaşması
1.

Eğer onun varlığının bir tadı olsaydı, bu tekila, hayalet biber ve Boğazımın arkasına oturan şenlik ateşi.

Dar, koyu renk bir külot giymiş, her santimiyle ilkel, iyi beslenmiş bir ölüm makinesi gibi görünerek içeri girer.

Ayağa kalkmaya başlıyorum ama sert bir bakışla beni geri itiyor ve yanımdaki bankın üzerine çöküyor.

Tedirginlik artıyor ve eli aşağı inip kalçamı kavıyor.

"Kaçmak istiyorsun." Gözlerimle buluşuyor, doğrudan ruhuma zehir ve kötülükle bakıyor.

Korku gösterme. Bu onun arzuladığı şey.

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?" Bacaklarımı uzatmak, bankta rahatlamak ve dişlerimin arasından yalan söylemek için her şeyimi harcıyorum. "Beni korkutmuyorsun Leonid. Bir zorbayla nasıl başa çıkacağımı bilirim."

"Anlat." Frankie'nin mücadelecî ruhunu severek eğildim. "Bir zorbayla nasıl başa çıkılır?"

Leo soğukkanlı bir şekilde kıkırdıyor ama o da merak ediyor. Kendine engel olamıyor, onun her kelimesine tutunuyor.

Ortaya çıkacağını biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. O geldiğinden beri sanki kıyamet gününün habercisi gibi kendini deli ediyordu.

Onun kafası korkutucu bir yer. Ama benimki kadar korkutucu değil.

"Onları görmezden geliyorsun," diyor.

Leo'yu uzun süre görmezden gelebileceğinden şüpheliyim ama yine de soruyorum. "Nasıl oluyor bu?"

"Zorbaların o kadar çok güvensizliği vardır ki ilgi çekmeye can atarlar ve korkuyla beslenirler. Onlara bunu vermeyin. Onlara hiçbir şey vermeyin ve *puf!* Ortadan kaybolurlar."

"Büyüleyici." Leo sesini alçaltarak ona doğru eğilir. "Eğer ben bir zorbaysam, neden kalçan elimin altında titriyor? Sözlerini eyleme dök. *Beni görmezden gel.*"

En son ne zaman bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum. Sigaramı sertçe emiyorum, kuruyor. Lanet sigaralar burada hiç yanmıyor.

Ben çakmağı çakarken Frankie ayağa kalktı.

Oh, kahretsin. Kaçacak.

Bacaklarımı banktan sarkıtıp onu takip etmek için hareket ediyorum. Ama o kapıya doğru dönmüyor. Leo'nun dizlerinin arasına giriyor, sonra da kucağına oturuyor.

Bu da ne?

Belli ki o da benim kadar şok olmuş bir şekilde sarsılıyor ve sırtı arkasındaki yüksek sıraya çarpıyor.

Parmak eklemlerimi ısıırıyorum. Beklenti *her şeydir*.

Kollarını arkasındaki koltuk boyunca uzatarak, sanki ona dokunmamaya çalışıyormuş gibi eğiliyor. Ne yapacağını biliyormuş gibi görünmüyor.

Kesin olan bir şey var. İki yaz önce et deposunda bir boz ayıyı indirdiğinden beri göğsünün böyle kabardığını görmemiştim.

Bu muhteşem.

"Nasıl bir his?" Bir elini göğüs kafesinden aşağı kaydırıyor ve karnını kavırıyor.

Dostum. Tırnaklarını adamın yarasına mı batırıyor? Bu çok boktan. Berbat harika.

"Neden tüm vücudun titriyor biliyor musun *Leonid*?" Adını mırıldanarak dişlerini kulak memesine geçiriyor. "Çünkü ben zorbayım. *Beni* görmezden gel."

Anında sertleştim.

Ayağa fırlıyor ve gırtlaktan gelen bir hırıltıyla onu itiyor. "Bizden uzak dur." Onu işaret ediyor, hırlıyor ve volta atıyor. küçük bir alan.

Eğer ondan uzaklaşmak istiyorsa, neden kapıdan çıkıp gitmiyor? Ben biliyorum. Çünkü umutsuzca tuzağa düşmüş durumda.

Gülmeden duramıyorum. "Bu, canım, *banya*'daki eğlencenin çitasını yükseltti."

Bana vahşi bir kaş çatarak yanımdaki alt sıraya çöküyor ve bir dizini yukarı çekiyor. Onun gördüğünü sanmıyorum ama külotunun içinde ciddi bir tombulluk var. Sabahın erken saatlerine kadar bunu ölesiye dövecek.

Ne şanslıyım.

Kody sahip çıkmasaydı kanepede uyurdum.

İkisinin de ona karşı olan nefretlerini yenmeleri gerekiyor. Kız muhteşem.

Leo'ya karşı kazandığı zaferi kutluyor olmalıydı. Ama bunun yerine, o

bebek gibi yüz hatlarını gölgeleyen bir utanç ifadesiyle boşluğa bakıyor.

Isıranın pişmanlığı mı? Evli ama başka bir adamın kulağını ısırarak aldatma sayılır mı?

Çok fazla drama. Bayıldım.

"Yani..." Saçlarını kabarık bir top haline getiriyor ve bir yastık gibi üzerine uzanıyor. "Bana saunayı gösterdin. Eğlenmek için başka ne yaparsın?"

"Biz dövüşürüz." Leo, daha sonra yumruklarıyla buluşmayı vaat eden bir bakışla beni mızraklıyor.

Kendimi koruyabilirim. Geçen sefer iki gözünü de morartmışım. Kody tartışmasız Kuzey Kutbu'nun kuzeyindeki en acımasız orospu çocuğu.

Daire, ama inanılmaz bir otokontrolü var. Kendine hakim olduğu sürece.

Leo tam bir pislik. Dizginlemeye bile çalışmıyor. Denver hayvan gibi davrandığımız için bizi suçlamıyor. Sırlarımızı biliyor. Kahretsin, onların sebebi o.

"Neden kavga ediyorsunuz?" diye soruyor.

"Çünkü birbirimizi öldürmek istiyoruz." Leo başını geriye atar ve gözlerini kapatır.

"Ama sen ailedensin."

"Aynen öyle." İç çekiyorum. "Hep birbirimizi öldürmeye çalışıyoruz." "Anlamıyorum."

"Ah." Başımı eğip elimin üzerine koyuyorum. "Senin kardeşin yok."

"Hayır."

"Senin kardeşin olacağım. Faydalarıyla birlikte."

"Kapa şu lanet çeneni." Leo sik engelleyici gözlerini bana diyor. "Bu konuda Leo'ya katılıyorum," diyor. "Faydası yok."

"Ezik." Sigaramı yeniden yaktım.

"Zekisin." Dirseğini hafifçe kaldırarak bakışlarını aramızda gezdiriyor. "Kelime dağarcığın, popüler kültür referansların ve... temelde her şey hakkındaki bilginin genişliği..."

"Izgara dışında yaşayan taşralı bir aile mi?" Leo kaşlarını çattı. "Evet."

"Denver bize evde eğitim verdi." Bileğimi dizime vurarak kirlere bakıyorum. "Ortalama bir ayıdan daha zeki ve iğrenç derecede zengin. Bu yüzden şimdiye kadar basılmış her modern kitaba, şimdiye kadar yapılmış her filme, TV şovuna ve video oyununa sahibiz. Kulübede tüm kütüphane öğrenme."

"Her şeyi öğrenebilir misin?" Yüzü aydınlanıyor.

"Her şeyi."

"Uçak uçurmak gibi mi?"

"Hayır." Leo başını kaldırır. "Bunun dışında her şey. Sana uçmak hakkında en ufak bir bilgi verecek hiçbir film, kitap ya da oyun yok. O bundan emin."

"Denedin." Boğazını sıkıyor.

"Onu rahat bırak." Ona öyle bir bakıyor ki midem bulanıyor. "Eğer o uçağı mahvedersen, hepimiz ölürüz."

"Peki ya internet? Uydu telefonları ya da-?"

"Dış dünyayla iletişim kurmamızın hiçbir yolu yok. İstemiyoruz da."

"İstiyorum!"

"Seni öldürmeliydim." Çenesi esniyor.

"Ama senin sinir bozucu sadakatin..." Dişlerini gösteriyor. "Bunu aşıyorum."

"Yap şunu."

"Dur." Çarpan başımı ovuyorum. "İkinizin ön sevişmesini izlemek, bir eşek arısının zırhlı bir böceğe altmış dokuz yapmasını izlemek gibi."

"Bana diğerlerinden bahset." Beni görmezden geliyor, gözleri Leo'ya sabitlenmiş. "Benden önce kaçırılan kadınlar. Burada ne kadar kaldılar? Nasıl öldüler?"

"Başkaları olduğunu kim söyledi?" Alay ediyor. "Bana annenden bahset."

"Onu hatırlamıyorum."

"Yalan söylüyorsun."

Yalan söylediğini sanmıyorum. Ama emin olamıyorum. Bu konu hakkında konuşmuyoruz.

geçmiş.

Hayal kırıklığına uğramış bir nefesle sırt üstü dönüyor ve gözlerini kapatıyor.

Belki peşini bırakır.

Ancak ruh hali çoktan bozulmuş, hava asık suratlı ve kabız, dakikalar geçtikçe sülfürle doluyor.

Bunun için teşekkürler, Leo.

"Küçükken kimse annenden daha güzel olamaz." Kolunu yukarı kaldırıyor ve sanki zihnindeki resmi yeniden yaratıyormuş gibi havada dalgalı bir daire çiziyor. "Annemin harika bir gülümsemesi vardı. Tanrım, inanılmaz derecede çarpıcıydı. Onun çektiği tüm ilgiyi kıskanırdım. Ne zaman yemeğe ya da alışverişe çıksak, erkekler ona akın ederdi."

"Kızıl saçlı mıydı?" Ben sordum.

"Saç rengim babamdan geliyor. O doğuştan sarıışındı. Ama onun gözleri, doğrudan insanlara bakışı, herkesin içinde iyi bir şeyler aramasıydı. Göz teması kurmak onun doğasında vardı."

"Bunu sen yap." Onun gözlerine bakıyorum.

O da bana bakıyor, bunu şimdi yapıyor. Bana her baktığında, hayatta kazandığımı hissediyorum, sanki onun hayatında var olan tek kişi benmişim gibi. Ve nadiren gözlerini kaçırdığında, bu bir cezadır.

"Belki." Omuz silkiyor. "Ama annem... bunu tatlı bir masumiyetle yaptı, o kadar güneş ışığı ve şefkat doluydu ki bulaşıcıydı. "Ama annem bunu tatlı bir masumiyetle yaptı.

sonuna kadar böyle devam etti. Kanser teşhisi üç ay sonra geldi. düğününden önce. Beni koridorda yürürken izleyecek kadar uzun süre dayanabildi ve kısa bir süre sonra öldü."

Sesindeki kırılmayı ve ifadesini parçalayan hüznü anlayabilsem de, ne yaptığını biliyorum. Kısasa kısas. O paylaşıyor. Paylaşıyoruz.

Leo ve ben bakıştık.

Evet, öyle. Böyle bir şey olmayacak. Geçmişimizde güneş ışığı ve merhamet yok. Kanser soy ağacımızda bir merhamet olurdu.

"Kocanızla nasıl tanıştınız?" Umurumda değil ama mazoşist bir yanım konuşmaya devam etmesini istiyor.

"Acil serviste." Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Basketbol oynarken diz kapağı çıkmış bir şekilde geldi. Onu iyileştirmek için görevlendirilen travma hemşiresiydim."

"Muayene odasında seni sikti mi?" Leo bana ters ters baktı.

"Ne? Filmlerde böyle yapıyorlar."

"Denedi." Gülüyor. "Tam bir oyuncu. Ama ben onu bunun için çalıştırdım." Kıskanıyorum. Hoşuma gitmiyor ama orada, midemde kaynıyor.

Kocasını da, sedyeye geldiği sedyeyi de sikeyim. Bir daha asla sikini ona sokamayacak.

"Denver beni ilk kez hastanede gördüğünü söyledi." Yüz ifadelerimizi izliyor.

Benimki şaşkınlığımı gizleyemedi. "Öyle mi?"

"Evet. İki yıl önce Sitka'da balık tuttuğunu ve böbrek taşı ile geldiğini söyledi. Onunla tanışmadım." Duruşu bozuldu. "Ama beni fark etti."

Benim için yeni bir haber. O kadar güneşe gittiğini fark etmemiştim. Ama balık nerede ısırırsa oraya gidiyor.

"Böbrek taşı mı?" Leo bana bakıyor, yüz hatlarına kazınmış bir şaşkınlık ifadesi var, sonra bu ifadeyi silip omzunu kaldırıyor. "O yaşlı. Muhtemelen hemoroidi ve kataraktı da vardır."

"Gittiğinde nereye gittiğini bilmiyorsun." Ayağa kalkıyor, gözleri parlıyor. "Sana söylemiyor."

"Neden yapsın ki?" Adam onun duruşuna ayna tuttu, fitili ateşlendi. Var olan en kısa fitil.

"Senden bir şeyler saklıyor."

Öpüyor. "Önemsiz saçmalıklar."

"Gitmek istiyorsun. Bu Allah'ın belası cehennemden çıkmak istiyorsun ama o sana izin vermiyor."

"Gitmeyeceğimi kim söyledi?"

"İstiyorum." Ayağa kalkıyor, ellerini tatlı kalçalarına sabitliyor.

Muhtemelen durumu yatıştırmalıyım, ama gerçekten görmek istiyorum

nasıl oynandığını. Ya sevişecekler ya da yumruklaşacaklar. Ben ikisini de aynı anda destekliyorum.

"İşte tam da bu yüzden nefes almamalısın." Ayağa kalkıyor

Yükse

klik. "Neden? Kendimi savunduğum için mi?"

"Sen buraya ait değilsin."

"Burada olmak istemiyorum!" diye bağırarak kollarını açıyor.

"Bu konuda ne yapacaksın? Bana zarar mı vereceksin? Yoksa bizi buradan mı çıkaracaksın?"

"Kimse gitmiyor."

"Sen lanet bir korkaksın."

Saldırıyor.

"Tamam, yeter," diyerek aralarına atlıyorum ve göğsüne çarparak onu geriye doğru itiyorum.

Aptal kollarını sallayarak bir an benimle mücadele ediyor.

Yumruğumla burnunu yakalıyorum, onu tünel görüşünden çıkaracak kadar sert.

"Dur." Yüzünü tutup onu bana bakmaya zorluyorum. Öfkeyle itiyor ve ağzını ovuşturuyor.

"Özür dile." Sanki Hulk'un kışına tekmeyi basmayacakmış gibi ona doğru yürüyor.

"Affedersiniz?" Başını geriye atıyor.

"Hayatıma karşı yaptığın tehditler ve ilk günden beri bana davranış şeklin için özür dile."

Gülüyor, içi boş ve kötülükle titreşiyor. "Git kendini becer."

"Yapacaksın." Gülümsüyor. "Bir gün bana sürünerek geleceksin. diz çöküp seni affetmem için yalvaracaksın. Ama çok geç olacak. Kendini beceren *sen* olacaksın."

Orta parmağını uzatarak kapıdan çıkıyor ve arkasından çarpıyor.
"Lanet olsun." *Aşık oldum.*
"Ona bir silah vermeliyiz." Elini esnetiyor.
"İyi fikir." Başımı salladım. "Dışarıda tek başına dolaşmamalı-"
"Keskin bir şey. Şansımız varsa, takılıp düşer."

OceanofPDF.com

Sivil alacakaranlık uyuyan bedenini kırmızının tonlarıyla örtüyor ve ateşli saçlarını alevlendiriyor.

Yatağın yanında duruyorum, bacaklarım hareketsizlikten uyuşuyor.
Ne zamandır gözümü kırpmadan ya da kılımı bile kıpırdatmadan buradayım?

Neden her gece geri gelmeye devam
ediyorum? Çenemi çalıştırıyorum. Burası
benim odam, lanet olsun.

Bir sarsıntıyla bacaklarını sallar ve ellerini çarşafın içinde toplar.
Birkaç nefes alış veriştikten sonra vücudu gevşiyor ve nefes alış verışı derin,
sabit bir ritme dönüyor.

Başka bir rüya.

Onu omzuma atıp Denver'ın yatağına götürmek istiyorum.

Zamanını bekliyor, birimizin ilk hamleyi yapmasını bekliyor. İlk
kim teslim olacak?

Ben olmayacağım.

Bunun bir parçası olmak istemiyorum.

Tekrar seğiriyor, inliyor ve bacakları bir şeyden kaçıyormuş gibi
birbirine çarpıyor. Örtüler sıyrılarak gömleğinin eteklerinin altındaki saten
kalçalarını ortaya çıkarıyor.

Sonra tekrar hareketsiz kalıyor.

*Neden uykunda bu kadar çok tekme atıyorsun? Hep böyle huzursuz
musun?*

Belki de

yataktandır. Ya da
oda.

Kesinlikle Hoss.

Pencerenin ötesinde tundra ürkütücü bir şekilde durgun, sonsuz
tepelerin siyah silüetleri kan kırmızısı ufka doğru dalgalanıyor.

İçeride kimse kıpırdamıyor. Ne bir gıcırtı ne de bir horultu sessizliği
bozuyor.

Ama bu yer asla uyumaz. Işıklar söndüğünde, duvarlar canlanır,
bilinçaltını istila eden ve en zor uyuyanı bile gerginleştiren cehennem
anılarıyla ele geçirilir.

Hiç zor uyumadım. Ve şimdi, kendi alanım olmadan, uyuyamıyorum
Hem

de Tekrar tekmeliyor ve yüzüstü düşüyor, nefesleri kısılıyor,
hiç.

patlamalar halinde geliyor. Ama gömleğinin artık gizlemediği tenine odaklandığımda onun sesleri zihnimin gerisinde kalıyor.

Yuvarlak, sıkı, süt beyazı yanakları huzursuzluktan sıkılıyor. İç çamaşırı iki yandan yukarı doğru kalkıyor, bir amaca hizmet edecek kadar bile kumaş yok. Çatlağını örtüyor ve bacaklarının arasındaki sulu, esnek eti şekillendiriyor. Gizlemiyor. Kışkırtıyor.

Isı güneye doğru yükseliyor ve beni acıttığı yerden vuruyor. Çelik gibi sert, kendimi kalçalarımın doğru alçalmaktan ve yüzümü arkasının eğimli tümseğine birkaç santim yaklaştırmaktan alıkoyamıyorum.

Onun tatlı, çekici kokusu burnumda, ciğerlerimde.

Fuuuuuck.

Yatağı kavrayıp parmaklarımı yatağa saplıyorum.

Bu kadar küçük, önemsiz bir yaratık beni nasıl bu kadar etkileyebilir? Tamamen mi? O sadece bir tutam kas ve kemikten oluşuyor ama her kıvrımı beni ay kadar parlak ve kurtlar kadar gürültülü bir şekilde etkiliyor. Bana şarkı söyleyen, beni çağıran vücudunun çağrısını görmezden gelemem.

Ne yaptığımı sorgulamadan önce, ellerimin ve dizlerimin üzerinde, onun tatlı figürüne binmişim. Yavaşça aşağı doğru inerken, yüzümü onun mükemmel arka tarafının yükselişine doğru indirirken duramıyorum, kendimi bundan vazgeçiremiyorum.

Derisi karıncalanıyor, her kası gergin ve ürkek, av içgüdüğü uykuda bile bana tepki veriyor.

Bu beni daha sert, daha aç yapıyor, onu alt etme ihtiyacım bastırılamaz bir dürtü. Bacaklarından aşağı inerek burnumu o ince kumaş şeridine değdiriyor ve derin derin içime çekiyorum. Sessizce. Çok sessiz.

Cehenneme kadar yolum var, uzun ve acımasız bir kıştan sonra bahar gibi sıcak ve güzel kokuyor.

Daha da yaklaşıyorum, burnumu gömüyorum ve onu içime çekiyorum.

Uyanmıyor ama vücudu beni tanıyor. Ne olduğumu biliyor, amını feromonlarla dolduruyor, kiraz miskininin aroması boğazımda bir hırıltıya neden oluyor.

Kolu yanındaki boşluğa doğru uçuyor ve kalçalarını sallayarak gözleri kapaklarının arkasında yuvarlanırken anlaşılmas bir ses mırıldanıyor.

"Monty?"

Taşa dönüyorum; tenim, kanım, lanet kalbim. Elim sikime gidiyor, onu kurtarmak için uğraşıyorum. Onu onunla cezalandırmak için.

Kocan burada değil Frankie. Her şeyi berbat etti ve seni kaybetti.

Zonklayan uzunluğunu okşarken, seğirmesini ve tekrar onun için haykırmasını izliyorum. Bir kâbusun içine hapsolmuş.

Senin gibi yiyip bitirecek, becerecek ve tüketecek bir vücuda sahipken, neden seni gözünün önünden ayırmadı? Nasıl olur da her gün, her saniye senin ıslak amının içinde olmaz? O buna layık değildi.

Kendimi daha sert sarsıyorum, yumruğumu sıkıyorum, ona vurmaya ve onu bir uçtan bir uca açmaya hazırım.

Bakışlarım kıkına düşüyor, altımda kıvranan görüntüsü dayanabileceğimden daha fazla. Orgazm hiçbir uyarıda bulunmadan bana çarpıyor, beni taşaklarımdan sıkıyor ve fişkırıyorum, nehirler boşalıyor, yükümü bacaklarına ve kıkına boşaltıyorum.

Siktir, siktir, siktir!

Yavaşça dizlerimin üzerine çöküyorum ve dudaklarımı sertçe ısıyorum. Her hareketim acı verici bir sessizlik içinde, her soluk alışımda sesim çıkmıyor, oysa tek yapmak istediğim ciğerlerimin en yüksek sesiyle kükremek ve son salgım da onun kalçalarına fişkırıyor.

Altımda kıvranıyor, uyku ile farkındalık arasındaki boşlukta debeleniyor. Kıpırdamadan duruyorum, nefesimi tutuyorum ve sonunda uyku galip geliyor.

Emin olmak için, sonsuz bir an bekliyorum, benim kalçalarının kemerinden aşağı damlamasıyla büyüleniyorum, parlak, kaygan izler bırakıyorum, vücudunun her zarif çizgisine tapıyorum.

Aletim hâlâ sert, acıyla zonkluyor ve onu kazığa oturtmak için can atıyor. Tanrısal bir çabayla kendimi toparladım ve dikkatlice yataktan çıktım.

Sonra yorganı üzerine çekip çarşafın pisliği emmesine izin veriyorum. Sabaha kadar kurumuş olur. Ama bu arada, onun benim yatağında uyuduğu düşüncesinin tadını çıkaracağım.

Asla bilemeyecek.

Bilemez.

Yazılı olmayan bir anlamaya imzamı atacaktı.

Şeytanın pazarlığı.

Yatak odamdan çıkıyorum ve ana kattaki kanepeye dönüyorum.

Sonraki birkaç saat boyunca Denver'ın odasına giden koridora bakarak uyanık yattım. Geceleri kulübede dolaşırken beni duyduğunu biliyorum. O

Hoss'un kulakları, gözleri ve soğuk atan kalbi.

O Hoss ve yarın bana baktığında, Frankie'yi yine uyurken izlediğimi anlayacak. Otuzbir çektiğimi bilecek. Ama bu yeterli değil. Benden daha fazlasını istiyor.

Ona vermeyeceğim.

Uyumaktan vazgeçip mahzene iniyorum. Orada, kimya ve maya fizyolojisiyle uğraşarak en son craft votka tarifim üzerinde çalışıyorum.

Ertesi sabah beni orada buldu.

"Uyumamışsın." Damıtıcının etrafında dönüyor ve ezilmiş malt arpadan bir örnek alıp kokluyor ve yüzünü buruşturuyor. "Sorun nedir?"

"Yatak odamda biri var."

"Yüz kiloluk bir kızdan mı korkuyorsun?" Raftan bir paket sitrik asit alıp içine bakıyor. "Onun sekiz katı büyüklüğünde ayılarla güreştiğini gördüm."

"Bırak onu." Ulaşabildiği şişeleri alıp arka masaya taşıyorum.

"Eşyalarımı dokunmayı kes."

Paketi yavaşça geri veriyor ve bana doğru yaklaşıyor, duruşu zalim bir enerjiyle titreşiyor, gülümsemesi tamamen yanlış. Bana böyle yaklaştığında beni dehşete düşürürdü. Terk edilmiş bir yavru gibi lanet köşeye sinerdim.

Artık değil. Uzun bir süre için değil.

Tezgâha doğru dönüp sırtımı ona veriyorum. "Ne yapıyorsun ne istiyorsun?"

"Görünüşe göre dün gecenin acısını çıkarmışsın." Kalçasını koltuğa yaslıyor

beni inceliyor. "Bu yeterli değil. Bir noktada, tüm bu açlığı yumruğundan başka bir şeye boşaltman gerekecek."

"Yumruklarımı suratına indirmeme ne dersin?"

"Bu son beş haftaya göre bir gelişme olurdu. O geldiğinden beri benden kaçırıyorsun. Kızgın olduğunu biliyorum ve seni rahat bıraktım. Ama bu artık sona eriyor."

"Kızgınlık bunu karşılamaya yetmez." Elim bir İngiliz anahtarının etrafında kenetleniyor ve geri alamayacağım bir şey yapmadan önce onu yere bırakıyorum.

"Bu votka ile ilgili."

"Evet." Ona doğru kayıyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Votka hakkında konuşalım. Nasıl gitti Denver? Örneklerimi

dağıtıcıya söz verdiğin gibi? Yoksa yine sakin yüzünden dikkatin mi dağıldı?"

"Ses tonuna dikkat et, evlat."

"Hayır. Yapmayacağım." Bir elimi masanın üzerine koyarak eğildim, sesimdeki karanlık onunla eşleşiyordu. "Bu da daha öncekiler gibi bitecek."

"Birkaç hafta sonra giderken votka numunelerini de götüreceğim. Son seyahatimde götürememiştim. Program çok sıkıştıktı." İç çekiyor. "Frankie farklı. Zaten bir ay hayatta kaldı ve-"

"Zar zor. Bebeğini kaybetti ve üç hafta yatakta kaldı. Kışı çıkaramaz."

"Olacak, çünkü sen ona bir şey olmasına izin vermeyeceksin." Alay ettim ve arkamı döndüm.

"Onu istiyorsun." Mahzende volta atıyor, cam şişeleri kaldırıp yere bırakıyor. "Kimsenin dikkat etmediğini düşündüğünde onu takip ediyorsun, izliyorsun, onu ağlatmanın tüm yollarını hayal ediyorsun. Beline sıkıştırdığın o ereksiyon? Her gece onu boğabilir ve kendinizi onu düşünmediğinize ikna edebilirsiniz. Ama sevdan senden daha büyük olana kadar daha da güçlenecek, daha da koyulaşacak."

"Çarpık bir hayal gücün var, yaşlı adam."

"Gözler korkuyor ama beden hala yapıyor."

"Vücudum ben ne dersem onu yapar. Bunu biliyorsun."

"Bu sefer olmaz. Dışarı çıktığında, peşinde olacaksın. Sormama bile gerek kalmayacak. Bunu içgüdüsel olarak yapacaksın." Bakışları benimkileri yakalıyor.

"Sen doğuştan avcısın. Bunu kucakla. Bırak seni görsün." Duraklıyor. Sesi alışılmadık derecede duygusaldı. "Ne istediğimi biliyorsun ve bu o. O senin zamanına degecek." Sesini kesiyor ve

Duraklama rahatsız edici bir şekilde çok uzun sürdü. "Beklediğim kişi o."

Kapı kapanır ve onun ayrılış sesi duyulur.

Hareket etmiyorum, tüm kaslarım kilitleniyor, patlamaya hazırlanıyor.

Merdivenler onun adımlarıyla gıcırıyor. En üstte, ikinci kapı açılıp kapanıyor.

Öfkeli, hırçın bir nefes tıslıyorum.

Beklediği kişi o muydu? Kim bu lanet kadın?

Ölmesi gerekiyor.

Ama yapamam. Eğer onu şimdi öldürürsem, taraf seçmiş ve kendimi de işin içine katmış olurum.

Katılmayı reddediyorum.

İsa, onun üzerimizdeki etkisi.

Bizi akılsız, ruhsuz yaratıklara dönüştürmek, her şeyin eski haline dönmesini istiyor. Avlanmak, kanamak, sevişmek ve çılgılık atmaktan başka hiçbir şeyin olmadığı karanlığa geri dönmek.

Çılgılıklar.

Kolum tezgâhın üzerinden uçarak kaselere ve alüminyum kaplara çarpıyor ve her şeyi yere savuruyor. Aylar süren çalışmalar, mükemmelleştirdiğim malzemeler, el yazısıyla yazılmış formül sayfaları ve notlar... Hepsi odaya saçıldı ve püreye kaplandı.

Bunu sen yaptın Frankie. Hoss'taki her kafanın seni takip ettiğini bilerek mükemmel kışını sallayarak dolaşıyorsun. Böyle devam edersen ne kadar ilkel olduğumuzu öğreneceksin. Bir erkeğin vahşi arzularının sınırı yoktur.

Canavar. Her sığın içine girmek için savaşması uzun sürmeyecek. Bütün sıkılar. Hepsi birden. Ve bu sadece başlangıç.

Eğer onu becerirsek, bu anlaşmayı mühürleyecek. Sonrasında olacaklar anlatılamaz. Tam olarak istediği şey. Her zaman istediği şey.

Her zamanki stratejik, hesapçı deha, tuzağı hazırladı. Bizi kendi yarattığı içgüdüsel bir cehenneme çekmek, birbirimizi korumak için savaşırken bile beni kardeşlerimle karşı karşıya getirmek, tüm bunlar olurken sırlar, pazarlıklar ve dayanıksız bir ateşkesle dolu kara mayınlarında gezinmek için onu buraya getirdi.

En ufak bir baskıyla parçalanırız ve onun yarattığı şeylere dönüşürüz, artık insan değilizdir.

Önce kim zayıflayacak?

Wolfson.

Hayır, o daha iyi bilir. O hepimizin en zekisi. Aynı zamanda en hasarlı, en dengesiz ve açık ara en manipülatif olanımız. Ne yapacağını kimse bilemez.

İçki fabrikamdaki yıkımı daha sonra temizlemek üzere bırakıyorum ve basamakları ikişer ikişer çıkarak ana kata çıkıyorum.

Merdivenlerin başında Wolf'un sınırsız sesini dinliyorum.

Kulübe sessiz. Çok sessiz.

Dışarı çıkıyorum, korkulukta duruyorum ve binaları tarıyorum. Daha fazla sessizlik.

Sigara dumanı kokusu alana kadar çevrede yürüyorum.

Onu takip ederek Wolf'u serada buldum.

Bitki örtüsünü karıştırırken, günün mahsulünü toplarken, kendi kendine konuşurken beni fark etmiyor. Tek başına.

Nerede o?

Leo hâlâ atölyede, kış gelmeden kar makinesini tamir etmeye kararlı. Tütsü odasında Denver'ın ısıklık sesi eşliğinde bir ateş yanıyor.

Kulübeye dönüyorum, sessiz adımlarla odaları dolaşıyorum. Sonra duyuyorum

Onu.

Kütüphane.

Önce oraya bakmalıydım. Geçen haftayı Her kitabı, filmleri ve belgeselleri ileri sararak bir şeyler arıyorum.

Denver'ın koridorun karşısındaki yatak odasının gölgelerine geri dönüyorum ve karanlığın pelerinininden onu izliyorum.

Eğer ona göz kulak olmazsam, kardeşlerim aptalca bir şey yapacaklar.

Sadece parmağını oynatması yeterli, o zaman pes edeceklerdir.

Ama bu sadece yarısı doğru. Kendi kontrolüm zar zor ayakta duruyor.

Konu.

Damakları en iyi votka gibi okşuyor; yumuşak, kremi, pürüzsüz, Benzersiz bir incelik ve operadaki ürpertici bir arya gibi uzun bir bitiş ile baştan çıkarıcı.

Büyülendim ve bu benim gibi birine yapılabilecek en kötü şey. Herkes için korkunç.

Sadece sana bakıyorum, Frankie. Bakmadan duramıyorum. Uzak duramamam senin suçun ve bunun için senden nefret ediyorum. Ne kadar muhteşem olduğuna bir bak. Bu mide bulandırıcı.

Gözlerim onun üzerinde geziniyor, her ayrıntıya açgözlülükle bakıyorum. Pembe ağzının mükemmel şekli. Tişörtün altındaki minik göğüs uçları. Kot pantolonla sarılmış incelikle şekillendirilmiş bacaklar. Ateş kırmızısı saçları her yere dökülüyor, dalgalı ve vahşi, duştan sonra hala nemli.

Beni çoktan yıkadın, değil mi? Benim dölümle sırılsıklam olmuşken nasıl uyudun? Rüyanda yatağındaki canavarı mı gördün? Bahse girerim kızarmış ve kirli hissederek uyandın ve bunun kocanla hiçbir ilgisi yoktu.

Yatak takımlarını da yıkadı. Uyandığı an hepsi makineye girdi. Geldiğini biliyor mu? Bize soracak değil ya. Bildiği kadarıyla geceleri o yatakta sadece o yatıyor.

Onu koklamak, bacaklarını sonuna kadar açmak ve burnumu pis kalçalarının arasına gömmek istiyorum. Onun sarhoş edici kokusunu yüzüme sürmek için yanıp tutuşuyorum.

Bu bir daha olmayacak. Dün gece çok ileri gitti.

Ne kadar süre orada durup onu içime  ekti imi bilmiyorum.

Kendimi bir hayvan gibi hissediyorum, bir sonraki yeme ime bakıyor, havayı kokluyor ve dudaklarımı yalıyorum. Bu kadını saatlerce hiçbir şey yapmadan izleyebilirim. Onun günahkâr, bağımlılık yaratan fantezisinde kayboldu umda zaman diye bir şey yok.

Varlı ımdan habersiz, kitapları karı tırıyor, bazılarını hızla atıyor ve diğerlerinin her sayfasını tarıyor.

Ne arıyorsunuz?  zg rl   n z n anahtarını mı? Zamanını bo a harcıyorsun.

Onu asla bulamayacak çünkü öyle bir şey yok.

Sonunda midesi gurulduyor ve tela la kitabından ba ını kaldırıyor.

"Kahretsin." Bir kolunu beline doluyor ve inliyor. "Kahretsin."

Zar zor yemek yiyor ve aile yemeklerimize hiç katılmıyor. Denver yaraları yüzünden bunu yapmasına izin veriyor. Bu yakında de i ecek. Kı  için onun güçlü ve sağlıklı olmasını isteyecek.

Planladığı şey için.

Damarlarımda   ke kaynıyor ama kendimi sakın olmaya zorluyorum. Bu benim sorunum değil.

Ayağa kalkarak kitabı bir kenara bırakır ve odadan dışarı çıkar. k t ph

ane. Gölgelerin derinliklerine çekilip, o geçene kadar bekliyorum. Sonra yapmak için do du um şeyi yapıyorum. Avımı takip ediyorum.

Çünkü Denver haklı.

Ben bir avcıyım.

Kırk bir gün.

Monty'yi görmeyeli, dokunuşunu hissetmeyeli, sesini ve veda sözlerini duymayalı kırk bir gün oldu.

Sensiz yaşayamam, Frankie. Sen benim ruh eşimsin. Seni o kadar çok seviyorum ki bu beni korkutuyor.

Peki karşılığında ne söyledim?

Hiçbir şey.

O sabah çıkmasına izin verdim ve *seni seviyorum* bile demedim.

O gidene kadar değil.

Beni rahatsız ediyor. Bana eziyet ediyor. Gece gündüz.

Tek başıma gitseydim onu düşünmeye devam eder miydim?

Muhtemelen.

Ama bu şekilde değil. Burada sahip olduğum tek

teselli o. Onu hala sevdiğimi bilmiyor.

Bebeği kaybettiğimi bilmiyor.

Tehlikede olduğumu bile bilmiyor.

Aldığım her nefeste o adamı özlüyorum ve bazen bu acı o kadar dayanılmaz oluyor ki nefes alamıyorum.

Ama onu tekrar göreceğim.

Beni her gün yataktan kaldıran şey bu. Cesur bir yüz takınıyorum ve her hareketimi izleyen dört çift vahşi göz yokmuş gibi davranıyorum.

Artık korku içinde saklanmak yok. Benden bu kadar. Ve gözyaşı yok. Onlarla da işim bitti.

Sonuçsuz bir araştırma gününün ardından kütüphaneden çıkıyorum. Geniş literatür ve film koleksiyonlarında uçak veya kokpit içeren hiçbir şey yok. Öğrenmeme yardımcı olabilecek filmlerin bir listesi için beynimi zorladım. *Top Gun. Les chevaliers du ciel. Airplane! Sully. The Aviator. Pearl Harbor. Uçaktaki Yılanlar.*

Hiçbiri burada değil. Akla gelebilecek her film devasa kütüphanenin raflarını dolduruyor. Bunlar hariç. Tek bir kitap ya da film yok bir uçağın içini gösterir.

Neden olmasın?

Ya Denver oğullarının öğrenmesini istemiyor ya da benim varsayımım doğru ve benim gibi başkaları da var.

Diğerleri kaçmak için çaresiz.

Midem yüzüncü kez gurulduyor ve bana yemek yemem gerektiğini hatırlatıyor.

Mutfağa giriyorum, boş olduğunu görünce rahatlıyorum. Şebekeden uzak Alaska'da bir kulübe için iyi stoklanmış, ama dört yetişkin erkekle kışa bir ay kala, seçmelerin oldukça zayıfladığını hayal ediyorum.

Kileri hızlıca karıştırınca pirinç ve tahıllar çıkıyor. Bunlarla ne yapacağımı bilmiyorum.

Ayrıcalıklı bir hayat yaşadım. Monty'den önce, ders çalışmak ve hastanede geçirdiğim uzun saatler arasında dışarıdan yemek yiyordum. Monty'den sonra, özel bir aşçımız oldu.

Yemek yapmayı bilmiyorum.

Doğal olarak, önceden hazırlanmış bir yemek bulma umuduyla dondurucuya yöneldim. Kapıyı açtığımda yüzümü buz gibi bir hava kaplıyor.

Tam o sırada Wolfson elinde bir kile taze sebzeyle içeri girer. "Ne arıyorsunuz?"

"Kesik kafalar."

"Dondurucuyu kontrol edin. Ödüllerimizi orada saklıyoruz... hala cesetlere bağlı."

"Sonunda oraya mı gideceğim?" Bakışlarını kilerin yanındaki tam boy çelik kapıya doğru takip ediyorum.

"Bugün değil." Yan yan sırtıyor.

Benimle dalga geçtiğini biliyorum, ama her şakanın altında bir iz yatıyor.

Gerç

ek. Ve şimdi, iştahımı kaybettim.

Alaska Cinayet Ailesi'ndeki gerilim her geçen gün artıyor. büyüdü. Bir şeyler sakladıkları hissinden kurtulamıyorum. İster cesetler olsun ister başka bir şey, ufukta güçlü bir korku hissi beliriyor. Bir alamet, hastalıklı bir beklenti, çok ama çok kötü bir şeyin geleceğini müjdeliyor.

Cesur yüz. Sakın elinden kaçırma.

Dönüp onun çarpıcı mavi gözleriyle buluşuyorum. Ya o gülümseme?

Yıkıcı.

Eğer New York'ta yaşasaydı, bütün yetenek ajansları ve moda fotoğrafçıları onun muhteşem kışının peşine düşerdi.

Bugün Hawaii gömleği ve kot pantolon giyiyor. Ve yine mor ev

ceketi. Bunu tercih ediyor gibi görünüyor.

Dikenli ta solmamış. Ama yeni bir tasarım var. Boynuna, ortasında kirazlar sallanan dantel bir gerdanlık kazanmış.

Beni bakarken yakalıyor ve şekerli gülümsemesini genişletiyor.

"Beğendin mi?"

Yapmalısın. Sen ilham verdin, Kiraz Bombası."

"Ah. Duyguların çok tatlı. Hapishanede herkesin en sevdiği serseri olacaksın."

"Neden hapse gireyim ki?" Nefes nefese kaldı. "Dondurucudaki cesetler mi?"

"Ah. şu." Omuz silkiyor ve bana doğru bir adım atıyor. Ve bir adım daha. Sırtım buzdolabına arpına kadar gelmeye devam ediyor, bizi ayıran hava şeridi neredeyse yeterli değil. "Cesetlerden bahsetmişken, tuzakları ve kapanlarını kontrol etmem gerekiyor. Benimle gel."

Gözleri parlıyor ve midem bulanıyor.

"I..." İçimden titrek bir nefes geçiyor. "Tuzak kurmaktan gerçekten nefret ediyorum. Tüm o ölü hayvanlar ve... daha fazla ölü hayvan."

"Benim sapkın kızım nerede şimdi?"

Hm?" "Ben senin kızın değilim, Wolf.

Geri ekil."

"Korkacak bir şey yok. Ben bakireyim."

Kulaklarımda ınlarken ciğerlerim sıkışıyor. "Ne?"

"Hiç bir kadınla birlikte olmadım. Hiç birine dokunmadım." Eli yüzümün yanında geziniyor. "Hiç öpmedim."

Yana doğru eğilip ondan uzaklaşırken aklım başımdan gidiyor.

"Peki ya diğerleri?"

"Diğerleri ne?" Mutfağa doğru adım atışımı izliyor, yüz ifadesi hiç değişmiyor.

"Leonid'i karnından bıçaklayan mı?" "O annemdi."

"Annen mi?" Gözlerim şişti. "Neden o-?" "Ben orada değildim. Ona sorman gerekecek."

"Saçmalık. Sen de biliyorsun. Eğer annen kardeşini bıaklasaydı, ne olduğunu sorardın." Saçımı tuttum. "Sen burada yaşıyorsun, Tanrı aşkına."

"Benden pek hoşlanmazdı." Bir elini mor bornozunda gezdiriyor.

"Beni etrafında istemiyordu."

Kalbim acıyor. "Adı neydi?" "Gretchen."

"Bu onun cübbesi mi?"

"Bu eski şey mi?" Gülüyor ama sesi hüzünlü ve içi boş çıkıyor.
"Belki."

Kesinlikle onun bornozuydu.

Lanet olsun. Duygusal biri. Bundan nefret ediyorum. Bu onu insan yapıyor ve bu işe yaramıyor. Onun bir sosyopat olmasına ihtiyacım var, böylece onu kendi kışımı kurtarmak için kullanabilirim. Bu adamı önemsemeye gücüm yetmez.

"Gidip şu tuzakları kontrol etmem gerek." Kapıya doğru ilerliyor.
"Fikrini değiştirmek için son şansın."

"Bunun hakkında konuşmak istiyorum."

"Bunu önemseyen biriyle konuş." Selam vererek ön kapıdan çıkar.

Kahretsin.

Eğer onu takip edersem, cevaplar alabilirim. Ama bana asıldıktan sonra onunla tundrada tek başıma yürümek? Hayır, teşekkürler. Bu sadece bela için yalvarmak olur.

Bu boku yazmam lazım. Her detayı ve her ipucunu. Böylece kaçtığımda her şeyi belgelemiş olurum.

Bunu yapmak için kütüphaneye geri döndüğümde, koridorda bir hareket yakaladım. Bir gölge duvardan sıyrılıp açık bir kapıdan içeri giriyor.

Nefesim kesildi.

Birisi Wolf'la konuşmamı gizlice dinliyordu. Denver olduğundan şüpheliyim. Kendini belli ederdi.

Kapıya yaklaşıyorum ve mürekkep gibi siyahın içine bakıyorum. Merdivenler başka bir kapıya açılıyor.

Henüz kulübenin tamamını keşfetmedim ama kasten kaçındığım iki yer var. Denver'ın yatak odası. Ve bodrum.

Bodrumun kapısını kapatıp aceleyle kütüphaneye giriyorum ve kendimi içeri kapatıyorum. Sonra birkaç gün önce dikkatimi çeken bir kitaba yöneliyorum ve onu raftan çekip alıyorum.

Korku dönemimde Jack Ketchum'un *Off Season* kitabını okudum, kırsal bir kulübede yaşayan yamyam bir aile hakkındaki korkunç hikayeyi unutamadım.

Kitabı arkaya çevirip masadan bir kalem alıyorum ve kenar boşluklarına ve beyaz alanlara notlarımı karalıyorum.

İsimleri, yaşları, açıklamaları, bilinen yara izlerini ve beni esir alanlar hakkında bildiğim diğer her şeyi ekliyorum. Fazla bir şey değil, ama ekleyeceğim ve toplamaya çalışacağım

biraz saç örneği. DNA'nın yardımı olur, değil mi? Yoksa çok fazla suç belgeseli mi izledim?

O gece, pencereimin dışındaki tepelere dadanan, deliliğe kapılmış vahşi çocuklarla ilgili bir kâbusun etkisiyle soğuk terler içinde uyandım.

Gözlerimdeki dehşet verici görüntüleri silerken, yemin ederim bir gölgenin odadan çıktığını görüyorum.

Burada benimle birlikte biri mi vardı? Ben uyurken?

Keşke kapıyı kilitleyebilseydim ama üst kattaki iki yatak odasının kilidi yok. Kontrol ettim bile.

Bu çok garip.

Kodiak hala alt kattaki kanepede uyuduğu için minnettarım. Ama Bazen geceleri evin içinde ayak sesleri duyuyorum ve acaba odasında olduğum için sinirli bir şekilde volta atan o mu diye merak ediyorum.

Sanki burada olmak istiyormuşum gibi.

Pencereye dönüyorum ve hiçliğe bakıyorum. Kurtlar nerede yaşıyor? Tepelerde mağaralar var mı? Saklanacak yerler? Dışarıda başka ne var? Orada mı?

Her ne kadar dışarıda dolaşmak istemesem de, araştırmam gerekiyor. Gün ışığında.

Tekrar uykuya dalmak birkaç saatimi alıyor. Ertesi sabah erkenden uyandığımda duş alıyorum - *Tanrı'ya şükür banyo kapısı kilitli* - ve yalıtımlı koşu taytı, kapüşonlu bir tişört ve spor ayakkabı giyiyorum. Şansım yaver giderse, monta ihtiyaç duymayacak kadar terlemiş olacağım.

Dışarı çıktığımda beni durduracaklar mı? Leonid beni kapıdan çıkıp tepelere doğru gitmem için cesaretlendirmedim mi?

Sanırım öğreneceğim.

Önce su içmem gerekiyor, su ve silahlanmak için bir bıçak almak üzere mutfığa gidiyorum. Saunanın arkasında bir şeyin hareket ettiğini gördükten sonra, oraya silahsız gitmemeliydim.

Köşeyi döndüğümde durdum. Denver adada oturmuş kahve içiyordu.

Onun varlığında her zaman hissettiğim korkuyla kalp atış hızım üç katına çıkıyor. Ona tepki vermeyi bırakmalıyım. Bir noktada, ona alışacağım.

Ama o gün bugün değil.

Yakışıklı yüzünü oyan cazibe, dudaklarını kıvıran dile getirilmemiş niyet ve gözlerinde dans eden cehennem ateşi - bakışları benimkiyle yüzleşiyor ve beni felç ediyor.

"Nereye gidiyorsun?" Elindeki kupanın buharını üflüyor ve bir yudum alıyor.

"Koşuyorum." Spor ayakkabılarına bakıyorum.

"Sonunda tavsiyemi dinledin." Leonid arkamdan ayaklarını sürüyerek geliyor, sesi uykulu. "Kuzey yamacına doğru gidin."

"Kurtların yaşadığı yer mi?" Ona doğru dönüyorum ve donup kalıyorum.

Gömleksiz uyuyor. Ve ne yazık ki çok az şey.

Gri pijama pantolonu karın kaslarının altına o kadar oturuyor ki, gözlerim doğrudan bel bandının üstünden görünen kasık kıllarına gidiyor. Düzgünce kesilmiş koyu renk saçları, kalçalarını kesen kasık kıvrımlarıyla çevrelenmiş. Yontulmuş

Sadece erkeklerde olan kırıxıklıklar. Gerçekten, hiçbir erkeğin böyle aşk çizgileri olmamalı, özellikle de bunun.

Pantolonunun çok ince pamuğu onun uzun, kalın şeklini ortaya çıkarıyor.

Dik değil. Ama yine de büyük.

Bir duş, yetiştirici değil.

Wolfun kafamın içindeki sesiyle irkiliyorum ve gözlerimi kaldırıyorum.

Leonid'in yüzünü hain bir gülümseme kaplıyor ve bana az önce kim olduğumu hatırlatıyor.

baktı.

Kim değil, ne.

Bir İskandinav tanrısının bedeninde yaşayan bir canavar.

"Kurtlar." Adonis'in kas kemerine zarar veren yara izini kaşıyor orta bölümünün etrafında. "Ayılar. Wolverines. Hayaletler. Dışarıda sizi avlayacak bir sürü şey var."

"Leo." Denver iç çeker. "Onu kışkırtmayı bırak ve ona cephaneliği göster."

Hayaletler mi? Bunu daha sonrası için saklıyorum ve Denver'ın cevabına odaklanıyorum.

Cephanelik.

Beni gerçekten silahlandıracaklar mı? Bir silaha karşı kullanabileceğimi bilmek

Onlar mı?

"Ona kendini göster." Muhteşem mavi gözlü, altın gözlü kafir yanımdan geçip gidiyor, şişkin pazusuyla çarpışmamak için beni yanından geçmeye zorluyor.

"Dick," diye mırıldandım.

"Seni ona bakarken gördüm." Bir fincan kapıyor, kahvesini doldururken sırtını bana dönüyor. "Eğer nazik olursan, onu gezdirmene izin veririm."

"Bu daha önceki davranışlarınla biraz çelişiyor." Vahşi saç örgülerini koparma dürtüsüyle savaşıarak ellerimi esnetiyorum. "Acı mı çekiyorsun?"

dissosiyatif kimlik bozukluğundan muzdarip misiniz? Eğer öyleyseniz sorun değil. Bunun için yardım alabilirsiniz."

Yüz ifadesi nükleer bir hal alır.

Yaptığı saçmalıkların söylenmesinden hoşlanmıyor mu?

Güzel. Denver sessizliğini koruyor, gözleri eğlenceyle parlıyor. Lanet olası deliler. Hepsi birden.

Bir silaha ihtiyacım var.

"Cephanelik nerede?" İsteksizce Leonid'in arkasına yaklaşıyorum, bir bardağa uzanıyorum ve musluktan su dolduruyorum.

"Leo sana gösterecek." Denver kahvesini bitirir ve mutfaktan çıkar.

Suyu yudum yudum içiyorum ve bardağı lavaboya koyuyorum.

Sonra oluklu bıçak bloğuna uzanıyorum ve en büyük mutfak bıçağını çıkarıyorum. Elimdeyken koşmak kolay olmayacak ama hiç yoktan iyidir.

Dönüp Leo'ya gülümsüyorum.

O da gülümsemiyor. Kıpırdamıyor ya da tek kelime etmiyor.

Sadece bana bakıyor. Sonra yavaşça gözlerini at kuyruğuma kaldırıyor ve kapüşonlu tişört, siyah koşu taytı ve spor ayakkabı. Son olarak, elimdeki bıçağa baktı.

İçten içe, aramızda çalkalanan çalkantılı havaya geri dönüyorum, bunun nasıl biteceğinden emin değilim ama bunun ağırlığı altında çökmeyi reddediyorum.

"Beni incitmek mi istiyorsun, aşkım?" Yaklaşıyor, çıplak ayakları ayakkabılarımın iki yanına iniyor. Elleri arkamdaki tezgâhta düzleşirken kaslı ön kolları belimi çevreliyor.

Onun kokusu beni bir tamirhanenin zengin, karanlık aromasıyla - motor yağı, benzin, egzoz- sedir, kar ve tamamen güçlü bir şeyin tonlarıyla sarıyor.

"Evet." Göğüslerimizin birbirine değmesini engelleyen tek şey olan bıçağı aramızda tutuyorum.

Ağzını boynuma doğru eğerek etime sıcaklık ve acımasızlık üflüyor. Meme uçlarım uyanıyor, sıkılaşıyor ve bacaklarımın arasında bir spazm sıkılıyor.

İstemsiz ve anlamsız. Her zaman sert, zorba alfa erkeklerine çekildim. Vücudum bu alfanın boynuna saldırmasını umursamıyor ve ısırtığı zevk vermiyor. Öldürmek için.

İçim güvensizlikten şehvete doğru dönerek bana ihanet ederken, boğazımda gezinen dudaklara doğru eğilme dürtüsüyle savaşıyorum. Dürtüye de direniyorum

onu uzaklaştır. Bu pisliğin beni korkutmasına izin vermeyeceğim.

O bir kabadayı. *Onu görmezden gel.*

Burnu boynumun çizgisini takip ediyor, nabız gibi atan burun delikleri tenimi okşuyor. Sonra nefesleri zehirli bir şey söylemeye hazırlanıyormuş gibi fokurdamaya başlıyor.

"Ne?" Kalbim küt küt atıyor ama yüzeyde kıpırdamadan duruyorum. "Söyle."

Harap, çok renkli gözlerini benimkilere dikti. Dudakları aralanıyor ama hiçbir şey çıkmıyor.

Kaşlarının koyu çizgileri, burnunun düz çizgisi, kısa sakalının evcilleşmemiş, kıvrıkcık kılları - hepsi ifadesini pekiştiren tehlikeli yoğunlukla vurgulanıyor. Daha önce hiç bu kadar güzel bir canavar görmemiştim.

Ağzı açık kalıyor, yaklaşıyor, yaklaşıyor, ta ki tek hissettiğim dudaklarıma değen sıcak nefesi olana kadar. Uyarıcı nefes. Derin ve yavaş nefes alıyorum. Ciğerler boşalana kadar nefes vermek. Onun ve benim.

Ritim içinde nefes alırken ikimiz de hareket etmiyoruz. Birlikte. Bir trans halinde.

Aramızdaki gerilim yeni değil. Gözlerimiz ilk buluştuğu andan beri var. Ama bu farklı. Bu gerilim ateşli, açgözlü ve yanlıştır. Cinsel çekim ve kimya ile gümbürdeyen canlı bir tel, Saniyeler sonra alev alacaktı. Monty ile kur yaptığım zamandan beri böyle bir çekme, itme, uyuşturma hissi yaşamamıştım.

Şimdi hissetmemeliyim. Bu yerde ve bu adamla değil. İşte o zaman dudaklarımın ayrıldığını, onunkini yansıttığını ve çok yakın olduğumu fark ediyorum.

Dokunmaktan sadece bir nefes uzakta.

Ağzımı kapatıyorum ve geri çekiliyorum.

"Bir konuda açık olalım." Benimle kalıyor, göğsü elimdeki bıçağa doğru bastırıyor. Boyu benim iki katım ama en büyük tehdit ağzı. "Senden nefret ediyorum."

"Bunu bilmemi sağlamak senin görevin. Burada istenmediğimi hissetmemi istiyorsun. Korunmasız. Yalnız. Sefil." Bir omzumu kaldırıyorum. "Tahmin et ne oldu? Bunların hepsini hissediyorum. Üzgünüm, kayboldum, hor görüldüm ve korkudan aklımı kaçırdım. O yüzden tebrikler. İyi iş çıkardın."

Yüzünde bir şey yanıp sönüyor, o kadar hızlı geçiyor ki acaba hayal mi ettim diye düşünüyorum.

Ne sakladığını bilmiyorum, ama ölmemi isteseydi, bana doğru bastırıp beni cinsel gerilime boğmayacağını biliyorum.

Özel olduğuma dair hiçbir yanılsama içinde değilim. Buradaki tek kadın benim. İçine girilecek tek vajina. Belki de bu yüzden beni öldürmedi.

"Ama bu dövüşmeyeceğim anlamına gelmez." Bıçağı kaldırdım ve boynuna dokundurdum.

Bileğimi kavırıyor, bıçağı tenine bastırıyor.

"Eğer bana zarar vermek istiyorsan, mutfak bıçağından daha akıllıca bir plan yapmalısın." Bıçağı parmaklarımın arasından çekip alıyor ve bıçak kutusuna geri koyuyor. "Eğer dışarıda hayatta kalmak istiyorsan, beni takip et."

Kolumu bıraktığında, beni silahımdan ne kadar kolay kurtardığını düşünmüyorum. Onun dokunuşunu anında, acı verici bir şekilde özlediğim gerçeğine takılıp kalıyorum.

Utanç nefesimi daraltıyor.

Beni esir alan kişiyle bir tür hastalıklı duygusal bağ mı geliştiriyorum?

Bunun duyulmamış bir şey olmadığını biliyorum, özellikle de uzun bir süre birlikte zaman geçirmek. Ama bu mantıksız bir durum. Tehlikeli bir hastalık. Kendimi ne kadar yalnız hissedersen hissedeyim, buna yenik düşmeme izin veremem.

Bu düşünceden sıyrılıp ayaklarımı yerden kesiyorum ve tek bir nedenden ötürü onun peşinden gidiyorum.

Hayatta kalmak istiyorum.

Odaklanmam gerek. Belki Leonid bir tişört giyseydi, ani bir insani temas arzusu beni bulandırmazdı.

Bu onun yarası. Karnındaki uzun, kızgın yara izi, onu oraya kimin koyduğunu bildiğim için onu biraz savunmasız gösteriyor.

Bir anne kendi çocuğunu nasıl bıçaklar? Belki de aklını kaçırmıştır. Burada daha fazla kalırsam delireceğimi hayal etmek çok kolay.

Nasıl öldü? Onu o mu öldürdü? Kaç yaşındaydı?

Yara izi yeni değil. Görünüşe bakılırsa, vücuduyla birlikte büyümüş ve gerilmiş, omuzlarına sıçrayan çiller ve omurgasının tabanındaki ikiz çukurlar gibi onun bir parçası haline gelmiş.

Keşke şu lanet pantolonunu yukarı çekse. Biraz daha aşağı kayarsa, kalça egzersizlerine ne kadar düşkün olduğunu öğreneceğim.

Ana oturma odasının dışındaki bir kapıda durdu.

Garaj.

Neden bir garaja ihtiyaçları var? Bir atölyeleri var ve arabaları yok.

İçeri girip beni soğuk, penceresiz bir odaya götürüyor. Zorlanıyorum. O ışıkları açana kadar gözlerimin içine bakıyorum.

Garaj değil.

Duvarlar yaylı tüfekler, baltalar, bıçaklar, tüfekler, tabancalar ve kutu kutu mühimmatla dolu.

Vay anasını.

"Silah kullanmayı biliyor musun?" Silah raflarına kaşlarını çatarak bakıyor.

"Öğrenebilirim."

"Bugün olmaz." Ağır görünümlü bir bıçağa uzanıyor.

"Eğer bir kurt bana saldırırsa, onunla ne yapacağım?"

Alay ederek spagetti kollar hakkında bir şeyler mırıldandı. "Ne dedin sen?" Pazularım savunmaya geçercesine kasılıyor.

"Zayıf, cılız kolların var. Martini ve tasarım güneş gözlüklerini kaldırmak egzersiz sayılmaz."

"Ben martini içmem ya da güneş gözlüğü takmam." Sesim istediğimden daha yüksek çıkıyor. "Kollarım vücudumla orantılıdır."

"Aynen öyle. Her tarafım zayıf." Başka bir duvara geçer ve yerine bir tabanca seçer. "Nişan al ve tetiği çek. Bununla başa çıkabilir misin?"

"Eğer kötü biriye, nasıl ateş edeceğimi bulurum." İlk hedefime ters ters baktım. "Evet. Bir şey vuracaksın. Muhtemelen kendini." Döndürüyor

namlu, mermi olup olmadığını kontrol ediyor. "Benim için çalışıyor."

"Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemem ama ölmek gibi bir niyetim yok."

"Herkes ölür." Dolu silahı deri kılıfına yerleştiriyor ve önümde dizlerinin üzerine çöküyor.

Bir sonraki nefesim bıçaklarla dolu. "Ne yapıyorsun?"

"Belli değil mi?" Kalçamı kavıyor. "Gömleğini kaldır." "Kendim bağlayabilirim." Geri çekiliyorum.

Kaşlarını çatıyor ve kara kaşlarının altından bir sabırsızlık pırıltısı parlıyor. Çenesi bükülüyor ve gözleri evcilleşmenin tüm görünümünü kaybederek, onu insandan çok canavar gibi gösteren vahşi bir duruma geri dönüyor.

Kafatasımdan ayak parmaklarıma kadar bir ürperti yayılıyor ve sinmemeye çalışıyorum. Umarım ellerimin titrediğini fark etmez.

İçindeki şiddet beni dehşete düşürüyor. Bunu kontrol edemiyor gibi görünüyor.

Bacaklarım koşmak için gerildi, içgüdülerim aramıza kilometreler koymamı istiyordu. Oda kilitli değildi. Daha sonra geri gelip istediğimi alabilirim.

Ya da korkaklığı bırakıp kalçayı korumasına izin veririm.

Kılıf.

Korku gösterme.

Nefesimi tutarak çenemi kaldırdım ve yüzüne kadar arayı kapattım. tam orada, gövdemden sadece birkaç santim uzakta.

Nefes alma sırası onda.

Benden etkilenmemiş değil. Bunu belirtmek için yarım aklım var, ama eli uyluğumun etrafında şekillendiği anda düşüncelerim dağılıyor. Kocaman, güçlü bir el. Her tarafa yayılıyor, parmakları neredeyse başparmağına değiyor.

Ne düşündüğünü anlamak için yüzüne bakmama gerek yok.

Cılız.

Zayıf.

Kılıfın çok büyük olduğunu fark etmek sadece bir saniye sürer. Kayışlar iki kez sarılsa bile bağlanmıyor.

"Anlaşıldı." Zalim bir kahkaha atarak tabancayı çıkardı ve kılıfını bir kenara fırlattı. Sonra başını eğiyor, sanki benimle ne yapacağını bilmiyormuş gibi spor ayakkabılarımın arasından yere bakıyor.

"Küçük olmam güçsüz olduğum anlamına gelmez."

"Tam olarak bu anlama geliyor." Başını kaldırıyor, çift renkli gözleri benimkilere dikiliyor. Yüz hatları son derece yakışıklı. Dudakları hırçın. "Seni bu yüzden kaçırdı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bahse girerim karşılaştığı en küçük kadın sensin." Ayağa kalkarak odayı geçti ve uzak duvarın yanındaki sandıkları karıştırdı.

"Senin boyunu gördü -çocuksu ve bir o kadar da çaresiz-"

"Ben çaresiz değilim."

"-ve seni alt etmenin kolay olacağını biliyordu." "Eğer bu doğruysa, beni hafife almış demektir."

"Seni malikanenden dışarı taşıırken seni hafife mi aldı?" Bir sonraki sandığa geçip çeşitli aksesuarları karıştırırken sırtındaki kaslar iri kemiklerin üzerinde dalgalanıyor. "Seni birkaç gün boyunca deniz ve hava yoluyla taşıırken de hafife mi aldı? Madem bu kadar belalısın, neden kaçmadın? O sadece bir insan. Yapabilirdi hatalar."

"O insan değil. Hiçbiriniz değilsiniz."

"Hiçbir fikrin yok." Elinde küçük tokalarla donatılmış bir kılıfla bana doğru geliyor.

Bir yetişkine sığmayacak kadar küçük. Özel yapım gibi görünüyor...

"Bu bir çocuk için." Burada büyüyen birini, özellikle de onun gibi bir adamı düşününce ürperiyorum. "Senin miydi?"

"Evet."

O kadar yakınımnda duruyor ki, onu görebilmek için yukarı, yukarı, çok yukarı bakmam gerekiyor.

yüz.

Kısa boyumu hiçbir zaman takdir etmedim, ama özellikle bundan hoşlanmıyorum.

Şimdi geniş göğsünün altında cüce kaldım, başım omuzlarına ulaşacak kadar bile uzun değil, ama beni becermek için gövdesini bükmesi gerekecek kadar küçük.

Vücutlarımız birbirine uymak için yaratılmadı. Aşıkların yapacağı gibi hizalanmıyorlar. Bana bakarken yüz hatlarında beliren tiksintiye bakılırsa, boyumu itici buluyor. Bu beni rahatlatıyor. Bana olan ilgisi

İstediğim son şey.

"Burada mı doğdun?" O bir kez daha çömelirken ben kıpırdamıyorum. "Pek sayılmaz. Tut şunu." Kapüşonumun eteğini çekiştiriyor. "Bu ne anlama geliyor?" Spor sütyenimin altındaki malzemeyi sıkıyorum.

ve nefeslerimi ölçmeye çalışıyorum. "Ya öyleydin, ya da değildin."

"Fairbanks'te doğdum. Ama tek bildiğim Hoss."

O deri kayışları belime ve kalçama bağlarken ben de onu ters çeviriyorum. Parmakları güvenle hareket ediyor, kayışları bağlamak için bacaklarımın arasından kayıyor. Deriden anladığı kadar deriden de anlıyor. bir kadının vücudunun kıvrımlarını bilir.

Belki de rol yapıyordur. Ya da benim küçük bedenim üzerindeki gücünün güvencesidir. Ama hiç tereddüt yok. Wolf'un etrafıma sızdırdığı tecrübesizliğin hiçbiri yok.

Boğazıma bir soru düğümleniyor. Seslendirmek için cesaretimi toplayarak başka tarafa bakıyorum. "Sen de Wolfson gibi bakire misin?"

Son kayışı sert bir çekişle sıkıyor, tokayı sabitliyor ve cevap vermeden kapıya doğru ilerliyor.

"Annen seni neden bıçakladı?" Peşinden koşuyorum. "Annem değil."

Adımlarım titriyor. "Ama Wolf dedi ki-" "Annesi."

"Sizin farklı anneleriniz var." Onu kutup girişinde kovalarken zihnim bunun üzerinde tökezliyor. "Üçünüzün de mi?"

Birbirlerine benzemiyorlar. Mavi gözler, kahverengi gözler, heterokromatik gözler.

Wolf ve Kodiak'ın saçları siyahtır, ancak Wolf'un ten rengi Kodiak'a kıyasla soluk beyazdır. Leonid'in teni ikisinin arasında bir yerde ve saçları daha açık, Denver'inkine daha yakın.

Ortak kalıtsal özellikleri var mı? Aynı burunlar mı? Gamzeleri? Çiller? Bukleler? Saç çizgisi şekli? Vücut tipi?

Olabilir mi? Onları yakından inceleyecek kadar cesur olamadım.

"Bela istemiyorsanız güney yamacından gidin." Dış kapıyı açıyor ve solu işaret ediyor. "Nehirden uzakta."

"Annen nerede?" Bana ters ters bakıyor.

Ben de ters ters baktım. "Bu basit bir soru."

Çenesini sıkarak dışarı çıkar ve çevreyi tarar.

Tembel yürüyüşünü hızla geçip ona doğru koşarken nefesim soğuk havaya beyaz puflar halinde çarpıyor. "Wolf'un annesi seni bıçakladığında kaç yaşındaydın?"

Vücudundaki her kas kaskatı kesildi. "Bıçağını karnıma sapladığında on beş yaşındaydım ve biliyor musun? Hâlâ onun sıcak, emici amını düşünüyorum. Her seferinde. Her gece. Gece."

Gözlerindeki ahlaksızlık kalbimi sarsıyor, kalbime çarpıyor. kaburgalar.

Yüzünü yüzüme doğru itiyor, dudaklarını aralıyor, dişlerini gösteriyor ama gülümsemiyor.

"Koş, Frankie."

İyi fikir. Ürkütücü derecede hareketsiz duruşu, vahşi ifadesi, onunla ilgili her şey açlıkla titreşiyor, tıpkı avına saldırmaya hazırlanan çömelmiş bir aslan gibi.

Sonra bakışları omzumun üzerinden kayarak arkamdaki bir şeye kilitleniyor. Çenesi yükseliyor.

Başını mı salladı?

Onun görüş açısını takip ederek dönüyorum ve hiçbir şey görmüyorum. Sadece tepeler, binalar ve kimse yok.

"Sen ne-?" Geri döndüm.

Çoktan kulübenin merdivenlerini tırmanmaya başlamıştı, içeride kaybolurken sırtı kaskatı kesilmişti.

Tekrar arkama bakıyorum, dikkatini çeken şeyi arıyorum. Denver miydi? Yoksa diğerlerinden biri mi? Gölgelerden izleyen biri mi var?

Koşum sırasında takip edilecek miyim? Wolf ve Kodiak daha uzun bacaklarıyla daha hızlı olabilirler, ancak benimle on ya da daha fazla mil boyunca dayanabilecek dayanıklılıkları var mı?

Birkaç bacak esnemesinden sonra, ısınmak ve silahın ağırlığını test etmek için yerinde koşuyorum. Garip ve hantal ama hareketlerimi engellemiyor.

Havalandım, güneye doğru koşuyorum. *Yavaş yavaş*. Arazi çukurlar, keskin inişler ve az büyüyen çalılardan oluşan bir kabus. Yanlış bir adım atarsam bileğimi kırabilirim. Kaburgalarımın tam olarak iyileşmediğinden bahsetmiyorum bile. Nefeslerim kısaldıkça her şey geriliyor, göğsüme ağrılar saplanıyor.

Patikaların yokluğu, müzakere edilecek çok fazla doğal ritim kırıcı ile devam ediyor. Ama buraya hız için gelmedim. Üç hafta yatakta kaldıktan sonra dayanıklılığımı yeniden kazanmam gerekiyor ve her temkinli adımda gereken ek stabilizasyon alt bedenimi güçlendirecek.

Ayrıca düşünmek için alana ihtiyacım var ve bu toprakların sunduğu şeylerden biri de bu. Geniş, hiç bitmeyen, sessiz bir alan.

Geriye doğru sürekli bakışlar beni takip eden bir şey olmadığını doğruluyor ama yalnız olmadığım hissinden kurtulamıyorum. Muhtemelen son iki günde öğrendiğim her şeyi gözden geçirirken zihnim bana oyunlar oynuyor.

Wolf'un annesi Gretchen, Leonid on beş yaşındayken onu bıçakladı. Annesi kurtulamadı. Leonid otuzuna yeni basmış ve Fairbanks'te doğmuş. Annem farklı.

O hala hayatta mı? Denver onun biyolojik babası mı? Yoksa Leonid kaçırıldı mı?

Çocuk kılıfı onundu ve tek bildiğinin Hoss olduğunu söyledi. Yani çocukluğundan beri burada mı?

Bir de Denver'ın itirafı var.

O çocuğu kendi çocuğummuş gibi severdim. Ve tekrar hamile kaldığında, çok mutlu olacağım.

Çocuk istiyor. Bana karşı niyeti bu mu? Yoksa başka bir şey mi var? Daha kötü bir şey mi?

Kocam olmayan bir adamdan rızam olmadan hamile kalmaktan daha kötü ne olabilir?

Durdum ve kuzey tepelerine doğru döndüm. Hem Wolf hem de Leonid beni o yönden uzak durmam konusunda uyarmıştı. Kurtlar yüzünden mi? Yoksa başka bir şey yüzünden mi?

Hala onun sıcak, emici amını düşünüyorum. Her seferinde. Tek. Gece.

Leonid'in kaba açıklaması tam da istediği şeyi yapıyor. Beni dehşet ve korkuyla dolduruyor.

On beş yaşındayken Gretchen'a tecavüz etti mi? Bu yüzden mi onu bıçakladı? Onunla seks yaptığını söylememesi dışında. Sadece onu bu şekilde düşündüğünü söyledi.

Onu savunmasız hayal etmek buraya kadarmış. Benim için ne planlıyorlar?

Kuzey tarafını ve içinden geçen nehri araştırmam gerek. Ama kurtlar hakkında yalan söylemiyorlarsa, o bölgeye hazırlıksız giremem.

Ben hiç silah kullanmadım.

Kılıftan çıkarıp altı mermi saydım. Bir deneme atışı yaparsam, doğru nişan almak için beş şans kalıyor.

Yirmi metre ötede, daha küçük kayalardan oluşan bir kümenin arasında bir kaya parçası göze çarpıyor. Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, silahı iki elimle tutuyorum ve parmaklarım titremeyi bırakana kadar nefes alıp veriyorum.

Tetiği çekiyorum.

Patlama sesi kafatasımda sekiyor. Kollarım geri çekildi ve toprak kayadan birkaç metre uzağa sıçradı.

O kadar da kötü değildi. Ama nişancılığım berbat.

Eğer korkarsam ya da gafil avlanırsam, isabetliliğim daha kötü olacaktır. Doğru yapmak için sadece beş mermim var.

Bu berbat bir fikir.

Uzun dakikalar boyunca hareket etmeden, tüm vücudumla dinliyorum. Silah sesini duydular mı? Başımın belada olduğunu düşünürlerse gelirler mi?

Oyalandıkça durumum daha da netleşiyor.

Onlar kahraman değil. Bunu zaten biliyorum. Eğer kurtlar tarafından saldırıya uğrarsam, kimse beni kurtarmaya gelmeyecek.

Geri dönmeliyim, ama yapamam. O tepelerin ardında ne olduğunu bilmem gerek.

Merak kediye öldürdü.

"Ama tatmin onu geri getirdi," diye fısıldıyorum.

Gerçeği bulmanın verdiği tatmin.

Beni ileri iten şey bu. Nehre doğru yaptığım koşunun birkaç mil sonrasında o sinir bozucu his yeniden istila ediyor. Görüş alanımın dışında gizlenen bir şeyin ürpertici hissi. Titreşen gölgeler. Görüş alanımın kenarında bir hareket bulanıklığı.

Muhtemelen sadece saçlarımın telleri uçuşuyordur. Ya da gözümün üzerinde uçuşan bir kirpik.

Sonra tekrar görüyorum ve etrafımda dönüyorum. Bir şey beni takip mi ediyor? Avuç içlerim nemleniyor ve tehlikeli bir ritim bozukluğu

Kalp.

Manzara kıpırdamıyor. Gölge yok. Tek bir ağaç bile yok. Orada Soğuk esintide bile hışırdayabilecek bir şey yok burada.

Sadece sinirler. Gerginlik. Bilinmeyen tehdidi, bir sonraki tepede ne bulabileceğim. Kendimi delirtiyorum.

Talus yamaçları boyunca koşmaya devam ediyorum.

Ta ki kayalık bir çıkıntıdan bir şey sıçrayıncaya kadar.

İriyarı, ağır vücutlu bir kemirgen bir kayaya tırmanıp bana bakarken irkilerek yokuşta tökezliyorum ve kendimi düzeltiyorum.

Bir dağ sıçanı.

Denver'ın oğullarının tuzaklardan ölümlerle döndüklerini gördüm. Bir insan postları için bu kadar sevimli bir şeyi nasıl öldürebilir? Büyük boy

gibiler.

Sincaplar.

"Sana zarar vermeyeceğim."

Koşarak gözden kayboluyor.

Kuzeye doğru yürüdüğüm her kilometrede daha fazlasını görüyorum. Uzakta, güneye doğru ilerleyen görkemli bir miskkuşu sürüsü bile görüyorum.

Vay canına. Manzara kıyaslanamaz. Olağanüstü. Peki ya sessizlik? Nefret etmiyorum. Garip ama burada kendimi huzurlu hissediyorum. Sorunsuz. Bir an için buraya nasıl geldiğimi unutuyorum.

Neredeyse.

Sonunda, sessizlik yerini akan suyun gürültüsüne bırakıyor.

Nehir.

Yaklaştıkça arazi kayalıklaşıyor, çakıl taşları daha pürüzsüz, daha yuvarlak, su tarafından şekillendirilmiş ve aşındırılmış. Tundra boyunca bir patika oluşturuyorlar, Eğimli zemin uçurumlara doğru yükseldikçe genişleyen küçük bir nehir yatağı gibi.

Bir sonraki dik sırtta yavaşlıyorum ve gözlerimi ayaklarımdan ayırıyorum. Bu da ne?

Bu bir ateş çukuru mu?

Nehirden birkaç metre uzakta, bacası ve ocağı düz yığma kayalardan yapılmış bir açık hava şöminesi bulunmaktadır.

Burada insan yapımı bir yapı görmek garip. Hangi amaca hizmet ediyor? Bu kadar yolu şekerleme kızartmak için geldiklerini sanmıyorum.

Yavaşça yaklaşıyorum, duyularım her yönde maksimum alarmda.

Neden bu kadar uğursuz hissettiriyor? Sadece bir şömine. Denver muhtemelen kullanılmayan hayvan parçalarını burada yakarak ayıları ve diğer yırtıcıları kulübeden uzaklaştırıyor.

Ocağa ulaştığımda üzerine sürünerek çıkıyorum ve boynumu bükerek mağaranın içine bakıyorum. Hayatım için kaçırıyorsam burası saklanmak için iyi bir yer olabilir.

Omzumun üzerinden tetikte beklerken, içeride bir kutu, bir biblo, saklı olabilecek herhangi bir şey aramak için kömürleşmiş taş duvarları araştırıyorum.

Zemini kaplayan is ve kül tabakaları, yanmış kütükleri ve...

Hayır. Bu tahta değil.

Eğilip bir kolumu uzatarak garip çıkıntılı nesneye dokunuyorum. Doğal kaya olamayacak kadar pürüzsüz ve beyaz görünüyor.

Parmaklarım sert yüzeye değdiği anda elimi geri çekiyorum.

Kemik.

Tamam. Tanrım. Tamam, tamam, tamam. Derin nefes al. Sakın korkma.

Yıllar boyunca bunu teşhis edecek kadar kadavrayla uğraştım.

Muhtemelen hayvan kemiği. Hepsi bu kadar. Ayrıca işim sayesinde midem bulanmıyor. Kan, vahşet, parçalanmış uzuvlar, artık hiçbir şey beni korkutmuyor.

Peki neden titriyorum?

Etrafımı kontrol ediyorum ve tabancayı serbest bırakıyorum. Bir elimle onu tutarken, diğer elimle kazıyorum.

Çıkardığım ilk kemik büyük bir memelinin arka bacağına benziyor.

Uyluk kemiği. Sonra, göğüs kafesinin bir kısmını ortaya çıkarıyorum.

Göğsümdeki binlerce kiloluk ağırlığa rağmen, çıkardığım şeyi hâlâ inkâr ediyorum.

O sadece bir hayvan. Sadece bir hayvan. Sadece bir hayvan.

Sonra bir kafatası buldum.

Ateşten kavrulmuş ve birkaç parçaya ayrılmış ama çene kemiği net bir şekilde görülebiliyor.

Elimde bir insan kafası var.

Buz gibi parmaklar omurgamda geziniyor ve bir çığlık boğazıma sığıyor, orada sıkışıp kalıyor, nefesimle boğuluyor.

Bu bir şömine değil. Burası lanet olası bir krematoryum.

İliklerime kadar sarsıldım, kırık kafatasını yavaşça ocağın üzerine koydum ve ona baktım. Uyuşmuş. Bunalmış. Dehşete düşmüştüm.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Kazmaya devam edersem, daha fazlasını bulacak mıyım? Kaç tane? Bilmek istiyor muyum?

Ensemdeki tüyler dikkatle diken diken oluyor. Kürek kemiklerim kontrolsüzce seğiriyor ve tüm duyularım açıkta kalan sırtımda daralıyor.

Oh, Tanrım. Arkamda bir şey var.

Nefesim kesiliyor ve silahın tetiğine doğru titreyen parmağım dışında tamamen hareketsiz kalıyorum.

Yavaşça boynumu çeviriyorum.

Kodiak birkaç santim ötemde duruyor, tepeden tırnağa silahlı ve heybetli bir dağ gibi, üzerime eğilmiş, lanet güneşi engelliyor.

Dönüp ocağa yaslanırken kalbim güm güm atıyor ve onun kurt gibi bakan gözlerine bakıyorum.

Kafamın içinde binlerce uyarı çınıyor. Arkamda bu kurt yerine başka bir kurt bulmayı tercih ederdim.

Artık insan kalıntıları bulduğumu biliyor. Onların sırlarını ortaya çıkardım.

Korkunç gerçeklerini ortaya çıkardı.

Bana ne yapacak?

Yüce Tanrım, ciğerlerimi doldurmaktan çok korkuyorum, bir sonraki nefesim son nefesim olacak diye ödüm kopuyor.

Karanlık, fırtınalı yüz hatları kalpsiz bir katilden beklenecek şekilde sertleşiyor. Ağzının yapısında merhametten eser yok. Onun ifade o kadar sert ki, sanki işlediği ahlaksız suçlar bir zamanlar orada olabilecek tüm yumuşaklığı yontup yok etmiş gibi.

Nefes nefese kaldığımız anlar boyunca birbirimize bakıyoruz. Eğer o Beni korkutmak için, işe yarıyor. Ama elimdeki tabancanın ağırlığına rağmen tepki vermeyi reddediyorum.

Nişan alıp ateş edebilirim. O kadar yakın ki hayati bir organını bile vurabilirim. Ama o da arbaleti aynı yakınlıkta tutuyor ve kimin daha hızlı ateş edeceğine şüphe yok.

"Geri çekil." Silahı bir kenara bıraktım ve elimi tutuşunu izledim.

Kolunun fırçasıyla kafatasını duygusuzca şöminenin içine süpürüyor. Sonra yanımdaki ocağın üzerine eğiliyor, sırtındaki ok sadağını düzeltiyor ve bacaya yaslanıyor.

"Kim-?" Sesim bir duygu seliyle çatlıyor. "Az önce kimi bir çöp yığının gibi umursamazca şöminenin içine süpürdün?"

"Sadece eski kemikler." Siyah pantolonundaki tozu silkeliyor, yüz ifadesi karanlık bir şekilde boş.

"*Kimin* kemikleri?"

"Fark etmez. Gittiler." Soğuk. Doğal olmayan, şok edici *bir* şekilde *soğuk*.

"Neden gittiler? Ne oldu?"

"Burası..." Bakışları boş tepelerde geziniyor, sesi bir mezarın duvarlarına çarpan içi boş notalar gibi derin ve yankılı. "Bu yer seni öldürmek istiyor."

"Burası mı? Yoksa *sen* mi?"

Dudakları sert bir çizgi halinde düzleşiyor, çenesi tıkırdıyor.

"Haftalardır buradayım ve benimle konuştuğun tek an yayını göğsüme doğrulttuğun andı. Beni o zaman mı öldürmek istedin? gün?"

"Evet."

"Peki ya şimdi?"

Alaca kirpiklerini düşünceli bir şekilde indirerek bunu düşünüyor.

"Bu yüzden burada değilim."

Daha fazlasını söylemeye niyetli olduğunu anlayabiliyorum ama konuşma tarzında bir aciliyet yok. Wolf ve Leonid'in aksine Kodiak'ın bir filtresi var. Her kelimeyi seçerken acele etmiyor, uzun duraklamalardan rahatsız olmuyor gibi görünüyor.

Beklerken pervasızca onu inceliyorum. Teninin altın sarısı rengi. Onu hem seçkin hem de sert gösteren kısa siyah sakalı. Konuşurken derin gümbürtüler çıkaran ve söylemeyeceği kelimeleri hapseden yontulmuş dudaklar.

O siyah gözlerin ardındaki sırlar nabız gibi atıyor. Bir katil olamayacak kadar güzel ama ben kanmadım. Kar makinesinin altında kanlar içinde yatarken bakışlarında görmüştüm. Ve şimdi de görüyorum. Hayatımı sona erdirmek istiyor ve bunu yaparsa uykusu kaçmayacak.

Omuzlarımızı ayıran bir metrelik boşluk yavaş yavaş santimlere iniyor.

Eğiliyor, vücutlarımız neredeyse birbirine değene kadar hayati önem taşıyan hava parçacıklarını tıraş ediyor. Yüzü benimkinin yan tarafına doğru eğilmiş, burnu neredeyse saçımı tarıyor. Ama sanki kaçmamı istemiyormuş gibi temas kurmadan önce duraksıyor.

Derin bir nefes alıp sıcak bir nefes vererek yüzümün etrafındaki saç tellerini karıştırıyor. "Bugün farklı kokuyorsun."

Ben irkiliyorum, o da sanki tepkim onu hayal kırıklığına uğratmış gibi hırlıyor.

Ama cidden, ne zaman benim hayatımı bilecek kadar yakın oldu ki? Koku mu?

Açıklayamadığım nedenlerden dolayı, o elini daldırırken başını kaldırıyor ve kapüşonun kumaşının üzerinden boynumu koklamaya başlıyor. "Nasıl kokuyorum ben?" Sesim titriyor ve bundan nefret ediyorum. "Korku."

"Bu bir koku değil." İçimin titrediği gerçeğini saklayamıyorum. Şimdi kaçmak için iyi bir zaman olabilirdi, ama bunun yerine bakışlarımı onunkine kaydırıyorum, yüzlerimiz o kadar yakın ki nefes alamıyorum. "Benden ne istediğini bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum." Gözleri dudaklarımın hareketini, kirpiklerimin gergin dalgalanmasını ve boğazımdaki ağır yutkunmayı takip ediyor.

Gözleri beni takip ediyor.

Donup kaldım, ellerim uzun kollarımın içinde toplanmıştı.

"Kokuna bayılıyorum," diyerek ağzımı törpülüyor, beni odun dumanı ve çileklerin dünyevi esansıyla sarmalıyor ve votkanın sıcak ipuçlarını veriyor.

Aniden ayağa kalktı ve ben keskin bir şekilde nefes aldım, kendi Tekra kendime nefes aldım r.

Az önce ne oldu?

"Denver bu akşam yemekte bize katılmanı bekliyor." O uzanır Sayısız bıçak, silah ve okun arasında vücuduna bağladığı deri keseyi.

Kanvas bir çanta kucağıma düştü.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtararak ona bakıyorum. "Peki ya size katılmazsam?"

"Sonuçları buna değmez." Normalde karamsar olan ifadesinin üzerine bir gölge düşüyor. Neredeyse acı çekmiş gibi görünüyor.

"Ne gibi sonuçlar?" Nabzım titriyor.

"Torba çilek için. Kulübenin yanındaki nehir boyunca yaban mersini çalıları bulacaksın. Sadece tamamen mavi olanları ve elinize düşenleri toplayın."

"Ne gibi sonuçlar?" Tekrar soruyorum.

"Çantanın tamamını doldurun ve yemeğe onsuz gelmeyin." Batmakta olan güneşe bakar. "Acele etmenizi öneririm."

"Cehennemde çürü." Çantayı ona fırlattım.

İkimiz de göğsünden sekip yere düşmesini izliyoruz. "Denver sana karşı çok hoşgörölüydü." Bir elini saçlarında gezdirerek Kısa, siyah saçlarıyla nehre bakıyor. "İyileşmen ve yeni hayatını kabullenmen için sana zaman verdi. Şimdi ayaktasın ve koşuyorsun..." Omuz silkiyor.

"Hazırsın."

"Neye hazırım?"

"Bugün çilek toplayacağız."

"Sonra ne olacak?"

"Bilmiyorum. Umurumda da değil. Ben sadece elçiyim." Topuklarının üzerinde döner ve sinsice uzaklaşır.

"Gidiyor musun?" Bir ciğer dolusu hava emiyorum ve peşinden fırlıyorum. "Cevap istiyorum! O şöminede insan kalıntıları var ve-"

"İnsanlar ölür. Sen de öleceksin. Yakında, eğer akıllanmazsan." Böyle bir tehdit duymadım.

O bir katil, Frankie. Bırak gitsin.

Aptal ağzımın başka fikirleri var. "Bunca zamandır beni takip ediyordun. Neden? O botlarla bana nasıl yetişiyorsun?"

"Hayır. Sen gittiğinden beri burada bekliyorum." Durdu ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Sana uzak durman söylenen yere doğrudan gideceğini biliyordum."

"Ama ben yapmadım. Önce güneye kaçtım. Silahı ateşlediğimi duymadın mı?" "Hayır." Bakışları vücudumda geziniyor ve tekrar yukarı bakıyor. "Sen Saldırıya mı uğradın?"

"Neden umursuyorsun?"

"Umurumda değil."

Yani beni takip etmiyor muydu? Buna inanıyor muyum?

Belki de dağ sıçanlarıydı. Ya da şu tilkilerden biri. Güneye mi giderler? Tepelerden ve kaya tarlalarından uzakta mı?

Gördüğüm şeyin daha büyük ve daha hızlı olduğuna yemin edebilirim. "Dışarıda bir şey var." "O silahı yakınında tutsan iyi olur."

Kaşlarını çatarak beni burada tek başıma, öfkeli ve dehşete kapılmış bir halde bıraktı.

Yaban mersini toplamamı mı istiyor? İnsan kemikleriyle dolu bir şömine bulduktan sonra mı?

Siktir et onu.

Hepsinin canı cehenneme.

Fırınlanmış alabalık, yabani pirinç ve haşlanmış lahananın lezzetli aroması tabaklardan tütüyor ve yenmeyi bekliyor.

Her geçen dakika daha da
soğuyor. Sabrım azalıyor.

"İhtiyacımız olan parçalar burada." Leo önümdeki mutfak masasının üzerine katlanmış bir kâğıt bırakıyor ve solumdaki koltuğa oturuyor.

Sinirlendim, uzanmadım.

Wolf sağımdaki koltuğa yayılmış, ön koluna mürekkeple bir şeyler karalıyor.

Diğer iki sandalye boş kalır.

"Kaldır şunu," diye tersliyorum onu. "Dik otur."

Çenesi gerilir. Sonra kalemi kapatıyor, kolunu aşağı itiyor ve duruşunu ayarlıyor.

"Belki de yeterince açık olamadım." Parmaklarımı ağzıma götürüyorum. "Akşam yemeği için beklentilerim ona verildi mi?"

"Kody mesajı iletti." Leo kâğıda başını sallıyor, dikkatimi dağıtmaya çalışıyor. "Şu parçaları getirebilir misin?"

Kaptım ve kısa listeyi taradım. "El yazın gittikçe tembelleşiyor. Zar zor anlayabiliyorum-"

"El yazım iyi ama kar makinesi değil. Eğer kışa kadar o parçaları alamazsam-"

"Onları alacaksın." Listeyi cebime atıyorum ve boş koltuklara bakıyorum. "Ona bir dakika daha vereceğim."

İki çocuk da gergin. Olması gerektiği gibi. Çok uzun zaman oldu. cezalandırmaya başvurduğumdan beri. Ben de en az onlar kadar nefret ediyorum ama bununla başa çıkmanın tek yolu bu.

Tam giriş kapısı açılırken saatime bakıyorum.

Kody silahlarını ve kılıflarını çıkararak içeri girer. "Hemen arkamda."

Frankie bir torba dolusu çilekle içeri girene kadar gerginlik dağılmaz ve dağılmayacaktır.

Elim kucağımda seğiriyor. İtaatsizlik edecek kadar inatçı mı?
Kesinlikle.

Ama sadece bir kez. Bu geceden sonra, bir daha asla itaatsizlik etmeyecek.

Kody silahlarını hızla cephaneliğe geri götürüyor ve masanın diğer ucunda benim karşımdaki yerine oturuyor.

Her zamanki gibi yüzü asık, gözleri kısık, duygu ve düşüncelerini saklıyor. Ama ben onun gizli ifadelerinin ve beden dilinin nüanslarını anlıyorum. Bu gece yorgun ama gergin değil.

Belki de emirlerime uymuştur.

Dış kapının sesini, girişteki tepinmeler ve diğer korkunç gürültüler takip ediyor. Tanrım, çok gürültücü.

İç kapı açıldığında ona bakmak için dönmüyorum. Bunun yerine, omuzlarındaki gevşemeyi işaretleyerek çocuklarımı izliyorum.

Elinde dolgun, olgun yaban mersini dolu bir çantayla görüş alanıma girdiğinde sandalyeye yaslanıyorum.

Sürpriz, sürpriz. İtaat etti.

Rüzgârdan karışmış uzun kıvılcıklar, soğuktan çatlamış dudaklar, gergin bir şekilde çırpınan kalın bakır kirpikler... O kadar güzel ki. Ve korkmuş. Gözleri pervasız bir kararlılıkla mutfakta gezinirken, düşen sıcaklıktan başka bir şey yanaklarını renklendiriyor.

Bir şey oldu.

Kody'ye bakıyorum, onun hareketlerini izlerken kaşları şaşkınlıkla çatılmış.

Bütün gün onu takip etmedi mi? Bir terslik olsaydı beni uyarırdı.

"Geç kaldın." Bir kolumu boş tabağımın yanına koyuyorum, parmaklarım fileto bıçağına dokunuyor.

Wolf'un yanındaki boş koltuğa yaklaşıyor ve elindeki çantayı tutuyor. Çilekleri göğsüne koyuyor. Çantayı ters çevirip içindekileri mutfak masasının üzerine boşaltırken öfkeli bakışları benimkilere kilitleniyor.

Yıkanmamış yaban mersinleri yemek tabaklarının üzerinde yuvarlanıyor. Her yerde özenle yaptığım yemek. Toprak ve küllü kaplı daha fazlası düşmeye devam ediyor.

Ash mi?

Nabzım hızlandı.

Gerginlik odayı yutar.

Çantayı sallıyor ve bir kemik masaya çarpıyor. Sonra başka kemikler, kafatası parçaları ve insan dişleri.

Yemeğimizin her yerine sıçradı. Mahvoldu.

Hırçın bir ifadeyle eğiliyor. "Kim aç?"

"Perhiz için yamyamlığı bıraktım." Wolf sandalyesini geri çekti. Kody ayağa kalkıyor, geniş gözleri benimkilere takılıyor.

Ona ters ters baktım. *Bugün onu takip ettin.*

"Çukuru buldu ama bundan haberim yoktu." Burun delikleri alevlendi. Kızın torbayı kemiklerle doldurduğunu görmemiş mi? İç çektim. "Bu son balığımızdı."

"O şöminede kimi yaktın?" Avuçlarını masaya vuruyor, tepeden tırnağa titriyor. "Kaç kadın aldın?

Tecavüz mü? Öldürüldü mü? Kaç tane, seni lanet canavar?"

Onun bu küçük hırçınlığını hiç hoş bulmuyorum. Aslında, bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini öğrenmek üzere.

"Temizleyin." Öne doğru eğildim, ses tonum parmaklarımın altındaki fileto bıçağı kadar sessiz ve ölümcül. "Şimdi."

"Bana bunun kim olduğunu söyle!" diye bağırıyor, kemikleri göstererek. "Ne saklıyorsun?"

Sakince ayağa kalkıp Wolf'un bileğini kavıyorum ve elini masaya yaslamaya zorluyorum. Bana karşı koymuyor. Çocukların hiçbir hareket etmiyor ya da tek kelime etmiyor. Onlar daha iyi biliyor.

Ama Frankie'nin hiçbir şeyden haberi yok.

"Konuşmaya başla, orospu çocuğu!" Göğsü kabarıyor. "Başka kadınlar da olduğunu biliyorum. Kaçırdığın başkaları. Kaç tane? Onlara ne oldu?"

Boştaki elimle bıçağı kaldırıp Wolf'un elindeki stigmata çizimine doğru tutuyorum.

Bakışları daralıyor.

Wolf'un gözleri odağını kaybediyor ve boğazında bir damar atıyor, Adem elmasının sallanmasıyla birlikte atıyor. Ne kadar güzel bir çocuk. Çok cesur. Onu bu şekilde incitmekten nefret ediyorum.

"Ne yapıyorsunuz?" Bize doğru adım atıyor, yüzü soluyor. "Bırakın onu yalnız."

"Kody bir kolunu beline dolayarak onu geride tutuyor.

"Bunu sen yaptın." Bıçağın ucunu Wolf'un kafasına sapladım. seğiren eli, nefeslerinin daha hızlı, daha sert gelmesini sağlıyordu. "Kötü davranış ceza gerektirir."

"Onu cezalandıracak mısınız?" Çenesi titriyor.

"Neden?" "Bunu ona açıkla, Wolf."

"Kin cezası." Sıkılı dişlerinin arasından bir tıslama sesi çıkarıyor. "Aile, üyelerinden biri tarafından işlenen bir suçun sorumluluğunu paylaşır. Başka bir deyişle..." Gözlerini kapatıyor, sesi titriyor. "İşi batırdığında, bedelini ikimizden biri öder."

"Ne oluyor lan?" Kendini yukarı çeker, Kody'nin tutuşunda hareketsiz kalır. "Bu da ne böyle? Sovyetler Birliği mi? Kuzey Kore mi? Nazi misin lan sen?"

"Hoss kuralları." Wolf çenesini indirir, teslim olmuştur.

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Başını sallıyor. "Ben bu ailenin bir üyesi değilim. Bırak gitsin."

"O değil." Kody onu kenara itiyor ve rahatça bana yaklaşıyor. "O oynayamayacak. Kaslara ve sinirlere vuracaksın. Hasar kalıcıdır."

Wolf'un güçlü, ince, yetenekli parmaklarına bakarak bunu düşünüyorum. Bu çok utanç verici olurdu.

"Oynamak istemiyorum." Wolf seethes.

"Kapa çeneni." Kody, Wolf'u yakasından tutup öyle şiddetli bir şekilde geri çekti ki elini tutmayı kaybettim.

Wolf yere doğru savruldu ve güm diye yere düştü. Frankie bağıyor ve ben kırmızı görüyorum.

Çocukların birbirlerini savunmalarını takdir etsem de, bu büyüklükteki bir isyana müsamaha gösterilmeyecektir. Bu gece birilerinin kanı akacak. Bu kadar
Bu kadar basit.

Öfkem içimde bükülüyor, çözülüyor.

Ta ki Kody elini masaya vurup gözlerimle buluşana kadar.

Baskın eli değil.

Arbaleti tek elle kullanabilir ama bu isabet oranını etkiler.

Ancak arbaletin doldurulması için iki elin de kullanılması gerekir.

"Hayır!" Frankie çığlık atarak saldırıyor, "Özür dilerim! Özür dilerim!"

Bu sefer Leo onu boynundan yakalıyor ve boğazını sıkıyor.

"Sana ne olacağını söylemiştim," diye kulağına hırılıyor ve onu kabaca göğsüne bastırıyor. Parmakları çenesine bastırarak başını istediği yere doğru zorluyor. "İzle."

"Hayır! *Bunun* hakkında hiçbir şey söylemedin." Adamın pençesinde çırpınıyor ve hırıltılar çıkarıyor. "Durdurun onu."

"Sana bunun sonuçları olacağını söylemiştim." Kody'nin sesi sessiz, gözleri elimdeki bıçağı takip ediyor, bekliyor.

Wolf yerde dizlerini göğsüne çeker ve hiçbir şeye bakmaz. Işıklar açık ama evde kimse yok. Şimdilik kontrol edildi, ama geri dönecektir. Genelde öyle olur.

Kody'nin bakışlarıyla karşılaştım. Orada bir öfke var. Karanlık, kaotik bir öfke. Ama Wolf için onu dizginliyor.

Devam edeyim mi? Kody en iyi avcımız. Onu sakatlamak tüm ailemizi sakat bırakır.

Ancak çekişmenin olduğu yerde fırsat da vardır.

Beynim dönüyor, projeksiyon yapıyor, analiz ediyor ve olası her sonucu tartıyor.

Evet. Bu uygun bir seçenektir.

Sabit bir tutuşla fileto bıçağını Kody'nin geniş eline batırıyorum. Santim santim, hareketi dikkatli ve düz tutuyorum, taş gibi yüzünü çatlatan derin çizgilerin tadını çıkarıyorum. Derisini ve kalın kaslarını iterek, bıçak avucunun altındaki ahşabı ısırana kadar durmuyorum.

Saklamak için çok uğraştığı acı, kirpiklerinin altından dışarı sızıyor. Sarhoş edici bir acı. İçimde dolaşıyor, beni ısıtıyor, tüm varlığımı ele geçiriyor.

"Şşş." Eğiliyorum, parmaklarım kabzanın etrafını sıkıca sarıyor ve onun yumuşak, titreyen nefeslerinde eriyorum. Böyle ıstıraplı bir ses duymak nadirdir.

sesler en güçlü oğlumdan geliyor.

En sevdiğim oğlum.

Ne muhteşem bir adam. Büyüklüğü ve güzelliği çok etkileyici. Tüm beklentilerimi aştı.

Saç çizgisinde boncuk boncuk terler oluşuyor ve nemli siyah bir bukle alnına düşüyor.

Geri fırçalamak için uzandım. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Yapma." Boştaki elini uzattı ve dokunmamı engelledi. Çok çekingen. Sevgiden hep nefret etmiştir.

Frankie'nin bunu değiştireceğini umuyorum. Yukarı bakıyorum ve onun ağlamaklı gözleriyle karşılaşıyorum.

Dokunaklı.

Burada olmak istemeyebilir ama oğullarımın zarar görmesinden hoşlanmıyor. Hiç şüphe yok, bu küçük gösteri onun tüm sevgisini öldürdü. benim için geliştirmiş olabilir. Ama peşinde olduğum şey onun aşkı değil.

"Bırak ona yardım edeyim." Leo'nun parmaklarını boynuna dokunduruyor, artık daha sakin. "Yarayı tedavi etmem gerek."

Dehşet hâlâ yüz hatlarını lekeliyor ama diğer tüm karmaşık duyguları etkili bir şekilde bastırıyor. Sanırım acil serviste geçirdiği yılların verdiği bir şartlanma bu.

Onun adına sevindim. Çünkü onun gözyaşlarını dinleyecek havada değilim. "Ortalığı temizle." Masaya başımı salladım.

"Tamam, ama önce onun-" "Önce pisliğine bakayım."

"Çok fazla kan kaybediyor."

"Zamanını boşa harcıyorsun." Leo onu masaya doğru çeviriyor ve sertçe itiyor. "Acele et."

Tabaklar, yaban mersinleri ve kemiklerden oluşan dağınıklığa bakıyor ve nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi başını sallıyor.

"Kemikler çantaya geri dönecek." Leo'nun elleri yanlarında esniyor. "Geri kalanı dışarıdaki komposta gidecek. Hepsini taşıyacak kutular kilerde."

Kody'ye bir bakış atıyor ve ağırlığını kaydırıyor, bacakları gergin ve huzursuz. Kendisi temizlemek ve bu işi hızlandırmak istediğini söyleyebilirim.

kardeşinin hatırı için. Ama yapmayacak. Bu sadece Kody için daha büyük bir felaket olur.

Talimatlarını izleyerek harekete geçtiğinde, bıçağı tutmaya devam ederken bir avucumu Kody'nin sırtında gezdiriyorum. Hassasiyet daha sert nefes almasını sağlıyor, tüm vücudu gerginleşiyor.

Bunu onun için gereksiz yere daha da kötüleştiremeyecek kadar çok seviyorum onu. Bu yüzden dokunuşumu geri çekiyorum.

"Yiyecek değerli bir metadır." Bütün emeklerimi bir çöp kutusuna atmasını izliyorum. "Herkese yetecek kadar var. Sayende bu gece kimse yemek yemeyecek."

Masayı toplamak için çabalarını hızlandırırken nefesi kesiliyor ve omuzları kulaklarına doğru yükseliyor.

Bulaşık makinesini dolduruyor, yemek kutusunu kompost yığınınına götürüyor ve masayı fırçalıyor - Kody'nin elinin etrafından sızan kan dışında her yeri.

"Nereye gideceğim..." Kemik torbasını kaldırıyor, sesi kederle kalınlaşıyor. "Bu mu?"

"Geri götürmek için çok geç. Yarın ilk iş onu geri getireceksin." Dalgınca başını sallayıp Kody'nin elindeki bıçağa odaklanıyor.

"İyi iş çıkardın," diyorum ona, şakağına hırlamasına neden olan bir öpücük kondurarak. Sonra kabzadaki tutuşumu bırakıyorum ve geri çekiliyorum. "Bu gece gidiyorum."

"Bu gece mi?" Kody homurdanarak bıçağı çıkarır ve masanın üzerine fırlatır.

"Dikkatli ol." Yumruğundan sızan kanı gösteriyorum. "Ortalığı batırıyorsun."

"Yarına kadar uçmayacağını sanıyordum." Yaralı elini karnına doğru tutarak başının arkasına uzandı ve eşofmanını başının üzerinden çekerek altında daha ince bir tişört bıraktı. Kumaşı hızlıca bükerek tişörtü yarasının etrafına sarıyor. "Gece uçmak güvenli değil."

Bana yönelik olmadığını bilsem de endişesi göğsümü ısıtıyor. Eğer ben bir uçak kazasında ölürsem, onlar da ölecek.

Açlıktan ölmek hiç de kolay değil. Kelime oyunu yapmıyorum.

Bunun için

Ölmeleri için aylar vardı ama öleceklerdi. Burada olduklarını kimse bilmiyor. Kış acımasızdır ve avlanmak imkansız hale gelir. Yiyecek tükenir.

Oğullarımın başına böyle bir şey gelmesini istemezdim ama kar makinesi parçalarını almam ve şehirde birkaç şeyi kontrol etmem gerekiyor.

Uydu telefonu ya da dünyayla herhangi bir iletişim olmadan yaşamak Dış dünya başka hiçbir şeye benzemeyen bir özgürlük sunuyor. Ama Monty Novak'la olan ilişkiyi nasıl bıraktığım konusunda kendimi huzursuz hissediyorum. Gretchen Stolz'dan beri yaşamadığım, rahatsız edici, yabancı bir duygu.

Bunu yatağa koymalıyım.

"Sadece iki günlüğüne gideceğim. En fazla üç." Wolf'a doğru bir adım atıyorum ve tepkisiz başını okşuyorum. "Kış tedarik gezisi gelecek aya kadar bekleyecek."

Kıştan önceki son uçuş, kıştan sonraki ilk uçuş kadar hayati önem taşır.

Çözülme. En soğuk ayları zar zor atlatıyoruz. Kar yağdığında, bacalar kadar uzun kar yığınları oluştuğunda, dolaplarda asla yeterli yiyecek olmuyor. Ne kadar hazırlarsak hazırlayalım. Ve şimdi beslememiz gereken fazladan bir boğaz var.

"Uçağı yüklemene yardım edeyim." Leo kapıya doğru yöneldi.

"Çoktan hallettim." Cebimi yoklayıp listesinin hâlâ bende olduğunu teyit ediyorum. "İade edilecekler de mi?"

"Evet."

"İade edilebilir mi?" Frankie'nin bakışları aramızda geziniyor.

"Çok fazla çöp üretmiyoruz." Kaşlarımı ovuşturuyorum, zihnim milyonlarca yöne koşuyor. "Ama kompost yapılamaz ya da yakılamazsa çöp kutusu. Çoğunlukla plastikler ve geri dönüşüm. Bazen tehlikeli atık ve hurda metal. Geri dönenleri medeniyete geri götürüyorum." Ona göz kırpıyorum. "Çünkü çevreyi önemsiyorum."

"Elbette biliyorsun." Gözlerini kısıyor, öfkesi geri dönüyor. "Nereye götürüyorsun? Senin için bir şeyler yapan bir bağlantın var mı? Yatınla kim ilgileniyor?"

Yavaş bir nefes alıp ona doğru adım atıyorum. Her zamanki gibi yakınlığım karşısında geriliyor ama sinmiyor.

"Ben yokken uslu bir kız ol." Burnumu saçlarında gezdiriyorum, titremesinden zevk alıyorum. "Kody'nin yaralarını sar ve onu incittiğin için ne kadar üzgün olduğunu göster."

Dehşet midemde kıpırdanıyor, Denver'ın uçağının uçup gitmesini izlediğimde hep aynı his beni istila ediyor.

Gece vakti bu riski aldığı için bencil herifin teki. Ya kaza yaparsa? Ya geri dönmezse?

İki ay yetecek kadar yiyeceğimiz var, belki üç. Kış o zamandan çok önce gelecek.

Dışarıda yürümek hiçbir zaman bir seçenek olmadı. Denedim. Ve başarısız oldum.

Frankie bugün yaptığı tüm koşullarda, kulübenin üç mil yarıçapında kaldı. Acaba bunu biliyor mu? Hiç kimsenin 30 milden daha uzağa gidemediğini biliyor mu? En yakın yol yüz milden uzakta.

Birimiz yaya ya da bisikletle yürümeye kalkışsa bile en yakın yolda trafik yok. Yardım edecek kimse yok. Denver'a göre, en yakın kasabaya birkaç yüz mil daha var.

Nerede olduğumuzu ve yol sistemi için hangi yöne gideceğimizi sadece o biliyor.

Bazen Amerika'da olup olmadığımızı bile sorguluyorum. Rusya olabilir.

Kanada olabilir. Bildiğim tek şey, diğer insanları aramak için yola çıkmanın sadece imkansız olmadığı. Bu kesin bir ölüm.

Ve bu beni endişeden hasta ediyor.

Uçağının uzaktan gelen uğultusu sessizliğe gömülürken, paniğim artıyor ve tüm vücudum endişeli bir enerjiyle uğuldayana kadar her sinir ucuma buz gibi karıncalanmalar gönderiyor.

Denver bizi terk etmeyecek. Geri gelecektir. Bizi terk etmeyecek. ölm

ek. Ön kapı açılır ve yumuşak adımlarla yaklaşılır.

Frankie yanımdaki korkulukta belirdi, onun varlığı Düşüncelerimi ve lanet olası hislerimi. Soğuk bile onun sıcaklığını silip süpüremiyor. Onu her yerde hissediyorum, tenimi kaplıyor, kemiklerime işliyor ve bundan nefret ediyorum.

"Kodiak ona yardım etmeme izin vermiyor." Siyah gökyüzüne bakıyor, o vahşi yeşil gözler ince yüzü için çok büyük. "Denediğimde öfkeyle kaçtı."

İnatçı pislik.

Onun dokunmasına izin vermektense yaralarını yalayıp kan
Onu. kaybından ölmeyi tercih ederdi.

Boynumun arkasını kavrayıp oradaki gerginliği sıkıyorum.
İstediği kadar somurtabilir. Ona sakinleşmesi için zaman vereceğim.
Ama onun

Yaralanma çok ağır ve uzun süre tedavi edilemeyecek kadar enfeksiyona
açık. Ona yardım etmek için yeterli tıbbi malzememiz var ve ilk defa
uygun bakımı sağlamak için eğitilmiş bir hemşireye sahip olmalıdır.

Bu da şu soruyu akla getiriyor. Neden yardım etmek istiyor? Onun
açı?

Ona seçme şansı verdiğimden değil. Ama yine de benden önce
davrandı,

Bıçak hala saplıyken onu tedavi etmek için yalvarıyor, sonra tekrar yaraya
bakıp bakamayacağını soruyor ama reddediliyor.

Ona karşı hıyarlıktan başka bir şey yapmadı. Hepimiz öyleydik.
Kendi iradesi dışında burada, onu eninde sonunda yok edecek dört adamla
birlikte bu donmuş cehennemde sıkışıp kaldı.

Bize yardım etmek için bir sebebi yok.

"Buna nasıl dayanabiliyorsun?" Kollarını beline dolayarak dişlerini
gıcırdatarak titriyor. "Hava çok soğuk. Palton nerede?"

"İhtiyacım yok."

Henüz kış gelmedi. O zamana kadar bir tişört yeterli. Bu arada, kar
fırtınasına karşı koymaya hazır bir mont giymiş.

Soğuk, sorunlarının en küçüğü. Durumunun ne kadar vahim
olduğunu anlamıyor mu? Korkusu nerede? Dehşet gözyaşları? Neden bir
köşeye sinmiyor?

Bu gece gördüğü her şeyden sonra, çok sakin, çok sessiz, sanki
çoktan kırılmış gibi.

Ama öyle olmadığını biliyorum.

Hâlâ savaşıyor. Hâlâ bir kaçış planı yapıyor. Soğukkanlı olmak için
çok çabalasa bile, etkileyici yüzünden hala keder, yalnızlık ve umut
yayılıyor.

Beni en çok etkileyen şey de bu. İşte pes etmeyen bir kadın, bize
defalarca karşı koyan ve hala kalbinde merhamet hissetmeyi ve antisosyal
kardeşime tıbbi bakım sunmayı bulan son derece küçük bir kadın.

Belki de suçluluk duygusudur. Ne de olsa Kody'nin eline bıçak
saplamasının sebebi o.

Öfkeden boğazım düğümleniyor.

Ben olmalıydım. Genelde ilk atlayan ve cezayı çeken ben olurum ama onun yüzünden dikkatim çok dağılmıştı.

Bir boz ayının yüzüzlüğüyle evimize kemik taşıdığında dikkati dağıldı.

Denver'ı disiplin yöntemleri konusunda uyardığında dikkati dağılmıştı. Kody'nin adına ona hoşgörü için yalvardığında dikkati dağılmıştı.

Cezayı durdurmak için çılgınca bir girişimde bulunarak kendini mücadelenin içine attığında dikkati dağıldı.

Bu kadın ne kadar da küstah.

Bunun için onu destekliyorum.

Hepsi için.

Bir kurtlar sofrasına girip onların yemek masasını kirletmek, suçlamalar ve talepler savurmak büyük cesaret ister.

Bunu düşünmek bile beni tekrar sertleştiriyor.

"Hoss'u hiç terk ettin mi?" Bana bakıyor, doğal güzelliği ay ışığında parlıyor, herhangi bir kadının olmaya hakkı olandan daha ışıltılı.

Ona yalan söylemek için bir sebep yok. Onun hakkında ne kadar az şey biliyorsam, eminim ki cevapları alana kadar bu sorgulama hattından vazgeçmeyecektir.

"Geldiğim günden beri hiç ayrılmadım. Kardeşlerim de öyle."

"Hiç denediniz mi?"

"Hayal edebileceğinden çok daha fazla kez." Kapıya doğru dönerek tekrar içeri giriyorum. "Kimse gitmiyor, o yüzden denemeye zahmet etme."

"Denver hariç. Bir gün uçup gidecek ve bir daha hiç gelmeyecek. geri."

Midem sertleşiyor. En büyük korkumu dile getiriyor.

"Hiç uçağı uçurmayı denedin mi?" Beni takip ediyor giriş yolunda ceketini asarak ilerledi. "Nasıl kalkış ve iniş yapılacağını biliyor musun?"

Aniden duruyorum. "Tüm araştırmalarımnda iki tartışılmaz gerçek buldum. Dünyada çok fazla pilot var. Ve ben onlardan biri değilim." Yürümeye devam ediyorum.

"Ama olabilirsin." Acımasızca peşimden koşuyor, topuklarına yapışıyor. "Ben de olabilirim. Sadece öğrenmemiz gerekiyor."

"Hayatımın çoğunu öğrenmeye çalışarak geçirdim. El kitabı yok. Uçağı sıkıca kilitli tutuyor ve gösterge panelini bir çarşafıla örtüyor. Sadece yükleme ve boşaltma yaparken içeri girmemize izin veriyor. O yapmaz

Hatta üzerinde çalışırken yanına yaklaşmamıza bile izin vermiyor." Mutfağa doğru ilerliyorum, Wolf'un sersemliğini üzerinden atıp odamıza doğru merdivenleri tırmandığını görünce şaşıyorum. "Kaza yapıp ölmemizi istemiyor."

"Gitmeni istemiyor." O da var.

"Kody'nin eli için hangi malzemelere ihtiyacın var?" Yönümü değiştirip mahzene doğru gidiyorum.

"Neyiniz var?"

"Beni takip edin." Merdivenlerden bodruma inerken alt kapıda durup arkama bakıyorum.

En üst basamakta dudağını çiğneyerek oyalanıyor. "Neyi bekliyorsun?" Havlayarak onu zıplatıyorum. "Aşağıda ne var?"

Alay edip mahzene doğru devam ediyorum. Ya yetişecek ya da yetişemeyecek.

Kody'nin votka yapım ekipmanları bodrum katının büyük bir kısmını kaplıyor. Standart saf votkanın yanı sıra aromalı votkalar da yapıyor.

Bu dünya.

On yaşından beri fotoğraf makineleriyle uğraşıyor ve yıllar içinde etkileyici bir düzenek kurdu. Son yıllarda formüllerini mükemmelleştirmeye kafayı takmış durumda. Her şeyden çok, dünyaca ünlü yarışmalara katılmak ve büyük üreticilere satış yapmak istiyor.

Şebekeden uzakta yaşarken bunu yapmak zor. Denver bunu onun için yapabilir, ama bu henüz gerçekleşmedi. Olacağından da şüpheliyim. Denver'ın bir numaralı önceliği radara yakalanmamak. Ödüllü bir votka tarifi sunmak bunu tam olarak sağlamaz.

İçki fabrikasını geçtikten sonra, rafları tıka basa dolu bir odaya giriyorum.

ilaç ve malzemeler. Birkaç dakika sonra Frankie beni burada buldu. "Orada ne var?" Arkasındaki Kody'nin odasını işaret ediyor.

"Siz kaçak içki mi yapıyorsunuz?"

"Kody votka yapıyor."

"Ah." Kaşları birbirine çarpıyor ve etrafını saran ilaçlara yeniden odaklanıyor. "Vay be. Ne kadar çok malzeme varmış."

"Neye ihtiyacınız var?"

Kapüşonunun eteklerini yukarı çekerek derme çatma bir çanta oluşturuyor ve içini bandajlar, antibiyotikler, ilk yardım ve dikiş malzemeleriyle doldurmaya başlıyor.

"Tüm bu haplar..." Şişe üstüne şişe kaldırıyor, etiketleri inceliyor.

"Bunlar sadece reçeteyle satılıyor. Bunları nasıl aldın?"

"Denver onları çalıyor. Ne zaman medeniyete usa, mesai saatleri dışında kliniklere giriyor ve sahip oldukları her şeyi yağmalıyor."

"şaşırmamalıyım." Yüz ifadesi kararıyor. "Kendisine ait olmayan şeyleri almayı seviyor."

Arkasını dönüp daha fazla malzeme arıyor. Belki de sadece elimizdekileri değerlendiriyordur. Her iki durumda da, Kody'ye yardım etmeye istekli ve minnettar hissetmeliyim.

Ama başka bir yara izine dönüşecek başka bir yarası olması onun suçu. Elindeki hareket kabiliyetini asla geri kazanamayabilir. Ne için? Birkaç eski kemik bulup ortalığı ayağa kaldırmaya karar verdiği için mi? Ne kazandı?

Öyle mi? Bize ne kazandırdı?

Ancak kızgınlığımın altında daha derin, daha güçlü bir duygu beni rahatsız ediyor. Denver'ın kardeşlerimle beni ayırmak için mükemmel bir kama olarak geldiği andan beri oradaydı. O hala o kama, ama ben daha fazlasını görüyorum. Ve bu hoşuma gidiyor.

"Kody'nin senin cezanı alacağını bilseydin," diye soruyorum, "bu gece her şeyi farklı yapar mıydın?"

Bunu düşünüyor, dişleri alt dudağını çekiştiriyor, kemiriyor, beni ıldırıyor.

Sadece yüzüne bak. O muhteşem lanet yüzüne. Açık teni etrafındaki gölgelere meydan okuyarak ışıl ışıl parlıyor. Bakır rengi saçları, küçük şımarık göğüsleri ve sıkı kasları... Çok seksi olduğunu biliyor.

Nasıl görmez? Yansımasını görüyor. Eminim saatlerce aynanın karşısında çıplak durup Tanrı'nın ona verdiği armağanlara hayranlıkla bakıyordur. Muhtemelen

Aminin benim gibi erkeklere karşı ne kadar güçlü olduğunu bilerek kendini parmaklıyor. O gizli kısmını bir büyücü gibi kullanıyor, benden saklıyor ve her zaman içgüdüsel olarak farkında olmamı sağlıyor.

Onun vücuduna sahip olsaydım, parmaklarım o baştan çıkarıcı kalçaların arasında yaşardı. Nasıl oluyor da etrafta dolaşıp sürekli kendine dokunmuyor? En büyük gizem de bu.

"Yaptıklarımın pişmanım." Onun kasvetli sesi kirli düşüncelerimi paramparça ediyor. "Eğer bilseydim..." Sinirli bir şekilde kulak memesini çekiştiriyor, bakışları odağını kaybediyor. "Denver'la kemikler konusunda yüzleşmek için daha iyi bir yol bulabilirdim." Ağır bir iç çekişe gözlerime bakıyor. "Korkunç bir hata yaptım ve keşke bunu geri alabilseydim."

Ona inanıyorum ve bu onu gerçekten, sonsuz derecede daha güzel yapıyor.

Tabii, çok inatçı. Hataya karşı pervasız. Ve yine de çok gururlu değil

hatasını kabul etti.

Burada gerçek kurbanın o olduğundan bahsetmiyorum bile. Ama acınası, kırılmış bir kurban değil. Yaşama ve korkularının üstesinden gelme isteği, daha önce hiç görmediğim bir özellik.

Diğerleri ondan önce.

Denver'ın Hoss'a getirdiği ilk kadın değil ama son kadın olabileceğini düşünmeye başlıyorum. Eğer hayatta kalır ve Denver'a istediğini verirse, başka birini almayacaktır.

Bu beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyor ve ne yaptığımı anlayamadan kalçalarımın sert baskısıyla onu en yakın duvara yapıştırıyorum.

"Dur!" Göğsümü işe yaramaz bir şekilde itiyor ve tıbbi malzemeleri düşürüyor. "Sen ne-?"

"Büyüleyicisin amına koyayım." Çenesini ısırıyorum, içim ısınıyor ve sıkılaşıyor. "Her fırsatta bana meydan okusan bile. Her ne kadar çok daha güçlü ve acımasız olduğumu biliyorum."

"Alçaklık bir zayıflıktır, güç değil." Kafeslenmiş, çaresiz konumuna rağmen sakın kalmaya çalışarak derin bir nefes veriyor. Parmak uçlarında yükseliyor, bir şekilde daha da sevimli bir şekilde kısa görünüyor ve bana dik dik bakıyor. "Benden ne istiyorsun?"

Sikimi amının arkasına sokmak istiyorum. İtip kakarken ve bu şiddetli, bastırılmış dürtüleri dökerken, uzunluğumun her sert, aç, ihmal edilmiş santimini kavradığını ve ıslattığını hissetmek istiyorum. Beni emerken, her damlayı iyi bir kız gibi yutarken, çığlıkları gürleyene ve nefesi boğulana kadar çekip yüzünü becermek istiyorum.

Onun tadını, iniltilerini, kalçalarının sıkılığını bilmek istiyorum. Aralarındaki sıcaklık. Onun bedenine sahip olmak istiyorum ve buna ihtiyaç duymasını, bunun için yalvarmasını istiyorum, sadece benden.

Çünkü o benim.

Denver'ın değil.

Wolf'un ya da Kody'nin değil.

Benimkini.

İçimden yapışkan, hırıltılı, sahiplenici bir his geçiyor. Hayatımda ilk kez kendim için bir şey istiyorum.

Onu istiyorum ve onu paylaşmak istemiyorum.

Bunu ona söylemene gerek yok. Etinin karnına battığını hissedebiliyor. Yüce Tanrım, hiç bu kadar sert olmamıştım.

"Leo, lütfen, hayır." Başını hızla sallarken gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Bunu istemiyorum. Lütfen, bana zarar verme. Daha yeni bebeğimi kaybettim. Seviyorum

kocam ve-"

Bir elimle ağzını kapatıyorum. "Kocan artık yok. Evlilik diye bir şey yoktur. Burada yasalarımız, sınırlarımız ve tanrılarımız yok. Bu senin hayatın. Senin geleceğin. Bir daha ondan bahsetme."

Göz kırpıyor. Burun delikleri titriyor ve birkaç damla gözyaşı parmaklarımdan aşağı damlıyor.

"Seni hemen şimdi, bu duvara yaslayarak sikmem gerek." Kalçalarımı iterek onu affetmeyen yüzeye doğru ezdim. "Güçsüzsün ve bunu biliyorsun."

Gözleri birkaç kalp atışı boyunca kapalı kalıyor. Tekrar açıldığında, bakışlarımı parıldayan bir vahşilikle karşılıyor ve savaşımadan pes etmeyeceğine söz veriyor.

Bu zevkle yapacağım bir dövüş ve sadece düşüncesi bile neredeyse boşalmama neden oluyor. Elimi ağzından çektiğim anda, fokurduyor.

"Bana senden uzak durmamı söylemiştin. Hepinizden uzak durmamı." Bana karşı çırpınıyor. "Deniyorum ama sen açıkça denemiyorsun! Bu da ne böyle?

Akıl hastalığının bir belirtisi mi? Kendi lanet kuralını çiğniyorsun!"

O haklı. Bu kural herkesten çok benim için geçerli. Onu düşünmeden duramayan benim. Keşkeleri hayal etmeden duramıyorum.

"Senden uzak kalamam." Kendimi onu öpmekten alıkoyamıyorum. Sert.

Beni ısırmaya çalışıyor, bu da beni başka bir tat çalmaya zorluyor, Bu sefer dişlerimle ve çenesini sıkıca kavrayarak. Öpücüğüm acımasız, alt dudağını deliyor ve iç etine kan çiziyor.

İnliyor, küçük yumrukları göğsüme çarpıyor.

"Bana senden ne istediğimi sordun." Onu bırakıp geri çekiliyorum ve aletimi bel kemerimin altına sıkıştırıyorum. "Seni o duvarın dibinde becermediğimi hatırlamanı istiyorum. Kötü, kalpsiz bir canavar olabilirim ya da bana başka ne dersen de, ama sana tecavüz etmedim. Bir zaman gelecek,

Yakında, sana önemli bir şey yapmanı söylediğimde. O zaman geldiğinde, bu anı hatırlamanı istiyorum."

Birbirimize nefes veriyoruz, kelimeler olmadan savaşıyoruz. Lanet olsun, ama bundan zevk alıyorum. Kimyamız, benim pençeleyen açlığım, onun tutkulu hıncı. Beni hiç olmadığı kadar canlandırıyor.

Çok geçmeden yanaklarındaki ıslaklığı sildi, omuzlarını dikleştirdi ve bana isteksizce başını salladı.

"Söyle."

"Hatırlayacağım."

"Güzel." Üst raftan kanvas bir çanta aldım ve yerdeki malzemeleri topladım.

Birkaç saniye sonra nefesini bırakıyor ve bana yardım ediyor.

Hiçbir kelime konuşulmadı. Düşüncelere dalmışım, öpüşmemizin her anı kafamda tekrarlanıyor. Yeterli değildi. Yakın bile değildi.

Onu izliyorum, topladığımız dağınıklığı değil. Elimdeki malzemeleri değil, dudaklarını hissediyorum. Ona ihtiyacım var.

Ama şimdi zamanı değil.

Huysuz, inatçı kardeşimin ona daha çok ihtiyacı var.

OceanofPDF.com

Elimdeki zonklayan ağrı Wolf'un akıl sağlığının yanında ikinci planda kalıyor.

Leo ile paylaştığı odanın zeminine oturdum, sırtımı kucağındaki enstrümana bakmasını izliyorum. Elinde kendine zarar verecek bir silah değil de saksafon tutuyor olması beni rahatlattı. Gerçi şu anda aklından geçen zararlı düşünceleri ancak hayal edebilirim.

"Kurt." Ayağa kalkmaya başladım ve oda yana doğru devrildi.

"Konuş

Ben."

Başım dönüyor, duvara yığılıyorum ve sarılı elim düşüyor. ıslak bir şaplakla karnıma vurdu. Ani acı. Bulanık görüş. Kahretsin, çok fazla kan kaybettim.

Enstrümana sertçe üflüyor, çıkardığı gürültüyle beni susturuyor. Sonra, sanki ben burada değilmişim gibi, bir ısınma melodisi çalıyor.

En son ne zaman çaldığını hatırlamıyorum. Denver etraftayken enstrümana dokunmaz.

Ben oynamak istemiyorum.

Denver'ı cezalandırmak için o bıçağı eline almak istedi.

Denver'ın dünyada her şeyden çok değer verdiği bir şey varsa o da Wolf'u dinlemektir. Ve sorun da bu.

Wolf, Denver'ın istediğinin tam tersini yapıyor.

Tuhaf kıyafetler, vücut çizimleri, punkvari Euro saçlar, zincirleme sigara. Dışarıdan bakıldığında Wolf eksantrik, asi bir şakacıdır, görünüşte kaygısız ve gençtir, ancak bunların hepsi bir maskedir. Denver'ın ilgisini geri püskürtmek ve içinde kaynayan hüznün bataklığını gizlemek için bir girişim.

Gölgeler ona yapışır. Hasar ondan kanıyor. Kardeşim hiçbir zaman iyi olmadı.

Denver battığını biliyor. Hepimiz biliyoruz. Ama yıkımın ne kadar derin olduğunu sadece Wolf biliyor. Bizi içeri almayacak.

Bu gece cezayı onun çekmesine izin vermeliydim. Müdahale ettiğim için beni asla affetmeyecek. Ama bunu hazmedemedim. Yeterince acı çekti.

Saksafonda bir ritim bulduğunda, notaları korkunç derecede hüzünlü ve dokunaklı bir melodi ortaya çıkıyor. Tüylar ürpertici. Ama yine de muhteşem. Kendi kendine öğrendiği

Müzikteki ustalığı beni her zaman hayran bırakıyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

Şarkı karmaşıklıyor, derinlik kazanıyor, umutsuzluk damlıyor ve ifadesini ele geçiriyor. Bu dönüşüm beni her seferinde sarsıyor.

Oynarken çok yaşlı görünüyor, korkular ve şeytanlarla yaşlanmış. Perili.

Oynadığı zaman, onu gerçekten gördüğüm tek zaman. Bataklığa batıyor.

Yas tutuyorum.

Zar zor devam edebildim.

Kapı aralığında bir hareketlenme oluyor ve bakışlarımı üzerime çekiyor.

Leo eşikte oyalanıyor, elinde bir şişe votka sallanıyor, dikkati Wolf'un üzerinde.

O da benim gördüğümü görüyor. Yakışıklı, yetenekli bir müzisyenin bedeninde kaybolmuş, acı çeken bir çocuk.

Arkasında Frankie ağzı bir karış açık, şaşkın bir şekilde duruyor. Bir saksafonun tınısını daha önce hiç bu kadar kederli ve aynı zamanda hacimli ve büyüleyici duyduğundan şüpheliyim. Bu, acı içinde ağlayan bir ruhun gürültüsü.

Wolf onları fark etse bile belli etmez. Ulaşılmaz biri, karanlık melodisinin içinde sürükleniyor. Notalar kanımda şarkı söyleyip beni derinden etkilese bile, onu böyle görmekten nefret ediyorum.

Bu, yapılanların ve yakında tekrar yaşanacakların cehennemi bir hatırlatıcısıdır.

Bunu durdurabilir miyim bilmiyorum. Denver'ın güzel küçük piyonu hâlâ burada ve her geçen gün onu öldürmektense korumaya daha çok ilgi duyuyorum.

Bu bizim için iyiye işaret değil.

Leo yerde bana katılana kadar dakikalar geçti.

"Konuştu mu?" Gözleri Wolf'tan elimin etrafındaki kana bulanmış gömleğe kayıyor.

"Hayır."

Bir süre bununla oturur, votkadan uzun uzun çeker. Sonra şişeyi bana uzatıyor ve parmağıyla Frankie'ye işaret ediyor.

Sarsılıyor, Wolf'un onu soktuğu hipnozdan kurtuluyor ve Yerden kanvas bir çanta aldım. Tıbbi malzemelerle dolu olduğunu anlamak için içindekileri görmeme gerek yok.

"İyileşeceğim." Votkadan bir yudum alıyorum, yaban mersininin tatlı vurgularının tadını çıkarıyorum - son partim. "Onu gönder."

"Kendin yap." Uzattığım bacaklarımı yana iterek ona yer açtı. "Seni iyileştirdikten sonra."

Boğazımda bir hırıltı patlıyor, ağzında bir nokta kan fark ettiğimde keskin bir şekilde kesiliyor. Ne oluyor be?

Aramızda diz çöküyor ve çantayı Leo'ya uzatıyor, dikkati benim kırmızı lekeli derme çatma bandajımda.

Dikkati dağılmışken, sağlam elimle çenesini kavıyorum ve sertçe sıkarak alt dudağını dışa doğru büzmeye zorluyorum.

Pürüzsüz, pembe, nemli etinin iç kısmı taze bir yırtıkla parlıyor.

Bir ısırık.

Bakışlarım Leo'ya kayıyor, o da daha önce onda hiç görmediğim bir bakışla bana karşılık veriyor. Gözleri sahiplenmeyle yanıyor ve bu... bu doğru olamaz.

Bileğimi tutup geriye doğru bükerek onu bırakmama neden olduğunda irkiliyorum, hazırlıklı değilim.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor, geri çekilerek.

Onunla mı yoksa benimle mi konuştuğunu bilmiyorum ama "Seni incitti" diyorum. İkisi de konuşmuyor.

Başını sallıyor, yeniden odaklanıyor. "Elini düzelteceğim." "Neden?"

"Ben eğitimliyim. Enfeksiyon kapabilirsin ve-"

"Neden bana yardım ediyorsun?"

"Kardeşin bana zarar vermedi, Kodiak. Ama ben seni incittim."

Wolf çalmaya devam ediyor, odayı dolu, derin, mezar notalarıyla dolduruyor. "Özür dilerim." Hızla gözlerini

kırıştırıyor ve yüz hatları geriliyor,

üzgün görünüyordu. "Yaptıklarım yüzünden cezalandırıldınız ve bundan çok pişmanım. Eğer geri alabilseydim, alırdım."

Sesindeki samimiyet boğazımı demir bir bantla sarıyor. Yutkunmak zor. Nefes almak acıtıyor. Bunu neden söylüyor? Leo ona ne söyledi?

Yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyor. Hayır, bu doğru değil. Orada bir çatışma var, rengarenk gözlerinde savaşıyor bir savaş. Ama benimle ilgili değil. Ona takmış durumda.

İyi değil.

"Geçen yıl sizinkine benzer bir yarayı tedavi etmiştim." Elini uzattı ve benim de elimi uzatmamı bekledi. "Bir kadın cam bir pencereye çarptı ve cam parçası avucuna saplandı. İzin verir misiniz?"

Onun yeteneklerine güvenmediğimden değil. Beni tereddüte düşüren onun niyetleri. Ya da belki *benim* niyetimdir.

Eğer bana dokunursa,
hoşuma gider. Çok fazla
hoşuma gider.

O kadar hoşuma gidecek ki ona Leo'nun şu an baktığı gibi bakmaya başlayacağım. Açlıkla. Sahiplenici bir şekilde. Farkına bile varmadan, onu onlara tercih edeceğim. Sonra başlayacak. Şüpheli kızgınlık. Onun sevgisini kaybetme, ihanete uğrama ve kardeşlerim arasındaki rekabette yenik düşme korkusu.

Denver böyle kazanacak. Bu
yüzden burada.

"Malzemeleri bırak. Ben kendim dikerim." Birkaç yudum votka içiyorum, ona ters ters bakarken alkolün sıcak ve filtresiz bir şekilde içime sızmasına izin veriyorum. "Defol git!"

Kükrememin arasında tek bir notayı bile kaçırmaması Wolf'un çatlak ruh halinin bir kanıtı.

Leo tam tersi bir tepki veriyor.

"Dinle, orospu çocuğu." Bir anda üzerime geldi, bir eli boğazımda, beni tutuyordu. "Eğer işbirliği yapmazsan, kışını tekmelerim."

"Bırak beni." Geri itiyorum.

Kıpırdamıyor, hararetli fısıltısı kızın duyamayacağı kadar alçak. "Ne düşündüğünü biliyorum ve iş o noktaya gelmeyecek. Sana dokunduğunda canın çok yanacak. Bundan zevk almayacaksın. Daha fazlasını istemeyeceksin.

Daha sonra mahzende saklanmaya devam edebilirsin. Ama şu anda votkanı içmeni, sakınleşmeni ve kadının elindeki deliği kapatmasına izin vermeni istiyorum, böylece lanet olası yaylı tüfeğini tekrar ateşleyebilirsin."

Beni ittiğinde, alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor. Mideme kramplar giriyor ve siyah noktalar görüşümü bulanıklaştırıyor. Onunla savaşıyor durumda değilim ve o da bunu biliyor.

Frankie'ye başıyla işaret ediyor ve o da aletleri dezenfekte edip malzemeleri hazırlayarak işe koyuluyor. Elime tekrar uzandığında bilincimi kaybetmemek için mücadele ediyorum. Gözlerimi açık tutmak için tek yapabildiğim bu.

Bu hiç iyi değil.

Elimi açtığında, yara açıldı. Kan fışkırıyor. Acı uluyor ve dünyanın üzerine karanlık çöküyor.

OceanofPDF.com

Ne kadar baygın kaldığımı sadece Tanrı bilir. Unutkanlık geri çekildiğinde, tek gördüğüm Frankie. Çok yakınımda. Başını benimkinin yanına eğmiş, odaklanmış yeşil gözlerinden kıvrılan her bir kumral kirpiği seçebiliyorum.

Sıcak nefesini yüzümde hissediyorum ve telleri burnumu okşayan kiraz rengi saçlarının kokusunu alıyorum. Belirli bir koku almıyorum. Kimyasallar ya da yapay parfümler yok. Ciğerlerimi doyuran belirgin, benzersiz bir şekilde *onun kokusu*.

Erotik olarak o. Baştan çıkarıcı bir şekilde o. En sevdiğim koku.

Parmakları kalbimin aksine istikrarlı bir zarafetle hareket ederken elim kucağında oturuyor. Narin dikişler yarayı kapatıyor. Dikkatli iplik çekişleri içimdeki duvarları çözüyor.

"Selam." Gür kirpiklerinin altından başını kaldırıp bakıyor. "Hoş geldiniz geri."

Homurdanıyorum.

Ağzının kenarında yarım bir gülümseme belirliyor. "Harika gidiyorsun." "Harika mı? Lanet olası bir wo-" gibi bayıldım.

"Sakin o cümleyi bitireyim deme." İğneye bir aç verir gibi Tehdit, bir sonraki yumruğun gücü benim cevabıma bağlıydı. "*Kadın* diyeceğimi mi sandın?"

"Öyle değil miydin?"

Evet, ama bu konunun dışında.

Yanımda, Leo bir huff ile uzanıyor.

Neden tarafını çoktan seçmiş gibi hissediyorum? Onu aşağıda onunla bırakırken neyi kaçırdım?

"Buralarda kadın rol modellerinden yoksun olduğunuz için," diyor bir sonraki ilmeği kadar yumuşak bir şekilde, "korunaklı kadın düşmanlığınızı affedeceğim. Ama bu hoş göreceğim anlamına gelmiyor."

"Seçme şansın olduğunu kim söyledi?" "Beni test et ve ne olacağını gör."

Bu kadın müsveddesi beni tehdit edebileceğini mi sanıyor? Çekmeye başladım

Uzakta.

"Kıpırdama, yoksa elini göt deliğine dikerim." Onu sıkıyor

bileğimi kavradı ve ters ters baktı.

Leo kahkahayı patlatıyor ve ben kendimi tutamıyorum. Dudaklarım seğiriyor, yanaklarımda garip bir çekiştirme hissi oluşuyor.

Yüz ifademi hızla sertleştiriyorum. Bunların hepsi çok garip. Tuhaf biri.

Neden bu kadar iyi davranıyor?

Aramızdaki dinamik değişti. Bunu hissediyorum. Hepimiz hissediyoruz. Bize kolektif bir düşman gibi bakmıyor. Her zamankinden daha sakın, daha arkadaş canlısı, sanki bu işte bir şekilde eşitmişiz gibi. Sanki biz de onun gibi kurbanız.

Yanılıyorsun, Frankie. Bizi hiç tanıımıyorsun.

Balonunu patlatmak istiyorum ama yapmıyorum. Onu böyle tercih ediyorum - rahat, telaşsız, neredeyse memnun. İşinde huzurlu görünüyor, etimi dikeyiyor ve Wolf bize duygusal bir sefalet şarkısıyla serenat yaparken mırıldanıyor.

Elimdeki acı baş döndürücü, ama bunun farkına bile varmadığım anlar oluyor. Yüzüne baktığımda olduğu gibi, narin kemik Göğsüne ve omuzlarına kadar devam eden yapısı ve bana bakarken ellerinin kıvrak, kendinden emin hareketleri.

Bakmadan, keşfetmeden, her ayrıntıyı hafızama kazımadan duramıyorum. Onun güzelliği egzotik bir gezi, beni o kadar etkili bir şekilde oyalayan bir zevk turu ki, koluma dokunana kadar müziğin durduğunu fark etmiyorum ve

"Hepsi tamam." diye mırıldanıyor.

Temiz bir bandaj elimi sarıyor. Altındaki kas zonkluyor. İyi bir zonklama. Temiz bir zonklama. Beni kalıcı bir hasardan kurtardığını iliklerime kadar biliyorum.

O malzemeleri kaldırırken sessizlik odayı boğuyor. Benim Kardeşler de onu benim kadar yakından izliyor, aptalca büyülenmiş gibi. Bu büyülenmedeki tehlikenin tamamen farkındayız. Bu bizim sonumuz olacak, ama hiçbirimiz buna engel olamıyoruz.

Frankie ilgi odağı olmaktan bihaber değil. Bize sorgulayan bakışlar atıyor, kaşlarını çatıyor ve sonunda ağır bir nefes vererek malzemeleri kapının yanına bırakıyor.

"Ne?" Kollarını kavuşturup kavuşturup açıyor.

Kimse cevap vermeyince gözlerini Wolf'a dikeyiyor.

Sessizliğin ardından iki şey beni şaşırttı. Birincisi, bu geceyle ilgili sorularla onu rahatsız edeceğini düşünmüştüm. Ama sormadı. Tek kelime bile etmiyor.

İkincisi, kıvrılmasını, içine kapanmasını ve dünyayı dışlamasını bekliyorum. Ama o bunu da yapmıyor.

"Bu geceki kabul töreninden sağ çıktın, bakır kafa." Kollarını iki yana açıyor ve ona alaycı bir gülümseme gönderiyor. "Berbatlığa hoş geldin."

Mizah denemesi başarısız olur. Gülmüyor.

"Şarkıların, çok güzeller." Yavaşça ona yaklaşıyor ve yatakta yanına oturuyor. "Daha fazla çalacak mısın?"

"Hayır."

"Yeterince adil." Kendi kendine başını sallıyor. "Sadece... Hiç bu kadar iyi bir şey duymamıştım."

"Sen iyi müzik hakkında ne bilirsin ki?" Adamın sesindeki ani düşmanlık kadının irkilmesine neden oluyor. Mutlu ve neşeli maskesi olmadan, ona gerçek adamı gösteriyor.

"Şey, yani..." Boğazını temizliyor. "Açıkçası ben müzisyen değilim. Ama en iyi caz müzisyenlerinden bazılarını dinleme zevkine eriştim.

Bugün hayatta olan oyuncular. New Orleans'ı sık sık ziyaret ediyorum ve yeteneklere karşı bir kulak geliştirdim. Caz orada doğdu ve efsanevi bir şekilde gelişmeye devam ediyor."

"Ben aptal değilim. Tarihi ve kültürü biliyorum."

Kulak memesini çekiştiriyor, gergin bir şekilde onun detay vermesini bekliyor.

"Yeterince film izliyorsun, yeterince kitap okuyorsun..." Omuz silkiyor. "Sanki ben de oradaymışım gibi geliyor."

"Sanırım bazı açılardan okumak yaşamaktan daha iyi olabilir. Hayal gücü çoğu zaman gerçeklerden daha zevklidir."

"Tabii hayal gücü doğası gereği karanlık değilse." "Ne kadar karanlık?"

"Ölüm kadar siyah."

"Mm." Bir kez bile gözünü kırpmadı, sesi monoton. "Bundan zevk almıyorum."

"Şeytan aynı fikirde değil."

Birbirlerine bakıyorlar ve ben büyülenmiş gibi onları izliyorum. Eğer o burada olmasaydı, Wolf günlerdir sessiz tepkisizliğiyle beni cezalandırarak uyuşukluk içinde olurdu. Ama Frankie'nin tüm dikkati yerine benim varlığımı unutmuş gibi görünüyor.

Onu arzuluyor. Sadece ilgisini değil, onunla ilgili her şeyi. Onun sesini. Ağzından çıkan kelimeler. Hoss'un dışında yaşadığı her şey.

Neyi arzuladığını biliyorum çünkü ben de arzuluyorum.

"Başka nerede olacak?" Talebimdeki heves karşısında irkiliyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Nerelerdeydin?"

"Oh. Uh..." İlgime şaşırılmış gibi yüz ifademi inceliyor. "Pek çok yer sanırım. Her yıl Doğu Yakası'nı ziyaret ediyorum ve birlikte seyahat ediyorum..." Leo'ya bakıyor ve burnunu kırııştırıyor. "Monty ile birlikte Kaliforniya'daki ofislerine seyahat ediyorum."

"Sana ondan bahsetmemeni söylemiştim." Leo ona çoğu insanın büzüşmesine neden olacak bir bakış fırlatır.

Ama o değil.

"Bana ne söylediğini biliyorum." Çenesini kaldırıyor. "Beni sevdiklerimden ayırabilirsin ama onları düşüncelerimden silemezsin." O göğsüne dokunuyor. "Burada kocamın varlığı asla sona

ermeyecek." Leo dudağını kıvrır. "Göreceğiz bakalım."

Ona katılmıyorum. Burası kendinden önce gelen her şeyi silip süpürüyor. Kocasının hiç şansı yok.

"Leo sadece jöle." Wolf bir parmağını onun dizinin kıvrımında gezdiriyor. "Hiç Disney World'e gittin mi?"

Elini kavıyor, dokunuşunu durduruyor ama itmiyor.

Uzakt

a. "Evet." Gülümsemesi gözlerine ulaşıyor. "Ben gençken." Sonraki bir saat boyunca dışarıdaki dünyayla ilgili hikayelerle bizi eğlendirdi.

Hoss'un. Ziyaret ettiği sıradan şehirlerden ve zengin kocasıyla tatil yaptığı egzotik yerlerden bahsediyor.

Adamın zenginliğinden bahsetmiyor ama bahsetmesine de gerek yok. Hemşireler rahat bir yaşam sürerler, ancak çoğu hafta sonu alışverişi için Riviera'ya jet-set yapmaz ya da kayağa gitmeden önce Ren Nehri'ni gezmez.

İsviçre'deki yamaçlar.

Kocasını sağ olsun, çok gezmiş. Kibirli, şımarık bir sürtük olduğu için ondan nefret etmek istiyorum. Ama o bunların hiçbirini değil.

Gittiği yerleri ve tanıştığı insanları anımsarken sesinde tuhaf bir tını var. Son derece alçakgönüllü ve deneyimleri için minnettar. Yüzünde parlayan içten takdiri görüyorum. Aynı ayrıcalıklara ve fırsatlara sahip olmayanlara karşı da empati kuruyor.

"Amerika'da açlıktan ölen çocuklar var." Wolf'un kucağındaki eline bakarken kaşları çatılıyor. "Tüm bu kaynak zengini topraklara ve kelimenin tam anlamıyla dünyanın en büyük ekonomisine sahip olan Amerika Birleşik Devletleri hala

Her şehirde sokaklarda dilenen çocuklar var. *Bunu* kitaplarınızda mı öğrendiniz? Bu iğrenç bir şey."

Kıpırdamadan duruyorum, votkayı ağzımın yarısına kadar kaldırıyorum ve kafama dank ediyor. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bu kadından asla nefret edemem. Çok fazla Onun içindeki iyilik. Çok fazla özverili, arzu edilen nitelikler.

Onun gibi insanların varlığından haberim yoktu.

Sesi kısık ve yanakları kızarmış bir şekilde aç çocuklardan ve uygun fiyatlı sağlık hizmetlerinin yetersizliğinden bahsediyor. Yoksulluk, ihmal, istismar, ırkçılık ve hatta evsiz köpek ve kediler hakkında atıp tutuyor.

Kardeşlerim ve ben, onun bakış açısında kaybolmuş bir şekilde her kelimeye eğildik.

dünya. Kitaplar okuyor, belgeseller izliyor ve onun bahsettiği şeyler hakkında yeterince bilgi sahibi oluyoruz ama bunları kendi gözlerimizle görmedik, doğrudan bir görgü tanığının ağzından duymadık. Hoss'ta böyle konuşmalar olmaz.

Hikayelerinin ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu anlamıyor mu? Her küçük detayın bizim deneyimsiz kulaklarımız için ne kadar egzotik olduğunu?

Paylaştığı her şey olağanüstü. Ve rahatsız edici.

Anlamadığımız duygularla mücadele edişini izlemek rahatsız edici. Yoksulluk, ırkçılık ve uyuşturucu bağımlılığı gibi konularda ilk elden deneyimimiz yok. Bu açıdan şanslıyız.

Ama istismara çok aşinayız.

"Küçük üzgün kalbin belli oluyor." Leo sanki tüm bu konuşma onu etkilemiyormuş gibi boynunu çeviriyor.

"Prostatik utrikülün görünüyor." Gözleri parladı.

"Neyim?"

"Rahmin."

Ağzını açıyor ve ağzından çıkacak her şeyin onu öfkeliendireceğini biliyorum. Bu yüzden ona doğru eğildim ve keskin bir bakışla onu durdurdum.

Onların kavgaları için çok yorgunum. Ayrıca, bir yabancının oturup bizimle insanmışız gibi konuşması her gün olan bir şey değil.

"Haklısın." Omuzları kalktı. "Dünyanın durumu bazen beni üzüyor. Ama tüm bu çekişmelerin arasında o kadar çok güzellik var ki."

"Ne gibi?" Wolf homurdanıyor, söylediğinden çok daha fazla ilgilendiğini saklamaya çalışıyor.

"Yarattığımız sanat ve müzikte güzellik var. Bir anne ile

çocuğu arasındaki sevgide. Antik çağlarda koruduğumuz kalıntılarda

toprakları ve savaş anıtlarını bize hatırlatmak için
dikiyoruz-" "İnsanların kötü olduğunu."

"İnsanlar kötü değildir. İçinde bulunduğumuz durumlar kötüdür.
Zafer kazanmak mı istiyorsun? Kuzuyu korumak için kurtla savaş."

"Kuzu sen misin?" diye sordum.

"Duruma göre değişir." Başını öne eğiyor. "Sen kurt
musun?" "Aç olduğumda." Dudaklarımı yalıyorum.

Yutkunuyor ve omurgasını düzeltiyor.

"Kurt kuzuyu yer." Leo dişlerini gösterir. "Ve aslan da
kurt."

"Sıkıcı." Kurt esnemiş gibi yapıp onu dürtüyor. "Sen bir hizmetkâr
Tanrı mısın?
mi?"

"Uh..." Göz kırıyor. "Altın kurala uymak için bir tanrıya ihtiyacım
yok." İnliyor. "Kulağa çok prova gibi geliyor. Hadi, zencefilli şeker.
Dökül

Çay. Bize korunaklı küçük zihinlerimizi uçuracak ilginç bir şey söyle."

"Pekâlâ." Çenesini ovuşturuyor. "Sosyal ilişkilere aşina mısın?
medya?"

"Elbette." Kollarını sallayarak odanın etrafını işaret ediyor. "Ama
cep telefonum ya da internetim olmadığı için sosyalleşmem *biraz*
zorlaşıyor." "Hiçbir şey kaçırmıyorsun. Belki hariç..." Yüzünü
buruşturuyor.

"Tamam, kullanıcıların kısa videolar yüklediği ve diğer kullanıcıların takip
edip beğenebildiği ve yorum yapabildiği platformlar var."

Neden bahsettiğini biliyorum. Bu şeylerle etkileşime geçemesek de,
sürekli değişen dünyadan haberdar oluyoruz.

Denver her tedarik çalışmasında bize en yeni dergileri, filmleri,
edebiyatı ve podcast'leri getiriyor. Sosyal medya, okuduğumuz ve
izlediğimiz her şeyde yaygın ve Wolf bunları yutuyor, gelişen kültürleri,
trendleri ve modern argoyu akıl sağlığı buna bağlıymış gibi inceliyor. Belki
de bağlıdır.

Wolf ilgi gösterdiği sürece Denver tedarik etmeye devam edecektir.
Ama kaynaklarını açıklamıyor. Bunları alıyor olamaz. Envanter çok
düzenli ve kapsamlı. Alışverişi dışarıdan birinin yaptığından
şüpheleniyorum. Ama kim?

Bizden her zaman kaçan birçok gizemden sadece biri.

"Hangi pisliği izliyorsun?" Wolf bir kaşını kaldırır. "Bu..."

Dudağını ısırtıyor. "Dışarıda bazı ilginç videolar var
iğrenç şeyler yapan insanlar var. Sivilce patlatmak gibi." "Sivilce

patlatmak mı?"

"Siyah noktalar, irin dolu kistler, fişkırın, fişkirtan yumrular... Ne?"
Yüz ifadelerimize kıkırdıyor. "Hey, *sulu* istediniz ve ben bir hemşireyim.
Bu benim reçelim. Bana insanların batık kılları, çürüyen ayak tırnaklarını
ve birikmiş diş tartarlarını temizlemesini izlemek istemediğini söyle."

"Aman Tanrım." Wolf'un gözleri şişti. "İğrençsin."

"Sorun *sivilcelerim* değil-"

"Bayıldım buna." Ellerini çırpıyor, neşeli maskesi tekrar yerine
oturuyor. "Bana daha fazlasını anlat."

İnternette bulduğu tüm tuhaf şeylerle ilgili hikayelere başlıyor. O
konuşurken yeşil, derin gözleri bizimkilerle öyle sıkı bir şekilde birleşiyor
ki, ördüğü büyüü bozmak gittikçe zorlaşıyor.

*Ne yaptığının farkında değilsin Frankie. Şu haline bak, saçlarınla
oynuyorsun, kalçalarını birbirine sürtüyorsun ve asla
deneyimleyemeyeceğimiz şeylerden bahsediyorsun. Dikkatimizi çektin.
Orası kesin. Ve pişman olacaksın. Keşke diğerlerinin yaptığını yapsaydım
ve başımı eğseydim diyeceksin. Keşke pes etseydim diyeceksin. Bu senin
için daha kolay olurdu. Oynadığınız bu oyundan daha az acı verici ve uzun
sürerdi.*

"Anlamıyorum," diyor Wolf kaçırdığım bir şeye cevap olarak. "Ne
anlamı var ki?"

Video oyuncularının, video oyunları oynayan diğer video
oyuncularının videolarını izlemesinin gizemini detaylandırıyor.

Ben de anlamıyorum. Bu insanlar nasıl formda kalabiliyor? Geniş
omuzlarım, kalın kollarım ve ağır bir göğsüm var ve bunlar oturup video
izlemekten kaynaklanmıyor.

Şebekeden uzak yaşam beni savaş formunda tutuyor. Her günün
sonundaki o derin fiziksel yorgunluk için söylenecek bir şey var.
Çalışmalarımın sonuçlarını görmek - bitmiş postlar, istiflenmiş kereste,
gelişen sera ve etle dolu tütsü odası - gurur verici.

Daha fazlasını istiyor
muyum? Evet. Tabii ki
özlüyorum.

Ama ben basit hayatımda evimdeyim, ellerimle çalışıyorum ve
mekanik işlerle kaslarımı geliştiriyorum.

Ne zaman daha fazlasını istesem, okurum.

Denver evde eğitimimi tamamladıktan sonra bile, ilgimi çeken her
konuyu inceleyerek daha fazla şey öğrenmeye devam ettim. Özellikle de
votka damıtmayı. Görünüşe göre votkayı insanları sevdiğimden daha çok
seviyorum.

Yine de Frankie'nin hikayeleri beni esir alıyor, hayatın kaçırdığım yönleriyle alay ediyor. Hoss'un dışındaki dünya hakkında kişisel olarak hiçbir şey bilmiyorum.

En azından ben hatırlamıyorum.

Wolf'la karşılıklı esnemeye başladıklarında saat geç olmuştur. Her nasılsa, odadaki devasa fili kabul etmeden güneşin altındaki her konuyu tartışmayı başardılar.

Denver'la ilişkimizde yanlış bir şeyler olduğunu biliyor. Geldiğinden beri bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Ama bu gece, ailemizin kırılğan ateşkesindeki derin çatlaklara tanık oldu. Her şeyin yıkılması uzun sürmeyecek.

Ayağa kalkarken hava değişiyor, sözsüz bir şekilde geceye son veriyorum.

Sendeliyorum, hâlâ güçsüzüm ve başım dönüyor, ama kimse bana yardım etmek için kıpırdamıyor. Onlar daha iyi biliyor. Frankie bile bir akşam için yeterince şey yaptığını biliyor.

Bu, ben filin yanına varmadan önce fille konuşmasını engellemez. Kapı.

"İki taraf var." Ayağa kalkarak odayı geçti ve Ben. "Başta anlayamadım. Denver Takımı'ndan mısın yoksa her koyun kendi bacağından mı asılır bilemedim. Ama mutfaktaki o iğrenç otoriterlik gösterisinden sonra... Yani, kin cezası mı? Gerçekten mi?" Burnunun kemerini sıkıyor. "O bir tarafta. Zorba. Oğulları diğer tarafta. "O bir tarafta. Zulmedildi."

Leo ayağa fırlar. "Bu değil-"

"Hoss'ta kanun olmadığını söylediniz, ancak kanunlarına uymadığınızda sizi acımasızca cezalandıran bir adam tarafından kontrol ediliyorsunuz."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Benimle sorunun ne Leonid? *Gerçek* sorun mu? Senin için nasıl bir tehdit oluşturuyorum?" Ellerini kalçalarına koyup nefes alıyor. Cevap vermeyince hepimizin gözlerinin içine bakıyor. "Taraflar belirlendi ve ben tam burada, senin yanında, senin tarafında duruyorum."

"O kadar basit değil." Sağlam elimi esnetiyorum, bu işi kapatmaya hazırım. "Tamam, o zaman bana açıkla. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmem gerek."

Bana söylemen gerekiyor." Sessizliğimiz karşısında hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkarıyor. "Bu gece olmak zorunda değil. Ama Denver dönmeden önce dördümüzün de İsa'ya gelmemiz gerekiyor."

"Ben yattım." Wolf yatağa uzandı ve bir sigara yaktı. "Ama

sadece ben İsa olursam ve gelen sen olursan."

"Bunu yapmayacağız." Leo kapıdan dışarı adımını atar.

Ben.

"Çekip gitme." Ellerini havaya kaldırır, arkasından seslenir.

"Bu işte birlikteyiz."

Anlamıyor ve durumu daha da kötüleştirmeden bunu ona açıklamanın bir yolu yok. Bu yoldan daha önce de geçtik. Ne kadar çok bilirse, o kadar çabuk biter. Ve iyi bir şekilde değil.

Kapıya doğru ilerliyorum.

"Geleceği değiştiremezsin." Wolf, şeytana pabucunu ters giydiren tavrına geri dönerek bir duman çıkarır.

Frankie ona bakarken odayı bir sessizlik kaplar.

Sonra bağırır, "Bu doğru değil."

"Öleceksin." "Nasıl?"

"Şey..." Yavaşça bir nefes çeker ve üfler. "Eninde sonunda yaşamayı başaramayacaksın ve öleceksin. Bunu değiştiremezsin, tatlı kiraz pasta."

"Sağlıklı kalabilirim, riskleri azaltabilirim. Ama kastettiğin bu değil. Bana ne olacağını söyle, Wolf."

"Çoktan yaptım."

"Hayır. Bana hiçbir şey söylemiyorsun. Ağzından çıkan her şey kasıtlı olarak muğlak."

"Belirsiz kitap en iyi kitaptır."

"Hâlâ bekliyorum." Kollarını kavuşturuyor. "Bu senin için bir oyun mu? Beni daha ne kadar merakta bırakacaksın?"

"Bu bir oyun değil." Koridora çıkıyorum ve onun inatçı bakışlarını yakalayıp arkama bakıyorum. "Bu kaçınılmaz. Öleceksin."

Hep öyle yaparlar.

Kodiak'ın odadan çekilişini izlemek beni en az şifreli cevapsızlıkları kadar öfkeliendiriyor.

"Evet, öleceğim." Wolf'un burnundan kıvrılan siyah buhar dalgasına öksürüyorum. "Muhtemelen pasif içicilikten. Ama bu arada Denver'ın benim için ne planladığını anlamam gerekiyor."

Babasının planlarından bahsedince yüz ifadesi değişiyor ve yan dönerek bana sırtını dönüyor.

Harika. Denver iki ya da üç gün içinde dönecek ve bu gerçekleşmeden önce ne sakladıklarını ortaya çıkarmam gerekiyor.

Onlara yaklaşmalıyım. Onlarla arkadaş olabilir ve güvenlerini kazanabilirsem, kaçmak için birlikte çalışabiliriz.

Biz Denver'a karşı.

Dörde karşı bir.

İhtimaller artık bana karşı olmayacaktı.

Ama beni güven çemberlerine kabul etmeleri için onları nasıl ikna edebilirim? Ne istiyorlar?

Özünde onlar da herkes gibi, değil mi? Ve insanlar gerçekten sadece üç şey ister.

Yemek istiyorlar. Sevişmek istiyorlar. Ve seslerini duyurmak istiyorlar.

Birincisinin üstü kapalı. İkincisi geçmeyeceğim bir çizgi. Ama üçüncüsünü tatmin edebilirim.

Seslerini duyurmak istiyorlarsa, dinlerim. Onları dinleyeceğim. İyi, kötü ve çirkin, hepsini özümserim. İletişim ve paylaşım bağlar kurar ve sonunda güven kazandırır.

En azından başlamak için bir yer. Bu geceden önce hiçbiriyle atmak istemediğim bir adım.

Hâlâ içgüdüsel olarak onlardan korkuyorum. Korkmasaydım aptal olurum. Ama artık daha bilgiliyim. Artık Denver'ın onları kontrol ettiğini biliyorum.

Onları şiddet yoluyla manipüle eder.

Ortak bir düşmanımız var ve bu bizi müttefik yapar.

Sadece onları buna ikna etmem gerekiyor.

"Wolf?" Kapı aralığında duraksıyorum, hiç gelmeyen bir yanıt bekliyorum. "İyi geceler."

Hangisini tercih ettiğimden emin olamadan koridora süzülüyorum. Cilveli, kaygısız Kurt'u mu? Yoksa karanlık, tepkisiz Wolf'u mu? İkincisi onun en gerçek hali ve ona neyin bu kadar derin zarar verdiğini düşünmek beni korkutuyor.

Merdivenlerin başında her şey sessiz. Kodiak muhtemelen bodruma inmiştir. Belki Leonid de oraya gitmiştir.

Uyuyabilmemin imkanı yok. Tüm bu yeni bilgilerle zihnim dönerken olmaz. İşlemeye bile başlayamıyorum.

Aşağı iniyorum ve kütüphanede durup bugünün keşiflerini kaydediyorum - insan kemikleri, akraba cezası, Wolf'un saksafonu ve Leonid'le doğum yeri, annesi, Wolf'un annesi ve başarısız havacılık öğrenme girişimleri hakkında yaptığım konuşmalar.

Bunu yaptıktan sonra, kameraları aramak için kulübenin içinde dolaştım. Bunu ilk kez yapmıyorum.

Önceki aramalarımın bir şey çıkmadı. Ama Denver etrafta dolanmadığı için kendimi daha cesur hissediyorum. Daha dikkatli bakabilirim. Burada bir şeyler olmalı. Gözetleme ekipmanlarına yabancı değil, evimdeki her odayı nasıl dinlediğini görüyorum.

Sonraki bir saat boyunca prizleri söktüm, aletleri parçalara ayırdım ve çivilenmemiş her şeyi ters çevirdim.

"Hiçbir şey bulamayacaksınız."

Leonid'in sesiyle sıçrayıp arkamı dönüyorum ve elimi duvardaki televizyonun arkasından çekiyorum.

"Ne bulamayacağım?"

"Kameralar."

Yüzünü inceliyorum, bu kadar seksi görünen birine güvenmek konusunda isteksizim.

Saçmalama, Frankie.

"Bana yalan söylemek için hiçbir nedenin yok." İç çektim.

"Bu doğru. Ve Denver'ın bizi gözetlemek için bir nedeni yok." "Peki ya yatak odası?"

"Ne olmuş ona?"

"Burası yasak bölge mi? Oraya girmeme izin var mı?"

Yüz ifadesi kararıyor, gök gürültüsüne dönüşüyor. Ne dedim ben?

Beni öpmek mi yoksa yemek mi istediğine karar veremiyormuş gibi yine o büyüleyici bakışlarıyla bana bakıyor.

Belki de Denver'ın yatak odasında beni düşünmekten hoşlanmıyordur? Bu mümkün olabilir mi? Bu çatlak kıskanç mı?

Kıskanç ve mantıksız derecede yakışıklı.

Kol mesafesinin hemen dışında dururken, eşsiz gözleri içime işlerken, beni bu şekilde etkilememeli. Bu yanlış. Karnımın ısınması, sıcaklığın daha da azalması, bir adım daha yaklaşma dürtüsü. Bunların hiçbirini hissetmemeliyim.

Ona bakmak yasak olmalı çünkü istemeden bakamıyorum.

Ben mutlu bir evliliği olan bir kadınum. Ben mutlu bir evliliğim var. Ben mutlu bir evliliği olan bir kadınum.

Ben...

Mutluydum. Monty hamileliğimizi reddetmeden önce. Kaçırılmadan önce. Kuzey Kutbu'nda dört yırtıcı adamla birlikte hayatta kalmaya zorlanmadan önce.

Ne var biliyor musun? Siktir et. Kendimi rahat bırakmanın ve yaşayan en seksi adamlardan birine hayranlık duymak için utanmaz bir zevk anı almanın yanlış bir tarafı yok.

Leonid çok yapılı, vücudu mükemmel bir şekilde oyulmuş, kasları kıyafetlerinin dikişlerini zorluyor. Bu kot onun için yapılmış, yontulmuş kalçalarına o kadar dar ve alçak ki. Bu hiç adil değil.

Kollarını kavuşturuyor, sesi alçak ve bakışları yakıcı, onu izlememi seyrediyor. "Bitirdin mi?"

Hayır. Bacaklarımın arasındaki her sinir ucu ona, en iyi dönemindeki bir erkeğin sarhoş edici baskınlığına tepki veriyor. Ve ondan gelen koku O mu? Yüce İsa bana yardım et. Testosteron seviyesi çok yüksek olmalı. Adam şiddetli açlık ve sert seks gibi kokuyor. Endişe verici derecede bağımlılık yapıyor.

"Ne diyordum ben?" Ona göz kırpıyorum.

Eğlence ve kızgınlık arasında bir yerde oflama sesi çıkarıyor. "Denver'ın yatak odası."

"Oh, doğru. Burnumu sokmak istiyorum."

"Misafirim olun." Koridoru işaret ediyor.

"Beni durdurmayacak mısın?"

"Hayır." Beni yatak odasına kadar takip etti. "Özel bir şey mi arıyorsun? Sana biraz zaman kazandırabilirim."

"Zaten kendi burnunu sokuyorsun, değil mi?"

"Her gittiğinde."

Oh. Bunu beklemiyordum.

"Kamera olmadığına emin misin?" Eşikte durup yatak odasının tavanını tarıyorum, nabzım deli gibi atıyor.

"Eminim."

"Bir uydu telefonu ya da dış dünyayla iletişim kurmanın bir yolunu bulmayı umuyordum." Işıkları yaktım ve içeriye tereddütlü bir adım attım. "Bu kadar serveti olan bir adam servetini yönetme ve daha da önemlisi büyütme becerisine sahip olmalı."

"Denver normal bir adam değil."

"Bir sürü normal adam tanıyor musun?" Çenesi bükülür.

Evet, ben de öyle düşünmüştüm.

Bir daire çizerek odayı tarıyorum. Büyük rustik mobilyalar -yatak, şifonyer, koltuklar- alanın çoğunu kaplıyor. En-suite banyoya ve dolaba bakarak hızlıca gözden geçiriyorum.

"Parasını nasıl kazanıyor?" Leonid'in konsantre bakışlarıyla karşılaşmak için dönüyorum ve *lanet* olsun, yine yakalandım.

Kıpırdanırken yakalandım, sinirlerimi kontrol edemedim. Bakarken yakalandım, gözlerimi kaçıramadım.

Kızarıırken yakalandım çünkü, lanet olsun, hiç bu kadar uzun süre seks yapmamıştım ve bana o karanlık, yırtıcı yoğunlukla her baktığında vücudum bir cehenneme dönüşüyor.

Başparmaklarını ön ceplerine sokmuş, rahatça kapı pervazına yaslanmış, sanki bir Viking gemisinin dümenine aitmiş gibi görünüyor. Sadece saçındaki kıvrımlı düğümler ve örgüler değil. Savaşçı yapısı, çok sayıda yara izi, delici bakışları ve rahatken bile agresif duruşu.

"Denver'ın ailesi öldüğünde," diyor, "ona inanılmaz miktarda para bıraktılar. Bir kısmını icatlarına yatırdı, tasarımlarını sattı ve net servetini dört katına çıkardı."

"İcatlar mı? Buraya güç veren hidroelektrik jeneratörü gibi mi? yer mi?"

"Evet, ve diğer mühendislik harikaları. Ne kadarını bilmiyorum ne yarattığını. Sadece yüklü olduğunu biliyorum."

Monty'nin de parası var. Onunla tanıştığım da bu beni soğutmuştu. Onun da diğer zenginler gibi, hayatını satın alarak sürdüren devasa, sıg bir pislik olduğunu düşünmüştüm. Belli ki bu önyargıyı aştım. Ya da belki Monty tüm mantığımı ve aklımı başımdan aldı. Beni öyle bir sikti ki

ve multi-milyarder ile evlendi.

Artık bunların hiçbir önemi yok.

Yine de merak ediyorum. Öldüğünde Denver'ın parasına ne olacak? Muhtemelen oğullarına gidecek, ama bunu kim yönetecek? Ayarlamaların yapılması gerektiğini kim bilebilir ki?

Denver öldüğünde, oğulları bunu uçuramazlarsa uzun süre dayanamazlar. uçak.

Bunu biliyorlar. Bu gece Leonid'in yüzündeki endişeyi gördüm. Denver uçup gitti.

Bu düşüncenin içinde kaybolmuş bir halde dolabı, banyoyu, komodinleri ve şifonyeri karıştırıyor, çekmeceleri çıkarıyor ve sahte panelleri arıyorum. Duvarlarda hiçbir sanat eseri asılı değil. Dolapların, aynaların ve perdelerin arkasında hiçbir şey saklı değil. Arayışım o kadar antidemokratik ki çılgılık atasım geliyor.

"Hayal kırıklığına uğramış gibi bakma." Leonid bir aslanın tembel yürüyüşüyle odayı geçti ve şöminenin yanındaki sandalyeye çöktü. "Bugün insan kemikleri buldun. Bunu aşmak zor."

Keşfim konusundaki kayıtsızlığı tüylerimi diken diken ediyor. Geri.

Keşke o da bana aynı ilgisizlikle baksaydı. Yapamam. Her hareketimi izleyen, vücudumu pervasızca keşfeden ve beni ateşe veren sabit bakışlarıyla konsantre ol.

Onu görmezden gelin. Kocanıza dönmeye odaklanın.

Ona kemikleri sormam gerekiyor ama beni yine susturacağını şimdiden biliyorum.

Belki de yapmaz. İşler değişti, değil mi? Denver'ın eşyalarını karıştırırken beni izliyor ve Denver gittiğinden beri beni bir kez bile öldürmekle tehdit etmedi.

Yine de beni becermekle tehdit etti. Bodrumdaki duvara karşı, ne istediğini açıkça belirtti.

Beni zorlamayacağını da söyledi.

Ona inanmak istiyorum ama güven konusunda kat etmemiz gereken uzun bir yol var.

Dikkatimi Denver'ın yatağına verip sıradaki işi hallediyorum. Yatak takımını çıkarıyorum, ardından şilteyi. Çerçeve çıplakken, her köşeyi ve dikişi araştırıyorum.

"Hiçbir şey yok." Parmağımı ahşap tabanda gezdiriyorum. "Toz bile yok.

Ne tür bir ucubenin yatağının altında toz olmaz?"

"Arka bahçesinde iskeletler olan türden." "Bu bir şaka mı? Bu konuda şaka mı yapıyoruz?"

"Çok mu erken?"

"Evet, Leo. Kimin öldüğünü, nasıl öldüğünü ya da benim kemiklerimin de oraya gidip gitmeyeceğini bilmediğimi düşünürsek."

"Tekrar söyle."

"Hangi kısmı?"

"Benim adım." Sesi cızırtılı, boğuk ve karanlıktı.

Lanet olsun, tam bir bela. Çok korkutucu, seksi bir bela. Benim için korkunç

Sağlık

"Bunu seninle yapmayacağım."

Yutkunuyorum. "Yapacaksın."

Kendinden çok emin. Çok yoğun. Beni sinir hastası yapıyor.

Uzaklaşarak yatağı yeniden toplamaya başladım. Büyük boy şilte itip kakarken gücümü test ediyor.

"Spagetti kollar," diyor boynuma karşı ve ellerimdeki ağırlık kayboluyor.

Benimkinin üç katı büyüklüğündeki kollarıyla kolaymış gibi görünmesini sağlayarak işi bitiriyor.

Yatağı birlikte yaptık, her şeyi Denver'ın bıraktığı gibi yerine koyduk. Tüm bu süre boyunca gözlerimiz kilitli kaldı, kelimeler olmadan iletişim kurduk, isteklerimizi ifade ettik.

Ben sesimi duyurmak istiyorum, o ise seks istiyor.

Aptal rolü yapabilirim ve bakışlarının ateşinde yanan arzuyu görmüyormuş gibi davranabilirim ama ondan saklanmak mümkün değil.

Yaklaşıyor, niyeti daha da alevleniyor. Birbirimizden birkaç santim uzakta dururken, onun sıcaklığını hissediyorum, vücudu bir fırın gibi, benimkine karşı çatırdıyor ve uğulduyor.

Onun hiçbir parçası bana dokunmuyor. Sanırım bu kasıtlı. Beni daha yakına çekmek için kötü bir taktik.

Buna karşı koyuyorum, tenim karıncalanırken ve cızırdarken, aramızdaki neredeyse her temas fırçasının aşırı farkında olarak ölümcül bir

şekilde hareketsiz duruyorum.

"Bana olan ilgini inkâr edemezsin." Biri altın, diğeri mavi, ikisi de kalp durduran kapüşonlu gözleriyle bana bakıyor.

"Her iki taraf için de geçerli." Derin bir nefes alıyorum ve ne kadar geri adım atmak istesem de pozisyonumu koruyorum. "Bu konuşmaya hazır değilim."

"Tartışacak ne var?" "Beni becermek istiyorsun."

"Seni tüketmek istiyorum."

"Daha bu sabah ölmemi istedin."

Kıvrık parmağını çenemin altına koyuyor ve burunlarımız neredeyse birbirine değene kadar kaldırıyor. "Kardeşimle ilgilendin."

"Denver'ın onu bıçaklamasının sebebi benim." "Cevap istiyorsun."

"Umutsuzca."

Korkunç bir an için beni tekrar öpeceğini düşünüyorum. O kadar yaklaşıyor ki burnundan gelen ılık hava dudaklarımın üzerinde kayıyor. Yüzündeki hafif saç teli çenemi gıdıklıyor ve ciğerlerim donuyor.

Sonra gitti. Dokunuşu, sıcaklığı, neredeyse öpüşü.

Geri çekiliyor ve elini uzatarak teklifini kabul etmemi bekliyor.

Cevap istiyorsun.

Hiçbir şey bedava değildir. Bir bedeli var ve benim de sınırlarım var. İlk ve en önemlisi, kocamı aldatmayacağım. Ama belki başka seçenekler üzerinde pazarlık yapabiliriz.

Elini uzattım, nefesim kesildi, elektrik yükü beni sarstı.

Kol.

Dudakları ayrılıyor. Lanet olsun ona. O da hissediyor.

Parmaklarını sıkarak, sanki şöyle der gibi benimkileri ölümcül bir şekilde kavırıyor,

Geri çekilmek yok.

Sonra beni Denver'ın odasından çıkarıp koridora götürdü.

Bodruma.

Tabii ki, Leonid beni oraya götürüyor.

"Hayatım bir korku filmine dönüştü," diye mırıldanıyorum, karanlık merdiven boşluğunda eline yapışarak.

"Dramatik olmayı bırak."

"Bulduğum kemiklerle bir alakan olmadığını söylediğinde duracağım."

"Sabırlı olmalısın." Elimi tutuşu çeliğe dönüşüyor. "*Sabır*," diyor aptal kızı karanlık, uğursuz bodruma sürüklerken. Beklediği gibi, tehlikenin içine doğru yürüyor -kamp müziğini başlatın

-"Çünkü mantığın neresinde gerilim var?"

"Bodrumun karanlık ya da uğursuz olmaması dışında." Kapıyı açıyor ve iyi aydınlatılmış alanı işaret ediyor. "Kamp müziği yok ve adam -" kendini işaret ediyor "- o kadar çekici ki istediğini elde etmek için aptal kızları bodrumlara çekmesine gerek yok." Ağzını kulağıma değdiriyor. "Sadece delicesine güzel bir kızıl saçlıya cevaplar sunması gerekiyor."

Ben bir cevap veremedim, beni votkanın yanından çekip aldı. malzemeler ve paslanmaz çelik ekipmanlar ve usta damıtıcının önünde duraklar.

Kodiak sırtını duvara dayamış, bacaklarını önüne uzatmış, yerde oturuyor. Sağlam elindeki boş votka şişesi, hâlâ elinde tuttuğunun farkında değilmiş gibi yana doğru eğilmiş.

"Bütün şişeyi içtin mi?" Şişeyi onun gevşek elinden alıp bir kenara koyuyorum.

Leo ona bir tane daha uzatır, bu ağzına kadar doludur. "Ne yapıyorsun?" Ona uzanıyorum.

"Otur." Kodiak'ın yanındaki yeri işaret ediyor. "Kardeşim içkiyle başa çıkabilir ve bu gece buna ihtiyacı var."

"Git başımdan." Kodiak ağır gözkapaklarının altından Leonid'e bakar.

Gözler.

Sesi bir şişe votka içmiş gibi gelmiyor. Ama gözleri kan çanağı ve acı dolu. Belki de o içkiye ihtiyacı vardır.

"Elin nasıl?" Yere eğildim ve boynumu eğerek bandajı inceledim.

"Bir fileto bıçağıyla kazığa oturtulduktan sonra bekleneceği gibi."

Yüzümü buruşturarak malzeme odasını işaret ettim. "Ağrı kesiciler var..."

"İlacım burada." Şişeyi geriye doğru devirip derin derin içiyor. Sonra elinin tersini dolgun dudaklarında gezdiriyor ve Leonid'e ters ters bakıyor. "Neden buradasın?"

"Cevap istiyor."

Çözmeye başlayamadığım bir bakış paylaşıyorlar ve Kodiak iç geçiriyor. "Her neyse." Başını duvara yaslıyor ve gözlerini kapatıyor. Gözler.

Leonid çalışma masalarından birinin altına uzanır ve ahşap bir Sandık. Sandığı bana doğru iterken öne doğru eğiliyorum.

Ellerimi kapağın üzerine koyarak ona sorgulayan bir bakış attım.

"Gömleğini çıkar." Derin ve kadifemsi komutu ciğerlerimdeki rüzgârı savuruyor.

Bunu ya da bunun bir versiyonunu bekliyordum ve nasıl yanıt vereceğime çoktan karar vermiştim. Yine de acıtıyor.

Kapüşonlu tişörtü başımın üzerinden kaldırarak altındaki spor sütyenini incelemesini izliyorum. Hiç seksi değil. Küçük göğüslerim daha da küçük görünüyor, dolgunsuz, şekilsiz kumaşın içinde oldukları gibi düzleştirilmişler.

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" Kapüşonluyu bir kenara fırlatıyorum.

"Tek hayal kırıklığım," diye mırıldanıyor, bakışları göğsümde sabitlenmiş, "bu manzarayı sapık kardeşimle paylaşıyor olmam."

Görüş alanımın kenarında Kodiak'ın göğsü inip kalkıyor ve bir yudum votka daha içiyor.

Bana aval aval bakılmasından hoşlanmıyorum ama o sandıkta bekleyen şeyin fiyatına değer.

Kalbim dört nala atıyor, kapağı kaldırıyorum.

Çocuk kıyafetleri.

Küçük ceketler. Küçük ayakkabılar. Önlüğünde işlemeli trenler olan küçük kot tulumlar. Erkek kıyafetleri. Tahmin etmem gerekirse, yürümeye başlayan çocuk yaşlarında.

Elimi kumaşın üzerinde gezdirirken rahmim taze bir kayıpla sıkıştı. Giysiler eski, çok yıpranmış. Kuşkusuz başka birinden

dönem.

"Bunlar kimin?" Gözlerimi kaldırıyorum ve Leonid'in canlı bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Senin mi?" Beni aynı aşırı odaklanmış yoğunlukla izleyen Kodiak'a bakıyorum.

"Evet. Bizimki." Leonid ellerini arkasında kavuşturmuş, üzerimde yükseliyor. "Kody ve ben buraya geldiğimizde bunu giymiştik."

"Birlikte mi?"

"Hayır. Dört yıl arayla geldik."

Leo, Kody'den beş yaş büyük. Başım dönüyor, parçaları birleştirmeye çalışıyorum. Bir sürü soru. Her cevap için beni soyacak mı? Ya da

Daha mı kötü?

"Anneleri farklı," diye bariz olanı söylüyorum. İkisi de beni düzeltmiyor.

"Kaç yaşındaydın?" Küçük ayakkabıları parmaklıyorum, cevap tam önümde. "İki yaşındaydım. Belki üç." Leonid'in sert bakışlarını yakalıyorum. "Kodiak buraya geldiğinde iki yaşındaysa, ilk tanıştığınızda yedi yaşındaydın demektir. Onun gelişini hatırlarsın."

Leonid'in ağzının köşesi, sinirlerin istemsiz bir seğirmesiyle sarsılıyor.

Bunu doğru tahmin ettiğim anlamına alıyorum. "Anneleriniz de benim gibi kaçırıldı mı?"

Aralarında ürpertici bir sessizlik uzanıyor, havayı boğuyor. Belki bu bir cevaptır, ama yeterli değil. Ayrıntılara ihtiyacım var. Ne olduğunu, ne sıklıkta olduğunu ve neden benim başıma geldiğini anlamam gerek.

Denver Kodiak'ın annesini aramaya çıkmadan önce Leonid'in annesi ne kadar süre hayatta kalmıştı? Dört yıl arayla geldiler, ama başka Aradaki kurbanlar? Yaşamayan anneler ve çocuklar?

Düşüncelerimin yönü beni ürpertiyor. Bu karanlık soruları dile getirmeye hazır değilim, kesinlikle kıyafetlerim karşılığında değil.

Kodiak ipuçlarının olduğu sandığa bakıyor, bakışları donuk. Sonra kocaman pençesini kutunun içine sokuyor, etrafı karıştırıyor ve bir deste kredi kartı çıkarıyor.

Hayır, kredi kartı değil.

ABD ehliyetleri.

Onları elinde yelpazeliyor, ben de çabucak beş tane sayıyorum - hepsi kadın yüzlerinin fotoğrafları- sonra onları bir lastik bantla yeniden bağlıyor ve yığını Leonid'e fırlatıyor.

"Kemikler..." Boğazımda bir yumru şişiyor. "Onlar... o kadınlardan birine mi aitti? Hepsine mi?"

"Geçmiş e elemekten bir şey çıkmaz." Leonid kimlikleri cebine koyuyor ve geri çekilip kollarını g  s nde kavu turarak duvara yaslanıyor. "Sana zaten çok şey anlattım. G rd   m kadarıyla bana borçlusun."

"Ne istiyorsun?" "S tyeni  ıkar."

Yanımdaki Kodiak'a bakıyorum. Votkasını yudumluyor, olayın dışında kalmak için elinden geleni yapıyor. Müstakil. Aloof. Ama boğazında gerilen ipleri ya da a zının ve gözlerinin etrafındaki derin gerginlik çizgilerini gözden ka ırmıyorum. Kopuk olmaktan çok uzakta.

   eyi elinden kaptı ım gibi birkaç yudum içiyorum. Yumuşak sıvı sıcaklığı vücudumda eriyor, uzuvlarımı rahatlatıyor. Biraz daha içiyorum ve geri veriyorum.

Leonid g  slerimi görmek istiyorsa, neden  st m  yırtmıyor? O daha güçlü, daha büyük. Onu durduramıyorum.

Ama o d   man değil. O ve Kodiak da benim gibi ka ırıldılar. Gidemezler. Hepimiz burada kapana kısıldık.

Zincirleri olmayan
tutsaklar. Parmaklıksız
hapsedilenler.

Yine de bana aynı tarafta de ilmi siz gibi davranıyor.

Kahretsin, sadece memeler ve ben cevap istiyorum. Ben iffetli biri değilim. Ama kaygan bir zemin var.

 nce  st m giderdi. Sonra tozluklarım ve i   ama ırlarım. Geriye ne kalacaktı? İstenmeyen dokunu lar ve öpücükler mi? Yalama? Emme? Siki mek?

Bilgi kırıntıları için bedenimi ve ruhumu satmak mı?
Hile yapmak.

Monty burada olsaydı, ne derdi? En kısıkan  o, ama hayatta kalma durumunda g  slerimi göstersem beni affedece ini düşünüyorum. New Orleans'ta evli kadınlar plastik boncuk gibi önemsiz şeyler için her gün g  slerini gösteriyorlar.

Yine fazla düşünüyorsun.

Mesafe arayarak yerden kalkıyorum ve birkaç metre uzağa çekiliyorum.

Sonra  elik gibi bir nefes çekiyorum ve spor s tyenimden sıyrılıyorum.

Tüylerim diken diken oluyor, sıcak bir öz bilinçle sava ıyorum. İçimdeki dürtünün üstesinden gelirken meme u larımla soğukta sıkıla ıyorum.

ve kollarımın garip bir şekilde yanlarımda sarkmasına izin verdim.

"Tanrı'nın Annesi." Leonid'in bana bakışı bir kiliseyi ateşe verebilirdi. "Siktir."

Kodiak taş dönuşüyor. Tepeden tırnağa, hareket etmiyor. Nefes almıyor. Göz kırpmıyor. Kendini o kadar katı tutuyor ki acaba acıyor mu diye merak ediyorum. Bu göğsüme bakarken gözlerindeki acıyı açıklıyor. Bir erkeğin önünde çırılçıplak dururken aldığım en tuhaf tepkiydi bu. En tuhafı ama aynı zamanda en gurur verici olanı. Gördüklerinden o kadar etkilenmiş görünüyor ki şaşkına dönmüş.

Sonra Leonid var.

"Çok güzelsin, Frankie." Sesi alçak ve çakıllı, ellerini sıkıyor. "Çok tatlısın."

Her parçası sanki kendisiyle savaşıyormuş, olduğu yerde kalmak için mücadele ediyormuş gibi sıkılıyor.

Lütfen bana saldırmayın.

Kalbim küt küt atıyor ve dudaklarımı ıslatıyorum. "Beş kimlik saydım. Hepsi bu kadar mı? Kaçırıldığı tüm kadınlar mı? Yoksa daha fazlası mı var?"

"Hepsi burada." Cebinden ruhsatları çıkarıp uzatıyor. "Seninki hariç."

"Denver bunların sende olduğunu biliyor mu?" "Umurunda mı?"

Ben kaçıp kurbanlarının aileleriyle temasa geçtiğimde o da kaçacak. Göğüslerimi örtme dürtüsüne direnerek ona yaklaştım ve kimliklere uzandım.

Son kadının kaçırılmasından bu yana ne kadar zaman geçtiğini ya da herhangi birinin nasıl öldüğünü bilmiyorum. Bu cevapları elindeki plastik kartlarda bulamayacağım. Ama isimleri, adresleri ve doğum günleri elimde olacak. Bu da bir şeydir.

Parmaklarım onlara kenetlenirken, o bırakmıyor. Burun delikleri alevleniyor, sanki beni içine çekmeye çalışıyormuş gibi lisansları geri çekiyor, beni daha da yakınlaştırıyor.

"Leo," diye fısıldıyorum. "Lütfen."

"Bu kötü bir fikir." Gözleri kapanıyor ve sertçe nefes alıyor. "Beni pişman etme." Çelişkili bir bakışla kimlikleri bırakır.

Uzak köşeye çekilip hızlıca göz gezdiriyorum, tanıdık bir şeyler arıyorum. Onları bana bağlayabilecek bir şey.

Üçünün adresi Alaska. Biri Kaliforniya. Beşincide duraklıyorum. Bir.

Gretchen Stolz. Wolf'un annesi. Leonid'i bıçaklayan kadın.
Iowa'dan mı?

Çok fazla soru var.

Bunlardan bazıları o kadar eski görünüyor ki, son kullanma tarihlerine göre en eskiden en yeniye doğru sıralayarak buradan başlamaya karar verdim.

Helena Weiss

Kaya Knowles

Gretchen Stolz

Jasmine Noel

Alyssa Yang

Helena Weiss'ın lisansının süresi yirmi beş yıl önce doldu. En yenisi olan Alyssa Yang'ın süresi ise sadece iki yıl önce doldu.

"Bunu uzun zamandır yapıyor." Buz gibi sessizliklerinde dağılmamaya çalışıyorum ama sesim kırılıyor. "Bir sonraki kadın da burada üstsüz durup, elinde *altı* kimlikle aynı soruları mı soracak? Bu işler böyle mi yürüyor?"

"Bunları gören tek kişi sensin," diyor Leonid. Başımı kaldırıyorum. "Neden?"

Cevap vermeyince kimliklere döndüm. İsimlerin hiçbiri tanıdık gelmedi. Hiçbiri Sitka yakınlarında yaşamamış. Fotoğraflarda yirmili yaşların ortasında genç ve güzel yüzler var. Belki de otuzlarında. Kaçırıldıkları zamanki yaşlarını belirlemek zor, ama doğum günleri...*vay canına*. Bugün yaşıyor olsalardı, bazıları kırklarında ve ellilerinde olurdu.

Helena Weiss gibi.

Leonid ve onun fotoğrafı arasında gidip geliyorum, ikincisi bulanık ve sarı.

Saçları kızıl olabilir mi? Leonid'in bazı özelliklerine sahip, aynı yüz şekli ve güçlü burun.

"Bu senin annen mi?" Ehliyetini gösterdim.

"Bana amını göster."

Vücut ısım yükseliyor, şok, öfke ve başka bir şeyle yanıyorum.

"Hayır." Fotoğrafı gösteriyorum. "Tıpkı ona benziyorsun." Bu tam olarak doğru değil. Biraz blöf yapıyor olabilirim. "Ama bana şunu söyle. Sen Fairbanks'te doğmuşken neden onun California'da bir adresi var?"

"Pantolonunu çıkar." Çenesi sertleşir.

"Aynı takımdayız. Pislik gibi davranmayı bırak."

"Bu kelimeyi dudaklarında duymanın çok çekici bir yanı var. Tekrar söyle. *Sık* de, ben de sana vereyim."

Bana aletini verecek ama aradığım cevapları vermeyecek mi?
Dudaklarımı birbirine bastırarak, ayağımı onun kışına sokmamak için iyi bir neden aradım.

"Elde edilmesi zoru oynamak." Alt dudağını emiyor. "Tıpkı öldürdüğüm tüm kadınlar gibi."

Kanım buza dönüştü.

"Yeter." Kodiak yerden kalkıp tehlikeli boyuna doğru yükseliyor. Öfkeli görünüyor, gözleri vahşi, yüzünü yeniden düzenlemek ister gibi kardeşine bakıyor. "Çık dışarı."

"Onun tarafını mı tutuyorsun?" Leonid yavaşça, tehditkâr bir şekilde bana doğru yaklaşıyor.

Eğer yumruk atmaya başlarsa, bunun için burada kalmayacağım. Kapüşonluyu yerden kapıp sütyensiz olarak üzerime geçiriyorum. Acelemden Kodiak'ın bana doğru uzandığını fark etmiyorum, ta ki kimlikler elimden alınana kadar.

"Bekle!" Onları geri almak için çabalıyorum.

Ruhsatlar sandığa geri konurken sert bir kolla beni geride tutuyor. Kapak tekrar yerine takılıyor ve sert bir tekmeyele korkunç zaman kapsülünü tezgâhın altındaki tozlu yuvasına götürüyorum.

"Bununla işim bitmedi." Leonid sandığa doğru hücum eder. "Frankie, çıkar şu lanet üstünü. Bir anlaşma yapmıştık ve bunu göreceksin."

Bu zalim erkek sözü dişlerimi dökmeme neden oluyor.

Sandık için daha sonra gelebilirim. Ayrıca, bu kimlikler sadece daha fazla varsayıma ve daha fazla soruya yol açacaktır. Bu kadınların kim olduğunu ve onlara ne olduğunu öğrenmek için, önümde duran iblislerden duymalıyım.

Kadınlarla ilgileri neydi? Onların katilleri mi? Oğulları mı? Sevgilileri mi?

"Sağlıklı düşünemiyorsun, göt herif." Kodiak onun yolunu keser. "Frankie, yukarı çık."

Yapmalıyım. Gerçekten yapmalıyım. Ama...

"Cevap istiyorum." Ne sakladıklarını öğrenmek için çaresizce onların sert duruşları arasında ileri geri bakıyorum. "Bu gizlilik niye? Bu işte beraberiz. Sana yardım edebilirim."

"Bana yardım edebilirsin," diye hırılıyor Leonid, "sikimin üzerine oturup ne kadar birlikte olduğumuzu kanıtlayarak."

"Hayır." Damarlarımda öfke ateşi yanıyor. "Seninle seks yapmayacağım."

"Orada durmuş sırlarımı talep ediyorsun ama en kirli sırrı bacaklarının arasında tutuyorsun. Ne saklıyorsun, Frankie? Aşağıda ezilmiş ve iğrenç misin? O cenin, sen onu yamaçta öldürmeden önce çiğneyerek mi dışarı çıktı?"

Öfke. Akılsız, kaynayan, öldürücü bir öfke.

Ellerim havada, parmaklarım pençe gibi, saldırıyorum. O zalim suratını kanlı şeritler halinde yüzeceğim.

"Gel, benim küçük iblisim!" Hınzırca gülüyor, kollarını uzatmış. "Sikim için gel!"

Kan kulaklarımda uğulduyor, görüşüm karanlık bir tünele dönüşüyor. Elim göğsüne temas ettiğinde, kaslı bir kol orta bölgeye dolanıyor.

Geriye doğru savruldum, döndüm ve mağara adamı tarzında bir omzun üzerinden fırlatıldım.

"Kodiak!" Baş aşağı asılı dururken, kaslı sırtına vuruyorum. "İndir beni!"

"Bırak onu, Kody." Leonid bileğimi kemik kırıcı bir şekilde kavradı. "Hemen şimdi."

"Eğer geri çekilmezsen," diyor Kodiak, "ona her şeyi anlatacağım." Kıpırdamadan duruyorum. İstedğim şey bu.

Lütfen, Kodiak. Lütfen, konuşmaya devam et.

"Pazarlık edecek bir şey bulamayacaksın." Bir elini Leonid'in bileğine doladı ve bacağımı kurtarmaya çalıştı. "Artık röntgen gösterisi yok. Artık anlaşma yok. Her şeyi öğrendiğinde, her şey biter."

"Ben böyle iyiyim." Kodiak'ın geniş omuzlarının etrafını göremediğim için boynumu büküyorum. "Lütfen söyle bana. Bana güvenebilirsin."

Aralarındaki havadan ateş fışkırıyor, nefesleri sıcak ve ağır.

Sonunda ayak bileğimdeki parmaklar gevşiyor ve kayıyor.

Kodiak topuklarının üzerinde dönüp beni bodrumdan dışarı taşıırken oda dönüyor.

Kapı arkamızdan kapanıyor ama Leonid'in intikam gök gürültüsü gibi çalkalanan öfkeli yüz ifadesini görmeden önce değil.

"Beni öldürecek." Parmaklarımı Kodiak'ın tuğla sertliğindeki Geri.

"Önce o benim için gelecek."

Vay anasını, kocamanmış.

Kodiak beni omzunun üzerinden yatak odasına taşırken, kendimi bir dağdan sarkıyormuş gibi hissediyorum. Sert, kaslı yamaçlar garip pozisyonumun altında yükseliyor ve alçalıyor. Her adımda sıcaklık artıyor, ondan, onun teninden akıyor, beni terletiyor ve yarı deli yapıyor.

Hiçbir bağırış ya da tekme onu beni bırakmaya ikna edemiyor. Görünüşe göre sağır olmuş.

Ve uyuşmuş.

Onu tekrar tekmeliyorum.

Kahretsin, kaburgalarım acıyor. İyileştiklerini sanıyordum ama bu pozisyon onlara çok fazla baskı yapıyor ve bana sadece beş hafta geçtiğini hatırlatıyor.
kaza.

Yatak odasında, kapıyı kapatıyor. Sonra, sonunda, ayaklarım Zemin.

"Buna hiç gerek yoktu." Geri çekildim, ürkek ve tedirgin bir şekilde Burada onunla yalnız olmak.

"Bütün gece gereksizdi." Gözlerindeki o vahşi, insanlık dışı bakış asla kaybolmuyor gibi görünüyor, ama şu anda özellikle güçlü. O Sanki kaçmamı istemiş gibi beni izliyor. Sanki en ufak bir hareket onun av güdüsünü tetikleyecekmiş gibi.

"Yoruludum." Yatıştırıcı hemşire ses tonumla konuşarak donup kaldım. "Şimdi uyumak istiyorum."

Nefes alış veriş derinleşir ve göz bebekleri büyür. Kapalı kapıya tehditkâr bir bakış atıyor, dişlerini gösteriyor ve gömleğini çıkarıyor.

Kumaş elinin etrafındaki bandaja takılıyor ve o onu kurtarmak için mücadele ederken ben de ciğerlerimdeki bronşiyal hava yolunu kurtarmak için mücadele ediyorum.

Tüm o parlayan bronz ten, kalın gece yarısı saçları, sıvı siyah gözler, günlerce süren yontulmuş çene çizgisi ve vazgeçmeyen bir fizik... *Bless*. Bu yaratık cinsel hayal kırıklığı yaratmak için doğmuş. Bir içkiye hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı. O lanet olası bir susuzluk tuzağı.

Buradaki erkeklerin nesi var? Burada bir şey mi var?
Su mu? Yoksa Denver annelerini, yavrularının

Buna mı dönüşecek?

Mükemmel erkek numuneler.

Nasıl göründükleri neden umurunda olsun ki? Çocuklu kadınları kaçırmaktaki motivasyonu neydi? O bir mühendis. Ama ne tür? Biyolojik mi? Genetik mi? Bu, yaşayan en seksi erkekleri alıp onlarla çiftleştirdiği sapkın bir üreme projesinin parçası mı? *Oh, Tanrım.* Ben burada mıyım?

Kuluçka makinesine ihtiyacı olduğu için mi?

Boğazım düğümleniyor ve yere düşen kıyafetleri görünce gözlerim açılıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Yatmaya gidiyorum." Kodiak pantolonunu çıkardı ve siyah boxer'ından başka bir şey giymeden karşımda durdu.

"Burada mı?" Gözlerimi onun yumuşak ama korkunç çıkıntısından ayırıyorum.

Baca

klar. "Burası benim odam."

"Başka bir yerde kalıyordun-" "Kırk iki gecedir."

"Sanki izinsiz giren benmişim gibi konuşuyorsun. Sanki kaçırılmamışım gibi,

uyuşturulmuş ve tahta bir sandığın içinde buraya getirilmiş." Öfkeli bir nefesle kapıya yöneldim. "Hepsi senin."

"Sen de burada uyuyorsun." Parmakları koluma dolanarak beni durdurdu.

"Seninle mi? Olmaz." Kavrayışında dönüyorum.

Tutuşunu sıkılaştırıyor. "Orada güvende değilsin."

Leonid'in vahşi ifadesi zihnimi dolduruyor ve beni duraksatıyor. Kodiak ondan korkuyor mu? Bu yüzden mi bu gece burada kalmak istiyor? Sanki basit bir kapı bu dinsizleri dışarıda tutabilirmiş gibi.

"Tamam, peki." Bıraktığında rahatlayarak geri çekiliyorum.

"Uykumun hafif olduğunu bilmelisin. Eğer bir şey denersen-"

"Ölü gibi uyuyorsun. Bir zombi sürüsü bile seni uyandıramaz."

"Nereden biliyorsun?" İçimi bir ürperti kaplıyor. "Ben uyurken buraya mı geliyorsun?"

"Şu an buradayım çünkü kardeşimle kavga etmek istemiyorum. Eğer sana dokunursa..." Çenesini ayarlar. "Bu gece hayatta kalamaz."

Kardeşini mi öldürecek? *Benim* için mi? Bu doğru olamaz, ama bu noktada neye inanacağımı bilmiyorum.

"Aranıza girmek istemiyorum çocuklar. Birlikte durmalıyız Kodiak.

Denver'a karşı birleşik bir cephe."

"Hiçbir fikrin olmadığı halde bunu söyleyip duruyorsun."

"Haklısın. Neler olduğunu bilmiyorum. Çünkü bana söylemiyorsun!"

"Uyu hadi."

"Örnek olarak." Öfkeyle parmağımı ona doğru salladım. "Kaç, kaç, kaç. Tek yaptığın bu! Neden benimle konuşmuyorsun?"

Bir elini yüzüne götürüyor ve yatağına doğru dönerek sırtını bana veriyor.

Acımasızca dövülmüş, ağır yara izleri olan sırtı.

Nefesim kesiliyor ve bacaklarım sallanıyor. Ona ne olmuş böyle? Sırtının bir santimi bile travmadan kurtulmamış, yaralar eski ve kaotik. Tek bir olayla oluşmuş olamazlar. Hayır, bunlar zaman içinde acımasızca rastgele şekillerde ve görünüşe göre birden fazla aletle yapılmış.

Bıçak yaraları, sanki biri onu atış talimi olarak kullanmış gibi, her tarafa dağılmış çürüklerle birlikte pürüzlü kesiklerden oluşan katmanları çaprazlıyor.

"Sırtına ne oldu?" Boğazımı sıkıyorum.

"Herkes senin büyülü hayatını yaşamadı." Lambayı kapatarak odayı karanlığa gömüyor.

"Bunu sana Denver mı yaptı?" Körlemesine uzanarak diğer yatağa giden yolu buluyorum. "Sana işkence etti mi?"

Yatağı ağırlığının altında gıcırdayarak yerini belli ediyor. "Senden önceki beş kadının değil de onun yaptığını mı düşünüyorsun?"

Haklı ama diğer seçeneği düşünmeyi reddediyorum. Bu adamla birlikte karanlıkta yatıp, o kadınların onu neden sırtından bıçakladığını düşünemem. Ve o kadınlardan birinin annesi olma ihtimalini de unutmayalım.

Wolf'un annesi Leonid'i bıçakladı, bu yüzden Kodiak'a da zarar verdiğini düşünmek bir sıçrama değil. Ama neden? Hayatından endişe mi ediyordu?

Tabii ki öyleydi. Ama Kodiak'tan?

Hayır, o yaraları hak ettiğini kabul edemem. Bu Denver'ın işi. Tehdit o. Öyle olmak zorunda. Aksi takdirde, çılgınca, kaçınılmaz bir şekilde boku yedim.

"Sakın bir şey denemeyin." Kodiak'ın derin kadife baritonu karanlıkta gürlüyor. "Senin aksine, benim uykum hafiftir."

Ne ima ettiğini bilmiyorum ama resmen tedirginim. Daha fazla soru soracak cesaretimi kaybettim. Zifiri karanlık sessizliğin içinde kıvrılırken, zihnim bana karşı dönüyor. Hoss'un çocukları ya da kurbanları hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Kodiak'ın yara izleri masum olduğu anlamına gelmez. Freddy Krueger'a, Darth Vader'a, Joker'e, Aslan Kral'daki Scar'a bakın.

Kötülük yüzündeki yara izi kadar açıktı.

Kodiak'ın sırtının durumu bana zihninin ve kalbinin durumu hakkında hiçbir şey söylemiyor. Katil bir manyak olabilir. Bir metre ötede uyuklayan bir psikopat katil.

Uykuya dalmam birkaç saatimi aldı. Uyumayı hiç beklemiyordum, bu yüzden yamyam çocuklarla ilgili bir kabusa dalmam sürpriz olmadı.

Hayatım için koşuyorum, açlıklarının hırıltılı, vahşi sesleri ve küçük ayaklarının hızla artan pırtırtıları tarafından kovalanıyorum.

Bileğim burkuluyor ve bebeğimi alan aynı yamaçtan aşağı yuvarlanıyorum. Ama bu sefer yamaç hiçliğe doğru düşüyor ve ben düşüyorum, düşüyorum, düşüyorum...

Gözlerimi açtım ve yatakta sıçradım. En azından oturmaya *çalışıyorum*. Bedenim hareket etmiyor. İstemli kaslarımın hiçbirisi -kollar, bacaklar, parmaklar, bilinçli kontrol altındaki herhangi bir şey- komutlarıma tepki vermiyor. Ama bilincim *yerinde*. Etrafımdaki her şeyi hissedebiliyorum - yatak odasındaki soğuğu, duvarlardaki ay ışığını ve yanıma yaslanan sıcak beton göğsü.

Kodiak.

O burada.

Benimle yatakta.

Neden, lanet olası neden, o benim yatağında?

Korku ve öfkeyle sersemlemiş bir halde avazım çıktığı kadar bağıriyorum. Ama hiç ses çıkmıyor. Ağzımı açamıyorum. Çenemi oynatamıyorum.

Ellerim karnımın üzerinde. Onları görebiliyorum ama hissedemiyorum. Onları çalıştıramıyorum. Neden çalıştıramıyorum? Görünmez bir güç alanı tarafından tutuluyormuşum gibi hissediyorum.

Kodiak uyandı mı? Bana mı bakıyor? Yüzünü görmek için başımı kaldıramıyorum. Ama bakışlarım hızlı, görüş alanımdaki her şeyin üzerinde geziniyor. İşte o zaman onu görüyorum. Gölgeye hiç benzemeyen bir gölge.

Kapının yanında, yerden birkaç santim yukarıda, çok karanlık, çok yoğun. *Çok çocuksu*. Siluet geziniyor, musallat oluyor, yaklaşıyor. Oh, Tanrım, bu Gülüyor musun?

Ses çıkarmak için çenemi germeye, başımı sallamaya, *çığlık* atmaya çalışıyorum. Ses çıkmıyor. Hareket yok. Tamamen felç. Kalbim hariç. Kaburgalarım öyle şiddetli çarpıyor ki, basınç damarlarımdaki kanı patlatıyor, kulaklarıma çarpıyor ve görüşümü engelliyor.

Kodiak bilmiyor. Arkasındaki şeyi görmüyor. Onu uyarmaya çalışıyorum, ses tellerimin çalışmasını emrediyorum ve bu sersemlikten kurtulması için tüm gücümle komut veriyorum.

Bunu yapabilirsin. Ellerini kaldır, lanet olsun. Ona uzan. Onun için çığlık at. Kendini bundan kurtar!

Bedenim tepki vermiyor. İçinde sıkışıp kaldım, bu donmuş kabusun içinde sıkışıp kaldım, kendimin üzerinde süzülüyorum, gölgenin beni tüketmesini bekliyorum.

Sonra, sanki lastik bantlar zihnimi bağlamış gibi, daralma kopuyor ve beni katapleksiden kurtarıyor. Nefes nefese kalıyorum ve ayağa kalkıp kendimi itiyorum, ancak boğucu kollar tarafından geri çekilip tutuluyorum.

"Frankie?" Kodiak'ın sesi bana karşı titreşiyor. "Neyin var?" "Kas atonisi." Odada hayaleti arıyorum ve hiçbir şey göremiyorum.

Gölge. Çocuk boyu siluet yok.

Gerçek değildi, ama lanet olsun, korkutucu hisler yapıştı.

"Ne?" Çenemi kavırıyor, göz teması kurmak için kaldırıyor.

"Uyku felci. Hareket edemiyordum."

"Bu yaygın mı?"

"Psikolojik stres yaşayan insanlar için olabilir." Bileğini iterek sinir bozucu dokunuşundan kurtuluyorum. "Tahmin et benim için ne zaman başladı."

Suçlu gibi görünme nezaketini gösterdi. "Gece terörü mü?"

"Sanırım. Bilincimin yerinde olması dışında. Ne zaman şiddetli, canlı bir rüyadan uyansam, tamamen farkındayım ama tamamen felç olmuş durumdayım. Ve halüsinasyonlar... Tanrım, en kötüsü de onlar."

"Ne hakkında halüsinasyonlar?"

"Çocuklar. Vahşi, insan yiyen çocuklar." Siyah bakışlarından güç alarak nefesimi sabitliyorum. "Başkaları da var mıydı? Başka çocuklar? Bebekler? Hamileler? Sen, Leonid ve Wolf'tan başka?"

Kolları etrafımda gevşedi ve kucağından rahatça ayrılmama izin verdi.

Yatağına dönmek için hareket etmiyor, gözleri hep tetikte, yüzümden hiç ayrılmıyor.

Mahrem bir an, karanlık ve kapalı. Gece yarısı güneşi ile kutup gecesini ayıran gölgede, kalp atışı ile sessizlik arasında, sırların paylaşıldığı bir alan.

Cevap vermeyince annesini ve benden önce gelen kadınları soruyorum. Sözsüz bir şekilde bana bakmaya devam edince Denver'ın planları için onu sıkıştırıyorum. Ona düzinelerce soru yönelttim ama sadece bir tanesi dikkatini çekti.

"Seninle güvende miyim?"

Son kelime ağzımdan çıkmadan, yaralanmamış eli enseme kenetleniyor ve dudakları dudaklarımı kaplıyor.

Yumuşak, dolgun, erkeksi, kavurucu sıcak dudaklar.

Bu kadar iddialı olmaları beni o kadar şaşırttı ki mücadele etmedim. Onun yerine kendimi ona açılırken ve dilinin tadına bakarken buluyorum.

Aman Tanrım, çok lezzetli ve toprak kokulu, saldırganlığın acı ısırmaları arasında yaban mersini ve votkanın ipuçlarıyla duyularımla alay ediyor. Öpücüğünün yakıcı sıcaklığında kendimi unutuyorum, ihtiyacı o kadar çığ ve çılgınca ki bilmiyorum Nerede olduğumu ya da ne yaptığımı.

Dudakları sanki içgüdüyle hareket ediyormuş gibi ustalıkla bana rehberlik ediyor, dili göğsümde garip, çırpıntılı titreşimlere neden olarak beni süpürüyor, yalıyor.

Tüylerim diken diken oluyor. Elim onun sert karnına dayanıyor, aramızdaki sıcaklık yayılıyor, içime işliyor, beni yakıyor. Tanrım, ne yapıyorum ben?

Ben evliyim.

Monty'yi

seviyorum.

"Dur." Onu iterek uzaklaştırıyorum ve o kadar hızlı geri çekiliyorum ki başım duvara çarpıyor.

Karanlıkta bana bakıyor, nefes nefese ve dudakları ıslak. Dili onları yalamak, öpüşmemizin kalıntılarının tadını çıkarmak için dışarı çıkıyor. Tanrım, bu çok ateşli.

Ve yanlışı.

Utanç midemi bulandırıyor, beni hasta ediyor.

Ben hastayım. Bu ben değilim. Ben bu kadar zayıf değilim... bu kadar bencil, aldatan, zavallı biri değilim.

Burası kafamı karıştırıyor. Zihnime zehir enjekte ediyor. Onu yenecek kadar güçlü değilim. Zihnim sağlamken olmaz. Eğer kaçmayı başarırsam, aynı kişi olacak mıyım? Aynada kendime bakabilecek miyim?

Yataktan kalkıyor ve adım adım uzaklaşıyor.

"Bunu neden yaptın?" Fısıldıyorum. "Neden beni öptün?"

Yere iniyor, kapıya yaslanıyor ve beni izlemek için yerleşiyor. Ya da sadece bakmak için. "Seninle güvende olup olmadığımı bilmek istedim.

Ben.

" Yani cevap olarak beni öptü mü?

Vahşi açıları, keskin hatları ve tehditkar kurt gözleri var.

Şimdi biliyorum ki ağzının tadı yanan meyveler ve orman yangını gibi. Ve öpücüğü sönmüyor. Dudaklarını bastırmadan, sıcak ve derin, dilimi karıncalandırarak, boğazımı yakarak ve sinir uçlarımı ayak parmaklarıma kadar dağılayarak yakmaya devam ediyor.

Hayır, onunla güvende değilim. Hiç güvende değilim.

OceanofPDF.com

Ağır bir nefes alma sesiyle uyanıyorum. Bu kaba bir ses, rafine edilmemiş, bir ağaca tırmanan aşırı büyümüş bir primat imgesini çağırıyor.

Bir gözümü açtığımda bir değil, iki tane aşırı büyümüş primat buluyorum.

Orada öylece durmuş, bir çift kıllı meme gibi bana bakıyorlar.

Kardeşlerim lanet olası ağız soluyanlar.

"Bugün olmaz, evcil hayvanlar." Yuvarlanıp gidiyorum. "Hasta olduğumu söyleyeceğim."

"Bugün yatakta olması gereken kişi benim." Kody beni saçlarımdan tutup geri çekiyor ve bandajlı elini yüzüme doğru itiyor. "Hatırladın mı?"

"Oraya mı gitmek istiyorsun?" Oturur pozisyona geçerek onu savuşturuyorum. "Evet, en son eğlenceyi kendin için nasıl çaldığından bahsedelim.

Gece."

"Eğlenceli mi?" Yüzü allak bullak oldu.

"Buna bıçak oyunu deniyor, bebeğim. Bütün çocuklar bunu yapıyor." "İşte bu yüzden seni hiç ciddiye almıyoruz."

"Beni ciddiye almak istemezsin." Tüm mizah sesimi terk ediyor.

"Ciddi olduğumda çirkinleşiyorum. Hiç iyi değil. Sıkılmış göt deliğini çürütür. Ve gerçekten berbat olan ne biliyor musun? Ne zaman sana çıplak ciddi halimi göstersem, tek gördüğün zayıflık oluyor."

"Bu doğru değil," diye homurdanıyor burnunun kenarını sıkarak.

"Benim zayıf olduğumu düşünüyorsun."

"Hayır-"

"Dün gece beni yolumdan ittin ve Barbar Conan gibi koca aptal pençeni masaya vurarak Denver'ı seni bıçaklaması için cesaretlendirdin. Çünkü bununla başa çıkamayacağımı düşündün."

"Wolfson-"

"Sen. Düşün. Ben. Zayıf!"

"Yanılıyorsun." Yaralı eline bakıyor, sesi de bir o kadar yaralı. "Bir daha asla oynayamayacağın düşüncesine katlanamazdım."

"Tanrı seni korusun." Dudaklarımı büzdüm. "En iyi avcımız sakatlandığı için hepimiz açlıktan ölebiliriz. Ama en azından hâlâ bir saksafoncumuz var."

"Haklı," diyor Leo Kody'ye. "Ren geyikleri bu yıl çok az. Kış için et rezervimiz yok. Eğer elin iyileşmezse -"

"İyileşeceğim."

"Dün gece havai fişekle ne oldu?" Kody'nin temkinli gözleriyle karşılaşıyorum, benim muayenem altında kapanışını izliyorum ve nedenini hemen anlıyorum. "Onu öptün mü?"

Bunu yüzünde görüyorum - pişmanlık, özeleştiri, bunu tekrar yapacağına dair mutlak kesinlik. Bildiğim kadarıyla, daha önce hiç bir kadını öpmemişti. Sefil hayatı boyunca *kimseyi* öpmemiş.

Bu hiç iyi değil.

"Ne oluyor, Kody?" Leo ona doğru döner. "Yapamazsın-" "Bu çok zengin, Leo." Aniden çarpan başımı ovuyorum. "Kaç tane Dilini onun boğazına soktuğun zamanlar oldu mu?"

Bana ters ters bakıyor. Ben de ters ters bakıyorum ve işte başlıyoruz. Bakalım bu sefer geri adım atması ne kadar sürecek.

Uzun sürmez.

Her an olabilir.

Kahretsin, gözleri güzel ama onu kadınlar için dayanılmaz kılan bu değil. Sırıtmaları. Her zaman sırtıyor. Saf, mutlak pislik. Karşı konulmaz. Bir kadın kalabalığının içine girse, sağ çıkamazdı.

Ama Frankie farklı. O diğerlerinden daha zeki. Garip, öngörülemez ve son derece nazik. Bu yüzden merak ediyorum... onu öptü mü Geri mi? Yoksa onu zorladı mı?

Hoss'un içinde sadece bir tane istekli kadın vardı, ama bunun hakkında konuşmuyoruz. Annem konusu yasak bölge.

Huysuz bir hırıltıyla Leo başka tarafa bakar.

"Dün gece ne oldu?" Bu sabah çok ketum olduğu için soruyu Kody'ye yöneltiyorum.

"Hiçbir şey."

"Odasında uyudu." Leo parlıyor. "Onunla *birlikte*." "Buna ne sebep oldu?"

"Leo ona kimlikleri gösterdi." Kody homurdanarak bıyıklarını kaşıyor. "Leo ve benim çocukken kaçırıldığımızı biliyor."

Teknik olarak, ben de kaçırıldım. Sadece o sırada fahişe annemin rahmindeydim.

"Onunla bir şeyler mi paylaşıyorsun?" Dişlerimi gıcırdatıyorum.
"Bunu gizli tutma konusunda anlaşmıştık. Ne olacağını biliyorsun."

Aptallar.

"O farklı," diye homurdanıyor Leo.

"Başka ne biliyor ki?"

"Ona kendin sor." Kody başını açık kapıya doğru eğdi.

Koridorda mı? Kulak misafiri mi?

"Orada olduğunu biliyoruz Frankie." Kody kollarını kavuşturur ve bekler. Saniyeler sonra, uykulu ve yataktan kalkmış gibi görünen Frankie ortaya çıkar,

kırmızı-sıcak görüntü. Sikim onun için ne kadar çabuk sertleşiyor. Biyolojik olarak imkansız olmalı.

Doğrudan bana bakışı, göz temasındaki baştan çıkarıcılık, bir vudu büyüsü gibi, doğrudan aletime enjekte edilen bir şehvet iksiri gibi geliyor. Libidomun hiç şansı yok. Onun varlığında zar zor düşünebiliyorum.

"Aile toplantısı mı?" diye soruyor. "Bensiz mi?"

"Sen aileden değilsin," diyor Leo acımasızca.

"Olsaydın da fark etmezdi." Sırıtiyorum. "Yine de seni becerirdim, şekerim

dudaklar."

"Duracak mısın?" Yatak odasına doğru ilerliyor, üzerinde bir sürü bir tişört ve uyku şortu giymiş.

"Neyi durdurayım?"

"Artık lakap takmak yok. Ve flört etmek yok." "Bana hayatımı nasıl yaşayacağımı söyleme."

Şortunun belindeki saten iple oynuyor, parmaklarının arasında defalarca geçiriyor, bana bakarken dalgınca okşuyor.

Lanet olsun, bunu hissediyorum. Her flörtöz okşamayı. Hayatımda hiç bu kadar kötü bir ip parçası olmak istememiştim.

"Kurt mu?" Elleri kalçasında bir yumruk haline gelmek için uzaklaşıyor. "Beni duydun mu?"

"Ne?"

"Sen imkansızsın." İç çekiyor.

"Ben de iç çekmeyi severim." Yüksek sesle nefes vererek ona en iyi nefesimi veriyorum. Doğuştan tiyatro oyuncusuyum.

Bana bakmaya devam ediyor, bıkkın, şaşkın ama belki biraz da eğlenmiş.

O anda bakire olarak ölmeyeceğimi anladım.

"Sen şey gibisin..." Kısa, şaşkın bir kahkaha atıyor. "*Elf* filmindeki Buddy'nin daha karanlık, daha güzel, daha şık bir versiyonu gibi."

"Daha mı güzel?" Çeneme dokunuyorum. "Garip bir soru ama evet, seninle yatarım."

Tekrar gülüyor, sanki beni komik bulmak istemiyormuş gibi ses patlamasında boğuluyor.

Tanrım, sıcak hissediyorum. Gülümsemesinin yanında ateş gibi sıcak. "Hanımefendi, bunu yaparken bana bakmamanız gerekecek."

"Ne yapacağım?" Geniş, muhteşem ağzı kulaktan kulağa kıvrılıyor.

"Gülüştün..." Kody yüzünü işaret ediyor, garip ve sinirli görünüyor. "Kurtul şundan. Bu çok..."

Çok seraphic ve yatıştırıcı ve gerçek nezaket dolu. Hiçbirimiz onunla ne yapacağımızı bilmiyoruz.

İstiyorum ama önce şeytanla bir anlaşma yapmam gerekiyor. "Dün gece sana ne söylediler?" Ona sordum.

"Bana diğer beş kadının ehliyetlerini gösterdiler. Üçü de sizin anneniz."

Şaşkınlıkla bakışlarımı kardeşlerime çeviriyorum.

Leo başını sallayarak bunu ona söylemediklerini onaylar.

"Yıllarca ayrı kaçırdınız, ayrı hayatlardan geldiniz ve farklı babaları var." Yatakta ayaklarımın yanına oturuyor, sesi nazik. "Hiçbirinizin kan bağı yok."

Tekrar kardeşlerime bakıyorum.

Leo kaşlarını kaldırıp omuz silkiyor.

"Harika." Hayal kırıklığı ses tonuma siniyor. "Bir bok bilmediğin zaman uyduruyor musun?"

"Ne yapmam gerekiyor? Sorularıma cevap vermiyorsun."

"Sana cevaplar sundum," diyor Leo.

"Kıyafetlerime karşılık!"

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Çenem düştü. "Onlara ne kadarını gösterdin? Göğüslerini gördüler mi?" Parmaklarımı saçlarıma geçirerek inliyorum. "Lütfen bana bensiz mallarını göstermediğini söyle."

Boynu gerildi.

"Kahretsin!" Yataktan kalktım ve parmağımı nefes alanlara doğru uzattım. "Siktirin gidin çocuklar."

"Hiçbir şey kaçırmadın," diye mırıldanıyor.

"Buna ben karar vereceğim. Hayır, gerçekten. Onlara ne gösterdiğinizi bana gösterin, ben de size dürüstçe geri bildirimde bulunayım."

"Wolfson." Ağır bir nefes alıyor. "Yetişkinlere uygun bir konuşma yapmaya çalışıyorum."

"Dün gece böyle mi yaptın? Eminim kardeşlerime *Temel İçgüdü*'yü uygularken çok yetişkin gibi davranmışsındır. Onlara ne verdin? Islak bir Geveze mi?"

"Ne? Hayır-"

"Kuru kullanışlı mı?" "Hayır-"

"Kokuda bir tane mi?"

"Dur. Tanrım." Ayağa fırlayarak ellerini saçlarına götürdü. "Göğüslerimi gördüler, tamam mı? Ve inan bana, bir daha olmayacak. Bir daha olmayacak. Bir kadınla ciddi bir sohbeti kaldıramayan erkek çocuklarla uğraştığım çok açık hale geldi."

"Yanılıyorsun." Başımı eğiyorum.

"Benim durduğum yerde değil."

"Genetik bağlantımız hakkında yanılıyorsun."

"Kurt," diye hırlıyor Kody uyararak.

"Biz akrabayız." Kardeşlerimle beni işaret ediyorum. "Tam olarak nasıl olduğunu bilmiyoruz ama aynı kanı paylaşıyoruz."

Yüz ifadelerimize bakarak odaya göz gezdiriyor. Kimse inkar etmiyor.

"Oh." Dişleri alt dudağına batıyor. "Nereden biliyorsun?"

"Denver bize söyledi."

İnanamayarak gözlerini kısar. "İnanamazsın-" "Denver'da pek çok şey var ama o bize yalan söylemez." Sallana sallana dolap. "Çocukken ne zaman kavga etsek, kanın, ailenin ve sadakatin öneminden bahsederdi."

"Ama anneleriniz farklı?"

"Evet." Yapacağım işler için rahat bir kıyafet seçiyorum. Bekliyorum.

"Denver...?" Nefesi titriyor. "İlişkileri var mıydı kaçırmadan önce annelerinizle birlikte miydi?"

İlişki mi? Pek olası değil. Hoss'tan uzakta yaptığı gezilerde onları becerdi mi? Muhtemelen.

Ya da annelerimiz birbiriyle akraba olabilir. Kız kardeşler mi? Kuzenler mi? Kim bilir? Kardeşlerim ve ben *nasıl* akraba olduğumuz konusunda farklı görüşlere sahibiz. Hemfikir olduğumuz tek şey, akraba olduğumuz. Denver bu konuda yalan söylemez.

"Bilmiyoruz," diyor Kody, beni şaşırtarak.

Bu konuşmanın bir parçası olması bile şok edici. Sanırım ondan uzak durmaktan vazgeçmiş. Onun yarasına attığı dikişler yüzünden mi? Elini mi? Ya da dün gece ona gösterdiği teni?

Ne gördü? Mükemmel yuvarlak toplar şeklinde kesinlikle sevimli göğüsler mi? Ve şimdi onun için hayatını feda etmeye hazır mı?

Sıcak, yapışkan bir his boğazımın arkasını kaplıyor ve göğsümü yakıyor. Bir parçasını onlarla paylaşmış olmasından nefret ediyorum. Onun herhangi bir parçasını kendime mal etmek istiyorum.

Onun her şeyini almak niyetindeyim. Bedeli akıl almaz ama ödeyeceğim.

Onun için her şeyi yaparım.

Kulağa çılgınca geliyor, benim kafamda bile.

İzolasyon ve sonsuz yalnızlık olmalı. Evet, işte bu. Aklımı kaybediyorum.

Belki de yıllar önce kaybettim ve kimse bana söyleme zahmetine girmede.

Ben dolaptan çıkarken Kody masadaki boş karalama kağıtlarımdan birini alıp ona uzatıyor.

"Bu ne için?" Alnı kırışıyor.

"Kitaplarımıza zarar vermeyi bırak." Kalbimin atış hızını iki katına çıkararak kalemlelerinden birini alıyor ve ona uzatıyor.

"Bunu biliyor muydun?" Kalemi kabul ediyor ve onay için bana bakıyor.

"Kody bir sapık, bebeğim. Sınırların ne anlama geldiğini bilmiyor."

"Konuşmayı seven birisin." Homurdanan bir ses çıkarır.

"Takipçi olmak için çok tembelim. Benim zehirli özelliğim onun beni takip etmesini istemek.

Ben."

"Şuna bir bakayım." Beni görmezden gelerek kalemi ve eskiz defterini aldı.

boş bir sayfa açıyor ve en üste bir şeyler yazıyor.

Kodiak Strakh.

Kafasından bir tutam saç kopararak eskiz defterinin üzerine bırakır ve kırıksıklığın içine doğru yönlendirir.

"Ne yapıyorsun?" Göğsüm sıkışıyor.

Sayfayı çevirir ve buna *Leonid Strakh* adını verir.

Leo hiç tartışmadan DNA albümüne bir saç teli bağışlarken gördüklerime inanmakta güçlük çekiyorum.

Bu konuyu bensiz mi konuştular?

Kody yeni bir sayfaya *Wolfson Strakh* yazarken midemde bir burkulma hissediyorum. Sayfayı bana uzattığında boğazım öfkeyle düğümleniyor.

"Bu çok zalimce." Gözlerindeki tehditkâr parıltıyla karşılaşıyorum.

"Hatta

Sen."

"Bu neden zalimce?" Aramıza girmeye çalışıyor.

Gözlerimi ondan ayırmadan ona dedim ki, "Bizim hakkımızda günlük tutmak

Bir şey var. Yani, ürkütücü, ama belki senin için katartıktır. DNA toplamak mı? Bunun işe yaramasının tek yolu kaçman. Ki bu da olmayacak. Asla." Leo'ya kaşlarımı çatıyorum. "Neden böyle bir umut icat ettin ki?"

"Beni buna dahil etme." Leo duvara yaslanmış, elleri ceplerinde ve ayak bilekleri çapraz. "Zararsız bir saç bağışladım. Hepsi bu kadar."

"Onu cesaretlendiriyorsun."

"Umut etmekte yanlış bir şey yok." Çenesini kaldırıyor.

"Eziyor, sevgilim."

Ona istediği kadar DNA verebilirler. Asla ışığı görmeyecek.

Günün.

Kody ağzını açtı.

"Onun farklı olduğunu söyleme." Onu işaret ediyorum. "O tamamen bir

Farklı türler bize iyi gelir. O Hoss'u asla terk etmeyecek, biz de öyle."

"Seni duyuyorum." Bana yaklaştı, gözlerini benimkilere dikti. "Şimdi beni duyuyorsun. Benim beklentilerimi yönetmek sana bağlı değil. Bebeğimi, işimi ve kocamı kaybettim. Elimde kalan tek şey umut. Bunu benden alamazsın ve almayacaksın, anladın mı?"

Her şeyin havası kaçıyor. Gözlerinde Tanrı vergisi gerçek bir öz varken sözlerinin özüne odaklanamıyorum. Gözleri, dudakları, inanılmaz kadın göğüsleri... Ah, kutsallığım. Ben zayıf bir insanım. Bundan daha zeki olduğumu sanırdım ama meğer ben sadece bir ölümlüymüşüm.

Yüksekte oturup alçaktan bakan Sevgili Babamız, bunu istiyorum.

O tam olarak cennetin nasıl görüneceğini hayal ettiğim gibi.

Dudaklarının hareketini izlerken, tek bir kelime bile duyamıyorum. Zamanın ve mekanın izini kaybediyorum. Ne kadar zamandır

Bakıyor muydum?

Uh, oh. Şimdi yaptım işte. Omuzlarını dikleştirmiş ve bir eliyle diğerini tutarken, ateşli, rahatsız ve her türlü kızgın görünüyor.

Söylediklerini dinliyor olmalıydım, ama odaklanamıyorum ve şimdi aletim hareket halinde, boxer'ımın içinde görünmek için zorlanıyor. "Sana hiç ne kadar seksi olduğunu söyleyen oldu mu-?"

"Ben ciddiym, Wolf."

"Ben de öyle. Sana her baktığımda kendimi yaşlı bir kadın gibi hissediyorum ve yaşlı bile değilim."

Dudaklarını dişlerinin arasına alıyor, ısırıyor ve gözlerini kaçırıyor, öfkesini tutmak için elinden geleni yapıyor.

"Bunu yapamazsın. Bana kızamazsın." Parmaklarım ona dokunma isteğiyle seğiriyor. "Seni mutlu ediyorum."

"Beni mutlu etmek mi istiyorsun?" Avuç içi yukarı bakacak şekilde elini uzatıyor. "Bana bir saç teli ver. Sadece bir tane. Özlemeyeceksin bile."

"Tamam." Boksör pantolonumun kemerini biraz aşağı indirdim ve kıllarımı ortaya çıkardım. "Keyfine bak."

"Kafandaki saçlar, moron." Leo duvardan doğrulur.

"Ya bu ya da hiçbir şey." Onun canlı yeşil bakışlarını tutuyorum. "Ne olacak

olabi

lir "Unut gitsin Frankie," diyor Kody onun arkasından.

mi?" Ama o çoktan harekete geçti. Ben daha gözümü kırpmadan, beni tam anlamıyla yakaladı.

kısa ve kıvrıcık.

Sonra eli titriyor.

Keskin, yakıcı bir acı gözlerimi sulandırıyor ve beni belimden ikiye katlıyor. "Ne oluyor lan?"

Sadece bir saç teli almadı. Bir avuç dolusu kopardı. "Bu işe yarayacak." Siyah bukleleri şeytani kitabının içine bıraktı- Muhtemelen derim hâlâ bağlıyken. "Teşekkürler, bebeğim." Sonra cadı odadan çıktı.

Hain, kötü, taşak patlatan cadı, öyle bir sikeceğim ki, benden uzaklaşmak şöyle dursun, bir daha yürüyemeyecek.

Strakh.

Kodiak'ın el yazısının izini sürerken kafamda sorular uçuşuyor. Eskiz defteri. Üçü için de aynı soyadını yazmış. Kadınların ehliyetlerindeki hiçbir isimle uyuşmayan bir soyadı.

Denver'in soyadı mı?

Denver Strakh.

Kulağa doğru geldiğine karar vererek kafamda birkaç kez tekrarlıyorum.

Dürüst olalım. Soyadını çalıntı çocuklarına aktarmak tam da narsist bir psikopatın yapacağı bir şeye benziyor.

Kodiak da mı psikopat? Dün beni ateş çukurunda bulduğunda ben de öyle düşünmüştüm.

Bu beni öpmeden önceydi.

Sıradan bir öpücük değildi. Sanki ona olan nefretimi pekiştirmek istercesine beni agresifçe, zorla öptü. Ama işe yaramadı.

Ondan nefret etmiyorum. Onu öptüğüm için kendimden nefret ediyorum ve daha da kötüsü, bunu tekrar yapması için can atıyorum.

Utanç midemi kemiriyor. Suçluluk duygusu dilimi ekşitiyor. Ben korkunç bir insanım ve Monty'yi tekrar gördüğümde yaptıklarımı itiraf etmek zorunda kalacağım. Ona her şeyi anlatacağım ve tüm kalbimle beni affedeceğini umacağım.

Kardeşler dağılır, yapılması gereken işleri yapmak üzere yola çıkarlar.

o gün için bitti. İş sıkıntısı olmasa da, kimse bana talimat verme veya beni yüksek öncelikli görevlere yönlendirme zahmetine girmiyor. Bu yüzden ben de

günün ilk yarısında kendi başımın çaresine bakıyorum. Ev temizliği, çamaşır yıkama, serada bahçe işleri... Hepsi kendini açıklıyor.

Beş hafta önce, bir kaçış planlamanın ötesinde bir şey yapmayı hayal bile edemezdim.

Şu halime bak, bana sorulmadan patates fidelerini gübreliyorum. Çünkü içten içe, büyüdüklerinde bunları yiyeceğimi biliyorum.

Hoşuna gitsin ya da gitmesin, kışı Hoss'ta geçireceğim.

Bu beni çok korkutuyor ama ne kadar çabuk kabullenirsem o kadar iyi. Gitmemin tek yolu o uçak ve bu da benim ya da onun

havacılığı öğrenmek için.

Denver bunun olmasına izin vermeden ölecek. Gerçekten, kafasına bir silah dayasam ve beni eve götürmesini söylesem, kurşunu seçecektir.

Onu vurabilir miyim? Sanırım vurabilirsin. Ama bu intihar olur. Pilotumuz olmaz. Çıkış yolu yok. Ve kışı geçirecek kadar bozulabilir yiyeceğimiz de olmaz.

Kilerdeki tahıl ve pirinç stokları bir insanı altı ay boyunca hayatta tutmaya yeter mi? Gerçekten bilmiyorum. Hayatta kalma becerilerim utanç verici.

Sanırım kütüphanedeki Foxfire kitaplarını okumalıyım. Birkaç gün önce rastladığımda çok sıkıcı görünüyorlardı. Kim deri tabaklamak, sabun yapmak, ayı avlamak, kulübe inşa etmek, tereyağı çalkalamak, ay ışığı yakmak, dut kovaları ve diğer çeşitli şeyler hakkında on iki kitaplık bir seri okumak ister ki?

Saçmalık mı?

Hoss'un adamlarının bu metinlerin her sayfasını hafızalarına kaydettiklerinden eminim. Ve hepsini de uygulamaya koymuşlardır.

İsteyeceğim son şey onlara bağımlı olmak. Eğer buralarda bir işe yaramak istiyorsam, kitapları okumam gerekecek.

Yine de planımdan sapmayacağım. Kışı çalı uçağıyla tanışarak geçireceğim ve karlar eridiğinde kaçacağım. Denver'ın oğulları ya benimle olurlar ya da olmazlar.

Bir sepet dolusu yemyeşil otlar -ki hiçbirini nasıl kullanacağımı bilmiyorum- seradan çıkıyorum.

Schhwaff!

Islık sesi başımın yanından torpille geçiyor ve ben donuyorum-nefesim, kalbim, kemiklerim.

Yanımdaki binanın duvarından çıkan bir okla karşılaşmak için döndüğümde buz gibi rüzgar yüzümü tokatlıyor.

Ağzım kuruyor ve bedenim geriye doğru bükülerek merminin kaynağına giden yörüngesini takip ediyor.

Avlunun karşısında, Kodiak bacaklarını omuz genişliğinde açmış, çenesini göğsüne dayamış ve vahşi gözlerini bana dikmiş duruyor. Yaralanmamış elinde bir arbalet tutuyor.

"Bana vurmaya mı çalışıyordun?"

Boğuldum. "Nişan alamıyorum."

"Bana vurmaya mı çalışıyordun?" Boynumu ovuşturup kesik olup olmadığını kontrol ederek tekrarlıyorum.

"Hayır." Bakışlarını omzuma doğru yöneltirken kaşlarını indiriyor. O yöne dönüyorum ve sağ taraftaki bir bankın üzerine dizilmiş alüminyum kutulara bakıyorum.

Sağa doğru.

"Bunu mu hedefliyordun?" *Tanrım*. Yeşillik sepetini tutuyorum, Kemiklerimdeki titremeyi bastıramıyordum. "Neredeyse bana vuruyordun. Saçımı kopardığına eminim ve hedefinin yakınında bile değilim."

"Bunu tek elle yapmak zor."

"O zaman yapma. Sonunda birini öldüreceksin. İyileşene kadar bekle."

"Yapamam." Hırlayarak sargılı elini ağzına götürdü ve bana doğru hışımla yürüdü. "Birkaç gün içinde ava gitmek için ayrılmak zorundayım."

"Gitmek mi?" Duraklıyorum, kalbim hızla çarpıyor. "Nereye? Nasıl?" "Güneye.

Yürüyerek."

"Ne kadar süre için?"

"İki hafta. Sürüler göç etmeden önce bitmiş olmalı."

"Yalnız mı gidiyorsun?"

"Evet." Omuzlarını silkiyor ve yaylı tüfeği kaldırarak tek koluyla teneke kutulara doğru beceriksizce eğiliyor. Bir kalp atışı ve bir oflamadan sonra silahı indiriyor. "Ben en iyi avcıyım."

"Şu anda değil, sen değilsin. Onun yerine kardeşlerinden birinin gitmesi gerekecek."

"Yeterince et getirmeyecekler." Kaşlarını çatıyor. "Kışı atlatamayacağız."

Teneke hedeflere dönüp bakıyorum. "Bir tüfek daha iyi olmaz mıydı?"

"Yay konusunda daha rahatım. İsabetliliğim daha iyi. Daha sessiz, daha hafif ve mermiler tekrar kullanılabilir. Uzun yürüyüşlerde taşımam gereken daha az şey var."

"Ne kadar

sürecek?"

"Uzun."

"Bana bundan daha fazlasını verebilir misin?" "Hayır."

Tartışmanın beni hiçbir yere götürmeyeceğini bildiğim için yanağımın içini çiğniyorum. "Erteleyemez misin? İyileşmek için kendine daha fazla zaman veremez misin?"

"İlk karla birlikte yaşamın ve kalorilerin durması gelir." Burnunun ucuyla bana bakıyor. "İlk ölen sen olacaksın."

"Ben de öyle duydum." Kollarımı kavuşturdum, sürekli tehditlerinden bıkmıştım. "Senin de şansın pek iyi görünmüyor dostum."

"Senin sayende."

"Bir şey değil." Yavaşça nefes alıyorum ve kavga çıkarma isteğimi geri çekiyorum. "Denver neden bu sorunu yarattı? Neden seni yaralayıp açlık mı?"

Uzun saniyeler boyunca kulübeye bakıyor, alnı düşünceli bir şekilde kırışıyor. Sonra çenesi granite dönüyor ve gözlerini kaçırıyor.

"Ne?" Ona doğru yaklaşım aradaki mesafeyi kapatıyorum.

Etrafımdan dolanıyor, kulübenin duvarından ateşlenmemiş sürgüyü kapıyor ve adım adım uzaklaşıyor.

"Kodiak." Beni her zaman görmezden gelmesinden nefret ederek peşinden koşuyorum. "Az önce bir şey fark ettin, değil mi? Denver hakkında bir şey? Neymiş o?"

Bacakları çok uzun, yürüyüşü çok kararlı. Onu bu konuda konuşturmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Bu yüzden konuyu değiştiriyorum.

"Bana neden yardım ettiniz? Defter ve saç örnekleri için mi?"

"Kurt haklı." Durmak için yavaşlıyor ama arkasını dönmüyor. "Buradan asla ayrılmayacaksın."

"Ama?"

"Ailemizi belgelemek ve bir kaçış planlamak zihninizi meşgul ediyorsa..." Bulutsuz gri gökyüzüne bakarak başının arkasını ovuşturuyor. "Eğer bu seni pes etmekten alıkoyacaksa, notlarını al." Kolu yanına düşüyor. "Kaçmanıza yardım etmeyeceğim ama yolunuza da çıkmayacağım."

"Bu iş nasıl bitecek? Denver ne planlıyor?"

Cevap vermeden uzaklaşır ve tütsü odasının arkasında kaybolur.

Lanet olsun, çileden çıkarıyor.

Birdenbire ürperdim, kollarımı ovuşturdum ve etrafımı taradım.

İşte o zaman hissediyorum. Yalnız kaldığım an, içeri sızıyor.

Pusuda bekleyen bir şeyin tehdidi. Arkamdan gelen hışırtı sesleri.

Titreyen gölgeler

benden önce. Bir yerlerde, her yerde pusuya yatmış bir şeyin tehditkâr varlığı.

Kalçamdaki silahı tutup, yukarı doğru koşarken her bir tüyüm diken diken oluyor.

merdivenleri çıktım ve içeri daldım. Kapı arkamdan kapandığında duvara yaslanıyorum.

Bir daha asla dışarı adım atmayacağım. Ya da en azından yılın geri kalanında.

Gün.

Birkaç saatlik basit işlerden sonra -toz alma, paspaslama, tuvalet fırçalama- notlarımı Kodiak'ın bana verdiği eskiz defterine aktarmak için kütüphaneye çekiliyorum. Öğle yemeğini atlıyorum ama akşam yemeğinde onlara katılmaya karar veriyorum.

Mutfığa girdiğimde çoktan yapılmış oluyor. Mercimek, kabak ve bir çeşit yağlı, gamlı et. Ne olduğunu sormuyorum. Sadece midemde bir şeyler olduğu için minnettarım.

Yiyecekleri ağızlarına tıktırırken kimse konuşmuyor. Başları eğik, canla başla ve bir amaç uğruna yemek yiyorlar, her lokmayı son lokmalarıymış gibi değerlendiriyorlar.

Çatallar tabaklara sürtünüyor. Sandalyeler gıcırıyor. Kirli çene hatlarının esnemesi ve ezilmesi dikkatimin çoğunu alıyor. Ama onların erkeksi özelliklerine odaklanmadığım zamanlarda, sırları üzerinde duruyorum.

"Bittiğinde neye benziyor?" Devam etmeden önce üç çift gözün bana çevrilmesini bekliyorum. "Denver'ın benim için yaptığı plan sona erdiğinde, bu neye benzeyecek?"

Bir çatal düşüyor, tabakta takırıyor ve gözlerimi Leonid'e çekiyor.

Sandalyesini geriye iter ve ayağa kalkar. "Olması gereken ile gerçekte olan aynı değildir."

"Bu şu anlama mı geliyor...?" Yutkunuyorum. "Diğer kadınların yaşaması mı gerekiyordu?"

"Tabii ki öyleydiler." Kurt gülüyor. "Bizim ne tür canavarlar olduğumuzu sanıyorsun?"

Ona kemerli bir bakış attım.

"Kimse onların ölmesini istemiyor. Denver bile." Leonid bulaşıkları lavaboya taşıırken o kadar sessiz mırıldanıyor ki onu zar zor duyuyorum. "Çok kırılgandılar."

"Ne oldu?" Korkudan midem bulanıyor.

Masanın karşısında Kodiak gözlerimle buluşuyor, uyarısı aramızda asılı kalıyor.

Burası seni öldürmek istiyor.

"Ölüm nedeni neydi?" Sabırsızlıkla mücadele ederek ellerimi kucagımda kenetliyorum. "İlk kadınla başlayalım. Helena Weiss." Onları yakından izlerken, vücut dillerinde onun Leonid'in annesi olduğunu gösteren hiçbir şey göremiyorum. "Hipotermiden mi öldü? Doğum mu? Ayı saldırısı mı?" Derin bir nefes alarak Kodiak'a bakıyorum. "Cinayet mi?"

Muhteşem yüzündeki çatık kaşlar derinleşiyor ve masadan uzaklaşıp bulaşıkları yıkıyor.

"Korku." Kurt pencereden dışarı bakar. "Korku hepsini öldürdü." Tüylerim diken diken oluyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Ah, benim küçük kırmızı dutum." Eğilip yüzünü yüzüme yaklaştırıyor ve sanki iki yaşında bir çocukmuşum gibi yavaşça konuşuyor. "Bu korkunun kötü olduğu anlamına geliyor, tamam mı? Zihinden beslenir. Ondan uzak dur, yoksa seni de yer. Buna izin veremeyiz."

"Anlamıyorum."

"Tepelerden uzak dur. Ya da uzak durma." Leonid bodruma giden koridora doğru yöneliyor, geri çekilirken ayak sesleri de azalıyor.

"Tepelerde mi öldüler?" Kodiak'a döndüğümde görünmez parmaklar boğazımı sıkıyor. "Sen de oraya gitmiyor musun? Yalnız mı?"

Ağzı keskin dişler ve ölümden oluşan keskin bir kesik oluşturuyor.

"Dışarıda, *ben* avcı."

Dışarıda. Burada. Nerede olduğu önemli değil, Kodiak yakınımdayken kendimi av gibi hissediyorum.

"Tepelerden bahsetmişken, kemikleri senin için çukura geri götürdüm." Kurt esniyor. "Bir şey değil."

"Bunun için sana teşekkür etmeyeceğim." Ürpererek kollarımı ovuyorum.

Omuz silkiyor, ellerini çırpıyor ve ayağa fırlıyor. "Sauna zamanı." Bulaşıklarını hızlıca yıkadıktan sonra kapıya yönelir. "Kömürleri ısıtayım."

Birkaç dakika sonra Kodiak onu takip etti ve beni mutfakta yalnız bıraktı.

Sadece cevapları araştırmak için bile olsa onlara katılmayı umursamazdım ama dışarı çıkmayı reddediyorum. Az önceki soğuk, kemiklerime korku salmaya devam ediyor. Saunaya sadece iki saniyelik bir yürüyüş olsa bile, soğuk karanlık kalbimin durmasına neden olacak. Belki hayal görüyorum ama altıncı hissim

Dışarıda bir şey olduğuna ve beni öldürmek istediğine yemin ediyor.

Duş almayı ve rahat pijamalarımı giymeyi tercih ederek merdivenlerden yukarı çıktım.

Zemin.

Bir saat sonra uykuya daldım.

Uykuya dalmak istememiştim ama bir süre sonra uyandığımda battaniyenin altındaki yatağında, başıma yapışmış nemli ve kısmen çözölmüş bir türbanla yatıyordum.

Doğrulup ıslak saçlarımdaki havluyu çözüyorum. Onu çıkarmadan uzandığımı hatırlıyorum. Bu sıcak pijamaları giydiğimi hatırlıyorum. Ama battaniyelerin üzerime sıkıca sarıldığını? Onu hatırlamıyorum.

Altı adım ötede, Kodiak karanlıkta kendi yatağında yatıyor, yüzü bana dönük. Gözleri kapalı mı? Saat kaç?

Saçlarımdan sıırıslıklam olmuş yastığıma dokunup ters çeviriyorum. Tekrar yatmadan önce geri kalanını tamamen kurutmam gerekiyor. Nefret ettiğim tek şey ıslak bir kafayla uyumak.

Yavaşça, sessizce yataktan kayıyorum ve kapıya doğru ilerliyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Kodiak'ın sert sesi beni olduğum yerde donduruyor. "Üzerimi battaniyelerle mi örttün?"

"Önce soruma cevap verin."

"Saçımı kurutacağım."

"Titriyordun, ben de üstünü örttüm."

İçimde hafif bir kıpırtı, bir sevgi seğirmesi hissediyorum ama buna güvenmiyorum.

Ona güvenmiyorum.

Kibarlık göstermesi bana zarar vermeyeceği anlamına gelmez. Benim güvenliğimi kendisinin ya da kardeşlerinin önüne koymayacağı kesin.

Yine de onu şekillendiren dehşeti görmezden gelemem. Denver'ın annesini öldürmüş olma ihtimali gibi. Ya da Denver'ın tüm annelerini, muhtemelen onlar genç ve korkmuşken gözlerinin önünde öldürmüş olması gibi.

En azından, annelerini kaçıran adam tarafından yetiştirildiler.

Sağlıklı bireylerle uğraşmıyorum. Sadece psikolojik travma seviyesi bile bildiğim her şeyin ötesinde.

Bu düşüncelerin soğukluğu beni aşağıya, kömür sobasının yanına oturup ısısının saçlarımı kurutmasına izin verdiğim mutfığa sürüklüyor.

Kulübenin sessiz sakinliğinde, soba çatırdıyor ve uğulduyor. Ama birkaç dakikada bir kulaklarım boğuk bir sesle çınlıyor. Bir ses mi? Bir inilti mi?

Nefesimi tutup dinliyorum ve uzun anlar boyunca olmayan şeyler duyduğuma karar veriyorum.

Ta ki ses tekrar gelene kadar.

Bir kadın sesi.

Nabzım yükseliyor, Denver'ın yatak odasına doğru sesi takip ediyorum. Evde miydi? Yanında birini getirdi mi?

Koridora girdiğimde panik göğsümde

düğümleniyor. Denver'ın yatak odasını karanlık

kaplıyor.

Ses tekrar geliyor ve dikkatim kütüphane kapısından sızan ılık çatlağında yoğunlaşıyor.

Yumuşak bir inilti fısıldıyor.

Ayaklarım ileriye doğru süzülüp beni daha da yaklaştırırken kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

Kapının açık aralığına ulaşıyorum, ses çıkarmayacak ya da gölgeleri karıştırmayacak kadar yavaş hareket ediyorum. Bir gözümü çatlağın üzerinde gezdirerek Leonid görünene kadar pozisyonumu ayarlıyorum.

Kucağından yukarı doğru fırlayan ereksiyonunun devasa, inkar edilemez silüetine bakarken elim ağzıma gidiyor ve nefesimi kesiyor.

Uzun, kalın ve damarları kabarmış pijama pantolonunun bel

bandının üstünden görünen görüntüsü dizlerimin titremesine neden oluyor.

Elini tabanına dayamış, parmakları okşar gibi kıvrılmış ama hareket etmiyor. Gözlerini odanın diğer ucuna dikmiş öyle hareketsiz oturuyor ki nefes alıyor gibi görünmüyor.

Ben de nefes almıyorum.

Bir başka kadınsı inilti sessizliği yarıyor ve bunun bir kayıt olduğunu fark ediyorum.

Dikkatini çeken şey bu. Uzak duvardaki televizyon ekranı. Seks sahnesi olan bir film izliyor olmalı.

Ya da bir porno.

Kütüphanede hiç müstehcen videoya rastlamadım, ama bu bir yerlerde bir zula saklamadıkları anlamına gelmez.

Burada yargılama yok. Porno izlemek bir suç değil ve onu memnuniyetle kendi haline bırakacağım.

Bir şeylerin doğru olmaması dışında.

Yumruğundan çok sert ve güzel bir şekilde çıkan siki tek bir vuruşla bile yatışmadı.

Bir erkeğin kendine dokunmadan porno izlemeyeceğini bilecek kadar çok erkek arkadaşım oldu. Kesinlikle bir heykel gibi oturup o şeyi koparmak ister gibi kavramaz.

Ayaklarımı sessizce kaydırarak, televizyon ekranı görüş alanımı doldurana kadar odaya bakışımı değiştiriyorum.

İlk başta görüntüler bir anlam ifade etmiyor. Bu odanın videosuna bakıyorum. Kütüphanenin. Ancak ekrandaki raflar, kütüphanedeki kitapların bir kısmını içeriyor.

Kitaplar ve filmler sergileniyor. Şu anda hareketsiz duran Leonid'in oturduğu koltuğun yerinde büyük ekose bir kanepe bulunuyor.

Ben de donmuş durumdayım, iki yabancının bu odadaki ahşap döşemeyi artık kaplamayan bir halının üzerinde sevişmesini izliyorum.

Zayıf ışıklandırma ve eski video kalitesi yüzlerini buradan görmeyi imkansız kılıyor. Erkek ham kemikli görünüyor, şaşırtıcı bir şekilde üstündeki fit kadından daha zayıf, sanki dünyadaki son günüymüş gibi ona biniyor.

Bu kabinde.

Bu odada.

Buz ciğerlerimi dolduruyor. Şok olmamalıyım. Buraya altı kadın getirildi. Tabii ki bu evde seks yapıldı -rıza dayalı, şiddet içeren ya da başka türlü.

Ama bu daha da berbat hissettiriyor. Bu konuda bir şey.

Öncelikle, kamerayı biri tutuyor. Videonun sallanmasından anlayabiliyorum. İkincisi, kimse onu zorlamıyor gibi görünüyor. Görünürde ona doğrultulmuş bir silah yoksa, kendi *isteğiyle* seks yapıyor.

Peki ya o? Bileklerini mi sıkıyor? Mücadele ediyor mu? Kesinlikle onun gibi değil. Hareket bile etmiyor.

Gittikçe daha yakına eğilirken, gözlerim süzülürken, nefeslerim hızlanırken, midem kalbimle birlikte batıyor...

Başım kapıya çarpıyor ve odanın içinde yankılanan, ruhumu parçalayan bir gıcırtıya yol açacak kadar hareket ettiriyor.

Nefes almayı bırakıyorum ve Leonid'in bakışları yavaşça benimkilere kayıyor.

İkimiz de hareket etmiyoruz. Kaçma dürtüsü tenimi buruşturuyor ama kılımı bile kıpırdatmıyorum. Denver'ın beni almasının nedeni, benden önce gelen kadınlar, bu evdeki ahlaksızlık, her köşede gizlenen sırlar - pek çok cevap o ekranda oynuyor olabilir.

Leonid'in gözleri beni rehin aldı. Saklanmak bir seçenek değil. İkimiz de açığa çıktık.

Kapıyı iterek açtım ve arkamdan kapattım. Nefesimi tutmaya ve aklımı toplamaya çalıştıktan sonra, onunla doğrudan yüzleşiyorum.

Normal bir insan aletini bir kenara koyar ve rahatsız edici seks kasetini kapatırdı.

Ama Hoss'ta normal diye bir şey yok.

Sanki eli Alaska'daki en öfkeli ereksiyonu boğmuyormuş gibi bana bakmaya devam ediyor.

Tepki vermediğim için kendimle gurur duyuyorum. Belki de travma birimindeki eğitimim yüzündendir. Ya da belki Hoss beni katatoni noktasına kadar kırdı. Sebep her ne olursa olsun, adamın tedirgin edici bakışlarını karşılayabiliyorum ve kendime sakin kalmamı emrediyorum.

Bilgi vermediği için ona soru yöneltmeyeceğim. Bu, onun mastürbasyon seansından atılmanın kesin bir yoludur.

Nefes nefese fısıltılar dikkatimi tekrar ekrana çekiyor. Kadının kıvranan vücudu adamın yüzünü görmemi engelliyor ve bir anlığına kadının siyah saçlarına, tanıdık yüz hatlarına takılıp kalıyorum...

Bu-?

"Kapat şunu!" Başını kameraya doğru çevirir ve bağırır, "Ne dedim ben Wolfson? Seni küçük sapık! Çık dışarı!"

Kanım donuyor ve kamera bir o yana bir bu yana savrulup yere düşüyor. Ayak sesleri uzaklarda kayboluyor,

Wolf'un ayrılışını işaret ediyor.

Kadın oyuncağına geri dönüyor ve onu eziyor. Ehliyetteki kadın.

Gretchen Stolz.

Wolf'un annesi.

Onunla seks yaparken bu videoyu kaydettiğinde kaç yaşındaydı?

Oh, Tanrım, hayır.

Yeni kamera açısı, kadının altına sıkıştırılmış çıplak adamı doğrudan görmeyi sağlıyor.

Bir erkek

değil.

Bir oğlan.

Gözlerim ekrana yapışmış bir şekilde ekrana doğru ilerlerken, boğazımın arkasındaki beyaz safra yakıyor.

Omuz hizasında kahverengi saçlar. Uzun, yağsız kaslar. Terden parlayan altın rengi bir ten. Başı kameraya doğru eğilmiş, gözleri açık, iki farklı rengi ortaya çıkarıyor.

Altın ve mavi.

Leonid.

Dehşet eklemlerimi kilitliyor ve keder kalbimi kavırıyor.

O çok gençti. Çok savunmasızdı. Sanki başka seçeneği yokmuş gibi onun altında kıpırdamadan uzandığını görünce midem bulanıyor. Hiçbir kısıtlama yok, ama o sadece bir çocuk ve o da lanet olası bir yetişkin.

"Kaç yaşındaydın?" Sesimi nötr tutmak için savaşıyor ve onun beni izlediğini görüyorum.

Beni izliyordu, üzücü videoyu değil. Eli şimdi hareket ediyor, shaftının kalın uzunluğu boyunca okşuyor.

"Dur." Karnım ağrıyor. "Konuş benimle."

"Sorularınıza cevap vereceğim." Tınısı gürlüyor, derin ve çakıllı.

"Sonra."

"Hayır." Nefretle titriyorum. "Bunu yapamam Leo. Lütfen."

"Hiçbir şey yapmanıza gerek yok. Sadece orada dur. Gelmemi izle." Açlık sesini kalınlaştırıyor ve çıplak göğsü terden parlıyor. "Siktir, Frankie. Sen. Çok. Lanet olası. Muhteşem."

Her kelimeyi kalçalarına vurduğu bir tekmeyle nokt alıyor. Yumruk.

"Lütfen, dur." İçim kıpırdanıyor, kısalan nefeslerinin sesiyle, yüz ifadesindeki zevk dansıyla ve muhteşem vücudunda dalgalanan kasılmalarla geriliyor ve zonkluyor. "Bu yanlış."

Gırtlaktan bir inilti çıkarıyor ve vuruşlarını hızlandırıyor. "Hiçbir şey daha az yanlış hissettirmemişti."

Buradaki hayatı hakkında bildiklerime bakılırsa, belki de haklıdır. Ama televizyondan Gretchen Stolz'un tecavüzcü iniltileri gelirken bunun bir parçası olmayacağım.

"Videoyu kapat."

Körlemesine kumandayı ararken omzumun üzerinden bakıp Leonid'in görüntülerdeki çıplak genç vücudunu hızlıca, klinik bir incelemeye tabi tutuyorum. Gretchen'in kalçalarının iğrenç sallanışının altında, karnı kusursuz. Yara izi yok. Onu henüz bıçaklamamıştı.

Yani bu kaydedildiğinde on altı yaşında bile değilmiş.

Ekran kararıyor ve ben ona dönüp sertleşmiş, aç ve yetişkin bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Kaç yaşındaydın?"

"On beş," diyor dalgınca, yumruğunu sıkarak. "Daha yakına gel." "Sana tecavüz etti." Bir adım öne çıkıyorum.

"İsteksiz mi göründüm?" Bakışlarımı tutarak pantolonunu indirdi.

"Bunu Wolf'un önünde yaptı. O ne olacaktı? Sekiz yaşında-yaşlı?"

"Ona gitmesi söylendi."

"Buna rıza gösterecek yaşta değildin. Denver mı düzenledi

Bu "Buna izin verdi." Boştaki elini kaldırarak bir parmağını kıvırdı.

mu?" "Daha yakın." "Bütün kadınların sana dokunmasına izin verdi mi?"

Bir adım daha atıyorum.

"Bunu yapmaya zorlanacak mıyım?" "İlgileniyor musun?"

"Olmadığımı biliyorsun. Seçme şansım var mı?"

"Gretchen sevişmeyi severdi." Dişlerini alt dudağına geçiriyor ve kendini daha sert okşuyor. "O diğerleri gibi değildi."

İçime karanlık, ahlaksız bir his çöküyor, suçluluk duygusuyla midemi bulandırıyor.

O kadının öldüğüne çok sevindim. O aşağılık, bencil kadın Leo'ya cinsel istismarda bulundu, Wolf'a da duygusal istismarda bulundu. Onlara zarar verdiği için ondan nefret ediyorum. Dahası, on beş yıl sonra Leo'nun hâlâ onu düşünerek tahrik olmasından nefret

ediyorum.

"Nasıl...?" Göğsümde bir korumacılık ve kıskançlık karmaşası düğümleniyor. "Nasıl farklıydı?"

"Korkusuzdu. Cinsel. Zalim." Dudakları ayrılıyor, serbest kalmasının peşinde koşarken daha hızlı nefes alıyor. "Bacaklarımı aç."

Omuzlarım çöküyor ve ben de onlarla savaşıyorum. Benden bir şey istemiyor.

Pijamalarımı çıkar. İçten içe yanan gözlerle bedenimi nasıl yalayıp yuttuğuna bakılırsa, içimde kızıştığını hayal ettiğinden eminim. Bunu hemen kapatmalıyım. Ama konuşuyor. Sonunda sorulara cevap veriyor.

Ayaklarımı birbirinden ayırıyorum ve kollarımı iki yanımda tutuyorum, beceriksizlikten titriyorum. "Sana kaç kez saldırdı?"

"O yapmadı-"

"Kaç kere, Leo?"

"Bilmiyorum," diye tersliyor, kapüşonlu gözleri beni tepeden tırnağa taciz ederken burun delikleri açılıyor, her yerime dokunuyor ve her zaman bacaklarımın V'sine geri dönüyor. "Amını görmek istiyorum."

"Hayır. Ne zaman

başladı?" "On bir

yaşındayken."

Dehşeti yüzümden atamıyorum. Tanrım, o sadece bir bebektir.

On beş yaşına kadar mı sürdü? On altı mı?

"Hiç kendi rızanızla seks yaptınız mı?" Mümkün olduğunca nazikçe soruyorum. "Başka biriyle birlikte oldun mu?"

"Seks yaptığım tek kadın o."

Dudaklarımdan rahatlamış bir nefes kaçıyor. "Neden? Diğerleri gerekli değil miydi?"

"Kadınlar yasak bölge."

Sürpriz başımı geriye atıyor. "Kurallar mı var? Ama sen dedin ki-"

"Kural yok."

"Anlamıyorum."

Atladığı bir şey var. Bir şey.

Son beş haftayı, flörtleşmeleri, çalınan öpücükleri, şifreli yorumları düşünüyorum.

Seks isteğe bağlıdır.

Kurt kuzuyu yer, aslan da kurdu yer. Bunu

seninle yapmayacağım.

Yapacaksın.

Hepsi bir şeylerin kaçınılmaz olduğunu ima etti.

"Kadınlar sana yasak." Bakışlarıyla beni canlı canlı yemesini izliyorum, eli sikinin üzerinde hiç yavaşlamıyor. "Tabii..."

Çenesi titriyor. Leğen kemiği yumruğuna sürtünüyor ve inliyor. "Bir anlaşma yapmadığımız sürece."

"Ne anlaşması?"

"Şeytanın pazarlığı." Hareketlerinin ritmi değişiyor, vuruşlar kısalarak sikinin başının altında hızlı pompalara dönüşüyor. Boşalacak.

Zamanım tükeniyor. "Şeytanın pazarlığı mı? Ne demek bu?"

Uyumsuz gözleri içine işliyor. Boynundaki kordonlar öne çıkıyor ve göğsünden uzun, şehvetli bir hırıltı yükseliyor. "Teslim ol."

Kalbimin uğultusu arasında cevabını zar zor duyuyorum, çünkü kalın boşalma ipleri yaralı karın kaslarından fışkırıyor. "Denver şeytan mı?"

"Senin sıran."

Uzun, yavaş bir göz kırpışıyla ani emri algılamaya çalışıyorum. "Senin için mastürbasyon yapmamı mı istiyorsun?"

"Bu bir

başlangıç." "Bu

bir hayır."

"O zaman çık dışarı." Başını koltuğa yaslar ve gözlerini kapatır. "Gidebilirsin."

"Ne?" Bu adamın cesareti! Ellerimi kalçalarımın altına sabitledim. "Biz bit-"

"Git." Varlığımı yok etmek istercesine parmağını sallayarak bana bakma zahmetine bile girmiyor.

"Beni bir çöp parçası gibi dışarı atamayacaksın."

"Siktir git!"

Ben ve otoriter erkekler hakkında şöyle bir şey var.

Hamileliğimi sonlandırmamı emrederse, kışını terk edeceğim.

Eğer bana dışarı çıkmam için bağırırsa, yüzüne vururum.

Zengin, tehlikeli ya da bir tanrı gibi inşa edilmiş olması fark etmez.

Hislerime kapıldığımda, onlara göre hareket ederim.

Bu adamda ihtiyacım olan bir şey var -cevaplar- ve ben gitmeye karar verene kadar gitmiyorum.

Bunu ona söylemek için ağzımı açtım, ama gözlerindeki titreşim bana Dur.

Bu bir uyarı titreşimi değil. Bu

bir acı titreşimi.

Gözlerini kaçırıyor, saklıyor ama ben ne gördüğümü biliyorum. Aynı Videoda genç yüzü kameraya doğru eğildiğinde gözlerinde duygu parlıyordu.

Umutsuz.

Perili.

O da karşılık verdi mi? Gretchen onu bu yüzden mi bıçakladı? Kodiak ve Wolf'u da mı avladı? Denver ile aynı tarafta mıydı? Bunun gibi başka videolar da var mı?

Tüm soruları patlatmak istiyorum ama Leonid'in ihtiyacı olan bu değil. Gitmemi istiyor ama onun da buna ihtiyacı yok.

Hoss'ta geçirdiği yirmi yedi yıl boyunca, hiç kimse ona sarıldı mı? Kollarını açıp teselli eden oldu mu?

Gitmemi emrettiğinden beri kılını bile kıpırdatmadı. Bakışlarını yumuşatmadı, aletini saklamadı ya da gövdesinden akan spermleri silmedi. Sanki boşaldığı zaman son kez sikişecekmiş gibi.

"Sana bir daha söylemeyeceğim." Ses tonundaki tehdit tüylerimi diken diken ediyor.

"Gitmiyorum. Ama söz veriyorum..." Yaklaşıyorum. "Artık yok bu gece sorular. Gündem yok." Yerde bıraktığı gömleği kaparak, ona bir hemşirenin vücut sıvılarıyla kaplı bir hastaya yaklaştığı gibi yaklaşıyorum - şefkat ve özenle.

Pantolonunu düzeltirken, kemerini devasa sikinin üzerine gererken ve atılmış gömleğini karnını temizlemek için kullanırken o çelişkili göz renkleri vahşi, güvensiz bir parlıtya bürünüyor. Sonra, göğsümde bir ağustos böceği sürüsüyle, yanındaki minderin üzerine diz çöküp kollarımı boynuna doluyorum.

Kaskatı kesilir. Nefesini yutuyor. Şaşırtıcı bir şekilde hareketsiz kalıyor.

Gerçek bir insana yakın bir şeye benzediği iki saniye geçtikten sonra her şeyi mahvediyor.

"Senin lanet merhametine ihtiyacım yok." Hırslayarak beni itti. "Madem bu kadar verici bir ruh halindesin, aç şu lanet bacaklarını."

"Yapma bunu. Bunu seksle ilgili hale getirme."

"*Bütün* mesele bu. Şimdi siktir git."

Videoyu görmemiş olsaydım duygularım incinirdi. Ama gördüm ve onun acımasızlığının acı dolu bir yerden geldiğini biliyorum.

En azından bir kısmı. Geri kalanı kötü yetiştirilme ve berbat davranışlar.

"Bu acıma değil." Ona tekrar sarılıyorum, ağzımı başının yan tarafına bastırarak hareketsiz kalmasını sağlıyorum. "Bu rahatlık. Bağlanmak yok. Al çünkü bunu herkese sunmuyorum."

Bana bok gibi davranan insanlara değil.

Dirseğimi boynuna dolandığı yerden kavırıyor, parmakları sanki bizi çözecekmiş gibi sıkıyor. Ama geri çekilmiyor.

Bunun yerine, kollarını iki yanına indiriyor ve kucağında hareketsiz oturuyor, duruşu sert ve nefesleri sığ.

Bırakmıyorum.

Soru sormuyorum, havadan sudan konuşmuyorum ya da bir arkadaşımı rahatlatmak için yapabileceğim gibi onu okşamıyorum.

Biz arkadaş değiliz.

Ne olduğumuzu bilmiyorum.

Ne, nerede, nasıl, neden - şu anda bir sarılmanın tesellisi dışında hiçbir şey yok.

Bu adamın buna ihtiyacı olduğunu biliyor. Ona bu şekilde dokunmadan acısının derinliğini fark edebileceğimden emin değilim. Acısını saklamakta, zalimliğinin altına gömmekte çok iyi. Ama tam burada. Doğal olmayan vücudunun sertliği. Ciğerlerinin hırıltılı salınımında. Ve nihayetinde, isteksiz rahatlamasında.

Nefes üstüne nefes veriyor, kas üstüne kas yapıyor, teslim oluyor, koltuğa gömülüyor, nefeslerini azaltıyor ve o muhteşem çenesini gevşetiyor. Kucağıma doğru eğilmiyor ama itmiyor da.

Elleri yanlarında duruyor ve ben bundan memnunum. Sarılmaya karşılık vermesine ihtiyacım yok. Cinsel bir şey yapmadan bunu yapabileceğinden şüpheliyim.

Ama belki bir gün.

Kaçtıktan sonra.

Ömür boyu psikiyatrik yardım aldıktan sonra.

Belki o zaman birilerine şefkat gösterebilirdi.

Dakikalar geçiyor, sıcak ve yavaş. Dışarıda rüzgar uğulduyor. Bir boru

üst katta inliyor. Ve Alaska'daki tek kütüphane olması gereken yerde, kollarımın arasında, iki kalbin atışları senkronize oluyor.

Bunu okumamak en iyisi.

Bu sadece bir kucaklaşma.

Bir noktada, ağırlaşıyor. Kendi ağırlığının iki katı gibi. Belki de hayal görüyorum.

Ama hayır, gevşek hissediyor. Ölü gibi. Hatta o kadar ölü ki, cüssesi beni aşağı çekiyor ve bu adamla olmayı hiç planlamadığım bir pozisyonda yan yana, göğüs göğüse yatana kadar bizi koltuğa yatırıyor.

Yüzüne bakmak için boynumu kaldırdığımda onu baştan çıkarıcı bir şekilde, mışıl mışıl uyurken buluyorum.

Tanrı merhamet etsin, çok *farklı* görünüyor. Ağzını çevreleyen oluklar...gitmiş. Dudaklarının kaba kıvrımı...gitmiş. Bakışlarındaki sertlik...gitmiş. Gitmiş. Gitti. Gitti. Gerginlik ve zalimlik çözüldüğünde, onun

Yüz hatları ona tatlı, zararsız bir adam görüntüsü veriyor. Muhteşem bir adam. Kalbim zaten kapılmış olmasaydı, ona hemen şimdi ve burada aşık olurum.

Bende ciddi bir sorun var ama bakmadan duramıyorum.

Kendimi kaçmaya ikna edemiyorum. O sıcak, sert dudakların benimkilere karşı olan ilahi tadını düşünmeden duramıyorum.

Gitmek için acelem olmadığından, Kodiak kapıyı açtığında beni tam olarak böyle buluyor.

Bakışları kardeşiyle benim aramda gidip geliyor, ileri geri, ileri geri ve her geçişte kaşları birbirine yaklaşıyor.

İnan bana, koca adam. Bu konuda benim de kafam en az senin kadar karışık.

Sonunda ağzını açtı ve ben de parmağımı dudaklarına götürerek

Onu. sustum.

Bir an için tartışacakmış gibi görünüyor. Düzeliyor, ağzı her zamanki huysuzluğuyla bükülüyor. Sonra odaya giriyor ve sandalyeden bir battaniye alıyor.

Leonid mutsuz horultular çıkarırken nefesimi tutarak kıpırdanıyorum, çözülüyorum ve katı kasların altından kayarak çıkıyorum.

Geri çekildiğim anda, Kodiak kardeşini bir yün kozasıyla örtmek için harekete geçiyor.

O uyuyan canavarı yatırırken, ben de ve serinin ilk Foxfire kitabını kaptım. Kapıda arkama baktım ve yutkundum.

Elini uzatarak tek dizinin üzerine çöken Kodiak, başparmağını Leonid'in şakağında gezdiriyor. Bu hızlı, zar zor dokunuş beni etkilememeli. Bu şekilde. Ama elimde değil. Ruhumdaki sızıyı sonuna kadar hissediyorum.

Hassas anlara bayılırım ve Kodiak gibi birinden böyle bir şey görmek, dünyanın daha önce hiç görülmemiş bir harikasına tanık olmak gibi olağanüstü ve değerli.

Gözlerimi kaçırdığımı hissedince geri çekiliyor ve bakışlarımı karşılıyor.

O tek bakışta çok şey söylüyor. Beni özel anını gözetlemekle suçluyor. Leonid'in kollarımda nasıl uyuyakaldığını sorguluyor. Ve ona saçımı kuruttuğumu söyledikten sonra burada olduğum için beni azarlıyor. Hepsi sözsüz.

Parmağımın bir kıvrımıyla, salonda bana katılmasını işaret ediyorum.

Işığı kısıyor ve yanımdan geçip gidiyor, bana da takip etmem için aynı parmak hareketini yapıyor.

Evin içinde, merdivenlerden yukarı çıkarken ve paylaştığımız odaya girerken ona ayak uyduruyorum.

"Ne oldu?" Kapıyı kapatır ve kapıya yaslanır.

"Sobanın yanında saçımı kuruturken bir kadın sesi duydum." Göğsüm ağrıyor. "Bir inilti."

Çenesi buzdan yontulmuş, sesi birden fazla bas notasında çatlıyor. "Bir video."

"Kaç tane video var?" "Ne gördün?" "Gretchen. Wolf'un annesi."

"Ve?"

Bana yem mi atıyor? Bana bir şey söylemeden önce ne gördüğümü anlamaya mı çalışıyor? Bu birden fazla video olduğu anlamına mı geliyor?

Test etmeye karar verdim. "Wolf kameranın arkasındaydı, annesini Denver ile seks yaparken filme alıyordu."

"Tekrar dene."

"Denver'la aralarında cinsel bir ilişki vardı," diyorum kesin olmayan bir inançla.

"Bunun videosu yok."

"Yani hiç seks yapmadılar mı?" "Öyle bir şey demedim."

"Hayır, söylemedin. Konuşup duruyorsun ve hiçbir şey söylemiyorsun!" "Videoda ne gördün?"

"Sen ve Gretchen-"

"Gerçeği." Sıkılı dişlerinin arasından boz bir ses çıkıyor. "Söyle Ben."

Gömleğinin altında, iyi tanımlanmış omuzları, onları sanki kendini fiziksel bir kavgaya hazırlıyor. Koşu ayakkabısının içinden bile, güçlü vücudunun her santimetresinin savaş için kenetlendiği çukurları ve tendonları seçebiliyorum.

Görmek için korkunç.

Kodiak Strakh gibi bir yaratık tarafından el üstünde tutulmak, idolleştirilmek ve korunmak bir şey olmaz mıydı? Monty benim için öyle. Ama o *bu* değil.

İçimden bir ses Kodiak bir kadını sahiplenseydi, ondan ya da doğmamış çocuğundan uzaklaşmadan önce dünyayı yakıp yıkacağını söylüyor.

"Ona öyle mi baktın?" Sorusu düşmanca bir tavırla geldi

Hırıltı

"Ne? Kim?"

"Bu gece. Leo'ya bana baktığın gibi baktın mı?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Yutkunuyorum, korkunç gerçekten korkuyorum

onun önerisinde.

"Buraya gel." Parmaklarını şıklatır ve önündeki noktayı işaret eder.

Onu.

Tabii ki itaat etmeyeceğim. Ama onun üzerine atlama dürtüsünü emir beni kırbaçlamıyor.

Aramızdaki kimya yanıcı, odadaki sıcaklığı yükseltiyor. Ona güvenmek için derin, ani bir arzu duyuyorum ve bu... şey, inanılmaz derecede şok edici, hatalı ve tehlikeli.

Haftalar süren tepkisiz, soğuk omuzlu ilgisizliğinden sonra, bana doğru fırlattığı nükleer bakış beni yakıp kül ediyor.

Kalbim göğsümden fırlamaya çalışırken geriye doğru sürünüyorum. Bacaklarımın arkası yatağa çarpıyor ve dengemi kaybederek kollarımı çeviriyorum.

Göz açıp kapayıncaya kadar çelik bir duvara dönüştü, sert ve ağır, bana çarptı ve ikimizi de yatağa götürdü.

OceanofPDF.com

"Çekil!" Kodiak'a ulaşabildiğim her yerden yumruk atıyorum. Altındaki hapsolmuş pozisyonumda tamamen boşa çaba.

"Leo'yu o videoyu izlerken bulduğunuzda ne yapıyordu?" "Ona kendin sor." Yumruklarımı işe yaramaz bir şekilde ona vuruyorum.

"Aletini çıkardı mı?" Vücudu benimkinin üzerine çöküyor, her hücrelerini, kemiğini ve kasını eziyor. "Boşalmasına yardım ettin mi?"

Geri adım atacak yerim, analiz edecek zamanım ve aramızda bir kumaş katmanı ve yeni bir yakınlık seviyesinden başka bir şey olmadan kapana kısıldım.

"Onu becerdin mi?" Alnı benimkiyle buluşuyor ve nefeslerimiz dans ediyor, uyum sağlıyor ve o kadar sıkı birleşiyor ki düşünemiyorum.

"Hayır." Çalmaya çalıştığı öpücüğü reddederek ağzımı başka yöne çeviriyorum. "Kodiak-"

"Kimse bana öyle demez."

"Kody. Lütfen, bırak gideyim."

"Bunu yapamam." Yanağını benimkine sürüyor, bıyıkları tenine değiyor. Eşini işaretleyen bir canavar gibi.

"Kes şunu." Boğuk bir inilti çıkardım ve altından kalkmaya çalıştım. Onu.

Çırpınışım ona bir açıklık veriyor, kalçalarını itmesine izin veriyor. Ağırılığı kalçalarımı daha da açmaya zorluyor ve şimdi vücudunun yakınlığıma nasıl tepki verdiğini tam olarak biliyorum.

Sert, kocaman ve ağır. *Her yerde.*

Kıyafetlerimizi çıkarsak bana karşı nasıl hissederdik? Ellerimiz okşamak için serbest olsaydı ve onun kalın boyu ıslak sıcaklığıma karşı engelsiz uzansaydı?

İslanmamalıydım. Beni becermektense öldürmeyi tercih eden bir adamdan tahrik olmak şöyle dursun, bunu düşünmemeliydim bile. Ama içimdeki küçük, aptal bir parça onun beni tahrik etmeden incitmeyeceğine inanıyor.

Özellikle de beni böyle tutarken. Kollarını bana dolamış ve burnunu kulağımın dibine sokmuşken, sadece burada uzanıp ereksiyonunun kalçamda zonklamasına izin vermekten memnun görünüyor.

Sonunda hareket ettiğinde, dudakları yanağımı okşuyor. "Bana Leo'yla ne olduğunu anlat."

Bu işin peşini bırakmayacak ve ben sessiz kaldığım sürece o da *beni bırakmayacak*. "Orada durmamı istedi, tamamen giyinik, ve onun mastürbasyonunu izlememi kapalı." Ağırlığının altında bir yudum hava almak için zorlanıyorum. "Teşhirci falan mı?"

"O bir röntgenci. Seni izlemek, kendini senin içinde hayal etmek ve boşalırken hipnotik gözlerine bakmak istedi."

"Oh." Boğazımı temizliyorum. "Şey, ben sadece videoyu açıkladığı için kabul ettim. Böyle bir şeyin açıklanabilir olduğundan değil. Bitirdiğinde ona sarıldım. O sırada sen içeri girdin."

"*Sarılmak* mı?" Sanki ilk kez söylüyormuş gibi ağzını kelimenin etrafına doluyor.

"İşte böyle." Vahşi hayvanı ürkütmemek için temkinli bir şekilde kollarımı geniş omuzlarına doluyorum. Parmaklarımı sırtında tam olarak birleştiremiyorum ama onu iyice kavradıktan sonra sıkıyorum.

Dudaklarının arasından şok olmuş bir nefes tıslıyor, ardından göğsünde derin, gırtlaktan gelen bir titreşim hissediyor.

Onu Leo'yu tuttuğum gibi tutuyorum ama bu farklı hissettiriyor. Heykel gibi oturmak yerine, dokunuşuma tepki veriyor. Nefesleri kısalıyor. Onun

kasları seğiriyor. Göğüs kafesinden sürekli bir memnuniyet mırıltısı yükseliyor ve *Tanrım*, elleri hareket halinde, kollarım ve omuzlarım boyunca kayıyor.

"Dur," diye törpüledim.

Burnunu benimkine daldırıyor, öyle yumuşak bir şefkatle sokuluyor ki, cinsel bir his vermemesi gerekiyor. Ama buna engel olamıyor. Adam sadece nefes alarak bile testosteron, erkeklik ve günahkâr bir duygusallık yayıyor.

O çok fazla. Çok güçlü. Çok büyük. Çok ateşli. Bacaklarımın arasında çok sert.

Sonra, evren benden nefret ettiği için, başını eğiyor ve boynumla omzumun birleştiği yere kenetleniyor. Dişleriyle.

Vahşi, ilkel sahiplenme.

Dudakları tenime değerken, güçlü bir çeneyle beni yerimde tutuyor ve yaralanmamış elini kaburgalarım boyunca kaydırıyor. Dolaşan parmaklarıyla her bir girintiyi izliyor ve daha da aşağıya inerek belimi demir bir kavrayışla kavlıyor ve beni yatağa sabitliyor. Beni dizginliyor.

Oda kaybolur. Zaman parçalanıyor. Ben onun altında erimiş sıvıyım. Hızlı kalp atışlarından oluşan bir su birikintisi. Boynuma doğru nefes alıyor ve ben hiç nefes alamıyorum, onun iddialı pençesinde tutsak, öldürücü darbeyi bekliyorum.

Yavaşça dişleri boynumu bırakıyor ve başı kalkıyor. Siyah gözleri benimkileri yakalıyor. Sonra alçalıp ağzıma kilitleniyorlar.

"Kody," diye fısıldadım. "Hayır."

Vites değiştiriyor, kalçalarını döndürüyor, her sert santimini bana doğru sürüyor. Agresif, boğucu, akıcı hareketler. Bana neyi sevdiğini gösteriyor. Ne istediğini.

Ağzım bir nefesle ayrılıyor ve daha önce reddettiğim öpücüğü alarak içeri dalıyor.

Boynumu bükerek bağlantıyı koparıyorum. "Hayır dedim."

Beklendiği gibi, dinlemiyor. Dudakları tekrar benimkilere kilitlendiği anda, tüm mantıklı düşüncelerini kaybediyor. Beni sadece öpmekle kalmıyor. Ağzımı yiyor, açıyor ve içindeki her yeri yalıyor. İncelik yok. Tamamen açlık, içgüdü ve kan pompalama.

Bacaklarının arasındaki canavara doğru pompalıyor.

Eğer bir şey yapmazsam, o canavarla hiç ummadığım kadar içli dışlı olacağım.

"Kody." Granit çenesini iterek nefes almaya çalışıyorum ve onun seks bağımlısı beynini kırmaya çalışıyorum. "Peki ya Denver? Buna izin veriyor mu? Bu şeytanın pazarlığının bir parçası mı?"

"Ne dedin sen?" Kıpırdamadan duruyor, parmakları kalçama batıyor. "Onunla bir anlaşma yaptın mı? Denver'la?"

"Siktir." Tedirginlikle parlayan bir nefes bırakıyor. Sonra beni tekrar öpüyor, hızlı ve öfkeli bir şekilde ve ellerini yüzüne bastırarak sırt üstü yuvarlanıyor. "Fuuuuuck!"

Rahatlama göğsümü genişletiyor.

"Bu ne anlama geliyor?" Fısıldıyorum. "Şeytanın pazarlığı mı?" "Hiçbir şey. Bir daha bundan bahsetme."

Bunu bekliyordum. Bu sorunun cevabı onların en büyük sırrını saklıyor. Bundan kolay kolay vazgeçmezler. Bunu kendim çözmem gerekecek.

Dışarıda buz taneleri cama çarpıyor, solgun gökyüzünden tükürüyor. Şimdiden sabah mı oldu? Kesin olarak bilmek imkânsız. İç saatim haftalar önce bozuldu.

Avuçlarını yüzünden aşağıya doğru sürükleyerek inliyor. Acı ve öfkeli bir hayal kırıklığı sesi.

Soğuk yatakta onun yanında kaskatı yatmak, omuz omuza, kırıslere bakarak- garip hissettiriyor. Uzun zaman önceki o utanç dolu sabah yürüyüşleri gibi.

Sonra aklıma geldi. Kody hiç ertesi gün deneyimi yaşamamış. Hiç ilişkisi olmadı. Sadece bir gece süren bir ilişki bile.

Bakire gibi öpüşmüyor ama olabilir. Yirmi beş yaşında mı?

"Denver buraya bir kadın getirmeyeli ne kadar oldu?" diye soruyorum nazikçe.

"Beş yıl."

Cevap verdiğinde çok şaşırdım. Bir cevap oluşturmaya çalışırken çenem açık kaldı.

"Yapma." Hırıltısı içimi kesiyor ve ağzımı kapatıyor. "Bu konuda başka bir şey söylemeyeceğim."

Beş yıl. Yirmi yaşında olacaktı. Kimdi o?

Hafızamdaki kimlikleri gözden geçirirken, bunun Alyssa Yang olduğuna karar verdim.

Onun lisansı en yenisi, sadece iki yıl önce sona eriyor.

Ona tecavüz ettiler mi? Arkadaş mı oldular? Sevdiler mi? Öldürdüler mi?

Neye inanacağımı ya da kime güveneceğimi bilmiyorum. Tek bildiğim artık burada olmadığı.

Artık hayatta değil.

Korkunun kötü ve tepelerin ölümcül olduğuna dair onca konuşma varken, gardımı almam gerekiyor. Bu adamların da benim gibi kaçırılmış olması önemli değil. Şeytan tarafından yetiştirildiler ve şeytan masumiyet doğurmaz.

Görünüşe göre ham, baştan çıkarıcı erkeklik üretiyor.

Keşke onlara karşı bağışıklığım olsaydı. En azından bağışıklımışım gibi davranmaya başlamalıyım.

Beni öpmelerine izin vermeyi bırakmalıyım.

"Bunu konuşmamız gerek." Yanıma doğru

kayıyor. "Evet. Kesinlikle. Etrafta öpüşerek dolaşamazsın-"

"Bu bir daha asla olmayacak, yani tartışacak bir şey yok." Yatağın kenarına tünemek için yükseliyor, dirseklerini dizlerine indiriyor ve ellerine bakıyor. "Leo ile her ne yapıyorsan artık durman gerekiyor."

"Ne yapıyorum *ben*?" Gözlerim parlıyor. "Hayır, hayır, hayır. Hepsi onun suçu." "Bunu sen kışkırtıyorsun."

"Tam olarak nasıl?"

Omuzunun üzerinden kaşlarını çatmak için dönüyor ve o karanlık, karamsar gözleri ağzıma kilitleniyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Sanırım ben de senin hareketlerini kışkırtıyorum? Dikkatini bilerek ağzıma çekip beni öpmeni mi sağlıyorum?"

"Evet."

"Ben evliyim, Kody. Kocamı seviyorum."

"Sonsuza kadar bu bahanenin arkasına saklanamazsın. Er ya da geç, evliliğin bir önemi kalmayacak."

"Bu *her zaman* önemli olacaktır."

"Kütüphanede gördüğün şeyi ele almamız gerekiyor." Arkasını dönüyor, dizlerinin üzerine eğiliyor ve parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor. "Kurt tüm videoları yok etti. Biri hariç hepsini. Leo'nun bir kopyasını sakladığını bilmiyor." "Onu gördün mü?" Midem yeniden bulanıyor.

"Gretchen'in Leo?"

"Videoyu hiç izlemedim. Ama ona ne yaptığını biliyorum. Ben de durdurmak için genç." Çenesini indirerek bir parmağını ve başparmağını göz kapaklarına bastırıyor ve derin bir nefes alıyor. "Unutmak mümkün değil."

"O...?" Kahretsin, bunu nasıl sorabilirim? "Seni ya da Wolf'u onu incittiği gibi incitti mi?"

"Hayır." İç çekerek ayağa kalkar ve yatağına doğru ilerler. Orada sırt üstü dönüyor ve gözlerini tavana dikeyyor. "Bildiğim kadarıyla Leo o videoyu yıllardır izlemedi. Şimdi saklandığı yerden çıkarmasının tek bir nedeni var."

Bakışları bana kayıyor.

"Şaka yapıyorsun." Boğazım daralıyor. "Bunu benim üzerime yıkma. Benim bununla hiçbir ilgim yok."

"Bir şeyleri

uyandırıyor sun." "Bu

değ il-"

"Dengeyi bozdun."

"Kafayı yiyorsun. Cidden, hepiniz aklınızı kaçırmışsınız. Daha önce hiç bu kadar dengesiz, dengesiz bir şeyle ya da biriyle karşılaşmamıştım, akli dengesi bozuk..."

Yüzünü öne çevirir, tavana döner ve gözlerini kapatır.

Ardından gelen sessizlik öfkemdeki alevleri körüklüyor. "Katılmıyor musun?"

"Işığ ı kapat."

"Denver götürdüğü kadınlarla seks yapıyor mu?"

"*Seni* becerdi mi?"

"Olmadığını biliyorsun. Kendimi sormuyorum."

Ayağa kalkıyor, ışığı kapatıyor ve tek kelime etmeden yatağa dönüyor. "Uyuyacak mısın?" Pembe alacakaranlığın içinde ona dik dik bakıyorum.

Sabah.

"Saat daha üç." Vites değiştirip sırtını bana veriyor. "Bazılarımızın önünde koca bir iş günü var."

"Evi temizledim ve sebzeleri topladım." Tüylerim diken diken oldu. "Bana ne yapılması gerektiğini söyle, ben de yapayım."

"Elini tutmak için zamanım yok."

O zaman onu takip etmek pahasına da olsa bir yolunu bulacağım.

Ertesi gün, tam olarak bunu yapıyorum. O uyandığında ben de uyanıyorum. Tıpkı onun gibi, ısırmalar arasında zar zor nefes alarak kahvaltımı yapıyorum. Ben yarasını kontrol edip bandajını değiştirirken o homurdanıyor. Sonra ona dışarıda katılıyorum.

Antrenman hedeflerine attığı her ıska ok arasında bana huysuz bakışlar fırlatıyor.

Bazen doğruyu hedefliyor ama bu nadiren oluyor.

Önümüzdeki birkaç saat içinde, isabet oranı daha da kötüleşiyor. Bu hızla giderse, kış bizi almaya fırsat bulamadan ölmüş olacağız.

Bunu dile getirmeye gerek yok. Her ıskalamada ruh hali daha da karanlıklaşıyor. Leo ve Wolf'un bütün gün yaptığı gibi onu yalnız bırakmak istiyorum ama gitmem için havlamadı. Beni burada istediğini düşünmeye başlıyorum.

Bazı nedenlerden dolayı, bugün onun arkadaşlığını tercih ediyorum. Çoğunlukla Leo konusunda kendime güvenmediğim için. Onu, videoyu ve yaptığım tüm hataları düşünmeden duramıyorum. Onu mastürbasyon yaparken izledim ve utanç verici, şehvetli bir tepki verdim. Aramıza mesafe koymak yerine

Uykuya dalana kadar kollarımı ona doladım.

Sonra Kody beni öptü. Tekrar öptü. Eğer ben de onu öptüysem, bilerek yapmamışımdır. Her iki şekilde de, daha iyi biliyorum.

Ne yapıyorum ben? Kodiak ile Monty'ye ihanet mi ediyorum? Leo ile Kodiak'a ihanet mi ediyorum? Bunların bir önemi var mı? Kemiklerim ateş çukurunda son bulursa, ölmeden önce kimi öptüğüm kimsenin umurunda olmaz.

Burada elimden geleni yapıyorum. Hayatta kalmaya çalışıyorum. Beynimi kullanıyorum. İttifaklar kuruyorum. *Survivor* programında

yarışmacılar böyle yapmıyor mu?

Ayrıca, bir sürü muhteşem, erkeksi, kırmızı kanlı erkekle ıssız bir yerde kapana kısılmış kaç kadın

Zayıflık anları mı? Kendime bahane bulmuyorum ama kahretsin, Monty'yi bir daha görüp göremeyeceğimi bile bilmiyorum. Kaçabilecek miyim ya da kaçtığımda beni bekliyor olacak mı bilmiyorum.

Eşyalarımı toplayıp onu terk ettiğimi sanıyor.

Tam olarak yapmak istediğim şey.

Yine de beni arıyor mu?

Yoksa her gün önüne çıkan bitmek tükenmek bilmeyen kadınlarla mı takılıyor?

Seks olmadan yaşayamaz. Onsuz bir gün bile geçirmiyor.

Nasıl başa çıkıyor?

Lütfen, Monty. Lütfen, beni bekle.

Tanrım, her saniye daha da acınası bir hale geliyorum. Buradan defolup gitmem gerek. İşime, kocama ve güzel hayatıma geri dönmeliyim.

Yan taraftaki ahşap bir sandığın üzerine oturarak Kody'nin duruşunu, parmaklarının hareketlerini ve arbaletin mekaniğini inceliyorum. Saatlerce varlığımı kabul etmiyor ve sonunda kabul ettiğinde, beklediğim son şeyi söylüyor.

"Senin sıran." Arbaleti uzatarak beni gözlerinin karanlık meydan okumasıyla yakalıyor.

Sesim boğazımda düğümleniyor. Ona nasıl kullanacağımı bilmediğimi söylemek istiyorum ama izlediğimi, öğrendiğimi ve her ayrıntıyı hafızama kaydettiğimi biliyor.

"Tamam." Ağır silahı kabul ediyorum ve kardeşlerine bakıyorum.

"Atölyede güvendeler." Kollarını, soğuğa dayanıklı kaslı kollarına doluyor. "Bakalım neleriniz varmış."

Frankie'ye kardeşlerimden uzak durmasını söyledim. Onu *uyardım*.

İlk katlanan sendin, Leo. İkmal odasındaki o duvara çarpışmayla sen başlattın.

Eksiklerimi biliyorum ama yüzüme karşı sergilediği o alingan, bağımlılık yaratan güzelliğiyle bana yardımcı olmuyor.

Neden bu kadar zor?

Diğer kadınların böyle bir uyarıya ihtiyacı yoktu. Biz gençken bile bizimle arkadaş olmaya ya da bizim tarafımıza geçmeye çalışmadılar. Bizler vahşi, medeniyetsiz çocuklardık ve onlar da bu çabanın boşa gittiğini anlayacak kadar zekiydiler.

Kaya Knowles denemiş olabilir ama koruması gereken kendi çocuğu vardı. Kody ile birlikte geldiğinde ben sadece yedi yaşındaydım ve bana bir bakış bile atmadı. Onu kaybettikten kısa bir süre sonra Gretchen bize katıldı, Wolf'a hamileydi.

Denver'in Wolf'u doğurmasına yardım ettim ve Gretchen'in bana bakışı... Tanrım, hala ürperiyorum. Kadınsı vücudunu sergileyerek, bacaklarını açarak ve kapüşonlu gözlerini benimkilere kilitleyerek, doğum eylemini müstehcen bir cinsel performansa dönüştürdü.

Sonraki sekiz yıl boyunca bana bakmayı hiç bırakmadı. Ya da performansını.

Denver'in kasalarına gelen diğerlerine gelince, tek yapabildikleri başlarını eğmek ve kendi boyunlarını korumaktı.

Sonunda onları kurtardığından değil.

Denver'in kadınları titreyen, çaresiz yaratıklara dönüştürmek gibi bir huyu var. Onları yakaladığı andan itibaren, korkmuş tavşan moduna giriyorlar. Sonuncusu, Alyssa, bir ay bile dayanamadı. Olay sırasında orada değildim ama sanırım sonunda kalbini durduran şey yoğun korku ve stres oldu.

Kaya birkaç hafta dayanabildi. Kody annesini hatırlamıyor ama ben hatırlıyorum. Görünmez olmak ve Denver'in acımasız cezalarını kışkırtmaktan kaçınmak için çok çalıştı.

Bütün kadınlar fırsat buldukça içlerine kapanıyor, çoğu ağlıyor ve sürekli korku içinde titriyordu.

Gretchen hariç.

Aklını kaçırmamanın bambaşka bir seviyesindeydi. Aslında burada olmak *istiyordu*.

Kulübenin kapısına yaslanıyorum, Frankie'nin dişlerinin arasına sıkışmış dilinin görüntüsüyle mest oluyorum.

Onun hikayesi ne? Kendi isteği dışında burada. Akli dengesi yerinde değil. Başını eğmeyi ya da emirlere uymayı reddediyor. Kendini koruma duygusu ya da hayatta kalma becerisi yok. Yine de burada.

Hala nefes alıyorum.

Neden?

Bir ayağı arbaletin üzengisinde, vücudundaki tüm kaslarla ipi çekiyor. Her inilti çekişte dili dışarı çıkıyor.

Hiç yardımcı olmuyor.

Yine de denediği için onu takdir ediyorum. O ilk kadın burada nasıl hayatta kalacağını öğrenmek için herhangi bir girişimde bulundu. Yine de, öğrenilmesi en zor becerilerden birini seçti.

Yayı kurmak güç ve denge gerektirir. Kody bunu Kolay.

Sakatlanmadığı zaman.

Bütün gün bununla mücadele etmesini izledim. Sürekli olarak Yaralı eliyle daha yavaş tel çekiyor. Bunu yapamazsın. Dengesini bozar. Doldurma, nişan alma, ateş etme. Yaralanma yüzünden tüm hisleri mahvoldu.

Wolf'un yerine cezayı almak için adım attığı gece. baskın elini uzatmadığını biliyordu. Bu hepimiz için ölümcül olurdu.

Zayıf elinde bir delik olsa bile, Wolf ve benden daha iyi bir avcı. Kimse onun tuhaf yırtıcılık içgüdüleriyle boy ölçüşemez. Avının kokusunu alma ve onu tek başına bir katil gibi dünyanın öbür ucuna kadar takip etme konusunda esrarengiz bir yeteneği var.

O zaman neden Frankie'ye yayı nasıl kullanacağını gösteriyor? Bir av gezisinde, yardımcı değil köstek olurdu. Ayrıca, Denver onun gitmesine asla izin vermez.

Yoksa yapar mıydı?

Boynumun arkası karıncalanıyor.

Bu yüzden mi Kody'nin ceza almasına izin verdi? Çok hesaplı biri, her zaman on adım önde. O bıçağı Kody'nin eline saplamadan önce av gezisini ve diğer tüm olası sonuçları düşündüğünden hiç şüphem yok.

Kapının pervazını iterek, arbaletin etrafındaki küçük, rahat kümelerine doğru ilerliyorum.

Kody ona dokunmuyor. Kolları sertçe yanlarında asılı duruyor. Ama aradaki boşluğu silmek istiyor. Ona binmek, içine tırmanmak ve kemiksiz. Yapamayacağını biliyor ve ben bu içsel savaşı, duruşundaki her sert esneme görüyorum. *Hissediyorum.*

Frankie bir anomali. Bizden korkmuyor. Diğerleri gibi değil. Bir parçası kardeşlerimde ve bende kurtarılabilir bir şeyler görüyor. Belki de bu şekilde başa çıkıyordur. Bu konuda yalnız olmadığına inanarak kendini kandırıyor. Burada müttefikleri olduğuna.

Bazen, gardını düşürdüğünde, bize bakar. Yüzündeki açıklanamaz parıltı, ışığı, cesareti ve güzelliği ile bizi kör ediyordu...

Bunun için ne denir?

Nezaket.

O sıcak, kaygan, alışılmadık bir his ve hepimiz onu kendimiz için istiyoruz.

Annemin bana nezaket gösterdiğini düşünmek hoşuma gidiyor. Kody de annesiyle benzer bir şey yaşamış olabilir.

Hoss'tan önce.

Başka bir hayat. Hatırlamak için çok uzun zaman önce.

Burada işimize yaramaz. Nezaket bir adamı yumuşatır ve yumuşak adamlar Kuzey Kutbu'nda hayatta kalamazlar.

"Zamanını boşa harcıyorsun." Frankie'nin arkasında durup narin kulağının altındaki boşluğa hafifçe nefes veriyorum ve hedefe doğrultulmuş yaylı tüfekte titreyişinden zevk alıyorum.

Diğer yanında duran Kody, başının üzerinde gözüme çarpıyor.

Yüzünde karanlık ve bulutlu bir şey dönüyor ve uzun zamandır ilk kez onu okuyamıyorum. Ne düşünüyor acaba?

Frankie bir çılgılık atarak bir ok fırlatır ve teneke kutuların birkaç metre önünde yere çarpar.

Fena değil.

Harika da değil.

"Birkaç gün içinde ayrılıyorum." Kody yaralı elini esnetiyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Ve..." Bunun nereye varacağını zaten biliyorum. "Yalnız gidemezsin."

Çenesi sertleşir. Yardıma ihtiyaç duyma ihtimali onu o kadar tedirgin ediyor ki bunu yüksek sesle itiraf bile edemiyor.

"Bu mu yani?" Frankie silahını indiriyor ve dönüyor, yeşil gözleri heyecan ve dehşetle eşit oranda şişiyor. "Seninle gelmemi istediğin için mi alıştırma yapıyorum?"

"Hayır." Kody'nin düşünceli ifadesine bakıyorum, geri adım atmasını bekliyorum.

Beni kaldır.

"Denver için bu noktaya geleceğini biliyordun," diyor kesin bir ifadeyle.

Frankie her zamanki sorularını sıralamaya başladı, dudakları titriyor ve

El kol hareketleri.

Kalbimin dörtlüğe koşuşundan hiçbirini duymuyorum.

"Başlıyor." Başını sallıyor ve kaşlarını çatarak kulübeye doğru dönüyor.

"Ne?" Sesi yükseliyor. "Ne başlıyor?"

"Wolf'u seninle gelmesi için ikna edebiliriz," diyorum ona.

Ağzı ince bir çizgi halini alıyor ve başı sert bir şekilde sallanıyor.

Doğru söylüyor. Adaşının aksine, Kurt avlanmaz. Tuzakları boşaltır ve eti işler. Ancak tepelere doğru yürüyüşe çıkıp işaretlerini, gösterişli kıyafetlerini, akan suyunu ve sauna zamanını geride bırakmayacak.

"O zaman ya o ya ben." Frankie'nin şaşkın ifadesini ve avluda ıskaladığı okları gözümün önüne getiriyorum.

"Ben." Dudaklarını kıvrıyor ve gözleri aramızda geziniyor, ne söylemediğimizi anlamaya çalışıyor. "Seninle geleceğim, Kody."

Ona ne zaman böyle demeye başladı? Bakışlarını yakalamaya çalışıyorum ama bana bakmayı reddediyor.

Lanet olsun, ne kadar derine kaydık? Geri dönüşü olmayan bir noktaya mı geldi? Wolf'un bizi sarmala sokan zayıf halka olacağını düşünmüştüm. Yanılmış mıyım?

Kody'nin ona bakışı, onu lanet bir muhafız gibi izlemesi

Köpe

k. *Hayır.*

Böyle bir şey olamaz.

"Ben gidiyorum." Yayın onun elinden alıyorum. "İkimiz

d
e

g
i
d
e
c
e
g
i
z

·
"

O
n
u

g
e
r
i

a
l
m
a
y
a

ç
a
l
l
ş
t
l
·

Başımın üzerinde tutuyorum ve Kody'nin bakışlarını buluyorum. Eğer üçümüz gidersek, durum kontrol altına alınabilir. Ben onu Denver ve Wolf'tan uzak tutabilirim, Kody de onu benden uzak tutabilir. Bire birde başarısız oluyoruz. Hiçbirimiz onunla yalnız kalamayız. O da Denver'la yalnız bırakılamaz. Düşüncelerimin Kody'nin gözlerine yansıdığını görüyorum. Aynı fikirdeyiz. Yayını indirip ona geri veriyorum. "Çalışmaya devam et." Ne o ne de ben asla Kody'nin seviyesinde av izi süremeyeceğiz. Yedi metre öteden ölü bir hayvanı vurabileceğinden şüpheliyim. Ama yayı kurmayı öğrenirse, Kody'nin yaralı elini önemli miktarda acıdan kurtarır.

En iyi seçeneğimiz bu.

En rahat kullandığım silah olan tüfeğimi alıyorum ve birkaç saatlik atış talimi için onlara katılıyorum.

"Ne kadar süre avlanıyorsun?" Yanaklarına hava üflüyor, kolları yayı kurma çabasıyla titriyor.

"On ila on dört gün." Kody onun elindeki ipi kavırıyor ve onu durduruyor. "Sağ elinle çok sert çekiyorsun. Dengeli tut."

"Deniyorum."

"Başarısız oluyorsun."

Gerginliği bırakır ve doğrulur. "Bu kadar uzun süre nerede uyuyorsun?"

"Küçük bir av kulübesi." Dalgınca güneye doğru ilerliyor.

"Ne?" Ağzı açık kalıyor, gözleri kocaman ve yuvarlak. "Şu küçük izole kulübe mi?"

"Bunu nereden biliyorsun?" Tüfeği indiriyorum ve onu dikkatle izliyorum. "Otuz mil güneyde. Hiç gitmedin."

"Uçaktan gördüm." Sesi cılız bir fısıltıya dönüşüyor. "İ düşündüm..." Pruva'nın emniyet mandalıyla oynuyor. "Orada birinin yaşadığını umuyordum."

"Bu yüzden kar makinesini çaldın." Farkındalık içime çöktü. "Oraya varıp yardım alabileceğini düşündün."

Gözlerinin üzerinde bir nem parıltısı yükseliyor ve gözlerini kırpıştırarak uzaklaştırıyor. "Orası *bizim* kulübemiz," diyorum soğuk bir sesle, anlasın diye. "Kimse yok

başka

."

"Anladım." Dişlerini gıcırdatıyor ve yayını kurmaya devam ediyor. Eldivenleri saatler önce çıkmıştı, parmakları çatlamış ve kanıyordu.

affetmeyen ipten. Ama durmuyor.

İnatçı kadın.

Bir ter damlası şakağından aşağı yuvarlanıyor ve gözlerim damlayı kiraz kırmızısı saç çizgisine doğru takip ediyor.

Tadını hayal ederek dudaklarımı yalıyorum. Teninin tadını.

Onun yumuşak

ağzı.

Küçük

memeler.

Pembe amcık.

Tehlikeli kadın. Çekici

tanrıça.

Çok cezbedici. Başka tarafa bakamıyorum.

Kardeşim de öyle.

Ah, lanet olsun. Şimdi de dudaklarını yalıyor.

Bu saçmalık. Birbirimize kenetlenmeli ve birbirimizi korumalıyız.

Bunu yapmanın tek yolu onu güvenli bir mesafede tutmaktır.

O sadece başka bir kadın. Denver'ın teslimatlarından biri. Bize karşı kullanmaya çalışacağı başka bir araç.

Onu becermeme engel olmaz.

Sikime binip adımımı haykırabilir ve ben fiziksel bir rahatlamanın ötesinde bir şey hissetmem. Bağlılık yok. Sevgi yok. Bu benim süper gücüm.

Bunun için Gretchen'a teşekkür etmeliyim.

Ama kardeşlerim ben değil. Onlar masum. Eğer içlerinden biri amın tadına bakarsa, her şey biter. Teslim olurlar.

Hepimiz riskleri biliyoruz ve tetikleyicilerden kaçınmak için kendi yöntemlerimiz var. Bunu yapabiliriz.

Sonraki iki gün boyunca atış talimi ve günlük işler saatleri tüketir ve her geçen dakika havayı bir korku duygusu sarar. Kody'nin yaylı tüfeğindeki ip gibi daha da geriliyor, geriliyor ve geriliyor.

Kimse sesini çıkarmıyor ama pencerelerden dışarıya dikkatli bakışlarını görüyorum, gözleri ve kulakları gökyüzünde, bir uçak bekliyorlar.

Üçüncü gün, nihayet duyuyoruz.

Motorun uzak mırıltısı ufukta belirdiği anda, ortak bir iç çekiş kabini dolduruyor.

"Tanrı'ya şükür." Mutfak masasında oturan Frankie sandalyeye yığılır ve başını ellerinin arasına alır.

Sonraki bir saat, uçağın boşaltılması, erzakların tasnifi ve envanterin

ıkarılması gibi işlerle geçti. Denver eve her zamanki yükünü getirmemiş.

Bu bir tedarik gezisi değildi.

"Orada her şey var mı?" Yanımda duruyor ve kar makinesi parçalarının olduğu kutuyu karıştırmamı izliyor.

"Sanırım öyle." Kapağı kapatıyorum ve ona dönüyorum. "Yolculuk nasıldı?"

Ağzını açıyor ve kapatıyor. Bakışları Frankie'ye kayıyor, Frankie ocağın yanında tek başına oturmuş, sert ve zeki gözlerle bizi izliyor.

"Ne oldu?" Boynum gerildi. "Ne oldu?"

İnsanların onun peşinde olduğu bir sır değil. O bir suçlu. Bir hırsız. Adam kaçırır. Aranır. Aranan bir adam. Belki de Amerika'nın en çok aranan adamı. Ve Kanada'nın. Muhtemelen Rusya'nın da. Kim bilir?

Kimliğinin hiç tespit edilmediğini, yüzünün hiç kameraya yakalanmadığını ya da bir görgü tanığı tarafından fark edilmediğini iddia ediyor. Buna inanmakta zorlanıyorum. Bunca yıldan sonra, mutlaka birileri onu suç işlerken görmüştür.

Bir şekilde radarın altında kalmış olsa bile, hikayesinde daha fazlası var. Bizden sakladığı geçmişinde daha fazlası. Yoksa neden emekli olmak için bu izole yeri seçti?

Annem ve ben onun ilkiydi. İlk kaçırlışı.

İlk esirleri.

Yine de Hoss'u bizi buraya getirmeden çok önce inşa etti. Kuzey Kutup Dairesi'nin kuzeyindeki bu saklanma yerini, önümüzdeki otuz yıl boyunca çocukları ve hamile kadınları kaçırma planlarıyla mı tasarladı? Yoksa buraya bir şeyden kaçtığı için mi geldi? Ya da birinden? Ve Adam kaçırmalar yalnızlığını yatıştırmak için sonradan aklına gelen şeyler miydi?

Ne oldu? Bakışlarını tutuyorum.

Gözleri kısıldı. Onun iyiliğini umursamadığımı biliyor.

Sadece kanatlarına ihtiyacım var.

"Kody." Bakışlarımı tutarken yüzünde karanlık bir sırıtma beliriyor. "Buraya gel."

Kardeşim yaklaşıyor, gözleri tetikte ve duruşu tehditkâr. "Elin nasıl?" Denver ona bakıyor.

"Zayıf. Ama

iyileşiyor."

"Enfeksiyon yok mu?"

"Hayır."

"İşte benim oğlum."

Kody hiç tepki göstermiyor. Her zaman soğuk ve kayıtsız. Ama içten içe öldüğünü biliyorum. Denver bir şeylerin peşinde. Hepimiz bunu hissediyoruz. Wolf bile,

Yeni karton sigarasına kendini tamamen kaptırmış gibi davranıyor.
Vücudundaki her nikotinli nefesle dinliyor.

Denver'ın sırtışı dikkatini tekrar Frankie'ye çevirdiğinde kayboluyor.
Asit boğazımın arkasını yakıyor. Ona bakmasından hoşlanmıyorum ve bu bir sorun. Umurumda olmamalı. O bakarken hiçbir şey hissetmemem çok önemli.
ona gelir.

Sırt çantasını kaydırarak, plastik ve kâğıtla kaplanmış yapraklı yeşil saplardan oluşan bir demet çıkarıyor.

Ne oluyor be?

Bir bıçakla ambalajı kesip çıkarıyor ve ortaya fuşya güllerden oluşan bir spreycıkıyor.

Mutfakta gezinirken ve buketi romantik bir jest gibi Frankie'ye uzatırken midem bulanıyor.

Gretchen burada yaşadığı sekiz drama dolu yıl boyunca ona hiç çiçek getirmede. En son ne zaman şahsen bir buket gördüğümü bile hatırlamıyorum. Belki de hiç.

Frankie koyu pembe-mor yapraklara bakıyor, vücudu kaskatı ve yüz ifadesi küçümsemeyle buruşmuş. Adam hediye kabul etmesini istiyor ama Frankie ona bir adım bile yaklaşmıyor.

İçimde endişe verici bir gurur duygusu kabarıyor, ardından bir tedirginlik ürpertisi geliyor.

"Bu ne için?" Ona uzanmıyor, gözünü kırpmıyor. "Senden hiçbir şey istemiyorum."

Hediyeyi uzatmaya devam eder ve sabırla onun fikrini değiştirmesini bekler.

Şimdiye kadar onun ne kadar inatçı olduğunu bilmiyor mu?

"Pekâlâ," diyor sonunda ve buketi masanın üzerine bırakıyor. "Size göstermem gereken bir şey var."

Onun için yaptığım şeyler.

Bilmiyorsun Frankie. Bunu senin için kolaylaştırmak için ne kadar uğraştığımı bilmiyorsun.

Bunun için beni suçlayacak. Her şey için. Ama bu yapılmalı ki hepimiz ilerleyebilelim.

"Kurt." Cebimden küçük bir hafıza kartı çıkarıyorum.

Tavrının tüm ağırlığıyla bir sigarayı yavaşça dudaklarının arasından kaydırıyor ve kıvrılan dumanın arasından bana bakıyor.

"Bunu televizyona yükle." Gözlerimi kısıyorum.

"Elbette, sevgili babacığım." Emrimi yerine getirmek için acele etmiyor, beni kızdırmak için mümkün olduğunca çok çaba sarf ediyor.

Umursayamayacak kadar dikkatim dağınık. Frankie'nin şu an bana ihtiyacı var. Hepimize ihtiyacı olacak.

"Neler oluyor?" Bakışları yüzümde gezinirken panikle parlıyor.

"Monty mi? Onu gördün mü? O iyi mi?"

Bir kolumu oturma odasına doğru uzatarak onu takip etmesini işaret ediyorum.

Wolf.

Cevaplara olan ihtiyacı onu kanepeye itiyor ve orada sertçe bir ucunda tünemiş.

Leo ve Kody onun peşinden koşarak odanın iki yanında onu ve televizyonu görecek şekilde yerlerini alırlar.

Wolf hafıza kartını yüklüyor ve ekranda tek bir video dosyası gösteriyor. Başımınla onaylıyorum ve o da başlatıyor.

Görüntüler başlarken Frankie'nin nefesi kesilir, bir yönetici ofisi gösterilmektedir. Peluş deri. Parlak ahşap. Pencerenin ötesinde karanlık bir gökyüzü.

Mekânı tanıyor. Tabii ki tanıyor. Masanın arkasında oturan adamı da tanıyor.

Kocasını son gördüğünde, o da tam bu sandalyedeydi.

Farklı bir video.

Bu sefer içmiyor. Evde öfkeli, hamile bir eşten kaçmıyor.

Bu kez, işte oylanmak için başka bir nedeni var.

Dikkati, kameranın görüş alanının ötesinde açılan ofis kapısına kayar. Görüntüleri tekrar izlememe gerek yok. Frankie'nin küçük elleriyle koltuk minderini sıkmasını, parmak eklemlerinin beyazlaşmasını ve omurgasının şokla sertleşmesini izlemeyi tercih ederim.

Burun deliklerinden keskin bir nefes ısıklık çalarak videonun hangi bölümünün oynadığını bana bildiriyor.

Hiç ses yok. Televizyondan değil. Oğullarımdan da. Ve ondan da. Artık nefes almıyor.

Sitka'yla olan son bağlantısı da korkunç bir anda ölürken, gözlerini kırpmadan ekrana kilitleniyor ve tek bir kasını bile kıpırdatmıyor.

Umudunun agresif bir bıçak darbesiyle ölmesini izliyorum. Aşkın güçlü bir hamleyle ölmesini izliyorum. Kocasını kendini başka bir kadının içine sokarken gözlerinden hayatın süzülüşünü izliyorum.

Ekranda, büyük memeli, yirmi iki yaşındaki ofis müdürü Masasının üzerine eğilir, yüzü aşağıya, kıcı yukarıya, eteği beline kadar itilmişken arkadan içine girer.

Kalçalarının durmak bilmeyen hareketi ve zavallı kıza vurduğu acımasız güç cezalandırıcıdır, acımasızlığın eşliğindedir.

Frankie'yi sık sık aynı acımasızlıkla beceriyordu. Onları yatak odası kamerasında ilk kez birlikte gördüğümde, vahşi bir sert sikmeden ne kadar hoşlandığını keşfettiğimde şaşırdım.

Genç esmerin de umurunda değil, gözleri faltaşı gibi açılmış, ağzı kulaklarına varıyor. Neyse ki videoda ses yok.

İki pompalı ahmak, yükünü boşaltmadan, prezervatifi atmadan ve bileğinin küçümseyici bir hareketiyle kıızı göndermeden önce yedi dakika dayanır.

Frankie'nin çenesi titriyor ve yüzü kayıp, özlem, kalp ağrısı, öfke ve ihanetle buruşuyor. Tüm bunlar anlamlı gözlerinde düğümleniyor, sonra gözlerini sıkarak kapatıyor ve titreyen dudaklarını dişlerinin arasına alıyor.

Oğullarım onu dikkatle inceliyor. Kocasını hiç görmediler ama ikisini bir araya getirecek kadar zekiler. Wolf özellikle Kızın tepkisiyle ilgilenen mavi gözleri kızın üzerinde geziniyor, acısının her ayrıntısını özüksüyor, sonra da aynı dikkati televizyondaki adama yöneltiyordu.

En küçük çocuğumun parlak bir zekası var ve bir an için fazla zeki olabileceğinden endişelendim.

Sonra keskin bir nefes verir ve mutfığa doğru adım atar. Dolap kapakları çarpıyor. Buz şingirdiyor. İçki mi hazırlıyor?

Gözümün ucuyla kilerden bir kavanoz Amarena kirazı çıkarıyor.

Oğlum *ona* içki hazırlıyor.

Titrek bir nefes alıyor ve bakışlarını benimkilere çeviriyor. Gözleri cam gibi ama kuru. Sert ve şeffaf. Yüzeyin altında daha çok aynısı var. Tedirgin edici bir boşluk. Onu sonsuza dek değiştirecek bir ölüm.

"O...?" Sesi her yöne doğru kırılıyor. "Aradı mı Ben mi?"

"Bilmiyorum. Arama ekipleri yok. Kayıp kişi yok ödül." Dikkatle televizyona bakıyorum. "Görünüşe göre yoluna devam etmiş."

Durumu yanlış anlamasından sapıkça bir zevk aldığımı ona söylemeyeceğim. Frankie'nin onu isteyerek terk ettiğine inanıyor.

Kimse Monty Novak'ı bırakıp gidemez ve bu onun ezilmesi imkânsız egosunu nasıl da ezmiş olmalı.

Leo nefesinin altında küfrederek ve ensesini tutarak arkasını döner. Benim tutkulu oğlum. Bir sıcak, bir soğuk. Haşlayıcı ya da buzlu.

Asla ikisinin arasında değil.

Kody gibi asla kayıtsız kalmaz. Beni çok şaşırtan bir şekilde bundan etkilenmiş görünüyor. Koyu renk gözleri sanki hile yapan benmişim gibi suçlayıcı bir şekilde kısıldı.

Büyüleyici.

Onu umursamak istemiyor ama kendine engel olamıyor.

Omurgamda bir zafer kıvılcımı çakıyor.

Ben yokken onunla aralarında bir şey olmuş olmalı. Bağ mı kuruyorlar?

Henüz sevişmiyorlar. Bu değişikliği anında fark ederdim. Ama kesinlikle bir şeyler hissediyorlar. Üç çocuk da sempati duyuyor.

"Başka var mı?" diyor monoton bir sesle. "Daha fazla video mu?"

"Evet." Aramızdaki kısa mesafeyi kapatıyorum ve onun kanepedeki sert duruşunun önüne çömeliyorum. "İki yıl boyunca onu izledim."

"Evet, biliyorum. Ama neden hala duruyorsun?"

"Ben değilim. Artık değilim. İki gün önce ofisindeki son kamerayı da kaldırdım."

"Ah." Başka tarafa bakıyor, ifadesi boş.

"Hayatımıza devam etme zamanı."

"Plan bu, değil mi? Artık dönecek hiçbir şeyim ve kimsem olmadığına göre, buraya yerleşmemi mi bekliyorsun? Hoss'u evim yapmamı mı?"

"Bunu senin için kolaylaştırmaya çalışıyorum. İnanmadığını biliyorum.

O-"

"Adı Aubrey. Geçen yaz onu işe aldı. Onunla tanışmıştım. birkaç kez. İyi bir kız. Çalışkan. Bekar. ocuğu yok." Sesi birkaç derece daha soğudu. "Bunların hiçbiri bunu kolaylaştırmıyor."

Omzumun üzerinden bakıyor, gözleri karanlık, hiçbir şey ele vermiyor.

Her zamanki öfke parıltısı bile yok.

Bu beni endişelendiriyor.

"İlişkiniz ne zaman başladı?" l bakışlarını bana çeviriyor.

"Aubrey ile mi? Sen gittikten sonra başladı. Ofiste çok zaman geçiriyor-"

"Her zaman uzun saatler çalışır." Bir yutkunuş zarif boğazından aşağı kayıyor. "Ofis müdürleri de yle."

Bir sürü ofis müdürü değiştiriyor. Hepsi Aubrey gibi genç ve güzeldir, üniversiteden yeni mezun olmuşlardır ve Monty Novak'ın milyarder sikine binmeye heveslidirler.

Frankie bu olaydan dolayı aşağılandıysa bile bunu belli etmiyor. Başka bir kadın olsa ağlar, çığlık atar ve odadan kaçardı.

Onun yerine dönüp bir yetişkin gibi yüzüme baktı. "*Aubrey ile mi dedin? Sanki kim sorusuymuş gibi. Başkaları da var mıydı? Diğerleri.*

Ofis müdürleri mi? Çalışanlar mı? Sen beni almadan önce etrafta dolanıyor muydu? Kadınları bize getiriyor mu-" Dudakları inceldi. "Onları evimize getirdi mi? Yatağımıza?"

"Frankie..." Yavaşça uzanıp yanağını okşadım.

Hiç irkilmiyor; bu da hissizliğinin bir kanıtı. "Cevap ver Ben."

"Bunu daha da zorlaştırma." Gözlerimi kısa süreliğine kapatıp ona bakıyorum.

kararlılıkla. "Sana yalan söylemeyeceğim."

"O zaman söyle bana." Dokunuşumu uzaklaştırdı. "Ya da göster

bana. Onun başka kadınlarla olan videolarını görmek istiyorum. Beni kaçırmadan öncekilerle başla."

"Yardımlı olmaz-"

"Ben yardım istemiyorum. Bilgi istiyorum. Bilgi istiyorum. Kendi gözlerimle görmek istiyorum."

Cevabım hoşuna gitmeyecek, ama ağzımdan kaçmadan önce Wolf.

Eline eski moda bir kadeh sıkıştırıyor, üzerinde iki siyah kirazlar. Bardağın dibinde zıplayan kirazlar, kadın bardağı geri çevirip bir dikişte içiyor.

Benimle göz temasını kesmeden boş bardağı Wolf'a uzattı.

Şişe zaten yanındadır ve hemen bir tane daha doldurur. "Diğer videoları oynat," diyor odun gibi bir sesle.

Wolf alanına doğru eğildi ve fısıldadı, "Onu böyle incittiğin için seni öldürebilirim."

Sonra kanepede onun yanına oturur ve tüm dikkatini ona verir.

Onunla daha fazla gurur duyamazdım. Sonunda kendinden başka birini savunuyor.

Ama öfkesi yersiz. Aldatan ben değilim.

Odanın öbür ucunda Leo huzursuz bir aslan gibi adım atıyor ve Kody Sessiz ve düşünceli haliyle, her ikisi de ona sabit bakışlarla bakıyordu.

Hava ağır geliyor, şöminenin sıcaklığı çok sıcak. Tehlikeli bir oyun oynuyorum.

Ona videoyu göstererek sadece bağlarını koparmasına yardımcı olmak istedim.

Devam et. Bunun onu umutsuzluğun eşiğine getireceğini biliyordum ama niyetim onu kırmak değildi.

O benim için iyi değil.

"Diğer videolar bende yok." Bir elimi kirli sakallarımda gezdiriyorum, umutsuzca bir duşa ve tıraşa ihtiyacım var. "Sadece bunu sakladım."

"Ne?" Gözleri yarıklara dönüşür. "Neden?"

"Bu yeterli değil mi? Acıya aç mısın?" "Ben gerçeğe aç biriyim. Diğer videolar nerede?" "Onları yok ettim. İhtiyacın yok-"

"Kanıtı ihtiyacım var."

"İçgüdüleriniz gerçeği bilir. Ona güvenin."

"Güvenmek mi? Bir daha asla." Sehpadan kumandayı kapar ve ekrandaki videoyu yeniden başlatır.

Şarkı çalarken ikinci burbonunu da yudumlar ve boş bardağı Wolf'a doğru uzatır.

Dolduruyor.

Videoyu izliyor. İçkisini

bitiriyor. Videoya tekrar

başlar. Bir burbon daha.

Başka bir tekrar.

Yedi dakikalık klibi tekrar tekrar izliyor ve yüz kiloluk bir kadının kaldırabileceğinden daha fazla içki içiyor.

Onun bu kendini cezalandırma, kendini tedavi etme fügüne girmesini izlemek beni rahatsız ediyor. O her zaman çok etkileyici biriydi ve ben onu çok şey yaşarken gördüm. En kötü zamanlarını gördüm. Onu evinden aldığımında. Bebeğini kaybettiğinde.

Belki de en kötüsü bu değildi.

Bu. Kocasının sadakatsizliği. Bu onun kırılma noktası.

"Bir aygır gibi yapılı." Wolf'a bir boş bardak daha uzatıyor ve videoyu beşinci kez yeniden başlatıyor. "Aygır gibi de sikiyor."

Buna bir son vermek için bir adım öne çıktım ama Leo benden önce davrandı.

"Yeter." Bourbon şişesini ve kumandayı alıp mutfığa götürüyor.

Adam döndüğünde kadın ayağa kalkıyor, ayaklarının üzerinde sallanıyor ve çenesini kaldırıyor. "Benimle ilişkini mi kesiyorsun?"

"Evet." Boş bardağı kızın elinden alıyor ve ulaşamayacağı bir yere koyuyor.

"Siktir git." Sesinde hiç öfke yok. Hiçbir duygu yok. O kadar robotik ki ürpertici.

Bu benim istediğim etkinin tam tersiydi. Onun kederli ve ağlamaklı olduğunu ve teselli için çocuklarıma yöneldiğini hayal ettim.

Yanlış hesaplamışım.

"Monty ile temas kurdun mu?" Bana doğru dönüyor, tam benim alanıma giriyor, parmak ucuna geliyor ve başını geriye doğru eğerek gözlerimle buluşuyor. "Onunla konuştun mu? Onu gördün mü? O seni gördü mü?"

"Hayır. Temas yok. Hepsine hayır."

"Saçmalık."

"Bu konuda sana yalan söylemeyeceğim." *Gerçek bu.*

"Onu ne kadar iyi tanıyorsun?"

Dilimi şaklatarak bir parmak eklemimi çenesinin altına geçiriyorum ve yüz ifademi yumuşatıyorum. "Onu ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Belli ki hiç iyi değil." Beni atlatıyor, tökezliyor ve geri dönüyor. "Ama onunla tanıştın. Onu tanıyorsun. Bu senin için kişisel bir mesele."

Ellerimi ceplerime sokuyorum ve onun odaklanmamış bakışlarını tutuyorum. Onu kaybediyorum. Onu sarhoşluktan kaybediyorum. Çok fazla içti ve yarın uyandığında kırık bir kalpten daha fazlasını emziriyor olacak.

"Buraya gel." Kollarımı uzatıyorum, ayakta durmak için destek ve belki yatağa gitmek için biraz yardım öneriyorum.

"Bir sik ye." Göğsümü itti ve geri çekildi.

Dikkati giriş kapısının yanında durup sigara yakan Wolf'a takılır.

Sanki hiç düşünmeden, zikzaklı ve kararlı yürüyüşüyle ona doğru sendeleyerek ilerler ve elini uzatır. Adam, kaşları çatılmış, alnında çizgiler oluşmuş bir halde eline bakıyor. Sonra bir tanesi dışarı çıkana kadar sigarasını sallar.

Çakmağa uzanırken, teklif edilen sigarayı almıyor. Tüm paketi ve çakmağı kaptığı gibi giriş kapısına doğru yürür.

Şaşkına dönen Wolf boş ellerine bakar. "Senin-" ön kapı çarpılır "-paltona ihtiyacın var."

"Ben hallederim." Leo, Wolf'un yanından geçip giderken iki palto alır Dışarı.

"Ne oluyor Denver?" Wolf kanepeye yığılır. "Kocası bir ve bunu ona söylemenin en iyi yolunun ona ihanetinin videosunu göstermek olduğunu mu düşündün?"

"Başka türlü bana inanır mıydı?"

"Muhtemelen hayır. Ama bu?" Parmağını televizyona doğru itiyor.

"Bu zalim."

"Ses tonuna dikkat et."

İki elini yüzünün önüne kaldırarak orta parmaklarını uzatır. Siyah sharpie mürekkebi desenleri bileklerinden parmak uçlarına kadar derisini tahrip ediyor. Saçmalıkları anlayamıyorum. Bir çocuğun sıkılmış karalamalarına benziyor. Bu Bunu görmek beni kızdırıyor. Wolf yetenekli bir sanatçı ve müzisyen. Keşke kendini verimli bir şekilde kullanabilseydi.

Belki de bu benim hatam. Ona karşı çok yumuşağım.

Yorgun bir iç çekiyorum. "Sence ona söylememeli miydim? Bilmeyi hak etmediğini mi?"

"Hayır. Bence onu bu işe alıştırabilirdin. Ona haberleri nazikçe verebilirdiniz. Eğer kabul etmeyi reddederse, ancak o zaman video gerekli olurdu."

"Ve senin yöntemin onun acısını azaltacak mıydı? İhanetini kabullenmesini kolaylaştıracak mıydı?"

"Şey..." Gözlerini deviriyor ve ağır bir nefes veriyor. "Hayır. Sen böyle söyleyince olmuyor."

"Beni canavarla karıştırmayın. Ona ben zarar vermedim. *O* yaptı."

Bir anlaşmazlık homurtusu dikkatimi Kody'ye çekiyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, geniş omuzlarıyla duvarı tutarak bana kararmış bir bakışla bakıyor. Çalkantılı, buruşuk, yargılayıcı bir bakış.

"Her neyse oğlum, çıkar ağzındaki baklayı."

"Hiçbir işe yaramaz." Kody alay ediyor. "Beni dene."

"Sen nefret dolu bir orospu çocuğusun." Bunu bekleyerek başımı salladım. "Ve?"

"İnsanları incitmekten zevk alıyorsun." "Böyle mi düşünüyorsun?"

Omuzlarını yuvarlıyor ve gözleri kapanıyor. Sırtındaki yara izlerini düşündüğünü biliyorum, nefes alıp verirken gerildiklerini ve çekildiklerini hissediyorum.

"Seni incitmekten hiç hoşlanmadım." Kargaşa. Karanlık. Pişmanlık. Onun çocukluğunu hatırladığımda damarlarımda dolaşan şey bu.

"Fark etmez." Keskin dişleri şeytani bir sırıtişla parlıyor. "Seni incitmekten zevk alacağım."

"Daha önce söylemediğin bir şey değil." Bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Yakında gitmen gerekiyor. Avlanabilecek misin?"

"Sayende yalnız gidemiyorum. Leo ve kızı alacağım." "Leo'yu alacaksın. Frankie burada kalacak."

"Ona arbaleti nasıl kuracağını ben öğrettim." Sanki umurunda değilmiş gibi omuz silkiyor.

Onun içini görebiliyorum. "Şu anda onun eline bir silah mı vermek istiyorsun?"

"Sakinleşecektir."

"Aşağılanmış bir kadın sakinleşmez. Ödeşir. Bacaklarının arasındaki organ seni düşman yapar. O öyle olmadığımıza karar verene kadar hepimiz düşmanız. Ve bu yakın zamanda olmayacak."

Dudakları sert bir çizgi oluşturuyor. Haklı olduğumu biliyor.

"Leo olmadan avlanabilir misin?" Ben soruyorum.

"Hayır." Burun delikleri titriyor. Ne söyleyeceğimi biliyor ve bundan hoşlanmıyor.

"İkiniz önümüzdeki birkaç gün içinde buradan ayrılacaksınız."

OceanofPDF.com

Geriye dönüp baktığımda, videoyu o kadar çok izlememeliydim.

Keşke hiç görmeseydim.

Bana işkence ediyor, görüntüler o kadar açık ve net ki görmeden edemiyorum. *Onu* görmezden gelemiyorum.

Aç ifadesi. Kendini gömdüğü aciliyet başka bir kadının içinde. Kadının ıslaklığı lateksle sarılmış aletinin üzerinde parlıyor. Elleri kadının belinde kenetlendiği an, başı geriye düşüyor ve dudakları serbest kalmayla ayrılıyor.

Her grafik detay bana işkence ediyor, öyle ki artık Uyu.

İki gün oldu.

Ve gözyaşı yok. Tek bir burun çekme bile yok.

Bu beni sert bir kız mı yapar? Yoksa sosyopat mı?

İçimde, kısırım. Cansızım. Hiçbir şey yok. Bu her ne ise, her ne ise İnsan gibi hissetmemeye başladım.

Soğuk rüzgara karşı gözlerimi kırptırıyorum ve paltomun içine daha da gömülüyorum.

Önümde, ıssız tundra sonsuzluk sınırına kadar uzanıyor. Benim Atölyenin arkasındaki yamaçtan baktığımda, uçurumun altındaki nehre nereden düştüğünü göremiyorum.

Ama ben duyuyorum.

Şiddetle akan suyun gürültüsü havayı dövüyor. Türbülânsta teselli buluyorum. O olmadan, nehirden gelen güç olmadan, Hoss'un ısınması, ışıkları ya da diğer şeyler için elektriği olmazdı.

Seks kasetleri gibi.

Bunlardan daha fazla görmeden gidebilirim.

Arazinin bu kısmına ilk kez geliyorum. Spor ayakkabılarımın beni neden buraya getirdiğinden emin değilim. İki gündür amaçsızca koşuyorum.

Kaçamadığım şeyden kaçıyorum.

Monty'nin ihaneti boğazımda binlerce kilo ağırlığında. Sert ve şişmiş, bir tümör gibi büyüyor, yanıyor, zonkluyor, beni etrafında yutkunmaya zorluyor.

Ancak dışarıdan bakıldığında, zırhlı bir kayıtsızlık yeleği giyiyorum. Herkese kızgın olmadığımı söylüyorum. İncinmediğimi. Kimsenin benim üzerimde böyle bir gücü yok.

Buna inanmak istiyorum.

O olacak kadar inatçıyım.

Peki neden dikkatimi uçurumun kenarından çekemiyorum? Neden kendimi ona doğru koşarken, üzerinden geçerken, ayaklarımın altında havadan başka bir şey kalmayana kadar koşarken hayal ediyorum?

Bu kolay bir çözüm. Yeryüzünden kaybolmanın ve bundan kaçmanın en kolay, en kesin yolu. Bütün bunlardan.

Ya da belki, burada yeterince durursam, bir şey beni yer. Belki de bu topraklarda dolaşan vahşi şeyler sonunda kendilerini gösterecek ve boşa harcadığım hayatıma son verecek.

Kulağa gerçekten korkunç geliyor.

Daha önce hiç böyle şeyler düşünmemiştim. Yine de buradayım, kırk dokuz gün içinde ikinci kez ölümü diliyorum.

Diğerleri buradan böyle mi kaçtı? Denver onlara sevdiklerinin ruhlarını parçalayan videolarını da gösterdi mi? İntihar onların tek çıkış yolu muydu?

Ağırlığımı bir spor ayakkabıdan diğerine kaydırıyorum. Ciğerlerimi kemik titreten oksijenle dolduruyorum. Kaşınan gözlerimi ovuyorum. Ve ellerimdeki gül demetine odaklanıyorum.

Siktiğimin gülleri.

Denver bunları bana neden getirdi? Emin olmak için çarpık bir jestti. Öfkemi yumuşatma çabasıydı. Ya da hayatımı mahvettiği için bir özür.

Ama her şeyi mahvetti mi? Yoksa sadece göremediğim zehirliliğe gözlerimi mi açtı?

Önemli değil. Beni kaçırdı ve bir kaçırın, esirine kalbinin iyiliğinden dolayı çiçek vermez.

Yaprakları sabah ışığında parlıyor, yumuşak ve sert, buz gibi havada çiçeklerini koruyor. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel pembe-mor tonu.

Onları istemiyorum. Onları kabini aydınlatırken görmek istemiyorum.

Hapishanemi kokutmalarını istemiyorum. Onlar bana henüz çözemediğim uğursuz bir planın parçası olarak verildi ve ben bununla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Ama onları yok etmeyi kendime yediremiyorum.

Taze kesilmiş gülleri bir daha ne zaman göreceğim?

Kurtul onlardan.

Sığ bir dere donmuş toprağı yarıp uçuşuma doğru kollar açıyor, kenarları kireç ve kutup yosunlarıyla parıldıyor. Her an kar altında donabilir ve akıntısına kapılan her şeyi koruyabilir.

Dereye doğru adım atıyorum ve büyük, düz bir kayanın üzerine oturuyorum. Titreyen bir nefesle buketi suya bırakıyorum. Uçuşuma doğru yüzüyor, sallanıyor, ayrılıyor ve fuşya çiçekleri yok olana kadar yavaşça suya batıyor.

Gözlerim bulanıklaşıyor. Burnum sızlıyor. Göğsümde boğucu bir ağrı yükseliyor ve kafesinin kemiklerini parçalayarak gevşemeye çalışıyor. Bunun gücü beni ikiye katlıyor ve elim göğüs kemiğime gidiyor, orada çılgınca vurarak saldırıyı bertaraf etmeye çalışıyorum.

Nefes al, lanet olsun. Savaş onunla.

Bunu hissetmek istemiyorum. Bununla yüzleşmek istemiyorum.

Ama beni esir alanlar beni zorluyor. Burbon alemimden ve ardından gelen akşamdan kalmalığımdan sonra, alkol ve ağrı kesicilere erişimimi oybirliğiyle kestiler. Kendimi uyuşturamam. Bayılamıyorum. Uyuyamıyorum. Acıdan daha fazla kaçamam.

Keşke bir sigaram olsaydı, ama bu sabah sigaram bitti.

Koşuyorum ve sigara içiyorum. Aynı anda. Mantıksız ve gülünç. Yeni gerçekliğime uyuyor. Çılgınlık burada çok popüler.

Onları yenemiyorsanız, onlara katılın.

Üniversiteden beri sigara içmiyordum ama yeniden başlamak kolay oldu.

Artık bir hemşire değilim ve sağlığım da bu büyük şemada hiçbir şey ifade etmiyor. Sadece bir vızıltıya ihtiyacım var, anlık bir zevk ve enerji patlaması asla yeterince uzun sürmese bile, kenarı kapalı.

Wolfun bir yerlerde sigara stoğu var ama ona sormak istemiyorum.

Ya da ona bakmak. Onlarla hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Ruhum çok yara aldı, insanların çizimleri altında çok ezildi.

Ne zamandan beri birinin ya da bir şeyin beni bu kadar mahvetmesine izin verdim? Asla.

Bu ben değilim.

Hayatımda pek çok şey oldum. Naif. Pervasız. Öfkeliydim. Ama bu? Nasıl böyle olacağımı bilmiyorum. Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum.

Berbat

mı?

Tuzağa

mı
düşün?
Yalnız
mı?

Ama yalnız değil.

Hoss'un dört iblisi benim daimi glgelerimdir, nöbet değişimleri yaparlar, onları göremediğim zamanlarda bile her zaman izlerler.

Bu yüzden ayak sesleri yalnızlığımı ihlal ettiğinde şaşırmıyorum.

Kim olduğunu görmek için omzumun üzerinden bakmaya zahmet etmiyorum. Yürüyüşünün yumuşak, tehlikeli szlş m, esintideki motor yağı ve sedir ağacı öpücüğü m, yoksa açıklanamaz bir şey mi, zaten biliyorum.

"Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim." Leo'nun ipeksi baritonu omurgamı okşuyor. "Sesini zledim."

Videodan beri tek kelime etmedim. Çok fazla Kafamın içinde konuşmalar dönüyor, hiçbiri beni esir alanlarla ilgili değil.

"Bana ne düşündüğünü söyle."

Monty'yi düşündüğümü biliyor ama sorduğu bu değil.
Bu konuda ne yapacağımı bilmek istiyor.

"Sigaran var mı?" Ona bakmıyorum. "Hayır."

"Bourbon?"

"İçki yok. Hap yok."

"Yumuşaklığımı öldürmenin yolu."

"Sen hiç yumuşak başlı olmadın. Ve şu anda ayık olman gerekiyor." Haklı olması umurumda değil. "Ayıklık neşe hırsızıdır."

"İhanet de yle. Sen neye bakıyorsun?"

"Benim lmm." Bir omzumu kaldırıyorum, gözlerim uçurumda.

"Korkmuyorum." "Ah. Yani bu bir acıma partisi."

"Tek kişilik parti. Kaybolun."

ekip gitmek yerine, kaba bir ısı ve koku istilasıyla etrafımda dolanıyor. Atölyeden gelmiş olmalı, her zaman üzerine sinen o erkeksi tamirci kokusuyla sırılsıklam. Hoşuma gitmemeye çalışıyorum ama o kadar belirgin ki. Ağır kas ve elektrikli alet kokusu. Ham, sağlam ve yetenekli.

Krk astarlı kapüşonlu bir palto giyer, ellerini paltonun içine sokar. cepler ve nefesler beyaz bulutlar içinde yükseliyor. Düşen sıcaklıklarla birlikte kar ve buz tehdidi de havada asılı duruyor. Yakında gün ışığını Kutup gecesinin sonsuz karanlığında, kiş boyunca burada mahsur kalacağım.

Karanlıkta.

Onlarla

birlikte.

"Altı hafta önce tanıştığım kadın vazgeçen biri değildi." Başını eğip beni inceliyor. "İstenmeyen, korunmasız, yalnız, sefil, kaybolmuş, hor görülmüş ve korkudan aklını kaçırmış biriydi. Yine de o kadar gangsterdi ki Boğazıma bir mutfak bıçağı dayamışken tüm bunları bana itiraf etti."

"Buraya silahsız geldim. Şimdi o kadar da gangster değilsin, ha?

İşte

Senin şansın. Beni uçurumdan aşağı it ya da kurtlara yem et. İstedğin bu."

"Yapmalıyım." Yanıma çömeliyor, dizleri kalçama değiyor ve bakışları cesurca, inatla tutuyor. "O kadar güzelsin ki sana bakmak acı veriyor."

Gözlerimi kaçırıyorum, sözleri göğsümde bir çarpıntı yaratmıyormuş gibi davranıyorum. "Sen bir aptalsın."

"Vahşi kızıl saçlara takıntılı bir aptal." Buz gibi bir tutamı kulağımın arkasına süpürüyor ve profilime bakıyor. "Ve vahşi yeşil gözler. Ve o kusursuz yüz hatları, çelik gibi keskin ve bir o kadar da ölümcül. Tek bir bakışla bir adamı dizlerinden kesersin. Acı içindeyken bile öyle muhteşem görünüyorsun ki, sanki hiçbir şey seni paramparça edemez."

"Beni her tehdit ettiğinde aklından geçen bu mu? hayat?"

"Evet. Kesinlikle." İç çekişi aramızda dalgalanıyor. "Özür dilerim.

Yanılmışım

Söylediğim şeyleri söylemek için. Seni tehdit ettiğimde. Sana *zorbalık* ettiğimde. Bencilce ve acımasızcaydı ve hiçbirini kastetmemiştim."

"Evet, yaptın."

"Tamam, peki." Dişlerini sıkıyor. "Tehlikelisin ve gitmeni istedim. Ailemin yakınına bile yaklaşma. Gerekirse ölmeni. Bu... koruyucu bir şey. Anlarsın ya."

"Umurumda değil."

"Evet, biliyorsun ve üzgünüm. Üzgünüm, Frankie. Çok üzgünüm."

"Çok az, çok geç."

Yakışıklı yüzünde acı dolu bir ifade belirliyor. Kalbim parçalanıyor ve ona uzanıp hak etmediği teselli edici sözleri ağzımdan kaçırmamak için kendimi zor tutuyorum.

Kafamın içindeki ses ona güvenmememi söylüyor. Evliliğim boka batmışken, bu onun bazı hamleler yapması için mükemmel bir fırsat. kuralları ya da şeffaflığı olmayan şifreli bir oyun.

Bakışları yüzümün yan tarafını yakıyor ama göz teması kurarak bunu kabul etmeyi reddediyorum.

Bunu yapabilecek duygusal kapasiteye sahip değilim. Önümüzdeki aylarda neler olacağını ya da beni bekleyen bir koca ya da kendime ait diyebileceğim bir ev olmadan bu süreci nasıl atlatacağımı düşünemiyorum.

Artık ne için savaşıyorum? Ne istiyorum ki?

Bu noktadan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Yapabileceğim bir şey yok.

Yanımda yer değiştirene kadar uzun saniyeler geçiyor. Görüş alanımın kenarında, kışını soğuk zemine indirişini ve kot pantolonlu bacağını uzatışını izliyorum. Diğer bacağı bükülü duruyor ve kolunu dayayabileceği bir yer sağlıyor. Rahatlıyor. Takılmak niyetinde.

Boynum geriliyor ve beynim kavga etmeye hazırlanıyor.

Sonra umurumda olmadığını hatırlıyorum.

Enerjim olsa bile ona kızamam. Bunu o yapmadı. Ama ona karşı yumuşayamam da. Monty'nin asla yapamayacağı şekilde beni incitecek güce sahip.

Hâlâ şoktayım.

Monty ne zamandır başka kadınları beceriyor? Yemin ettiğimizden beri mi? Tanıştığımızdan beri? Hiç sadık kaldı mı? Bunu benden nasıl sakladı? Ne zaman yaptı? İsteyken mi? İşten sonra mı? Bensiz seyahate çıktığında mı?

Bunu *neden* yaptı? Onunla ilgilendim. Her gün oral seks. Her hafta anal. Çoğu gün, sabah akşam seviştik. O kadar mı lanet olası Tüm gün boyunca mümkün olduğunca çok kadınla birlikte olacak kadar doyumsuz mu? "Ben onun için hiç kimseyim," diyorum yüksek sesle.

Ayrılırken söylediklerinin aksine.

Sensiz yaşayamam, Frankie. Sen benim ruh eşimsin. Seni o kadar çok seviyorum ki bu beni korkutuyor.

Manipülatif, sahte kelimeler. Cehennem gibi acıtıyorlar. Ruhumu emen ve kalıcı hasar bırakan tüm vücut ağrısı.

Ona güvenmek bir hataydı ama bundan ders çıkaracağım. Ve sonunda, gerçeikle yaşamayı öğreneceğim.

Beni sevmiyordu.

Evlilik öncesi anlaşmayı imzaladığında belli olmalıydı.

Öngörü.

Bir nefes al. Bir nefes.

"Kızgın değilim," diyorum uçuruma. "Sadık da değildim."

Buradaki erkeklerin yarısını öptüm ve bundan nefret ettiğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Bu beni ne tür bir insan yapar?

Zayıf.

Leo nefes nefese kalır. "Daha sadık bir kadın hayal edemiyorum." "Beni esir alanlarla yatmayı reddetmek beni sadık yapmaz." Gülüyorum,

Daha önce hiç bu kadar sert ve zehirli bir ses duymamıştım.

"Bunu ucuzlaştırma." Çenemi kavırıyor ve gözlerimi hapsetmek için başımı çeviriyor. "Burada bir şey var, değerli bir şey... *bir* şey ve sen bunu biliyorsun."

"Değeri olan bir şey mi? Ne kadar şiirsel." Geri çekiliyorum. "Beni hiç umursamıyorsun."

"Seni asla aldatmam."

"Sakin ol kalbim. Bu kadar çok cazibesi olan bir adamdan böyle cesur sözler." Onun kadınsız dünyasına elimle işaret ediyorum.

"Kocan-"

"Monty pek çok şey olabilir ama beni asla esir almaz." "O zaman seni yeterince istemedi." Daha yakına eğildi, sesi sıkı. "Sana yeterince sıkı sarılmadı."

Sıcak utanç yanaklarımı alevlendiriyor ve gözlerimde derin, acı veren bir hüznün kabarıyor. Panikle, o görmeden önce irkilerek uzaklaşıyorum.

Yağlı gözyaşları yüzümü yakıyor ama sesimi çıkarmıyorum. Orada öylece oturuyorum, ona sırtımı veriyorum, geçmesini istiyorum. Sonunda, kızgınlıkla uzaklaşacak.

Yapmadığında, kaçmayı düşünüyorum, ama sonunda hareket etmiyorum.

Nereye gideceğim ki? Kaçabilirim, kaçabilirim ama onlardan biri her zaman beni takip edecektir.

Bir noktada, gideceğim. Buradan kaçacağım ve Sitka'ya döneceğim, sadece hayatımdan geriye kalanları toparlamak için bile olsa.

Monty'nin çoktan boşanma davası açtığına şüphe yok. Boşanma dilekçesine yanıt veremeyeceğim için, beni bulmak için gayretli arama çalışmaları yapılacaktır, ancak hepsi başarısız olacak. İlkbahara kadar, bir yargıç varsayılan boşanma kararını imzalayacak ve hepsi bu kadar. Hızlı ve düzenli. Benim hiçbir katkım olmadan bitecek.

Durduracağımdan değil.

Sessiz bir hıçkırık göğsümü sıkıyor.

"Frankie..."

Lanet olsun. Yüzümdeki karmaşayı görmesine izin veremem. Tekrar özür dilemesini ya da bana güzel bir şey söylemesini kaldıramam. Ona

ihtiyacım var.

Hayatımı tehdit etmeye, bana nefretle bakmaya ve bana kiminle ve neden savaştığımı hatırlatmaya devam edin.

Öfkemi geri istiyorum.

"Bana şeytanın pazarlığından bahset." Islak yanaklarımı omuzlarıma siliyorum, ona bakmıyorum. "Denver'ın senden yapmanı istediği anlaşmayı açıkla. Sonu teslimiyetle biten anlaşmayı."

"Ne yaptığınızı biliyorum." "Cevap mı istiyorsun?"

"Konuşmayı kendinizden uzaklaştırmak."

"En iyisinden öğrendim." Yüz hatlarımı sertleştirerek yüzümü ona doğru eğiyorum. "Ne saklıyorsun?"

"Ben-"

"Korkuyorsun. Denver tüm gücü elinde tutuyor ve sen o kadar korkuyorsun ki bu konuda konuşamıyorsun bile."

"İşte burada yanılıyorsunuz. Denver'ın elinde *hiçbir şey* yok ve bu değişmediği sürece hiçbir gücü yok."

Gözlerimiz kenetleniyor, sertçe kavırıyor, meydan okuyor, bırakmıyor. "Bana pazarlıktan bahset." Dişlerimi sıkıyorum.

"Hayır."

"Ne kadar korkak bir çocuk."

"Siktir git, Frankie." Kaşlarını çatarak ayağa kalktı ve gitmek için döndü.

"Bu doğru. Kaç." Hışımla yanımdan geçti.

"Kaç, kaç, sırlarınla birlikte kaç, seni çocuksu, öfkeli hıyar." Göğsüm pişmanlıkla sıkışıyor. Bu ben değilim. Ben kötü biri değilim ama yine de... "Durmayacağım. Seni bu kadar korkutan şeyi ortaya çıkarana kadar kazmaya devam edeceğim."

Yürümeye devam ediyor. *Gidiyor.*

Benim istediğim de buydu.

Ama o uzaklaştıkça midem bulanıyor. Kalmasını istiyorum. Bana açılmasını istiyorum. Bana güvenmesini. Dikkatimi dağıtmasını.

Tut beni.

İmkansız şeyler istiyorum.

Sırtım ona dönükken, iki günlük acı, geri çekilen ayak seslerinin çıtırtısıyla birlikte içeri doluyor. Erkeklerin benden uzaklaşmasından bıktım. Çok hasta

Bana ne kadar kötü davranırlarsa davransınlar, pisliklere değer vermek ve onların kalmasını istemek.

Bu kadar zayıf olduğum için kendimden nefret ediyorum. Boğazımdaki kabarcıklı ağrıdan ve yüzüme düşen gözyaşlarından nefret ediyorum. Berbat bir his. Kendime ağlamayacağıma dair söz verdikten sonra tekrar ağlamak. Kendimi başarısız hissediyorum.

Monty hiç ağlamazdı. Hoss'un adamlarından hiçbiri ağlamaz. Kody'nin bir fileto bıçağıyla bıçaklanmasını izledim ve o bir damla gözyaşı dökmedi.

Anneme göre, kadınlar erkeklerden daha güçlüdür. Daha yüksek acı toleransı. Daha sert omurgalar. Daha keskin zihinler. Ölerken bile, gözüpekti. Sonuna kadar parlak ve ilham verici.

Eskiden ben de onun gibiydim. Güçlü. Yetkin. Dikkate alınması gereken bir güç ile.

Kaçırılana kadar. Ve düşük yapana kadar. Ve Monty'nin ihanetine. Belki de bu bir deneme, evrenin beni sınama şekli. Belki de bu Hayatın karşıma çıkaracağı en travmatik çileyi atlatırsam, her şeyi atlatabileceğimi bileceğim.

Deniyorum. Annem gibi güçlü olmaya çalışıyorum. Tüm ıstırabımı içime atıyorum ve sessizliğe gömülüyorum, omuzlarım geriye itiliyor ve tırnaklarım avuçlarıma batıyor.

Sonra onu duyuyorum. Arkamdaki ayak sesleri, öncekinden daha yakın. Tersine çevirme. *İlerliyor.*

O daha da yaklaşırken nabzım hızla atıyor, her hareketi yavaş ama nabzımı hızlandırıyor. Sırtımda duruyor, sessizliği gök gürültüsünü andırıyor.

Ağır. Yoğun.

Nefesimi tutuyorum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, bir el at kuyruğumun dibine dolanıyor ve başımı geriye çekiyor. Gözleri görüş alanımı dolduruyor. Altın ve mavi. Sıcak ve soğuk. İçten içe yanan ve ürperten.

Muhteşem.

Güzel gözlü canavarlara dikkat edin.

"Acıttığını biliyorum." Diğer eli açıkta kalan boğazımı kavırıyor, çarpıcı yüzü benimkinin üzerinde, baş aşağı duruyor. "Benden saklanma."

"Bana ondan asla bahsetmememi söylemiştin." Yanaklarım yanıyor, kaşınıyor ve gözyaşlarımla ıslanıyor. Aşağılayıcı.

"Ne zamandan beri söylediğim tek bir kelimeyi bile dinliyorsun?"

Cevap veremedi derin bir şekilde eğiliyor ve kulağımı ısırtıyor. Şok edici, cezalandırıcı acı beni sersemletiyor. Nihayet kaçacak kadar kendime geldiğimde

Şakağımdan çeneme kadar öpücükler bırakarak ilerledi bile.

Kendimi geri çekmeye çalışıyorum ama yumruğu saçlarımı sıkıyor ve dudaklarını diğer yanağımda gezdirebilmesi için başımı eğiyor. Kısıtıyor, okşuyor, yüzümün her kıvrımını, çukurunu ve tuzlu ıslak köşesini öperken en çok
Son olarak samimi bir bölüm.

Dudakları ağızımın içinde gezinirken nefesim kesiliyor.
Benim.

Yumuşak ve sıcak, dudakları bana karşı eriyor, vücudumu eritiyor ve kemiklerimi kadifeye çeviriyor. Avuç içi boğazıma ateş saçıyor, nazik ama sert, acıyı kontrol ediyor.

Arkamda duruyor, üzerimde yükseliyor, pozisyonu baskın. Aşırı güçlü. At kuyruğumu kavrayışından bahsetmiyorum bile. Her hareketi, her gürleyen inlemesi, onunla ilgili her şey kasıtlı, kalbimin dörtnala koşmasını ve irademin parçalanmasını emrediyor.

Onu geri öpüyorum, karşı koymak için çaresizim, tüm kederimi ve özlemimi bu bağı döküyorum. O da üç misliyle karşılık veriyor, buldozer gibi ezip geçiyor ve ciğerlerimdeki ıstırabı emiyor.

Eli boğazımdan kayıyor, ceketimin yakasına dalıyor, aşağı doğru itiyor, fermuarı açmaya zorluyor. Çaresizliğin tehlikeli sınırında gezinerek dokunuşuna doğru eğiliyor, onu memnuniyetle karşılıyorum.

Zorlu bir tempo tutturuyor, öpüşmelerimizi durgunluktan çekirdeğe çeviriyor. Dili ağızımın içinde kayıyor, sıcak ve aç. Dişleri keskin ve uyarı dolu bir acelecilikle sıyrıyor. Avuç içi göğüslerimin arasındaki tene doğru düzleşiyor, itaat etmem için sözsüz bir emir.

Hatırladığımdan beri ilk kez bacaklarımın arasında bir arzu kıvılcımı parlıyor. Meme uçları sertleşiyor. Kukum titriyor. Vücudum canlanıyor, dişi açlığının her cebi kış uykusundan uyanıyor. Ve Tanrı yardımcım olsun, alevleri körüklüyor.

Dili ve parmakları beni okşarken, kesik kesik nefesleri ihtiyacımı daha da artırıyor. O kadar ıslağım ki ağlamak istiyorum. O kadar ağırlı ve boşum ki, eli göğsüme uzanıp meme ucumu sert ve sahiplenici bir şekilde çekiştirirken kıvranıyor ve inliyorum.

Nefes alışım bir şikâyet değil. Duyularım onun karanlık, lezzetli tadıyla, yeni başlangıçların önemli titreyişiyle ve karın yumuşak, parıldayan sesiyle dolup taşarken tüm vücudumu temizliyor.

Bekle. Ne?

Boynum onun saldırısı altında geriye doğru bükülmüşken
Gözl
er. ışıltılı, ağırlıksız, ses emici elmaslar
karanan gökyüzü, olmayan yerde ışığı yakalıyor ve dünyayı opalescent'e
çeviriyor.

"Leo." Kolunu kavradım. "Kar yağıyor."

Homurdanarak meme ucumu çimdikliyor ve beni daha sert öpüyor.

Çok da iyi oldu. Kristal güzelliği beni öylesine sarsıyor, öylesine
şaşkına çeviriyor ki sıcak bir gözyaşı yüzümden aşağı kayıyor. Leo'nun
dudakları dudaklarımı yutarken ve parmakları göğsümü okşarken, kar
sembolik bir his veriyor

Bir şekilde. Bir işaret gibi.

Neyin işareti? Bilmiyorum. Tek bildiğim bu işte çok iyi olduğu.
Ağzı, elleri, göğsündeki derin, gürültülü sesler... Bir kadını kafasından
çıkartıp o anın içine nasıl iteceğini biliyor. Dilinin her sürtünmesi, karanlık ve
ahlaksız bir şeyi çatlatıp açıyor.
içimde beni iliklerime kadar korkutuyor.

Bu yanlış. Bu yanlış.

Bu adamın terapiye ihtiyacı var, başka bir zehirli ilişkiye değil.
Kafam çok karışık. İstemediğim halde buradayım. Burada onun
kollarında değil, ama burada bu yerde.

İki gün önce kalbimin başka birine ait olduğundan bahsetmiyorum
bile. Ama ruhum? Hayır, Monty asla ruhuma sahip olmadı.

Ben ruh eşlerine inanmam.

Nefes nefese geri çekiliyorum, harap olmuş ve damarlarımda dolaşan
sekiz tonluk utançla dönüyorum.

Leo burnundan aşağı bakıyor, gözleri benimkiler arasında
gidip geliyor. Bu ses de ne?

"Bana hırlıyor musun?"

"Onu koruyorsun." Çenesi sertleşiyor, tıkırdıyor ve gıcırıyor.

"Yaptıklarından sonra hâlâ sadık mısın?"

"Hayır, öyle değil-"

"Sadakatinizin tek bir damlasını bile hak etmiyor. O sizin gazabınızı
hak ediyor. İntikamını. Ondan öcünü al. Onun seni incittiği gibi sen de onu
incit."

"Haklısın. Ona hiçbir şey borçlu değilim. Ama bu süreçte seni
kullanmayacağım. Kullanamam. Ben bunun için yaratıldım."

"Eğer bunun için buradaysam beni kullanamazsın. Ver onu bana.
Bana her şeyi ver."

Başımı sallamaya başladım bile. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ne soruyorsun?"

Beni döndürüyor ve göğüs göğüse ona yaslanana kadar ayakta durmam için çekiyor. "Bu seni istediğim anlamına geliyor. Sonsuza kadar."

"Ne?" Kas ve saldırganlıktan oluşan bir kayaya karşı savaşıarak tüm gücümle hamle yapıyorum. "Sonsuza kadar mı? Aklını mı kaçırdın sen?"

"Bazen sonsuzluk bir nefes uzunluğundadır." Eli çenemi sabitlerken benimkini çalıyor, öpüyor ve emiyor. "Tadın ne kadar güzel olursa olsun, bir nefes bile dayanamayabilirim."

Oh, Tanrım. Aramızdaki hava o kadar yoğun bir şekilde uğulduyor ki ayrılmak zorunda kalıyorum. Ama gözlerimiz kenetlenip kilitlenene kadar bakışlarımı takip ediyor. Gözleri o kadar karanlık, derin ve girdaplı, o kadar doğal olmayan ve tehlikeli ki beni tavşan deliğine çekip bütünüyle yutuyor.

"Korktun mu?" diye soruyor çakıllı bir fısıltıyla.

"Sen öyle san," diye fısıldıyorum, korkularımı sıkılmış dişlerimin arkasına saklayarak.

Dehşete kapıldım, çirkin bir çılgılığın eşiğinde titriyorum. Yerçekimi beni yere doğru itiyor, ama onun kıpırdamayan kolları beni tam istediği yerde tutuyor. Kalbinin gök gürültüsüne karşı sıkı. Zorlu nefeslerine sarılıyorum.

Beni isteyen bir adamın sesi.

Monty yoluna devam etti. Beni kurtarmadı. Beni istemiyor. Beni bir daha asla öpmeyecek.

Bu yaşamayı bırakmam gerektiği anlamına gelmiyor. Kendimi kurtarabilirim. Gülümsememi bulabilirim. İstedğim kişiyi öpebilirim.

"Ver onu bana." Çenemi ısırtıyor. "Ne teklif edersen et, değerini bileceğim."

Rızası olan yetişkinler arasındaki şefkat. Aynı tarafta hayatta kalanlar arasındaki rahatlık. Bir anlık mutluluk. Bir nefes alışverişi. Belki daha fazlası. Bunu yapabilirim.

Ağzımın kenarlarının yukarı doğru kıvrılmasına izin verdim - titreyen bir hareket

-Parmak uçlarımda yükseliyorum ve zayıf gülümsememi Leo'nun dudaklarına bastırıyorum.

"Sadece hatırla. Bunun için yalvardın." Sonra onu içimdeki tüm pürüzlü, berbat duygularla öpüyorum.

İçimde bir düğüm açılıyor ve Frankie'nin dilinin ayak parmaklarımı kıvıran her hareketiyle daha da gevşiyor, daha da hızlanıyor, beni çözüyor.

Çok yumuşak ve savunmasız ama aynı zamanda çılgınca iddialı. Vücuduma tırmanıyor ve kalçalarını gıcırdatıyor, kızgın küçük bir gök gürültüsü bulutu gibi üzerime geliyor.

Ben de onun yanındayım. Ona olan açlığım hiç bitmiyor. Dalga dalga üzerime geliyor, beni yıkıyor ve bahanelerimi, ona kötü davranma nedenlerimi, onu uzak tutma çabalarımı paramparça ediyor.

Seks tek bir şeydir. Güven ya da şefkat gerektirmeyen fiziksel bir eylem. Ama bu? Onu tüketmek, içinde bir çukur kazıp orada yaşamak için bu korkunç ihtiyaç? Bu normal değil. Benim için değil.

Ama sanki giysileri beni rahatsız ediyormuş gibi ceketini ve tozluklarını pençelemekten kendimi alamıyorum. Bizi ayıran çok fazla şey var. Ona çıplak ihtiyacım var.

"Dayan." İtiraz etmeden önce onu kaldırıyorum, bacaklarını belime doluyor ve atölyeye doğru koşuyorum.

"Ne yapıyorsun?" Omuzlarımı tutuyor, gözleri kocaman.

O anda korkusunu gizleyemiyor. Sıkılmış bir yumruğun gücüyle göğsüme çarpıyor, ancak ifadesini boşaltarak ustaca bir kayıtsızlık gösterisini benimsediğinde hızla gizleniyor.

Bundan hoşlanmıyorum. Çılgılık atmasını, ısırmasını ve beni cehenneme kadar lanetlemesini, onun tekrar sözsüz, oyulmuş bir kabuğa dönüşmesini izlemeye tercih ederim.

"Seni koruyorum." Atölyenin arka kapısına doğru yönelerek hızımı artırıyorum.

"Beni neyden koruyorsun?"

"Soğuk." *Ve diğer yırtıcılar.*

Kar taneleri kızıl saçlarının asi dalgaları üzerinde parlıyor ve kirpiklerine yapışıyor. O kadar etkileyici ki göğsümde yükselen hayvani hırıltıyı susturamıyorum. İçimdeki canavar, özgürlüğüne kavuşmak için uluyor.

Kollarımdaki yaratık.

Bir elimi başının arkasına doğru kaydırıyorum ve kendimi sakinleştirmeye çalışarak kırılğan kafatasının tabanını kavriyorum.

Gözlerindeki donmuş pulları kırıştırıyor, vücudu tepki vermek için geriliyor.

Benimle dövüşecek. Bunu biliyorum.

Ama elleri ceketimin yakasına doğru kayarken, bu beni itmek için değildi. Aramızdaki buz gibi hava boşluğunu silerek bizi daha da yakınlaştırıyor ve ağzını benimkine yapıştırıyor.

Yürüyüşüm sendeliyor ve neredeyse tökezliyorum. Ama düşmeyecek kadar tetikteyim. Çok kararlıyım. Bu kadını istiyorum ve bunu ona ıslak bir öpücükten daha farklı şekillerde göstereceğim.

Nefesim kısa, heyecanlı nefesler halinde geliyor. İki adım daha atıyorum ve nefes alamıyorum. Ama onu hissediyorum. Tanrım, onu her yanımda hissediyorum, benim onu çektiğim kadar sert bir şekilde beni içine çekiyor.

Atölyenin arka kapısından, kucaklamamı sıkılaştırıyorum ve onu öpüyorum, onu göğsüme sertçe bastırıyorum, ta ki kozaya girene, hapsedilene, kaçamayana kadar.

Sıcaklığı sarhoş ediyor. Dudakları morarıyor. Ve kiraz kokusu, sıcak ve kadınsı, burnumu bastırdığım her yere yayılıyor.

"Leo." Alnı benimkine düşüyor ve iç çekişi ağzımı okşuyor. "Ne yapıyoruz biz?"

"Isınıyor." İsteksizce onu eski bir tabureye oturttum, birkaç ışığı yaktım ve kömür sobasına doğru ilerledim. "Paltonu çıkar."

"Fark etmemiştim..." Büyük boş binanın etrafına bakıyor, arka duvarın tamamını kaplayan garaj kapısında duraklıyor. "Atölyenin bir de diğer tarafı var. Bir uçağın sığabileceği kadar büyük."

"Çalı uçağını kış boyunca burada saklıyoruz. Atölyenin ön tarafına açılan kapı orada." Uzak uca işaret ediyorum ve kapıyı açıyorum. Sobanın üzerindeki soba borusu damperi.

Kımıldamıyor.

"Palton, Frankie." Bir kibrit çakıp bekleyen yakacaklara dokundururken ellerim titriyor.

"Önce sen."

Sırtarak paltomu çıkarıp arkamdaki tezgâhın üzerine atıyorum. Tişörtüm soğuğu engellemek için pek bir şey yapmıyor ama birkaç dakika içinde ısınacak. Hem de birden fazla şekilde.

"Senin sıran." Ona doğru bir parmak salladım.

Ortama bir sessizlik çöküyor, geriye sadece fermuarı kaydırarak açarken çıkan ses kalıyor, her bir santim altta yatan ödülün bir anlık görüntüsünü ortaya çıkarıyor. Yavaşça tabureden kalkıyor ve ince parmakları

metal dişleri teker teker ayırıyor, vücudunda görünmez bir yol izliyor, beni kızdırıyordu.

Burada sıkışıp kaldığım onca yıl boyunca hiç umutlanmadım. Böylesine görkemli bir açılıma tanıklık edecek kadar şanslı olmayı hiç hayal etmemiştim.

Beklenti dayanılmaz. Onu izlerken kalbim hızla çarpıyor, Yüzünde, saçlarında, bacaklarında eriyen kar taneleri onun ruhani formunu vurguluyor. Soba homurdanıyor ve çatırdıyor, ama şu anda tek duyduğum göğsümdeki dörtnele koşma sesi.

Palto kollarından aşağıya doğru inerken, dar taytlar içindeki ince kalçalarını ortaya çıkarıyor ve bakışlarımı kalçalarının tepesindeki günahkâr vaade doğru çekiyor.

"Şimdi de kapüşonlu." Sesim hışırtılı, kalın ve paslı.

Dişlerini alt dudağına gömüp hantal eşofman üstünü silkiyor ve kışkırtıcı bir tuvali ortaya çıkarıyor.

Saten gibi pürüzsüz teni, parmak uçlarını hatlarını keşfetmeye çağıran ısıltılı bir sıcaklıkla parlıyor. Zarif bir dantel kaşkorse vücudunun üst kısmına yapışarak göğüslerinin nazik kıvrımını ve omuzlarının zarif eğimini vurguluyor.

Onunla ilgili her şey mükemmel bir uyum içinde. Fırtınalı bir zümrüt denizi olan gözleri, arzu ve meydan okumanın güçlü bir karışımıyla titreşiyor. Pembenin kışkırtıcı bir tonu olan dudakları belirsizlik ve isyanla kasılıyor. Vücudu, narin şekli beni hem avcı hem de av haline getiriyor, tehlikeli bir zevk ve güç oyununa kapılıyorum.

O bir bilmece, çözmeyi arzuladığım bir bulmaca, yine de ona tamamen sahip olmanın bu süreçte kendimi kaybetmek anlamına geleceğini biliyorum. Bu, ailemin zorlukla kazandığı ateşkesi bozmak anlamına gelir.

Bu yüzden dikkatle ilerliyor, çalınan her anın tadını çıkarıyor, sahip olduğu güzelliğin sarhoş edici olduğu kadar hain olduğunu biliyorum.

"Devam et." Taytını işaret ediyorum.

"Emin değilim..." Ellerini kalçalarına sürterek arka kapıya bakıyor ve penceresiz alanı tarıyor. "Güvenli mi?"

Benimle güvende mi? Asla. Ama onun sorduğu bu değil.

"Kimse bizi rahatsız etmeyecek." Tezgâha yaslanıyorum ve parmaklarımı ceplerime sokuyorum. "Bekliyorum."

Güvensizlik gözlerini daraltıyor, sessiz bir hatırlatma, bir parçasının hala

bana direniyor. Ama ben yılmadım. İçinde titreşen arzu kıvılcımını görüyorum

ve düşmanlık katmanlarını çözmeye, onun güvenini kazanmaya ve onu tutsak eden duvarları yıkmaya yemin eder.

Hava gerilimle cızırdıyor, aramızda dile getirilmemiş bir savaş var. Onunla her zaman kavga ediyoruz, ama ne kadar sürerse sürsün onunla başa baş mücadele etmekten memnuniyet duyarım. Bu meydan okuma kanımı ateşliyor.

"Bu Denver'in planının bir parçası mı?" Ayakkabılarını çıkarıyor ve başparmaklarını bel kemerine geçiriyor. "Yoksa gizli bir kuralı mı ihlal ediyoruz?"

"Onun bununla *hiçbir* ilgisi yok."

"Anlaşma ne olacak?" Taytını önce bir kalçasına, sonra diğerine indiriyor, bir ileri bir geri, acele etmeden. "Sen Teslim olmak mı?"

"Yapacak mısın?" Kahretsin, sertleştin. Acı verici bir şekilde. Kendime dokunma ihtiyacı duyuyorum ama ellerimi aletimden uzak tutuyorum. Kontrol bende.

"Kadınlar yasak bölge. Sen de öyle demiştin." Sesi baştan çıkarıcı, beni içine çekmeye çalışıyor. "*Ben* yasak bölgedeyim."

"Bırak onu ben düşüneyim."

Bu tehlikeli dansa, riskleri biliyorum. Ama korkmuyorum. Denver'la başa çıkacağım.

Benim onunla uğraşacağım kadar kolay.

Çekici dış görünüşünün altında, saklamaya çalıştığı gerginliği hissediyorum. Üstün olduğunu düşünebilir ama ben ona yanıldığını kanıtlayacağım. Zekâsı bir silah, ama ben onun zekâsına karşılık vereceğim, her fırsatta onu alt edeceğim ve ona sadece bir oyundaki piyon olmadığımı göstereceğim.

Ona olan ihtiyacımın beni zayıflatmasına izin vermeyeceğim. Durumu tersine çevireceğim, açlığını ve umutsuzluğunu ona hissettireceğim.

Dudağını çiğniyor, seçeneklerini tartıyor. Yavaşça dönmeden önce kararını bilerek bekliyorum. Vücudu başka yöne bakıyor ama pantolonu yuvarlak, esnek kışından aşağı kaydırırken gözleri benden ayrılmıyor.

Duygusal bir şekilde, telaşsızca, sanki dünyanın bütün zamanına sahipmiş gibi

Belinden eğilir, taytını indirir ve kalçalarından ayak bileklerine kadar kusursuz porselen tenini ortaya çıkarır.

Hareketleri hesaplanmış, silahsızlandırmak ve kontrolümü kaybetmemi sağlamak için tasarlanmış. Ama *beni* hafife alan o.

Boynunu bükmüş, sürekli beni izliyor, canavarların yaptığı şeyi yapmamı bekliyor. *Al. İncitmek. Şiddet.*

Karanlık bir istek dalgasına karşı dişlerimi sıkıyorum ve kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. Bir canavar olabilirim. Onu zaten onarılamayacak şekilde incittim. Ama ben

kendimi ona *asla* zorlamazdım. Bu zalimliğin bir insan üzerinde bıraktığı kalıcı hasarı ilk elden biliyorum.

Ona saldırmayacağımı anladığında, beni ödüllendiriyor, tam boyuna yükseliyor ve fısıltı kadar ince bir çift pantolondan başka bir şey giymeden bana tamamen bakıyor. Dantel iç çamaşırı ve ona uygun kaşkorse. Bembeyaz danteller. Tamamen şeffaf.

Ateş kırmızısı saçları amını örten kumaşın altında parlıyor. Bahse girerim o yasak kısmı kurtuluş gibi kokuyordur ve tadı kirazdan daha tatlıdır. Kanımın çok hızlı akmasına ve sikimin cehennemde dövülmüş demir gibi sertleşip ısınmasına neden olan bir düşünce.

Kömür sobasının ve ayaklarının dibindeki atılmış giysilerin sıcaklığında beline sarılıyor, ayaklarını kaydırıyor ve sonunda kollarını indiriyor. Sonra gözleri benimkilerle birleşiyor.

Vücudunu açgözlülükle, pervasızca incelememe rağmen, önümde dimdik duruyor, savunmasız ama cesaretli. İnsan kılığına girmiş bir tanrıça, şehvetini özürsüzce kucaklıyor.

Onun varlığı odayı dolduruyor, arzu ve saygının baş döndürücü bir karışımıyla boğuyor. Arkamdaki tezgâhı kavıyorum, güzelliğinin katıksız gücüyle büyüleniyorum.

"Tanrım. Sana bakmadan duramıyorum." Ağzımda biriken tükürüğü yutuyorum. "Sen lanet olası bir afetsin. Lanet olası bir nakavt. Kolaylıkla bir porno yıldızı olabilirsin."

Ağzımdan dökülen kelimelerden utanıyorum. Bu konuda hiç becerim yok. Ne iltifat, ne belagat, ne de çekicilik konusunda. Özellikle de kadınlarla. Peki ya bu kadın? Tanrım, o benim ligimin çok dışında. Çuvallamadan önce lanet çenemi kapatmalıyım.

Hayatta kaçırdığım onca şey arasında en çok canımı yakan bu gibi deneyimler oldu. Flört etmek. Çıkmalar. Kur yapmak. Sosyal normlar. Sadece kitaplardan ve filmlerden öğrendiklerimi biliyorum ve şimdi bunu garipleştirdim.

Dudaklarını ayırarak bana bakıyor.

"Frankie, bak, ben-"

"Hayır, sorun değil. Ben sadece..." Yüzünde alaycı, neredeyse acı dolu bir ifade ile küçük, kıskırtıcı göğsüne bakıyor. "Vücudum hakkında hiçbir zaman güvensiz ya da mütevazı hissetmedim. Ne giyersem giyeyim, bir erkeğin önünde dururken asla. Ya da giymezenken. Ama şimdi hissediyorum. Seninleyken. Sanırım

Bu..." Başka tarafa bakıyor ve boğazını temizliyor. "Aldatılmak insana bunu yapar."

Onun itirafı içimde bir şeyleri eritti. Aynı zamanda kocasını lokmalık parçalara ayırıp kalıntılarını Gretchen ile ateş çukurunda.

Çok fazla kilo vermiş. Altı hafta önce geldiğinde zaten zayıftı. Ama kaçırılma, düşük yapma ve şimdi de kocasının sadakatsizliği onu çok yıpratmış. Yemek yemiyor. Uyuyamıyor. Uyumuyor. Son iki gün içinde görünüşü büyük ölçüde değişerek ham kemikli, çökük gözlü bir hayalete dönüştü.

Hala muhteşem. İnanılmaz derecede. Ama ışığı gitti. Mücadelesi. *Gitti.*

Buna izin vermeyeceğim.

Bir öfke patlamasıyla tezgâhtan doğruluyorum. "O seni hak etmedi."

"Hayır. Yapmadı. Ama bu hasarı onarmaz." "Buraya gel."

"Tamam." İnce ama inkar edilemez bir direnç havasıyla yaklaşıyor.

Sabit bakışlarında temkinli bir titreşim var, beni daha da cezbeden bir temkinlilik. Yağ ve yanan kömürün kokusu, ateşin kokusuyla karışıyor. açık bir meydan okuma notası, damarlarımda heyecan uyandıran uyuşturucu bir karışım yaratıyor.

Mesafeyi kapattığında, hareketleri sanki suları test ediyormuş gibi kasıtlı. Parmakları yanımdaki çalışma masasını hafifçe sıyrıyor, tozun içinde nemli bir iz bırakıyor. Nabzım hızlanıyor, beklenti gözlerindeki meydan okumayla çarpışıyor.

Yanımda durakladığında uzanıyorum, elim temas etmeye hazır. Ama o ırkılıyor, hafifçe geri çekiliyor, belirsizliği hissediliyor. Bu sadece içimdeki ateşi besliyor, onu sıkıştırmak ve tohumlarımla doldurmak için yoğun bir kararlılık uyandırıyor.

"Senin ya da bir başkasının eline bıçak saplanmasına neden olmak istemiyorum." Yutkunuyor. "Ya da daha kötü bir şey."

Daha kötü şeyler kesinlikle bekliyor, ama bunu paylaşmayacağım. "Bıçak olmayacağına söz veriyorum."

Elim bir kez daha yaklaşıyor.

Bu sefer geri çekilmiyor. Bunun yerine, dokunuşumu yarı yolda karşılıyor, parmakları benimkilerle kenetleniyor, ama tutuşu sağlam kalıyor, sessiz bir

Kolayca fethedilemeyeceğini hatırlatıyor.

Elimi onunkine dolayarak, onu kendime doğru çekiyorum.

Bir iniltiyle başını eğerek güzel, düşmüş yüzünü gizler. Ardından küçük, kırık bir ses geliyor. Bir sıkıntı fısıltısı.

"Hey." Çenesine dokunuyorum, kaldırıyorum ve başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. "Konuş benimle."

Onu öpmeye havadan daha çok ihtiyacım var. İç çekip titreyene kadar ağzımı onun yüce bedeninin her yerine sürmek için yanıp tutuşuyorum. Ama bundan da öte, acısının dinmesini istiyorum. Onun *bu* şekilde devam *ettiğini* görmeye dayanamıyorum ve *bu* yabancı, vicdansız bir duygu.

"Ben iyi değilim." Gözleri benimkileri tutuyor, parlak ve kırpışmayan. "Kalbim çok fazla parçaya bölünmüş durumda ve bu parçalar hala onu seviyor."

Donup kalıyorum, dünya midemi zorlayan bir şekilde durma noktasına geliyor. O.

Değersiz koca.

"Benim saf bir aptal olduğumu düşünüyorsun."

"Hayır." Kaşlarımı çattım.

"Ben-"

"Onu elimden geldiğince sevdim. Körü körüne, cahilce, ona bağlılığımı verdim. Sadakatimi. Güvenimi. Burada olan her şeyden sonra. Hamileliğimize verdiği kalpsiz tepki için onu affetmiş bile olabilirim. Ama şimdi..." Sesi sertleşiyor ve bakışları buza dönüyor. "Bu tek seferlik bir anlaşmaydı. Bir daha teklif edemem. Ona değil. Hiç kimseye. Bu çok acı veriyor."

Göğsüm sıkışıyor, donuk, zonklayıcı bir ağrı. Kuma bir çizgi çekiyor, bir daha asla sadık olmayacağını itiraf ediyor. Tepkim çelişkili.

Tek eşlilik aramıyorum. Sadece onu becermek istiyorum.

Ama hayır... Bu doğru değil.

Kardeşlerimden uzak durmasını istiyorum. Sadece o olduğu için değil.

Onlar için tehlikeli. Ama onu paylaşmayacağım için. Onu başka biriyle, *onlarla* düşünmek beni öfkeyle kör ediyor.

Ona kendim için ihtiyacım var.

"Ben de ondan nefret ediyorum." Eli benimkinin kafesinde kenetleniyor. "Ben Alaska'da hiçbir yerde tutsakken, o başka kadınlara düşkün, her ihtiyacını karşılıyor, beni özlemiyor, beni aramıyor. Ne kadar çabuk yoluna devam etti. Yani evet..." Serbest kolunu kaldırarak elini

ensemden geçiriyor ve beni sıkıca kavrayarak aŖağı çekiyor. "Suçlu hissetmeyi bırakacağım ve kendi ihtiyaçlarımı karşılamaya başlayacağım."

Sikim bu sese bayılıyor, fermuarıma karşı sertleşiyor.
Bir solukta eğiliyor, ağzımı arıyor, parmakları enseme kazıyor.
"Hayır." Onu hızla tezgâha doğru döndürüyorum ve kalçalarını benimkilerle buluşacak şekilde geriye çekiyorum.
Boynu dönüyor ve gözleri omzunun üzerinden benimkileri buluyor.
Kesik gözler, çarpık bir ifade, içinde bir fırtına kopuyor. Teslimiyetin ortasında bile kontrolü elinde tutmaya kararlı.
"Ben yönetirim." Boynunu ısıyorum, yumuşak etine karşı hırlıyorum. "Tek yolu bu."
Hükmetme içgüdüğü varlığımın her zerresinde yaşıyor. Onu kalçalarımınla tezgâha yaslayıp ellerini yüzeye bastırdığımda bu içsel bir bilme, bir açıklık ve inanç duygusu.
Doğal olarak gelen şeyi yapmama, seks sırasında yırtıcı, saldırgan olmama asla izin verilmedi.
Şimdiye kadar.
Ve bu inanılmaz derecede doğru hissettiriyor.
O gece kütüphaneye izinsiz girdiği için geçmişimin bir kısmını biliyor. En kötüsünü değil. Gerçekten anlayacak kadar değil. Ama eskiden olduğum çaresiz çocukla şimdi olduğum acımasız adam arasındaki bağlantıyı kuracak kadar biliyor.
Bunu fark ettiği anda kasları gevşiyor, tüm vücudu boyun eğiyor.
Heyecan, adrenalin, ona özgürce dokunma telaşı - içgüdülerimin kölesiyim, ellerim huzursuz kalbimle aynı anda hareket ediyor.
Kalçalarına desenler çiziyorum ve tembel çizgileri sırtından aşağıya, kışının üzerinden geçiriyorum, sonra tekrar yukarı kaldırıyorum, kaşkolunu da onunla birlikte alıyorum, yukarı, yukarı ve aşağı kaydırıyorum. Sonra iç çamaşırını çıkarıyorum.
O benim.
Sonuçlarını siktir et.

Çıplak ten.

Kış tepeleri gibi beyaz ve sisle parıldıyor.

Omurgası boyunca uzanan tümsekleri ve çukurları öpüyorum, boynuna, kadınsı açlarına, ipeksi etine kendimi kaptırmak için saçlarını kenara itiyorum.

Açgözlü. Açlıktan titriyorum.

Bu onun hatası. O sesleri çıkardığında, zevk ve protesto senfonisi kulaklarımda şarkı söylediğinde, bana bir şeyler yapıyor. İtme ve çekme manyetik bir güç yaratıyor. Bir bağlantı arayan iki ruhun çatışması.

Ne yaptığını biliyorum. Gelecekte talep edebileceğim anları şiddetle korurken, anın kendisini tüketmesine izin veriyor.

Frankie, talep edeceğim.

"Bu tek seferlik bir şey olmayacak." Ellerimin altındaki kıvrımları, sıcaklığın ürpertici kayışını düşünemiyorum. Kalçalarımız buluşuyor, kayıyor ve bir olarak hareket ediyor, ben onun gergin karnına ve daha aşağıya, daha aşağıya, onu istediğim yere doğru masaj yaparken seksi taklit ediyor. "Sana sadece bir kez sahip olmayacağım."

"Sanırım beni ikna etmeniz gerekecek."

"Öyle mi?" Gırtlaktan gelen bir kıkırdama. "Seni buraya ikna edeyim mi?" Avuç içimi karnının çukurunda gezdiriyorum, yavaş ve alaycı bir şekilde.

"Orada mı? Hayır. Aç değilim."

"İkimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz. Ama belki..." Onu yukarı sürüklüyorum, sırtı göğsüme gelecek şekilde vücutlarımızı birbirine yapıştırıyorum. "Belki seni burada ikna ederim..."

Başımı eğiyorum, çenem omzunda ve yanağım onunkine değiyor, ben... hayır... *ikimiz* de parmağımın göğüslerinin kalkık tepelerini izleyişini izliyoruz. Göründüklerinden daha ağır, daha yoğun, avuçlarım için mükemmel boyuttalar.

"Daha fazla iknaya ihtiyacım olacak," diye mırıldanıyor.

Kötü kalpli, güzel yaratık.

Boynunun sıcak birleşim noktasını öperken, iki parmağımın arasında bir meme ucunu yakalıyorum ve çekiştiriyorum. Sıkıyorum. Şeytani bir bükülme.

"Daha fazla." Başını geriye atıyor, sesi tamamen erirken bana doğru

eğiliyor. "Daha ikna edici."

Ağız bir iç çekişle açılıyor ve parmağımı o dolgun dudakların arasından geçirme dürtüsüne karşı koyamıyorum. Dişlerinin arasından geçip dilini arıyorum. Ama nazik bir ısırıkla beni durduruyor, ağzını etrafımda kapatıyor ve emiyor, emiyor... Tanrım, beni son boğuma kadar emiyor, yalıyor, o günahkâr dilini şaftımda, taşaklarımda hissedene kadar fiske atıyor.

Ne yaptığımı unutuyorum. Adımı, durumumu, sonuçlarını unutuyorum. Ağızının hissi, basıncı, ısısı, vücudumun başka bir yerindeki emiş vaadi dışında her şeyi unutuyorum.

Onun sikime yapışması, beni içine alması, kılıfına sokması, bir seferin asla yeterli olmayacağına *beni* ikna etmesi böyle bir his olacak.

"Kötü kadın." Parmağımı serbest bırakıp bacaklarının arasına, doğrudan en hassas yerine bastırıyorum.

O noktanın etrafında yumuşak ve alaycı bir şekilde dönüp çürük danteli nemlendirdiğimde hareketsiz kalıyor. Dokunuşumdan nemlendi. Uyarılmasından dolayı nemli. İçinin derinliklerinden sıcaklık fışkırıyor, hatta atölyeye bir ürperti girip onu sıkıyor. göğüslerinin uçları.

Bana doğru eğilerek kendini unutuyor, kışını kaya gibi sert uzunluğuma sürüyor ve temas sırasında duraklıyor.

Gerginlik kaslarını kavırıyor, teslimiyet ve kendini koruma arasındaki mücadele sürekli bir alt akıntı.

"Sanırım... burada." İki parmağımı bacaklarının arasındaki kumaş parçasına sokuyorum ve omzunun zarif eğimini öperken aşağı doğru çekiyorum. "İşte seni ikna edeceğim yer burası."

İki parmağımı ortasına doğru kaydırarak sıcak etini ayırıyorum, kaygan bir şekilde süzülüyorum ve içine giriyorum.

Sonra pompalarım.

"Siktir, Leo." Sırtını bir solukta eğiyor ve bir yumruğunu saçıma geçirmek için yukarı uzanıyor, diğer tırnakları esneyen ön koluma iniyor.

Islak. Çok ıslak ve tatlı, elimin her tarafına sızıyor. Ve sıkı. İki kalın parmağıma ancak yetecek büyüklükte, kanalı sıkıyor ve damlatıyor, yutuyor ve emiyor, tıpkı yapacağını bildiğim gibi. Hatta daha iyi. Hayal ettiğim her fanteziden daha iyi.

Pelvisini kavrayışıma doğru sallıyor, hareketleri itişlerimle senkronize, inlemeleri kafamda bir savaş çılgılığı. Boştaki elim göğsünü kavırıyor, kendini hislere teslim ederken kolum ona destek oluyor.

"İşte böyle." Kalçalarım onunla birlikte hareket ediyor, ağzım boynuna düşüyor, dilim tenindeki tuzu, çaresizliğinin çabalarını yalıyor. "Al onu. Kullan beni."

Böyle boşalabilirim, sikimi kıkına vurarak, başparmağımı küçük klitorisinin etrafında döndürerek, parmaklarımı boğumlarına kadar gömüp onun derinliklerinin kilidini açarak. Çok yakın. Çok yakın. Ben de öyle.

Yüzünü göğe doğru kaldırarak boğuk bir inilti çıkarıyor. Orgazmik bir inilti. Bu ses. O erotik, gırtlaktan gelen, topları kavrayan ses beni dizlerimin üzerine çökertmeye çalışıyor. Dişlerimi boynuna geçirip onu tutarken ayakta kalmak için tüm gücümü harcıyorum.

Parmaklarım derinlere dalmışken kıpırdamıyorum, nefesim kesiliyor ve vücudunun etrafımda kasılmasına hayranlık duyuyorum. *Zirveye ulaşıyorum.* Sık, sık, sık, kalbinin ritmiyle sık. Sonunda ikimiz de tezgahın üzerinde iki büküm olduk. Muhtemelen onu eziyordum ama hareket edemiyordum.

Bunu daha önce hiç hissetmemiştim. Gretchen ile hiç hissetmedim. Midem sertleşti.

O kaltağın beni kullanmaktan zevk aldığını biliyorum. Tüm melodramatik seslerini ve dalgalanmalarını deneyimlediğimden emin oldu. Ama serbest bırakma sırasında bir kadının iç duvarlarında dalgalanan nabız atışını, kenetlenmeyi bilmiyordum. Şimdiye kadar hiçbir şey hissetmeme izin vermemiştim.

"Leo?" Dirseklerini tezgâha dayayan Frankie altımda nefes nefese kalıyor.

"Bana bir dakika ver." Parmaklarımı onun sıcaklığından çekiyorum, geri çekiliyorum ve ıslak elimi ağzıma sürüyorum, özünü kısa sakalıma sürüyorum.

Dönüyor, gözleri şaşkın ve ışıltılı.

Tanrım, o muhteşem. Rahatlamış. Doymuş. Doğaüstü bir güzellikle parlıyor, gerçek dışı, ölümlüler aleminin ötesinde bir şey.

"Gözlerini kapat," diye mırıldandım. "Neden?"

"Sana bakmak istiyorum."

Şaşkınlıkla bir saniye gözlerini kısıyor. Sonra mucizevi bir şekilde itaat ediyor.

Yüzüne dokunuyorum, dut ipeği gibi parlak ve kusursuz bir cildi var. Kaşlarının kumral kemerlerini izliyorum. Göz kapaklarının kadife tepeciklerini. Kirpiklerin kalın saçaklarını. Burnun küçük eğimini. Yanakların pürüzsüz, pembe ışıltısı. Dudakların yumuşak, davetkâr sıcaklığı.

Dudakları. Orada zaman geçiriyorum, parmağımın şeklini ezberliyorum, tapıyorum, tüm kullanımları hayal ediyorum, aralarındaki ıslak yarıktan alacağım zevki.

Sonra dikkatimi onun çarpıcı, çıplak vücuduna yöneltiyorum. Hem salkım söğüt gibi hem de sıkı bir vücut. İncelikli kıvrımları, görüş alanındaki her erkeğin dikkatini dağıtmaya yetiyor. Kıvrak kaslar - bir erkekle sert bir sürüşe dayanacak kadar agresif aşık.

O benim fantezimin ete kemiğe bürünmüş hali.

Kanım kükrüyor. Sikim zonkluyor. Onu görmek dini bir deneyim.

Gözleri kapalı olsa bile odaklandığım yönü hissediyor. "Amıma bakıyorsun."

"Öğreniyorum." Yavaşça, açlıkla, onu yutmaya devam ediyorum bakış

lar. "Neyi öğrenmek?"

"Gözümü kırpmadan ne kadar dayanabilirim."

Tuttuğu nefes göğsünü genişletiyor ve sessizleşiyor. Gergin.

Bekliyor. Onu bekletiyorum.

Ve bekle.

Ve bekle.

Gözleri kapalı kapakların altında hareket ediyor, burnu sevimli bir şekilde kıvrılmış. Ta ki ben parmaklarımı yavaşça, çok hafifçe, dudaklarının yumuşak yarığı boyunca onun amcığı.

Ciğerleri bir akış halinde boşalıyor ve ağzım orada, onunkini kaplıyor, o nefesi içiyor. Dudaklarını davet edencesine ayırıyor ve dilim içeri giriyor. Sıcaklığı yalayarak geri dönüyor, okşuyor, benimle birlikte hareket ediyor.

Öpücük esniyor ve derin, doymak bilmez ve kararlı. Kıçımı avuçluyorum, onun çökmekte olan seslerini yutuyorum, acele etmemekle onu bir hayvan gibi parçalamak arasında kalıyorum.

Onu tatmak istiyorum. Ona ziyafet çekmek. Dilimle onu orgazm etmek.

Ağzımı kapatıp bir ciğer dolusu hava alıyorum. Gözlerimiz askıya alınmış bir duraksamada buluşuyor, boynu boy farkımızı ayarlamak için geriye doğru kıvrılıyor.

Ufacık. O kadar küçük ve hafif ki, onu omuzlarının altından kaldırıp tezgâhın üzerine koymak hiç çaba gerektirmiyor. Onu soğuk ve tozlu yüzeyden korumak için montumu kullanıyorum.

"İşte." Dudaklarımı boğazının çukuruna bastırıyorum. "Çok daha

iyi."

"Mmm." Bana vücuduna tam erişim sunarak geriye doğru eğildi.

Köprücük kemiği boyunca yalıyorum ve çenesinin alt tarafına biraz dikkat ediyorum. Sonra göğüslerinden aşağıya doğru öpüyorum.

Bir sonraki nefesini yutuyor, parmakları saçlarımın arasında geziniyor, örgülere ve bükülmüş düğümlere takılıyor ve boynumun sütununa doğru kayıyor.

Göğsünün ve karnının her santimini öpüyorum. Burada geçirdiği her gün için bir öpücük. Ona söylediğim her zalim kelime için bir öpücük. Aldatan kocasıyla olan o videonun her dakikası için bir öpücük. Bebeği için döktüğü her gözyaşı için bir öpücük.

Sıkılmış kalçalarının birleştiği yere ulaştığımda, o da benim kadar hırıltılı bir şekilde nefes alıyordu.

"Bacaklarını aç." Kısa kızıl saçlarını ısıırıyorum ve burnumu saçlarının arasından geçirip altındaki gölgeli vadiye doğru sürüklüyorum, derin derin içime çekiyorum.

"Bana sırlarını göster."

Yeşil gözleri kar ve dönen rüzgârla dolup taşıyor.

Sonra bacaklarını açıyor.

Gölgeler, çiy ve güzel pembe ten. Manzara karşısında inliyorum, içim yanıyor ve çözülüyorum. Ona bakmak yasak olmalı. O çok güçlü. Karşı konulamaz. O kaymak gibi tenlerin arasında öleceğim. ve bunu yapmaktan mutlu ol.

Bacaklarını omuzlarımın üzerine kaldırarak dizlerinden kalçalarının kıvrımlarına doğru öpücükler bırakıyorum. Son hedefime ulaştığımda onun tadı. Tatlıdan daha tatlı ve aynı derecede bağımlılık yapıcı, benim için daha geniş açılıyor, dilimi, yüzümü gömmeme izin veriyor. Çenemi gererek, onun için vahşileşiyorum. Ağzımı eziyorum. Dişlerimi kazıyorum. *Besleniyorum.*

Kırılganlığı, sırları, dünyadan sakladığı her şey önüme seriliyor. Asla almaya layık olamayacağım bir teklif. Ama umurumda değil. Vücudu dilimi nefis bir sıcaklıkla kaplarken, ben fanteziyi istiyorum. Ulaşılamaz rüyayı. Onu istiyorum.

Etini ağızma çekerek, ellerimle bacaklarını daha da ayırıyorum, onu açıyorum, leğen kemiğini yukarı, daha yükseğe, daha yakına çekiyorum, onu dudaklarıma sürtüyorum.

Elleri tezgâhın kenarına kenetlenmiş, ben ellerini sıkarken Yüzümü, ağızımı, dilimi onun üzerinde, içinde kaydırıyor, her yalayışında klitorisine saygı gösteriyorum.

Çıkardığı her ses kanıma ateş düşürüyor. Her titreyişi. Her sıkışma. Onu her öğün yiyebilirim, tadı en zengin şarap, en lezzetli et parçası kadar lezzetli ve doyurucu. Lüks siyah kirazlarından bile daha iyi.

Karnımda yılan gibi kıvrılan şehvet dalları, sahiplenme içgüdüleriyle bükülüp sıkılaşıyor. Ona sahip çıkma ihtiyacı göğsümde tamamlar çalıyor. Kalp atış hızıma zarar veriyor, ellerimi titretiyor ve sikimi acı veren çelik bir çubuğa dönüştürüyordu.

Onun muhteşem sıcaklığına karşı homurdanıyorum, daha yakına bastırmak, daha derine ulaşmak için dizlerimi büküyorum, parmaklarım dilimle birlikte dalıyor. İçeri ve dışarı, etrafında ve etrafında, doyamıyorum. Denemekten aklım çatlayabilir.

"Frankie." Emiyorum ve ısırıyorum. "Ne yapıyorsun

Ben

mi?" "Durma." Bana bakıyor, kapüşonlu gözlerle izliyor, ağzı açık, göğüsleri sallanıyor, omurgası eğiliyordu. "Oh Tanrım, oh Tanrım, Leo!"

Siktir, geliyor. Yüzümün her yerine geldiğini hissediyorum, patlıyor ve kaynaşıyor, alıyor ve veriyor. Bu manzara beni o kadar etkiliyor ki neredeyse kot pantolonumdan taşacaktım.

Sonunda geri çekildiğinde, alçak ve derin bir şekilde inliyorum, ıslaklığını yumuşak, saygılı yalamalarla yalıyorum.

"Tekrar." Dilimi derine batırdığımda, kararımı verdim. Hayatımın geri kalanını burada geçireceğim.

"Hayır."

"Evet," diye homurdanıyorum.

"Leo." Saçlarımdan bir tutam yakaladı ve yüzümü yukarı doğru çevirerek bakışlarımı yakaladı. "Sikine ihtiyacım var."

Dişlerimi gösterdiğimde tahrik boğazımdan taşaklarıma kadar iniyor. "Hazır olduğumda."

"Benimle taşak geçme, orospu çocuğu. Hazırsın."

Kemerimin önünü kavırıyor ve leğen kemiğimi yaklaştırıyor, parmakları düğmenin arkasına batıyor, şaşırtıcı bir kolaylıkla açıyor ve fermuarı serbest bırakıyor. Ben onu durduramadan beni avucunun içine aldı. Sıcak, şişmiş sikim iki küçük, sıkı elinin arasında.

Kavrayışını acımasız bir gayretle kaydırarak, ciğerlerim çökene ve dizlerim bükülene kadar beni acımasızca sarsıyor.

"Becer beni, pislik." Bacaklarını sırtıma doluyor, beni daha da yaklaştırmak için topuklarını kıcıma bastırıyor.

Taş gibi bir yüz ifadesi ve iki eliyle boyum boyunca hararetle pompalıyor, tamamen kavga ve yumruk, seks ve lanet. Korkunç ve enfes, zevk kezzapla kaynıyor. Vahşi kavrayışıyla birkaç vuruş daha ve onu boşalmayla yıkayacağım.

İyi ki yetkili o değil.

"Sakin ol." Parmaklarını çekiyorum ve geri çekilmeye çalışıyorum.

Ellerini tekrar pantolonumun içine sokuyor ve dişlerini göğüs kafesime geçiriyor.

"Fuuuuck." Kollarını yakaladım ve aramıza aldım. "Frankie, dur."

Ben de gelmek üzereyim.

Bekle. Bekle, lanet olsun.

Tutuşumu kırarak tekrar pantolonumun içine uzanıyor. Parmakları beni kavradığı anda, yaklaşan salıverilmenin dalgasını hissediyorum. Yükseliyor, yükseliyor, yükseliyor...

Herkül gibi bir çabayla onu üzerimden çekiyor, ellerini arkasına hapsediyor ve beynimi erekte edici düşüncelerle dolduruyorum.

Kardeşlerim hakkında düşünceler. Denver. Daha önce gelen kadınlar. Ve hamilelik. Onu kesinlikle ama kesinlikle hamile bırakamam.

Çekileceğim. Bu fikirden ne kadar nefret etsem de başka seçeneğim yok. "Bana söz verdiğin o baskın adam nerede?

Liderlik mi etmek istiyorsun?

O zaman yönet. Zorla beni." Çırpınıyor ve kıvranıyor, serbest kalmaya çalışıyormuş gibi bir gösteri yapıyor. "Yap şunu. Nefret etmemi sağla. Senden nefret etmemi sağla."

Ne oluyor lan?

Onu hemen serbest bırakıyorum ama kaçmasına izin vermiyorum.

"Bunu yapamam, bebeğim." Kollarımı onun iki yanına koyarak alınlarımızı birleştiriyorum. "Ama senden nefret ettiğim gibi seni becereceğim."

"Benden nefret ediyorsun."

"Keşke." Tüm bedenim onun söylediği her iğrenç şeyi yapmak için kükrüyor. "Tanrı biliyor ki denedim."

Bir tiksinti sesi. "O zaman bana şeytanın pazarlığından bahset. Neden buradayım?" Göğsümü itiyor. "Nasıl bir rol oynamam bekleniyor?"

Sabırsız kaşlarının ardında daha yumuşak bir şey gizleniyor, göğsümde derin bir yarık açan savunmasız ve yalvaran bir şey.

Onu uyarmak istiyorum. Kahretsin, ona her şeyi anlatmak istiyorum. Ama yapamam. Benim hakkımda en kötüsünü düşünmesini ve bir çıkış yolu bulmasını istiyorum. Onu burada yaşayan şeytana kaptıramam.

Beni bir aziz gibi gösteren kötülük.

Onu buraya getirdiğim için aptalın tekiyim. Ne düşünüyordum ki? Sadece sevişeceğimizi mi? Eğlence-sikiş, nefret-sikiş, intikam-sikiş... sanki çıkarları olan düşmanlarmışız gibi?

Onun düşmanı olmak bu işin tek yolu. Belki de onu zorlamalıyım, tam da beklediği gibi onu ihlal *etmeliyim*. Bu kesinlikle tüm bu durumu tekrar rayına oturtacaktır.

Ama yapamam. Yapmayacağım. Onu bu şekilde incitmektense ölmeyi tercih ederim. Bu yüzden sessiz kalıyorum, kıpırdamıyorum, kollarını aramızda kavıyorum.

Sessizliğim onu çileden çıkarıyor, ellerini yumruk yapıyor ve yüzünü kızartıyor. Ciddiyetle benimle dövüşmeye başlıyor, ben onu bırakana kadar tekmeliyor ve sallıyor.

Tezgâhtan fırladı ve elbiselerine doğru hamle yaptı. İç çamaşırlarını sürükleyerek odanın diğer tarafındaki güvenli yerden bana hançer fırlatıyor.

"Bunu sen istedin, Frankie." Öfkeyle kendimi toparladım ve kıyafetlerimi düzelttim. "Az önce yaptığımız her şeyi sen istedin. Başka türlü davranma."

"Orgazmlar mı? Evet. Yüzde yüz." Acımasızca gülüyor taytını ve kapüşonunu giyiyor. "Bunu kendim ve Monty'den alacağım intikam için istedim."

Ona bakarken midem serbest düşüyor.

"Ne? Kullanıldığını biliyordun." Ayakkabılarını giyiyor, bağlamak için çömeliyor. "Bunun için burada olduğunu söylemiştin."

"Hâlâ öyleyim." Kollarımı uzattım.

Alay ediyor. "Ne dediğimi hatırlıyor musun?" Bağcıkları bağlı, ayağa kalkıyor ve ceketini çekiyor. "Saunadaki o gün? Ne söz verdiğimi hatırlıyor musun?"

Bir gün dizlerinin üzerine çöküp seni affetmem için bana yalvaracaksın. Ama çok geç olacak. Kendini beceren sen olacaksın.

"Hatırlıyorum." Ellerimi kalçalarımın altına koyarak ona soğuk bir bakış fırlattım. "Ve özür diledim."

"Hayır-"

"Görünüşe göre, amını o kadar çok çalıştırmışım ki beyin hücrelerini kaybetmişsin. O yüzden sana hatırlatayım. Hemen dışarıda..." Parmağımı kapıya doğru ittim. "Dört kez özür diledim."

"Aptal adam." Ceketinin fermuarını gereğinden fazla güç kullanarak çekti. "Eğer sikini ıslatmak istiyorsan, dizlerini yerle tanıştırsan iyi edersin. Sürünmeni bekliyorum Leo. Yalvarmanı. Daha önce hiç sürünmediğin kadar sürünmeni."

Bir huff salıyorum. Bunu başından beri planlamış mıydı? Vücuduyla beni baştan çıkarmayı mı? Beni akılsız bir açlığa doğru sürüklüyor.

Aptal mı?

"Tebrikler." Gülümsemem dişler ve buzdan ibaret. "Beni kendi oyunumda yendin."

"Bu bir oyun değil. Benim için değil." Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "Bebeğimi kaybettiğimde bana bir bıçak verdin ve kendimi öldürmemi söyledin. Sayamayacağım kadar çok kez hayatımı acımasızca ve gereksiz yere tehdit ettin.

En kötü zamanlarımda beni defalarca tekmeliyorsun. Bana bok gibi davranıyorsun." Suçluluk duygusu göğüs kemiğimin arkasına saplanıyor.

"Benden sır saklıyorsun." Yanağında bir kas tüyü belirdi. "Aramızda gizem ve acıdan başka bir şey yok."

"Ve kimya."

"Ben bir yabancıyım, karanlıkta kapana kısılmışım, bir can simidi için çılgılık atıyorum. Ve sen bir kapı açıp beni içeri almayı reddediyorsun."

"Frankie-"

"Sana güvenmiyorum."

"Seni zorlamayacağım konusunda bana güveniyorsun."

Ellerini ceketinin ceplerine sokar, gözleri kısıktır.

Hayal kırıklığına uğradım.

Sonra omuz silkerek kapıya doğru yürür.

"Ne dediğimi hatırlıyor musun?" Peşinden fırladım, uzun adımlarım hızla ilerliyordu. "Mahzendeki o gece? Bana senden ne istediğimi sormuştun ve ben ne demiştim?"

Kapı kolunu tutuyor ve elini kendi elimle kapatarak onu durduruyorum.

İç çekerek yüzünü bana çeviriyor. "O duvarın önünde bana tecavüz etmediğini hatırlamamı istiyorsun. Bana önemli bir şey yapmamı söyleyeceğin bir zamanın geleceğini ve o zaman geldiğinde değerli kısıtlamanı hatırlamam gerektiğini söyledin."

Dudaklarım seğiriyor ve elimi ağızıma götürerek tepkimi siliyorum.

"Dur tahmin edeyim." Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Zamanı geldi, ey şifreli olan."

"Bu ciddi bir mesele." Uzun bir nefes verip doğruluyorum, gözlerim onunkilere kilitleniyor. "Sana söylemek üzere olduğum şey sorularla birlikte gelecek. Cevaplamayacağım sorular."

"Tabii ki yapmayacaksın." Homurdanıyor. "Ve benden güvenmemi istiyorsun Sen."

"Bunun içinde." Yanağına dokunuyorum, çenesinin isyankâr sıkılığı. "Güven ve sana güveneceğim. Lütfen."

"Tanrım." Kollarını indiriyor. "Tamam. Çıkar ağızındaki baklayı."

"Bunu sadece bir kez söyleyeceğim." Duraklıyorum, atölyede, duvarların, kapıların ötesinde hareket olup olmadığını dinliyorum. Sonra sesimi alçaltıyorum. "Adet krampları için reçetesiz satılan haplardan birkaç şişe var."

"Şaka yapıyor olmalısın-" "Dinle."

Burun delikleri açılıyor ve başını sallıyor.

"Yıllar önce Denver'ın şehre yaptığı gezilerden birinde bir eczaneyi bastı, alarmı tetikledi ve neredeyse yakalanıyordu. Kaçmak için acele ederken, taşıyabileceği her kutu reçeteli ilacı aldı. O yapmadı bakacak zamanım olmadı. Kutuları aldı ve kaçtı. Çıkarken de bir kurşunla vuruldu."

"Ne? Neresinden vuruldu?"

"Üst bacak. Kurşun her yeri delip geçmiş." "Eğer ölseydi..."

"Seni asla almazlardı."

"Sen ve kardeşlerin açlıktan öldürdünüz."

Başımı salladım. "Ama başardı. Bir şekilde fark edilmeden Hoss'a uçmayı başardı. Yarasını yolculuk için yeterince iyi sarmış. Ama çok kan kaybetti. Onu uçaktan taşıdık. Wolf onu elinden geldiğince iyileştirdi ve Denver'ın bilinci gidip gelirken ben bir fırsat gördüm."

"Uçağı kilitlenmeden mi bıraktı?"

"Bu doğru. Oraya gizlice girip ezberlemek için birkaç dakikam vardı. Gösterge paneli, göstergeler, her kol ve kadran. Hiçbirini nasıl kullanacağımı bilmediğimden değil. Sonra çalıntı ilaç kutularını karıştırdım."

Daha önce hiç görmediğim ilaçlar. Hoss'a *asla* bilerek getirmeyeceği ilaçlar." Yavaş bir nefes alıyorum. "Çok dikkatlidir. Ve gerçekten çok zeki. O hap paketlerini gördüğümde, onlardan haberi olmadığını biliyordum.

Antibiyotiklerle karıştırıldıklarını bilmiyordu.

Aceleyle aldığı ağrı kesiciler. Etiketleri okuyana kadar ne olduklarını bile bilmiyordum. Yuvarlak plastik paketler ve içinde ayın her günü için blister ambalajlar..."

"Doğum kontrol hapları." Yüzü soluklaştı.

"Evet. Birkaç tanesini uçakta bıraktım -kaçarken gözüne çarpmıştır diye- ve geri kalanını sakladım. Daha sonra küçük hapları blister ambalajlardan birkaç Midol şişesine aktardım ve ambalajları nehre attım."

"Midol şişeleri."

"Kardeşlerimi onları yanlışlıkla almaktan caydırmak için. Yıl boyunca sabit bir sıcaklıkta saklanmaları gerektiğini biliyordum."

"Kiler. Onları tıbbi malzemelerin arasına sakladın.

Malzemeler." Hapları saklama nedenimle şimdi ona anlatma nedenim arasında bağlantı kurarken nefes alış veriş hızlanıyor. "Kaç yıldır aşağıdalar Orada mı?"

"Dört."

"Onları doğru şekilde saklamışsınız." Kaşları çatıldı. "Son kullanma tarihlerinden bir ila beş yıl sonra etkili olmaya devam etme şansları var. Ama son kullanma tarihini bilmiyorsunuz, değil mi?"

"Doğru. Ama hapları dört yıl önce aldığında makul bir raf ömrü vardı. Hâlâ etkililer."

"Olabilir. Bunu bana neden

anlatıyorsun?" "Nedenini biliyorsun."

"Hayır, istemiyorum. Seks yapmıyorum, neden Leo? Neden ihtiyacım var onları?"

"Beş dakika önce, seni kazığa oturtmaktan bir dürtü uzaktaydın. kendini benim sikime bırak." Dişlerimi gıcırdatarak yüzüne bakıyorum. "Eğer sorularına cevap verseydim, son damlasına kadar boşalmama izin verecektin.

İçinizde."

"O hapları bu yüzden saklamadın ve dört yıl boyunca sakladın. Bana neler olduğunu anlat. Neden Hoss'a girmelerine izin verilmediğini, hanginizin bana zarar vereceğini ve beni korumak için ne yapmam gerektiğini söyle. kendim."

"Hapları al. Her gün. Kimsenin seni bunu yaparken görmesine izin verme. Yerlerini değiştirme. Fark edilmelerine izin verme. Ve benden uzak dur kardeşler."

"Peki ya sen? Senden de uzak durmalı mıyım?"

"Benden nefret etmeni istiyorum, Frankie. En çok benden nefret et. Ama bundan uzak durmayacağız." Aramızda bir işaret yapıyorum.

"Dizlerimin üzerinde süründüğümde, yalvardığımda ve süründüğümde, nefret sikişimizin ikimizin de yaşayacağı en iyi sikiş olmasını bekliyorum."

"Bu çok boktan." Gözlerini ağzıma indiriyor ve göz bebekleri büyüyor. Sonra başka tarafa bakıyor ve kapı kolunu kavırıyor. "Hapları alacağım."

"Sakın yakalanma." Profilini inceliyorum, sallanan boğazını, tamamen yeni sorular sormasına saniyeler kaldığının farkında. "Gitmen gerek. Kody zaten seni arıyor."

O cevap vermeden önce kapıyı açıyorum ve vücudumu gözden uzak tutmak için arkasında duruyorum.

Gözlerini kırpıştırarak geceye bakıyor, gökyüzü ay ışığıyla aydınlanmış kar rengine grimsi bir maviyle ışılıyor. Başka bir şey söylemeden ya da bana doğru bakmadan kapıyı arkasından kapatarak gidiyor.

Ellerim yüzümde, sikim hala sert, nefes nefese, arzudan çıldırmış bir halde ve onun peşinden gitmek için duyduğum acil ihtiyaçla savaşarak duvara yığılıyorum.

Ama yapamam. Yapamam. Hiçbir şey olmamış gibi davranmalıyım. Görünüşü korumak. Statükoyu korumalıyım.

Beni öldürse bile.

O anda, daha iyi bir yere yükseldim. Onu zorlayabilirdim. I Ona pek çok şey yapabilirdim, en karanlık hayallerimde arzuladığım her şeyi. Ama yapmadım.

Ben doğru olanı yaptım. Daha iyi bir insan oldum, koşullarımın üstüne çıktım. Kısa bir süreliğine de olsa.

Onun yüzünden.

Bu beni atölyeye doğru koşmaktan, iç kapıdan diğerk tarafa geçmekten ve pencerenin karla parladığı ön duvara doğru hızla ilerlemekten alıkoymuyor.

Onu uzaktan bir sürüngen gibi izleyebileceğim bir yere.

İçimde ilkel bir öfke oluşuyor, damarlarımda kaynıyor ve dişlerimi kenetliyor.

Onu öldüreceğim.

Atölyenin arka odasından siki kalkmış ve gözlerinde dalgın bir parıltıyla içeri dalmasını izlerken bu da kolay olacak.

Ne düşünüyorsun, Leo? Seni aptal herif. Gardını düşürmemen gerektiğini biliyorsun. Yine de buradasın, o kadar uçmuşsun ki Beni fark et. Sana bir ders vermek için seni öldürmeliyim.

Alet rafının yanındaki pozisyonuma birkaç santim kala yanımdan hızla geçti. Varlığımdan habersiz. Öfkem hakkında. Ya aç bir kurt olsaydım? Kızgın bir ayı?

Ya ben Denver olsaydım?

Sırtımı duvara dayadım, cinayet düşünceleriyle kaynıyorum. Bu arada, Frankie avludan kulübeye doğru geçerken onun dikkati pencerede, Frankie'nin üzerinde kalır.

Pencere pervazını kavlıyor, kasları gergin, *ağzının suyu akararak* izliyor. Kadın ön kapının ardında kaybolduğunda uzun, ağır bir nefes alıyor.

Şimdilik güvende.

Bu onun için söyleyebileceğimden daha fazla. Tepedeki ışıkları açıyorum.

Dönerek gözlerini üzerime diyor ve hemen ardından tembel, kapüşonlu bir ifade takınıyor.

"Ne yaptın lan sen?" Ellerim o kadar sıkı yumuluyor ki eklemlerim çatlıyor.

"Daha spesifik olmanız gerekecek. Ben çok şey yaptım."

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

"Mm." Kar makinesine doğru yürüyor ve sanki bunca zamandır üzerinde çalışıyormuş gibi altından kaymak için alçalıyor.

"Duvarlar ince, aptal." İlerleyerek raftan büyük bir İngiliz anahtarı aldım ve ellerimde tarttım. Ön kolum büyüklüğünde, kemikleri parçalayacak kadar ağır.

Alete bakıyor. "Devam et, sapık. Bana ne düşündüğünü söyle
duydu
m." "Aletini ondan uzak tut." "Kendi sikin
için endişelen."
"Lanet olsun, canı yanıyor." Kulaklarım, benimkinin gürültüsüyle
Nabız. "Yas tutuyor ve savunmasız, sen de bundan faydalandın-"
"Kendini kandırma. Beni onunla birlikte bulmak istedin. Bahse
girerim

Kulağınızı duvara dayamış, yumruğunuzu zavallı bakir göbeğinize
bastırmış, bir kadını becermenin nasıl bir şey olduğunu duymaya
çalışıyordunuz. Ama bir bok duymadın. Duysaydın çoktan içeri dalıp
suratımı dağıtırdın."

Bu son kısım doğru. Ama *onu* aramak için buraya geldiğimde,
duvarın içinden bir şey duydum.

Zorla beni. Nefret etmemi sağla. Senden nefret etmemi sağla.

Taleplerini duydum ve öldürme niyetiyle arka odaya doğru hücum
ettim.

Sonra itirazlarını duydum.

Hâlâ nefes almasının tek sebebi bu.

Onun son oyununu anlamaya çalışıyorum. O da hepimiz gibi
testosteronla beslenen bir ihtiyaç içinde. Mantıksızca azmışız, delicesine
yalnızız ve o da şimdiye kadar gördüğümüz en çekici kadın - canlı ya da
ekranda.

Yine de onu sikmedi. Yalvardığında bile.

"Ona ne teklif ettiğini, bunca yıldır benden ne sakladığını duydum."
Dolambaçlı zekâsına mı hayranlık duyuyorum yoksa buralarda kaçak mal
olarak kabul edilen tek şey olan doğum kontrolünü kaçırmak için boynunu
riske attığı için öfkeleniyor muyum karar veremiyorum. Sonra beni
kandırdığını hatırladım ve sinirlendim.

Öyle bir alevleniyor ki fısıltımı zor zapt ediyorum. "Biz birbirimizden sır
saklamayız. Başka ne saklıyorsun?"

"Hiçbir şey. Bu kadar." Yükselen öfkemi nötralize etmek istercesine
elini kaldırdı. "Seni koruyordum."

"*Beni* korumak mı?" Yüzüm buruşuyor. "On dakika önce onunla
yaptığın şey bu muydu?"

Hapları nasıl aldığını tekrar anlatmamıza gerek yok. Ona açıkladığını
duydum. Ve bu sırrı benim taşımamı istemediğini anlıyorum, ama Denver
öğrenirse, hiçbirimiz sonuçlarından kaçamayız.

Doğum kontrolünü saklamanın sonuçları mı? Kin cezası. Onu
becermenin sonuçları? Şeytanın pazarlığı.

Ölümden beter bir pazarlık.

Leo neden riske atsın ki? Seks yapmadıklarını biliyorum, ama eğer onunla zaman geçirir ve ona aşık olmasına izin verirse, sonuç aynıdır.

Ayağa kalkıyor, birkaç adım öteden beni izliyor.

Kendini beğenmiş. Uzun boyundan, parıldayan, alacalı gözlerinden yayılıyor. Güçlü sırrından, elindeki küçük kozdan dolayı kendini beğenmiş. Denver'a karşı herhangi bir avantaja sahip olmak bir nimettir. Özellikle de Hoss'un daha fazla çocuk yapmasını engelleyen bir avantaj. Ama sonu iyi bitmeyecek. Bunu dişlerimde hissediyorum.

Bundan kurtulamayacağım. Bu sefer olmaz.

Loş atölyede gerginlik, tutuşmayı bekleyen uçucu bir fitil gibi havada asılı duruyor. Birbirimize bakıyoruz, gözlerimiz kaynayan bir öfke ve baskınlık savaşında kilitlenmiş. İkimiz de kan istiyoruz.

İkimiz de *onu* istiyoruz.

"Bu her şeyi değiştiriyor," diyor.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Hapları her gün alsa bile-"

"Alacak."

"-bu gerisini değiştirmez. Bunun nasıl biteceğini biliyorsun." "O farklı."

"Gretchen gibi farklı mı?"

Dişlerini gösteriyor, ölümcül ifadesinde bir sıra diş parıldıyor.

"Gretchen'a hiç benzemiyor."

İçimdeki her şey geriliyor, saniyeler sonra gerçekleşecek kavgaya hazırlanıyor. "Frankie sadece aldatan bir fahişe değil. O daha da kötü." Elimi İngiliz anahtarının üzerinde sıkıyorum, sadece bir noktayı kanıtlamak için onu yemliyorum. "Seni becerir ve bir kenara atar-"

"Kapa şu lanet çeneni."

"Ve sen de bunun olmasına izin vereceksin çünkü tek bildiğin bu." "Yanıliyorsun."

"Değilim ama sana şunu söyleyeyim... Gretchen'ın aksine Frankie Wolf'u seviyor. Onun arkadaşlığından hoşlanıyor. Yani sen onu becerirken onu izlemeye davet ederse şaşırma. Belki de sen, Wolf ve Denver'ın onu sıkmesine izin verir. Bunu bir aile gecesi geleneğine dönüştürün."

Saldırıyor, önce yumruklar.

Buna hazırdım, saldırısından kaçtım ve anahtarı savurdum. Onu çenesinden yakaladım, çelik kemikle çarpıştı. Yüzünde şok ifadesi beliriyor, ardından acı dolu bir feryat geliyor. Ama refleksleri benimkilerle yarışıyor. Bir sonraki

nefes alıyorum, başım geriye doğru uçuyor ve elmacık kemiğim kör edici bir acıyla patlıyor.

Bir ileri bir geri, birbirimizi balina gibi eziyor, kar makinesine çarpıyor, yerde yuvarlanıyor, kıyafetlerimizi yırtıyor, dikişlerimizi söküyor, sadece nefes alacak kadar ara veriyoruz.

Kanlar içinde ve morarmış bir halde, nefes nefese birbirimizin etrafında dönüyoruz. Ter gözlerimi yakıyor. Bakırın tadı ağzımı dolduruyor.

"Demek istediğimi kanıtladığın için teşekkürler." Ayaklarının dibine yakut bir küre tükürdüm. "Ne demek bu?" Yumruğu ateşten şok dalgaları gönderiyor sadece öfkemi alevlendirmeye yarıyor.

"Onun aramıza girmesine izin verdin. Onu sen seçtin."

"Konuşmayı seven birisin. Onun için beni öldürmeye hazırsın." "Bana başka seçenek bırakmadın!"

Öfkem beni bir yumruk telaşına sürüklüyor, parmak eklemlerim morarmayı ve kırılmayı hedefliyor. Ta ki yaralı elim gevşeyene kadar. Acı

dayanılmaz bir şiddetle alevleniyor ve beni işe yaramaz uzvumu göğsüme bastırmaya zorluyor.

Fark etse de teslim olmayı reddediyor, kararlılığı amansız bir savunmayı körüklüyor.

Görünüşe göre bunu tek elle bitireceğim.

En azından korkmuş görünme nezaketini gösteriyor. Savaşta daha güçlü olduğumu biliyor. Onu gözlerim kapalı bile öldürebilirim.

Güçlü bir tekmeyle onu paslanmış bir alet kutusuna çarptım. İçindekiler beton zemine saçıldı. Misilleme olarak bacağını savuruyor ve tökezleyip motor parçalarından oluşan bir rafa çarparak devrilmeme neden oluyor.

Yıldırım hızıyla mesafeyi kapatıyorum ve o da şiddetli bir fırtınanın gücüyle saldırıyor. Çarpıştık, öfkeler serbest kaldı ve uzuvlar kilitlendi. Vahşi bir mücadele.

Bunu hayatımız boyunca yaptık; pratik yaptık, dalga geçtik ya da birbirimizi öldürmeye çalıştık. O kadar çok nedenle o kadar çok boğuştuk ki birbirimizin bedenini kendi bedenimiz kadar iyi tanıyoruz.

Darbelerimiz birbirine değdiğinde, etin şapırtısı kapalı alanda yankılanıyor. Hırlayan, ısırان, yumruklayan ve ağzından köpükler saçan hayvanlar gibiyiz. Adrenalinle dolmuş bir şekilde, onun saldırısını kafa kafaya karşılıyorum, darbelerini savuşturuyor, engelliyor ve hassas bir şekilde karşılık veriyorum.

Metal gıcırıyor. Kaslar geriliyor. İkimiz de geri adım atmak istemeden kontrol için savaşıırken damarlar şişiyor ve kan fişkırıyor. Ta ki kutup havasının ısırığını tenimde hissedene kadar. Biri kapıyı açtı. Leo da bunu hissediyor ve o kadar şiddetli bir şekilde birbirimizden ayrılıyoruz ki

Sırtlar.

Bizi tüketen öfke dağılıyor, yerini üzücü bir öfke alıyor. Denver ileriye doğru yürüyüp yayılmış ayaklarımızın arasında dururken korkuyorum.

Dudakları hafifçe ayrılmış, köşeleri hafifçe yukarı kalkmış, kendine özgü sırtışını takınıyor. Onun umursamaz gülümsemesi. Midemi alt üst eden ve içimin buz kesmesine neden olan gülümseme.

Ağır nefeslerimiz ve floresan ışıklarının hafif uğultusu dışında oda sessizliğe gömülüyor. Nefes nefese, Leo ve ben göz göze geliyoruz, aramızda ortak bir anlayış geçiyor.

Denver bunun her zamanki anlaşmazlıklarımızdan biri olmadığını biliyor. Kavgamızın şiddeti derin izler bıraktı. Çürükler, sızan yaralar, olası kırık kemikler. Ev işleri ya da günlük hayatla ilgili bir anlaşmazlıktan kaynaklanmayan izler.

Şimdi devrilmiş raflar ve kırılmış aletlerle yıkılmış olan atölye, erkek duygularının ham gücüne tanıklık ediyordu. Öyle bir duygu ki, ancak bir kadın işin içine girdiğinde ortaya çıkabilir.

Denver'ın gözlerindeki parıltı bildiğini söylüyor ve bundan daha mutlu olamazdı.

"Bu neyle ilgili?" Bir tırnağını karıştırıyor.

Sessizlik.

En iyi yanıt bu değil ama Leo ve benim birlikte verebileceğimiz tek yanıt bu. Bir hikaye üzerinde işbirliği yapacak vaktimiz yoktu ve Frankie'den kesinlikle bahsedemeyiz. Bunu yaparsak Denver'ın tuzağına düşeriz. Onu önemsememizi istiyor. Onun için kavga etmemizi istiyor.

Boku yedik.

"Buraya gel." Parmağını Leo'ya doğru uzatır ve sakince bekler. Leo yerden kalkıyor ama bir adım daha atmayı reddediyor.

Yapma bunu, sik kafalı. Savaşını seç.

Kardeşim bana bakıyor ve kanlı, şişmiş yüzünde acı dolu bir ifade beliriyor. Denver'a itaat etmezse, bedelini ben ödeyeceğim. Elime bir bıçak daha. Sırtıma daha fazla kırbaç. Ya da daha kötüsü.

Aletini pantolonunun içinde tutması konusunda ona güvenemeyebilirim, ama kaçınılabilecek bir şeyse beni asla cezalandırmaya kalkmaz.

Bu yüzden omuzlarını geriye itip çenesini kaldırdığında ve Denver'a doğru botlarının parmakları birbirine değene kadar adım attığında şaşırmadım.

"Ne tartışmaydı ama." Denver Leo'nun çenesini kavlıyor, yüzünü bir o yana bir bu yana çevirerek hasarı inceliyor. "Öğreniyorsun."

Leo gözlerini kapatıyor, bunun ne anlama geldiğini sormayı akıllıca reddediyor. Sessizce ayağa kalkıyorum.

"Ne kadar iyi olduğunu öğreniyorsun." Denver yaklaşıyor, burnunu Leo'nun kirli sakalına, ağzını Leo'nun ağzına yaklaştırıyor, nefes alıyor, içine çekiyor, neredeyse onu öpüyor. "Ne kadar güzel koktuğunu öğreniyorsun. Tadının ne kadar güzel olduğunu."

"Çekil üstümden." Leo tökezleyerek geri çekilir ve Denver'ı iterek uzaklaştırır.

Lanet olsun, Leo. Lütfen bana onunla yatmadığını söyle. O kadar aptal değilsin.

"Amcığı yüzünün her yerinde, evlat." Denver dudaklarını yalıyor. "İlahi, değil mi?"

Siktir, siktir, siktir.

Yapabileceğim bir şey yok. Onu savunmak sadece onun suçluluğunu ve benim bu konudaki bilgimi teyit eder.

"O frijit bir kaltak. Başından beri benimle savaştı." Leo alaycı bir tavır takındı ve bir omzunu kaldırdı. "Tadına baktım. Daha fazlasını değil. Özel bir şey değil.

Belki bize daha etli butlu bir kız getirseydiniz, yemi yutardım."

Yalan söylüyor ve Denver da bunu biliyor.

"Öyle mi?" Denver başparmaklarını ceplerine sokar ve topuklarının üzerinde sallanır. "O zaman onu denememin bir sakıncası yok, değil mi?"

"Devam et. Neden umurumda olsun ki?"

En önemli soru bu. Leo umursamazsa, hiçbirimiz umursamazsak, kardeşlerim ve ben bunun bir parçası olmayacağız. Denver'ın hiçbir kozu, pazarlık gücü olmayacak ve Frankie de ikincil hasar olacak. Tıpkı diğerleri gibi.

Ama Leo zaten ona yatırım yaptıysa ya da Wolf veya ben yapıyorsak, Denver'ın ona zarar vermesini engellemek için ne kadar ileri gideriz?

Oyun bu.

Denver'ı öldürebilirim. Bakışlarım birkaç adım ötede duran İngiliz anahtarına takılıyor. Onu yürüyemeyecek hale gelene kadar dövebilirim.

Onu bağlayıp açlıktan ölene kadar işkence edebilirim.

Ama kesin olan bir şey var. Denver asla teslim olmayacak. Bizi buradan çıkarmayı kabul etmeden önce burada işkence ve açlıktan ölecek.

Ve biz de onunla birlikte açlıktan öleceğiz.

"Pekala." Denver iç çeker. "İçinizden birinin ilgileneceğini umuyordum.

onun

"O senin tipin, *baba*." Leo'nun gözleri kararır. "Benim tipim değil."

Ona *baba* diyor ve konuşmadığımız şeyleri ima ediyor.

içinde.

Cildim sürünüyor.

Denver bunu anladıysa da belli etmiyor. "Bunu göze alamazsın

"

hakkın

da.

Seçici. Günün sonunda tek ihtiyacınız olan sıcak bir zevk gecesi, içine kıvrılabileceğiniz yumuşak bir vücut..."

"Eğer üşürsem, Wolf'u kaşıklayabilirim." Alaycı bir gülümseme oluşturuyor ve bana yöneltiliyor. "Peki ya sen, Kody? Onun için herhangi bir kullanımın var mı?"

"Onunla aynı odayı paylaşmak istemiyorum." İçimde kopan fırtınaya rağmen sesimi sabit tutuyorum. "Bırak yatağı."

"Wolf seninle oda değiştirecek." Denver gözlerini kısar. "Ondan hoşlanıyor."

"Wolf neyi sevdiğini bilmiyor. Her gün kıyafetlerini seçerken bunalıyor."

Bir abartı. Wolf her kadını becermek için fırsat kollardı.

"Göreceğiz bakalım. Ama Wolf senin ilgisizliğini paylaşıyorsa, onun boşa gitmesine izin vermeyeceğim." Denver Leo'ya göz kırpmıyor. "Özellikle de o tatlı amcığın kokusunu yüzüne aldıktan sonra."

Leo'nun aptalca bir şey yapmasını bekleyerek nefesimi tutuyorum. Ama yapmadı.

"Tamamen senindir." Omuz silkerek kar makinesine geri döner ve dağılan parçaları toplamaya başlar.

"Yarın gitmeden önce bu pisliği temizleyin." Denver çıkışa doğru

ilerliyor. "Ve yüzünüze yama yapın. Kızımı korkutmanızı istemiyorum."

Kapı arkasından kapandığında, odanın içinde toplu bir nefes alıp verme seli yaşanır.

Leo kar makinesinin üzerine yığılır ve inler. "Lanet olsun."

Yaralarımın acısı kalbimin çarpıntısıyla birlikte zonkluyor.
Gömleğimi çıkarıp kan ve terden sırlsıklam olmuş

Yüzüm. Parmak eklemlerim ağrıyor. Omuzlarım kurşun gibi. Elimdeki dikişleri söktüm ve Leo da pek iyi görünmüyor.

"Ondan faydalanmıyordum." Bir bez parçası alır ve ensesine sürer.

"Onun aramıza girmesine izin verdin."

"Biliyorum." Doğruldu, gözlerini bana dikti. "Sen ve Wolf önce gelirsiniz."

Her zaman. Ama..."

"Ama ne?"

"Çok fazla kilo kaybetmiş. Gözleri çukurlaşmış. Cildinin rengi yok. Güçlü olduğunu biliyorum. Hem de çok güçlü. Ama ağlıyordu, Kody."

"O bir savaşçı. Onu seçmesinin nedenlerinden biri de bu."

"Gittikçe zayıflıyor. Günden güne bu savaşı kaybediyor."

"Ne bekliyordun ki? Eninde sonunda hepsi kaybeder."

"O farklı, lanet olsun." Ellerini havaya kaldırır ve adım atar.

"Eğer başka bir yol, farklı bir sonuç varsa, o tektir. Bununla savaşacak. Bunu değiştirecektir. Tek yapmamız gereken onu hayata döndürmek."

"Küçük bir kadına çok fazla güveniyorsun -ve tamamen fazla risk alıyorsun. Ya yanılıyorsan?"

"Ya haklıysam? Bunu tekrar yapamam. Yapamam. Onunla olmaz."

Boktan kısmı mı? Suratını dağdıktan sonra söylediği her şeye katılıyorum. Frankie farklı. Her fırsatta, o yapar beklediğimizin tam tersi. Korkmadı. İhanet etmedi. Teslim olmadı.

O ölmedi.

Belki de bu düzeni bozacak kişi odur. Ama bu süreçte kim zarar görecektir? Ne kadar kötü incineceğiz? Sonunda kim ayakta kalacak?

"Bana güvenmene ihtiyacım var." Leo önümde durdu, bakışları yanıyordu.

"Tamam." Bu çok kolay. Kollarımı onun gergin

kollarına dolamak kadar kolay.

Çerçeve. "Bir planın var mı?" diye sormadan önce onu uzunca bir süre kucaklıyorum.

"Üzerinde çalışıyorum." O da bana sarılıyor, güçlü, sağlam ve tanıdık. Sonra beni bırakıyor ve zonklayan yüzümü tokatlıyor. "Berbat görünüyorsun."

"Diğer adamı görmelisin." Bir

sırıtiş paylaşıyoruz.

Yıkık gömleğimi şakağındaki kan damlasına bastırıyorum. "Denver'a yarın onu da yanımızda götüreceğimizi söyledim ama reddetti. Buna izin vermeyecek."

"Siktir et." Öfke gözlerine geri döner. "Onu iki hafta boyunca korumasız bırakamayız. Ne dediğini duydun. Beklemekten bıkmış."

"Kurt burada olacak."

"Kurt pes edecek." Kafesteki bir aslan gibi volta atarak döner ve yerdeki bir cıvata kutusuna tekme atar. "Haklı olduğumu biliyorsun."

Wolf onu korumak için şeytanla pazarlık yapar mıydı? Buna cevap veremem. Bunu düşünemiyorum bile çünkü gözlerim kıpkırmızı oluyor. Wolf'u o duruma sokmak isteyeceğim son şey.

"Şafaktan önce onunla gideceğiz." Bu karardan emin bir şekilde daha dik duruyorum. "Denver bizi durdurmak için uyanık olmayacak."

"Döndüğümüzde bunun sonuçları olacak."

"Cezayı ben çekeceğim."

"Hayır. Bu benim sorumluluğumda. Bunu ben başlattım ve sonuna kadar götüreceğim." "Leo-"

"Ben halledebilirim." Bana kana bulanmış bir gülümseme attı. "Başka ne seçeneğimiz var ki?"

Saat gece yarısını vurduğunda, gölgeler fısıldar ve ürpertiler istila eder.

Kafam karışmış bir halde kütüphanedeki koltuktan fırlıyorum ve gözlerimdeki uykuyu siliyorum. Çok sessiz. Çok karanlık. Doğru olmayan bir şeyler var.

Koşarak koridora çıktım, çılgınca kabini aradım.

Altıncı his diyebilirsiniz ama hissediyorum.

Korktuğumuz an geldi.

Damarlarımda paranoya dalları dolaşüyor ve artık görmezden gelemeyeceğim uykudaki bir dehşeti uyandırıyor.

Belki de hepsi budur. Paranoya.

Rahatla.

Sadece birkaç saat önce birlikte yemek yiyorduk ve her şey normal görünüyordu.

En azından Hoss için normal.

Beşimiz tedavi edilmiş ren geyiği ve kızarmış et ziyafetinin önünde oturduk.

bahçeden sebzeler. Denver masanın başından bizi izliyor, boş sohbetlerle meşgul oluyordu. Her zamanki gibiydi, kötü niyetli bir güç olarak sabırla saldırmak için mükemmel anı bekliyordu.

Kody ve Leo tüm dikkatlerini vahşiler gibi etleri parçalamaya verdiler. Frankie ise yemek yemiyor, elbiseleri kemiklerinden sarkıyor, ağzını sadece bir bardak viski istemek için açıyordu. *Sadece bir içki*, diye tartıştı.

Herkes onu görmezden geldi. İyi bir sebepten dolayı. Onun için endişeleniyoruz.

Peki neden sehpanın üzerinde şüpheli bir şekilde burbon ve vişne kokan boş bir bardak var?

Herkes nerede?

Yemekten sonra Frankie koşmak için dışarı çıktı. Bunu çok sık yapıyor ve kardeşlerimin de onu takip ettiğini biliyorum.

Sıkıldığım için kütüphaneye kıvrılıp *Friends*'in tekrarlarını izlemeyi tercih ettim.

Uyuyana kadar.

Bu beş saat önceydi.

Denver yatakta olmalıydı ama odası boş.

Kardeşlerim bir yerlerde olmalı -bodrumda komplo kuruyor, mutfakta karıştırıyor, yatak odalarında etlerini dövüyorlar- ama kulübe boş.

Frankie nerede? Herkes dışarıda mı? Bu saatte mi? İçim düğümleniyor, sonra saunayı kontrol etmeye karar veriyorum.

Ta ki üst kattaki tuvalet sifonu çekene kadar. Kahretsin. Oraya bakmayı unutmuşum.

Yönümü değiştirip merdivenlere doğru dönüyorum.

Tam döndüğümde giriş kapısı açılıyor ve Denver mükemmel taranmış saçlarındaki karı silkeleyerek içeri giriyor.

"Ne oldu?" En alt basamakta durup tırabzanı kavırıyorum. "Herkes nerede?"

"Kardeşleriniz birbirlerini fena benzetmişler. Şu anda atölyedeki yıkımı temizliyorlar ve bu konuda ellerini çabuk tutsalar iyi olur. Yarın avlanmak için yola çıkıyorlar."

Düşüncelerimin kelimelere takılıp kalmasına izin verdim. *Yendi. Yıkım. Ayrılmak.* Ve söylemediği tek kelime. *Frankie.*

Eğer onun için kavga ettilerse, ki ettiklerinden eminim, bunu Denver'a asla itiraf etmezler. Bu yüzden onun bilebileceği bir şeye geçiyorum.

"İçmesine kim izin verdi?" Gözlerim sehpanın üzerindeki boş bardağa takılıyor.

"Ben yaptım. Sadece bir bardak." Bardağı alıp mutfığa taşıyor. Her zamanki gibi, geri dönmeden önce bardağı yıkarken beni bekletti. "Daha önce içeri geldi, gözleri kızarmış ve şişmişti. Ağladığını biliyorum ama bunu saklamakta ustadır. İçeri girdiğinde savunmasızdı. Gözle görülür şekilde sarsılmıştı. Onu bir şeyin etkisinde yakaladım. Ben de ona bir içki hazırladım. Sonra dışarı çıktım ve kardeşlerinizi birbirlerini öldürmeye çalışırken buldum."

Bu konuda üzgün görünmüyor. Aksine memnun görünüyor.

Bunun tek bir anlamı olabilir.

"Siktir." Merdivenleri uçarak çıktım.

Eğer aletlerini onun yanına yaklaştırırlarsa, onları asla affetmem. Kapalı banyo kapısı beni içeri dalmaktan vazgeçirmedi. Tuvalete eğildi, porselen tabanı kavradı ve kustu.

"Frankie." Kalbim sıkışıyor, yanında dizlerimin üzerine çöküyorum ve saçlarını topluyorum. "Şşt. Sorun yok."

"Yapamam." Tekrar kusuyor, gözlerinden yaşlar akıyor. "Bunu yapamam. Ben hastayım, Wolf. Çok hastayım ve berbat durumdayım."

"Öyle deme. Öyle değilsin. Sadece içini dök. Gececektir."

"Anlamıyorsunuz. İyi değilim." Elini klozet kapağına vuruyor ve kuru kabarıyor. "Ben lanet olası bir evliyim."

"Hayır. Hayır. Seni aldattığı anda, ona olan bağlılığın sona erdi. Tüm bahisler kapandı. Sen özgür bir ajansın, bebeğim."

"Serbest bir ajan mı? Sen ciddi misin?" Bir kolunu uzatarak kulübeyi, donmuş çorak araziye gösteriyor. "Benim durumumda özgür olan *hiçbir şey yok.*"

Dişlerim birbirine çarpıyor, ona savurmak istediğim itirazları yutarken dilimi ısırıyorum. Benimle olmakta özgür. Beni sevmekte özgür.

"Buna bir son vermeliyim." Onun kırık dökük, fısıltılı sözleri içime füze gibi düşüyor ve asla kapanmayacak yaralar açıyor.

"Bunu aklından bile geçirme. Sana izin vermeyeceğim." Onu sarsıyorum. "Duyuyor musun Ben mi?"

"Neden bahsediyorsun sen?" Bana bakıyor, gözyaşlarını siliyor ve üzgün, melek yüzündeki sümük.

"İntihar."

"Ne? Hayır, ben-"

"Hayır mı? O yamaçta Kody'ye ölmesi için yalvardın."

"Ona hiçbir şey için yalvarmadım. Ona gitmesini ve beni bırakmasını söyledim. öl."

"Aslında, bana çekip gitmemi ve Kody'nin ne yapmasına izin vermemi söyledin.

yapmam gerekiyor."

"Doğru." Başını eğiyor ve gözlerini kapatıyor. "Sanmıyorum... Ben-ben ölmeye hazır değilim."

Beni kandırabilirdin.

İçi boş görünüyor. Boş. Çoktan ölmüş. Yüzümü göğsündeki minik yumruların arasına bastırsam, yanaklarım soğuk ve el değmemiş olurdu, çözölmeye batmak gibi. Tamamen kemik ve renksiz etten oluşuyor ve çok azı var.

"Ona bir mektup yaz." Üstünün düşen askısının altından bir parmağımı geçirip tekrar omzuna doğru kaydırıyorum.

"Kim?"

"Monty. Ona hatıra defterine yaz. Tüm duygularını açığa vur.
Katartık falan olabilir."

"Yaptığın şey bu mu?"

"Kime yazacaktım?"

"Annene."

Kara bir bulut görüşümü dolduruyor ve hızla göz kırparak onu uzaklaştırıyorum. "Hayır. Her şey yolunda."

"Yalancı. Bana ondan bahset." "Anlatacak bir şey yok."

"Onunla son anlarınız nasıldı?"

"Her şey çok sıkıcı." Esnemiş gibi yaparak elimle onu uzaklaştırıyorum. "Ben dinlemek istiyorum."

"Tamam, ona bir sık yemesini söyledim." "Ve?"

"Birkaç sık yedi. Sonra onlarla oynadı. Ve onlara bindi.

Ve-"

"Kurt."

"Biliyorum, biliyorum, ama o *son, son* anda..." Duraklama için dramatik bir etki yaratmak için parmaklarımı oynatıyorum. "*Peshaw* gibiydim, kaltak. Ve kaltak *peshawed*."

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Kararlı bir şekilde eğlenmeden yüz.

"Eğlenen yüzün mü?" "Kızgınlık."

"Bana kızmak istiyorsun ama kızamıyorsun. Sen daha çok tahriş için yapay bir ikame. Tahrişin aspartamı. Sıfır kalori. Suçluluk duygusu yok. Hiç de rahatsız edici değil."

"Sadece bir kez, Wolf. Sadece bir kez, bana doğru dürüst bir cevap ver." "Yapamam, Prenses Şeftali. Ben *hep ileri giderim, asla düz cevap vermem*.

bir adam."

Hayal kırıklığı yüz hatlarını çimdikliyor ve bunun için neredeyse kendimi kötü hissediyorum. "Duş almam lazım." Tuvaletten uzaklaşıyor ve tökezleyerek ayakları.

"Sakin ol." Çırpınan kolunu yakalayıp onu sabitliyorum. "Sana yardım edeceğim." "Duş almama yardım etmek mi?" Gülüyor, içimi kasıp kavuran bir kahkaha.

Göğüs.

"Elbette." Omuz silkiyorum. "İkimiz de yetişkiniz. Denver'ın sana sen..." yardım etmesine izin verdiğinde

Bebegi kaybettim.

Bir ömür önceymiş gibi geliyor ve hala yüksek sesle konuşmak için çok ham.

"Denver'ın bir şey yapmasına *izin* vermedim." Geri çekiliyor, omuzları

Sarkık. "Bir duş alabilirim ve söz veriyorum senin gözetiminde ölmeyeceğim."

İsteksizce başımı salladım.

"Tamam." "Tamam." Bekliyor.

Ama ayaklarım hareket etmiyor. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum, ellerim kaygan gizli yerlerde kayarken onu çıplak, sabunlu köpükler içinde parıldarken hayal etmekten kendimi alamıyorum. "Yardıma ihtiyacın olmadığına emin misin? Islak bir vücuda... bir kalıp sabuna nasıl dokunacağımı bilirim."

Göz kırpıyor. Sonra iç geçirir. "Havamda değilim. Eğer bir çıkışa ihtiyacın varsa, libidonu kütüphanenin erotik bölümüne götür."

"Erotik bölümümüz yok. O kitapların arasında bir tane bile erotik kitap yok."

"Sana bir tane lazım."

Sana

ihtiyacım

var. Seni

seviyorum.

Ben sana aşığım.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi bakışlarını yumuşatıyor.

"Lütfen, bana öyle bakma."

"Ne gibi?"

"Aramızdaki öyle bir şey değil."

"Neye benziyor o zaman?"

Aramızdaki mi?"

"Biz aynı taraftayız, Wolf. Biz arkadaşız."

"Arkadaş bölgesi. Yaşasın." Havaya uyuşuk bir yumruk atıyorum.

"Bunu benim için sev."

"Hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Bir sürü fikrim var, Cherrybelle." *Ve hiçbiri dostça değil.* "Ben senin büyüenden bahsediyorum."

"Cinsel dürtülerim mi?"

"Senin b y n. İçinde akan viskoz  z. New York'ta, Londra'da, Paris'te, buradan başka bir yerde ya asaydın, dünyanın en büyük açığı olurdun, arzu etti in her kadını baştan çıkarabilir ve memnun edebilirdin. Seni sokakta yürürken hayal ediyorum..." Gözleri parlıyor.

"Başları döndürür ve trafik sıkışıklığına neden olurdunuz. Kadınlar kendilerini size atardı. Erkekler de."

"Neden?" Kaşlarım çatıldı.

"Bak." Aynayı işaret ediyor. "Görmüyor musun?"

Mürekkeple karalanmış bir erkek kıyafeti giyen bir çocuğun yansımasını alıyorum, içindeki çürümeyi zar zor barındıran bir kıyafet. Koşullar tarafından zehirlenmiş ve aşındırılmış kusurlu parçalar görüyorum. Nereye varmaya çalışıyor?

"Sen olağanüstü, mantıksız derecede güzelsin. Muhtemelen yaşayan en güzel erkeksin. Mankenlik ajansları senin için çıldırır. Daha da önemlisi, nazik, komik, zeki ve son derece yetenekli bir müzisyen ve sanatçısın. Tam bir paket. Dışarıda..." Hoss'un ötesindeki dünyayı işaret ediyor. "Kadınlar efsanevi cinsel hüneriniz ve gücünüz için sizi avlar."

Boğazım düğümleniyor ve inanamayarak başka tarafa bakıyorum.

"Eğer işler farklı olsaydı..." Koluma dokunuyor ve bakışlarımı üzerine çekiyor. "Eğer bu kadar acılı, üzgün ve tüm erkek nüfusundan nefret etmeye kararlı olmasaydım, ben de kendimi sana atardım."

Bu kadın.

Bu lanet kadın.

Vücudunun kıvrımlarından daha fazlası.

"Berbat olan ne biliyor musun?" Sesim sertleşiyor. "Sahip olmadığım ve asla sahip olamayacağım her şeyi temsil ediyorsun. Bir anne, bir kız kardeş, bir kız evlat, bir en iyi arkadaş, bir sevgili. Ama sen bunların hiçbirini değilsin. Önümde durmuş, kırık hayallerle benimle alay ediyorsun."

"Ah, Kurt." Gözleri acıma duygusuyla sulanır.

"Hemen dışarıda olacağım." Başparmağımla koridoru işaret ediyorum ve geri geri odadan çıkıyorum.

"Wolf, bekle-"

Eşiği geçtikten sonra kapıyı onun gözyaşlarıyla ıslanmış nefis yüz.

Ve hemen, acı verici bir şekilde sertleşiyorum.

Onu istiyorum. Ona ihtiyacım var. Onun için her şeyi yaparım. kaltak. Çünkü ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Birkaç dakika sonra Denver beni aynı yerde buldu. Kollarımı banyonun kapı çerçevesine dayamış, alnımı kapıya dayamış, öfkeli bir inek gibi onun ortaya çıkmasını ve bana zaman ayırmasını bekliyorum.

"Her şey yolunda mı?" Başını eğiyor.

"Evet." Doğrudum ve sakın davranmaya çalıştım. "Akşam yemeğini kustu.

Dediğin gibi üzgün. Ama iyi olacak."

"Duygusal olarak sıkıntılı. Bunu sonsuza kadar içine atamaz. Ne pahasına olursa olsun eninde sonunda dışarı çıkmaya zorlayacaktır."

Duygusal sıkıntı hakkında ne biliyor ki? Adamı hiç sinirli görmedim. Asla bağırır. Tek bir saç telinin bile yerinden oynamasına izin vermez. Kurşun yarasından kan kaybederken bile.

Kadınları kaçırıyor, sakınleştiriyor ve sandıklar içinde Kuzey Kutbu'na götürüyor. Ve bunu gülümseyerek yapıyor, sanki yasaların üstünde, ülkenin kralı ve dünyanın en iyi babasıymış gibi.

Bir açıdan, böyle bir adamın cüretini takdir etmek zorundayım.

"Bundan sonrasını ben halledeyim mi?" Gözlerini banyoya çevirdi. Kapı. "Yoksa sen halledebilir misin?"

"Onun neye ihtiyacı olduğunu biliyorum. Bu yüzden bana büyük kötü kurt diyorlar." "Kimse sana öyle demiyor."

Cevap vermediğimde, orada öylece duruyor ve delici bakışlarının altında kıvrınmamı izliyor.

"Brad Pitt'in nesine bakıyorsun?" diye bağırmadan önce bir dakika, sonra iki dakika geçti.

Ellerini kaldırıyor ve sırtıyor. "Bu iş sende."

"Emin olabilirsin."

"İyi geceler, oğlum." Hayal meyal tanıdığım ürkütücü bir yaşlı adam melodisi ıslık çalarak uzaklaşıyor.

Alt katta kaybolduğu an, her tarafım ürküyor. Ondan nefret ediyorum.

Ondan binlerce yanan mahzenin vahşiliğiyle nefret ediyorum. Küllerimde ve mahvolmuş çocukluğumun acı dolu çığlıklarında boğulsun.

Ve bu benim baba sorunlarımın sadece ucu. Leo ve Kody sadece Denver'ı ne kadar *sevdiğimi*, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu, ona hayranlık duyduğumu, onu örnek aldığımı ve bağlılığımı arzuladığımı biliyordu...

Eğer bu beni A sınıfı bir pislik yapıyorsa, bununla yaşayacağım.

Bir sigara yakıyorum ve Frankie'ye kapılara vuran adam olmadan önce yanması için gereken on dakikayı veriyorum. "Frankie."

Duş kapanıyor.

"Orada iyi misin?" Bekliyorum, dinliyorum ve tekrar vuruyorum.

"Alo?" "Bir dakika."

Kapıyı açmadan önce üç tane alıyor.

Islak başının ve bol kıyafetlerin altındaki b         v  cudunun etrafından buharlar f        .

"Kendimi iyi hissetmiyorum."

Sallan    . "Hadi seni yatağına yatıralım."

OceanofPDF.com

Kody'nin yatak odasında Frankie sendeleyerek yatağa gider ve bir iniltiyle yan tarafına yığılır. "Her şey acıyor."

Buna şahit olunca içimi bir koruma duygusu kaplıyor ve masadan bir sürahi su alıyorum.

Sunduğum bardağı içti ve tekrar uzandı, bakışları ürkütücü, kar benekli gökyüzüne bakıyordu. "Hoss'un üzerinden hiç uçak geçer mi? Helikopterler? Dronlar? Yukarıda hiç uçak gördün mü?"

"Hayatta olduğum yirmi üç yıl boyunca bir kez bile."

"Peki ya uydular?"

"İyi fikir. Tepelerdeki kayaları devasa harflerle *YARDIM* yazmak için kullanmalıyız. Düşünsenize, imdat çağrımızın Google Earth'te görünmesi sadece bir ila üç yıl sürer."

"Trilyonda bir olasılıkla birisi tam olarak bulunduğumuz yere zum yapacak ve onu görecektir."

"Yani bir şansımız olduğunu mu söylüyorsun?" Sesimden sahte bir melodram damlayarak soruyorum.

"Tanrım, bu berbat." Küçük bir kedi yavrusu hırıltısı çıkarıyor. "Kimse burada olduğumuzu bilmiyor. Kimse senin varlığından bile haberdar değil, Wolf."

"Gerçek hikaye." Üzerini battaniyeyle örtüp yatağın ayak ucuna tırmanıyorum. "Biliyorsun, Denver Hoss'u tek başına inşa etmedi. Bazen ekipten birinin hâlâ hayatta olup olmadığını, dışarıda bir yerlerde hâlâ burayı düşünüp düşünmediğini merak ediyorum."

"Eminim onları öldürmüştür."

"Dünyanın karanlık görünümü, aşkım."

"Belki. Şimdiye kadar yaptığın en kötü şey neydi?"

Nefesim kesiliyor. O biliyor mu? Kardeşlerim ona söyledi mi? Elbette.

Hay

ır. "Zirveye ulaştığımı varsayman çok hoş," diyorum kayıtsızca.

"Zor sorulardan kaçınman çok hoş."

"Sevimli değil. Karanlık ve gizemli. Kızlar buna bayılır." Ağzı köşeden kıvrılıyor.

"İşte orada." Yorganın altından ayağını sıkıyorum. "Sana bir şey getireyim mi?"

"Kanatlar."

"Eğer bir süper güç dileyecekseniz, iyi bir tane olsun. Işınlanma gibi. Ya da zaman yolculuğu. Daha da iyisi, güç taklidine ne dersin? Neden? Hepsine sahip olabilecekken tek bir süper güce sahip olmak?"

"Taklit o zaman. Seni buradan kaçırmak için kullanırdım." Ellerini yanağının altına sıkıştırıyor, gözleri sulanıyor. "Dünyada görülecek çok şey var. Dağlar, kıyı şeritleri, şehir manzaraları, yağmur ormanları, kır çiçekleriyle dolu çayırlar... Güzelliği hayal bile edemezsin. Hiçbir şey onu kendi gözlerinizle deneyimlemekle kıyaslanamaz."

Dünyanın her köşesini astral olarak görebildiğim bir uzay balonunda bile sana bakmaya devam ederdim.

"Kulağa seksi geliyor." Bunun üzerinde durmayı reddediyorum.

Hoss'u terk etmek kesinlikle kuşlar için. Ben burada öleceğim, o da öyle. Aramıza sessizlik çöktü, ta ki ayak seslerinin gürültüsü

Merd

ivenl Oh, ne güzel. Şimdi onu paylaşabilirim.

er. Leo ve Kody, testosteron sağanağı altında odaya dalarlar,

Yüzleri şişmiş, giysileri parçalanmış ve kanlı. "Yine o zaman

gelmiş olmalı." Frankie'ye doğru eğildim.

komplocu bir fısıltı. "Regl dönemleri senkronize oluyor."

Kody beni görmezden geliyor, kıyafetlerini değiştiriyor ve çıkarken "duş" diye homurdanıyor.

Diğeri de beni görmezden geliyor, tüm dikkatini ona veriyor.

"Konuşmamız gerek."

"Bekleyebilir." Ayağa kalkıp onun görüşünü engelliyorum.

"Kendini iyi hissetmiyor." "Ben iyiyim." Yatak arkamda

hışırıyor ve kalçama dokunuyor.

beni kenara itti. "Neden kavga ediyordunuz?"

"Fark etmez." Burnunun kırık köprüsünü çimdikliyor ve yüzünü buruşturuyor. "Lanet olsun. Hemen döneceğim."

Başka bir şey söylemeden gider.

Uyuklamaya başladı. Kapı tekrar açılana kadar ben de uyukluyorum.

Leo elinde ilk yardım çantasıyla içeri girer. Duvara yaslanıp sessizce yaralarını sarar.

Tam tekrar uykuya dalmak üzereyken, "Kody bizi duydu." dedi.

"Neyi duydun?" Dikenli ısı midemde tüneller açıyor. "Ne yaptın sen?"

"Frankie ve ben..." Kendinden aşırı emin bir şekilde ona bakıyor. "Biraz takıldık. Biraz stres attık."

Bir itiraz, hikâyenin farklı bir versiyonu, Leo'nun iddiasını çürütecek bir şey bekleyerek ona doğru dönüyorum. Ama o sadece yorgun bir nefes alıp başını sallıyor.

Acıdı. Bana öyle bir çarpıyor ki, nefesim kesiliyor.

Akciğ

erler. Sadece arkadaş olmamızı mı istiyor? Bacaklarını onun için açarken mi? Bu gerçekleşmeden önce cehennemde soğuk bir gün olacak.

"Detaylar. Şimdi." Leo'ya bir parmak salladım. "Bana tam olarak nerede olduğunu söyle ona dokundu."

"Bu cevabı ben de istiyorum." Kody ince bir boxer giymiş, gömleksiz ve duştan ıslanmış bir halde içeri girdi.

Başka biri olsaydı, onu kızın ilgisini bilerek çalmakla suçlardım. Çünkü Tanrı bana lütfetti, sanki hiçbir şey yokmuş gibi ona bakıyor. yağsız, oduncu bir vücuttaki en iyi iliak oluklar dışında dünyada hiçbir şey yoktur.

Ama bu Kody. Ne kadar dikkat dağıtıcı olduğunun farkında değil.

"Bir gömlek giy." O siyah ayı gözleriyle karşılaştım.

Gözünü kırpmıyor. Bir kası bile kıpırdamıyor.

"Her neyse." Leo'ya dönüyorum. "Konuşmaya başla."

"Duş sırası bende." Çıkarken gömleğini çıkarıyor, bakışları Frankie'ye sabitlenmiş. "Sonra konuşuruz."

Kardeşlerim gerçekten çok kötü.

"Bana anlatabilirsin." Kalçasının yanına oturuyorum ve alnında boncuk boncuk ter biriktiğini fark ediyorum. "Sana nerede dokundu?"

Gözlerini kapatıyor, beni dışarıda bırakıyor.

"Arkadaş olduğumuzu mu söylüyorsun? Öyleyse arkadaş olalım. Söyle bana.

oldu." Ona bakarken Kody'nin sert bakışlarını hissediyorum. "Leo seni öptü mü? Seni yaladı mı? Onun hangi kısımları senin hangi kısımlarınla temas etti?"

"Dur." Duyulabilir bir nefes alıyor ve kan çanağına dönmüş gözleriyle beni kafesliyor. "Özel bölgelerimle özel olarak yaptığım şey tam olarak budur. Özel."

"Şanslısın ki tüm parçalarım halka açık. Yapabileceğimiz eğlenceyi

düşün

var." Yüzüne yaklaşıyorum, tenim öfkeden yanıyor. "Sana bir tavsiye. Canavarlarla yatma. Bu sevişmekten daha şeytani bir şey."

Burun deliklerinden yumuşak bir ses çıkıyor ve acı güzel yüzünde gezinirken bir elini karnının üzerine koyuyor.

"Hâlâ canın yanıyor." Kıskançlığımın yerini endişe alıyor ve daha fazla su almak için harekete geçiyorum.

Ama Kody benden önce davrandı. Yatağın yanına çömeliyor, kadın içerken bardağı tutuyor. Suyu bitince sırt üstü yatıyor ve gözlerini kapatıyor.

"Beni öptü." Dudaklarına dokunuyor ve elini yatağa bırakıyor. "Acı çekiyordum ve o beni öptü."

"Nerede?" Omurgam sertleşiyor. "Her yerde."

Nabzım iki katına çıkıyor ve sikim kalınlaşıyor. Kody'nin gürleyen bakışları ve hızlanan nefesleri bana onun da aynı çelişkili duyguları hissettiğini söylüyor.

"Acımı bir süreliğine dindirdi," diye fısıldıyor. "Buna ihtiyacım vardı, bu yüzden lütfen ona kızmayın."

"Ona neden ihtiyacın olduğunu anlıyorum." Elini tuttum. "Keşke senin de bana ihtiyacın olsaydı."

"İstiyorum." Parmaklarımı sıkıyor, gözleri yalvarıyor. "Sana serbest bırakılmaktan daha çok ihtiyacım var."

Çiğerlerimden hava fışkırıyor. "Bununla yaşayabilirim." *Şimdilik.* Ayakkabılarımı tekmeliyorum, gömleğimi çıkarıyorum ve onun arkasındaki tam boy yatağa sürünüyorum.

"Ne yapıyorsun?" Kody ayağa kalkıyor, elleri iki yanında toplanıyor. Sıkıdığı parmaklarının arasından bir damla kan damlıyor ve Frankie'nin nefesini kesiyor.

"Dikişlerini mi yırttın?" Oturur pozisyona geçiyor ve anında karnını tutarak inliyor.

"Neyin var?" Omuzlarından tutup geriye doğru uzanmasına yardım etti. Doğruca kollarıma.

Bununla kesinlikle yaşayabilirim.

"Daha önce kustu." Nemli yüzündeki saçları tarıyorum. "Neden?" diye soruyor.

"Karın ağrısı" diyorum, aynı anda o da "Kalp ağrısı" diyor.

"Dikişlerine bakmama izin ver." Tekrar ayağa kalkmaya çalışıyor.

"Hayır." Onu bana doğru itiyor. "Leo onları yırttı. O tamir edebilir onları."

Kendini oldukça sert hissediyor olmalı, çünkü tartışmak yerine göğsüme yaslanıyor.

Kody odadan çıkar ve birkaç dakika sonra Leo ile geri döner.

Üzerinde sadece pijama pantolonu olan Leo, Frankie'nin benimkinin kıvrımlarına yaslanmış gevşek bedenini inceliyor.

"İyi misin?" Kaşları kırışıyor.

"Uzun bir gün oldu." Göğsü inip kalkıyor. "Kody'nin dikişlerini onarabilir misin?"

Bir dakika daha kollarımda onu izliyor, kıskançlık öfkeli yüzünde patlıyor. Sonra malzemeleri aldı ve işe koyuldu.

"Sabah gidiyoruz." Frankie'ye ve tekrar Kody'nin eline bakıyor. "İki haftalığına avlanmak için güneye gidiyoruz."

"Biliyorum," diyor sessizce. "Ben de seninle geliyorum."

"Denver bu planı iptal etti." Kollarımı onun etrafında sıkıyorum.

"Bu yüzden o uyanmadan gidiyoruz." Leo, Kody'nin dikişlerini dürtüyor.

"Bana romantizm yapma." Kody homurdanıyor. "Gir şuraya."

Leo'nun gülümsemesi kedi gibi olur ve Kody'nin çıkardığı bir sonraki ses acı dolu bir homurtu olur.

Aptallar.

"Eğer ona itaatsizlik edersen," diyorum, "döndüğünde ödeyeceğin cehennem olacak."

"Onu burada seninle bırakırsak başına gelecek cehennemden daha mı kötü?" Leo iğneyi geçirir. "Bunu iyice düşün."

"Onunla ben ilgilenirim." Kelimeler, ben onları kemiremeden, inceleyemeden ve ne anlama geldiklerini sindiremeden ağzımdan çıkıyor.

"Bunu tek başına yapmana izin vermeyeceğiz." Kody'nin kutup gecesinin gölgesindeki derin olmayan gözleri tartışmam için bana meydan okuyor.

"Ne yapacağım?" Frankie kollarımda kıpırdanıyor. "Pazarlıktan bahsediyorsun. Bana ne olduğunu söyle."

"Boş ver onları." Kaşlarımı onun yumuşak kıvrımlarına yaslıyorum. "Hadi yirmi soru oynayalım."

Kardeşlerim inliyor.

"Doğruluk mu cesaret mi?"

"Hayır," diyor Leo.

"Bana pazarlıktan bahset." Frankie saçımın bir tutamını çekiştiriyor. "Bana son orgazmını anlat." Ben de onunkini

ekifitiriyorum.

Kaşlarını çatıyor.

"Kırmızı bayrak." Sırıtiyorum. "Hadi oynayalım."

"Onu bilmiyorum." Yer değiştiriyor, bakışlarımı buluyor.

"Tabii ki bilmiyorsun. Ben uydurdum. Kurallar kolay. En güzel olan önce gider." Bakışlarını tutuyorum. "Senin kırmızı bayrağın ne?"

"Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

"Tamam, diyelim ki bir randevudasınız. Flörtünüzün başka yöne kaçmasına neden olacak tek bir özelliğiniz nedir? Kimse mükemmel değildir. Senin kırmızı bayrağın ne?"

Hiç tereddüt etmiyor. "İnsanları seviyorum."

İç çekiyorum. "Hadi ama uğur böceği. Bu kırmızı bayrak değil." "Çünkü yalnız kalamıyorum."

"Asla mı?"

"Asla. Her zaman birileri oldu. Erkek arkadaşlarım. Çıkar ilişkisi olan arkadaşlar. Bir koca..." Yutkunuyor. "En son ne zaman yalnız uyuduğumu hatırlamıyorum."

Leo'nun ifadesi volkanik bir hal alır.

Sahiplenici piç bundan hoşlanmıyor mu? Artık nasıl hissettiğimi biliyor. "Bana şu çıkar ilişkisi olan arkadaşlardan bahset." Umarım duyabilir

Sesimle *seni sikeyim*.

"Kurt," diye azarlıyor.

"Beni dinleyin. Eğer erkek arkadaşların varsa ve bu erkek arkadaşlarınla sevişiyorsan, arkadaş bölgesinde olmanın dezavantajı nedir?"

"Cevap verme," diyor Leo, sesi buz gibi sert. "Sorun yok."

Gözlerini dikmiş bana bakıyor. "O zaman öyleydi. Lisedeydik. Üniversite. Hiç yakın arkadaşım olmadı. Okul arkadaşlarım ve meslektaşlarım vardı." "Sikiş arkadaşları." Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Başını sallıyor. "Sonra Monty ile tanıştım." "Ve özel bir adanız vardı."

"Özel bir ada ve sahiplenici bir koca." Bir şeyin farkına varmış gibi yüzü buruşuyor.

"Arkadaş edinmeni istemedi mi?"

"Ben... Suçu sadece ona yükleyebileceğimi sanmıyorum." Gözleri odağını kaybetti. "Ama sanırım, belki de hep yalnızdım."

Bu kadar güzel ve mükemmel olduğu için böyle hissetmesine şaşmamalı. Kadın arkadaşları onu her zaman kıskanırdı. Erkek arkadaşları

Kocası da sürekli onu becermek isterdi.

İnsanlarla dolu bir odada her zaman yalnızdı.

"Artık yalnız kalmak zorunda değilsin," diyorum ama bana bakmıyor.

Bana.

Gözlerini Leo'ya diyor. "Senin kırmızı bayrağın ne?" "Üzerinde ölümün kafası var."

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor.

"Denizin dibinde." Ona cilveli bir sırıtış fırlatıyor. "Bir batık korsan gemisi. Bayrağım çekildiğinde, düşman gemisi teslim olmayı reddetti, ben de hiç acımadım."

"Kaptan Lame-o'nun şakaları var," diye homurdanıyorum. "Batık kılıcı kadar sıkıcı olmaları çok kötü. Peki ya sen, Kody?"

"Oynamıyorum."

"Oyun oynamaz." Başımı salladım. "Kesinlikle kırmızı bayrak." "Senin sıran." Frankie uykulu pembe gözlerini bana kırptırıyor.

"Benim kırmızı bayrağım, size kırmızı bayrağımı boş bir yüzle söyleyebilmemdir." Tekrar göz kırptırıyor. "Ama söylemedin."

"Ne yapmadın?"

"Bize kırmızı bayrağınızı söylemediniz."

"Gerçekten az önce yaptım. Boş bir suratla."

"Parti bitti." Leo, Kody'nin taze bandajına biraz bant yapıştırır ve onu iterek uzaklaştırır. "İlk nöbeti sen al."

"İlk saat mi?" Frankie ona bakmak için iki büklüm olur.

"Şu andan itibaren aynı odada uyuyacağız." Kody'nin yatağına sürünerek giriyor ve yüzünü yastığın üzerine koyuyor.

Bu planı sevdim. Özellikle de kollarımda uyuyorsa.

"Bu neden gerekli?" Gücsüzce de olsa beni itiyor. "Birlikte yatmıyoruz."

"Ya aynı takımdayızdır ya da değilizdir." Çenesini kavriyorum ve gözlerini bana çevirmeye zorluyorum. "Hangisi?"

Uzun bir nefes alıyor ve bırakıyor. "Birlikte." "Aferin kızıma."

Kody kapının önünde yere yatar ve birkaç dakika sonra Leo'nun yüzüstü yatan halinden bir horlama sesi gelir.

Saf tahrik oldum. Sanki istiridye, yaban yulafı ve kristal molly yutmuşum gibi. Yumuşak, gevşek vücuduna bakılırsa çoktan uyumuş olmalı.

sert, sert horozuma sıvanmış. Eğer kalçalarımı doğru sallarsam, bir tanesini ona sürtebilirim. Bu kadar kolay olurdu.

Ve tüyler ürpertici. O

kadar çaresiz değilim.

Ya da belki öyleyim.

Bir elimi battaniyenin altından kaydırarak sırtına dokunuyorum. Gömleği önümdeyken, yavaşça materyali topluyorum, daha yükseğe, daha yükseğe kaldırıyorum, kışını ve-

"Aklından bile geçirme." Kody tepemde dikiliyor, planlarımı bir kutup fırtınası gibi söndürüyor. "Ellerini yorganın üstüne koy."

"Beni rahat bırak, dostum."

"Ona bir daha dokunursan, sana sığ bir yerde sonsuz bir mola veririm.

Mezar."

"Bu bir tehdit mi?"

Boğazımı kelepçeliyor ve sıkıyor, havamı kesiyor. Parıldayan siyah Ben onu beklerken kömür gözleri merhametin hayaleti olmadan beni izliyor, bunu ne kadar ileri götüreceğini test ediyor.

Baskı artar.

Ciğerlerim yanıyor.

Altmış saniye sonra, cevabımı aldım.

Beni öldürecek.

Evet için bir kez göz kırpyorum.

Evet, teslim oluyorum.

Beni serbest bırakıyor.

Batan bir burun ve morarmış bir gözle nefes alırken nefesim kesiliyor.

Boğaz.

Mesele şu ki, ona kızamıyorum bile. Beni boğarak öldürmedi. onu korumak için. Belki bu da bir parçasıdır. Onunla nerede durduğundan tam olarak emin değilim.

Onu harekete geçiren şey, her zaman harekete geçiren şey, koruma ihtiyacıdır.

Ben.

Onun gözünde ben hep sekiz yaşında olacağım.

Ben her zaman ağabeyine ihtiyacı olan o kırık, çaresiz çocuk olacağım.

beni acıdan kurtarmak için kendini şehitliğe atacak.

Tekrar incinmemi izlemektense beni öldürmeyi

tercih ederdi. Frankie'den önce, onun düşünce tarzını

paylaşıyordum.
Ama artık değil.

Diğer tarafta beni bekliyorsa ne olursa olsun kabul edeceğim.
Elini kızın alınına koyuyor ve ağzını aşağı çekiyor. "Yanıyor."
Başımı sallıyorum, boğazımdaki acıdan konuşamıyorum. Bütün
gece ateşi vardı.

"Uyu hadi." Yatakta onun yanına oturur.

Ve ben isteksizce, sefilce uykuya dalana kadar orada kalıyor.

OceanofPDF.com

Olması gereken şeyden kaçınamazsınız.

Denver bunu biz çocukken söylerdi ve ben bundan hep nefret ederdim. Ama Kody'nin vardiyasını devraldığım da ve kendimi en uzun gecenin içine attığımda, buna inanmaya başladım.

Frankie'nin düşüşü.

Ateş. Üşüme. Soğuk terleme. Sayıklama. Midesinde hiçbir şey tutamıyor. En küçük bir yudum su bile geri geliyor.

"Ertelemek zorundayız." Başını kucağıma koyarken Kody'nin bakışlarını odanın diğer ucunda buluyorum. "Onu taşısak bile seyahat edecek durumda değil.

kilometrelerce kar ve buzun içinde."

"Denver'ı getireyim." Wolf yataktan kalkar ve aceleyle kapıdan çıkar.

Onu durdurmak istiyorum ama o haklı. Ayrılma fırsatını kaçırdık. Denver uyanmadan önce. Her an yola çıkmamızı bekleyebilir ve kalmak için iyi bir nedene ihtiyacımız var.

İçimdeki tüm içgüdülere rağmen, titreyen bedeninin altından kayıyor ve kendimi ondan, durumdan ve duygularımdan ayırıyorum.

Ayrılışımızı askıya almamızın sebebi o olamaz. Bu onu önemseydiğimiz anlamına gelir.

"Denver söz konusu olduğunda," diye fısıldıyorum Kody'nin kulağına, "onu bir başka başarısız girişim olarak görüyoruz. O da tıpkı diğerleri gibi. Bu da onun da aynı kadere boyun eğmesine izin vereceğimiz anlamına geliyor."

Gözlerinde bir kar fırtınası esiyor ve bunu gördüğümde bir yük hissediyorum. Tepkisi Wolf ve onu koruma ihtiyacıyla ilgili ama bir şey bana endişesinin onu da kapsadığını söylüyor.

Bunun iyi mi kötü mü olduğuna karar veremiyorum.

Bir yandan, onu istemesini istemiyorum. Ama diğer yandan, ona karşı değil, onunla birlikte olmasını istiyorum.

"Hikâyeye sadık kalacağız." Sıcak su şişesini ondan alıp yüzüme tutuyorum. "Bütün gece ayaktaydık, kusmuk temizledik ve şimdi biz de hastayız." Alnına dokunuyorum. "Yeterince sıcak değilsin."

Yatakta, Frankie hareket etmiyor. Ölü gibi görünüyor. Ölmediğini biliyorum.

Ama ciddi şekilde susuz kalmış.

Ona gitmek istiyorum.

Tanrım, onu burada bırakamam.

"Sakin ol." Kody battaniyeyi omuzlarına sarar ve yatağına kıvrılır.

"O geliyor."

Onun doğaüstü duyuları yaklaşan ayak seslerini benden önce fark ediyor. Yere düşüyorum, su şişesini kirli kıyafet yığınının altına saklıyorum ve cenin pozisyonu alıyorum.

Kapı açılır ve Denver katabatik bir rüzgâr gibi içeri dalar. "Neyin var senin?"

"İsa'ya ihtiyaçları var." Wolf onun yanına sokulur ve Frankie'ye doğru yürür. "Ve onun neye ihtiyacı olduğunu bilmiyorum. Bütün gece kustu."

Denver yanıma çömeldi ve alnıma dokundu. "Üşüdün mü?"

"Ben iyiyim." Sesimi törpüledim ve iyi bir önlem için titredim.

Sonra Kody'yi kontrol ediyor, o da bir şey söylemiyor.

Denver düşünceli bir şekilde mırıldanarak pencereye doğru ilerliyor ve karanlık tepelere bakıyor. Son birkaç haftadır en yüksek noktaya doğru yürüyüş yapıyor ve dürbünüyle hayvanları izliyordu.

Daha o söylemeden ne diyeceğini biliyorum.

"Ren geyiklerinin sonuncusu da çoktan güneye gitti."

Gerisini söylemesine gerek yok. Büyük av hayvanları aylardır yetersiz. Kışlık yiyecek depomuz normalin çok altında ve Kody'nin yaralanması bizi programın gerisine düşürerek sorunu daha da kötüleştirdi. Sürünün günlerce gerisindeyiz ve geciktiğimiz her saat süreyi kısaltıyor.

Şimdi gidersek, hayatta kalmaya yetecek kadar et bulursak şanslıyız. Kış.

Wolf, "Hâlâ geyik bulabiliriz," diyor.

"En son ne zaman bir tane aldık?" Denver döner, gözlerini keser odanın içinde. "Hmm? Ne zamandı? Beş...altı yıl önce mi?" Bir nefes üfledi. "Kazlar yakında uçacak. Bazılarını vurabiliriz. Ama önümüzdeki altı ay boyunca elimizdeki tek şey bu."

Tayınlar.

Açlıktan ölmeyeceğiz ama ölüyormuşuz gibi hissedeceğiz.

Daha önce bir kez oldu. Sekiz yıl önce. Berbat bir av sezonuydu. Kody her dışarı çıktığında eli boş dönüyordu. Denver'a sürüyü takip etmek için uçağı çıkarması için yalvardık ama çok fazla nehir ve vadi olduğunu söyledi. İnmek için güvenli bir yer yok. Uçuş yapmak için yeterli yakıt da yok.

şehre yaptığı benzinli yolculuklar arasında. Tek ulaşım aracını riske atmayacaktır.

Kar yağmadan önce yapması gereken son bir erzak alışverişi daha var. Ama el arabasını bir dükkana sokup dört yetişkin adamı altı ay boyunca besleyecek kadar yiyecek stoklayabilecek gibi değil.

Bir mağazaya adımını bile atamaz. Kaçak olup olmadığını bilmiyorum ama işlediği suçlar göz önüne alındığında - haneye tecavüz, hırsızlık, adam kaçırma, tecavüz, cinayet ve kim bilir daha neler - radarın altında kalması gerekiyor.

Yasalara saygılı bir vatandaş gibi alışveriş yapmak yerine, çalmaya başvuruyor. Her zaman küçük miktarlarda. Asla aynı yerden değil.

Ya da öyle iddia ediyor.

Dışarıdan birinin ona yardım edip etmediğini merak ediyoruz. Bunu doğrulamıyor ama getirdiği onca şeyi yakalanmadan çalmasına imkân yok.

Kunduz'daki sandıkları dolduracak kadar, ilaç, tahıl, cephane, alkol, yeni kitaplar ve filmler ve Wolf'un giydiği garip şeyler de dahil olmak üzere kıyafetler gibi avlayamadığımız veya yetiştiremediğimiz malzemeleri topluyor.

Denver'in tedarik çalışmaları, beslenme ve gıda güvenliğimiz için en az geçimlik avcılık kadar hayati önem taşıyor. Bu acımasız topraklarda hayatta kalmak için her ikisine de ihtiyacımız var.

Bu bizim yaşam tarzımız.

"Dayanacağız." Denver'in ağzının kalkık köşelerinde kayıtsızlık gizleniyor. "Bizim işimiz bu."

Bununla birlikte, seçimi bize bırakarak odadan dışarı çıkar.

Wolf kapıyı kapattı ve kollarını kavuşturdu. "Gitmek zorundasın."

Ayağa kalkarken omurgamdan aşağı bir ter damlası süzülüyor. Sonra Wolf'a her şeyi anlattım. Ona Frankie'yle olan yakınlığımı, doğum kontrol haplarını, Kody'yle olan kavgamı ve Denver'in bizi yakaladığında söylediklerini anlattım.

"Eğer gidersek, harekete geçecektir." Wolf'un sert bakışlarını üzerimde tutup bekliyorum.

Uzun bir nefes alır. Sonra patlar. "Sen omurgasız, bencil bir ikiyüzlüsün. Sonunda barışmıştık!"

Kody bir kolunu ona dolayarak yumruk atmasını engelliyor. "Barış abartılıyor." Dikkatimi yataktaki kadına yöneltiyorum.

"O savaşa değer."

"Siktir." Kody mırıldanır ve onu serbest bırakır.

"Bunu sen yaptın." Geri çekilen Wolf bir elini yüzünde gezdirir.
"Sen ne yapman gerektiğini biliyorsun, ben de ne yapmam gerektiğini biliyorum."

"Peki bu nedir, Wolf?" Midem bulanıyor.

"Meat Loaf'un şiirsel sözleriyle, *aşk için her şeyi yaparım.*"

"Ama bunu yapmayacaksın."

"Hayır, bunu yapmayacağım." Odak noktasını ona kaydırıyor ve adem elması sallanıyor. "Çünkü o hasta."

Ve o hasta olduğu için başka seçeneğimiz yok. Onu almadan gitmeliyiz.

Onu.

"İki hafta boyunca hasta olmayacak." Terliyorum, midem bulanıyor, hazırım

Çok sıkı bir deriden sürünerek çıkmak. "Hasta kalması gerekiyor.

Gerekirse onu çürümüş etle besleyin."

Küçümseyici bir cevap bekliyorum ama Wolf sadece başını sallıyor. O anladı.

"Barış konusunda haklısın." Frankie'nin uyuyan yüzündeki saçları fırçalıyor.

"Nasıl yani?"

"Barış mastürbasyon gibidir. Bir süre için eğlencelidir. Ancak oda arkadaşınızı uyandırmaya, ailenizin film gecesini bölmeye ve yemek masasında herkesi rahatsız etmeye başladığında cazibesini kaybeder."

"Bu değil..."

"Senin kullanacağın kelimeler değil mi? Biliyorum. Senin avam beynin basit konuşmalarda zorlanıyor."

Kody'nin düşünceli gözleri benimkilerle buluşuyor. O da benim kadar bundan hoşlanmıyor.

Yap.

"Çabuk olacağız," diyor. "Uykumuzu yarıya indireceğiz. Daha hızlı avlanacağız iki kişiyle."

"Şaka yapıyorsun." Wolf, Kody'nin yarasına başını sallar. "Bir elin eksik, kardeşim. Bu seni yarım insan yapar."

"Ve ben hâlâ senden daha iyi bir avcıyım."

"Devam et o zaman. İşini yap. Kışt." Wolf bunu gergin bir ifadeyle söylüyor, öfkesi hala yüzeyin altında kaynıyor.

Frankie'ye, onun küçücük, çelimsiz bedenine bakıyorum ve ona dokunmak için içimde çok güçlü bir istek duyuyorum. Kody beni dışarı sürüklemek için kolumdan tutuyor ama bu ihtiyaçtan kurtulamıyorum.

Elinden kurtulup ayaklarımı yatağa doğru uzatıyorum ve ağzımı onunkine bastırıyorum. "Daha iyi ol. İyi seçimler yap. Wolf'a cehennemi yaşat."

Wolf ellerini ceplerine sokar. "Yapacağını biliyorsun."
Buna güveniyorum.
"Pazarlık yok." Ensesinden tutup sıkıyorum.

"Pazarlık yok," diye kabul ediyor.
Korkumu yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor.

OceanofPDF.com

Bensiz gitmişler.

Onları suçladığımdan değil. Dört gündür yataktayım, kusmaktan içim dışıma çıktı. Beni rahatsız eden şey kırık bir kalbin ötesine geçiyor.

İlk kırk sekiz saat en kötüsüydü. Gıda zehirlenmesi olduğunu düşündüm. Ama yemek yemeyi bıraktıktan sonra hastalık günlerce sürdü.

Ve başka kimse hastalanmadı.

Belki bir virüs, bilinmeyen bir gıda alerjisi, gastrointestinal bir hastalık ya da...

Doğum kontrol hapları mı? Yetişkin hayatım boyunca ara sıra doğum kontrol hapı kullandım ve hiçbir zaman ters bir reaksiyon yaşamadım. Ama bu haplar işaretlenmemiş. Ya zehirlilerse? Leo'nun onlar hakkında bana doğruyu söylediğine güvenebilir miyim?

Yapmalıyım.

Ateşler içindeyken bile, ayrılırken sesinin ne kadar harap olduğunu hatırlıyorum.

Beni geride bırakmak istemedi.

Neyse ki bana bahsettiği gece yedi hapı tozluğumun gizli cebine koyma basiretini göstermişim. Bir gün bile kaçırmadım ama kaç tane hap kustum?

En son ne zaman kustum? İki gün önce mi?

Düşündüm de, bu sabah kendimi daha iyi hissediyorum.

Test etmeye karar vererek bir hap daha aldım ve bir günü daha yatakta geçirdim.

Beşinci gün, kıcıımı yatak odasından dışarı sürükleyecek kadar iyi hissediyorum.

Leo ve Kody gittiğinden beri Wolf yanımdan ayrılmadı. Ama bugün, görünürde yok. Pencerenin ötesinde, ufuk boyunca loş bir parıltı uzanıyor. Alacakaranlık gibi görünüyor ama kuşluk vakti olduğunu biliyorum.

Yakında, güneş bir aylığına batacak. Belki de iki. Sonsuz karanlık. Bunu anlayamıyorum.

Wolf'u bulmak için aşağı inmeden önce duş alıp dişlerimi fırçalıyorum. Banyodan çıktıktan sonra koridorda Wolf'la karşılaşıyorum.

"Whoa!" Beni yatak odasına götürdü ve kapıyı kapattı. "Yatağa dön."

"Sorun yok. Daha iyi hissediyorum."

"Hayır. Sen hâlâ hastasın." Bana sert bir bakış atıyor ve sesini alçaltıyor. "Sen. Hala. Hastasın."

"Neden?" Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Neler oluyor?"

"Açıklayacağım." Hiçbir tartışmaya yer vermeyen bir sertlikle yatağı işaret ediyor.

Bir tedirginlikle yatağın üzerine çıktım.

"Kısa hazırlanmak için en önemli şey yiyeceğimizdir." Yanımda oturuyor ve bir elini omuz hizasındaki siyah saçlarında gezdiriyor.

Onu hiç bu kadar ciddi görmemiştim. "Beni korkutuyorsun."

"Leo ve Kody senin iyileşmeni bekleyemediler. Onlar kovalıyorlar Sürü.

"Biliyorum. Anlıyorum. Nasıl yardımcı olabilirim?" "Yatakta kal. *Hasta* kal."

"Bunun ne yardımı olacak?"

"Rahatsızlanmamanız gerekiyor. Bu daha güvenli." "Kimin için daha güvenli?"

"Herkes için. Gittiklerinde, seni hasta tutmamı istediler. ama yapamadım. Yapamadım." Sıkıntılı bir ses çıkardı. "Frankie, gece gündüz sana göz kulak olamam."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim. Sadece bana neler olduğunu anlat."

"Kahretsin, bunu mahvediyorum. Dinle." Bir kapıya bir bana bakıyor. "Son yaban mersini hasadını toplamak için gitmem gerekiyor. Bütün gün burada olmayacağım. Yatakta kalmanı istiyorum. Lütfen."

İşte o zaman kıyafetlerini fark ettim. Normal, açık hava kıyafetleri. Yürüyüş pantolonu, ağır sweatshirt, botlar. Dalga geçmiyor. Çok garip.

"Neden endişeleniyorsun? Denver'la kulübede yalnız kalacağım mı? Aman Tanrım, hepsi bu, değil mi?"

"Evet." Yutkunuyor. "Geciktirebildiğim kadar geciktirdim. Gitmek zorundayım." "O ne yapacak?"

"Gerçekten bilmiyorum. Ama hastaysan sana yaklaşmaz." "Neden?"

"Sadece yapmayacak, tamam mı?"

"Tamam." Arkama yaslanıp elini tuttuğumda omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. "Onu bulaşıcı olduğuma, veba yaydığımı ikna edeceğim, her neyse."

Merak etmeyin. Yatakta

kalacağım." "Kardeşlerim
dönene kadar."

"Bir hafta daha mı? Belki iki?" Muhteşem yüzünü sertleştiren öfkeli ifadeden irkildim. "Peki."

İyi değil. Onu neyin korkuttuğunu bulmalıyım. Ben harcadım Denver'la yalnız kalmak. Bilerek değil. Ama hiçbir şey olmadı. Bebeğimi kaybettikten sonra benimle ilgilendi, beni yıkadı ve hiç faydalanmadı.

Bu ona güvendiğim anlamına gelmez. Kadınları ve çocukları kaçırıyor. Ama tek bildiğim bu.

Bana ne yapmaya niyetli olduğunu hâlâ bilmiyorum.

"Wolf?" Elini yaklaştırıp sıkıyorum. "Benden ne istiyor?"

Cevap vermek için ağzını açıyor ama kapı açılıyor.

Sanki yanlış bir şey yaparken yakalanmış gibi, dokunuşunu koparır ve

duruyor.

"Bu sabah nasıl hissediyoruz?" Denver içeri giriyor, bakıyor *Dövüş Kulübü*'ndeki Brad Pitt'ten daha seksi.

Yakışıklılığı aldatıcı. Nazik gülümsemeler, gözler Her zaman parıltılı ve yanıltıcı. Yoğunluğu odayı bastırıyor, ama bu sessiz bir yoğunluk. Sinsi.

Bilinçaltım onda bir terslik olduğunu biliyor ama yüzeyde beni öldüreceğini gösteren hiçbir şey yok. Rahat sırtışı, seksi cazibesi, şiddet içermeyen tavırları, hepsi onun zararsız olduğunu ilan ediyor. Yumuşak huylu.

Saldırganlığa başvurmayacak kadar zeki, bir kadını taciz etmeyecek kadar çekici görünüyor.

İlk gün onun tarafından bağlanmış ve sakinleştirilmiş olmasaydım içine düşeceğim bir tuzaktı.

O hatıra yapışıp kaldı.

Belki de bu yüzden onun yanında hiç rahat olamıyorum.

Yatakta hareketsiz yatıyorum, kalbim sıkışmış bir kuş gibi göğüs kafesimde çırpınıyor.

"İyileşmiyor." Wolf bir sigara yakıyor, tüm dünya için umurunda değilmiş gibi görünüyor.

"Bunu ondan duymak istiyorum." Denver bir sandalye çekip karşıma oturuyor, gözleri ıslak saçlarıma sabitlenmiş. Hem büyüleyici hem de tedirgin edici gülümsemesi tüylerimi diken diken ediyor. "Profesyonel teşhisin nedir, Frankie?"

"Virüs." Umursamazca omuz silkiyorum.

"Başka kimse hasta değil."

"Stres vücudu daha duyarlı hale getirir."

"Sizi strese mi sokuyoruz?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Ben onunla kalırım." Wolf bir duman üflüyor, sanki bana bakıcılık yapmaktan başka bir şey yapmak istiyormuş gibi. "Eğer meyveleri toplarsan
-"

"Yapmayacağım." Sakin ve ağırbaşlı Denver başparmağını alt dudağında gezdiriyor. "Son beş gündür senin boşluğunu ben aldım. "Son beş gündür

Burada yapmam gereken şeyler var. Sen yokken ona göz kulak olurum."

"Ama-"

"Git." Ona el sallıyor.

"Bir parmak hareketiyle görevden alınıyor. Klasik bir seçim."

"Wolfson."

"Biliyorum, biliyorum. Düğmelerine basmaktan ve çıtlatmaktan kendimi alamıyorum. Benim işim bu." Bana doğru bir bakış attı, uyarıcı bir bakış, odadan çıktı.

Bir dakika sonra, ön kapı kapandı ve bir ürperti daha yayıldı.

Ben.

"Size bir şey getireyim mi?" Denver bana yırtıcı bir bakışla bakıyor. Kıpırtısızdı, delici gri gözleri hiçbir şeyi kaçırmadan her şeyi içine alıyordu.

"Cevaplar." Sesim titriyor. "Neden buradayım? Beni neden kaçırdınız?"

"Ah. Hâlâ kendini o aksın etrafında mı sarıyorsun?" "Bu adil bir soru."

"Karmaşık bir cevapla." Gülümsemesi yumuşuyor ama kenarlarında bir ürperti var. "Hayatın karmaşık örüntüler dokumak gibi bir tarzı var ve bazen bu örüntülerdeki rollerimiz hemen netleşmiyor."

Dişlerimi sıkıyorum, şifreli sözlerinde bir anlam kırıntısı bulamıyorum. "Benden nasıl bir rol oynamamı bekliyorsanız, reddediyorum."

"Bunun için artık çok geç. Bunu istemediğini biliyorum. Ben de istemedim. Ama işte buradayız, ikimiz de büyük bir planın oyuncularınız." Sandalyesinde arkasına yaslandı, parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. "Yaptığımız seçimler, yürüdüğümüz yollar, hepsi daha büyük bir kadere katkıda bulunur."

"Neden?" Onun felsefi düşüncelerini anlamakta zorlanıyorum.

"Neden ben?"

Çekici gülümsemesi karanlık şeyleri maskeleyerek genişliyor. "Belli bir kaliteye, eşsiz bir öze sahipsin. Şimdiye kadar gördüğüm hiç kimseye benzemiyorsun. karşılaştı."

"Peki benimle ilgili bu kadar özel olan şey tam olarak nedir?"

"Ruhunuz, direnciniz, uyumluluğunuz, büyüklüğünüz - sanki kendi arzularıma ve isteklerime ayna tutuyorsunuz. Sen ve ben benzer ruhlarız."

"Bir şekilde bağlantılı olduğumuzu mu söylüyorsun?" Korku kan dolaşımında dolaşırken kalbim daha da hızlı atıyor. "Bu yüzden mi beni buraya getirdin?"

"Evet." Yavaşça başını sallıyor, bakışları sabit. "Sen bu karmaşık planın kilit parçalarından birisin."

"Bir piyon mu demek istiyorsun?"

"Sana zaten söyledim. Artık sadece bir piyon değilsin. Sen bir oyuncusun ve sahne kaçamayacağın bir performans için hazırlandı."

"Şiirin en güzel hali."

"*Gerçek yavaş yavaş göz kamaştırmalı. Yoksa herkes kör olur.*" O başını eğiyor. "Bu, kızım, Emily Dickinson. Şiirin en iyisi." Adam deli.

Şeytani. O konuştuğunda, ben daha az anlıyorum.

Belki de amaç budur. Kafamın karışmasını ve korkmamı istiyorsa, görev tamamlanmıştır.

Hiçbir şey kaderimin geri dönülmez bir şekilde onunla iç içe geçmesi düşüncesinden daha korkunç olamaz.

"Planın nedir?" İçimde zonklayan korkuyu bastırıyorum ve kendimi onun bakışlarını tutmaya zorluyorum. "Bundan sonra ne olacak?"

"Eylemlerimiz, seçimlerimiz, bundan sonra olacakları şekillendirecek." Manyetizma ve yozlaşmanın bir karışımı olan gülümsemesi yeniden ortaya çıkıyor. "Bizim sonumuz performans henüz yazılmadı. Hiç şüphem yok ki, bizi soluksuz bırakacak bir performans. Ama nasıl biteceği tamamen size kalmış."

Çöp. O dengesiz, yontulmuş dudaklarından gerçek çöpler kusuyor.

Battaniyeye sarılıyorum, nefesim kesiliyor. Ağırılığı
Çaresizlik beni boğuyor ve hayatta kalma şansım olup olmadığını merak ediyorum. "Bunu neden yapıyorsun? Benden ne istiyorsun?"

"İnsanlar kendilerini eylemleriyle ortaya koyarlar, sözleriyle değil." "Hangi eylemler?"

"Bozulan dengenin yeniden kurulmasında çok önemli bir rol oynayacaksınız."

"Bu çok komik. Oğulların bana dengeyi bozduğunu söyledi." "Kodiak."

"Ne?"

"Benim duygusal, düşünceli oğlum." Dudakları aralandı, fildişi bıçaklar gibi parıldayan dişleri ortaya çıktı. "Dengeyi bozduğunu söyleyen oydu."

Hay sikeyim. Bir şey mi ele verdim? Bu işte berbatım. Tabii ki berbatım.

Bir deliyle oyun oynama konusunda tecrübeli değilim. "Kody'nin sırtına ne oldu?"

"Sana söylemedi mi? Sanırım şaşırmadım. Ama eninde sonunda söyleyecek." Parmaklarını kucagında birbirine geçiriyor. "Leo artık sana karşı daha açık sözlü. İkiniz oldukça yakınlaştınız."

Öyle mi? Nereden biliyor? Tanrım, atölyede ne yaptığımızı biliyor mu? Leo ona söyledi mi?

"Neden böyle söylüyorsun?" İfademi nötr tutmak, damarlarımda dolaşan dehşetin tüm boyutlarını ortaya çıkarmamak için mücadele ediyorum.

"Yüzünde senin amının kokusunu aldım."

"Ne?" Dehşetimin pis kokusu havaya yayılıyor.

"Dehşete düşmüş gibi bakma. Bu sadece bir zaman meselesiydi. Oğullarım karşı konulmazdır."

"Leo'ya tecavüz ettikten sonra Gretchen'a da böyle mi söyledin? O sadece bir çocuk!"

"Pişmanlıklarım var. Gretchen'in davranışı da bunlardan biri."

Bakışları

Sanki sözlerini dikkatle değerlendiriyormuş gibi dalgındı. "Onarılması gereken belli bir olaylar haritası var. İpler çekildi ve farklı şekillerde örüldü. bizi bu ana getirdi. Bundan sonra ne olacağına gelince, bu sizin işbirliğinizi ve mevcut koşulların ötesini görme isteğinizi gerektirecektir."

"Açık ol."

"Sabırlı olun. Zamanı gelince her şey netleşecek."

"Hiç özgür olacak mıyım, Denver?"

"Sen zaten öylesin. Bunu görmek için sadece gözlerini açman yeterli." Omurgamın dibinde soğuk bir ter oluşuyor. "Sen bir sapkınsın, akıl hastası canavar."

"Bana ne derseniz deyin. Umurumda değil."

"Tabii ki yok. Canavarlar canavar olmak konusunda endişelenmezler."

"Ben bir mühendisim. Enfes yakınlığın mucidiyim. Aşkın ve kopmaz bağların yaratıcısıyım."

Ne oluyor lan?

Etrafı gölgeler ve belirsizlikle çevriliyken, deliliğinin ne kadar derinlere indiğini fark etmek imkânsız geliyor. Umutsuz. "Bir sonraki hasta yaratılış?"

Tüm ışığı yutuyormuş gibi görünen gri tonundaki gözleri, tüylerimi diken diken eden bir yoğunlukla bana dikilmiş.

"Kendine aşkın yaratıcısı mı diyorsun?" Boynumdaki tendonlar geriliyor. "Oğullarını seviyorsan, bırak gitsinler."

"Dinlenmen gerek," diye mırıldanıyor, sesi baştan çıkararak ve eziyet eden unutulmaz bir melodi. "Uyu."

"Lütfen." Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor. "Bırak onları. Bırakın gideyim. Senden kimseye bahsetmeyeceğim."

"Gitmene izin mi vereyim?" Ayağa kalkıyor, bir kıyamet habercisi gibi üzerimde yükseliyor. "Sen hastayken mi?"

Ardından gelen sırtışıyla bana bir sır veriyor. O biliyor.

Canım cehenneme, hasta olmadığımı biliyor.

"Birazdan seni kontrol edeceğim." Battaniyeyi çenemin etrafına sararak beni yatırıyor.

Bu sıcak bir jest. Hatta nazik. Yine de şefkatli elinin süzülüşünde, hiç bu kadar korku hissetmemiştim.

Güneşsiz günün geri kalanında konuşmamızı ve onun hakkında öğrendiğim her şeyi tekrarlıyor, geldiğimden beri hissettiğim gerilimi bir araya getiriyorum.

Havada bir değişiklik var. *Onda* bir değişiklik. Parmağımı koyamıyorum ama bir şey geliyor.

Benim için geliyor.

Bu odada tutsak olmayabilirim ama yine de tutsağım. Wolf bana ne yapacağımı söyledi. Kaçacak bir yer yok, ona güvenmekten, bu kapının ardında kalmaktan ve düşünmekten başka yapacak bir şey yok.

Hatıra defterine yazarak, Hoss ve sakınleri hakkında bildiğim her şeyi kataloglayarak uykuyla savaşıyorum.

Bunu yaptıktan sonra kitabı saklıyorum ve kafamın içinde kayboluyorum, kaçış hayalleri kuruyorum, Leo, Kody ve Wolf ile birlikte uçup gittiğim senaryoları canlandırıyorum.

Uçağın pilotu Leo ile dünyayı keşfediyor, birbirimizin arkadaşlığından keyif alıyor, sevişiyor ve birlikte fantastik bir hayat yaratıyoruz.

Monty'yi düşünmüyorum.

Denver beni iki kez kontrol etti ve her seferinde uyuyor numarası yaptım.

O kadar düşünceli, o kadar nazik ki yastığımı düzeltiyor, suyumı dolduruyor ve sahte ateşimi düşürmek için alnıma serin bir havlu sürüyor. O anlarda, onun oğullarının anlattığı gibi bir şeytan olduğunu hayal etmek zor.

Yine de gardımı düşüremem. Gözlerim kapıda, tetikte olacağım. Uyanık kalıyorum.

Wolf yakında döner.

Bir noktada, gecenin geç saatlerinde, artık onunla savaşıyorum. Uyku kazanır.

Uyandığımda gözlerim yanıyor. Midem kıvrılıyor ve kafatasım büzüştürücü ile ıslatılmış pamukla doldurulmuş gibi hissediyor.

Bu hissi hatırlıyorum. Ağırılığı. Kafa karışıklığını. Uyuşturulmuş bir uykudan uyanmanın ilaçlı rehabetini.

"Ne yaptın sen?" Bulanık görüşümü yatağın yanında duran karanlık silüete odaklamaya çalışırken kelimelerim havada yuvarlanıyor.

"Mücadele etme." Denver'ın yumuşak tınısı içimi burkuyor. "Bu sadece biraz acıtacak."

Bunu en son söylediğinde kendimi kafeste bulmuştum.

Çılgılık atmak için ağzımı açtığımda bir tomar kumaşla karşılaşıyorum. Soğuk, ipeksi kumaşı dişlerimin arasından geçirip dilimin arkasına doğru bastırıyor.

Sonra battaniyeyi bedenimden kaldırdı.

Üzerime bir ürperti çöküyor, etimi istila ediyor. Tüm bedenimi. Çırılçıplak kaldım.

Hayır! Hayır!

Hayır, hayır, hayır!

Böyle bir şey olamaz.

Kutsal olan her şey üzerine yemin ederim, onu çıplak ellerimle öldüreceğim. Ama ellerim hareket etmiyor. Yakalandılar.

Gözlerimi öfkeyle kırıştırıyorum, görüşümü temizliyorum ve uyuşturucu yüklü

Kafa.

Kısıtlandım.

Kollarım.

Bacaklarım.

Yatağa bağlandım, *X* gibi açıldım, bacaklarım açık, başım bir yığın yastığın üzerinde, her santimim onun iğrenç gözlerine açık.

Denver bana ilaç verdi.

Beni soydu.

Bağla beni.

Ağzımı

tıkadı.

Sırada ne olduğunu biliyorum ve bunun farkına varmak bir kasırğa şiddetiyle içimi parçalıyor.

"Hasta olmadığımı biliyorum." Üzerime eğiliyor, sesi tenimde sinsice geziniyor. "Zehir vücudunu iki gün önce terk etti."

Ciğerlerim çöktü. Zehir
mi?

"O av gezisine gitmene izin veremezdim." Doğruldu ve bakışlarını vücudumda gezdirdi.

Nefesim hızlı patlamalar halinde burun deliklerimden dışarı fırlıyor. Bana ne verdi? Ne zaman verdi? Nasıl fark etmedim?

Sonra kafama dank etti.

Burbon. Leo'ya bulaştıktan sonra atölyeden kaçtığım gece.
Üzgündüm ve Denver bana bir içki hazırladı.

Ağızımdaki tıkacı dişlerimin arasında gıcırdatarak zehir ve kınından çıkarılmış çelikle bakıyorum.

"Kızma," diyor konuşur gibi. "Burbonuna koyduğum zehirin uzun vadeli etkileri yok. Sadece birkaç günlük mide bulantısı ve sakatlayıcı mide ağrısı. Zararı yok."

Siktiğimin piçi! İşbirlikçi, kalpsiz, soğukkanlı amcık!

Kollarımdaki deri kelepçeleri bükerek bağların içinde debeleniyorum. Boşa çaba.

Bugün bana her ne verdiyse onun sayesinde tükenen gücümü saklamam gerekiyor.

Odayı tararken, dikkatimi masanın üzerindeki su bardağına yönelttim.
Masa.

Bakışlarımı takip ediyor ve başını sallıyor. "Rohypnol. Bu senin için daha iyiydi.

"Seni hazırlarken bilincin yerinde değildi."

Hasta olacağım.

Lütfen, hayır. Kusma. Ağızımdaki tıkaçla değil, ki bunun artık giymediğim iç çamaşırı olduğunu varsayabilirim.

Mide bulantısına karşı koyma çabası beni mahvediyor. Titreme bacaklarımda başlıyor ve merkezime doğru ilerliyor. Göğsümden boncuk boncuk ter damlıyor ve şiddetli titremeler meme uçlarımı sertleştiriyor.

Kıvrılıp ölmek istiyorum.

"Tanrım, seni görmek çok güzel." Yatağın ayakucuna doğru ilerliyor ve parmak uçlarını ön ceplerine dayıyor. "Bunun için yıllarca bekledim."

Sadist kukla ustası gözlerinde parıldayan bir neşe ile beni inceliyor. Çıplaklığımı bakılırsa, menüde seks var. Peki ya acı ve işkence? Ne kadar sürecek? Ne kadar kanamam olacak?

Burada kanun yok. Haksızlar için adalet yok. Her şey serbest. Kırbaclar, sopalar, bıçakla oğlancılık, sakatlama, parçalama, ölüm.

Neden orada öylece duruyor? Geçen her dakika beynimi yeni dehşetlerle dolduruyor. Buna dayanamıyorum.

Kapının ardında bir şey duyuyormuş gibi başını eğiyor.

Kurt mu o? Kalbim hızlanıyor.

"Vakit geldi." Gülümsüyor.

Sadist bir zevkin sivri uçlarıyla kazınmış zalim bir gülümseme, Hastalıklı arzuları fısıldayan ve yıkım tohumları eken dudaklardaki kıvrımlar. İnsanlık kavramıyla alay eden bir sırıtış, başkalarının acılarından zevk alan şeytani bir ifade.

Dokuzuncu Çember'in ikiz portalları olan gözler, hilekârlık perdelerini delip geçen kötü niyetli yıldızlarla parıldıyor. Bu derinliklerde sadece ruhsuz bir kemik çukuru, empati ya da pişmanlıktan yoksun sınırsız bir uçurum vardır, merhametin uzun zamandır zalimliğin sunağında kurban edildiği bir yer.

Cehennemin pençeleri tarafından oyulmuş bu yüzün hatları Sayısız aşağılık eylemin izleri. Her satır, her kırıksıklık, manipölasyonun, acımasızlığın ve iyi ve adil olan her şeyin erozyona uğramasının hikayesini anlatıyor.

Onunla tanıştığımdan beri ilk kez gerçek yüzünü görüyorum.

Hava boğucu bir gerçeklikle pıhtılaşıyor, dehşet o kadar yoğun ki duvarlar nefeslerini tutmuş, anlatılamaz olanın harekete geçmesini bekliyor. Ciğerlerimi dolduramıyorum ve ağzımdaki tıkaç yalvarmamı engelliyor. Bir işe yarayacağından değil.

Denver mide bulandırıcı bir sakinlikle beni izliyor. Başka tarafa bakıyorum, onun yerine dirseğinden eline kadar uzanan geniş gümüş yara izine odaklanıyorum. Bunu bir ayı mı yaptı? Keşke o iğrenç gülümsemesinden başlayarak yüzünü yemiş olsaydı.

Uyurken boğazını kesmeli, sırtından vurmali, bahçe makasıyla bıçaklamalı, kahvesine zehir katmalı, ateşe vermeli, benzin dolu bir fiçide boğmalı ya da tepelere bağlayıp kurtların parçalamasına izin vermeliydim.

Kötülüğü yenmenin tek bir yolu vardır. Yaşamasına izin vermemek.

Son iki ay boyunca bununla başa çıkmak için pek çok fırsatım oldu. Ama hiçbir şey yapmadım.

Çünkü o ölürse, hepimiz ölürüz.

Kapı açılana ve nabzım yükselene kadar bunu öfkeyle çiğnedim Yeniden.

Wolf içeri girer ve odaya bakarak durur. Bakışları çıplak, kısıtlanmış bedenimin üzerinde durmadan hareket ediyor ve Denver'in baskın duruşuna doğru hareket ediyor.

Bana, gözlerime döndüğünde yüzündeki kan çekilmişti. Kolları iki yanında gevşekçe sallanıyor. Dar kalçalarına bir havlu yapışmış. Aysız gece kadar karanlık saçları bir şelale gibi dökülüyor, çıplak omuzlarına düş suyu damlatıyor ve yavaşça bir ıstırap portresine dönüşen muhteşem yüz hatlarını çerçeveliyor.

"Frankie..." Başını sallıyor, indiriyor ve tedirgin elleriyle kafatasını ovuyor. "Lanet olsun. Özür dilerim. Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok evlat." Denver dudaklarını büzer. "O hasta. Yapamazsın-"

"Beş gün önce içkisine zehir kattım. Etkisi geçti. Numara yapıyor. İkimizi de kandırmaya çalışıyor."

"Oh." Yutkunarak açıkta kalan amımı inceliyor ve bakışlarını hızla kaçırıyor. "Ona zarar verdin mi? Zaten dokundun mu...?"

"Hayır. Ona dokunmadım-"

"Ben yaparım." Sarsılarak harekete geçti ve omuzları geride, Denver'a doğru fırladı. "Beni duydun mu? Yapacağım."

"Yapacağını biliyorum."

Ne yapacak? Denver'ın yerini alıp bana tecavüz mü edecek? Teklif ettiği şey bu mu?

Olamaz.

Bu Denver'ın kendi başına yapmasından daha kötü olur. Wolf'a çok değer veriyorum. Onu bir kardeş, bir oğul, bir en iyi arkadaş gibi seviyorum ve belki de kalbim bu kadar sıkık olmasaydı, onu bir sevgili gibi sevebilirdim.

Benim için ne anlama geldiğini bilirse, belki bunu yapmaz. Ona göstermeliyim. Bir şekilde, duygularımı sözsüz olarak iletmeliyim. Çünkü bunu yaparsa, kendini bana dayatırsa, bu beni geri dönemeyeceğim şekilde incitir.

Ağzımdaki tıkaça rağmen bağılıyor, çırpınıyor, tekmeliyor ve dikkatini çekmeye çalışıyorum.

Bana bakmıyor.

Denver'a doğru ilerlerken ellerini havluya götürür, havluyu gevşetir ve yere atar.

Nefes almayı bıraktım.

Lanet olsun, çok güzel. Tepeden tırnağa, teni taze karın solgunluğuna sahip. Mürekkep yok. Ovalayarak temizlemiş olmalı, geriye saf beyaz, kaymaktaşı gibi bir parıltı bırakmış.

Ölümcül bir parıltı. Tüm renklerin ve sıcaklığın yokluğu. Yaşamın boşluğu.

Ne kadar uzun bakarsam, onu o kadar çok görüyorum. Kansız dudaklar. İçi boş yanaklar. Keskin kemikler. Mavi gözler-genellikle deniz kadar canlı ve huzursuz
-Şimdi boş. Kasvetli.

Yağsız kaslarla kaplı ve tüm doğru yerleri kabarık olan vücudu çok sıkı çizilmiş, çok ahşap. Nefes alıyor gibi görünmüyor.

Belli ki yapmak istemediği bir şeyi yapmayı kabul ediyor. Ama tam olarak ne? Sanırım biliyorum, ama bildiğimden emin değilim.

Aralarında doğru olmayan bir şeyler var ve bunu bilmemek beni çılgına çeviriyor. Hayal gücüm alçakça eylemlerle çılgına dönüşüyor. Elimde değil. Denver'ın yüzündeki heyecan, korkunç, korkunç şeylerin geleceğinin habercisi.

Parmağının kıvrımıyla Wolf'a yaklaşmasını işaret ediyor, yaklaşıyor ve sonra... "Dilini uzat."

Ağzım tuz ve kumla doluyor. Suyun altında hissediyorum - ağır uzuvlar, yanan ciğerler, dayanılmaz basınç, batıyorum, batıyorum, batıyorum -Wolf itaat ederken.

Denver teklif edilen uzantıyı yalıyor. Sonra da emiyor. Wolf ona karşı koymaz, uzaklaşmaz. Denver başını eğip dudaklarını baba ve oğul arasında paylaşılmasına gereken bir öpücükle birleştirirken orada öylece durur. Bu talepkâr bir öpücük, talepkâr, acil ve yasadışı.

Denver'ın elleri Wolf'un saçlarının arasına girip onu daha yakına çekerken, ağzımdaki tıkaçın arkasından çığlık atıyorum.

İtirazlarım kulak ardı ediliyor.

İzlemek zorunda kalıyorum.

Denver hiçbir şeyden geri durmuyor, Wolf'un ağzına saldırırken tecavüzcü elleri Wolf'un açıkta duran sikini okşuyor.

Soyulan her öpücükle, her tacizle, tanık olduğum her ihlalle, harap olmuş kalbim daha da kararıyor, daha da acımasızlaşıyor ve daha da vahşileşiyor.

Ben olmalıydım.

Eğer Wolf içeri girmeseydi, Denver'inkine karşı *benim* ağzım olacaktı,

Bedenim o dokunuşlara, acılarıma dayanıyor.

Kendi acıma katlanabilirim. Onunkine katlanamam. Denver uzaklaşıyor ve dilini şaklatıyor.

"Ne?" Wolf yere bakıyor, saçları yüzüne dökülüyor. "Bunu kabul ettin. Ben *seni* istiyorum. Cansız, kişiliksiz *senin* versiyonun."

"*Yılın Babası* ödülünün hâlâ geçerli olduğunu görüyorum." "Seni seviyorum. Sadece sana göstermek istiyorum."

Ezici farkındalığın altında ezilirken inkâr üzerindeki kontrolümü kaybediyorum. Wolf bunu yapmayı kabul etmişti. Beni sikmeyi değil, Denver'ın onu sikmesine izin vermeyi teklif ediyor.

Hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen öfke damarlarımda dolaşüyor, kan damarlarını geriyor ve kemikleri kaynatıyor.

Eğer cehennem varsa, burasıdır. Kötülüğün hüküm sürdüğü yer.

Wolf kokluyor ve başını kaldırıyor. Gözyaşları görmeyi bekliyordum ama ne üzüntü ne de korku belirtisi var. Vahşi görünüyor.

Masaya doğru ilerleyerek bir kalemıraş aldı, kapağını açtı ve Yüzünü. Sırtını odaya döndüğü için ne çizdiğini göremiyorum. Ayna olmadığı için o da göremiyor. Her neyse, uzun sürmüyor.

Kalemi fırlatır, ön kolunu yakındaki bir duvara dayamak için döner ve bir ayak bileğini diğerinin üzerinden geçirerek ürkütücü bir poz verir.

Öleceğim güne kadar aklımdan çıkmayacak olan yüz ifadesi, şimdi Glasgow gülümsemesinin üzücü taslağını taşıyor. Ağzının köşelerinden kulaklarına kadar kesikler atmak yerine, onları ağır siyah mürekkeple çizdi ve geniş bir gülümseme şeklindeki yara izlerini taklit etti.

Şiddetle ürperiyorum.

Joker'deki Joaquin Phoenix'in Wolfson Strakh'la bir alakası yok.

"Daha iyi mi?" Aletini eline alıyor, Denver'a abartılı bir gülümseme yöneltirken müstehcen bir şekilde okşuyor. "Bunu ister misin, ihtiyar?"

"Seni görüyorum, oğlum," diye mırıldanıyor Denver. "Seni istemekten asla vazgeçmeyeceğim. Gel burada."

Denver'ın pantolonundaki belirgin şişkinlik bir spazm yaratır göz kapaklarımın arasından. Seğirme yüzümdeki tüm kaslara yayılıyor. Oksijen benden kaçıyor. Prangalar bükülen bileklerime batıyor ve ses tellerim aşırı çığlık atmaktan patlıyor.

Bunu nasıl durdurabilirim? Hareket edemiyorum. Konuşamıyorum. Zar zor nefes alabiliyorum ya da düşünebiliyorum.

Ben bir röntgenciyim, unutulmuş bir seyirciyim, bir dehşet evinde ses geçirmez camın arkasına kilitlenmişim.

Kurt boynunu bir sağa, bir sola kırıyor. Sonra duvarı itiyor ve Denver'a uzanıyor. Ağızları, elleri ve kalçaları çarpışıyor, senkronize bir şekilde sürtünüyorlar. Artık tereddüt yok. Garip bir beceriksizlik yok.

Sanki bunu daha önce yapmışlar gibi.

Her şey dönerken, kıvrılırken ve birlikte kayarken buz midemi kaplıyor.

Şeytanın pazarlığı.

Denver'ın oyuncağı olmayı kabul ederek Wolf beni bundan kurtardı. İşkence.

Beni korumak için şeytanla anlaşma yaptı.

Denver'ın başından beri istediği buydu. Benden hoşlanmıyor.

Muhtemelen

kadınlardan hoşlanmıyor bile. Ama oğullarını tanıyor. Bunu planladı, eğer zamanını beklerse, bana bağlanana kadar beklerse, müdahale edeceklerini biliyordu.

Benim yerime kendilerini teklif edeceklerdi.

Kaç kez bu pazarlığa zorlandılar? Kaç kadınla? Başladığında ne kadar gençtiler?

Denver kıyafetlerini çıkardı. Sonra Wolf'u yatağın kenarına doğru eğiyor, açılmış bacaklarımın üzerine bastırıyor ve yüzünü merkezimden birkaç santim uzakta tutuyor.

"Onu içine çek, benim güzel oğlum." Denver kendini Wolf'un sırtına yaslar ve ağzını Wolf'un kulağına dayar. "Kokusunu alıyor musun?"

Titreyen Wolf gözlerini kapatır ve derin bir nefes alır. "Evet."

"İyi çocuk." Bu iki ahlaksız kelimeyle, Denver itiyor.

Kötülüğün farklı türleri vardır.

Organize kötülük, çetelerde ve suç örgütlerinde bulunur.

Aptalca kötülük, çünkü insanlar aptaldır.

Ahlaki değerlerin doğruluk kisvesi altında terk edildiği meşrulaştırılmış kötülük. Örnek olarak, Hitler. Ve yakında... *Ben*.

Ve hepsinin en saf hali, şeytani kötülük. Hesapçı. Duygusuz. Kendi iyiliği için ahlaksız. *Denver*.

Seri katiller, psikopatlar ve çocuklarına tecavüz eden babalar için ayrılmış bir grupta yer almaktadır.

Wolf'la kan bağı var mı bilmiyorum ama umurumda değil. Denver onu kendi çocuğu gibi yetiştirdi. Wolf'u sevmek ve korumak gibi bir sorumluluğu var, *bunu* değil.

Bunun dışında her şey.

Denver'in saldırısının sesleri - homurtular, yatak gıcırtiları, tokat atan bedenler - odayı ürperti ve gölgelerle doldurur.

Tüm iğrenç hayallerime rağmen, bunun olacağını tahmin etmemiştim. Aklıma bile gelmedi. Denver *oğullarına* olan sevgisini ve bağlılığını gizlemedi ama onlara asla babacan olmayan, cinsel bir şekilde bakmadı. Uzun bakışlar yok. Uygunsuz dokunuşlar yok. Benim önümde değil.

Peki ya Leo ve Kody? Denver onları da taciz ediyor mu?

Kalçalarını Wolf'un arka tarafına doğru iterken, beynim Leo ya da Kody'nin bu pozisyonadaki görüntüsünü reddediyor. Onlar çok güçlü, çok erkeksi, çok baskın.

Asla teslim olmazlar.

Ben de Wolf için aynı şeyi düşünürdüm.

Eli ilerleyip kalçamı bulduğunda gözleri kapalı kalıyor. Tırnakları batıyor, kan çekiyor ve ben acıyı memnuniyetle karşılıyorum. Elimden gelse tüm acıyı ondan alırdım.

Çok uzun sürüyor ve Denver yavaşlama belirtisi göstermiyor.

Yüzüne, orada kıvranan zevke bakmayı reddediyorum. Bu yüzden bacağındaki kurşun yarasına, kolundaki ayı yarasına ve sayısız diğer çürüklere, yara izlerine ve zahmet ve mücadelenin bıraktığı lekelere odaklanıyorum. Zorlu bir hayatın kanıtlarını vücudunda görmek bana hastalıklı bir tatmin veriyor.

Onun acısı benim kinimi körüklüyor. Ona tutunuyorum.

Ta ki bakışlarım ayaklarına inene kadar. Monty'nin terliklerini giyiyor.

Beni kıracak onca şey varken, bunu yapan şey bu.

Çok tanıdık bir şeyin, hayatımdan çalınmış bir şeyin, buraya ait olmayan, *ona* ait olmayan bir şeyin görüntüsü göğsümün duvarlarını yarıyor ve beni parçalara ayırıyor.

Nabzım patlıyor ve gözlerimin arkasında basınç oluşuyor. Onları kapatıyorum, çöküşümü dizginlemeye çalışıyorum.

Ağlama. Lütfen, durdur şunu. Durdur şunu.

Kalçamdaki el sıkılıyor, dikkatimi istiyor.

Gözlerimi açıyorum ve Wolf'u bana bakarken buluyorum, kirpikleri kalın, siyah ve gözyaşlarıyla ıslanmış. O anda, sadece bu var. Sadece bir kız ve onun kurdu, birlikte zaptedilmiş, ses çıkarmadan uluyor ve bir olarak kırılıyor.

Onunla benim aramdaki bu an, şimdiki zamanın ve geleceğin ötesine geçiyor. Kendini derinlere gömüyor ve sonsuza kadar yaşayacak yıkılmaz bir bağı mühürlüyor.

Gözlerindeki paramparça bakış beni altına alıyor, havamı alıyor, beni tutuyor ve ıstırabımı serbest bırakıyor.

Gözyaşları sel gibi akıyor, içimden kopup geliyor. Sıcak ve hızlı bir şekilde yanaklarımdan aşağı akıyor ve tıkacın kenarlarına takılıyorlar. Hıçkırıklar takip ediyor, korkunç, ağırlı, boğuk sesler beni her yönden vuruyor.

"Frankie." Wolf'un gergin fısıltısı ruhumu parçalıyor.

Gözyaşlarımdan onu göremiyorum ama onu hissediyorum, eli bacağımı kavlıyor, başparmağı kayıyor, beni yapabildiği tek şekilde rahatlatıyor.

Keşke karşılık verebilseydim. Ona kelimeler, koruma ya da rahatlama veremem. Elimdeki tek şey gözyaşları.

Belki bu kadarı yeterlidir.

Yatağa bağlanmış, bacaklarım göğsünün altına sıkıştırılmış halde, Denver'ın zevk iniltileri susana kadar ağlıyorum. Saldırısını bitirip

kıyafetlerini çekene kadar ağlıyorum. Öfkeden başka bir şey kalmayana kadar ağlıyorum.

Wolf kıpırdamıyor, ağırlığını bacaklarıma veriyor ve gözlerini kırpmadan hiçbir şeye bakmıyor.

"Tadını çıkar." Giyinen Denver ona doğru eğilir ve ensesine bir öpücük bırakır. "Bunu hak ettin." Sonra şeytani gözlerini kaldırıp benimkileri hapsediyor. "Bu onun bir kadınla ilk seferi olacak. Bunu unutulmaz kıl."

Göğsümde sadece bir kalp parçası kaldı ve lanet olsun, onlar Stabby.

Bu iğrenç pazarlık henüz bitmedi. Görünüşe göre, bir ile bitiyor ödül. Ve o ödül *benim*.

Denver odadan çıktı ama kabus devam etti. Hâlâ yatağa bağlıyım, yaralı bir adamın altında yatıyorum, bedenim bir adak gibi yayılmış.

Wolf başını kaldırıp bana uzanana kadar uzun, nabız hızlandırıcı dakikalar geçti.

Daha çok ağlıyorum.

Ama hak ettiğini almıyor.

Konuşmadan ağzımı açıyor. Kelepçelerimi çıkarırken sessizlik devam ediyor.

Bu yüzden onu daha çok seviyorum.

Serbest bırakıldığımda, çenemi çalıştırıyorum ve bileklerimi ovuyorum, kontrolsüzce titriyorum.

Söylenecek şeyler var. Önce kıyafetlerimizi giymeliyiz ama ikimiz de hareket etmiyoruz.

Adrenalin sistemlerimizden çekilirken kalp atışlarımız yavaşlıyor ve birbirimizi izleyerek nefes almak için bir an duruyoruz.

Siyah mürekkepli gülümseme, onun güzel, işkence görmüş yüzünde bir travma. Güçlü olmaya çalışıyorum ama bunu görmek beni öldürüyor, travmayı yeniden yaşamaya zorluyor.

Gözyaşlarım bu kez düştüğünde kollarını açıyor ve beni kucağına çekiyor. Ten tene, çıplak bedenlerimiz bir araya geliyor ve tutunuyor. Ne kadar süre böyle kalıyoruz bilmiyorum, uzuvlarımız birbirine dolanıyor, alınlarımız birbirine değiyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor.

Sonunda sesimi buldum. "Bunu neden yaptın?"

"Aşk için korkunç şeyler yaparız. Kuralları ben koymuyorum."

"Burada kural yok. Sana tapıyorum, Wolf. Çok özür dilerim."

"Biliyorum." Elini belime doğru kaydırıyor ve kalçalarımı kendine doğru çekiyor, yavaşça sallanırken bizi hizalıyor ve niyetini açıkça belli ediyor. "Ama

bana böyle tapacak mısın?"

Kaskatı kesildim, o da fark etti.

"Anlıyorum." Burun delikleri parlıyor. "O zaman bir acıma sikişine ne dersin? Geri çevirmeyeceğim. Önüme atacağın her hurdayı kabul ederim. Kırıntılar hiç yoktan iyidir, çünkü sahip olduğum tek şey hiç yok."

Onun için çok üzülüyorum. Her şey ağır geliyor, saldırının ağırlığına gebe. Son bir saat beni anlamaya başlayamayacağım şekilde etkiledi. Dünyayı farklı gözlerle görüyorum, artık masum ve naif değilim. Duyularım çarpıtıldı, her ses sanki bir inançsızlık sisinin içinden süzülüyormuş gibi boğuklaştı.

Bunu yapamam.

Ona bedenimi vermenin doğru bir şey olduğunu, acısını dindireceğini ve ona huzur getireceğini en ufak bir şüphe duymadan bilseydim, bunu yapardım. Bunu ona seve seve verirdim.

Ama olmayacağını biliyorum.

Orgazm çok kısa sürüyor ve ikimiz de aramızdaki seksin sonuçlarıyla başa çıkabilecek durumda değiliz. O bir bakire. Ben korku ve cevaplanmamış sorular içinde boğuluyorum. Ve bizimle yaşayan, nefes alan, serbest dolaşan, cezalandırılmamış bir seri tecavüzcü var.

"Hayır." Göğsüne nazık bir el koyuyorum ve kendimi kucağından itiyorum. "Hayır mı? Ama beni seviyorsun."

"Ben o değilim, Wolf. Sana olan sevgim özverili ve saf. Bu sizi korumak için ne gerekiyorsa yapacağım anlamına gelir, buna katılmasanız bile."

Yüzü düşüyor, o grotesk, boyalı gülümsemeye meydan okuyor.

Yataktan kalkıp havluyu yerden alıyor ve kalçalarına sarıyor.

Omuzları kambur, başı eğik, odadan dışarı çıkar. Lanet olsun.

İçimdeki her şey onun peşinden koşmak için can atıyor.

Yıkılmış durumda. Bana kızgın. Bu en kötü duygu. Ama

şu anda en küçük endişelerimden biri bu.

Kapı Wolf'un arkasından kapandığı anda, safranın keskin tadı boğazımın arkasına çarpıyor. Vücudumun bu gece verdiği derin, içgüdüsel tepkilerin acı bir hatırlatıcısı. Bunu daha ne kadar tutabileceğimi bilmiyorum.

Tek hayal edebildiğim, Denver'ın oğlunun üstünde homurdanması ve dalgalanması, Monty'nin terliklerinden başka bir şey giymemesi, derinin her itişte gıcırdaması, benimle alay etmesi.

Zihnimi bu işkenceden uzaklaştırmak için görevlere odaklanıyorum. Masa sandalyesini kapı kolunun altına sıkıştırıyorum. Flanel pantolon ve termal gömlek giydim. İlaçlı suyu pencereden dışarı atıyorum. Kelepçeleri ve kayışları atıyorum. Sonra, büyük bir isteksizlikle, gecenin olaylarını hatıra defterine yazıyorum.

Her ayrıntı mürekkeple kazınmış, dehşetin her kalem darbesi canlı ve acımasız. Hepsini kağıda döktüm.

Sonra Monty'ye bir mektup yazdım. Öfkeli, ağlamaklı ve dürüst, "*siktir* git "lerle, "*nefret et* "lerle ve "*nasıl yaparsın* "larla dolu. Onu hiçbir zaman ruh eşim olarak görmedim ve bunu ona kalemin kâğıt yırtan çizgileriyle anlattım. Önemli değil. Asla okumayacak.

Buradan asla çıkamayacağım.

Akla hayale gelmeyecek bu olayın ardından, her şeyin muazzamlığıyla boğuşuyorum.

Gerçek ve kabus o kadar iç içe geçmiş ki artık ayırt edemiyorum. Birinin başlayıp diğerinin bittiği yerde. Sanki dehşetin sınırlarının zorlandığı sapkın bir aleme itilmiş gibiyim.

Düşüncelerim karmakarışık sorulara dönüştü. Bir baba oğluna bunu nasıl yapabilir? Neden Leo ya da Kody beni uyarmadı? Biliyorlardı. geliyor. Durdurmadığımı öğrendiklerinde ne yapacaklar? Wolf pazarlığı kabul etmemeliydi. Ben olmalıydım.

Bu ne sıklıkla oluyor? En son ne zaman oldu? Tekrar ne zaman olacak?

O zaman ne yapacağım?

Cevaplar benden hayaletler gibi kaçıyor ama bu evde onları bana verebilecek iki kişi var.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Titreyen uzuvlarımla sandalyeyi kapıdan çekip koridora doğru tereddütlü bir adım atıyorum, duyularım hâlâ şokun etkisinde.

Dinginlik kulübenin içinde fısıldıyor. Merdivenlerin dibinde karanlık bekler.

Wolf'un odasına doğru dönüyorum, yol belirsiz, korku dolu Öfkesinin kalıntıları. Yine de, ayaklarım yerde ilerlerken, yeni keşfedilmiş bir kararlılık içimden geçiyor.

Mahvolmuş hayatımın enkazı arasında, bir kararlılık titreşimi ortaya çıkıyor, Hoss'un dehşetiyle tanımlanmayacağıma dair sessiz bir yemin.

Wolf'un odasında, komodinin üzerinde küçük bir ışık yanıyor.

İşimi şansa bırakmadan kapıyı arkamdan kapattım ve kolun altına bir sandalye dayadım. Sonra dönüp tüm dikkatimi yataktaki hareketsiz bedene, kirletilmiş yüze odaklıyorum. O mavi gözlerde çok fazla acı, çok fazla yorgunluk bana bakıyor.

Battaniyeyi geri çekerek yanına tırmandım. Yan yana, yüz yüze uzanarak birbirimize uzanıyoruz. Ellerimiz aramızda birleşiyor, parmaklarımız birbirine dolanıyor.

Boyalı gülümsemesini dudaklarından kulaklarına kadar öpüyorum. O beni geri öpmüyor ama ağzımın altındaki yanaklar ısınıyor ve kızarıyor. Yıllar boyunca buna kaç kez ihtiyacı oldu? Kaç gece?

"Neden burada olduğunu biliyorum." Siyah kirpikleri kalktı, dikkatli bakışları ortaya çıktı.

Gözl

er. "Buna bir anlam vermem gerek."

"Anlamsız olana anlam veremezsiniz."

"Hayır. Ama tüm gerçeklere sahip olursam bundan daha uzun yaşayabilirim."

"Deneyebilirsin." İç çekti. "Sorularını sor."

"Sana ilk kez ne zaman saldırdı?"

"Sekiz yaşındaydım."

Sözleri bir şok dalgası gibi içime çarpıyor. Kalbim sıkışıyor ve Nefesim kesiliyor, beni acı veren, her şeyi tüketen bir kederin içinde boğuyor.

Boğazımı açamıyorum. Çenemi açamıyorum. Cevap vermem çok uzun sürüyor ve sonunda verdiğimde sesim titriyor. "Sen sadece bir cocuktun. Bunu hak etmemiştin. Zamanı geri sarmak ve senin yanında olmak için her şeyimi verirdim."

"Artık buradasın." Birbirine kenetlenmiş ellerimizi göğsüne doğru çekiyor. "Bana acıyarak kafama vurmadığın için teşekkür ederim. Öyle

olsaydı

iğrenç.

"Acımak mı? Çok öfkeliyim. Lanet olası bir katilim." "Sakin ol."

"Peki ya kardeşlerin? Onlara da aynı şekilde zarar verdi mi? Ne zaman gençken?"

"Tabii ki. Ben özel değilim. Leo ilkti ama Kody favoriydi."

Yürek burkucu. Onları hayal ettikçe içim burkuluyor. Üç oğlan. Üç çocuk. Onları bu şekilde hayal etmek çok zor. O yaşta, annesiz ve yalnız bu yerde nelere katlandıklarını düşünmek daha da zor.

Bu olaydaki rolümü ve karşı karşıya olduğum tehditleri düşündükçe gözlerim doluyor. "Bir tercihi var mı? Sadece erkekler mi yoksa...?"

"Her ikisi de. Herhangi biri. Boyut tercihi var. Kolayca alt edebileceği küçük, yumuşak vücutları seviyor."

"Çocuklar."

"Evet. Ama bu sapkınlıkla sınırlı değil. Ufak tefek kadınlardan da hoşlanıyor."

Leo ile yaptığım bir konuşma aklıma geldi.

"Küçük olmam güçsüz olduğum anlamına gelmez." "Tam olarak bu anlama geliyor. Seni bu yüzden aldı." "Ne demek istiyorsun?"

"Bahse girerim karşılaştığı en küçük kadın sizsiniz. Senin boyunu gördü -çocuksu ve bir o kadar da çaresiz-"

"Ben çaresiz değilim."

"-ve seni alt etmenin kolay olacağını biliyordum."

Nabzım boğazımda güm güm atıyor. "Beni bu yüzden kaçırdı."

"Sebeplerden biri de bu. Ayrıca inanılmaz güzelsin." "Ama bana dokunmadı."

"Bu gece değişecekti." "Neden? Neden bekledi?"

"Sizi önemseyene kadar, güvenliğiniz için değerli bir şeyden vazgeçecek kadar sizi koruyacağımızdan emin olana kadar bekledi."

Bedenlerinden, rızalarından, teslimiyetlerinden vazgeçene kadar.

Bu gece Wolf'la birlikte tam da bu olayın gerçekleşmesini izledikten sonra, bunun doğru olduğunu biliyorum. "Teslim olmanızı istiyor. Ama bu neden önemli? Neden sadece istediğini alabilir mi?"

"Buna inanmayabilirsiniz ama Denver şiddetten nefret eder. Biz çocukken bizi zorlamasına gerek yoktu. Zayıf, kurnaz ve çoğunlukla itaatkârdık. Bizi korku ve kin cezasıyla kontrol ederdi. Bizi alt etmek kolaydı. Sonra biz ondan daha büyük, daha güçlü olduk. Karşı koyduk."

"Kody'nin yaraları."

"En çok Kody acı çekti." Sesi alçalıyor. "Denver onu incitmekten hoşlanmıyordu. Birkaç yıl Kody'yle dövüştükten sonra - dövüşmekten kastım, onu yere bağlamak, bitkin düşene kadar dövmek ve zorla -Denver'ın artık midesi kaldırmıyordu."

"Birkaç yıl mı?" Göğsüm daralıyor.

"Kody teslim olmaz. Çocukken bile. Ve Denver bizim istekli olmamızı istiyor. Boyun eğmemizi istiyor. İşte burada sen devreye giriyorsun."

"Şeytanın pazarlığı."

"Kulağa hoş geliyor, değil mi? Keşke bu lakaptan kendime pay çıkarabilseydim ama bu Leo'ya ait. Buranın ismini de o buldu."

Kafam sorularla dolup taşarken sabırsızlığım artıyor. Konudan uzaklaşıyoruz. Ama o konuşuyor. Konuşmaya devam etmesini istiyorum, o yüzden soruyorum, "Neden adını Hoss koydu?"

"Bu bir kısaltma. Titreme ve gölge tepeleri. Annesinin öldüğü gece bulunduğunu söyledi."

"Helena Weiss?"

"Evet. *Denver onları buraya getirdiğinde* Denver onları buraya getirdiğinde Leo üç yaşındaydı. Dört yıl dayandı. Diğerlerinin sicili düşünüldüğünde bu uzun bir süre."

"Ne oldu?"

"Denver'ı Leo'nun yatağında buldu. Leo yedi yaşındaydı."

"Oh, Tanrım, Wolf." İçimi dikenli bir ürperti kapladı. "Yapamam..."

"O da yapamadı. Saldırı sırasında Denver'ı durdurmaya çalıştı ama Denver onu odadan dışarı kilitledi. Leo'ya göre, kulübede bir yere saklandı ve Denver uyuyana kadar bekledi. Sonra da saldırmış."

"Denver'a mı saldırdı?"

"Evet. Kafasına bir şeyle vurdum. Bayılttım. Bağladılar. Ve açlıktan ölmeye terk etti."

"Hoss'u terk mi etti? Nasıl terk etti?"

"O ve Leo taşıyabildikleri kadar yiyecekle güneye doğru yürüdüler. Ama zaten bildiğimiz gibi, gidecek hiçbir yer yoktu. Hoss'a dönmek zorunda kaldıklarında Denver hala yatağa bağlıydı. Hala hayattaydı. Zar zor. Onunla pazarlık yapmaya çalıştı. Onları buradan çıkarırsa onu serbest bırakacağını söyledi.

Bu işe yaramayınca, kafasına silah dayadı. O da ölümü seçti." "Ama onu öldürmedi."

"Belli ki. Leo'yla birlikte o da açlıktan ölüyordu. Kış boyunca yetecek kadar yiyecek yoktu. Hayatta kalmak için Denver'a ihtiyacı vardı."

"Onu serbest bıraktı."

"Başka seçeneği yoktu. Gücünü yeniden kazandı, erzak almaya gitti ve döndüğünde onu diri diri gömdü."

"Gömüldü mü?" Kulaklarımda bir ölüm çanı çınıyor. "Yani...?" "Toprağa. Tepelere. Leo bunu izledi."

Annesinin titreme ve gölge tepelerinde öldüğü gece.

Bunu kaldıramıyorum. Nefes alamıyorum. "Bu çok fazla."

"Bu sadece başlangıç. Aynı yıl Denver, Kaya'yı kaçırdı.

Knowles ve iki yaşındaki oğlu Kodiak. Onlar Kuzey Kutbu'nun yerli Alaskalıları. Inuit."

"Düşündüm. Kaya'nın ehliyetindeki adresi bir sahil kasabası. Kuzey."

"Evet. Kuzey kıyısında doğmuş. Dayanıklı, soğuk bir aileden geliyor. Sibirya'nın Birnirk'inden gelen dirençli soylar. Bu iklim için yaratılmışlar. Ama Kaya burada sadece iki hafta dayanabildi. Denver'ın yedi yaşındaki Leo ile neler yaptığını öğrenince kendini öldürdü." O kafasına bir silah doğrultur ve ağzını açar, *Bang*.

"Kody'yi bir canavarla korumasız mı bıraktı?"

"Herkesin sınırları vardır ve bu sınırlar ihlal edildiğinde mola."

"Hayal bile edemiyorum."

"Yapamaz mısın? Bütün bunları bilseydin ne yapardın? ne zaman geldin? Hamileyken mi?"

Kendimi öldürürdüm. Beni ve bebeğimi. Bunu düşünmekten bile o kadar utanıyorum ki yüksek sesle söyleyemiyorum.

"Kurbanlarını nasıl seçiyor?" Ben soruyorum. "Bir düzeni var mı? Bütün kadınlar küçük çerçeveli mi? Çocuk boyunda mı?"

"Küçük, evet. Çoğu zaten hamile. Hepsi yalnız, ailelerinden kopuk, şu ya da bu şekilde çaresiz. Beş parasız. Kayıp.

Sevdikleriniz tarafından özlenmedi."

"Ben o profile uymuyorum. Ben evliyim-"

"Evliydi. Denver bunun nasıl sonuçlanacağını biliyordu. Yaşayan hiçbir akrabamız yok, anne babamız, kardeşleriniz, yakın arkadaşlarınız yok. Doğru mu?"

"Evet." Bir yumrunun etrafında yutkunuyorum. "Diğer kadınlara ne oldu? Ve bebeklerine?"

"Gitti. Öldüler. Sonunda hepsi pes eder. Asla iyi bitmez. Bu yüzden seni karanlıkta tutmaya karar verdik."

"Kim karar verdi? Sen ve kardeşlerin mi?"

"Evet. Diğer kadınlara neden burada oldukları ve ne beklendiği söylendi. Zaten hamile değillerse, yakında çocuk sahibi olacaklarını biliyorlardı. Denver'ın çocuğu. Ya da torunu, eğer oğulları yemi yuttuysa. Nasıl ya da kim olduğu umurunda değil. Sadece sevecek daha fazla küçük beden istiyordu. hakim olun."

Bir ılıa boğulurken sıcak asit boğazıma yükseliyor. Çocuğum. Bebeğim.

Bizim için planı bu muydu?

"Diğer kadınlar bunu öğrendiklerinde," diyor, "uzun süre dayanamadılar.

uzun."

"Yani beni karanlıkta tutarak, benim bir Denver'ın hastalıklı arzuları için yetiştirici ve...ne?" "Leo bize bir planı olduğuna söz verdi."

"Doğum kontrol hapları mı?"

"Evet. Sizden uzak durduğumuz ve sizden nefret etmek için elimizden geleni yaptığımız sürece pazarlık asla gerçekleşmeyecekti. Denver'ın hiçbir kozu olmazdı. Seni becerecek, hamile bırakamayacak ve sen onun için işe yaramaz hale geldiğinde..."

Beni öldürecek.

Aramızdaki havada asılı kalıyor, pişmanlıkla bükülüyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor.

"Olmayın. Beni tanıımıyordunuz ve kendinizi koruyordunuz."

Denver bana hemen tecavüz etseydi, oğulları beni Denver'ın malı olarak görür ve mesafelerini korurlardı. Denver bu yüzden bekledi. Rahat olmamı ve oğullarıyla aramdaki bağı organik olarak oluşmasını istedi.

"Beni neden uzak tutmaya çalıştığını anlıyorum," diyorum. "Ama kayıtlara geçsin diye söylüyorum, berbat bir plandı."

"Öyle miydi? Eğer bu kadar... *sen* olmasaydın, şeytanın pazarlığını kabul etmezdim. On yıldır bana dokunmadı."

"O yapmadı mı? Peki ya kardeşlerin?"

"Onlar için daha da uzun sürdü. Diğer kadınları koz olarak kullanmaya çalıştı, onları önemsememiz için bizi kandırmaya çalıştı ama işe yaramadı. Yerimizde durduk, pazarlığı reddettik ve onları kaderleriyle baş başa bıraktık."

"Onları o mu öldürdü?"

"Öyle ya da böyle, kırılırlar ve ölürler."

Üzüntü beni tüketiyor ama onu derinlere itip sesimi sertleştiriyorum. "Bu ben olmayacağım. Vazgeçmeyeceğim."

"Biliyorum. Hepimiz biliyoruz. Sen farklısın ve bu beni çok korkutuyor.
en çok."

"Beni dinle, Wolf." Ellerini sıkıyorum. "Seni götüreceğim Buradan. Kaçacağız. Söz veriyorum."

Gözlerimi arıyor ve sözlerimdeki inancı görüyor. Derin bir nefesle göğsü yükseliyor ve yüz hatları yumuşuyor.

"Şimdi ne olacak?" Ben soruyorum. "Denver ne bekliyor?"

"Hamile kalacağını umarak bu gece seks yapmamızı bekliyor."

"Yaptığımıza inanmasına izin vereceğiz."

Başını sallıyor. "Yarın ve sonraki her gece, Leo ve Kody dönene kadar bu performansı tekrarlayacak."

"Döndüklerinde ne olacak?"

"Aynı anlaşmayı onlara da dayatacak. Bunu yapacaklarını biliyor. Avı geciktirmek için hasta numarası yaptılar."

"Seni korumak için."

"Ve *sen*. Diğer kadınlarla hiç ilgilenmediler. En ufak bir ilgi göstermediler. Ama artık çok geç. Bizi tam olarak istediği yere getirdi."

"Yapma bunu." Gömleğinin önünü kavraması için ellerini serbest bırakıyorum. "Sakın bir daha onunla pazarlık yapmaya kalkma."

"Şeytan et ister. Artık onu nasıl elde edeceğini bildiğine göre, durdurulamaz."

Haklı olduğunu biliyorum. Ama pes etmeyeceğim. "Bana diğer üç kadından bahset."

"Neden?"

"Ne yapmamam gerektiğini bilmem gerek. Kody'nin annesinin peşinden kim geldi?" "Gretchen." Dişlerini gıcırdatıyor.

Annesi. Ve Leo'nun işkencecisi.

"Denver onu aldığı anda senden hamile miydi?"

"Evet, Kaya kendini öldürdükten hemen sonra onu buraya getirdi. Leo yedi yaşındaydı. Kody iki yaşındaydı."

"Babanın kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Annemin muhtemelen haberi bile yoktu. Bence buraya isteyerek geldi. Denver'dan hoşlanıyordu. Sonra Leo'ya aşık oldu."

"Neden Leo'yu karnından bıçakladı?"

"Onun siktiği çocuk olmaktan bıkmıştı ve on beş yaşına geldiğinde bunu sona erdirecek güce sahipti. Ondan daha büyük ve güçlüydü. Bu onu daha da çok istemesine neden oluyordu, ama adam onu defalarca reddetti. Çok kavga ettiler. Ta ki bir gün işler kontrolden çıkana ve kız onu bıçaklayana kadar."

"Ona ne oldu?"

Gözlerini kaçırıyor ve çenesini göğsüne indiriyor.

"Sorun yok." Yanağını okşuyorum ve ses tonumu yumuşatıyorum.

"Bana anlatabilirsin." Bakışlarını benimkilere çevirerek titreyen nefesini gevşetiyor. "Ben öldürdüm onu."

"Sen..." O zamanki yaşını hatırlamaya çalışarak başımı sallıyorum.

Eğer Leo

on beş yaşındaydı... "Sen sekiz yaşındaydın."

"Sekiz yaşındaydım ve Leo'yu kestiği gibi onu da kesmekte tereddüt etmedim.

O bıçağın yumuşak karnına batışını hâlâ hissedebiliyorum. Hamileydi, biliyorsun. Leo'nun çocuğuna hamileydi."

Dudaklarımdan bir nefes kaçıyor, evrenin biraz merhamet göstermesi için kırılgan bir yalvarış. Bu adamlar daha ne kadar dayanabilir?

"O bir tecavüzcüydü." Çenesine dokunup kaldırıyorum. "Kardeşini taciz etti. Onu bıçakladı. Onu içten ve dıştan yaraladı."

"O da beni koruyordu. Ama bilmiyordum..." "Ne demek istiyorsun?"

"Onu öldürdüğüm gece Denver ilk kez odama geldi. Annem artık onu durdurmak için hayatta değildi, bu yüzden..." Nefes veriyor.

"Önümüzdeki beş yıl boyunca onun tek eğlence kaynağı ben oldum."

"Sen on üç yaşına gelene kadar." Sinüslerim dökülmemiş gözyaşlarıyla yanıyor. "Baba ve oğul arasındaki bağ gibisi yoktur."

Üzüntüsünü ağıt yerine alaycılıkla taşıdığını biliyorum ama buna hiç katlanmak zorunda kalmamalı. Kimse bu şekilde acı çekmemeli.

"Sana on yıldır dokunmadığını söylemiştin. Neden?"

"Kody ve Leo araya girdi. Odamda uyumaya başladılar. Bana yaklaşmasına izin vermediler. Beni koruyacak kadar büyüdüler, huysuzlaştılar ve kendilerine güvendiler. Denver şiddetten hoşlanmadığı için zorlamadı. Onun yerine, Hoss'u terk etti ve kendine başka bir kadın buldu. Jasmine Noel. Ona bağlanacağımızı ve onun yerine kendimizi sunacağımızı umuyordu.

Biz yapmadık. Bu yüzden Denver meseleyi kendi ellerine aldı." "Ona tecavüz etti."

"Onu hamile bırakana kadar tekrar tekrar. Leo o zaman 20 yaşındaydı.

Daha zeki. Ama lanet çenesini kapalı tutacak kadar zeki değildi. Ona bebeğine ne olacağını söyledi ve o da aklını kaçırdı. Doğruca tepelere kaçtı. Denver onu bulduğunda geriye hiçbir şey kalmamıştı. Kurtlar onu ele geçirmişti."

Bu kadınların öldüğünü biliyordum ve ayrıntıları duymaya hazır olduğumu sanıyordum ama Tanrı aşkına, buna hazır değildim.

"Denver başka bir kadını almadan önce beş yıl bekledi."

Dudaklarını yalıyor. "Alyssa Yang. Çoktan hamile. Henüz göstermedi. Senin gibi ufak tefekti ama o kadar güzel değildi. En çok onu hatırlıyorum. Muhtemelen o zamanlar 18 yaşında olduğum içindir. Yürüyen bir ereksiyon. Her neyse, Denver onu koz olarak kullanmaya çalıştı ve biz yine oynamayı reddettik. Yine de iyiydi. Onun incindiğini görmekten nefret ederdim. Sadece bir ay dayandı. Bunun için de Leo'yu suçluyorum."

"O ne yaptı?"

"O bir moron ve hatalarından ders almıyor. Tıpkı Jasmine'de olduğu gibi, Alyssa'ya her şeyi anlattı. Ertesi gün Kody onu banyoda tel bir elbise askısıyla ölü buldu. Nasıl baktığımıza bağlı olarak, girişimi başarılıydı. Kan kaybından ölmüş."

Palto askısı.

Kürtaj.

Bu yüzden bana bir şey söylemeyi reddettiler. Kendimi kaybedip geçmişte tekrarlamamı istemediler.

Beş kadın. İki öldürüldü. Biri intihar etti. Bir kurt saldırısı. Kendi kendine yapılan kürtaj sonucu bir ölüm.

"Ateş çukurunda bulduğum kemikler..." Kül ağzımı dolduruyor.

"Kimdi

Bu

mu "Hepsi. Ya da onlardan geriye ne kaldıysa."

" Bu içime işledikçe, kalp atışlarımın temposu artıyor, artıyor, artıyor bir öfke ve kararlılık kreşendosuna dönüştü.

I. Yapacağım. Ölmeyeceğim. Ölmeyeceğim. Burada.

"Onların verdiği tepkiyi vermeyeceğim," diye homurdandım.
Ben "Duyuyor musun
mi?"

"Nereden biliyorsun?"

"Kadınlar önceki tutsaklardan haberdar mıydı?"

"Hayır. Bazıları sordu ama onlara ayrıntı vermedik. Hiçbiri isimlerini, daha önce kaç kişinin geldiğini ya da nasıl öldüklerini bilmiyorlardı. Hiçbiri senin kadar ısrarcı değildi."

Benim farklı olduğumu düşünüyorlar. Bu doğru mu bilmiyorum. Ama benim silahlarım var. Benden önceki kadınların sahip olmadığı silahlar. İki yıllık doğum kontrol hapım var.

Daha iyi kararlar vermek için bilgiyle donandım.

Ve bir müttefikim var. Leo ve Kody beni Wolf gibi sevmiyor olabilirler ama iliklerime kadar beni koruyacak kadar değer verdiklerine inanıyorum. Beni diğerleriyle aynı kadere terk etmeyecekler.

Ben de onların şeytanla bir anlaşma daha yapmasına izin vermeyeceğim. "Bu işte beraberiz, Wolf."

"Biliyorum, Kırmızı Başlıklı Kız."

Lakaplar geri geldi. Rahat bir nefes alıyorum ve ellerimizi aramızda birleştiriyorum. "Uyumalısın."

"Kalacak mısın? Bir süre için?"

"Evet. Ben buradayım. Sana zarar vermeyecek."

Bu gece olmaz. Bir daha asla.

İşığı kapatmak için dönüyorum ve geri döndüğümde, ağızı tam orada, benimkinden bir nefes uzakta. Gölgeler yüz hatlarını gizliyor ama onu zihnimle görüyorum. Onu tüm ruhumla hissediyorum.

Hiç düşünmeden içgüdülerimin devreye girmesine izin verdim ve dudaklarımızın arasındaki boşluğu sildim. Öpücük bizi karanlığa doğru yönlendiriyor ve biz de onu takip ediyoruz, ağızlarımız kaynaşıyor ve dillerimiz birbirine dolanıyor. Derin ve durgun, açık ve dürüst dudaklarımız sevgiyi, umudu ve beraberliği anlatıyor.

Ellerimiz aramızda kenetli kalacak. Dolaşmak yok. Hayır daha fazlası için beklentiler. Sadece biz varız, sessiz bir anlaşma içinde küllerimizden doğuyoruz.

Ne olursa olsun, birbirimiz için savaşacağız.

Sonunda ağızlarımız yorgunluktan gevşiyor. Ama birbirimize yakın duruyoruz, burunlarımız birbirine değiyor ve sessiz bir anın ardından onun uykuya dalmasını izliyorum.

O kadar sıcak, güçlü ve rahat ki göğsüne kıvrılıp ona katılmak istiyorum. Ama yapmam gereken planlar var. Tutulması gereken sözler.

Şeytan kimseyi beklemez.

Yavaşça yataktan kalkıp koridora giriyorum. Her adımda belkemiğim güçleniyor, kaslarım sertleşiyor, daha da ısınıyor.

Kalbimin ritmi hızlanıyor, her vuruş beni ileriye iten bir savaş davulu gibi.

Ta ki yapmam gerekeni gözümde canlandırıp dizlerimin bağı çözülene kadar. Helena onu bağladı. Aç bıraktı. Kafasına silah dayadı.

Ve onu canlı canlı gömdü.

Tanrı merhamet etsin, ölmek istemiyorum. Özellikle de bu şekilde. Ama bir şey yapmazsam, kötülük bu kulübede kontrolsüzce hüküm sürecek.

Denver yine benim için gelecek ve Wolf ona istediğini verecek.

Hayır. Buna izin vermeyeceğim. Yeterince acı çekti.

Merdivenlerin başında, üstesinden gelinemez bir görevin uçurumunda duruyorum; kalbim sadece kararlılıkla değil, içimde kaynayan bir öfkeyle de çarpıyor.

Öfke müttefikim oluyor, beni merdivenlerden aşağıya ve cephaneliğe doğru itiyor.

Silah duvarına doğru ilerliyorum ve parmaklarım planımın soğuk çeliğini kavlıyor, parmak eklemlerim Leo'nun bana verdiği tabancanın etrafında beyazlaşıyor.

Şüpheler kulağıma fısıldıyor, ama kükreyen öfkem onları bastırıyor. Bu bir savaş ve ben bir savaşçıyım. Tereddüt etmeyeceğim. Bunu göze alamam.

Başarısız.

Silahta mermi var mı diye kontrol ediyorum. Sonra Denver'ın odasına gidiyorum.

Dünya ağır çekimde hareket ediyor. Onunla yüzleşme düşüncesi neredeyse

beni geri döndürüyor. O yüzden bunu düşünmüyorum. Hedefime odaklanıyorum.

Duyularım keskinleşiyor. İçimdeki ateş daha parlak yanıyor, yoğunluğu korkularımla kıyaslanamaz. Beni sınırlarımın ötesine iten amansız bir güce dönüşüyor. Her adımda, bir darbe vuruyorum kısıtlamalarla bağlı olduğum fikrinden vazgeçmeliyim. Bunu yapabilirim.

Ben bir fırtınayım ve hayatta kalma ihtiyacım, hayatımı aydınlatan bir cehennem.

yol.

Moral konuşması beni koridora itti, silahı kaldırdım ve sabitledim.

Ellerimi. Denver'ın yatak odasının kapısında tereddüt etmedim.
Kendimi adadım.

İçeri giriyorum ve şömineye doğru sallanıyorum, alevlerin loş
turuncu parıltısı karanlık odadaki tek ışık.

Alev alev yanan sığın önünde iki koltuk oturuyor, biri dolu.

Uyandı.

Beni bekliyor.

Yüzünün profili ateşin fonunda keskin bir hat çiziyor. Bana bakmak için dönmüyor. Yine de onu gördüğümde duyduğum tiksinti akıl sağlığımı tehdit ediyor.

Göz açıp kapayıncaya kadar, cesaretim patlayan adrenalin, hızlı nefes alıp verme, terleyen avuç içleri, kas gerginliği ve çılgın kalp atışlarının altında kayboluyor. Ama silahı tutmaya devam ediyorum. Sarsılmıyor. Bocalamıyorum.

Bir bardak kadehi dudaklarına götürüyor ve ateşe bakıyor. "Eğer beni vurursan, aradığın cevaplarla birlikte ölürüm."

"Aradığın cevap da dahil olmak üzere tüm cevaplar bende." Kapıyı kapattım ve aradaki mesafeyi sildim.

"Ne cevap arıyorum?"

Koltukların etrafında dönüyorum ve önünde duruyorum, burnum tıraş losyonu ve erkeksi sabun bulutuna karşı seğiriyor. Saçları nemli, yeni duş almış.

Ama hiçbir fırçalama onun ruhunu temizleyemeyecek.

"Nasıl öleceksin?" Kolumun ulaşamayacağı bir yerde durup silahı göğsüne doğrultuyorum. "Ben. İşte böyle."

"Mm." İçkiyi yanındaki masaya bırakıyor ve bakışlarını silaha çeviriyor. "Ne bekliyorsun? Yap şu işi. Sonra da o silahı adamlarıma doğrult. Açlıktan ölmekten daha merhametli olur."

"Hayır. Bu gece kimseyi öldürmeyeceğim. Ama aynı şeyi sikin için söyleyemem." Silahı indirip kasıklarına doğrultuyorum. "Karşı koyma. Bu sadece biraz acıtacak."

Gözleri açılıyor ve yüzü hayalet gibi beyaza dönüyor. Tetiği çekiyorum.

Silah tıkırdıyor.

Yüz ifadesi donuyor ve gözlerinin akı dehşetle yuvarlaklaşıp keskinleşiyor. Her detayın tadını çıkarıyorum ve tetiği tekrar çekiyorum.

Tıkla.

Tıkla.

Tıkla.

Tıkla.

Tıkla.

Ateş etmeye devam ediyorum, sürekli kuru atış yapmama rağmen iğnenin fişek yatağına vuruşunu tekrar tekrar dinliyorum.

Kuru. Çünkü tabanca dolu değil.

O kadar şokta ki -omuzları kulaklarının etrafında toplanmış, duruşu bir ölü kadar sert- blöfümü fark etmedi.

Parmağımı tetikten kaldırıyorum. Oda sessizliğe gömülüyor ve yüz hatları korkudan şaşkınlığa dönüyor, sonra da rahatlıyor. Ama hala silahı tutuyor.

Sanki hayatı buna bağıymış gibi sandalyenin kollarını tutuyor.

Bu muhteşem.

"Kurşun olmadığından emin oldum." Adrenalinle gümbürdeyerek silahı arkamdaki şöminenin üzerine koydum. "Seni kurtarmak için kendime güvenemedim.

hayat."

Onu bu gece öldürmek asla bir seçenek değildi. Bu süreçte bizi aç bırakmadan canavarı yenmek zorundayım.

"Neden?" Sesi çatlar ve sesini temizler. "Dolu olmadığını biliyorsan neden silahı getirdin?"

Yakındaki içki arabasına gidip en sevdiğim burbondan bir bardak dolduruyorum.

"Yüzündeki ifadeyi görmek istedim. Ve şimdi biliyorum." Yanındaki sandalyeye çöküp eğildim. "Seni öldürdüğümde nasıl görüneceğini çok iyi biliyorum. Şerefe."

Göğsümü ısıtan likörden bir yudum aldım ve bardağın kenarından onu inceledim.

Cam.

Hiç kıpırdamıyor ve o anda sahte kabadayılığımı anladığına ikna oluyorum.

Beni diri diri gömecek mi? Helena onu tehdit etti, ve bak nasıl sona

erdi. Paniğe kapılıyorum ve kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Gözleri yumuşayana kadar, kapüşonlu ve için için yanan.

"Çok vahşi." Dudaklarını ıslatıyor. "Tanrım, harikası."

Nefesimi dışarı veriyorum.

Şeytan bana çekici geliyor. Bunu iyi saklamış. Bir şeytan gibi korudu. kirli bir sır. Ama şimdi ondan yayılıyor, göz bebeklerini büyütüyor ve pantolonunun kasıklarını sıkıyor.

Yüzündeki karanlık ifadeden içimdeki her şey irkiliyor ama mantıklı yanımların ne olduğunu anlıyor.

Kaldıraç.

Helena'dan ya da diğerlerinden etkilenip etkilenmediğini bilmiyorum ama ben onlardan değilim. Onu bağlayıp aç bırakmadığım sürece beni öldürmeyecektir. Bana çok ihtiyacı var. Oğullarını kontrol etmek ve amacına ulaşmak için sahip olduğu ilk gerçek şans benim.

Hoss'ta ona çocuk verebilecek tek kişi benim.

Sevilecek ve hükmedilecek çocuklar.

Vitriol damarlarımda yükseliyor.

Buraya boş bir silahla girdiğimde, seçeneklerimin korkunç olduğunu biliyordum.

Hiçbir şey yapmazsam, oğulları korkaklığımın bedelini öder. Eğer onu öldürürsem, hepimiz ölürüz.

Eğer onu alt edebilirsem, hayatta kalabiliriz.

Hayatta kalmak yaşamakla aynı şey değil ama kaçana kadar sürece geçici bir ateşkes sağlamalıyım.

Bir psikopatı nasıl alt edebiliriz? İnsanlar bunu yapıyor. Dedektifler, araştırmacı gazeteciler, ukala FBI ajanları... Bunu benim asla sahip olamayacağım bir sakinlik ve cesaretle yapıyorlar.

Ama numara yapabilirim. Duygularımı bölümlere ayırabilir ve kendimi bir seri katille röportaj yaparken, bir davada bir kırılma noktası ararken veya büyük bir hikayenin peşinde koşarken hayal edebilirim.

Burbonu yudumluyorum, bardakta döndürüyorum, yudumluyorum, döndürüyorum ve yavaşça kaslarımın gevşemesini ve gevşemesini emrederek deri koltuğa gömülüyorum.

"Düşüncelerin o kadar yüksek ki onları duyabiliyorum."
Bardağından bir yudum alıp beni izliyor. "Düşünmeden hareket etme seçeneğın kalmadığı için umutsuzca uzun vadeli planlar yapmaya çalışıyorsun."

"Benim durumumda olan herkes aynı şeyi yapardı. Buna kendini koruma denir."

"Sizin durumunuzda olan başkaları da oldu. Görünüşe göre, onların uzun oyunları o kadar da uzun değilmış." İç çekiyor. "Söyle bana, planın hangi kısmında takıldın? Belki yardımcı olabilirim."

"Oğullarınızın kan bağı var mı?"

"Tüm cevapların sende olduğunu sanıyordum."

"İhtiyacım olan cevapları aldım. İnce noktaları sizin bakış açınızdan duymak istiyorum."

"Yeterince makul." Telaşsız bir içki alır. "Evet. Hepimiz kan bağımız var."

"Babaları aynı mı? Siz misiniz?"

"Farklı babalar, farklı anneler ve her çocuk benimle farklı bir şekilde akraba. Bu karmaşık bir bulmaca, çözmende ısrar ediyorum. kendin."

Nasıl akraba oldukları umurumda değil, sadece öyle olmaları. "Yani enseste göz mü yumuyorsun?"

"Bu dünyada daha kötü şeyler de var. Onlarla çiftleşmektense yavrularını yemeyi tercih eden şeyler."

"İnsanlar ikisini de yapmaz."

"Kanıtlar aksini ispatlıyor."

"Neden senin yolun bu?"

"Benim yolum ne?"

"Kadınları kaçırm. Tecavüz edin. Çocuklarına tecavüz edin. Cesetleri taşıyın."

"Terapiye ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sen bunun ötesindesin. Bu dünyayı terk etmelisin."

"Terk ettim. Tüm acımasızlığı ve şiddetiyle insan dünyasını terk ettim.

buraya geldim. Hoss *benim* dünyam." Etrafına işaretler yapıyor. "Şiddeti onaylamıyorum ve sadece son çare olarak kullanıyorum."

Zayıflığı da burada yatıyor. Çok ironik. Etrafta elektrikli testere sallayarak ve kan püskürterek dolaşıyorsa, pazarlığa gerek kalmadan boyun eğmekten başka seçeneğimiz olmazdı.

Ama o barış istiyor.

O, berbat bir davranış kuralına göre yaşayan bir katil ve seri tecavüzcüdür. Şiddeti onaylamıyor, ancak çarpık romantik çıkarlarına müdahale edenlerin sonu diri diri gömülmek ya da ateşte yakılmak oluyor.

Kendi kendine aşkın her şeyi, iyiyi ve kötüyü haklı çıkardığını söyleyerek eylemlerini rasyonalize eder.

Çoğu insanın aşk için öldürmemesi dışında.

"Leo'nun annesini öldürdün." Elim kolçağın üzerinde esniyor. "Bu nasıl şiddet değil?"

"Önce o vurdu." Başını öne eğiyor. "Şiddet bizim doğamızda var, hayvan atalarımızdan miras. Hayatta kalmamız için gerekli. Ama insanlık bu içgüdüyü aldı ve daha karanlık hale getirdi, çirkin ve acımasız bir şeye dönüştürdü. İnsanların birbirlerine yaptıkları şeyler... Bunu burada istemiyorum. Bu dünyayı özveri ve akılla inşa ettim. Doğanın bir parçası olmamıza izin verilen, öğrenmekte, büyümekte ve istediğimiz kişiyle sevişmekte özgür olduğumuz bir dünya."

"Tecavüz aşk değildir."

"Değer verdiğim ve taptığım kişilerle

sevişirim." "Jasmine Noel ile seviştin mi?"

"Hayır." Yüz ifadesi ateş ışığında kararıyor. "Bu hiç hoşlanmadığım bir görevdi. Sevgiliniz kaçmak için feryat edip tekme atarken o anı mahvediyor, öyle değil mi?"

Kemik ürpertici. Ağzından çıkan her kelime vücut ısıyı on derece düşürüyor.

"Takip ve tecavüzün doğasını herkesten daha iyi anlıyorsun. Demek istediğim, bunu yirmi yedi yıldır yapıyorsunuz. Yani oğullarınızla yaptığınız şeyin rızaya dayalı olduğuna inanıyor olamazsınız?"

"Ben öyle bir şey demedim. Onaylamadıklarını biliyorum."

"Onaylamamak mı? Bunu küçümsüyorlar. Korkuyorlar. Onlara yaptığınız şey kötü niyetli ve şeytani. Bu kelimeyi anlıyor musun? Sen anlıyorsun. Kötüsün. Kötüsün."

"Aşk kötü değildir, küçük kız. Onlar için yalan söylemek, adam kaçırmak, hırsızlık, işkence ve cinayet dahil her şeyi yaparım."

"Ve tecavüz."

"Evet, durum gerektirdiğinde."

"Bak, bence insanlara tecavüz etmenin ve onları öldürmenin doğru olmadığını anlayacak kadar akıllı başında birisin ama kendini başka bir yol olmadığına ikna etmişsin. İçsel mücadeleniz nasıl gidiyor?"

"Seninki nasıl?" Çakıllı sesi çok sakın. Fazla sakın.

"Ne mücadelesi?"

"Bu işte parmağın olmasaydı bu gece bana gelir miydin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni öldürebileceğimi düşünseydin, burada olur muydun, beni alt etmeye çalışır mıydın? *Aminin* içine girmek istemeseydim burada olur muydun?"

Dudaklarının arasından süzülen bu kelime beni bir an için sersemletiyor. Genelde çok kibardır, nazik bir tavır ve kibar bir dile sahip bir avcıdır. Ama yine de bir avcı.

Denver Strakh'ın ikilemi budur. Nezaket ve görgü kurallarını takdir ediyor ve yine de iğrenç eylemler düzenliyor.

Bedenimle ilgili iğrenç eylemler.

"Çocuklarımı korumak için mi buradasın?" diye soruyor.

"Yoksa kendini mi?" "İkisi için de."

"Hangisi öncelikli?"

Hangisi daha kötü bilmiyorum. Onunla birlikte olmak şehvetli niyet? Ya da onun akıl oyunlarına ve manipülasyonuna maruz kalmak mı? Beni okuma ve analiz etme yeteneği onu korkunç derecede ürkütücü yapıyor.

"Hadi Frankie. Ne istediğimi biliyorsun."

Şeytan et ister.

Çocuk vaadiyle şiddet içermeyen seks istiyor. Ve ne istediğimi biliyor.

"Oğullarınız benim önceliğimdir." Burbonumu bitirdim ve bakışlarına karşılık verdim. "Onlara bir daha asla dokunmayacaksın."

"Bunu nasıl sağlayacaksınız?"

Artık onları alt edemez. Ama yine de zorlama yoluyla onlara zarar verebilir. İşte burada ben devreye giriyorum.

Eğer planı başarılı olursa, hamile kalacağım.

Bebegimi kaybedeli bir ay oldu. Normal koşullar altında, bir kadının vücudu düşükten iki hafta sonra yumurtlamaya başlayabilir ve bu da çok hızlı bir şekilde yeniden hamile kalmayı mümkün kılar.

Ancak zamanlama, kadının sağlığına, düşüğün niteliğine ve diğer komplikasyonlara bağlı olarak kişiden kişiye değişir.

Sadece içinde bulunduğum durumun stresi bile gebe kalmamı engelleyebilir. Araştırmasını yapsaydı, bunu bilirdi. Belki de umurunda değildir. Sabrıyla övünmeyi seviyor.

Ama her şey onun istediği gibi giderse, yedi ya da sekiz yıl içinde, taciz edeceği ve kontrol edeceği yeni bir nesil bedene sahip olacak. Buna sahip olduğunda, artık bana ihtiyacı kalmayacak.

Bedenim ateş çukurundaki diğerlerine katılacak. Ama elimde bir koz var.

Doğum kontrolü.

Ama bunun şu anda ne faydası var? Oğulları onunla pazarlık edecek. Benim yerime kendilerini teklif edecekler. Buna izin veremem.

Bir söz verdim.

Şeytanla anlaşma yapmalarını engellemenin tek yolu, o anlaşmayı kendim yapmaktır.

Denver her zamanki durgunluğuyla beni izliyor, bakışları bilgili.

Bu konuşma başladığı anda nasıl biteceğini biliyordu. "Oğullarınız artık küçük değil." Boğazım düğümlendi. "Ama ben öyleyim.

Bir çocuk gibi küçük ve zayıfım."

"Farkındayım." Tınısı sertleşiyor, pislik ve dumanla kalınlaşıyor.

Aramızdaki boşluğa uzanıp gırtlığını bembeyaz gömleğinin ve pantolonunu saran o iğrenç ereksiyonun üzerine dökmek istiyorum.

Ama bu onun oğullarını ve beni hayatta tutmayacak.

"Sana isteyerek geleceğim. Teslim olacağım. Boyun egeceğim."

Kelimeler

Safra ile yükseliyor, ama onları açıkça, eşit bir şekilde iletiyorum. "Onlara dokunmayacağından bu şekilde emin olacağım."

"Seni yatağında bulduklarında müdahale edecekler."

"Onlarla ben ilgileneceğim. *Sen* sadece benimle anlaşacaksın. Başka pazarlık yok.

Eğer onlara dokunursan-"

"Sana sınırsız erişimim varken neden onlara dokunayım ki? vücut?

" Midem bulantıyla dolup taşıyor.

Bunu yapamam. Bunu yapamam.

Ya onlar ya ben. Hangisi daha kötü? Denver'ın oğullarına kötü davranmasını izlemek mi? Ya da kendim mi katlanıyorum?

Ben bir şehit değilim. Aldığım kararlar benim için çünkü ben bencil bir korkağım ve başka türlüsüne katlanamam. "Bana dokunacaksın, sadece bana. Anlaştık mı?"

"Evet, bir şartla." Duraklıyor, bakışlarımı bekliyor. "Benim oğlanları da becereceksin."

"Ne?" Kalbim durdu.

"Tohumlarını içinde
istiyorum." Yüzümdeki kan
çekiliyor.

Bilmem gerekirdi. Tabii ki bunu istiyor. Beni hamile bırakma şansı
daha yüksek.

"Özellikle Kody," diyor. "Hiç bir kadınla birlikte olmadı. Tüm o
bastırılmış duygular patlamayı bekliyor..." İnliyor. "Seni bir yangın hortumu
gibi dolduracak."

"İğrençsin."

"Ben pratik biriyim. Çocuk muhteşem ve umutsuzca sevişmeye
ihtiyacı var." Başını eğiyor. "Wolf'a karşı nazik miydin?"

"Seni ilgilendirmez."

"Biz konuşurken o güzel kalçalarından aşağı damlıyor mu?"

İçimi bir korku kapladı. Duş almamıştım ve vücudumda sekse dair
hiçbir kanıt yoktu.

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Oğullarınızla ne yaptığım onlarla
benim aramda. Ayrıntıları sizinle tartışmak zor bir *hayır*."

"Kanıt ihtiyacım var."

"Ne tür bir kanıt?"

"Onların boşalması içinizde tazeyken bana geleceksiniz. Şartları
kabul ediyor musun?"

Korumaya çalıştığım erkeklerle yakınlaşmayı kabul ediyor muyum?
Sonra da dönüp kendimi şeytani bir pedofile mi vereceğim?

Vücudumu kullanırken bir çocukla birlikte olduğunu mu hayal edeyim?

İçim buruşup ölürken ateş gibi bir ürperti tenime yayılıyor. Bir yanıt
vermek için birkaç deneme yapmak gerekiyor.

"Evet." Kanıt sorunuyla sonra ilgileneceğim.

"Göster bana."

"Ne?"

"Anlaşmayı mühürle, küçük kız." Sandalyeye daha da gömülüyor,
bacaklarını açıyor ve kollarını kolçakların üzerinden sarkıtıyor. "Beni dışarı
çıkart."

Onun çürümüş ruhu havayı kirletiyor. Bu pis kokudan nefes
alamıyorum.

Burası ne zaman bu kadar karanlık oldu? Bir noktada, ateş
sönerek titreşen kırmızı közlere dönüştü ve odanın kenarlarından
gölgeleri çağırarak onları uzamaya ve havada asılı kalmaya davet etti.

Buna boşuna en karanlık saat demiyorlar. Savaşmaya cesaret
edenleri test etmek, bizi sınırlarımızın ötesine itmek ve bizi zorlamak için
icat edildi.

hayatta kalmak için ağza alınmayacak şeyler yapmak. Normal şartlar altında asla yapmayacağımız şeyler.

Karanlıkta hepimiz yolumuzu kaybederiz.

Bedenim sandalyeden kalkıp ona doğru ilerlerken, ruhum başka bir yere sürükleniyor. Çok, çok uzak bir yere.

Ellerim hareketleri yapıyor. Dudaklarım emredilene yapıyor. Ama onu hissetmiyorum. Tadını almıyorum. Bu şey et ve kemikten oluşan bir leşe oluyor. Ben artık orada değilim.

Zaman diye bir şey yok ama bir süre sonra acaba çok mu uzaklaştım, çok mu koptum ve onarılamayacak kadar mı ayrıldım diye düşünüyorum.

Ta ki kendimi yüzükoyun yatağının üzerine eğilmiş bulana kadar.

Elleri kalçalarımda, pazen pantolonumu yere indiriyor.

Savaşma içgüdüğü kaslarımı sertleştiriyor. Boynum geriliyor.

Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılıyor. Arka dişlerim birbirine çarpıyor.

"İçimde bir his var..." Açıkta duran sikiğin başını kupkuru, sıkılmış anüsüne bastırıyor. "İşbirliği yapmayacaksın."

"İşbirliği mi istiyorsun? Biraz kayganlaştırıcı kullan. Eğer yapmazsan, yemin ederim, feryat eder, tekmeler ve sikini koparırım."

Üzerime eğilip yanağımı yalarken attığı kahkaha kâbusları andırıyor. "Kesinlikle çok lezzetlisin."

Ağzımı öpmediği için rahatlamalıyım. O cehennemin samimiyeti beni uçuruma sürüklerdi. Bu haliyle, fikrimi değiştirmeme bir yalama kaldı.

"Kayganlaştırıcı." Yatağı yumrukluyorum ve nefesimi tutuyorum. Geri çekiliyor.

Komodinden bir tüp çıkardı ve içindekileri fişkırttı. Sonra kendini kıkımın içine sokuyor.

Önsöz yok.

Hazırlık yok.

Çok acı verici.

Monty ile analdan sayısız kez zevk aldım, ama her zaman buna hazırdım - rahatlamış, çaresiz, akılsızca uyarılmışım. Bunu acı çekmeden yapmak için uyarılma çok önemlidir ve Monty bir kadını nasıl tatmin edeceğini bilir.

Denver'in umurunda değil. Bu onun için. *Onun* eğlencesi. *Onun* zevk.

"Ne tatlı küçük bir kız." Her itişte parmakları kalça kemiklerime daha çok batıyor, zedeliyor ve dizginliyor. "Çok küçük ve sıkı. Sen al

babanın siki çok iyi."

Dinlemeyin. Bakma. Bu konuda düşünme.

Daha fazla iğrenç kelime geldikçe, gözlerimi kapatıyorum ve uzun oyuna odaklanmaya çalışıyorum.

Göz kapaklarımın ardında uçağın gösterge panelini görüyorum. Bir sürü gösterge ve kol. Çalışmak için bir resme ihtiyacım var. Sonra Denver'ı alıp kaçabiliriz.

Elimdeki en iyi plan bu ama kış gelmeden bunu başarabileceğimizden şüpheliyim.

Yakında kar yağacak.

Bu *da* demek oluyor ki önümde altı uzun ay var.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelecek.

İşini bitirme hızı gibi.

Artık dikkatimi dağıtamıyorum. Her aşağılık kelime, inleyen nefes, teni süründüren dokunuş, gıcırdatan itiş ve geren istila kendini bana dayatıyor.

Gözlerim akmayan yaşlarla ağrıyor. Göğsüm yükselen safra ile yanıyor.

Tenim sürekli ürperiyor. Ve buna katlanıyorum, çünkü boşuna olmadığını biliyorum.

Oğulları bir daha asla acı çekmek zorunda kalmayacak.

Saldırısının ritmi değişiyor, düzensizleşiyor ve sona ulaşıyor. Geri çekiliyor, ayarlıyor ve kendini amıma sokuyor.

Tanrı tohumunu ziyan etmesini yasakladı.

Elleri omuzlarımın üzerinde yatağa uzanıyor ve vücudunu destekliyor. Kalçalarını şimdi bir amaç için kullanıyor.

Gir ve çık.

Gir ve çık.

Ses yok.

Bütün işler.

Ve ben de

alıyorum.

Buna değer. Bunu bana kaç kez dayatırsa dayatsın, buna değer.

Oğullarını koruduğum için asla pişman olmayacağım.

Sonunda, hasta iç yolculuğuna doğru acele eder.

Serbest bırakıldı.

Geri

çekiliyor.

Geri

çekilme.

Rezipiers.
Bitti artık.

Bitişikteki banyoda gözden kaybolduğunda, ürperti azalıyor ve benden geriye sadece bir gölge kalıyor.

OceanofPDF.com

Karla kaplı son setten inerken yüksek sesle, kısa nefesler dudaklarımı deliyor. Leo ve ben Hoss'a dönmek için sabırsızlanarak yorucu bir tempoda yürüyorduk.

Üç haftadır yoktuk. Üç hafta çok uzun.

İyi haber mi? Bir karibu sürüsü bulduk ve hatta Geyik.

Kötü haber mi? Bütün eti Hoss'a geri götüremezdik.

Boşa gitmesine izin vermektense, bir günlüğüne av kulübesinde kaldık. Eti soyup kurutmak, toz haline getirmek, yağı donyağı haline getirmek ve hepsini gerektiğinde yıllarca yetecek kalori açısından zengin pemmikan barlarına karıştırmak için fazladan bir hafta.

Pemmikan'ı kulübede bırakmak Leo'nun fikriydi. Denver'ın bilmesine gerek olmayan bir yiyecek rezervi. Her ihtimale karşı.

Denver neden bu kadar uzun süre gittiğimizi sorarsa, yaralı elimi suçlayacağım. Gerçekte, yaralanma bizi yavaşlatmadı. Daha doğrusu, Leo'nun benim boşluğumu doldurmasını yavaşlatmadı.

Bunu asla yüksek sesle itiraf etmem ama kardeşim tam bir makinedir.

"Neye bakıyorsun sen?" Sanki vücut ağırlığının yarısı kadar teçhizat ve ren geyiği eti taşıırken, baldır derinliğinde karda post-holing yapmıyormuş gibi yanımdan geçip gidiyor.

"Gösteriş."

"Gitmem gereken yerler var."

Ben de aynı aceleciliği hissediyorum ve onun adımlarına uymak için iki katına çıkıyorum.

Kutup gecesinin derin, kadifemsi karanlığı sabah manzarasını örtüyor. Dudaklarımdaki ayazın buz gibi sızısı nostaljik bir tat taşıyor. Soğuk, giysilerimin her katmanına nüfuz ediyor ve tenimi ısıtıyor, hava kuru ve gevrek, neredeyse kırılgan. Ama çok güzel. Buz kristalleri yıldız ışığında parlıyor.

Karla kaplı arazinin sessizliği tüm gürültüyü emerek derin bir sessizlik yaratır.

Ta ki bir şey sessizliği bozana kadar.

"Bunu duydun mu?" Onu susturmak için elimi uzatarak duraklıyorum. Çorak tundrada uzaklardan gelen bir ses yankılanıyor.

"Hayır." Belinden eğiliyor ve ellerini dizlerine dayayıp nefes nefese kalıyor. "Ne oldu?"

Bir çatırtı daha, Hoss'un olduğu yönden geliyor.

"Silah sesi." Şakağımdaki damar zonkluyor. "Hadi gidelim."

Leo son düzlükte koşarak kaçıyor. Daha iri ve güçlü olabilirim ama onun dayanıklılığına sahip değilim. Ona yetiştiğimde bacaklarım yanıyor. Mideme kramplar giriyor ve ciğerlerim yeterince hava çekemiyor.

Kulübenin arka tarafı ileride beliriyor, ışıklarının kehribar rengi parıltısı buzlu camlardan sızarak yolumuza rehberlik ediyor.

Karda kığımızı sürüyerek, oksijen emerek ilerliyoruz ve her silah sesi sessizliği bozduğunda kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor.

Birinin ateşli silahla ateş etmesinin pek çok pratik nedeni var ama benim beynim sadece kötü olanlara kilitleniyor. Dövüşmek. Cezalandırma. Cinayet.

"Dur bakalım." Öfkeli kardeşimi atölyenin arka köşesini dönmeden durduruyorum. "Kendine zarar vermeden önce bir dakika düşün. öldürüldü."

Henüz kimse burada olduğumuzu bilmiyor. Eğer bir şeyler oluyorsa, hala sürpriz yapma avantajımız var.

"Ben Frankie." Gözle görülür bir şekilde titriyor ve bu soğuktan değil. "Nereden biliyorsun?"

"Bak."

Sırtımdaki tüm teçhizatla onu kenara iterek yanından geçiyorum ve atölyenin köşesinden bakıyorum.

Arazinin kuzey ucunda, Frankie bir projektörün altında duruyor, yüzü bize dönük ve elindeki tabancayı setin üzerine yerleştirilmiş bir sıra hedefe doğrultuyor.

O yalnız değil.

Denver onun yanında durarak duruşunu ayarlıyor. Elleri kalçaları, omurgası ve omuzları boyunca kayıyor. Sonra içeri giriyor, sırtına bastırıyor, vücudunu kendi evindeymiş gibi hissettiriyor.

Ve ona izin veriyor.

Midem ters dönüyor.

Leo sırtımdaki çantayı kapıyor ve beni atölyenin arkasına çekiyor. "Ne oluyor lan? Denver neden onunla birlikte?"

"Bilmiyorum."

"Zamanı gelmişti." Wolf, dudaklarından sarkan sigarasıyla atölyenin arka tarafından çıkıyor. "Konuşmamız gerek."

"Söylemiyorsun." Onu içeri kadar takip ediyorum ve arkama bakınca Leo'nun arkamda olmadığını fark ediyorum. "Lanet olsun."

Paketi yere bırakarak dışarı fırlıyorum ve tam Leo avluya doğru fırlamaya başlamışken ona ulaşıyorum. Bir elimle ağzını kapatarak onu geriye doğru itiyorum, avucumun içinde sarsılıyor ve hırılıyor.

"Sakin ol amına koyayım," diye kulağına homurdanıyorum ve onu atölyeye sürüklüyorum.

"Siktir git!" Bana doğru dönüyor, gözleri vahşi ve dişleri kamaşmış. "Elleri kızın her yerinde!"

Leo'yu kapıdan uzağa itiyorum ve Wolf'a sessiz bir bakış fırlatıyorum.

Açıkla.

"Frankie'nin...uhhh..." Tahta bir sandığın üzerine çöküyor, loş ışıktaki yüz hatlarında gölgeler titreşirken dizleri kontrolsüzce zıplıyor. "Kafayı yemiş."

"Nasıl berbat?" Leo ellerimi tokatlayarak uzaklaştırdı ve kıyafetlerini çıkardı. "Ne oldu?"

Wolf'un gözleri kısıldı.

Bu göz kaçırmadan farklıdır. Göz temasını kesmez, ancak kirpikleri çok ağır görünür, sanki göz kapaklarının onları tutacak gücü veya enerjisi yokmuş gibi. Bunlar üzgün gözler. Suçlu gözler. Bunun da ötesinde, teni solgun. Kesinlikle bir sorun var.

"Hasta mısın?" Ona yaklaştım.

Kendi içine kıvrılıyor ve siniyor.

Siniyor.

"Cevap ver bana." Çenesini kavırıyorum ve bakışlarını kendime çevirmeye zorluyorum.

"Kurt mu?" Leo içeri dalıp onu inceliyor. "Ne oluyor lan?"

"Sen gitmeden önceki gece Denver, Frankie'ye bir içki hazırladı." Wolf geri çekildi, adam elması sallanıyordu. "Onu zehirledi."

"Hayır." Leo saçlarını tutuyor, örgüleri çekiştiriyor. "Hayır, hayır, hayır." "Seninle gelemeyeceğinden emin oldu. Bize tuzak kurdu." Kurt

Bir sigara daha yakmaya çalışıyor ama parmakları çakmağa vuramayacak kadar şiddetli titriyor. "Başka seçeneğim yoktu."

Vücudumdaki tüm kan ayaklarıma hücum ediyor. "Ne yaptın sen?" "Pazarlığı ben yaptım."

"Kaç kere?" Dizlerim su topluyor ve ayakta kalabilmek için tezgâha tutunuyorum.

"Mesele de bu." Gözbebekleri iğne ucu kadar küçülüyor ve sesi düzleşiyor. "Sadece bir kez oldu. O geceden sonra Denver bana dokunmadı.

O

zamanını *onunla* geçiriyor. Benimle konuşmuyor. Bana bakmıyor. Çok içiyor." Enselerini ovuyor. "O aynı değil. Sanki... Bilmiyorum... Bana şunu hatırlatıyor..."

"Hayır," diye homurdanıyor Leo. "Annene hiç benzemiyor."

"Onunla bir anlaşma yaptı." Bacaklarım tutmuyor ve tezgahdan aşağı kayıyorum, kığım yere çarparken dizlerim bükülüyor.

Leo'nun nefes alış veriş daha yüksek, daha sert, ilkel, insani olmayan bir sese dönüşüyor. Kendini kaybetmek üzere ve Wolf'la benim onu durdurabileceğimizi sanmıyorum. Kendimi zar zor dizginleyebiliyorum.

"Beni koruyor." Wolf ellerini esnetiyor. "*Bizi* koruyor." "Ne amaçla?" Leo odanın içinde geziniyor, çözülüyor. "Bir bıçak Karnında mı? Bir elbise askısı mı? İşaretsiz bir mezar mı?"

"Kalbine çelme takmadan önce yürüdüğün yere dikkat et." Kabaran bakışlarına karşılık veriyorum. "Duygusal bağ kurmadan onu becerme planın buraya kadarmış."

"Onu paylaşmak asla planın bir parçası değildi." Bir elini göğüs kafesine bastırıyor, yüz ifadesi öfkeyle çarpılıyor.

O sahiplenici bir aptal.

Aşık, sahiplenici bir aptal. Sadece bunu henüz anlamadı.

"Yani bu Leo ve onun zavallı duygularıyla ilgili." Wolf'un gözleri parlıyor. "Sanırım pazarlığı kabul ettiğim için mutlusun."

"Kimse öyle bir şey demedi." Leo'ya azarlayıcı bir bakış fırlattım. *Kelimelerini dikkatli seç, aptal.*

"Sana çok kızgıyım." Leo parmağını Wolf'a doğru itti. "Verdiğin sözü tutmadığın gerçeğini daha düşünmedim bile."

"Sözüm...?"

"Bana söylediğin son şey neydi?" "Pazarlık yok." Wolf alnına masaj yapar. "Bu doğru, sık kafalı. Pazarlık yok." "Ne yapmam gerekiyordu?"

Leo'ya ters ters bakarken ona "Bu senin hatan değil," diyorum.

"Gitmemeliydik." Leo yumruklarını kalçalarına sabitlemiş, bacaklarını omuz genişliğinde açmış. Duruşunun genişliği, ona

Bilinçaltında bir bölge iddiası. "Kız ona ait değil." Ona katılsam da, bu son üç haftayı değiştirmiyor.

Hatalarımızı tekrarlamak işe yaramayacaktır.

Dışarıdan silah sesleri gelmeye devam ediyor. O ateş ettiği sürece, kardeşlerim benim dikkatimi çeker. Ama kendimizi toparlamamız lazım.

"Sen nasılsın?" Ayağa kalkıp sigara paketini ondan kaptığım gibi Wolf'a soruyorum.

"Mahallede her şey yolunda." Bir omzunu kaldırıyor, hareket sarsıntılı, her zamanki kaygısız zarafetinden yoksun.

"Çok hoş. Şimdi bana gerçeği söyle."

"Sen burada olduğun için şimdi daha iyiyim. Dürüst olmak gerekirse, aklımı kaçıryordum. Ne yapacağımı ya da bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum."

"En baştan başla." Yeni bir sigara yakıp ona uzatıyorum. "Bize neler olduğunu anlat."

"İlk iki gün bağırsaklarını kustu. İyileştiğinde ona numara yapmasını söyledim. O da öyle yaptı. Ama Denver biliyordu. Tabii ki biliyordu. Zehrin vücudundan ne zaman çıkacağını hesapladı." Titrek bir nefes aldı. "Beşinci gece, onu yatağa bağlı buldum."

O geceyi üzücü ayrıntılarla anlatıyor - karşılıklı söylenen her kelime, uygulanan her taciz, dökülen her gözyaşı. O gözyaşlarının çoğu Frankie'nindi. Saldırının hedefi o olmasa da, yine de bunu yaşamış. Daha sonra Wolf'a seks yapmayı reddetti. Bunun zalimlikten ya da bencillikten kaynaklanmadığını biliyorum ve ona hayranlık duymaktan kendimi alamıyorum.

bunun için daha fazla.

Bence, reddedilme ve incinmenin altında, Wolf bu yüzden ona hayranlık duyuyor, çok.

Uzamlara bakıyor, hiçbir şeye bakmıyor. Sonra yavaşça izliyorum, soğukkanlılığının yürek parçalayıcı çöküşü.

Yüzünü ellerine gömmüş, omuzları sessiz hıçkırıklarla titriyor, gözyaşlarını saklamaya çalışıyor ama başaramıyor.

Leo ile bakışıyoruz ve ne söyleyeceğimi bilemeden Wolf'a temkinli bir şekilde yaklaşıyorum.

"Hey." Sandıkta yanına oturuyorum, bir kolumu ona doluyorum ve onu kendime çekiyorum. "Şşş. Artık buradayız."

"Başarısız oldum." Elinin tersiyle yüzünü sildi. "Bana ihtiyacı vardı ve ben sadece... onu kendinden koruyamadım."

"Başarısız olmadın, Wolf. Unutma, Leo ve ben de oradaydık ve sen de bizim için oradaydın. Bu işi çözeceğiz. Her zaman çözeriz."

"Keşke senin gücüne sahip olsaydım." Titrek bir nefes alıyor. "Senin güvenin."

"Senin kendi güçlü yönlerin var. Leo'dan daha zekisin."

"Siktir git." Leo kollarını kavuşturur.

"Serçe parmağında Leo ve benim toplamımdan daha fazla ham müzikal ve sanatsal yetenek var."

"Bunu tartışamam." Wolf zayıfça gülümsüyor. "Benim aletim de daha büyük." "Kendimizi kaptırmayalım." Kafasının arkasına vuruyorum

ve ayakta, ayık. "Bu fırtınayla birlikte yüzleşeceğiz ve geçtiğinde her zamankinden daha güçlü olacağız."

Üçümüz sessiz bir göz teması anını paylaşıyor, birliktelikle teselli buluyoruz. Birbirimize sahibiz, birleşik bir cepheyiz. Her zaman önemseyeceğiz ve her zaman ailemiz için savaşacağız - bu bilgi bizi en düşük noktalarımızdan çıkardı.

"Ona her şeyi anlattım." Wolf bir elini dağınık saçlarında gezdiriyor. "Diğerlerini ve onlara ne olduğunu biliyor. O gece aramızda bir bağ oluştu. Bunu açıklayamam, ama bana söz verdiğinde beni buradan götüreceğini söyledi, ben de ona inandım. Onun yanında uyuduğumda kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim."

"Bir planı vardı." Göğsüm ağrıyor. "O gece Denver'a mı gitti?"

Başını salladı. "Ben uyuduktan sonra. Ertesi gün eskisi gibi değildi. Biliyordum. Ne yaptığını biliyordum ve onunla yüzleştim. Ama sanki yürüyen bir ölüyle konuşuyormuşum gibiydi. Sanki ruhu bedenini terk etmişti ve geriye kalan tek şey hareketlerine devam eden bir robottu."

Leo'dan gırtlaktan bir ses geliyor ama ben bunu duymuyorum.

"Sana bir şey söyledi mi?" diye soruyorum. "Ne planladığını ya da

Düşünüyor musun?"

"O sabah bana uçağa girip giremeyeceğimi sordu."

Bu Leo'nun dikkatini çeker. Wolf'a doğru atılır ve omuzlarını kavrar. "Neden? Ne saçma sapan bir şey planlıyor?"

Wolf ondan uzaklaşıyor ve arkamdaki tezgâha doğru adım atıyor. Çömelerek tezgahın altındaki bir şeyi kurcalıyor.

"Ben uçağa girip gösterge panelinin bir diyagramını çizerken Denver'ı meşgul edeceğini söyledi." Bir parça açıyor

Tezgâhın alt tarafına bantlanmış bir eskiz kâğıdı. "Bunu size vermemi istedi."

Çizimi Leo'ya veriyor.

"Tanrım." Leo ayrıntılı çizime bakıyor, parmağıyla her bir gösterge ve kolun etiketlerinin üzerinde geziniyor. "Bunu senin yaptığını bilseydi..."

"Öğrenmeyecek." Leo'nun omzunun üzerinden bakıyorum, her bir çizginin ve küçük kadranın özenli hassasiyetine hayranlıkla bakıyorum.

Wolf gerçekten inanılmaz bir sanatçı ve bu diyagram paha biçilemez.

Denver uçağı kilitli tutuyor ve gösterge panelini bir çarşafıla örtüyor. Göstergelere bir anlık bakıştan fazlasını asla çalamadık.

"Bununla çalışabilir misin?" Leo'nun gözleriyle karşılaştım.

Yüzündeki öfke biraz olsun azalıyor ve bir umut ışığının parlamasına izin veriyor.

"Şimdiye kadar sahip olduğumuz her şeyden daha iyi." Krokiyi katlıyor ve sakladığı yere yeniden bantlıyor. "Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Bir süreliğine gitmiştik. yirmi bir lanet gün."

"Beşinci güne kadar bekledi." Wolf parmaklarını kalçasına vuruyor, boynundaki tendonlar geriliyor.

"Geriye on altı kalıyor." Leo gözlerini kapıya dikmiş, ifadesinden kana susamışlık akıyordu. "Onunla on altı gün geçirdi."

"Bekle." Kalbim hızla çarparak yoluna çıktım. "Bir plana ihtiyacımız var." "Benim bir planım var."

"Hepimizin ölmesini mi içeriyor?"

"Av kulübesindeki pemmikan açlıktan ölmeyeceğimizi garanti ediyor."

"Ne?" Kurt yerdeki paketlerimizi tarıyor, et paketlerini inceliyor. "Birazını geride mi bıraktın?"

"Sigorta," diye homurdanıyor Leo. "Bu da iyi bir şey, çünkü ona ihtiyacımız olacak."

"Kış boyunca ancak iki kişiyi doyuracak kadar var, dört değil." Ses tonumu sertleştiriyorum. "Peki buzlar çözüldükten sonra ne olacak? Uçağı nasıl uçuracağımızı bilmiyoruz."

"Öğrenmek için kışım var."

"Anahtar nerede?" Wolf aramıza girdi. "Burayı darmadağın ettim ama bulamıyorum. Uçağın kapı kilidini açtım ama anahtar olmadan motoru çalıştıramayız."

"Kurt haklı." Elimi yüzümden aşağı sıyrıyorum, gözlerim yorgunluktan yanıyor. "Çizimi ezberlemeli, anahtarı bulmalı ve kışı her zaman yaptığımız şeyi yaparak geçirmeliyiz - savaşıyor, yerimizde durarak ve birbirimizi Denver'dan koruyarak."

"Peki ya Frankie?" Leo çenesini kapatır.

"Bana beni sevdiğini söyledi." Wolf, sanki her şeyin cevabıymış gibi bu küçük külçeyi ortaya atar. "Ne? Bana öyle bakma. I onu da seviyorum. Bizi durdurmaya çalışın."

Leo odayı kanlı şeritlere ayırmaya başlamadan önce onu geriye doğru itiyorum ve kulağına sessizce, "Wolf aşk hakkında ilk şeyi bilmiyor," diyorum.

Tek kadın ilişkisi, onu tamamen görmezden gelen bir anneyle olmuştur. Sevgiden yoksun, istismarcı bir ortamda büyümüş. Erkek kardeşleriyle olan ilişkisi dışında gerçek sevgiyi hiç görmemiş veya deneyimlememiş.

Yaptığı fedakarlık düşünüldüğünde Frankie'nin onu sevdiğine şüphe yok, ancak bu Leo'nun kendisini tehdit altında hissetmesini gerektirecek bir şey değil.

"O bizden biri." Önce Wolf'a sonra Leo'ya baktım. "Biz de onu koruyacağız." "Denver'ın aldığı her nefes ona karşı bir tehdittir."

Leo işaret ediyor atış poligonunun yönü. "Anlaşmayı o yaptı. Riskleri alan o. Buna seyirci kalmayacağım."

"Şşş." Başımı eğiyorum, kulak zarlarım ani ve sağır edici sessizlikte zonkluyor. "Bunu duyuyor musun?"

"Hayır." Wolf beni izliyor. "Bir bok duymuyorum."

"Atış talimi sona erdi." Leo çantamı kaptı ve bana doğru itti. Sonra kendi çantasını çekiştirip çıkışa doğru ilerliyor. "Şu andan itibaren onu yalnız bırakmayacağız."

"Anlaştık." Kapının ardında beni bekleyen savaşa hazırlanarak onu dışarı kadar takip ediyorum.

Wolf ve ben Leo'yu kulübeye kadar kovalarken damarlarımda amansız bir davul sesi duyuluyor.

Yaklaşan çatışmayı durduramıyorum. Leo'nun öfkesi göz ardı edilemeyecek ya da hafife alınamayacak bir doğa gücüdür. Yapabileceğim tek şey

Hasar.

Eşyalarımızı ön odaya bırakıyoruz ve Denver'ı ateşin önünde oturmuş bir bardak viski içerken buluyoruz.

"Nerede o?" Leo açık kat planını tarıyor, yüksek gövdesi sanki daha da büyüyor, uzuyor, sıcak, loş odaya hükmediyor.

Denver uğursuz bir sakinlikle koltuktan kalktı. "Yatağımı kontrol etmelisin."

Leo'nun damarına nasıl basacağını çok iyi biliyor, kelimeleri bıçak gibi, acımasız bir hassasiyetle saplanıyor.

Leo'nun öfkesi mekânı doldururken cilalı kütük duvarlar üzerimize kapanıyor. "Seni öldüreceğim." Değişken renkli gözleri Denver'a kilitlendi.

"Seni yemliyor." *Umarım.* Panik soğukkanlılığımın sınırlarını zorluyor, ağzımı Wolf'a açıp *onu bulmaya* çalışıyorum.

Wolf merdivenleri ikişer ikişer çıkarak yukarı çıkar.

Kardeşlerim ve ben her zaman kırılmaz bir takım olduk, birbirimize o kadar sıkı kenetlendik ki birbirimize karşı duramayız. Kimse aramıza giremez.

Bu kadına kadar.

Bu lanet kadın.

Geldiği günden beri, benim için sürekli bir savaş oldu. Duygularımı kontrol altında tutuyorum. Soğukkanlı dış görünüşümün altında, ruhum öfke ve yıkımdan oluşan bir volkandır.

Onun kışını tekmeleyeceğim.

Güzelliğiyle bizi baştan çıkardığı için. Bizi koruduğu için.

Aptalca bir kahramanlık yaptığın için.

Onun yüzünden, güvenliğimizi onunkiyle takas ettiğimiz bir rehine durumunun içindeyiz. Wolf çoktan teslim oldu. Sırada Leo var.

KISKANÇLIK

ve istismar bizi içten dışa doğru yok edecektir. Şeytan bunu kendi yararına kullanacak ve çok geçmeden hepimizi parmağının altına alıp emirlerini yerine getirecektir.

"Yaptığı pazarlık artık sona erdi." Leo'nun titreyen duruşu benim duygusal kargaşama uyuyor.

Kafesteki bir aslanın zarafetiyle hareket ediyor, umutsuzca kurtulmaya çalışıyor. Arkasından mobilyalar titriyor ve Denver'a doğru attığı her adımda kulübenin temeli sarsılıyor gibi görünüyor.

Onu durdurmak için elimi uzatmakta tereddüt ediyorum, kolumu koparacağından korkuyorum. Ama yine de yapıyorum, onu arkadan yakalıyorum ve bir dirsek yiyorum.

Ciğerlerimden rüzgarı söküp alan solar pleksus.

"Dur." Öksürüyorum ve onu tekrar kavrayıp yüzüme doğru çeviriyorum. "Derin nefes al."

"Onun pazarlığını nasıl bitireceğini biliyorsun," diye alay ediyor Denver arkasından. "Ne istediğini biliyorsun."

Biz Frankie'yi becerip onun için çocuk doğururken o da sadistçe eğlenmek için bizi becermek istiyor.

Leo bunu düşünüyor, yüz hatları bomboş. Ciğerlerim birbirine çarpıyor.

Hayatlarımızı çok uzun zamandır lanetleyen kötülüğü yok etmek için hiçbir şeyden kaçınmayacak bir adamın gözlerine bakıyorum. Aynı kötülük şimdi

asla sevmeyeceğine yemin ettiği kadını terörize eder.

Dışarıdaki donmuş çorak arazi acımasız olabilir, ancak Leo'nun kalbini yakan ve şeklini değiştiren orman yangınının yanında sönük kalır.

Bunu biliyorum çünkü ben de hissediyorum.

Denver yaptıklarının bedelini ödeyecek. Ama bu konuda akıllı olmalıyız.

Düşüncesizce değil.

"Kendine gel." Yanağına sert bir tokat attım. "Teröristlerle pazarlık yapmayız."

"Dikkatli ol, oğlum."

Denver'ın uyarısını duymazdan gelerek bakışlarımı Leo'ya sabitliyorum. "O pazarlığı biz yapmak zorunda kalmayalım diye yaptı. Eğer bunu yaparsan, son on altı gün boyunca katlandığı her şey boşa gidecek."

Çok geç, bunun söylenecek yanlış şey olduğunu fark ettim. Her kelime Leo'nun ruhuna bir çekiç gibi iniyor ve ona Denver'ın ne çaldığını hatırlatıyor.

Annelerimizi çaldı.

Masumiyetimizi çaldı.
Şimdi de Frankie'yi çaldı.

Dışarıda Alaska'nın soğuk rüzgârları uğulduyor. Ama içeride, atmosfer gerilimle kaynıyor.

Leo yavaşça döner, kolunu geriye doğru kaldırır ve ölümcül bir darbe indirmeyi hedefler. "Bana karşı yapılan her saldırının sonuçları olacaktır." Gözünü kırpmadan, Denver ellerini ceplerine sokar. "On katını geri vereceğim. *Ona* karşı. Sikim amındayken."

Her noktalanmış duraklama hesaplanmış bir darbedir. Leo'nun akıl sağlığının metodik bir şekilde parçalanması. Ve sondaki göz kırpması da kırılma noktası.

"Ölürsen olmaz." Leo saldırıyor, dişleri var ama beyni yok.

Bunu bekliyordum, yumruğum çoktan hareket etti ve Leo'nun çenesine, onu ölümcül sersemliğinden kurtaracak kadar sert bir şekilde indi.

"Yeter." Onu geri çekip Denver'dan uzaklaştırdım. "Dizginle şunu, lanet olası."

"Ona bir daha dokunmayacaksın!" Bana karşı güreşiyor, öfkesinin nesnesine ulaşmaya çalışıyor. "Beni geçmen gerekecek!"

"Kodiak." Denver iç çeker. "Kardeşine benimle dövüştüğünde ne olacağını hatırlat."

Sırtımdaki yaralar geriliyor ve yanıyor.

Denver'a karşı yumruklarımızı kullanabiliriz. Fiziksel olarak onu alt edebiliriz. Frankie'nin etrafında bir duvar oluşturabilir ve yerimizde durabiliriz. Ama sonuçta Denver'ın kaybedecek bir şeyi yok. Onu bir kafese koysak da, boğazına bıçak dayasak da, işkence etsek de, uzuvlarını kessek de, bunların hiçbirinin önemi olmayacak. O asla pes etmeyecek.

Kötülükten başka bir şey olmaktan asla vazgeçmeyecek.

"Açlıktan öleceğiz." Leo'nun yakasına yapıştım ve yüzümü onunkine dayadım. "Eğer bir ateşkes bulamazsak, bizi de kendisiyle birlikte aşağı çekecek. Ölmeyi dileyene kadar, acıyı dindirmek için her şeyi yapana kadar bizi aç bırakacak. Kırılacağız, Leo. *Ben* kırılacağım, çünkü senin solup gitmeni izleyemeyeceğim. Annenin kırıldığı gibi ben de kırılacağım. Ve sonra..."

"Onu canlı canlı gömeceğim." Denver bizimle göz göze geliyor, gözleri iğrenç, dobra bir dürüstlikle parlıyor.

Leo'nun mücadelesi bitiyor, bakışları odağını kaybediyor. O geceyi yeniden yaşadığını biliyorum. Annesinin öldüğü geceyi.

Dikkatini dağıtmak için onu koridorda duran ve kiler kapısına başını sallayan Wolf'a doğru çekiyorum. Frankie'yi bulmuş olmalı.

Leo'nun kulağına "Bu iş daha bitmedi," diye fısıldadım. "Ama şu anda Frankie'nin sana ihtiyacı var."

Onun adının anılması yüz ifadesinde bir netlik ve amaç ifadesi yaratıyor. Bir hırıltıyla onu itiyor ve Wolf'u merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyor.

Ellerimin topuklarını göz kapaklarıma
bastırıyorum. Bu daha iyi olabilirdi.
Çok daha kötüsü de olabilirdi. Hala
hayattayız.
Şimdilik.

"Onu dağıtmak için sana her zaman güvenebilirim." Denver kanepeye ve viskisine geri döner. "Görünüşe göre av geziniz başarılı olmuş. Anladığım kadarıyla yaralanman seni yavaşlatmamış. Belki de yavaşlatmıştır. Bu yüzden mi üç haftadır yoktun?"

Cevap vererek onu şımartmıyorum.

Ne kadar zeki olursa olsun, bir fay hattı üzerinde yürüdüğüün farkında değil gibi görünüyor. Eğer ona doğru bir bakış atarsam, patlayacağım.

Wolf'u incitti.

Frankie'yi incitti.

Onları koruyamadım.

Dünyayı ateşe vermekten bir tik uzaktayım.

Eşyaları mutfığa taşıırken, eti paketinden çıkarıyorum. O deniyor Ben bozulabilecek şeyleri düzenlerken, uygun şekilde saklarken ve paketleri kaldırırken benimle rahatça sohbet ediyor. İşimi bitirdiğimde, beni oyalamaktan sıkılıyor ve yatağına gidiyor.

Belki de bu gece Frankie'yle bir şey yapmaya kalkışırsa onu öldüreceğimi bilecek kadar akıllıdır. Sonuçlar lanet olsun.

Alt kata indiğimde üçünü içki fabrikasının arka duvarında otururken buluyorum. Wolf ve Leo bir uça, Frankie diğer uça yayılmış, hepsi sessizce votka içiyor.

Votkam.

Her biri benim son parti tütsülenmiş vanilyamdan bir şişe tutuyor, paylaşmıyor, birbirlerini tanımıyorlar.

O kadar garip ki ellerim titriyor.

Katlanmış kollarımı kavırıyorum ve Frankie'nin eğilmiş başına bakıyorum. "Burban tercih ettiğini sanıyordum."

"Hepsini içti." Wolf şişesinden bir yudum alır ve inler. "Kardeşim, bu bok altın gibi."

"Bekle." Gözlerim açıldı. "*Bütün burbon mu dedin?*"

"Hepsi."

Önünde çömelıyor, yüzüne sarkan uzun kırmızı saç tellerinin arasından bakıyorum. "Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun? Önce karaciğer mi?"

Sanki gözlerinin altındaki koyu morlukları, çukur yanakları, güzel yüzündeki keskin kemikleri görmemi istemiyormuş gibi kıpırdamıyor, bakışlarımla buluşma zahmetine girmiyor. Her zamankinden daha koyu, daha çukur, daha keskin ve bu da bir şey söylüyor. Zaten sağlıklı olamayacak kadar zayıf ve solgundu. Savaşamayacak kadar zayıftı.

"Ne yapıyorsun?" Şişeyi elinden aldım. Bana izin verdi.

Tartışma yok. Küstahlık yok. Hayat kıvılcımı yok.

"Tek kelime etmedi." Leo ona sabırsız bir kaş çatıyor.

"On altı gündür konuşmadı." Başını duvara yaslayan Wolf bir duman bulutu çıkarıyor. "Fiziksel olarak orada olabilir ama orada değil."

"Oh, orada." Tam boyuma yükseliyorum. "Sadece bir hatırlatıcıya ihtiyacı var."

Hiçliğe teslim olmanın, acıyla beslenmesine ve dikenli anıları tüketmesine izin vermenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Uyuşturuyor. Ama sadece kısa bir süreliğine. Gerçeklik her zaman geri döner ve döndüğünde her zamankinden daha çok acıtır.

Yan odaya geçip ihtiyacım olanı bulana kadar tıbbi malzemeleri karıştırıyorum. İçki fabrikasına döndüğümde onun yanına oturuyorum ve ambalajından bir neşter çıkarıyorum.

Başını çevirmiyor, inatla yere odaklanmış durumda.

Sargılı elimi açıyorum ve sert parmaklarımı esnetiyorum. Hareket iyi. Dikişler temiz. Enfeksiyon yok. Onun sayesinde iyileşmenin sağ tarafındayım.

Avucumu alçaltılmış yüzünün altında tutarak neşteri yaranın etli kırmızı merkezine dokunduruyorum.

Tepki vermiyor.

Yeni deride sığ bir kesik açtım. Kan akarken eli dışarı fırlıyor ve başka bir kesik atmamı engelliyor.

"Konuşmaya hazır mısın?" Bıçağı açıyorum, noktayı koymaya hazırlanıyorum

Eve.

Tıslıyor, kedi pençelerini bileğime geçiriyor.

"İşte buradasın. Tıslamanı ve pençelemeni özlemişim."

"Bırak beni." Çökmüş yeşil gözler benimkilere doğru yükseliyor.

"Lütfen."

"Bunu yaptım ve bakın ne oldu. Tekrar soruyorum. Ne yapıyorsun?"

"Yapmam gerekeni." Kolumu bırakıyor ve başka tarafa bakıyor. "Artık bitti."

"Git kendini becer." Sıcaklık yok, duygu yok, sesi onun sesi değil.

"Dinlemiyorsun."

"Benden ne istiyorsunuz? İntihar etmeyeceğim, öldürülmeyeceğim ya da bebek yapmayacağım. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdiğim sürece Denver sana ya da kardeşlerine dokunmayacak. Benim yolumda açlık, savaş ve ölüm yok. Bana daha iyi bir çözüm olduğunu söyle, dinleyeceğim."

"Savaş yok mu? Ne yaptığınızı, neleri *feda* ettiğinizi bir düşünün, bizi parçalamıyor mu?"

"Diğer kadınları kaderlerine terk ettiniz. Bunun ne farkı var?"

"Nedenini biliyorsun." Neşteri bir kenara bıraktım ve boynumu eğerek

bakışlarını kaçırdı. "Biz sadece bir takım değiliz. Dördümüz bir aileyiz."

"Ve ben ailem için en iyi olanı yapıyorum." Ayağa kalktı ve merdivenlere doğru yürür. "Sakın içine etme."

Ben daha gözümü kırpmadan Leo kalkıp kapıdan çıktı ve hemen arkasından geldi. Wolf'a "Yatağına git," diyorum, yüzündeki yorgunluk ifadesine dikkat ederek.

omuzlar.

"Beni birilerinden emir alan biriyle karıştırıyor olmalısınız. sen."

"Dinlenmeden bir işe yaramazsın. Leo ve ben daha yeni 30 mil koştuk.

Kayıt zamanı. Yatağına girdiğimizde ölü gibi uyuyacağız. Bizim yerimize geçmen için sana zinde ve hazır ihtiyacımız var. Tamam mı?"

"Ses tonunu beğenmedim." Sigarasını söndüren Wolf ayağa kalkar. "Ya da doğruluğundan."

"Benim odamda uyuyun. Mümkün olduğunda size katılırsınız."

O merdivenleri çıkarken ben de elimi sarıyorum ve votkadan birkaç yudum alıyorum.

Tanrım, bu çok iyi. Şimdiye kadarki en iyi partim.

Şişeyi bir kez daha uzun uzun içtikten sonra bunu bitirmek için dışarı çıkıyorum. Eşyaları bir sırt çantasına tıkıştırırken onları cephanelikte buluyorum.

El feneri, tabanca, işaret fişegi, ilk yardım çantası... Ne oluyor lan?

"Şimdi de koşuya mı çıkıyorsun?" Leo öfkeyle kolunu sallayarak

durur. "Karda mı?"

"Her zaman kar yağıyor." Çantasını omzunun üzerinden sallıyor. "Geceleri mi?"

Ayak gider.
kabıla

r. "Yırtıcılar geceleri ortaya çıkar." Kolundan tutup onu durdurdum. "Hayır, Kody." İçi boş bir şekilde gülüyor ve geri çekiliyor. "Yırtıcı hayvan

zaten burada. İçeride. Bizimle birlikte."

Elimden kurtulup ön kapıya doğru koşmaya başladı.

Bir zamanlar dışarı çıkmaya korkuyordu. Bu, gerçek tehdidin ne olduğunu öğrenmeden önceydi.

Göğsüm çöküyor.

"O haklı. Dışarısı daha güvenli." Leo silahların bulunduğu duvara doğru ilerler ve bıçaklarla silahlarını kuşanır. "Ben onunla olacağım."

Başımı sallamamı beklemeden, onun peşinden dışarı fırladı. Gitmelerine izin verdim.

Çünkü dışarıda, onu avlayan şeyleri sonuçlarına katlanmadan öldürebiliriz.

Arbaletimi ve sadağımı kuşanarak elimin hareket kabiliyetini test ediyorum. Silahı kurduğumda hasarlı bağlar hâlâ çılgılık atıyor ama her geçen gün iyileşiyor.

Bilmediğim şey, ölüm kalım durumunda yayı yeterince hızlı atıp atamayacağım.

Umarım öğrenmem.

Dışarıda, arazinin kenarında duruyorum, sakın bir nefes alıyorum ve dinliyorum.

Ayak sesleri. Çıtırdayan kar. İşitme duyum en keskin kulakları bile aşılıyor, güneyde, tepelerden ve kurtlardan uzakta bir hareket seziyorum.

Aferin kızıma.

Görünüşe göre, onu takip etmek için kulaklarıma ihtiyacım yok. Kardaki çizme izleri beni vadiye götürüyor, patika sürekli kullanılmaktan aşınmış.

Bu rotayı her gün kullanıyor olmalı. Belki de günde birkaç kez. Karanlıkta.

Göründüğü kadar kalorisiz, enerjiyi nereden buluyor bilmiyorum. Direnci akıllara durgunluk veriyor ama bir noktada tükenecek. Belki de koşmak onun başa çıkma mekanizmasıdır, bir süreliğine kaçma girişimidir, ancak vücuduna yaptığı şey sürdürülebilir değildir.

Umursamak istemiyorum. Bu zayıflığı göze alamam. Ben bağımsız olanım. Kırılmaz olan. Asla teslim olmayan.

Ne olursa olsun, bu durum değişmeyecektir.

Ayakların altındaki kar gıcırıyor ve çatlıyor. Soğuk hava açıkta kalan yanaklarımı sızlatıyor ve kirpiklerimde don oluşturuyor. Buna alıştım, duyularım olası tehditlere göre ayarlandığı için koşulları zar zor fark ediyorum.

Kurtlar güneydeki vadi düzlüklerine girmeye cesaret edemezler. Av yok. Siper yok. Burada onları cezbedecek hiçbir şey yok.

Ama bu topraklarda başka şeyler dolaşıyor. Daha büyük, daha acımasız şeyler. Benim adımları paylaşan canavarlar gibi.

Koşarken taze bot izlerini, rüzgârın yönünü, doğudaki nehrin belirgin uğultusunu ve nihayet bir sesi seçiyorum.

Leo'nun sesi, ileride.

Gözden uzakta, sık bir vadinin gölgesinde, yıldız ışığının altında duran Leo ve Frankie'yi doğrudan görebileceğim bir yere sığınıyorum.

"Konuş benimle." Adam huzursuz ve öfkeli bir şekilde onun etrafında dönüyor. "Bir şeyler söyle.

Ne olursa. Beni dışlama."

Kolları iki yanında asılı, omuzları küçük çantanın altında kaskatı. Tepki vermiyor.

Tükürürken ve göğsünü yumruklarken onunla bir yere varamaz.

"Özür dilerim." Yüzünü tutuyor ve dudaklarından öpüyor. Bir kere. İki kez. "Acınızda oynadığım rol için özür dilerim."

Onu geri öpmüyor. Dizlerinin üzerine çökene kadar müdahale etmek üzereydim.

"Seni terk etmemeliydim." Adam kadının kalçalarını kavriyor ve alnını kadının karnına bastırıyor. "Yapmamam gereken o kadar çok şey var ki. Tehditler, zalimlikler, tüm o lanet sırlar... Elimde olsa hepsini geri alırdım. Beni duyuyor musun? Çok özür dilerim."

"Bunu neden yaptığını biliyorum. Seni affediyorum." Monoton sesi havadaki soğuğa rakip oluyor. "Şimdi bunu yapmama izin vermelisin. Sen uçağı nasıl uçuracağını öğrenirken bu yükü taşımama izin ver. Denver'ı kış boyunca meşgul edeceğim-"

"Hayır!" Hırlayarak ve ellerini yumruk yaparak ayağa fırlıyor. "Buna devam edersen, içimde öyle vahşi ve yıkıcı bir şeyi serbest bırakacaksın ki hiçbirimiz hayatta kalamayacağız. Sen benimsin, Frankie. Sen benimsin!"

"Ben kimseye ait değilim."

Yanıyorsun, Frankie. Hoşuna gitse de gitmese de sen bize aitsin.

"Buna inanmıyorsun. Sana ulaşıyor. Lanet olsun, yaptığı şey bu!" Başı geriye düşmüş, elleri saçlarında, Leo tüm öfkesi, kıskançlığı ve sahipleniciliğiyle kükrüyor. "Bunu sana o yaptı!"

Duygularının bu kadar çığ ve açıkta olduğunu görmek içler acısı. Onun için gidici ve bunun ne zaman olduğunu bilmiyorum. Elimi diktiği gece mi? Ağzını onun bacaklarının arasına koyduğu an mı? Yoksa pazarlık mıydı? Onun nihai özverisi. Bizi sevdiğinin kanıtı.

Her şey değişti. O da dahil.

Leo'nun duygu gösterisi karşısında irkilmiyor. Hiç tepki vermiyor. Ölü gözlerle ve boş bir ifadeyle orada öylece duruyor.

Ve bu onu daha da kızdırıyor.

Dönerek uzaklaşıyor ve yumruklarını havaya savuruyor, botları karı tekmeliyor ve içinden derin, gırtlaktan gelen sesler yükseliyor,

hayvani sesler. Denver'ın onu incitmesine engel olamadığım çocukluğumuzdan beri böyle bir şey duymamıştım.

"Leo!" Kalp ağrısı beni uçurumdan çıkarıp ona doğru koşturuyor. "Yeter. Kesin şunu. Sakin ol."

Beni duymuyor, tünel görüşü her şeyi engelliyor. Onu yere yatırmaya çalışıyorum ama benden kaçıyor. Ona tekrar vurmak istemiyorum ama onu zapt etmek için yaptığım her girişimden kaçıyor.

Ta ki ben bacaklarını altından çekip onu kışının üstüne düşürene kadar.

Üzerinden hava boşalıyor ve sersemlemiş bir halde bana göz kırpmıyor. Dudaklarını ayırdı, dişleri sıkılmıştı. Sonra bakışları Frankie'ye yöneldi.

Hiçbir şeye bakmıyor, kopuk ve tahta gibi.

Kopukluk kısmını anlayabiliyorum, tatlım. Hayatımın çoğunu bu şekilde geçirdim. Ama bu benim. Sen değilsin.

Dövüşçümüzü geri istiyoruz ve bunun gerçekleşmesi için sert önlemler alacağım. Ama önce, değişken kardeşim ve onun çabuk sinirlenmesiyle başa çıkmalıyım.

"Bu gecelik işin bitti." Ona yaralanmamış elimi uzattım. "Bundan sonrasını ben hallederim."

Tartışmaya başlar ama Frankie hareket etmek için o anı seçer. Tek kelime etmeden ya da bize bakmadan koşarak uzaklaşıyor, sanki Leo aklını kaçırmamış gibi koşmaya devam ediyor.

"Ayağa kalk." Onu ayağa kaldırdım ve yaklaştırdım. "Seni seviyorum ama işleri daha da kötüleştiriyorsun. Bırak deneyeyim."

"Hayır-"

"Evine git. Sakinleş. Ben kızımızı sağ salim geri getireceğim."

"O senin değil-"

"Onu konuşturacağım."

"Nasıl?"

"Zamanını boşa harcıyorsun Leo." Az önce boşalttığı karanlık patikaya başımı sallıyorum. "Kaçıyor."

"Beni dinle, sık kafalı." Boynumu kavırıyor ve yüzünü yüzüme doğru itiyor. "Eğer ona bir şey olursa-"

"Beni öldüreceksin. Anladım. Şimdi git Wolf'u kontrol et ve beni bekle. Uzun sürmez."

"Otuz dakikanız var."

"Onu geri getirmek için ne kadar zamanım varsa o kadar zamanım var."

"Eğer onu bu pazarlıktan vazgeçmeye ikna edebilirsen-"

"Tamamdır."

"Sana güveniyorum."

O dönerek uzaklaşıyor, ben de ters yöne gidiyorum.

Boş bir depoyla son sürat koşarken bacaklarım protesto ediyor. O daha hızlı, ama ben bu araziye biliyorum ve gözlerim kapalı her santimini kat edebilirim.

Patika başının yakınında kayalık bir çıkıntı var.

Çocukken yalnız kaldığım zamanlar. Vadiden çıkarken onu orada yakalamayı umarak oraya doğru yöneldim.

Bir mil sonra, buz ciğerlerime doğru ilerliyor. Bir sonraki mil gözlerimin arkasında bir baş ağrısını ateşliyor. Ellerim eldivenlerin içinde terliyor ve her adım baldırlarımdaki ve uyluklarımdaki yanmayı yeniden uyandırarak bana bugün ne kadar yol kat ettiğimi hatırlatıyor.

Derinlere inerek, koşmaya, avlanmaya, dünyamızı alt üst eden küçük kadını kovalamaya devam etmek için son enerji rezervlerimi buluyorum.

Sonunda kokusunu alıyorum, kaybediyorum ve tekrar alıyorum.

Daha yakın.

Daha yakına.

Olduğum yerde durdum.

Yirmi metre ötede, beyaz bir kar halısının üzerinde hareketsiz duruyor ve gökyüzüne bakıyor.

Yıldızlar ıslıl ıslıl parlayarak yeşil, pembe ve mordan oluşan girdaplı şeritleri delip geçer. Renkler, sayısız neslin gözlerini kamaştıran ve gizemini koruyan göksel bir valsle değişir ve karışır.

Kuzey ışıkları benim için kar kadar tanıdık. Her kış saat gibi gelirler ve kasvet çöktükten sonra da uzun süre kalırlar.

Ama bu gece, ilk kez, Frankie'nin yüzünde ruhani bir ışıltı yaratırken onları büyüleyici buluyorum.

Aurora'nın yüklü parçacıklarının alkış, çatırtı ve tıslama sesleri çıkardığını söylüyorlar, ama tek duyduğum nabzımın gümbürtüsü ve ona yaklaşırken botlarımdaki yumuşak çıtırtı.

Merakla açılmış gözleri ve yıldız ışığının altında parıldayan kızıl saçlarıyla tüm dünyevi güzellikleri gölgede bırakıyor.

Onun varlığıyla büyülenmiş bir halde, içimde akan arzusunun amansız çekişini görmezden gelemiyorum. O şimdiye kadar karşılaştığım en çekici şey.

Kar çilleri kıvrık burnunun üzerinde uçuşuyor ve kirpiklerinde eriyerek onu parıldayan, kıvrılan, çok renkli gökyüzünden milyonlarca kat daha büyüleyici kılıyor.

Beni rehin tutuyor. Kollarımı, ciğerlerimi, gözlerimi, kalbimi.

Lanet olsun, çok güzelsin. Çeşitli şekillerde güzellikler gördüm ama böylesini görmedim. Sana baktığımda dünya değişiyor. Aurora daha canlı, hava daha sıcak, ufuk daha geniş ve gökler...

Cennet o kadar yakın ki uzanıp ona dokunabilirim. Öyle de yapıyorum.

Parmaklarım bir omurganın kıvrımına, bir omzun eğimine ve daha yukarılara dokunuyor, saçların ağır ipeğinin altında sıcaklık arıyor.

Eldivenimi ne zaman çıkardım?

Ceketinin yakasının altındaki yumuşak, sıcak ten cebini bulduğumda irkilmiyorum.

"Aksarnırq," diye fısıldıyorum, sesim kış esintisine karışıyor.

"Halkım ışıklara böyle der."

Dikkati sürekli değişen yukarıdaki tuvale odaklanmış durumda.

"Efsaneye göre..." Eğiliyorum, nefesimin dalları kıvrılıyor onun. "Ölülerin ruhları aurorada dans ediyor, meşaleler taşıyor ve kutup gecesinde bize rehberlik ediyor. Bize bu topraklarla ve birbirimizle olan bağımızı hatırlatmak için buradalar."

"Buna inanıyor musun?"

"Bir kere yaptım. Çocukken. Annemin hala benimle olduğuna inanmak istedim."

Eli sargılı elime kayarken gözleri gökyüzünden ayrılmıyor.

Bir.

Işıklar yoğunlaşıyor, dalgalanıyor ve sallanıyor.

kalp atışlarımın kreşendosu. Bakışlarımı ondan ayıramıyorum. Sanki ilahi bir şeyin huzurunda duruyormuşum gibi hissediyorum.

Geçici bir sevdadan çok daha büyük bir şey.

Bu anladığım bir duygu değil. Ergenlikten beri beni rahatsız eden açlık değil. Bu acı daha derin, daha büyük, elimle gevşetmem imkansız. Organları yeniden şekillendiriyor, atardamarları açıyor ve bağırsaklarımı ayaklarının dibine döküyor.

"Seni tanımasaydım, onun seni kırdığını düşünürdüm. Boş bakışların, aşırı içki içmen, kardeşlerimden uzaklaşman, hepsi pes etmenin işaretleri. Ama seni tanıyorum. Yetmiş bir gündür seni izliyorum. Yemek yerken, okurken, uyurken, sessizce planlarını yaparken. kaç."

"Sen bir sapıksın."

"Takip ve araştırma arasında ince bir çizgi vardır."

"Ne istiyorsun?"

"Beş dakika önce bildiğimi
sanıyordum." "Peki ya şimdi?"

Onunla ilgili küçük şeyleri fark ediyorum; elimi boynuna bastırmak için gizlice omzunu kaldırışını, gözyaşlarını savuştururken hızla göz kırpışını, tepesinde uçan her kanatlı yaratığa özlemle bakışını ve kızgın olduğunda bile gözlerindeki nezaketi.

Beni büyüleyen sadece fiziksel güzelliği değil. Ruhunun güzelliği, karakterinin derinliği. İnsanoğlunun bildiği en çirkin, en korkunç kötülükle yüzleştirdi ve boyun eğmedi.

Hayır, hala savaşıyor.

Onun yanında, atalarımın dikkatli gözleri altında huşu içinde dururken, onunla ve etrafımızdaki dünyayla derin bir bağ hissediyorum.

Eğer ruhani bir adam olsaydım, annemin bu ateşli kızıl saçlıyı bizi kurtarması için gönderdiğine inanırdım.

Denver'dan değil. Ama bizi kendimizden kurtarmak için.

Geçtiğimiz aylarda ona nasıl davrandığımızı, onu nasıl dışladığımızı, reddettiğimizi ve zorbalık ettiğimizi düşündüğümüzde, doğru şeyi yaptığımıza inanıyorduk. Onu uzak tutmak hayati önem taşıyordu. Ama yöntemlerimiz gereksiz yere acımasızdı. Biz lanet olası pisliklerdik.

Belki de özümüzde kadın düşmanıyız ve bizi kim suçlayabilir ki? Hayatımızı kadınların ortaya çıkmasını, pes etmesini ve ölmesini izleyerek geçirdik. Yıllarca acı, istismar ve sürekli hayal kırıklığı yaşadık. Biz yolumuzu kaybettik. Biz nasıl umut edeceğimi, güveneceğimi ya da *seveceğimi* bilmiyorum.

Ama sanırım bu

değişiyor. Onun

sayesinde.

İçimde sıcak, ürkütücü bir parıltı yükseliyor, kendine has bir yaşamla değişiyor ve şişiyor, en karanlık köşelerimi aydınlatıyor.

Frankie buraya yatıp ölmek için

gelmedi. Her şeyi mahvetmek için

burada.

"Sen pes eden biri değilsin." Elim boynundan saçlarına doğru kaydırıyorum, karla buz tutmuş düğümleri bileğime doluyorum ve başını geriye doğru çekiyorum. "Sen bir kurban, bir kurban ya da bir zayıf değilsin. Sen diğerleri gibi değilsin. Sen daha güçlüsün. Daha zekisin. Ondan daha zekisin. Ve inatçısın Cehennem."

"Daha yeni başlıyorum."

"Evet, öylesin." Aletim kotumun içinde sertleşip uzamadan önce ihtiyacım olan tek onay bu. "Burada seninle yalnız olmak, kâbuslar için yaratıldığını bilmek, kafamı karıştırıyor. Beni cesaretlendiriyor. Beni *canlandırıyor*. Sana yapmak istediğim şeyler tehlikeli ve davetsiz."

"Ne diyorsun sen?" Titriyor.

"Konuşmamız gerek." Yumruğum saçlarında sıkılaşıyor. "Ama şu anda açım ve aç olduğumda avlanırım."

Gökyüzündeki yıldız tozundan daha parlak olan yeşil gözleri benimkilere kayıyor, *beni* inceliyor, analiz *ediyor*, *görüyor*. Bana bakışı, onun yörüngesindeki tek erkek olduğumu hissettiriyor ve şu anda ben de tam olarak öyleyim.

Onu ısırma dürtüsü sarsıcıdır. Bu durdurulamaz bir gelişme, duyguların dönüşümü, sevginin sıcak parıltısı yerini doymak bilmez, teselli edilemez bir ihtiyacın yoğun alevleri.

Onu istiyorum.

Onu hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum. Ve sefil hayatlar gibi, sonsuz isteklerim oldu.

Açlıktan ölüyorum.

"Yapman gereken..." Onu kendime yaklaştırdım ve dişlerimi boynuna geçirdim. "*Kaç*."

Gözleri büyür. Dudaklarından bir nefes fırlar. İtiyor. Tutuşumdan kurtuldu.

Sonra da kaçıyor.

Tüylerim diken diken oluyor ve kaslarım geriliyor, yay gibi kıvrılıyor. Derin derin içime çekiyorum, esintideki kokuyu - onun savunmasızlığının kokusunu - kanıma tam isabet eden kışkırtıcı bir aromayı içime çekiyorum.

Av peşindeki bir yırtıcı gibi, yavaşça, sabırla, avım kendini tüketirken enerjimi koruyarak onun peşinden gidiyorum.

Geceye adapte olmuş gözlerim her hareketin titreşimini yakalıyor. Onun korkusunu, kesik kesik nefeslerini tadıyorum, dilimde metalik bir tını, kalbimi heyecanlandırıyor. Tenim seğiriyor, rüzgârdaki değişiklikleri algılıyor, yolunun fısıltılarını taşıyor.

Benim sinsi yürüyüşüm onu etkiliyor, beklenti heyecanlandırıyor.

İleride tökezliyor, çılginca kaçarken kar ayaklarının altında çatırıyor, yer onun çaresizliğiyle titreşiyor. Yüzünde ter parlıyor, vahşi gözleri sonsuz bir kar örtüsü üzerinde geziniyor, kurtuluşu arıyor.

Bulunacak bir Şey yok.

Dinginlik içimden geçiyor, damarlarımda sürekli bir gizlilik ve sakinlik akışı var.

Yeteneklerimi tam da bu an için geliştirdim, yılların içgüdüsü ve Bu tekil arayışla dorua ulaşan deneyim. Her sinirim, her kasım, varlığımın her zerresi avın heyecanına ayarlanmıştı.

Dünya tek bir noktaya odaklanır. O.

Benim avım.

Koşmaya başladım, hakkım olanı almaya hazırdım.

OceanofPDF.com

En karanlık gecede ışıkların dansı altında, hayatım için koşuyorum.

Korku buz gibi bir rüzgâr, beni karla kaplı kayalıklara ve vadilere doğru itiyor. Yine de beni tamamen ele geçirmiyor. İçimi bir heyecan titremesi kaplıyor, çünkü avcımın bana zarar vermeyeceğini biliyorum.

Ama başka şeyler de yapacak.

Sana yapmak istediğim şeyler tehlikeli ve davetsiz.

"Lanet olsun." Panik beni ele geçiriyor, adımlarımı sendeletiyor.

Adımlarımı hızlandırıyorum ve soluklarımı

susturuyorum. Ne yapıyorum ben? Gidecek bir yer yok.

Ayak sesleri yaklaşıyor, gıcırıyor ve rahatsız edici ama garip bir şekilde topraklanıyor. Karanlık, ürpertici yerlerle çevriliyken, yalnız olmamanın verdiği bir rahatlık var.

Ama bu düşünceli, korkutucu adamla uğraşmak? Bu benim felaketim olacak.

Fiziksel olmanın ötesine geçiyor. Onun gibi erkeklere çekiliyorum. Leo ve Monty gibi. Zorba. Aşırı korumacı. Aşırı mağara adamları.

O benim zayıf noktam.

Beni köşeye sıkıştırdığında, kendimi açıklamamı isteyecek, fikrimi değiştirmeye çalışacak ve kendini ruhumun derinliklerine gömecektir.

Geçtiğimiz üç hafta boyunca duygularımı dizginlemek için çok çalıştım. Bir vinç gibi, o kolu döndürüp durdum. Her dönüş daha da daralıyor, zorlaşıyor, imkansız hale geliyor. Ama onu içeri çekmeye, aşağı itmeye devam ediyorum ve şimdi o krankın kolunu tutuyorum. Tüm gücümle tutuyorum. Çok fazla gerilim, çok fazla baskı var, eğer bırakırsam şimdi, benden patlayacak, şiddetli, korkunç, kemikleri kıracak ve damarları patlatacak.

Daha fazla ayak sesi. O kadar yakın ki ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Omzumun üzerinden bir bakış attım.

Hiçbir şey.

Ama ben daha iyi biliyorum. İşte orada.

Sis ve gölgeler arasında kaybolup

gidiyorum. Benim her zaman var olan

takipçim.

İleri atılıyorum, kalçalarım kramplar giriyor ve karnım elektrikli kanatlar. Ayak parmağım bir şeye çarpıyor ve tökezliyorum, ellerimi uzatıyorum ve düşüyorum, yüzüm bir kar bulutu yerken çarpmanın etkisi yankılanıyor.

"Kahretsin!" Buz tükürdüm, dudaklarım yanıyor ve yanaklarım uyuşuyordu.

Tekrar ayağa kalkıp daha hızlı koşuyorum, ayak parmağımdaki keskin ağrıdan inliyorum. Acı göğsümü kemiriyor ama ısrarcı müdahalelere karşı kendimi çelikleştiriyorum. Yörüngemi değiştirerek önce sağa, sonra sola sapıyorum ve yere bir kez daha çarpmaktan kıl payı kurtuluyorum.

Karanlığın sonu yok. Nerede o?

Kar yağışı yüzüme vuruyor. Taşlar ayağıma takılıyor. Ve karnımdaki burkulma... Tanrım, o kadar votka içmemeliydim.

Sonra onu gördüm. Vadinin kenarı, kayalık bir tümsekle işaretlenmiş. Saklanacak bir yer. Düşünmek için bir yer. Nefesimi tutabileceğim bir yer.

Daha hızlı koşuyorum, vücudumdaki tüm kaslarla ona saldırıyorum. Arkamdan gelen ayak sesleri endişe verici bir hızla ilerliyor. Asla başaramayacağım.

Çok yaklaştın.

Daha fazla hız ekliyorum.

Neredeyse oldu.

Bir kol ortama dolanıyor.

İvme beni ileri fırlatırken nefesim kesiliyor, botlarım tekme atıyor, tekme atıyor, tekme atıyor. Yere ulaşamıyorum. Sırtım sert, kabarık bir göğse çarpıyor.

Başka bir kol kalçalarımı çevreliyor. Daha hareketsiz kaslar. Çok fazla güç.

"Yakaladım seni." Nefesi kulağıma doğru sertçe geliyor. Benim nefesim daha sert geliyor.

Beni yarı yürüyor, yarı taşıyor, sırt çantamı çıkarıp ayaklarımı karda sürükleyerek kayalıklara doğru götürüyor. Göğüs üstü dev bir kayaya çarpıyorum, sıkışmışım ama acı çekmiyorum, elleri güçlü ama tacizkar değil, duruşu agresif ama zalim değil.

Devasa vücudu, tüm kas gücü ve kaba kuvvetiyle sırtıma bastırıyor ve beni buzla kaplı taş sabitliyor.

"Konuşma zamanı." Çakıllı gümbürtüsü omurgamı titretiyor, o kadar yumuşak ve yakın ki içimde hissediyorum.

Ama o konuşmaya gelmedi. Kontrolü ele almak, bitmek bilmeyen argümanlarla karşı koymak ve hizaya gelene kadar beni kırmak istiyor.

Dudaklarımı sıkıyorum.

Belimdeki kocaman pençelerini sıkıyor ve daha sert, daha derin, daha ağır bir şekilde eğiliyor, vücudunun bana düşüncelerine neyin hükmettiğini göstermesine izin veriyor.

Kutsal büyük dick, Kodiak. O şeyi nerede saklıyordun?

Ereksiyonu beklediğimden daha kalın. Alıştığımın daha uzun ve sert. Bacağımın arkasında zonklayan bir çekiç gibi hissediyorum.

"Denver ile yaptığınız pazarlık sona ermiştir. Derhal yürürlüğe girecek." Dişleri kulak mememi yakalıyor ve uyarıcı bir ısırik veriyor.

"Anlaşıldı mı?"

Ona hiçbir şey vermiyorum. Elimde kalan tek şey bu.

Aramızdaki kürk ve kaz tüyü katmanlarına rağmen, bana karşı bir fırın gibi. Ateş ve öfke dolu sıcak bir duvar.

"Aç şu lanet ağzını ve bana anladığını söyle. Yoksa seni zorlarım." Ellerini saçlarımda gezdiriyor, başımı omzuna doğru çekiyor, boynumu büküyor, gözlerimi arıyor.

Ben de vermiyorum.

Yüzümü ona dönmem için döndürüyor, göğsüyle, kalçalarıyla ve o lanet olası sikiyle beni kayaya doğru tutuyor.

Kelimenin tam anlamıyla bir kaya ile sert bir yer arasında, kurtulmaya çalışıyorum, ama bu sadece burnumu boğazına daha derine itiyor. Tanrı merhamet etsin, kokusundan kaçamıyorum. Yakacak odun ve votka. Kış meyveleri ve taze kar. I

Açgözlü bir nefes çek. Bereketli toprak. Verimli insan.

Neden bu kadar güçlü olmak zorunda?

Güçlü boynundaki gergin tendonlar, şimdiye kadar gördüğüm en düzgün çene hattını destekliyor. Taştan oyulmuş ve kirli sakalla gölgelenmiş bir çene. Bakışlarımı daha yukarı kaldırıyorum, en dolgun dudakların, en kalın kirpiklerin ve dipsiz göz bebeklerinin yuttuğu en derin kahverengi gözlerin izini sürüyorum.

Koyu renkli, tüylü saçlarından kar ve buz damlıyor. Siyah bir ayının kürkü gibi ağır ve kaba hissettirir miydi? Keşke ona dokunacak kadar cesur olsaydım. Ama yüzünde o yırtıcı bakış var.

Beni heyecanlandırıyor ve ödümü koparıyor.

Umarım kalbimin ne kadar hızlı attığını hissetmiyordur.

Yirmi beş yaşında, benden dört yaş küçük. Ama kimse ona genç diyemez. Yıllar onun cüssesini yumuşatmamış ve düzgünleştirmemiş. Onu acımasız çıkıntılar, sert kaslar ve kemik derinliğinde yaralar halinde

kesip parçaladılar.

Sırtındaki yay ve sadağıyla, kürkünün altındaki sayısız bıçağıyla, bıyıklarına yapışan kırağı ve yakışıklı yüzündeki tehlikeli çatık kaşlarıyla, ordusunu savaşa götüren yenilmez bir Sibiryfa fatihi imgesini çağırıştırıyor.

Adam güçlü, çevik ve acımasız bir savaş lordu ve her ne kadar küçük ve kırılabilir olduğumu hatırlatıyor.

Çenemi küreksiz, yaralanmamış bir eliyle kavlıyor, parmakları ve başparmağı çenemin menteşelerine girerek onu açmaya zorluyor.

Acımıyor ama yine de nabzım gümbür gümbür atıyor.

"Kelimelerini kullan." Daha da yaklaşıyor, sıcak ağzını dudaklarıma dayıyor. Öpmek için değil, dudaklarıma karşı hırlamak için. "Konuş."

Konuşmamı mı istiyor? Tamam. Ağzımı hiç açmamış olmayı dileyene kadar konuşacağım.

"Denver beni arkadan beceriyor." Kürk yakasını kavıyorum ve bakışlarına karşılık veriyorum. "Her zaman kıcımlı. Kızışıyor, kızışıyor ve kızışıyor. Bununla erken boşalma olmaz. Sonsuza kadar devam edebilir ve ediyor da. Tam hiç bitmeyeceğini düşündüğüm anda çekip diğer deliğimde bitiriyor. Tohum israfı, ama sen bunu zaten biliyorsun."

Patlamasını, beni itip kakmasını ya da düşüncesizce bir şey yapmasını bekliyorum ki ben de kaçıp gidebileyim.

Bunun yerine, somurtkan bir şekilde sessiz ve taş gibi kalıyor, ifadesi sert ve kalçaları daha sert, benimkine sıkıca bastırıyor, beni bacaklarının arasındaki o canavara sapladığında nasıl hissedeceğimi bana tattırıyor.

"Sen ondan daha büyüksün." Eldivenimi çıkarıp elimi kıcına doğru kaydırıyorum, parmaklarımı soğuk kotun ve kaya gibi sert kasların içine gömüyorum. "Eminim acıyacaktır. Beni arkadan da sikecek misin?"

"Kapa o lanet çeneni."

"Hangisi, Kody?" Elimi bırakıyorum. "Konuşmak mı, susmak mı?"

Ben yapamam

İkisi de."

"Oynadığınız bu oyun, benimle alay etmeniz ve beni kışkırtmaya çalışmanız

Rage, işe yaramayacak. Yanlış adamı yakaladınız. Ben Leo değilim."

"Çok kötü. Leo'nun diliyle yaptığı şeyler... Tekniğini nereden öğrendiğini merak ediyorum. Denver'dan değil. Şeytan öpüşmez. Ağzımı değil. Hiçbir yerimi. Küçük bir merhamet." Gözlerimi kaçırıyorum. sinüslerimi istila ediyor. "Ama ilk gece boğazımı sikti. Ben olmalıyım

      bir daha yapmad . Sanırım kendimi şanslı saymalıyım."

Kody'nin sessizliğı etrafımı sarıyor, gece havasında daralıyor.
Başımlı kaldırdığımda, gözlerinde Hoss'un titreyen tepelerini buluyorum.
Beni  ld r yor.

"Senin nefretinin ona baktığını görmeye dayanamıyorum."  enesinde bir tüylenme oldu, sesi  ukurlaştı. "Bu yüzden arkadan d z   yor ve  p  mekten ka ınıyor. Bu, eylemin rızaya dayalı olduğunu düşünmesine yardımcı oluyor."

Tecrübelerinden, bir çocuğun acımasız anılarından bahsediyor.
Bunu duymaya ihtiyacım olduğı için,  eytanla neden pazarlık yaptığımı kendime hatırlatmak için kasıtlı olarak yüzeye çıkardım. Kody'nin travması geçmişte kalacak, fikrimi değı tirmek için ne kadar u ra ırsa u ra sın asla tekrarlanmayacak.

"Acıtacak." Eli boğazıma doğıru iniyor. "Ne?" Kan lav gibi karnıma hücum ediyor.

"Senin cezan." Gözlerindeki kış eriyerek için için yanan beyaz bir sıcaklığa dönüşüyor.

Ben itiraz edemeden beni kaldırıyor, çıkıntının etrafından dolanıyor ve beni de yanına alarak düz bir kayanın üzerine iniyor.

Yüz  st .

Kucağında.

Konu amayacak kadar sersemlemiştim. Karnıma saplanan devasa yarak dikkatimi dağıtmıştı. Taytımı ve i   ama ırımı tek seferde indirmesini engelleyemeyecek kadar yavaşım.

Gece yarısı kar yağı ı çıplak k  ma saldırıyor, ardından açık bir avucun vahşi tokadı geliyor.

Yutkunuyorum, o tekrar saldırırken bir dizi k  rle boğuluyorum.

 aplak

.

 aplak

.

 aplak

.

Ellerim bacağına düşüyor, o güçlü kasları itiyor ve hiçbir yere gitmiyor.

Elinin ete çarpma sesleri vadide yankılanırken darbeler gelmeye devam ediyor.

" ok d   ncesizsin." *Tokat.* "Ve geveze." *Tokat.* "Ve sinir bozucu."

Her sert vuruş içimdeki çirkin karma ayı  eki tirip duruyor. Beni en acımasız şekilde parçalara ayırıyor ve bu beni çok kızdırıyor.

"Eğer bana vuracaksan," diye tükürdüm, "sert bir adam ol ve yaralı elini kullan."

"Ve şımarık." *Pop*. "Ve inanılmaz, karşı konulmaz, olağanüstü güzel." *Whack. Bam. Whack*. "Ummaya ya da hayal etmeye cesaret edemediğim şeyleri istememe neden oluyorsun." *Güm*. "Beni korkutuyorsun."

Bu son kısım havamı çalıyor - sözleri, hırlamasının ardındaki duygu ve sonunda attığı ekstra sert şaplak.

Vücudum titriyor ve yanıyor. Ya da belki de sadece sırtımdaki yaralardır. Her iki durumda da, yıpranıyorum, çözülüyorum, dikiş yerlerinden ayrılıyorum. Burnum sızlıyor. Başım zonkluyor. Bir yumruk boğazımı sıkıyor, ve gözlerim... Kahretsin, gözlerim akıyor.

Verdiğim onca emek, onu derinlere gömmek için harcadığım çaba, hepsini aptal bir şaplakla geri alıyor.

Ve itirafı.

İtirafı hiç de aptalca değil.

Yıkıcı.

"Bunu yapmak istemiyorum." Sesim hıçkırıklarla kesiliyor. "Hayır, lütfen. Bunu yapmak istemiyorum. Lanet olsun sana, kendimi toparlamaya çalışıyorum."

"Biliyorum. Özür dilerim." Sıcak avucunu kalçalarımın ileri geri gezdiriyor, çiğ deriyi alevlendiriyor. "Ama kendini bir arada tutmana gerek yok. Eğer dağılmak için güvenli bir yerin varsa. Bırak o yer ben olayım."

Ne dediğini bilmiyor. Kalmayacak. Acımasız adamlar sözlerini tutmazlar.

Karşı koyuyorum, *onunla* savaşıyorum, kucağına kıvrılıyorum ve sesleri yutuyorum.

Ama ben direndikçe, çığlıklar daha yüksek sesle geliyor ve gözyaşları daha hızlı dökülüyor.

"Ben buradayım." Pantolonumu yukarı çekip kıyafetlerimi tekrar yerine yerleştiriyor. Sonra beni dizlerimin üzerine çekiyor ve dudaklarını göz kapaklarıma, burnuma, ağzımın kenarlarına değdiriyor, gözyaşlarımla aktığı her yere öpücükler konduruyor. "Bırak beni. Seni bir daha bırakmayacağıma söz veriyorum."

Gitmesine izin vermiyorum. Ama yine de serbest kalıyor. O kadar hızlı ki, krank kayıyor, serbest kalıyor, dönüyor, paketlediğim her şeyi çözüyor, çok hızlı, çok şiddetli bir şekilde çözülüyor, beni içten dışa doğru parçalıyor. Durduramıyorum, gözyaşlarım akıyor, hıçkırıklara

boğuluyorum.

Söz verdiği gibi, beni kollarının arasına aldı ve sert kalçalarının arasında topladı. Haftalar süren keder ve öfke midemden, göğsümden, boğazımdan sefil, acınası dalgalar halinde dışarı taşıyor. Yüzümü onunkine gömüyorum

kürk manto, ıgıllıklarımı bastırmak, gücüne sarılmak, kokusunda boğulmak ve sıcaklığına gömülmek.

Lanet olsun, beni öyle sıkı tutuyor ki, sırtımı okşuyor ve burnunu saçlarımın arasında gezdiriyor. Savunmasızlığın ötesindeyim, utançtan kilometrelerce uzaktayım. Kendimi dövülmüş, yeraltı dünyasının altına gömülmüş, çıkışı olmayan bir tabutun duvarına çarpmış gibi hissediyorum.

O kadar çok acıyor ki, acıya dayanamıyorum.

"Frankie." Adımı fısıldayarak güçlü parmaklarını boynumdaki düğümlere sokuyor.

Bende olduğunu bilmediğim düğümler.

Ovalıyor, masaj yapıyor ve gergin kaslarım üzerinde sihirli bir etki yaratıyor, sırtımdan aşağı iniyor ve omuzlarıma geri dönüyor. Sert parmaklarıyla yavaş daireler çiziyor. Basınç şeytani, ritim, yerleştirme, mükemmel hedeflenmiş her parmak beni yatıştırmak ve kemiksizliğe eritmek için tasarlanmış.

Nefes alışım yavaşlıyor. Nabzım sabitleşiyor. Gözyaşlarım boğazını ıslatıyor ama o aldırıyor. Ben ağlayana kadar masaj yapmaya devam ediyor.

burnunu çekmeye başlar.

Suya ihtiyacım var. Ve yemeğe. Ama bundan daha fazlası, yorgunum. Savaşmaktan çok yorulduğum.

"Bir planım vardı." *Hayır, hala bir planım var.* "Sonunu görmem gerek."

"Yeni bir plan yaparız." Dudaklarını şakağıma götürüp yumuşak bir öpücük konduruyor. "Bunu yalnız yapmayacaksın."

"Neden olmasın?"

"Sana zaten söyledim."

"Tekrar söyle." Donmuş yanaklarımdaki ıslaklığı siliyorum. "Sen bizden birisin. Biz aileyiz."

"Tüm aile üyelerine şaplak atıyor musun?"

"Sadece kızıkları."

"Bu... muydu?" Arkama yaslanıp onun somurtkan yüz ifadesine bakıyorum. "Karanlık Lycan prensi şaka mı yaptı?"

"Saçmalama."

Gülümsemek istiyorum. Göğsümde neden bir delik olduğunu unutmak ve boşluğu mutlu şeylerle, kolay şeylerle, huysuz seksi bir adamla flört etmekle doldurmak ve diğer tüm şeyler yokmuş gibi davranmak istiyorum.

Ama varlar.

Kulübede bekliyorlar.

"Neden senin kucağındayım?" Cevap vermeyince kalçalarımı oynatıyorum. "Seni hissediyorum, Kody. Çelik gibi sert. O canavar alet yalan söylemez. Gözyaşlarımdan zevk alıyor musun?"

"Kötü kadın." Belimi kavıyor, beni sakinleştiriyor. "Söylememi mi istiyorsun?" Simsiyah gözleri benimkileri deliyor. "Tamam. Seni istiyorum. Gözyaşları olsun ya da olmasın."

Bildiri bacaklarımın arasına yerleşiyor. Dizlerimin üzerine çökmek ve onu boğazıma kadar emmek istiyorum. Onun arzusu ve saldırganlığıyla boğulmak istiyorum.

Ama şehvet şehvettir. Birbirimizden etkileniyorsak ne olmuş? Elimdeki tek sağlam plandan vazgeçmemi istiyor. Kıskaç olduğu için mi? Sahiplenici mi? Ona ait olmayan bir şeyin üzerine mi işlemek istiyor?

Eski ben bu fikre bayılırdı. Monty kalbimi böyle kazandı.

Ve kaybettim.

Eski ben öldü.

Bunu farklı bir açıdan ele almaya karar verdim. "Leo sahip olduğunu düşünüyor

benim üzerimde hak iddia ediyor. Daha birkaç hafta önce yanıyor olsam bile üzerime işemeyeceğini düşünürsek, bunu anlamıyorum."

"Fikrini değiştirdi."

"Neden?"

"Seni uzak tuttu çünkü seninle farklı bir sonuç elde etmek istiyordu. Diğer kadınlara bizim hakkımızdaki gerçeği söylediğinde, sonu iyi bitmedi."

"Onlara ne olduğunu biliyorum. Bu Denver'ın planları hakkında dürüst olmaktan daha fazlası. Bana karşı nefretten aşırı korumacılığa geçti. Neden?"

"Onu içeri aldın. Wolf'u korudun. Ona atölyede cenneti tattırdın. Bilmiyorum ama bir şekilde sana aşık oldu."

Buna inanıyor muyum? Neye inanacağımı bilmiyorum. "Peki ya sen, Kody? Beni seviyor musun?"

"Yapamam."

"İyi cevap." Mantıksız incinmişliği görmezden gelerek başımı sallıyorum. "Sen akıllısın." "Neden böyle söyledin?"

"Kırıldım."

"Sen-"

"Beni dinle." Taze gözyaşlarının arasından ona bakıyorum.
"Kocamı sevdim ve o bunu mahvetti. Bir daha bunun için kendimi parçalamayacağım. Evlilik, tek eşlilik, *romantik* aşk, sahip olduğumuzu düşündüğüm her şeyden vazgeçtim çünkü hepsi saçmalık."

"Göreceğiz."

Anlamıyor.

"Sana söylemediğim bir şey var." Burnumu siliyorum ve göz kırparak ısrarla akan ıstırabı uzaklaştırıyorum. "Denver'la pazarlık yaptığımda bir şartı vardı."

"Dinliyorum."

"Bana sizi becermem gerektiğini söyledi. Üçünüzü de. Ve kanıt istiyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz." Ona bir parmak salladım.

Yakalıyor, tutuyor. "Wolf'la seks yapmadın."

"Hala bütün kışım var." Elimini geri çektim. "Yapılması gerekeni yapacağım."

Sözlerim beni utandırıyor. Ne

hale geldim ben?

Çaresiz.

Ben hayatta kalmak için her şeyi yapmaya hazır, çaresiz, ahlaksız bir yaratığım.

Üç muhteşem Alaska erkeğiyle seks yapmak zor bir şey değil.

Ama bunu bir pazarlık için yapmak bana göre değil.

En azından eskiden olduğum kişi değilim.

Onun yasını tutuyorum. Annemin yetiştirdiği kadın. Monty'nin sadık karısı.

Sitka'da yılın travma hemşiresi.

O kadın hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolduğunda, kaç kişi onun yasını tuttu?

Çok değil.

"Seni koruyamadığım için özür dilerim." Kody bacaklarımı yeniden düzenliyor, beline doluyor ve beni kendine yaklaştırıyor. "Seni terk ettiğim için üzgünüm."

"Özür dilemenize gerek yok. Herkesin yapması gerekeni yaptın.

Benim yaptığım gibi."

"Sana minnettarlığımı

borçluyum." "Bana hiçbir

şey borçlu değilsin."

"Her şeyimi sana borçluyum. Sana borcumu nasıl

ödeyebilirim?" "Bizi buradan çıkarmama yardım et."

"Yapacağım. Söz veriyorum."

"Nasıl? Her senaryoyu düşündüm. Eğer ona bir şey vermezsek bütün kışı savaşa geçiririz."

"Bunu daha önce de yaptık."

"İşin içinde bir kadın varken olmaz." "Başkaları da vardı."

"Öptüğün, şaplak attığın ya da bir kayaya sürtündüğün yok." "Ben sevişmedim-"

Parmağımı yontulmuş dudaklarına bastırıyorum. "İşleri karıştırıyorum. Bir süreliğine birbirimizi koruyabiliriz, arkadaşlık sistemini kullanabiliriz, kilitleyebiliriz.

kendimizi bir odaya kapatırız. Ancak altı ay, sürekli tetikte olmak ve yiyeceklerimizde zehir olup olmadığını kontrol etmek için uzun bir süre."

Parmağımı ısırıldı.

"Kes şunu." Sanki bu barbarı evcilleştirebilirmişim gibi yanağını okşuyorum. "Bizi nasıl ayıracağını, manipüle edeceğini, uyuşturacağını ve birbirimize karşı kullanacağını biliyor. Peki ya lanet olası akraba cezası?"

"Akrabalık cezasını kabul ettik çünkü bu onun bize cinsel saldırıda bulunmasını engelledi. Çürük bir ateşkesti. Ama Wolf'a dokunduğu anda bu ateşkes sona erdi."

"Başka bir yol bulacaktır. Korku içinde yaşamak istemiyorum. Bunu benim yöntemimle, benim şartlarımla yapmak-"

"Olmayacak. Bu iş şöyle olacak." Yüzümü avuçladı. "Denver'ı senden ve birbirimizden uzak tutacağız, ta ki o son erzak teslimatını yapana kadar. Bu yakında olacak. Kış için ihtiyacımız olan erzakla döndüğünde harekete geçeceğiz."

"Ne hareketi?" Nabzım hızlanıyor.

"Onu etkisiz hale getireceğiz. Onu kilit altına alacağız. Onu canlı tutacağız. Ve bahara kadar o uçağı havalandırmaya hazır olacağız."

"Ya uçuramazsak?"

"Başka bir yol bulacağız. Ve ondan sonra başka bir yol şart."

Dudağımı çiğneyerek düşünüyorum.

"Eğer bunu yapmaya devam edersen..." Ağzıma bakıyor. "Isıracağım kendim."

"Bu senin sapkınlığın mı?

Isırmak mı?" "Birçoğundan biri."

Alevler derimin altını yalıyor ama odaklanmaya devam ediyorum.

"Bu erzak işi neden bu kadar önemli? Kilerler dolu. Bütün o eti geri getirdin."

"Dört yetişkin erkek ve bir kadını kış boyunca geçindirmek için yeterli değil. Daha fazla tahıl ve diğer bozulmayan gıdalara ihtiyacımız var. et. Kulübeyi ısıtmak için daha fazla yakacak odun gibi başka şeylere de ihtiyacımız var."

"Hidroelektrik jeneratörünün fırına ve su ısıtıcısına güç verdiğini sanıyordum?"

"Öyle. Ta ki bir şey kırılana ve uçağı Tamir etmek için bir parça al. Bu aylarda güneş olmadan güneş enerjimiz var. Odunla ısıtılan sıcak suyumuz ve ocaklarımıza geçebiliriz. Daha önce iki kez oldu. Hiç eğlenceli değildi. Ama yedek sistem bizi hayatta tuttu."

"Dur tahmin edeyim. Şu anda bu senaryo için yeterli odunumuz yok."

"Hayır, yok. Şimdi tasarruf etmeye başlasak bile yeterli olmayacak."

"Ölür müyüz? Kelimenin tam anlamıyla donarak ölmek gibi mi?"

"Burada kışlar ısı olmadan yaşanmaz." "Peki ya kömür? Kömür sobalarınız var."

"Evet, nehrin aşağısında bir iç havzada kömür yatakları var. Kışın tehlikeli bir yürüyüş ama yapılabilir."

"Denver sen yokken Wolf'u kömür almaya gönderdi."

"Ne? Denver onu *yalnız* mı gönderdi?" Burun delikleri alevlendi.

"Orası kurtların bölgesinde ve eğer bir fırtına çıkarsa..."

"Bence Denver Wolf'u göndermek için bir neden arıyordu."

Beni onun odasında, onun yatağında, Wolf'un sürekli kapıyı yumruklaması olmadan tutmak için.

Midem bulanıyor.

"Bu senin hatan değil." Buz gibi parmağıyla çenemi kaldırıyor. "Bir daha olmayacak."

"Tamam." Ona doğru eğildim.

"Kış boyunca bolca sahip olduğumuz tek şey soğuk. Sonsuz, ölümcül soğuk. Bu yüzden bu ikmal seferleri çok kritik. Denver'dan daha fazla odun, kar makineleri ve arazi bisikletleri için yakıt, ilaç ve geri getirdiğimiz karibu etini ve av kulübesinde sakladığımız pemmikanı tamamlayacak kadar yiyecek almamız gerekiyor."

"Ne pemmikanı?"

"Denver'ın bundan haberi yok. Yedek olarak orada tuttuk." "Onu öldürdüğüm zaman için."

"Ona canlı ihtiyacımız var Frankie. O sadece pilotumuz değil. O bizim tek mühendisimiz. Hidroelektrik jeneratörü arızalandığında ya da bakıma ihtiyaç duyduğunda - ki sık sık arızalanıyor - üzerinde çalışabilecek tek kişi o."

"Sanırım kullanım kılavuzu yok." Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Bunu o tasarladı. Var olan tek talimatlar onun kafasındakiler."

"Oğullarının boğazını kesmesini engellemek için başka bir sigorta poliçesi." "Etkili bir sigorta."

"Emeklilik planı nedir? Sen ondan 20 yaş daha gençsin.

O eceliyle ölse bile, sen ondan daha uzun yaşayacaksın. Sonra ne olacak?" "Bizi de kendisiyle birlikte mezara götürecek."

"Sikerim öyle işi!"

Gülümsüyor; dudaklarını öyle nadir ve çarpıcı bir şekilde büküyor ki.

Buna güvenmiyorum. "Ne?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Çok tatlı bir öfken var. Uyurken bile bu güzellikleri dünyaya yöneltiyorsun." Kaşlarımın arasındaki çizgileri takip ediyor.

"Bunlara kaş çatma çizgileri deniyor ve ileride değinmek üzere, kadınlar bunların belirtilmesinden hoşlanmazlar." Kaşlarımı daha sert çatıyorum. "Sen beni izlerken Uyu."

"Kabuslar görüyorsun. İblislerle savaşıyor musun?"

"Evet, aslına bakarsanız. İçlerinden biri bu gece beni tokatladı." "Disipline ihtiyacınız var."

Bu adam nereden geldi?

Başımı sallıyorum, kalbim küt küt atıyor. "Sen hiç bir kadınla birlikte olmadın."

"Ben de seni bekliyordum."

"Kody."

"Frankie."

"Ne yapıyoruz biz?" "Bir dakika çalışıyoruz."

İçeri dalıyor, bir andan fazlasını alıyor. Elleri saçlarımda, havamı alıyor, savunmalarıma saldırıyor ve ağzımı yağmalıyor.

Onu durdurmalıyım. Onu yumruklamalıyım. Ama yapmayacağım. Asla yapmam.

Çünkü dudaklarının dudaklarıma değdiği an, zar zor yaşadığım hayatımdaki bir numaralı şey.

Kody dişleri, açlığı ve testosteronuyla üzerime çullanıyor, dilinin her zorlu darbesinde kemiklerimi sıvılaştırıyor ve kalbime elektrik veriyor.

Tanrım, nasıl öpüşüleceğini biliyor. Hiç bir kadınla birlikte olmadığına, kendini yalamaya, ısırma ve tutkuyla keşfetmeye hiç izin vermediğine inanmak zor.

Çünkü tutkusu... onun yoğunluğu, içindeki yakıcı ateş, onun sarhoş edici tadı - bu adam ezici bir şekilde erkeksi enerji yayıyor.

Onu her yerde hissediyorum, burnumdan ayak parmaklarıma ve aradaki tüm kemiklere kadar kükreyen bir alev gibi. Tek yapabildiğim tutunmak ve ayak uydurmaya çalışmak, her ruh emici, ağız sulandırıcı öpücüğe kendiminkiyle karşılık vermek, yeterince verememek, yeterince dokunamamak.

Çok fazla katman bizi ayırıyor. Etrafımızı çok fazla soğukluk sarıyor. Daha derine inmek için bir sebep daha.

Kucağında, ellerim dolaşırken ve dudaklarım ararken, hiç olmadığımız kadar yakınız ve bu yeterli değil.

Ağrım var. Dikkatsizim. Haftalardır ilk defa kendi tenime döndüm.

Ben *benim*.

Belki de kırılmadım.

Belki Denver ateşimi söndürmemiştir.

Belki de karanlıkta beklerken bir dakikalığına dışarı çıkmasına izin verdim.

Bitene kadar bekledim.

"Güvenli." Ateş saçan ağızına karşı nefes alıyorum.

"Güvendeyim." "Seni bu şekilde tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Neden?" Başım dönüyor ve öpücüklerinin dengemi bozup bozmadığını merak ediyorum. "Nankör gibi görünme riskini göze alarak, neden

Bu mu? Kendimi korumak için iyi bir iş çıkardım."

"Haklısın. Sen çok vahşi ve güçlüsün, korunmaya ihtiyacın yok. Ama bunu *hak* ediyorsun."

Gözlerimin arkasında ıslak bir sızı oluşuyor ve ne kadar kırparsam kırpayım onu durduramıyorum. Bakışlarım titreyerek uzaklaşıyor.

"Frankie."

Sarmal halindeki duygularımı gözden uzak bir yere saklayabileceğimi umarak ona bakıyorum. Zihinsel durumumu daha sonra değerlendireceğim, onunla yüz yüze olmadığım zaman. çikolata gözler ve dudaklar.

O çok güzel. Beklenmedik. Başparmağımı çenesinin bıyıklı yarığına bastırıyorum, ona dokunma özgürlüğünün tadını çıkarıyorum.

Yüzünün sert köşelerini, yanaklarındaki kılları ve nihayet başındaki gür saçları okşuyorum. Soğuk ve karla nemlenmiş, kaba siyah teller parmaklarımın etrafında kıvrılıyor.

Tıpkı siyah bir ayının kürkü gibi.

Bunu biliyorum çünkü Monty bir hayır müzayedesinde siyah ayı derisinden bir halı için gösterişli bir miktar para ödedi.

Beni o şeyin üzerinde becermeye bayılırdı ve hatırası canımı yakıyor.

"Neyin var?" Kody başını çeviriyor ve bileğimdeki açıkta kalan deriyi ısıtıyor.

"Hiçbir şey." Beni aldatan kocama düşüncelerimde bir santim bile yer vermeyeceğim.

Gözlerini kısar. "Gitmemiz gerek. Leo'nun kışını tekrar tekmeleyecek enerjim yok, eğer bizi aramaya gelirse bu olacak."

Kabul ederek kucağından kayıyorum ve hemen sıcaklığını özlüyorum. "Hey." Ayağa kalkarak beni kendine doğru çekti.

"Denver sana dokunmak."

"Tabii ki gelecek. Benim için gelecek ve-"

"Birimiz orada olacak."

"Her günün her saniyesi mi?" "Aynen öyle. Bir daha yalnız kalmayacaksın."

"Bu imkansız. Peki ya duş aldığımda? Ya da tuvaleti kullandığımda Tuvalet?"

"Eğer sizinle bizim aramızda bir ayrılık olursa, hiç kimse güvende olmaz.

Bunu unutmayın."

"Ama-"

"Aması yok. Gözler her zaman üzerinde olacak. Bana anladığını söyle."

İç çekiyorum, tartışamayacak kadar yorgunum. "Anlıyorum."

"Artık yalnız koşmak yok." Çantamı kapıp karın tozunu alıyor ve sırtıma bağlıyor.

"Anladım."

"Ve artık içmek yok."

Gülüyorum. "Votka yapan bir adamdan bunu duymak çok zengin. Ayrıca, bu zor bir hayır."

"Bir uzlaşma o zaman." Ceplerimden eldivenlerimi çıkardı. "Daha az içki. Daha çok yemek."

Eldivenleri donmuş ellerime nazikçe geçirmesi onun baskın tarafıyla çok iyi örtüşüyor. Elimde olmadan gözlerimde şefkatle ona bakıyorum.

Bir sonraki emrini verene kadar.

"Eğer kardeşlerimle yatacaksan, bunu kendin için yap, başkası için değil." "Özür dilerim... Ne?"

"Beni duydun." Kulübeye doğru adım atıyor ve beni sırtındaki yay ve sadağa bakarken bırakıyor.

Az önce ne oldu?

Sersemlemiş bir halde,
yetişmek için koştum.

"Beni nasıl böyle öpebilirsin...?" Arkamızdaki çıkıntıyı işaret ediyorum. "Gibi..."

"Ne gibi?" Uzun bacaklarını yavaşlatmadan kaşlarını kaldırdı.

Yür

üyüş "Gibi..."

Bir anlamı varmış gibi mi? Sanki hak iddia ediyormuş gibi?

Sanki... Ne diyorum ben? Hiç bir kadınla birlikte olmamıştı ve coşkulu. Sadece şehvetti. Beni sevmediğini açıkça söyledi. Ama yine de.

"Beni istediğin gibi öptün ama kardeşlerini becermemi sorun etmiyorsun, öyle mi?"

"Bunu buluyorum..." Duraklıyor, karanlık izi inceliyor ve dipsiz gözlerini benimkilere diyor. "Senin mutluluğunu çok önemsiyorum. Eğer benim

kardeşler seni mutlu eder..."

"Peki ya *senin* mutluluğun?"

"Bırak onu ben düşüneyim." Adımlarına devam ederek uzaklaşıyor.

Giderken onu izliyorum, her adımını kasıtlı olarak atıyor, yolu takip etmemi kolaylaştırmak için karı eziyor.

Çünkü o iyi bir adam, koruyucu, düşünceli ve güvenilir.

Bir kadını kontrol ederek değil, onu yukarı kaldırarak kendini güçlü hisseden türden bir erkek.

Eğer benim için bir ruh eşi varsa, eğer böyle bir şey varsa, her zaman benimkinin de böyle olacağını hayal etmişimdir.

Uçaktaki pencere kenarını bana verirdi çünkü en iyi koltuk orasıydı. Şikayet etmeden ıslak yerde uyurdu. Beni kurtarırdı son kurabiyeyi vermek, üzgün olduğumda sırtıma masaj yapmak ve beni Kariyerimin ya da beni mutlu eden her şeyin peşinden gideceğim, bu ondan zaman çalsa bile.

Kusursuz olmayan aşkı benimkiyle mükemmel bir uyum sağladığında onun doğru kişi olduğunu anlayacağım.

Belki de cehennemde kapana kısılmasaydık, aşk gibi özlem dolu şeylerin peşinden gitmekte özgür olsaydık, Kody benim için doğru kişi olabilirdi. Ya da Leo. Ya da Wolf.

Bir kızın birden fazla ruh eşi olabilir mi?

Oraya gitme, seni açgözlü kaltak. Aşkla işin bitti, unuttun mu?

Anlamsız düşüncelere bir tokat atıp peşinden koşuyorum.

Kulübeden kilometrelerce uzakta, sabit bir tempo belirledik.

Tempolu bir koşu.

nefeslerimizi beyaz bulutlar halinde buharlaştırıyor. Sessiz arkadaşlığı bana duvarlarımı yeniden inşa etmek ve kulübede beni bekleyenlere hazırlanmak için kafamı güçlendirmek için zaman veriyor.

Denver'da başıma gelebileceklere o kadar odaklanmışım ki yakın tehdidi fark edemiyorum.

Ta ki Kody olduğu yerde durup yaylı tüfeği sırtından çıkarana ve ölümcül bir şekilde hareketsiz kalana kadar.

"Ne oldu?" Issız manzarayı incelerken kafa derim karıncalanıyor.

Uzakta, kulübenin ışıkları parıltıyor, karanlıkta ancak birkaç zerre. En az iki mil uzaktayız.

"Ben kaç dediğimde kaçacaksın." Yayı kurmaya çalışıyor, yaralı eli denge ve gerginlikle uğraşıyor.

Göğüslerimin arasından bir damla ter damlıyor. Silahı taşımasına yardım etmem gerekiyor ama hareket etmeye korkuyorum. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bile bilmiyorum.

"Kody?" Ona doğru bir adım atıyorum, kar kırılmış gibi çıtırdıyor. Cam.

"Kıpırdama." Yayı bıraktı, on iki inçlik bir kılıç çıkardı, ve karanlığa nişan alır.

Aylardır, Hoss'un etrafında gizlenen bir şeyin ürpertisini hissediyorum.

Orada burada titreyen bir hareket. Uğursuz bir şeyin bulanıklığı,

Her koşuya çıktığımda tüylerimi diken diken edecek kadar gerçek bir Şey. Ama ne kadar sık söylersem söyleyeyim, Strakh'ın adamları hep bir Şey olmadığını söylüyorlar.

Hayalet sonunda kendini açığa mı çıkarıyor?

Birkaç metre ötede, karanlığın içinden bir siluet yükseliyor. Gözlerimi zorlayarak boyunu, uzunluğunu, kürkünü takip ediyorum.

Bu her neyse, korkunç bir Şey.

Derinlerden çıkarken ilk fark ettiğim Şey kafasının muazzam büyüklüğü oluyor. *Game of Thrones*'dan fırlamış gibi görünüyor.

Bir

direwolf.

Olamaz.

Nesilleri tükendi. Artık yoklar.

O zaman nasıl oluyor da küçük bir at kadar uzun olan bir kurdun parlayan kehribar gözlerine bakıyorum?

İçinden çıktığı kar yığının rengindeki krkyle, güçlü bir Şekilde sallanır ve vücudu boyunca güçlü dalgalar gönderir - bir uçtan bir uca en az yedi fitlik - bir kar ve buz telaşını serbest bırakır.

Korkunç duruşunu yeniden kazanarak başını bana doğru çeviriyor ve dudaklarını geriye çekerek ölümcül, parçalayıcı beyaz dişlerini gösteriyor. Uzuvarları yuvalarından sökmek ve etleri kemiklerden ayırmak için yapılmış dişler.

Soğuk rzgrlar ağır paltomu delip geçiyor ve tökezleyerek geri dönerken beni hızla kesiyor.

Kurtların tepelerden ayrılmadığını söylediler. Bu kadar güneye inmiyorlarmış.

Yanılıyorlar.

Titreyen ellerimle çantamın kayışlarına uzandım. Ve donuyorum.

Hareketlerimi takip ediyor, burun delikleri nefes nefese, pençelerinin ucunda ilerliyor. Otuz adım ötede. Yirmi...

Saldırmadan önce silahı nasıl çıkarıp mermi yerleştireceğim?

Yapmayacağım.

Çok hızlı yaklaşıyor, n ayakları ve ağzındaki keçeleşmiş, lekeli kürkü ortaya çıkarıyor. Kırmızı lekeli kürk. Kanla parlıyor.

Taze bir lm.

Kalbim durdu.

Böyle bir Şey olamaz.

Kemik kıran çenesini kırarak tükürüğünü bana doğru fırlatıyor.

Hala aım.

Kulaklarım çınlıyor. Dizlerim kilitlendi. Mesanem dolu olsaydı, altıma yapardım.

Çok uzakta olan Kody iki parmağını ağzına sokuyor ve cehennem doğumlu şeye meydan okurcasına ıslık çalıyor. "Bu tarafa!"

Rotasını değiştirmez. Tam burada kolay bir yemek varken, çizmelerinin içindeki bir tavşan gibi titrerken olmaz.

Bir adım daha geri çekiliyorum ve her şey bir anda oluyor. "Kaçın!" Kurt saldırırken Kody bağılıyor.

Sıcak nefesi enseme, dişleri kulağımda ve hırıltısı... o acımasız, ölümcül ses, birkaç santim öteden açık bir ağızdan çıkıyor ve parçalanmış ruhumu ürpertiyor.

Ve biliyorum.

Kocaman bir pençe sırt çantama inip onu omuzlarımdan söktüğünde zaten ölmüş olduğumu anlıyorum. Çarpmanın etkisiyle sendeliyorum, bacaklarım birbirine dolanıyor ve sertçe yere çarpıyorum. Havam boşaldı. Canavar benimle birlikte düşüyor ve ben de ölümcül darbeye hazırlanarak bir top haline geliyorum ve...

Botlar karı kazıyor. Erkeksi bir acı çığlığı. Sonra, "Koş, Frankie! Koş!"

Sırt üstü dönerken nefesim kesiliyor. Kody kendini kurda mı attı? Evet, öyle yaptı.

Ve şimdi onunla güreşiyor, çıplak elle.

Tekmeleyerek uzaklaştırıyor, kükrüyor, "Kaç, lanet olası!" *Cehennem gibi.*

Ona doğru uçan kuduz şeyi yakalıyor ve hırlama, tükürme, ilkel saldırganlık bulanıklığı içinde karda yuvarlanıyorlar.

Bir ısırık. Hepsi bu kadar.

Hayır.

Adrenalin devreye giriyor ve ben çantamı bulmak için yeri tararken dünya sessizleşiyor.

İşte orada. Dövüşün diğer tarafında silahımla birlikte bir sürü yatıyor. Çok yakın ama çok uzakta.

"Ruuuuuun!" Kody'nin bağıırışı ağır, acı dolu bir iniltiyle sona eriyor.

Elleri kurdun boynuna gömülü halde yere yapışmış halde, o parçalayıcı çeneleri yüzünden uzak tutuyor. *Kanayan* yüzünde dişler et parçalarını koparmış.

Sivri, et yiyen dişler.

Etobur dişleri. Apeks
yırtıcı dişleri.

Bakışlarım arbaletin üzerine düşene kadar dönüp ararken göğsüm sıkışıyor.

Ona doğru koşarken dizlerimin üzerinde kaydım ve titreyerek onu aldım.

Eller.

Kaldırmaya çalışırken parmaklarım kayıyor.

"Kahretsin!" Eldivenler yüzünden. Onları çıkarıp tekrar deniyorum.

Kody bir elindeki bıçağı sallayarak cesurca dövüşür.
sargılı olanı o çenelerle güreşirken.

Kurt acımasızca saldırıyor ve bıçağının şiddetli darbelerinden kaçıyor.

"Kaç." Pantolonunu çekiyor, göğsü inip kalkıyor, sesi şiddetle titriyor. "Lanet olası kaç."

Asla.

Parmaklarım acımasız soğuktan uyuşuyor, ama sonunda, nihayet, arbaleti kuruyorum. Bir sürgü yüklüyorum. Kaldırıyorum. Kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum.

Nefes al.

Hedefimi sabitliyorum, kalbim kulaklarımda çınlıyor, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor.

Eğer başarısız olursam, hedefimi ıskalarsam, parçalanacak.

Lanet olsun, iyi bir atışım yok. Çok hızlı hareket ediyor, ölümcül dişlerinden kaçmaya çalışarak sağa sola savruluyor ve ardında kan izleri bırakıyor.

Kody'nin kanı.

Kararlılığım

güçleniyor. Tetiği
çekiyorum.

Mermi uçuyor, ama vahşi bir atış. Kurdu sadece birkaç santimle ıskalıyor ve kendini kara gömüyor.

Panik içinde yeniden dolduruyorum, tekrar kuruyorum, parmaklarım soğuk metalle uğraşıyor.

"Frankie!" Kody öfkeyle yırtıcıyı iter.

Canavar tekrar saldırıyor ve bu sefer Kody'yi kalçasından yakalıyor, dişlerini etine ve kasına geçiriyor ve onu bir bez bebek gibi karda sallıyor.

Kaçmak için mücadele ederken çığlıkları donmuş havayı deliyor.
Pençeler tırmıklıyor

kürk mantosunu kağıt gibi parçalıyor. Ve kalçası... Oh, Tanrım, orada

Çok fazla kan.

Nefes alamıyorum. Tekrar nişan alırken gözyaşlarım daha hızlı düşüyor, ellerim kontrolsüzce titriyor.

Bu benim tek şansım, son umudum.

Tam kurt Kody'nin bacağına koparmak için geri dönerken, sürgüyü bırakıyorum.

Bu kez tam isabetle uçarak kurdun böğrünü deliyor ve acı dolu bir ulumaya yol açıyor.

Hayvan bir an için sersemlemiş bir halde geri sendeliyor. Ama çok sayıda yarası yüzünden kan kaybeden Kody hareket etmiyor. Orada öylece yatıyor, bıçak elinden düşüyor, karda gevşek ve kanlı bir şekilde asılı duruyor.

Hayır, hayır, hayır. Sen ölmedin. Ölemezsin, Kody. Ölemezsin!

Kurt toparlanıyor, soğuk gözlerinde öfke yanıyor. Bıçağı almak için çabalıyorum.

Bir kez daha ona doğru hamle yapıyor, çenesi ardına kadar açılmış, öldürmek için saldırıyor. Silaha ulaştığımda zaman yavaşlıyor, soğuk kabza avucumu ısıtıyor.

Görüşüm netleşti, odağım bozulmadı.

Kan donduran bir çılgınlıkla hayvanın üzerine atılıyor ve bıçağı sert ve derin bir şekilde saplıyorum, siniri ve kemiği geçiyorum, kabzayı gidebildiği yere kadar sürüyorum, dalıyorum, dalıyorum, tüm gücümle dalıyorum.

Parmaklarım boynunun tüylü derisiyle buluşuyor. Başı yana düşüyor ve bir fiskiye dolusu sıcak kan elimi kaplıyor.

Kabzayı ölümcül bir şekilde tutarak kurdun üzerine iniyorum.

Kötü bir nefes yüzüme çarptı. Bir hırıltı. Bir diş gösterisi.

Oh, lanet olsun, hayır.

Bıçağı döndürüyorum ve tüm ağırlığımla itiyorum, daha derine itiyorum, şimdi iki elimle kavıyorum, o çenelerden uzak dururken tutunmaya çalışıyorum.

Kükriyor, kaynıyor ve bir türlü ölmüyor.

Bıçağı çıkarıp tekrar sapladım. Ve tekrar. Ve tekrar.

Öl, öl, öl!

Boyun eğmez canavarı defalarca kesiyorum, kan püskürtüyor ve metal tadı alıyorum. Azı dişlerim o kadar sıkı kenetleniyor ki çenem acıdan havlıyor. Benim

Omuzlarım ve kollarım yanıyor ve gözlerimdeki kanın ötesini göremiyorum.

Sonunda cehennemden gelen kurt büyük bir nefes verir ve cansız gözleri boş boş bakan Kody'nin gevşek bedeninin üzerine yığılır.

Onu taşımam lazım. *Şimdi.*

Nefes nefese, omzumu onun etli gövdesine çarpıyorum, imkansız ağırlığa karşı itiyor ve homurdanıyorum. Sonunda Kody'nin üzerinden yuvarlandığında, onun yırtılmış ve hırpalanmış halini gördüğümde kalbim parçalanarak haykırıyorum.

Pençe izleri yanaklarını ve göğsünü kesiyor. Elleri sayısız ısırik yüzünden parçalanmış. Ve bacağı.

Kanamayı durdurun.

Onun yanında diz çöküp eğitimimin beni ele geçirmesine izin verirken karanlık etrafımı sarıyor.

Dikkatlice, kalçasındaki parçalanmış kotu yırtıyorum ve yaranın üzerine bastırıyorum. Tanrım, çok derin, çok büyük. Kan parmaklarımın arasından fışkırıyor ve tertemiz karı koyu bir kızıla boyuyor.

Gözlerimin önünde kan kaybından ölüyor.

Bunu düşünme. Ne yapacağını biliyorsun. Kurtar onu.

Hayati değerlerini kontrol ettim.

Hızlı nabız, zayıf ve güçsüz. Soğuk, nemli cilt. Sığ nefes alma. Kan kaybı. Hemorajik şok. Tepki vermiyor. Bunu organ yetmezliği takip eder. Hızla ölümcül olabilir.

"Hayır." Sesim çatlıyor, gözyaşlarımla sulanıyor. "Benimle kal. Savaş, lanet olsun."

Paltomu çekip çıkarırken çaresizlik kalbimi kavırıyor. İçimdeki kazağı çıkarırken soğuğu hissetmiyorum.

Paltoma geri dönüp eşofman üstünü şeritler halinde yırtıyorum ve kan akışını durdurmak için yaranın içine yerleştiriyorum.

Yüzü acıyla buruşuyor ama gözleri kapalı. Hâlâ baygın.

Hala hayattayım.

Ancak mücadelesi henüz bitmedi.

Kar yağışı etrafımı gizlerken, omurgam karıncalanıyor. Tehlike buzlu gölgelerde gizleniyor.

Daha fazla kurt mu? Birinin olduğu yerde, bir sürü vardır. Güvende değiliz.

"Seni buradan çıkaracağım." Gözyaşlarım yüzümdeki kanla karışıyor, havada donuyor. "Dayan, Kody. Sadece dayan."

Uğuldayan rüzgâr sözümle alay ediyor ve kar sulu kara dönüşerek bizi soğuk, beyaz bir örtüyle kaplıyor.

Sırt çantam birkaç metre ötede duruyor. İçinde bir ilk yardım çantası var ama ihtiyacım olan şeyler yok. Bunun için değil.

Kana ve ameliyat setine ihtiyacı
var. Lanet olası bir cerraha ihtiyacı
var.

Öfke ve çaresizlik içinde gecenin karanlığında çığlık atıyorum. O
kadar yüksek sesle ve o kadar uzun süre bağıyorum ki boğazım kanıyor.

İşe yaramaz.

Etrafıma bakınıp, herhangi bir güvenlik ya da kurtarma işareti
arıyorum. Ama zaten hiçbir şey olmadığını biliyorum. Sadece acımasız
manzara, affetmeyen fırtına ve Hoss'un uzaktaki ışıkları.

İki mil ötede.

Başka bir kıtada da olabilirdi.

Onu o kadar uzağa taşıyamam ve onu itip kakmak kan kaybını daha
da kötüleştirir.

Nefes alıp vermesi azalıyor, teni solgunlaşıyor. Her değerli saniyede,
vücudundaki yaşamın tükenişini izliyorum.

Ellerim kanla kayganlaşıyor, bir mucize umuduyla yaraya daha
fazla bastırıyorum.

Kardeşlerine ihtiyacım var. Denver'ın şu anda gölgelerden çıktığını
görmek için her şeyimi verirdim.

Ama hiçbir ses Hoss'a ulaşamaz. Tabii...

Bakışlarım sırt çantasına takılıyor.

Silah.

Kemerini tek elimle çözüp çekiyorum, üst baldırına sarıyorum ve
sıkıca bağlıyorum. Kan akışı yavaşladığında, çantayı almak için
çabalıyorum. İçinden tabancayı çıkardım, mermi olup olmadığını kontrol
ettim, gökyüzüne doğrulttum ve ateş ettim.

Bir

kere.

İki

kere.

Üç el silah sesi tundrada sekiyor. Sesler kulübeye ulaşırsa, dışarı
kaçarlar.

Sonra işaret fişegi tabancasını alıyorum. Parlak turuncu, tek atışlık
tabanca sadece Denver'ın emriyle çantamda bulunuyor. Karanlıkta
koştüğüm için beni azarladıktan sonra onu taşımamı istedi ve nasıl
kullanacağımı anlattı.

*İşaret fişegini tam tepenizden atın. Bu, sinyalin daha uzun süre
görünür olmasını sağlar ve konumunuzu belirler.*

Şükürler olsun ki dinledim.

Sürünerek Kody'nin yanına dönüyorum, yarasına tekrar baskı uyguluyorum ve işaret fişegini başımın üzerine doğrultuyorum.

Ben beklerken, soğuk kemiklerime sızarken ve korku ruhumu kemirirken zaman acı verici bir sonsuzluğa uzanıyor.

Birinin dışarı kaçması için yeterli zaman var mı? Ya kimse silah seslerimi duymadıysa?

Onu kulübeye kendim sürükleyeceğim.

Parmaklarımın altındaki nabız zayıflıyor, hayatı elimden kayıp gidiyor.

Tetiğe basıyorum ve kuzey ışıklarına titrek kırmızı bir ateş topu gönderiyorum.

Sonra kollarımı geniş omuzlarının altından geçirdim, çizmelerimi giydim ve onu Hoss'a götürmeye kararlı bir şekilde havalandım.

OceanofPDF.com

Kulübe ile atölye arasında volta atarken paltomun kapüşonunu yukarı çekip ellerimi ceplerime sokuyorum.

Dakikalar önce bir şey duyduğuma yemin edebilirim, ama dışarı fırladığım anda... *hiçbir şey* yoktu.

Sıcaklık her saniye düşüyor. Hoss'ta başka bir kış daha. Ama Frankie için? Hava çok soğuk. Dışarıda olmamalı.

Çırpınan kuzey ışıklarına fırlattığım her bakışta daha da endişeleniyor, daha da huzursuz oluyorum. Sabırsızlığım kaynıyor.

Neredeler? Neden bu kadar uzun sürdü?

Arkamı dönmeye başladığımda, parlak kırmızı bir çizgi gökyüzünde kayan bir yıldız gibi parlıyor.

Gözlerim canlı izleri takip ederken nefesim kesiliyor. Bir yıldız değil.

Lanet bir işaret fişegi.

Kulübenin yolunu tuttum, merdivenlerden yukarı çıktım ve "İşaret fişegi!" diye bağırarak girişten içeri daldım.

Sonra koşarak atölyeye dönüyorum.

Karda ilerlerken nefesim kalbimin gümbürtüsüyle birlikte yükseliyor, zihnim on adım öteye koşuyor.

Kar makinesi bu havada arazi motosikletinden daha iyi performans gösteriyor ve şimdi onu tekrar çalıştırdığıma göre en iyi seçeneğim o. Ama garaja girip kızıağın ona bağlandığını gördüğümde paniğe kapılıyorum.

Siyah, kireçli kalıntılar ağır hizmet arabasını kaplıyor. Wolf ben yokken onu tepelerden kömür taşımak için kullanmış olmalı.

Çözmek için zaman ayırmalı mıyım? Yüksek hızlarda kopabilir. Beni yavaşlatır. Ama ya ihtiyacım olursa?

Siktir et.

Makineyi ve kızıağını dışarı sürükleyip motoru çalıştırdığımda Denver bahçenin yarısını geçmişti. Bir tüfek taşıyor ve üzerinde boxer ve terlikten başka bir şey yok, psikopat gibi görünüyor.

Uydurma.

"Ne kadar uzakta?" Bana silahı ve bir çanta dolusu mermiyi fırlattı.

"İki ya da üç mil güneyde." İşaret fişeginin olduğu yönü gösteriyorum ve silahı sırtıma bağlıyorum. "Eğer geri dönmezsem-"

"Seni bulacağım." Omzuma vurdu. "Git."

Gaza basıyorum ve tozlu arazide uçuyorum. Kar yüzüme çarpıp kaputu kafamdan koparırken alçalıyorum ve gazı açıyorum.

Bu şeyi en hızlı saatte 100 mil sürmüştüm. Bu gece, o rekoru kıracağım.

Dakikalar içinde 120 mil hıza ulaşıyorum. 135 mph. Araç havalanıyor, kar yığınlarının ve setlerin üzerinden süzülüyor ve dişlerimi takırdatarak sarsıcı bir güçle geri çarpıyor.

Hızımı artırıyorum, buzlu manzarayı tarıyorum ve bir an sonra onu görüyorum. İleride, ufukta çocuk boyunda bir siluet beliriyor.

Yavaşlarken midem boğazıma sığıyor.

Beyaz kabarık palto. Siyah tayt. Kızıl saçlar.

Frankie.

O ne yapıyor?

Motordan onun homurtularını duyuyorum. Zorlu çığlıklarını.

"Frankie!" Karda ilerliyorum ve motoru durdurarak onun arkasında duruyorum.

Beni duyduğunu biliyorum ama gözlerini bana dikmek için bir saniye bile yaptığı işi bırakmıyor.

Kendisinden üç kat büyük bir şeyi sürüklüyor. Bu da ne böyle? Lanet bir ayıya benziyor.

Bekle.

Hayır, olamaz.

"Frankie!" Tekrar bağıryorum, attan iniyorum, koşuyorum, nabzım hızla atıyor.

Dönmüyor, işaret vermiyor, tüm vücudu titriyor, kabarıyor, bir leşi çekiyor.

Kody.

Ona ulaştığımda, omuzlarını, yüzünü kavradığımda, parmaklarım soğuk ve ıslak bir şekilde kayarken inkâr içime çöküyor...

Kan.

Çok fazla kan var.

Her yere bulaşmış. Ceketini, saçlarını, ellerini ıslatmış. Bu kanın ne kadarı onun?

Ne kadarı ölü gibi görünen kardeşime ait?

"Ne oldu?" Keskin bir dehşet duygusu bağırsaklarımı işgal ederken solgun, parçalanmış bedenine bakıyorum.

Öldü mü?

Odun kesme makinesiyle kavgayı kaybetmiş gibi görünüyor.

"Kurt." Nefes nefese, birkaç metre ötedeki bir şeyi işaret ediyor ve hıçkırıklara boğuluyor. "Kanaması var. Organları iflas ediyor. Ameliyata ihtiyacı var.

transfüzyonu."

Kulaklarımdaki uğultuyu bastıramayan bir dizi tıbbi terim ve jargon sıralıyor.

Ölmemiş.

Henüz

değil.

"Sadece bir kurt mu?" Dikkatim kardaki kıpkırmızı ize takılıyor ve onu takip ederek kıpırtısız bir kürk yığınınına ulaşıyorum.

"Şimdiye kadar."

Bir Alaska kurdu. Görünüşe göre iri bir piç. Bu kadar güneyde mi? Bir haydut olmalı. Sürü tarafından reddedilmiş. Nadir, ama olur.

"Yaralandın mı?" Çenesini tutuyorum, kanla kaplı yüzüne yeni bir korku dalgasıyla bakıyorum. "Neren yaralı?"

"Sadece Kody." Gözyaşları sesini titretiyor. "Acele etmeliyiz."

"Onu kızığa taşıyabilir miyim?" Kar makinesinin arkasındaki platformu işaret ediyorum, ellerim titriyor. "Geri dönebilir mi?"

"Öyle olmalı." Kadın ona bakıyor, gözleri cam gibi, görünüşe göre şokta. "Vücut ısısı çok düşük. Battaniyeniz var mı?"

"Hayır." Yanında diz çöküyorum, kalçasındaki kesik deliğe dikkat kesiliyorum. "Dayan dostum. İşte gidiyoruz."

İçime çektiğim çelik gibi bir nefesle ağır kıçını omzuma alıp kızığa doğru çekiyorum. Ben onu indirirken, o da bedeninin üstüne atlıyor ve kendini bir battaniye gibi yayıyor.

Ona vücut ısısı veriyorum.

Onu koruyor.

Bir şey beni çekiyor, vücudumdaki her hücreyi güçlendiren köpüklü bir elektrik sıcaklığı.

Onu seviyorum.

Bu kadını tüm çarpık, hak etmeyen kalbimle seviyorum.

Daha sonra. Daha sonra

halledilecek bir sorun. Önce,

kardeşim.

Vücut ısısının düşük olduğundan bahsetti, ben de üzerlerine örtmek için montumu çıkarmaya başladım.

"Sakın buna cüret etme!" Yüzünü Kody'nin boynuna gömüyor ve "Yemin et Leo, hipotermiden ölmeden bizi geri getireceksin!" diye bağırıyor.

Tamam. Tanrım.

Ölü kurda bir veda bakışı atarak kar makinesine atladım ve Hoss'a doğru iki millik titrek yürüyüşe başladım.

Arazideki her tümsek ve engebeye dikkat ederek, yüküme zarar vermeden mümkün olduğunca hızlı gidiyorum.

Yolun yarısında, "Daha hızlı!" diye bağırdı.

Sesindeki aciliyet gidonu sıkıca kavramamı sağlıyor ama hızlanmayı reddediyorum ve onu düşürme riskini göze alıyorum. Onu zaten tehlikeli bir hızda zıplatıyorum. Bu gece ikisini de kaybetmeyeceğim.

Son bir kilometre sınırlarımı bozuyor. Kulübeye giden merdivenlere yaklaştığımda kalbim duracak gibi oluyor. Frankie de ben güvenli bir hıza inmeden kendini kızaktan attığı için bana yardımcı olmuyor.

Verandaya doğru acele ederken Wolf ve Denver'a çarpar, geri döner ve Wolf'un kolunu yakalar. "Tuzlu su, gazlı bez, ameliyat seti, 60 ml'lik şırınga, iğneler, dikişler, doku yapıştırıcıları, antiseptik, havlu ve battaniyeye ihtiyacım var. Hepsini aldın mı?"

Kar makinesinden atladım. Her şeyi nasıl hatırlayacak? "Anladım."

Kanla ıslanmış kızını sorgulamadan içeri koşuyor. Görünüşe göre.

"Mutfak masasını boşaltın," diye sesleniyor arkasından ve Denver'a dönüyor. "Sen benimlesin."

Denver nutku tutulmuş bir halde onu takip etti ve benimle kızakta buluştu.

"Yalnız kurt saldırısı." Kody'nin kanlı bacaklarını dikkatlice kaldırdım. "Omuzlarını tut."

Denver atladı ve Kody'nin ölü ağırlığını taşımama yardım etti. "Kurt mu-?"

"Öldü." Frankie yanımda koşarken yaraya baskı uyguluyor.

"Neyle karşı karşıyayız?" Denver, Kody'nin yaralarını inceliyor.

"Hemorajik şok. Taze tam kan, bunu tedavi etmek için en uygun resüsitasyon sıvısıdır."

"Ne diyorsun sen?" Kapıyı tekmeleyerek açtı.

"Kana ihtiyacı var."

"Bizim-"

"Dört tane yürüyen kan bankamız var. Kan grubunu biliyor musunuz?" "A negatif."

"Emin misin?" Güvensizliğini gizlemeye bile çalışmadan, bizimle birlikte kulübenin içinde koşarken ona ters ters bakıyor.

"Evet." O da ters ters bakıyor. "Bütün çocuklarımın kan grubu Ben."

Alay ediyor. "Uyumsuz kan transfüzyonları ciddi ve potansiyel olarak ölümcül reaksiyonlar. Eğer yalan söylüyorsanız-" "Bunu kanıtlayacak DNA ve kan testlerim var."

Boğazım düğümleniyor. Her zaman akraba olduğumuzu iddia ederdi, ama bunu kanıtlayacak testlere sahip olmak? Şu anda bunun ne anlama geldiğini anlayacak duygusal kapasiteye sahip değilim.

Mutfakta, Kody'yi masanın üzerine indiriyoruz.

"Kan torbalarınız var mı?" Elimi Kody'nin bacağındaki paketlenmiş yaraya götürürken Denver'a soruyor. "Buraya sabit bir basınç uygula. Sakın bırakma, tamam mı?"

"Tamam." Yaradan bakırımsı bir koku sızıp burnuma dolduğunda, onun dokunuşunu kendi dokunuşumla değiştiriyorum.

Ne kadar bastırsam da yüz hatları kıpırdamıyor. Onu böyle görmeye dayanamıyorum. Sığ nefes alışı, hareketsizliği, çok fazla delik ve Kan damlayan dilimler, eski kederleri canlandırıyor ve dizlerimi bükmele tehdit ediyor.

"Kan torbası yok." Denver onu inceliyor, sesi insanlık dışı bir soğuklukta. "Onu kurtarabilir misin?"

"Doğrudan kan nakli yapacağım." Kaygan kırmızı ellerini saçlarına daldırıyor ve karışık saçlarını at kuyruğu şeklinde düzeltiyor. "18 kalibrelik bir serum kateteri ve hortuma ihtiyacım var." Kollarını indiriyor, yüz hatları sertleşiyor ve kanla parlıyor. "I

Zehir ve sakinleştirici cephaneliğinizde bu şeylerin olduğunu biliyorum." Sesi bakışlarıyla eşleşiyor. "Getir onları."

"Bunu daha önce yaptın mı?"

"Hayır."

"Pekala." Dönüyor ve koridorda gözden kayboluyor.

Sanki eklemleri doğru çalışmıyormuş gibi parmaklarını esnetiyor ve büküyor. "Ellerin ne kadar süre soğuğa maruz kaldı?" Gözlerimi kısıyorum.

Gözler.

"Ben iyiyim. Ben onu soyarken yaraya baskı uygulamaya devam et."

O iyi değil. İyiden bin kat daha iyi. Ve dünyadaki en iyi hazinelere bakılmalı ve korunmalıdır.

Wolf elinde bir kucak dolusu malzemeyle, nefes nefese ve vahşı gözlerle içeri dalar. Kody'nin yırtık pırtık kıyafetlerini kesip vücudundaki her şeyi sıyırırken ona eşyaları nereye yerleştirmesi gerektiğini söyler.

"Denver döndüğünde..." Botlarını ve çoraplarını çıkarıyor. "İkinizin de sakın olmanızı istiyorum. Eğer bana dokunursa-"

"Hayır." Doğruluyorum. "İzin vermeyeceğim-"

"Hiçbir şey yapmayacaksın. Şu anda tek bir i im var, o da Kody'yi hayatta tutmak. Ben çalışırken kavga etmek yok. Söz ver bana."

Di lerimi g cirdatıyorum.

"Onu hizada tutacağım, Bayan Nightingale." Wolf bakışlarını yakaladı, tartı mam için beni cesaretlendirdi.

"Teşekkür ederim." Dikkatini Kody'nin çıplak bedenine yöneltir, kasıklarına bir havlu çekerek her bir yara izini inceler. Vücudunu.

"Kurt." Kody'nin yarasını kavrayı ımı düzelttim. "Frankie eldiven giymiyordu. Sen-?"

"Evet,  yleydim." Avuçlarını kalçalarına sürtüyor. "Ben sadece... Ne zaman çıktıklarını bilmiyorum. Ama donma yok."

"Bir bakayım." Wolf onun bileklerinden tutup kendine çeker ve kanlı ellerini vücutlarının arasına sıkıştırır. "Onları bir dakikalığına ısıtacağım, tamam mı?"

Dalgınca ba ını sallıyor, dikkatli bakışları Kody'den hiç ayrılmıyor. "Ne kadar kötü?" diye soruyorum.

"Uyluk yarası en kötüsü. Kanama şimdilik kontrol altında. Ama ateşi hâlâ çok düşük." Uzakla maya ba lar.

"Bir dakika daha." Wolf onu yerinde tutuyor. "Sonra bir ateş yakacağım gidiyor."

"Onu battaniyelerle  rtmem ve kan nakline ba lamam gerekiyor." Ayak parmaklarının üzerinde zıplarken kelimeleri aceleyle söylüyor. "Her dakika önemli." Onu daha fazla alıkoyamayacak. Ona başımı salladım.

"Ben ateşe bakacağım." Onu bırakır ve   mineye doğru ko ar. Hemen Kody'yi havlu ve battaniyelerin altına gömüyor. Sonuncusunu ayaklarının etrafına sararken, "Denver!" diye bağırır.

"İ te." Adam kaçırma kitini sakladığı yerden her türlü hortum, şırınga ve serum kateterini taşıyarak mutfağa ko ar.

"Orada dur." Kody'nin omzunun yanındaki noktayı işaret ediyor.
"Gömleğini çıkar."

Paltosunu çıkarıp ellerini ovmak için lavaboya koşuyor ve
Silahlar.

Yorgunluk ona ağırlık yapıyor. Her yerde görüyorum, onu aşağı
çekiyor
Omuzları, zayıf bedenini sarsıyor ve renksiz dudaklarının etrafındaki
çizgileri aşındırıyordu.

Kendine bakmak için hiçbir şey yapmaz ama bize bakmak için
yorulmadan çalışır.

İçgüdüsel olarak ona gitmek, elini tutmak ve saçını okşamak
istiyorum. Ve yapacağım da. İşini bitirdiğinde, onu ayaklarından kaldırıp
O uyurken.

Cildi parlayana kadar dirseklerinden parmak uçlarına kadar
keselendikten sonra geri döner, malzemeleri hazırlar ve Denver'ın koluna
uzanır.

Kadının elindeki iğneyi görmezden gelerek daracık spor sütyenine
ve taytına tembelce bir göz atıyor.

Kuduz bir köpek gibi hırlıyorum, bu da onun yüzünde sadece
mide bulandırıcı bir sırıtışa neden oluyor.

Çok yavaş ve acılı bir şekilde ölecek.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, iğneyi koluna batırarak onu
Tısla.

Güzel.

İşine bakıyor, kan nakline odaklanıyor, ama sanırım
Onun etine iğneler batırdığı zamanları düşünüyor. Şansımız yaver giderse,
bayılana kadar onu emecek.

"Kolunu yukarıda tut ve bırak işi yerçekimi yapsın." Dirseğini
Kody'nin üzerine yerleştiriyor ve hattı hazırlamakla ilgili bir şeyler
mırıldanıyor.

Hortuma bir valf bağlayıp diğer ucunu Kody'nin koluna yerleştirirken
ve her ikisine de serum fizyolojik verirken gösterdiği hız akıllara durgunluk
veriyor.

Kanın, şeytandan kardeşime doğru pompalanarak hattı doldurmasını
izliyorum. Bir yanım ondan çıkan bokun siyah olmasını bekliyor. Diğer bir
yanım ise şeytani kanının zehirli olup olmadığını merak ediyor.

Ya kan gruplarının uyduğu konusunda yalan
söylüyorsa? Artık çok geç.

Tek yapabileceğimiz beklemek.

OceanofPDF.com

Frankie'nin Kody'nin hayatını kurtarmak için verdiği mücadeleyi izlerken, vahşi bir arzu ve kıskançlık canavarı kalbimi sikiyor ve beni kurtarabilecek ya da yok edebilecek bir aşk doğuruyor.

Masanın etrafında koşuşturup adamın hayati değerlerini izlerken konuşmuyor. Görevine odaklanması esrarengiz, sakinliği bulaşıcı.

Aç kurtlar gibi onu izlerken hiçbirimiz kılımızı bile kıpırdatmıyoruz, yumuşak nefes alışlarına ve sert ifadelerine takılıyoruz. O nefes aldığında biz de nefes alıyoruz ve odaya garip bir durgunluk çöküyor.

Tanrım, ışıl ışıl parlıyor. Yüzü kanla boyanmış ve yeşil Vahşi bir kararlılıkla parlayan gözleri hiç bu kadar çarpıcı olmamıştı.

Kody daha iyi ellerde olamazdı. Bundan kurtulacağını biliyorum. Çünkü o burada. Onun ölmesine asla izin vermez.

"Oturayım mı?" Denver sallanıyor, solgun ve dengesiz görünüyor. "Hayır," diyor soğuk bir sesle. "Kolunu onun üzerinde tut."

Onun verebileceğinden daha fazla kan mı alıyor? Yeterli olduğunu nasıl anlayacak?

Önemli değil. Ona güveniyorum.

Gerçi Denver'ın benimle aynı fikirde olduğundan emin değilim.

Gözlerini kısar ama ayakta durmaya devam eder. "Kurt yalnız mıydı?" "Evet." Kody'nin göz kapaklarını kaldırıp göz bebeklerini kontrol ediyor.

"Büyüktü," diyor Leo, Denver'ın dikkatini Frankie'den uzaklaştırmak istercesine kızgın ve agresif bir tavırla. "Muhtemelen sürüsünden sürülmüş bir alfaydı. Üç ayak boyunda. Yedi ayak uzunluğunda. Karnı etle doluydu, bahse girerim 175 kiloydu."

Denver alçak sesle ıslık çalıyor. "Ren geyiklerinin az olmasının nedeni bu. Yiyecek kaynağımızı tüketiyor."

"Geldiğimden beri onu kulübenin etrafında gizlenirken gördüm." Kody'nin göğsüne doğru ilerleyip kalbini dinliyor. "Bunca zamandır hayal ettiğimi sanıyordum."

Birçok kez bahsetti ve ben onu ektim. Resmen berbatım.

"Kody onu nasıl öldürdü?" Denver'ın kendi elim yerine bıçakladığı Kody'nin eline bakıyorum. "Arbaleti şimdi kurabilir mi?"

"Onu ben öldürdüm." Denver'ın yanında durur, hortumu kavrar ve okulda öğrenmediği bir acımasızlıkla kolundan koparır.

Onu bunun için
seviyorum. Denver
da öyle.

"Vahşi şey." Sırıtarak bir sandalyeye çöküyor ve bir parmağını kanayan damarına bastırıyor. "Onu nasıl öldürdün?"

"Şans." Kody'nin iğnesini dikkatle çıkarıyor ve Leo'yu kenara iterek Kody'nin uyluğundaki yarayı açıyor.

"Vahşi bir kurdu şansınla öldüremezsin, küçük kız." Denver gözlerini kısarak

Onu.

"Seni öldürdüğümde bunu hatırlayacağım." Sulama yaparken sessiz kelimeler

yarayı tuzlu suyla temizleyin.

Sessiz ama ölümcül. Söylediklerinde ciddi ve bunu hepimiz biliyoruz. "Dört gözle bekliyorum." Denver'ın gülümsemesi genişliyor.

Bu tehdit beni hem korku hem de umutla dolduruyor. Bu kadın lanet olası bir kurdu alt etti ve şimdi kötücül bir konsantrasyonla kardeşimi ameliyat ediyor, yüzü kana bulanmış ve elleri sabit, onu kaçıran ve tecavüz eden adam ona bakıyor, onunla alay ediyor.

Baş belası onu tanımlamaya yetmez bile. O
bir kraliçe.

Kraliçem.

Sonraki birkaç saat boyunca yırtığı temizler, diker ve bandajlar. Kody'nin vücudunun bir ucundan diğerine doku ve bağlar. Mola için durmak yok. Tereddüt yok. Tereddüt yok. Sanki uykusunda bedenleri birbirine dikeyiyor.

Organlarını, kan basıncını, CBC'yi ve kafamı aşan diğer tıbbi laf kalabalığını izleyecek ekipmana sahip olmadığını belirterek iyileşme konusunda söz vermiyor.

O son dikişi atarken, Leo ve ben Kody'nin ağır bacaklarını bir eşofmanın içine sokup parçalanmış etini örtmeye çalışıyoruz. Frankenstein'in canavarına benziyor.

Ama durumu
stabil.

O yaşıyor.

"Hipotermi yok." Termometreyi bir kenara koyup dudağını ısırıyor.
"Vücut sıcaklığı normal. Şimdilik."

Ateşi yaktıktan sonra mutfak fırına döndü. Hepimiz terledik.

"Onu taşıyalım mı?" Nemli boynumu siliyorum. "Onu daha rahat ettirmek için mi?"

"Organlarını izlemem gerekiyor." Parmaklarını masaya vurarak düşünüyor. "Böbrek fonksiyonları..." Kafasını kaldırdı. "Malzemeler arasında bir idrar sondası mı gördüm?"

"Bir tane var." Denver gözlerime bakıyor ve eliyle bir hareket yapıyor. "İçinde kiler."

O piç kurusuna parasını kendisinin almasını söylemek istiyorum.

Tıbbi bilgilerimizi biliyor.

envanteri herkesten daha iyi.

Doğum kontrol hapları hariç. Onlardan haberi yok.

Kateteri almak için aşağıya iniyorum ve döndüğümde Frankie'yi bir not defterinin üzerine eğilmiş bir şeyler yazarken buluyorum.

"İhtiyacınız olan şey bu mu?" Mühürlü paketi uzattım.

"Evet. Teşekkür ederim." Kağıdı bir kenara koyar ve yırtarak Denver'a uzatır. "Bu malzemelere mümkün olan en kısa sürede ihtiyacım var. Sen gitmelisin yarın."

Denver listeyi kabul eder, kısa bir süre göz gezdirdikten sonra Cep.

"Sabah gideceğim." Ayağa kalkıyor. "Eğer bana eşlik edersen bu gece."

Boğazımdaki hırıltıyı yutuyorum.

"Hayır." Leo aynı itidali göstermiyor, kendini Denver'la arasına sokuyor, gözleri alev alev, öldürücü bir keskinlikte. "Eğer bir an için ikinci-"

"Leo." Onun etrafından dolanıyor ve sessizce yalvararak gözlerimle buluşuyor,

Yardım edin.

Çoktan harekete geçtim, kollarımı masanın etrafına doladım. benim değişken kardeşimin etrafında.

Denver'a döner. "Kody tehlikeyi atlatmış değil. Onu yatağına taşıyacağız ve hayatta kalacağından emin olana kadar orada kalacağım. Benden daha fazlasını istemeyin."

"Bekliyor olacağım." Ona doğru bir adım atar ve yavaşça elini ona doğru kaldırır

yüz.

Leo benimle savaşıyor. Kafesimin içinde çırpınıyor ve öfkeleniyor.

Denver'ın dokunuşundan uzaklaşıp geriye doğru adım atana kadar kucaklayın.

Leo'nun kolları.

"Bu gece harikaydın." Denver elini indirip onu inceliyor. "Olacağını bildiğim her şeysin. Hazır olduğunda, sana istediğin her şeyi vereceğim."

"Sitka'ya geri dönmek dışında." Kollarını kavuşturuyor.

"Bunun dışında." Kody'ye dönüyor ve hayranlık dolu parmaklarını siyah saçlarında gezdiriyor. "Oğlumu kurtardığın için teşekkür ederim."

"Bunu senin için yapmadım."

"Daha da iyi." Göz kırparak koridordan yatak odasına doğru yürür.

Gözden kaybolduğu anda oda bir nefes alıyor. Leo kaburgalarına çürütecek kadar sert bir dirsek attı ve ben de onu bıraktım.

"Frankie." Onu yüzüne doğru döndürür. "Aşılamaz bir çizgi var. Onu çizdim ve vücudumdaki her nefesle onu tutacağım. Sana bir daha asla dokunamayacak."

Yorgunluk, yüzünün meleksi açılarında oluklar oluşturuyor.

Leo'nun göğsüne yasladığı bir yüz.

Beni yiyip bitiren duygularımı bastırmaya çalışarak onları birlikte izliyorum. Onun için şeytanla pazarlık yaptım, onun için kıcıma tekme yedim, onun için lanet olası kabuslarımı yeniden yaşadım ve o teselli için Leo'ya dönüyor. Ona nasıl baktığını görüyorum, gözlerinde açlık ve şefkat var. Ona nasıl baktığını görüyorum.

Kody'ye bakıyor, onun için ağladığı gözyaşlarının izleri kanlı yüzünde.

Kardeşlerimin gölgesinde ben yokum.

Benimle havlama komutları dışında konuşmadı bile. O geceden beri. Beni en zayıf halimde gördüğü geceden beri. Denver'ı sikerek beni koruduğunu mu sanıyor? Leo'yu sikerek mi?

Beni sevdiğini söyledi.

Ama beni onları sevdiği gibi sevmiyor. Beni asla benim onu sevdiğim gibi sevmeyecek.

Tıpkı Gretchen gibi.

Leo ve Wolf Kody'yi üst kattaki yatağına indirirken ben yoldan çekiliyorum. Şimdi durumu stabil olduğu için, son birkaç saatin stresinin üzerime çöktüğünü hissediyorum. Gözlerim yanıyor. Başım zonkluyor. Eklemlerimden enerji sızıyor ve uzuvlarım hareket edemeyecek kadar ağırlaşıyor.

Ama daha bitirmedim.

Elimdeki idrar sondasına bakarak iç geçiriyorum. Bu olmalı eğlenceli olacak.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Wolf yüzünü buruşturur. "Çünkü Leo Dick. Senin için tutacak."

"Buradan aldım." Yatağın kenarına tüneyerek Kody'nin eşofmanının kemerine uzandım.

Sıradan bir kateter daha. Bunu sayısız kez yaptım.

Bir penis gördüysen, hepsini görmüşsündür.

Ama Kody'ninkini hissettim. Saldırıya uğramadan dakikalar önce bana karşı şişmiş, sert ve canavarca olduğunu hissettim.

Bu cinsel bir şey değil. Sen bir hemşiresin, bir adamın hayatını kurtarıyorsun.

Pantolonunun önünden aşağı doğru iniyorum, kalça kemiklerinden kasıklarına uzanan ve kaya gibi sert karın kaslarını çerçeveleyen derin, seksi olukları ortaya çıkarıyorum. Kısa siyah saçlarının izi çok yumuşak ve davetkâr görünüyor, dokunmam için bana meydan okuyor.

Tanrım, ona bakmadan bunu yapamam.

Hiçbir sıcak kanlı kadın yapamaz.

Malzemeyi aşağı doğru kaydırırken, sikinin kökü görüldüğünde duruyorum. Sarkıktı ama hâlâ kalındı.

Ve kalınlaşıyor. Bu da ne?

Güçlü bir el bileğimi sararak nefesimi kesiyor.

"Hayır." Derin, çakıllı ses bakışlarımı Kody'nin dikilmiş yüz.

Kömür karası gözler geri bakıyor.

"Kateter yok." Çatlamış dudaklarını yalıyor.

"Uyanmışsın." Kemerini açıp yerine oturtuyorum. "Kendi başıma işeyebilirim."

"Nasıl hissediyorsun?" Nemli alnına, boğazında gümbürdeyen nabzına dokunuyorum ve rahatlayarak sarkıyorum.

"Yaşıyor." Gözlerimi arıyor. "Senin sayende."

"Hayatımı kurtardın."

"Sen benimkini kurtardın. Ben nasıl...?" Kaşlarını çatarak yatak odasının etrafına bakar. "Sen...?"

"Yardım aldım." Arkamda duran Leo ve Wolf'a gülümsüyorum, gülümseyerek

Geri.

"Leo'nun aletini tutmasını izlemek için buradayım." Wolf omuz silkiyor.

"İdrar çıkışınızı izlemem gerekiyor." Kateteri bir kenara koydum.

"Do

Baskı mı hissediyorsun yoksa-?"

"İşeyebilirim." Kody oturmaya başlar ve neredeyse yataktan düşer.

"Oha!" Leo onu yakaladı ve ayağa kaldırdı. "Sakin ol, dostum."

"Bana yardım edin ya da yolumdan çekilin," diye homurdanıyor Kody.

Leo ve Wolf inatçı hayvanı banyoya götürürken, bu hiç de zarif olmayan bir çabaydı. Ben de onları takip ediyorum, sahne korkusu yaşayacak ve gidemeyecek diye endişeleniyorum. Ama saniyeler içinde tuvalet suyuna çarpan idrarın sesi kulaklarıma ulaşıyor ve kapı pervazına doğru yığılıyorum.

"Mutlu musunuz, doktor?" Kody sifonu çeker ve sallana sallana

Kibir.

"Hemşire. Ve evet. Çok mutluyum. Beni korkuttun."

"Yok artık." Aynada şişmiş, dikişli yüzüne bakıyor. "İyileşecek." Ona uzanıp hâlâ muhteşem olduğunu söylemek istiyorum. Ama o havasında değil.

"Umurumda değil." Yansımasına dik dik bakar ve yansıması

İfade dikişleri çeker.

"Hadi gidelim, huysuz herif." Leo onu dürtüyor.

"Benimle tatlı tatlı konuşmayı kes." Kody bir kolunu sallır ve sallanır.

Bu efor ona pahalıya patlıyor. Onu yatağa geri götürdüklerinde bilinci yerinde değildi.

"Uyu." Başımı eğiyorum, parmağımı alnındaki kırıksıklıklar boyunca gezdiriyorum.

"Sana kaçmanı söylemiştim." Yanağıma bulaşan kanı temizlemek için bandajlı elini kaldırıyor.

"Seni asla terk etmeyeceğim."

Bu sözün ağırlığı baloncuğumuzun içine çökerek bizi birbirimize yaklaştırıyor.

"Kurt mu?" diye mırıldanıyor.

"Öldü." Dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Sonra sana her şeyi anlatacağım..." Arkama yaslanıyorum.

Çoktan çıktı.

Arkamdan alçak, gürleyen bir hırıltı geliyor.

Leo'nun beni izlediğini görmek için dönüyorum, kollarını kavuşturmuş ve ifadesi taş gibi.

O bakıştaki mutlak sahiplenme duygusu göğsüme yumruk yemiş gibi hissediyorum. Nefesimi kesiyor.

O bakışla geri adım atmayı reddediyorum. "Kes şunu."

"Ben bir şey yapmıyorum."

"İşte." Wolf aramıza girip nemli bir havlu salladı. "Şimdi seninle ilgilenme zamanı."

Saçlarımda ve gözlerimin etrafında kurumuş kan kırıntılarıyla korkunç görünüyor olmalıyım.

"Teşekkür ederim." Dikkatimi dağıttığı için minnettarım, Wolf'u diğer yatağa kadar takip ediyorum ve gecenin dehşetini silmesine izin veriyorum.

"Banyoya ihtiyacın var." Leo çenesini ayarlar.

"Kody'nin yanından ayrılmayacağım. Kan naklinin işe yaradığından ve enfeksiyonun yayılmadığından emin olana kadar olmaz. Önümüzdeki kırk sekiz saat kritik."

Kısa bir süre başını sallıyor ve Wolf saçımı temizlemeyi bitirene kadar kapının yanında kara kara düşünüyor. Sonra Leo beni yataktan çekip dolaba götürüyor.

"Ne yapıyorsun?" Dengemi kaybederek ona doğru eğildim. Hızlı bir şekilde boşalıyor.

"Gözlerini zar zor açık tutabiliyorsun. Bana tutun." Kıyafetlerimi çabucak çıkarıyor, sormadan beni soyuyor.

Sallanıyorum, itiraz edecek enerjim yok. Bu yüzden dediğini yapıyorum ve temiz, yumuşak şeyler giyene kadar ayaklarımı ve kollarımı kaldırmasına izin veriyorum.

Sonra beni kaldırıyor, Kody'nin yatağına taşıyor ve yanına sürünerek beni ikisinin arasına yerleştiriyor.

Dudaklarımdan bir iç çekiş geçiyor. Güvenli. Sıcak.

Cennet. Ama... "Kurt?" Başımı kaldırıyorum.

"Bu tarafa." Diğer yatağa uzanıyor. "Ağızdan nefes alanların arasında ezildiğinde bana katıl."

Sıcak kasların devasa duvarları arasında ezilmek mi? Benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını feda edebilecek adamların arasında ezilmek mi? Evet, ezilmek o kadar da kötü bir yer olmayabilir. Daha çok hoşuma gidiyor.

Biraz fazla sevdim.

OceanofPDF.com

Burnum dumanlı votka ve çilek kokusuna gömülmüş halde uyanıyorum. Daha da yakınlaşarak, o doğal kolonyanın sıcaklığını ciğerlerimin derinliklerine çekiyorum.

Yanağımın altındaki yastık çeliğin üzerindeki saten gibi hissettiriyor. Sert ve sıcak ama garip bir şekilde rahatlatıcı. Orada oyalanıyorum, huzur ve güven dolu bir hinterlanda geri dönüyorum.

Ta ki yastığım derin, gürültülü bir sesle titreşene kadar.

Gözlerimi açıyorum ve yüzümü çok yontulmuş, çok çıplak erkeksi bir göğüsten sıyrıyorum. Ve çok uyanık bir adamın karanlık, kapüşonlu bakışlarına takılıyorum.

"Kody." Gözlerimi kırpıştırıp görüşümün ışıksız odaya uyum sağlamasına izin veriyorum. "Merhaba." Boğuk baritonu içimde yuvarlanıyor.

"Saat kaç?" "Sabah."

"Gerçekten mi? Bayıldığımı hatırlamıyorum." "Hiç kıpırdamadın. Tek bir kâbus bile görmedin."

"Hayır mı?" Parmaklarımı göğüs kaslarının kıvrımında gezdirerek oradaki yırtıkları inceliyorum. "Bir direwolfla dövüştüğünü çok net hatırlıyorum."

"Direwolves gerçek değil."

"O kâbusun soluduğum hava kadar gerçek olması dışında." Arkama baktığımda yatağı boş buldum. Wolf'un yattığı yatak da öyle.

"Kardeşlerin nerede?"

"Dışarı çıktılar. Kurdu nasıl öldürdün?"

"Bıçağınla. Elli kere saplamış olmalıyım."

"Özür dilerim." Kaşlarını çatıyor. "Sana asla izin vermemeliydim-"

"Dikkatli ol." Çatık kaşlı yanaklarındaki pençe izlerine dokunuyorum. "Dikişlerin."

"Yaşayacağım."

"Planımız bu. Elimden geleni yaptım ama biraz ağırdan alalım. Bir süre daha kahramanca maceralar yok, tamam mı?"

"Her şey için teşekkür ederim."

"En azından bunu yapabilirim. Nasıl hissediyorsun?" "Ağrım var." Yer değiştiriyor, homurdanıyor. "Her yerim ağrıyor." "Uyudun mu?"

"Kapalı ve açık." Bacağımı kalçasının üzerine çekerek vücudumun ön kısmını kendi tarafına hizalıyor. "Seni burada seviyorum."

"Ben de." Avucum karnının nemli derisinde duruyor. Gövdesi, omzu ve boynu boyunca kaydırıyorum. Hepsi nemli. Ve ateşli. "Yanıyorsun."

Işığı ararken alarm beni oturur pozisyona getiriyor. "Shhhh." Beni kendi tarafına doğru yönlendiriyor. "Ben doğal olarak ateşliyim-kanlı."

"Hayır, bu-"

"Normal. Vücut ısım yükseliyor. Özellikle de ateşli küçük bir kızıl saçlı bütün gece bana baskı yaptığında."

Bir ara battaniyeleri tekmeledi ve eşofmanlarının üzerine oturdu. Konik kalçalarının üzerinde alçakta, bana herhangi bir erkeğin sahip olmaya hakkı olandan daha fazla kasın tam görüntüsünü veriyor. Tüm bu kas yığınıyla, oldukça yalıtılmış.

Kesinlikle ateşli.

Karanlıkta bana bakan gece yarısı karası gözlere bakıyorum.

Evet. Beni onu keserken yakaladı. Üzgün bile değilim.

Ama endişeliyim.

"Ateşinize bakabilir miyim?" Yataktan kalktım ve başucu lambasını bulmaya çalıştım. "Bu beni daha iyi hissettirecek."

Odayı ışıkla doldururken arkamdan bir iç çekiş yükseliyor.

Sabırla onu kurcalamama, dürtmeme ve üzerine titrememe izin veriyor, o asık suratlı gözleri her zaman tetikte, her hareketimi izliyor.

Ateş ölçümü yaptıktan sonra "Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Biraz yüksek ama evet, sorun değil." Bakışlarım, yaralarının en kötüsünün saklı olduğu kalçasına iniyor. "Yaran sıcak hissediyor musun? Ağrın artıyor mu?"

Başını sallıyor.

"Sızıntı ve şişlik olup olmadığını kontrol etmem gerekiyor."

Yanıdaki yatağa tünediğimde mesanemde inanılmaz bir basınç hissediyorum. "Eğer on gün sonra kapanmaya başlamazsa..." Elimi karnımın alt kısmına bastırıyorum, başım dönüyor ve tuvalete gitmem gerekiyor. "Sepsise dönüşebilir ve uygun ilaçlarım yok-"

"Frankie." Kolumu kavradı ve sıktı. "En son ne zaman yemek yedin?"

"Ben..."

Hatırlamıyorum. Dün müydü? O ve Leo dün gece döndüler. Votka içtim. Her gün içerim. *Unutmak için*. Ama yemek yemeyi unuttum mu? Bir gün önce yedim mi? Ya da ondan önceki gün?

"En son ne zaman yemek yedin?" diye sordum.

"Anladığım kadarıyla iştahın yok." Kara kaşları kızgın kara kaşlara dönüşüyor. "Yaşadıkların için kendimi suçluyorum."

"Hayır, öyle değil-"

"Konuşuyorum." Gözleri parlıyor. "Vücuduna yaptığın bu saçmalık, sağlığını hiçe sayman, kendini *aç bırakman*... artık bitti. Sağlıklı bir kiloya dönene kadar her öğün sana ne yediriyorsak onu yiyeceksin."

"Ya yiyeceğimiz biterse?"

"Bırakın onu ben düşüneyim."

"Her şeye cevabın bu mu?"

"Evet." Eli kolumdan bileğime doğru kayıyor ve başparmağı oradaki keskin kemiği boş boş okşuyor. "Leo şimdi kahvaltı hazırlıyor. Her bir lokmayı yiyeceksin."

"Sen bir mağara adamısın."

Hırıltılı bir ses çıkararak ne demek istediğini kanıtlıyor.

İnatçı bir sessizlik içinde birbirimize bakıyoruz. Gözleri güçlü, kara anılar ve tehlikeli vaatlerle dolup taşıyor. Uyuyor, iyileşiyor olmalı, değerli enerjisini bu her neyse ona harcamamalı.

"Tuvaleti kullanman gerekiyor mu?" İncelemesinin altında kıpırdanıyorum. "Hayır, ama senin var." Güçlü parmakları bileğimi sıkıca kavıyor.

"Bir eskort bekleyeceksin."

"Evet. Hatırlıyorum. Hiçbir yere yalnız gitmeyeceğim. Ne zaman ve ne dersen onu yiyeceğim. İşbirliği yapacağım, ama sen de benim için aynısını yapacaksın."

"Anlamı?" Dikişlerden oluşan siyah bir kaşını kaldırıyor.

"Ben hafif aktiviteyi onaylayana kadar yatakta kalacaksın. İki ay boyunca yorucu egzersiz yok."

"Siktir et."

Kaş kaldırma sırası bende.

"Pekâlâ." Nefes nefese kaldı. "Bu kadar mı?"

"Hayati değerlerinizi kontrol etmeme, organlarınızı izlememe, yaralarınızı temizlememe, gerektiğinde ağrı kesici vermeme ve genel olarak sağlığınıza ilgilenmeme izin vereceksiniz."

Ben tatmin olana kadar."

"Tanrım." Dudakları yüzünü buruşturarak geri çekildi. "Zor bir pazarlık yapıyorsun."

"Anlaştık mı?"

"Tamam." Yatağa doğru gevşiyor ve gözlerinin yarıya inmesine izin veriyor. "Tamamen seninim."

Dayanılmaz dudaklardan dayanılmaz sözler fısıldandı.

Daha önce hiç sahiplenici hissetmemiştim. Bunu hep bir erkeğin zayıflığı olarak görmüşümdür. Birinin tüm varlığına bu şekilde sahip olma zorunluluğunu hiç hissetmedim. Bir erkeğin bana ait olduğunu ve başka kimseye ait olmadığını söylemesine hiç ihtiyaç duymadım.

Monty bile kariyerine, hobilerine ve belli ki diğer sevgililerine adanmış parçalarını kendinden uzak tuttu.

Ama bu adamlarla? Bu üç güzel, işkence görmüş ruhla mı? İçimdeki her şey onları sahiplenmek, korumak ve benim yapmak için çılglık atıyor. Onlar bana ait ve onları elimde tutmak için ölümüne savaşıcağım.

Tabii ki, hayati belirtilerini kontrol ederken ve yaralarını incelerken bu çılgınca düşünceleri kendime saklıyorum. Kalçasındakine ulaştığımda durakladım.

Bandajın altına bakmak için eşofmanını çıkarmak gerekiyor. Başka biri olsaydı, sıcak bir gülümseme ve klinik bir ses tonuyla bu garipliğin üstesinden gelirdim. O da bir hastanede, önlük giymiş ve diğer sağlık personeliyle çevrili olurdu.

Kendi alanımın çok dışındayım.

Yukarı baktığımda, gözlerini benimkilerin üzerinde buluyorum. Her zaman izliyor. Yoğun bakışlarıyla beni çıplak bırakıyor.

"Eğer soyunmamı istiyorsan," diyor yumuşak bir sesle, "tek yapman gereken sor."

"Seni rahatsız etmek istemem."

"Sanırım bunu aştık. Dün gece aletimi görmedin mi?"

"Bakmadım." Yanaklarım kızardı.

"Sik beni. Şu allığa bakar mısın?" Onun köşesi ağzı yukarı kıvrılıyor. "Ve düşünsene, ben bakireyim."

Ben bir yanıt oluşturmamadan, sargılı ellerini eşofmanının içine sokup bacaklarından aşağı itiyor.

Devasa siki serbest kalıyor -yani, lanet olsun, kocaman- ve kapı arkamdan açılıyor.

"Böyle bir parti olduğunu bilseydim," diyor Wolf içeri girerken, "en

iyi takım elbisemi giyerdim." Yanımda duraklıyor ve eğilip dudaklarımı törpülüyor.

"Doğum günü takımım."

"Tabii ki."

Arkasına yaslanıyor. "Yüzün kızarıyor mu?"

"Kızarıyor." Kody bir kolunu başının arkasında kavuşturmuş, çıplaklığından hiç utanmıyor.

"Sizler benim ölümüm olacaksınız." Battaniyeyi Kody'nin kasıklarının üzerine seriyorum ve dikkatimi kalçasına veriyorum.

Bandajın altında sağlıklı bir yara buldum. Dikiş desenim mükemmel değil. Cehennem gibi bir yara izi bırakacak, ama ateşli ya da iltihaplı değil.

Bu hafta içinde değişebilir ama şu anda memnunum.

"Her şey yolunda." Eşofmanını onun yardımıyla yerine koydum ve Geri.

"Tuvalete git." Kody Wolf'a bakar. "Anladım." Bir eli belimde, beni Görüş.

dışarı ve aşağı yönlendiriyor.

"

Salon.

Tuvalette durakladım. "Ben buradayken bekleyebilirsin."

"Hiç şansın yok, *mon petit chou chou*." Beni içeri kadar takip etti, kapıyı kapattı ve kollarını kavuşturarak kapıya yaslandı.

Mesnemdeki basınç alçakgönüllülüğü umursamıyor. O gece Wolf'la yaşadığımız dehşetten sonra hiç kalmadı.

Harika bir rahatlamayla oturup işimi yaparken, işeme sesimi bastırmak için konuşmaya başlıyorum. "Sana bir özür borçluyum."

Başını sallıyor, bakışları yerde.

"Denver'la pazarlık yaptıktan sonra sana bakamadım." Tuvalette kendime doğru kıvrıldım. "Hayal kırıklığıyla yüzleşemedim, vereceğini bildiğim argümanları dinleyemedim. Ama bundan da öte, kararlarım için kendini suçlamayı istemedim. Benden nefret etmeni tercih ederim. eylemlerime müdahale ediyor. Doğru ya da yanlış, pişman değilim. Yeterince katlandın. Ben-"

"Tam orada dur." Bir elini saçlarında gezdiriyor ve doğruluyor. "Sadece... dur."

Başımı sallayarak bitiriyorum, sifonu çekiyorum ve sessizce ellerimi yıkıyorum. Sonra dişlerimi fırçalıyorum ve onun devam etmesini bekliyorum.

Arkamdan yaklaşıp çenesini omzuma dayıyor ve aynada gözlerimle buluşuyor. "Senden asla nefret edemem." Boynumu öpüyor.

"Sen

beni asla hayal kırıklığına uğratmayacak." Kollarını ortama doluyor ve yanağını yanağıma değdiriyor. "Sadece beni bir daha dışlama. Sana ihtiyacım var."

"Benim de sana ihtiyacım var."

Bu dürüst sözlerle, bu karmaşık adamı biraz olsun anlıyorum
Daha fazla.

Parçalarımızın farklı şekillerde beslenmeye ihtiyacı var ve Wolf ve benim için, biz ilgiye ihtiyaç duyar. Sadece bir anne tarafından verilebilecek türden sonsuz bir ilgi. Ya da özenli bir sevgilinin. Sağlıklı olsun ya da olmasın, bu ruhumuzu besler.

Kırmızı bayrağımın insanları sevmek olduğunu söylerken yalan söylemiyordum. Ben yalnız kalamam ve görünüşe göre Wolf da kalamaz.

"Anladım." Kucağında dönerek, yılların istismarı ve ihmali yüzünden derinlikleri paramparça olmuş kutup mavisini gözlerine bakıyorum. "Özür dilerim. Seni bir daha dışlamayacağım."

"Söz mü?" Alnımızı birbirine yaklaştırıp, iç çekerek
Dudaklar.

"Söz veriyorum."

Ağzımdaki nefesi bir iksir, sarhoş edici bir tat.
yakınlık ve yalnızlık için bir çare. Ama ben bir öpücükten fazlasını istiyorum. Agresif, yaralayıcı, vahşi seks istiyorum ve bunu tek bir erkekten daha fazla istiyorum.

Ben bütün

değilim.

Ben

düzeltilbilir

değilim.

Wolf bundan daha iyisini hak ediyor.

"Ne düşünüyorsun?" Başını eğip gözlerimin içine bakıyor. "Tek eşli olamam." Onun çarpıcı, mürekkepsiz yüzünü Ellerini. "Bir daha o şekilde sevemem. Burası beni değiştirdi. Bebek, Monty'nin ihaneti, hepsi benden parçalar aldı ve geriye tanımadığım bir kadın kaldı. Sen çok daha fazlasını hak ediyorsun."

"Neyi hak ettiğime benim karar vermeme ne dersin?" "Üçünüzü birbirinden ayırmayacağım."

"Bizi çekici buluyor

musun?" "Evet."

"Üçümüzle de seks yapmak mı istiyorsun?"

"Ben...uh..." Başıımı sallayarak tekrar deniyorum. "Dinle, belli başlı Çocukluğumdan beri içime işlemiş değerler." Delici bakışlarından kaçınarak gözlerimi kaçırıyorum. "Bu değerler düşüncelerimi ürpertiyor."

"Yani bu bir evet demek." Yavaşça nefes alıyor. "Eminim şeytanla pazarlık yaptığıında o değerler ürpermiştir."

"Bu farklı. Benim yaptığım hayatta kalmaktı."

"Peki bu değil mi?" Parmağını çenemin altından geçirip yüzümü kaldırıyor. "Hoss'ta her saniye hayatta kalmakla ilgilidir. Elimizden geldiğince zevk anlarını çalarız. Seni o ağız soluyanlarla paylaşmak istiyor muyum? Tabii ki hayır. Ama paylaşacağım. Beni dışarıda bırakmadığın sürece bana ne verirsene alacağım."

"Sen..." Başımı sallıyorum, onu içime çekiyorum. "Sen nadir ve özel bir türsün Wolfson. Buradan ayrıldığımızda, çok bencil ve güvensiz bir yanım seni dünyayla paylaşmaktan korkacak, çünkü seni kapıp götüreceğini bilecek."

"Kimse beni senden alamaz."

Keşke.

O çok naif, güzel ve duygusal. Onu bağlamak için hiç umudum yok. Bağlayacağımdan değil.

Ama şimdi elimde.

Dudakları dudaklarımı kapladığında, içimde hafif sıcaklık dalgaları kırılıyor, kalbimin dağılmış parçalarının etrafındaki sevgi dallarını kıvırıyor. Beni böyle bir arada tutabilir, sadece bir öpücükle, kucaklamasının güçlü kollarında.

Ama içimdeki açgözlü yaratık daha fazlasını istiyor.

Tatlı, genç, bakir Wolf kanımı kaynatmıyor. Ciğerlerimin solumasına, beynimin erimesine ya da külotumun alev almasına neden olmuyor.

Bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Gömeyim mi? Üzerine mi gideyim? Büyük resme bakınca arzularım ve tahriklerim önemsiz kalıyor. Yine de şimdiden kendimi geri çektiğimi hissedebiliyorum.

"Neyin var?" Dudaklarımın kenarını öpüyor.

Onu dışarıda bırakma.

Kelimeleri şekillendirmeye çalışırken, banyonun kapısı duvara çarparak açılıyor ve öfkeli bir dinsiz içeri dalıyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Leo kükrer.

"Ateşten bir kütük al, ateşli kafa." Wolf elimi kavradı ve bizi geri çekti. "Sadece bir öpücüktü. "Bak. O güvende ve sağlıklı."

"Leo, eğer ona vurursan..." Wolf'un gergin bedenine sarılıyorum. "Onu daha iyi öpeceğim. *Bütün* öpücükleri."

"Vur bana." Kurt sırtıyor. "Lütfen."

Leo orada durmuş, cinayet ve şaşkınlık arasında gidip gelmektedir.

"Aynı taraftayız." Yanından geçip bıyıklı yanağını okşuyorum. "Bu öfkeni ihtiyacımız olduğunda kullanmak için sakla."

Beni Kody'nin yatak odasına kadar takip ediyorlar ve orada kahve, ızgara et ve patates kokuları arasında kalıyorum.

"Kahvaltı hazırlamışsın." Leo'ya sırtarak bakıyorum, köşeyi dönüp odaya giriyorum ve duruyorum.

Denver pencerenin yanında durmuş, ellerini arkasında kenetlemiş, Kody'ye bakıyor.

"Ondan uzak dur." Kendimi şeytanla hastamın arasına sokarak ileri atılıyorum. "Ciddiyim. Çık dışarı."

Kody'ye bakıyorum, baygın görünüyor. Vücudu kendini onarmak için yorulmadan çalıştığı için bu beklenen bir şey. Ama Denver ona dokundu mu?

savunmasız durumda mı? O...?

"Ona ilaç verdin mi?" Denver'a soruyorum ve Leo'ya dönüyorum. "Yemeği getirdiğinde uyuyor muydu?"

"Evet, zaten dışarıdaydı." Leo odayı adımlıyor. "Denver daha yeni geldi."

Denver'a geri döndüm. "Eğer ona zarar verirsen-"

"Nasıl devam edeceğinize çok dikkat ederdim." Başını eğiyor. "İlaça, yiyeceğe ve barınağa ihtiyacınız var. Bunları kimin sağladığını hatırlarsanız iyi edersiniz."

"Onunla konuşma." Leo kolumu tuttu ve beni çekmeye çalıştı.

Uzakt

a. Kımıldamıyorum. "Hala sana verdiğim listeyi bekliyorum." "Hala yatağında teslim olmanı bekliyorum."

Geriliyorum, Leo'nun yumruklarını kaldırması için hazırlanıyorum. Ama hareket etmiyor. Ona baktığımda ellerini esnetiyor, boynunu kırıyor, ve Denver'ı gözleriyle öldürüyor - bunların hepsi onun için dikkate değer bir kısıtlama gösterisi.

Beni bakarken yakalıyor ve gözlerini kısarak, "*Bana sinirlerime hakim olmamı söylemiştin*" der gibi bakıyor.

Doğru yönde atılmış bir adım.

O bu konuda akıllı olabiliyorsa, ben de olabilirim.

Düşmanlarını yakınında tut, tamam mı?

"Biz de kahvaltı etmek üzereydik." İfademı boşaltıyorum ve masanın üzerindeki yemek tepsisini göstererek. "Yemeğimizi uyuşturmaktan ve bize beş dakika boyunca kötü bir tecavüzcü olduğunu hatırlatmaktan kaçınabilirsen, bize katılabilirsin."

Hava sertleşir. Kimse nefes alamaz.

Sonra Denver gülümser.

"Bu hoşuma giderdi." Yiyeceklere doğru yürür ve bir fincan kahve doldurur.

Sikeyim.

OceanofPDF.com

Henüz onu sikmiyorlar.

Bunu bekar gözlerinde, onu bariz bir çaresizlikle izlemelerinde görüyorum. Onu istiyorlar. Onu daha önce hiçbir şeyi istemedikleri kadar istiyorlar.

Onları kim suçlayabilir ki? O küçük, seksi bir kış parçası. Ona nasıl karşı koyuyorlar?

Onları reddetti mi? Hayır, bu doğru olamaz. Kız sikişmeye bayılıyor. Onu buraya getirmemin nedenlerinden biri de bu. Onu kamerada izledikten ve Monty Novak için o kadar güzel götten aldıktan sonra, o bacakları bizim için açacağını biliyordum. Evlilik bağlarını kopardıktan sonra.

Oğullarımı önemsemişine şüphe yok. Kesinlikle onları koruyor.

Belki de benimle yaptığı pazarlık kafasını karıştırmıştır. Sikime bir eldiven gibi uyuyor, küçük vücudu benim için zarif bir şekilde tasarlanmış zevk. Ben varken neden seks için oğullarıma dönsün ki? Bunun onun bilinçaltını nasıl karıştırdığını görebiliyorum.

Sadece sabırlı olmalı ve bu arada onun tadını çıkarmalıyım. Ve onun tadını çıkaracağım. Kendine gelecektir. Gelmezse açlıktan ölecekler, çünkü onun tatlı deliklerini tekrar sikimin etrafında hissedene kadar o uçağı hiçbir yere götürmeyeceğim.

Masanın yanındaki sandalyeye çöktüğümde çocuklarımın odada sert adımlarla ilerleyişini, tabaklarını dolduruşlarını ve sessizce yemek yiyişlerini izliyorum.

Frankie, Kody'nin uyuyan halinin yanına oturduğunda Leo ona ikinci bir tabak getirir. Kabul etmeden önce gözlerini dikip bakar.

Güzel. Onunla ilgileniyor.

İzlemesi büyüleyici. Beklenmedik.

Vahşi doğada yetişen oğullarım çoğu zaman kaba, ilkel canavarlar gibi davranırlar. Ama benim vesayetim altında benzersiz bir eğitim aldılar, modern toplumdaki herhangi bir okuldan çok daha iyi bir eğitim.

Ne de olsa, bir insan ancak öğretmeni kadar akıllıdır. Şanslılar ki benim IQ'm çok yüksek.

"Bana Kody hakkında bilgi ver." Kahvemi yudumluyorum.

"Hayır." Frankie yemeğini yutuyor ve tabağı kucağına indiriyor. Gözlerine bakması bir iki nefesini alıyor. "Sana bir bok vermiyorum."

"Dün gece de söylediğim gibi, anlaşma iptal." Leo onun yanına eğilir, tabağını alır ve sessiz bir komutla ona doğru tutar.

Bir kez daha ters ters bakıyor ama kabul ediyor ve bir lokma daha yutuyor. "Artık ona erişimin yok." Bana döndü. "Ya da geri kalanına

Bize. O yüzden kışınızı kaldırıp uçağa binin ve kışı atlatmak için ihtiyacımız olan şeyleri toplayın."

"En son biri bana ultimatom verdiğinde ne olduğunu hatırlatmama gerek yok."

İçindeki acı dolu dünyayla savaşıyor hırıltısını bastırıyor.

O kargaşayı oraya benim koymamdan nefret ediyorum. Annesini diri diri gömmemi izlemesinden nefret ediyorum ama bunu asla unutmamı diye yaptım.

Bana karşı gelmenin sonuçlarını asla unutmayacak.

"Benimle dövüş evlat. Ben de karşılık veririm."

"Hey." Yüzüne uzanıyor, elini tehlikeli bir şekilde gıcırdayan köpek dişlerine yaklaştırıyor ve onu kendine doğru çeviriyor. "Bu şekilde değil. Kaydet o."

Çenesi onun dokunuşuyla gıcırdayıyor ve duruşundaki gerginlik sihir gibi yavaşça çözülüyor.

İnanılmaz.

"Yani hepimiz öleceğiz." Wolf elinde bir tabak etle boş yatağa çökmüş, ağzı dolu bir şekilde konuşuyor. "Bunu anladığımıza göre asıl soru şu: Mezar taşlarımıza ne yazacağız?"

"Benimki şöyle demeli..." Frankie ona sırtıyor. "*Cebimde son kaleminiz var.*"

"Ve son sigaram." O da sırtıyor.

"Hayır, o alışkanlığı bıraktım." Yüz ifadesi değişiyor. "Sanırım burada ölürsem mezar taşımda '*Sonunda kaçtı*' yazmasını istiyorum." Keskin gözlerini bana dikti. "Ama bir mezar taşım olmayacak, değil mi? Beni diğer çalıntı ruhlarla birlikte ateş çukuruna atacaksınız. Peki çukura bir plaket asmaya ne dersin? "*Kalabalık olabilir ama herkes özgürdür.*" gibi bir şey.

Bu oyunu sevmemeye başlıyorum.

"Bu yolda devam edersen," diyorum, "üzerinde '*Canlı canlı gömüldü*' yazan bir taş bulabilirsen şanslısın."

En büyük oğlumdan ölümcül bir hırıltı.

Onu görmezden gelerek, kedi hınzırlığıyla gülümsüyor. "Sadece üzerinde '*Şeytanla anlaşma yaptım*' yazıyorsa. Peki seninki ne yazacak?" Çenesine vuruyor. "*Hayattayken kimse beni sevmeydi. Ya da basit bir şeye ne dersin? Tacizci Denver.*"

Öngörüsüz olmasa da zekice. Beni tanımıyor. Beni anlamıyor. Bunu düzeltmesi için ona ne kadar fırsat verirsem vereyim, onu ne kadar aydınlatır ve öğretirsem öğreteyim, anlama kapasitesine sahip değil.

İşte bu yüzden etrafımda benden daha zeki insanlar olmasını tercih ediyorum. Eğer odadaki en zeki kişi sizseniz, yanlış odadasınız demektir.

Bu yüzden oğullarımı eğitmek için bu kadar çok zaman ve çaba harcıyorum.

Çünkü en çok vakit geçirdiğiniz üç kişinin ortalamasısınız.

Ve bu yüzden geveze küçük bir kızla rahatsız edici konuşmalara tahammül ediyorum. Çünkü konfor alanınızda büyüyemezsiniz.

Hayal kırıklığı yaratan kısım ise çocuklarımın buna söyleyecek hiçbir şeyinin olmaması. Onları büyüttüm, geçimlerini sağladım ve hayatta kalmaları için gereken becerileri öğrettim ama beni savunmak için tek kelime bile etmiyorlar.

"Öldüğünde, testislerimi mezar taşına koyacağım." Leo dişleriyle bir lokma et koparıyor ve bana bakıyor. "Ona hak ettiği çay poşetini vereceğim, doğrudan gravürün üzerinde şöyle yazacak, *İşte 'Denver Strakh'ı, şimdiye kadar doldurduğu tek istekli boşlukta yatıyor.*"

Göğsümde bir sızı hissediyorum. Ama bunun için onu suçlamıyorum. Sahip olduklarının ne kadar iyi olduğunu bilmiyor. Belki de onu çok fazla korudum. Yani suçlayacak birine ihtiyacı varsa, beni suçlayabilir.

Kahvemi bitirdim ve bir kenara koydum. "Uçağı kışa hazırlamam gerekiyor. Fazla zamanımız yok. Eğer son erzak teslimatını yapamazsam, hepinizin mezar taşına ihtiyacı olacak. Onlara şimdi başlamak isterseniz, üzerlerine '*Hâlâ açız*' yazmanızı öneririm. Eğer bu cazip gelmezse, gelin beni bulun."

Son kısmı Frankie'ye yöneltip ayağa kalkıyorum ve kapıya doğru yürüyorum. "Hayatında bir kez olsun mantıklı ol." Peşimden koşuyor, tabakları

ve kolumu tutma cüretini gösterdi. "Oğullarını seviyorsun. Bunu iyi düşün. Onların ilaca ve yiyeceğe ihtiyacı var. Hayatları senin ellerinde."

"Hayır, seni saf çocuk." Parmaklarını sıyrıyorum. "Onların hayatları *senin* eller."

Mesaj gönderildi ve alındı.

Kocaman, sulu yeşil gözlerine sırtımı dönüyorum ve kaderimize karar vermesi için onu yalnız bırakıyorum.

OceanofPDF.com

Lanet yataktan kalkamıyorum. Kıpırdarsam, o hayat israfının peşine düşer ve aşağılık vücudundaki her kemiği ezerim.

Yumruklarımın sıkılmasıyla eklemlerim çatladı. Azı dişlerim mineyi kesiyor. Ve kulaklarımdaki gümbürtü, gümbürtü, gümbürtü...

Bir şeyleri kırmam, yok etmem ve bu öfkeyi sistemimden temizlemem gerekiyor.

O öfkeyi ihtiyacımız olduğunda kullanmak için sakla.

"Neden hiç kilit yok?" Frankie, Denver'ın arkasından çarptığı kapıya bakıyor, omuzları kamburlaşmış ve sesi titriyor. "Bir güvenlik çubuğuna, çelik bir çubuğa, bu kapıyı destekleyecek bir şeye ihtiyacımız var. Buraya destek takarsak..." Çerçeveyi parmağıyla çiziyor ve bir süre sonra duraklıyor. yıllar önce doldurduğum vida deliklerini bulur. "Dur bakalım. Eskiden bir şey vardı..."

Dönüyor ve odayı okuyor.

Wolf yemeğini dürtüklüyor. Ben nefesime odaklanıyorum. İkimiz de cevap vermiyoruz.

"Eskiden bu kapının üzerinde bir parmaklık vardı," diye homurdanıyor. "Denver mı kaldırdı?"

"Hayır." Wolf yataktan kayar ve tabağını masaya taşır. "Kilide ihtiyacımız yok."

"Katılmıyorum. O canavarı dışarıda tutabilirsek daha iyi uyuyacağız." Aramıza bakıyor ve dudağını endişelendiriyor. "Bana söylemediğin şey ne?"

Bakışlarımı Kody'ye doğru takip ediyor.

"İşte bu yüzden kilitlerimiz yok." Yoldan çekilip yan tarafına dokunuyorum, sırtından önüne doğru uzanan eski yara izlerinden biri boyunca parmağımı gezdiriyorum.

Gözleri büyür ve titreyen eliyle ağzını kapatır. Anladı.

Ama Wolf yine de açıklıyor. "Denver kendini Kody ile buraya kilitlerdi."

Gözlerimi kapatıyorum ve sanki anıları temizleyebilecekmişim gibi göz kapaklarımı ovuyorum. "Denver'ı dışarıda tutmak için kullandığımız her şey bizi de dışarıda tutar."

Boynunu sıkıyor. "Güvenlik çubuğu içeri girmenizi engelledi. Denver ona zarar verirken Kody'ye ulaşamadın mı?"

"Çok fazla kez." Wolf başka tarafa bakıyor. "O kapının diğer tarafında sıkışıp kalmıştık, ona yardım edemiyorduk."

"Ah, Wolf." Ona doğru gider, sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştır. "Ben çok Üzgünüm."

"Leo bunu düzeltti." Kızın yüzündeki saçları fırçalıyor. "O kaldırdı kilitleri. Hepsini."

"Ah." Tekrar kapıya dönüyor ve sanki geçmişe bakıyormuş gibi kapıya bakıyor. "Bunu hep merak etmişimdir."

"Banyo kapımızın dayanıksız bir kilidi var." Wolf gözlerime bakıyor. "Birbirimizin üzerine yürümeyelim diye nezaketen orada duruyor. Ama ağırlığını koyarsan hemen açılıyor. Bu manyak tarafından kanıtlandığı gibi sabah."

"Koruyucu bir manyak." Yatakta bana katıldı ve Ellerimi birleştirip yumruklarımı gevşetmeye zorladım. "Denver kilitleri yeniden takmaya çalışmadı mı?"

"Onları eritip başka projeler için metal parçalar haline getirdim. O umursamadı. Zaten bildiğiniz gibi, bizi kontrol etmek için *şiddet içermeyen* yollar üzerinde çalışıyordu."

"Şiddet içermeyen," diye mırıldandı. "O ateş çukurundaki her kadının bu konuda söyleyecek bir şeyi vardır." Bakışları Kody'nin hırpalanmış

Yeni yaraların arasında eski yaralar üzerinde duraklayarak. "Tüm bu yara izleri Denver'dan mı?"

"Çoğu, ama hepsi değil."

"Peki ya bu?" Göğüs kafesine yakın uzun beyaz bir dilimi işaret ediyor.

"Sen kahvaltını bitir, biz de sana onlardan bahsedelim, ne dersin?" Elinde et ve patateslerle oraya doğru ilerlemekte olan Wolf'a başımla selam veriyorum.

"Tamam." Bulaşıkları kabul ediyor ve Kody ile duvar arasındaki yatağa yerleşiyor.

Wolf da kendi porsiyonuyla ona katılıyor ve rahat bir sessizlik içinde yemeğimizi yiyoruz. Yemeğini bitirdiğinde onun omzuna yaslanıp

kıkırıyor. "O yara izini aldığında ben gençtim."

"Hâlâ altına sıçıyorsun," diye mırıldandım.

"Muhtemelen. Ama çok iyi hatırlıyorum. Leo arazi bisikletini yeni yapmıştı. Ne o ne de Kody nasıl sürüleceğini biliyordu."

"Ama nasıl inşa edileceğini biliyordun?" Kaşları kalkıyor.

"Sıkıştığımda Denver yardım etti. Onu inşa etmek iki yılımı aldı."

"Motor çalışır çalışmaz," diyor Wolf, "Kody üzerine atladı, gaza bastım ve *bam!* Kabini destekleyen direklerden birine çarptı."

"Gidon göğsünü yırtmış." Yara izini gösteriyorum. "O yazı yatakta geçirirken, ben de o ayları evi ve lanet olası bisikleti tamir ederek geçirdim."

"Onu öldürmediğine şaşırdım." Patatesin etrafında gülümsüyor Kama.

Onu yemek yerken görmek güzel. Ve gülümsüyor. O bir kaşık dolusu Öfkem için ilaç.

"Ertesi yaz onu geri aldım." Wolf'a göz kırpyorum. "Çatıyı hatırlıyor musun?"

"Kim daha aptal bilmiyorum, o mu sen mi?" Kody'nin pantolonunun paçasını çekiştirerek kaval kemiğindeki yara izini ortaya çıkarıyor. "Kiremitleri tamir ederken çatıda sidik yarışına girdiler. Tartışmayı hatırlamıyorum bile."

"Oh, biliyorum." Tabağından bir parça et kapıyorum ve Frankie'ye soruyorum: "Tüm zamanların en iyi gitaristi kim?"

"Jimi Hendrix." Gözlerinde ateşle ona bakıyor. "Bunun için seninle dövüşeceğim."

"Haklısın bebeğim. Hendrix adamdı." Göğsüm kabarıyor ve ellerim karıncalanıyor. Yüzünü tutup onu ölesiye öpmek istiyorum. "Daha mükemmel olamazdın."

"Biliyorum." Sırıttıyor. "Lütfen bana Kody'nin söylemediğini söyle-?" "Eddie Van Halen mı? Evet."

İnliyor. "Onu eğitmem gerekiyor."

"Gerek yok." Omuz silkiyorum. "Ona biraz akıl verdim."

"Onu çatıdan aşağı düşürdü." Wolf, Kody'nin bacağındaki yara izine dokunuyor. "Denver dikişlerle berbat bir iş çıkarmış."

"Tanrım." Derin bir nefes alıyor ve dikkatini Kody'nin dirseğindeki yara izine veriyor. "Peki ya bu?"

Kody'nin yıllar boyunca biriktirdiği tüm yaraların hikayelerini teker teker anlatıyoruz. Sonra kendi yaralarımıza geçiyoruz. Hepsini anlatmak eğlenceli değil. Bazıları kabusları canlandırıyor, özellikle de akraba cezasının rol oynadığı durumlarda. Bıçaklanmalar, kızgın kömürler, kırık kemikler.
en kötüsüdür.

Bitirdiğimizde, ruh hali siyah gökyüzü kadar karanlık.

"Daha önce iyi iş çıkardın." Bana nazik bir gülümseme veriyor.
"Soğukkanlılığını korumanın kolay olmadığını biliyorum. Onu ben de öldürmek istiyorum."

"Sen bir katil değilsin, aşkım."

"Henüz değil." Bir elini Kody'nin saçlarında gezdirip alnına doğru süpürürken ifadesi sertleşiyor. "Planımız hakkında konuşmamız gerek. Ben ona istediğini verene kadar o malzemeleri alamayacak. Teslim olmak onun fiyat." Sesi fısıltıya dönüşüyor. "Bir hap bile atlamadım. Bunu yapabilirim. Bir kez daha."

"Hayır." Yukarı doğru ateş ediyorum, kaynıyorum. "Yapmayacaksın amına koyayım. Bir daha *asla* kendini sunduğunu duymak istemiyorum."

"O zaman açlıktan ölürüz."

"Listedeki malzemeler olmadan Kody iyileşecek mi?" Yataktan kalkıp yerden aldığım ilk sweatshirt'ü üzerime geçiriyorum.

"Herhangi bir komplikasyon dışında mı? Sanırım öyle. Nereye gidiyorsun?" "Dışarıda mükemmel yenilebilir bir kurt var."

Kody'nin botlarını buluyorum-
benimkiyle aynı boyutta ve onları tak. "Onu geri alacağım. Proteini boşa harcayamayız."

Yüzü sıkışıyor.

"Kurt eti için çok mu iyisin, tatlım?" Bağcıkları bağlıyorum.

"Hayır."

"Evet, öylesin." Wolf onu dürtüyor. "Bu bok çok iğrenç. Ayrıca karne uygulamasını da pek sevmem, o yüzden beni buna dahil etme. Ve daha da önemlisi, sigaram bitti, yani... O uçağı havaya kaldıracak bir plana ihtiyacımız var."

"İyi fikir." Adımlarımı kapıya doğru atıyorum. "Bunu çözdüğünde bana haber ver. Bu arada..."

"Onun yanından ayrılmayacağım." Onu kendine doğru çekerek gülmesini sağlıyor. "O benimle kaldı."

Koridordan odama gidiyor, ihtiyacım olan şeyleri -tabancalar, bıçaklar, dış mekan malzemeleri- alıyor ve odama dönüyorum.

"Al." Dolu tabancalarımın birini ona uzattım. "Eğer o herif buraya

gelirse, kafasına bir kurşun sık. Konuşmak yok. Tereddüt yok. Önce ateş et.

Anladın mı?"

"Evet."

Ona güveniyorum. Kendini koruma konusunda berbat bir iş çıkarıyor ama onu koruyabileceğine yüzde yüz inanıyorum.

"Uzun sürmez." Tehlikeye meyilli kızıma uyarıcı bir bakış atarak dışarı çıkıyorum.

Aşağıda, Denver'ı kanepede her zamanki viskisini içerken buldum.

"Kurdu topluyorum." Yavaşlamadan yanından geçip gidiyorum.

"Eğer o merdivenlerden çıkarsan, ölürsün."

Dışarı çıkarken bir palto ve eldiven alarak kar ve rüzgârın içine giriyorum.

Kurdu Hoss'a geri götürmek birkaç saat sürer. Tanrıya şükür, kürek ve bağ getirmiştım. Canavar düşündüğümünden daha ağırdı ve bir metre karın altına gömülmüştü.

Görünüşe göre hepsini bıçaklamış. Bıçakla vurmayı başarmış. Tatar yayı da. Postu kurtaramayacağım ama bu çabaya değecek uygun et parçaları var.

Onu giydirip tütsü odasına astığımda, kan ve ter kokuyorum ve yüzümdeki kirden zar zor görebiliyorum.

Kurşuni ayaklarımla kulübeye geri dönerken Denver'ın yatak odasının ışıkları kapanıyor ve pencere kararıyor. Sürpriz olmadı, beni bekledi ve sağ salim döndüğümünden emin oldu.

Bazen onun harika bir baba olabileceğini düşünüyorum. Eğer tecavüzcü bir psikopat olmasaydı.

Düşüncelerim üst kattaki kadına sıçrarken yürüyüşüm hızlanıyor. Ne kadar yorgun olsam da adımlarımda bir aciliyet var. Onu görmek, onunla yatağa girmek ve gece boyunca ona sarılmak için sabırsızlanıyorum. Bu hayatım boyunca özlediğim en güzel duygu.

Artık ona sahibim ve asla bırakmayacağım.

Kulübeye doğru sürünerek ilerlerken merdivenlere hızla çarptım ve kapıdan içeri dalmadan önce durmam gerektiğini kendime hatırlattım. Wolf göğsümde bir delik açarsa bu berbat olurdu.

"Benim." Kapıyı bir kez çaldım.

"Leo?" İçeriden yumuşak, kadınsı bir tını

yükseliyor. "Evet." Kapıyı gıcırdatarak açtım ve içeri süzıldüm.

Bakışlarım Kody'nin yatağına düşüyor. Hareket etmemiş, hâlâ sırtüstü yatıyor ve hafifçe horluyor. Yanında Frankie, Wolf'un göğsüne sokulmuş. Dengesiz aptal gülümsüyor, dünyaya küsmüş, silahı elinde ve kapıya doğrultmuş. En azından parmağı tetikte değil. Diğer kolu Frankie'yi o kadar sıkı sarıyor ki nefes alabildiğine şaşıyorum.

Uykusunda bile onu koruyor, tam da benim yapacağım gibi ve onunla daha fazla gurur duyamazdım.

Onları orada, güvende ve bir arada görmek beni farklı renkte duygularla, daha önce hiç deneyimlemediğim bir iştahla dolduruyor. Değer verdiğim her şey önümde yatıyor, birbirine karışmış yaralar, parçalanmış kalpler ve donmuş kaderlerden oluşan bir yığının içinde.

Bütün dünyam o yatakta.

Bu korkunç bir farkındalık. O kadar çok şey olabilir ki, tek bir an bile -kurt, mermi, uçak kazası- kırılgan dünyam yerle bir olabilir.

Frankie karanlıkta beni izliyor. Ben de onu izliyorum, uykulu yüz hatlarını, dağınık saçlarını ve narin vücudunu inceliyorum. Dokunulmamış. Yıpranmamış. Sahiplenilmemiş.

Ona gitmek, dokunmak, çürütmek ve sahiplenmek için yanıp tutuşuyorum. Ama pisim. Duş almam lazım.

"Uyandırdığım için özür dilerim." Dışarı çıkmak için döndüm.

"Yapmadın. Seni bekliyordum." Yüzünü Wolf'unkine doğru eğiyor. "Hey, uykucu."

Dudaklarını öpüyor ve ben sertleşiyorum. Midem düğümleniyor ve öfkemi dizginlemek için son irademi kullanıyorum.

Eşyalarımı kilit altında tutmaya çalışıyorum, ama kahretsin, bölgeci bir pisliğim. Onu sevmesini seviyorum. Sadece onu böyle sevmesini istemiyorum. Onu paylaşmayacağım. Sevgisini paylaşabilirim ama vücudunu değil. Onun o kısmı benim.

"Mm." Kıpırdanıyor. Sonra gözlerini açıp bana bakıyor ve eli silahı sıkıca kavıyor.

"Kardeşini vurma." Bir öpücük daha ve kadın adamın kollarından sıyrılıyor. "Banyoya gitmem lazım. Leo benimle, tamam mı?"

Gözlerini kısarak bana bakıyor, gözlerinin alışmasına izin veriyor. Beni net bir şekilde gördüğünde, "Tamam" diye mırıldandı.

Yanımdan geçerken elimi tutuyor ve beni yatak odasından dışarı, koridordan aşağı ve banyoya doğru çekiyor.

Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra ışıkta bana sert bir bakış attı ve gözleri kocaman oldu. "Aman Tanrım. O kurt seni kirletmiş."

"Ne kadar çok yarası olduğunu düşünürsek, bence bu ödülü sen kazandın." "İyi mücadele etti ama benim kaybedecek daha çok şeyim vardı." "İyi mücadele etti ama

Duşa giriyor ve küçük sevimli burnunu kıvrarak kan lekeli eşofmanıma uzanıyor. "Leş gibi kokuyorsun. Bağırsakların içinde mi yuvarlandın? Nerede senin ceket?"

"Eti tütsü odasına astım. Paltoyu orada bıraktım."

"Vay canına. Çok iş varmış. Bizimle ilgilendiğiniz için teşekkürler. Çok yorulduğunuzu biliyorum." Gümleğimi çıkarıyor ve elini yara izimin üzerinde gezdirmek için duraklıyor.

"Ne yapıyorsun?" Karın kaslarım onun yumuşak dokunuşu altında geriliyor. "şimdi seninle ilgilenmeme izin ver." Başını eğerek, onu kaydırıyor

Bıçak yarasının çıkıntısı boyunca ağzını gezdiriyor. Sonra avuçlarını göğsümde, omuzlarımda ve kollarımda gezdiriyor, bakışları kapüşonlu, okşamasını takip ediyor. "Çok güzelsin Leo. Trajik bir şekilde."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu senin çok samimi ve gerçek olduğun anlamına geliyor, bu da canını acıtıyor." O çömelir

botlarımdan bağıcıklarını çözüp çıkarıyorum. "Hayatın boyunca yalnızlığa katlandın ama yine de kardeşlerine bir aidiyet hissi veriyorsun. O kadar koruyucusun ki

beni aynı anda hem gülümsetiyor hem de ağlatıyor çünkü tam olarak doğru." Ayağa kalkıyor ve elini yara izimin üzerine koyuyor. "Yarana rağmen çok güzelsin. acı çekiyor."

Enfes bir acı göğsümü yarıyor. Öyle bir acı ki Aşkla sarmaş dolaş. Birine bu kadar derinden ihtiyaç duymak acı veriyor ve ben bu acıyı her yerde, aynı anda hissediyorum.

"Frankie..." Onu korkutup kaçırmadan önce kabaran sikimi kontrol altına almalıyım. "Kendim soyunabilirim."

"Durmamı ister misin?" Parmaklarını kotumun düğmesinin altından geçiriyor ve açıyor. "Bunu istediğini sanmıyorum."

Elektrik yeşili gözleri bedenimi yutarken kelimelerle ifade etmek imkansız. Gördükleri hoşuna gidiyor. Yara izleri, kurt kanı, acımasız kenarlar ve korkunç öfke. Tüm sırlarımı, utanç verici çocukluk istismarımı biliyor ve bunu kabul ediyor. *Beni* kabul ediyor.

Kalbimin dörtnala atmasıyla kan aletime hücum ediyor.
Banyo tezgahına yaslanıp kenarından tutuyorum, sesim sert çıkıyor.
"Durma."

Göğsüme bir öpücük konduruyor ve kot pantolonumu ve boxerımı çıkarıyor. Açlıktan ölmek üzere olan ereksiyonuma bakarken ayrılmış ağzından yumuşak bir nefes çıkıyor. Sadece onun dokunuşunu düşününce bile ucundan sızıntılar geliyor.

Ama dokunmuyor. Geri çekiliyor ve her seferinde bir parça olmak üzere kıyafetlerini çıkarıyor, tüm bu süre boyunca doğrudan gözlerimin içine bakıyor.

Duştan çıkan buhar etrafına yayılıyor ve teninde parlayan damlalar bırakıyor. Güzel pembe meme uçları yukarı doğru eğiliyor, sertleşiyor ve ben onları emmeyi çok istiyorum. Ama ben kirliyim. Hem içim hem dışım çok pis.

Arkaya uzanıyor ve suyun sıcaklığını ayarlıyor. Sonra elimi tutuyor ve bizi spreyin altına yönlendiriyor.

"Daha önce hiç başka biriyle duş almamıştım." Gözlerimi onun muhteşem vücudundan alamıyorum. Bir sürü seksi çukur, küçük tepeler ve kaygan gölgeli yerler. Onu canlı canlı yemek istiyorum.

Beynim yetişmeden ellerim onun üzerinde, pençeliyor, batıyor, tutuyor ve alıyor.

"Whoa, yavaşla." Sürünerek uzaklaştı.

Kıçına bir şaplak attım.

"Leo." Bir kalıp sabunu bana doğrultuyor, gözleri parlıyor. "Seninle ilgileneceğim. Bundan başlayarak." Kabuk bağlamış yüzümü ve saçlarımı işaret ediyor. "Sonra buna doğru ilerleyeceğim." Çenesini indirerek şişmiş sikime baktı. "Uslu dur."

"Seninle ilgilenmeyi tercih ederim." Kalçalarını tutarak onu duş duvarına doğru kaldırdım ve uzunluğumu tatlı, ıslak yarığına doğru kaydurdım. "Siktir. Senin içine ihtiyacım var."

"Henüz değil." Başını geriye atıyor ve inleyerek bana doğru sallanıyor. "Oh, Tanrım."

"Şşş." Onu susturmaktan nefret ediyorum ama duvarlar ince. "Hadi şu işi bitirelim."

Elindeki sabunu çalıp yüzümde ve saçımda köpürtüyorum.

"Kes şunu." Beni spreyin altına itiyor ve hızla duruluyor. "Bu muhteşem saç sabun süremezsın."

"Ne kullanmam gerekiyor?"

"Şampuan. Saç kremi. Tanrım, Leo. Bu kadar çok düğüm ve karışıklığın olmasına şaşmamalı. Seninle ne yapacağım ben? Kıpırdama, bırak ben yapayım."

Gözlerimi kırıştıtararak ona bakıyorum. Bu arada aletim çivi çakacak kadar sertleşmişti. "Bana işkence ediyorsun, kadın."

"Kapa çeneni." Saç örgülerim ve düğümlerim üzerinde çalışmaya başlıyor, parmaklarıyla omuz hizasındaki saç tellerimi nazikçe tarıyor.

Ona daha kolay erişim sağlamak için eğildiğimde yüzüm memeleriyle aynı hizaya geliyor. "Sana yaptığım onca zulüm için, bu adil olmayan bir yol.

bana geri dön." Ellerimi arkasındaki duvara dayayıp onu hapsediyorum.

"Sürüneceğim. Diz çökeceğim. Ne istiyorsun?"

"Bunu zaten yaptın." Saçımın bir tutamını çekiştiriyor. "Be Hala.

" "Affedilmek için yalvaracağım."

"Onu da yaptın zaten."

"O zaman bu iğrenç işkenceyi ne sona erdirecek? Ben yapacağım. herhangi bir şey."

"Sanırım kavga ederken seni daha çok seviyorum." Bir örgü daha çözüyor. "Hiç sabrın yok."

"Sabır mı? Ben otuz yaşındayım. Otuz. Yıl. Ve hiç kendi rızamla seks yapmadım. Sonra sen içeri giriyorsun, bu alıngan, muhteşem, seksi yaratık ve bana aylarca işkence ediyorsun, bana mutluluğun nasıl bir şey olduğunu gösteriyorsun. Hayır, ben sabırlı değilim. Sabır, beklentiler ve beklemekle birlikte gelir. Ama ben beklemiyordum, çünkü umut etmeye hiç cesaret edemedim. Bana böyle dokunacağını hiç hayal etmemiştim." Nefesimi içime çekiyorum. "Sana layık değilim."

"Geri alıyorum." "Ne?"

"Sana söylediğim her kötü, incitici kelimeyi. Hepsini geri alıyorum.

Ben

Üzgün

üm." "Geri alma. Bunu hak ediyorum. Daha iyi olmak istiyorum. Daha iyi olmak istiyorum.

hak ettiğin adam."

"Öyle olmasaydın burada seninle olmazdım. Sen tam olarak istediğim şeysin." Bana uzandı.

Ama önce ben ona ulaşıyorum, ağzım onunkinde ve ellerim ağır, ıslak saçlarında. Dudaklarını hissetmek ve vücudunun titreyerek benimkine sürtünmesi açlığını yeni boyutlara taşıyor. Küçük eliyle şişmiş sikimi avuçlarken, kendimden hiç duymadığım cinsel, ilkel bir sesle inliyorum.

Sonuncu olmayacağım. İlk seferde değil. Muhtemelen ilk on seferde de olmayacak. İçimde o kadar çok ihtiyaç var ki bu dehşet verici. Ve heyecan verici. Tek bir pişmanlık duymadan onun kollarında ölebilirim.

"Beni boşaltacaksın." Elini ittim, sürtünmeye ihtiyacım vardı, sikişmek için çaresizdim.

"Henüz değil." Aletimin tabanını sıkarak benden bir inilti daha çıkarıyor. "Derin nefes al."

Beni kavramaya devam ederken sonsuz saniyeler geçiyor, parmakları bir mengene gibi sıkılmış, beni yerimde tutuyor, hareketlerimi kontrol ediyor.

Beni kızdırıyor mu?

"Yaptığın şeyi takdir ediyorum." Elini çekiyorum ve onu duvara doğru itiyorum. "Ama yetki sende değil, aşkım. Orada kal ve sakın hareket et."

Ağzı açık kaldı.

"Sikimi içine sokmadan önce şunu kapatsan iyi olur."

İniltisi sikimin zonklamasına neden oluyor. Boğazına boşaldığımda bu sesin etrafımda titreştiğini hissetmek istiyorum.

"Söz mü?" Dudaklarını ıslatıyor.

"Evet." Yalan bile söyleyemiyorum. "Umarım büyük yaraklardan hoşlanıyoursundur, çünkü bu gece o ağzı sikeceğim."

Tanrım, buna ihtiyacım var. Kontrol. Güce. Tempoyu ayarlamak, kararları vermek, onun güvenini kazanmak, bunların hepsi odaklanmama yardımcı oluyor. Üstünlük bende olmazsa, görünmez bir kafese karşı çırpınan akılsız bir hayvan olurum.

Ona hükmetmek bana bunu istediğim için burada olduğumu hatırlatıyor. Beni zorlamıyor. O Gretchen değil. Denver değil.

O benim.

Şişedeki sıvı bokla saçımı yıkamayı bitirdim.

Sonra ben onunkini yıkarım. Sırada vücutlarımız var. Bolca sabun ve kaygan eller. Yardım etmeye çalıştığında onunkini iterek kollarımızı, bacaklarımızı ve aradaki her şeyi fırçalıyorum.

Ama parmaklarım uyluklarının tepesinde kaydığı an, her şey bitti.

Benimkine rakip bir tutkuyla kıvranıyor ve pantolonunu indiriyor.

İkimiz de

Birbirimiz için deli oluyoruz, elleşiyor, ısırtıyor ve birlikte süzülüyoruz. Doğru açıyla, onun içinde olacağım.

Burada değil.

Duş kabininde olmaz. Onu burada becermek istemiyorum. İlk seferde olmaz.

"Frankie." Aç dilini yalıyorum, sıcak, kaygan amına sürtünüyorum. "Burada olmaz."

Yaramazlık ve kin dolu bir sırıtışla parlıyor. Sonra ona doğru eğilir Dizler.

"Peki ya bu?" Eli çıkık ereksiyonumun etrafında kıvrılıyor. "Oh, lanet olsun." Sıcak zevk içimde spiraller çiziyor. "Hepsini yiyorsun

Bu. Her santimini."

Dudakları ucun etrafını sarıyor.

Ben kayboldum. Duyguların içinde kayboldum. Patlamama saniyeler kaldı. Saçlarını tutup derinlere daldığımda kontrol parmaklarımın arasından kayıp gidiyor,

boğazının arkasına çarpıyor. Kulaklarımdaki uğultunun altında öğürdüğünü zar zor duyabiliyorum. Kendimden geçiyorum. Damarlarımda aciliyet pompalanıyor. Taşaklarım geriliyor. Aletim kalınlaşıyor.

"Çok sert boşalacağım." İtilip kakılıyor ve ağzının sıcaklığını içime çekiyorum, kendimden geçerek hırlıyor ve boğazını dövüyorum.

Tırnakları kalçalarımın batıyor. Bir eli kıcımı pençelemek için uzanıyor.

"Siktir, Frankie." Daha sert, daha hızlı vuruyorum, o kenarı kovalıyorum. "Hepsini.

Hepsini ye. Aynen böyle. Oh, lanet olsun. Çok iyi hissediyorsun. Ahhhh..."

Ayrılıyorum, derinlere çarpıyorum, fişkırıyorum, yükümü boğazının sıkı, sıcak kısıracına boşaltıyorum. Benden tohum fişkırıyor. Devam ediyor, duramıyorum. Çok iyi hissettiriyor. Çok mükemmel.

Eğer burası cennetse, amının nasıl hissettirdiğini hayal edebiliyorum.

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturup kalçalarımı kavrayarak seğirmekte olan sikime bakarken göğsüm kabarıyor.

Göz kamaştırıcı.

Uyarı zilleri çalıyor, ayaklarım yerden kesiliyor.

"Siktir." Önünde diz çöktüm ve yüzünü suyun altından çıkardım.

"Canını yaktım mı?"

Bana göz kırıyor, dudakları kenetlenmiş ve burun delikleri sert bir şekilde

Nefes

ver. "Bir şey söyle." Kalbim hızla çarparak ona sarıldım.

Yüzünü benimkine doğru kaldırıp burnunu bıyıklarımın arasına sokuyor. Tamam. O iyi.

Dudaklarımız birleşirken, fırçalarken, ayrılırken omuzlarım gevşiyor. Dişleriyle ve diliyle içeri dalıyor ve...

Tuzlu gel.

Bir sürü lanet gel.

Açlıktan ağzıma tükürüyor.

Sersemlemiş bir halde geri çekiliyorum ve o da beni takip ediyor, dudakları dudaklarımda, ağzımda dönen dölün ortasında o hınzır diliyle beni beceriyor.

O kadar tahrik oluyorum ki anında tekrar sertleşiyorum, onu öperken ve bana verdiği her damlayı yutarken kalçalarım sıkıca onunkilere doğru yuvarlanıyor.

Bunu saatlerce yapabilirim. Umurumda bile değil. Ama su ısıtıcı bitiyor ve duş bir anda ılıktan buz gibi soğuğa dönüyor.

Zıplıyor ve suyu boşaltıyor.

Sersemlemiş bir halde ona, sahip olduğu tüm güzelliğe bakıyorum. Ve kötülüğüne. Kahretsin, onun kötü tarafını seviyorum.

"Bana kartopu attın." Doğrulup bir elimi ağzımda gezdiriyorum.

"Kesinlikle öyle." Bana elini uzatıyor. "Ne olduğunu bildiğine inanamıyorum.

dönem."

"Bazı konularda deneyimsiz olabilirim." Onun budaklı parmaklarını kaldır ve ayağa kalk. "Ama çok fazla porno izledim. Ama kızlar genelde ya yutuyor ya da çenelerinden aşağı akmasına izin veriyor. Kartopu yaygın bir şey mi? pratik?"

"Hayır, ama hep yapmak istemişimdir. İlk başta, senden öğ alabileceğimi düşündüm." Başını kaldırdı, üzgün görünüyordu. "Yani, o oral seks ilk seferimiz için biraz agresifti. Bir kızın üzerine tam bir canavar gibi gitmeden önce onu hissetmeli, nelerden hoşlandığını anlamalısın."

"Lanet olsun. Hiç düşünmemiştim-"

"Endişelenme. Bu kız bunu seviyor. Ama bir dahaki sefere ağzıma bir galon boşalmadan önce beni uyarmaya ne dersin?"

"Tamam. Evet. Çok heyecanlandım."

"Açıklamaya gerek yok. İntikamımı aldım. En azından ben öyle sanıyordum. Tabii ki, senin sapık kığın bunu kabul etti. Bir şampiyon gibi yuttun. Çok ateşliydi."

"Eğer beni rezil etmeye çalışıyorsan, bundan daha yaratıcı olmalısın." Onu kendime doğru çekiyorum ve dudaklarını ısıriyorum. "Ağzınla ve vücudunla yaptığın her şey beni cehennem gibi sertleştiriyor."

"Meydan okuma kabul edildi." Cadaloz göz kırpmıyor ve yüzüme bir

havlu fırlatıyor. "Kardeşlerini kontrol etmemiz gerek."

"Daha işimiz bitmedi," diye
homurdanıyorum. "Umarım
bitmemiştir."

OceanofPDF.com

Leo ve ben dişlerimizi yan yana fırçalıyoruz. Onunla birlikte durmak, lavaboya tükürmek ve aynada özel gülümsemeler paylaşmak şaşırtıcı derecede samimi hissettiriyor.

Beni hazırlıksız yakalayan şey çıplaklığımız ya da eşzamanlı olarak ev işlerine dalmamız değil. İçimdeki doğuştan gelen, daha temel bir ihtiyacı ne kadar mükemmel bir şekilde karşıladığı.

Birliktelik.

Kocam olmayan bir adamla. Bunu nasıl sindireceğimi bilmiyorum.

Ağız çalkalama suyunu doğrudan şişeden alıp çalkalıyor ve sunuyor.

Bana.

Ben de onu takip ederken aklıma bir şey geldi. "Daha önce hiç dişçi."

"Ee?" Beline bir havlu sarıyor. "Sence dişlerim

Kötü

mü?" "Öyle mi?"

Eğildi, yüzünü yüzüme dayadı ve bir sıra inci gibi parladı.

Beyazl "Ben dişçi değilim." Dudaklarını geri itmemi ve ar.

temiz, düz dişleri boyunca sondalama. "Hmm."

"Ne?" Kaşlarını kaldırarak arkasına yaslanır.

"Diş etleri sağlıklı görünüyor. Eksik diş yok. Ama çürüğün olmadığını kim söyleyebilir? Peki ya kardeşlerinde?"

"Hiçbirimizde çürük yok, seni cadı kadın. Elektrikli diş fırçaları, florür ve Denver'ın dişçilerden çaldığı diğer şeyleri kullanıyoruz.

Ofisler. Asla narenciye, şeker ya da işlenmiş gıdalar yemeyin. Sağlıklı bir diyet uzun bir yol kat ettirir."

"İyi genler de öyle," diye homurdanıyorum. "Lisedeyken diş tellerim vardı." "Hadi canım?" Sırıttıyor, sanki o fakirliği hayal etmeye çalışıyormuş gibi bana bakıyor,

Garip kız.

"Bu barbarca bir uygulama. Gülmeyi kes. Nasıl olduğunu biliyor musun?"

sivilceli, hormonlu bir çocuğa zorla metal bir ağız ve başlık takmak insanlık dışıdır.

Tek istediği arkadaş edinmek ve belki de sevimli bir çocuğun dikkatini çekmek olan bir kıza?"

"Hayal bile edemiyorum." Bana başka bir dil konuşuyormuşum gibi bakıyor.

"şampanya sorunları." Havlumu aldım ve onu kapıya doğru ittim. "Unut gitsin."

"Dur bakalım. Bu sivilceli, hormonlu kız hakkında daha fazla şey duymak istiyorum." "Konuşma bitmiştir." Kapıyı açtım.

Kirli kıyafetlerimizden vazgeçip banyodan kendi kıyafetlerimizle çıkmaya karar verdik.

Havlular.

Işıksız bir koridor bizi karşılıyor ve karanlıkta titreyerek duraklıyorum,

Gölgeleri tarıyorum, derimden sıçramama saniyeler kaldı. Kendimi çok açıkta hissediyorum ve aniden kendimi içinde bulduğum kafa boşluğu, daha önceki uyarılmamın üzerine bir kova buz atıyor.

Leo ile yaptığım şeyde utanılacak bir şey yok, ama tek eşliliğe yemin etme kararımın arkasındayım.

Bu çok eşliliğe koşa koşa gitmeye hazır olduğum anlamına mı geliyor? Kesinlikle hayır. Bunun beraberinde getireceği kıskançlık ve incinmiş duyguların üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyorum ve erkekleri de bu duruma sokmak istemiyorum. Zaten endişelenecek yeterince şeyimiz var.

Bununla birlikte, Leo ile aramızdaki bu bağımlılık yaratan fiziksel ilişkiyi frenlemeyi reddediyorum. Kimyamız çok güçlü. İster kavga edelim ister öpüşelim, birlikte ateş gibiyiz. Onun da beni benim onu istediğim kadar çaresizce istediğini biliyorum ve eğer onu reddedersem, ikimizi de cezalandırmış olacağım.

"Benim," diye fısıldıyor Leo, Kody'nin odasının kapısını kırarak. Sessizlikle karşılaşır.

Parmağını dudaklarına götürerek kalmamı işaret etti.

Yani oraya bensiz girecek.

Demek ki birlikte başka bir yere gitmemizi istiyor.

Aramızda sözsüz bir konuşma geçerken sinir ve heyecanla titriyorum.

Geceyi bitirmeye hazır değil ve benden izin istemiyor.

O uyumsuz gözlerinin yoğunluğuyla bunu talep ediyor. Bunu istediğimi biliyor.

Yine de başımla onaylıyorum.

Açık kapı aralığında durarak içerideki karanlıkta onun ayak seslerini

takip ediyorum ve arkamdaki merdivenin

Kürek kemikleri seğiriyor.

Her şey zihnimde. Orada hiçbir şey yok.

Denver korkum geçtiğimiz üç hafta boyunca azalmadı. Daha da kötüleşti. Onun sesinden, dokunuşundan, boynumdaki nefesinden korkuyorum. Beni ne kadar korkuttuğunu görmesine izin vereceğimden değil. Ama psikolojik hasarımın ne kadar derin olduğunu biliyorum. İçimde o kadar derinlere gömdüm ki, hepsini kazıyıp çıkarmak için aylarca hipnoz yapmak gerekecek.

Sadece umut edebiliriz.

Bu tür bir yardım alıyorsam, buradan kaçmışım demektir.

Ve o üç adam olmadan gitmeyeceğim.

Leo bana uzun süre acı çekirtmez. Bir dakikadan kısa bir süre içinde, elinde temiz kıyafetlerle döndü.

"Uyuyorlar." Kapıyı kapatır.

Havlumun düğümünü düzeltiyorum, kararsızım. Burada liderliği o mu alacak?

ya da-?

Hâlâ gömleksiz ve üzerinde sadece bir havluyla benim alanıma giriyor. Sıcak, naneli

Nefesim dudaklarımda dolaşıyor ve geriye doğru çekiliyorum.

"Benim odam," diye emrediyor, benimle kalıyor, o için için yanan bakışları benimkileri yakıyor.

Ben geri çekiliyorum, o da acı bakla zarafetiyle peşimden geliyor, tenimi ısıtıyor ve nabzımı hızlandırıyor. Geri çekilmeye devam ediyorum, gözlerimi ayıramıyorum, yaklaşan gücü, ne istediğini bilen bir adamın titreşen gücünü takip ediyorum.

Tanrım, bana bakış. Kemiklerimdeki deriyi eritecek ve evin temelini çatlatacak kadar sıcak.

Yatak odasına ulaştığımda, göğüslerimin arasında ter boncukları oluşuyor ve nefesim kesik kesik kesiliyor.

Işığı yakıyor, kapıyı arkasından kapatıyor ve kolun altına bir sandalye dayıyor. Kıyafetler masanın üzerine düşerken, o da eşyaları topluyor -yataktan silahları, yerden kitapları.

Her hareketi testosteron yayıyor, her geçen saniye bir sabır egzersizi. Beni kasıtlı olarak bekletiyor, lanet bir sadist gibi beklentiye uzatıyor.

"Şimdi..." Etrafımda bir daire çiziyor. "Sana bakmak istiyorum."

"Bana bakıyorsun." Ateş karnımı yalıyor.

"Havluyu bırak."

Alfa enerjisi o kadar yoğun ki hissediliyor, beni bir uyuşturucu gibi etkiliyor ve duyularımı sislendiriyor.

Havluyu indiriyorum.

Bu yırtıcı odaklanma erimiş parmaklar gibi hissettiriyor, vücudumun dış hatlarını izliyor ve her sinire ve zevk bölgesine dokunmak için içeri doğru ilerliyor.

Bu bakışın ardından tüyler ürperiyor, her yer diken diken oluyor. "Sıra sende." Havlusuna başımı sallıyorum.

Başını sallayarak dudağını ısırır.

Bunu nasıl yapıyor? Öylesine ölümcül bir hakimiyet havası yayıyor ki, bir yandan da karşı konulmaz derecede sevimli görünüyor. Karışık ve örgüsüz saçları kestane rengi dalgalar halinde bıyıklı yanaklarının etrafından sarkıyor ve omuzlarını okşuyor. Parmaklarımı saçlarında gezdirmek istiyorum.

Ellerimi yontulmuş fiziğinin her yerinde gezdirmek istiyorum. "Leo."

"Sessiz ol." Etrafımda dönerek kalçamı okşuyor. Parmağını kolumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Başparmağını kıçımın çatlağı boyunca çekmek için duraklıyor.

İşkence hakkında konuş.

Burada durup çıplak bedenimi incelemesine izin vermek bir yana, nasıl nefes almam gerekiyor?

Elleri sırtıma dayanıyor. Sadece parmak uçları. Sekiz Çıplak tenimde, yanlarımda, arkamın kıvrımlarında, bacaklarımda ve tekrar geriye doğru gıdıklarken ruhumun derinliklerinde hissettiğim temas noktaları. Benim şeklimi öğreniyor.

"Bu kıcı yiyeceğim." Tokatlıyor ve ön tarafıma geçerek aynı tapınma muamelesini yapıyor.

Onu acele ettirme dürtüsü beni zorluyor ama buna boyun eğmiyorum. Kıpırdamadan duruyorum ve bacaklarımdan arasından sızan arzuyu görmezden geliyorum. Ona bu deneyimi, bir kadına ilk kez beklentisiz dokunma ve keşfetme özgürlüğünü vermek istiyorum. Onun ilk ve tatlı İsa'sı olmaktan onur duyuyorum, her şeyi doğru yapıyor.

"Seni ilk gördüğümde..." Göğsüme ağzını açarak bir öpücük kondurdu. "Senin şimdiye kadar gördüğüm en güzel yaratık olduğunu düşünmüştüm." Diğer göğsüme geçip meme ucunu emiyor ve kalçalarımdan aşağı bir spazm gönderiyor. "Ama seni böyle görmek?" Isırıyor ve kemiriyor, beynimi parçalıyor. "Çırılçıplak muhteşem görünüyorsun."

İçimdeki her şey eriyor.

"Otur." Yana doğru adım atıyor ve yatağı işaret ediyor.

İtaat ediyorum, geri çekilip dizlerimi birleştirerek duvara yaslanıyorum.

Geniş omuzları, kaslı kolları, geniş, yaralı, kaslı göğsü ve ince beliyle karşımda duruyor. O havluyu soymayı ve altından çıkan siki yalayıp yutmayı o kadar çok istiyorum ki.

"Bacaklarını aç." İpeksi tınısı içimi güzel bir sıcaklıkla dolduruyor. Kalçalarımı ayırıyorum, ürettiği ıslaklığı ortaya çıkarıyorum.

Bu manzara karşısında tıslıyor ve elini ereksiyonunun üzerinde gezdiriyor. "Benim için kendine dokun."

Memnuniyetle. Ellerimi göğsümün üzerinde ve kalçalarımın etrafında gezdiriyorum, hareketi dikkatle izlemesinin tadını çıkarıyorum. Klitorisime ulaştığımda, etrafında lezzetli daireler çiziyorum, her dönüşte kendimi daha da ıslatıyorum.

"Bu benim için." Yatağın üzerine bir diz koyuyor ve havluyu atıyor. "Onu da yiyeceğim."

"Acıkmış olmalısın." Şişmiş sikine bakıyorum, o kadar ağır ki bir kavis çizerek sarkıyor, kalkmak için zorlanıyor.

"Açlıktan ölüyorum." Elini üzerinde gezdirerek sallanmasını ve sızmasını sağlıyor.

Sonra gevşek bir yumrukla kendini okşuyor, sünnetsiz deriyi şaftı boyunca kaydırıyor.

Üç kardeş de kesilmemiş, üçü de farklı şekillerde seksi. Ama bu... Vay anasını. Onun kendini tatmin edişini izlemek beni o kadar azdırıyor ki gözlerim kararıyor.

Vurdukça vuruyor, hareket yaralı karın kaslarını dalgalandırıyor ve kolundaki damarları şişiriyor. Oh, kahretsin, ihtiyacım var. Bu muhteşem, ateşli adama ihtiyacım var, zapt edemediğim bir şiddetle.

"Vücudun delice. Bakmadan duramıyorum." *Ve ihtiyaç duyuyorum.* O kadar boş hissediyorum ki parmaklarım amıma batıyor ve yutkunamadan önce bir çığlık kaçıyor benden.

"Şşş." Bana doğru sürünüyor, o muhteşem sikini okşuyor. "Sessiz olmalısın."

"Evet. Sadece..." Kendimi daha sert parmaklıyorum, kıvranıyorum ve boğuluyorum. "Doldur beni. Sana içimde ihtiyacım var."

"Biliyorum, aşkım." Çenemin altına bir parmak eklemi yerleştiriyor ve yüzümü kaldırarak çenemi, dudaklarımı okşuyor.

Nefes alışlarımın şiddetiyle ağzım açılıyor ve göz göze geliyoruz. Sonra boynumun arkasını kavradı ve dudaklarını dudaklarıma çarptı.

cezalandırıcı bir öpücük beni açlığın girdabında döndürüyor.

Diğer eli bacaklarımın arasına iniyor, avucu iç uyluğuma değiyor ve o başparmak... *Merhamet*. Başparmağı açıklığımlı buluyor ve sırılsıklam olmuş etime işkence edencesine daireler çiziyor.

Öpüşmeyi sertleştirerek ağzımı tüketiyor ve parmaklarını içimde. Okşayarak. Keşfetmek. O parmakları doğru şekilde büküyor. Kalçalarımı eline doğru itiyorum, mutluluğun dalgalı vaadini kovalıyorum.

"Daha fazlasına ihtiyacım var." Hissettiklerimden dolayı titriyorum, karnımdaki sıkışan sıcaklığın ötesini düşünemiyorum. "Sonsuz miktarda daha fazlası."

Dudaklarıma gülümsüyor ve o tatlı ağzını göğsüme götürerek hassas tepeyi ısıyor.

Sırtımı kamburlaştırıp iniltili bir inilti çıkarıyorum.

"Bu sesi seviyorum." Meme ucumdaki dişlerini çekiştirerek benden bir tane daha çekiyor. "Coşkun bağımlılık yapıyor."

"Nereye gidiyorsun?" Vücudumu aşağı indirirken saçlarını tutuyorum. "Ziyafet zamanı." Öpüşerek amıma doğru ilerledi ve gözlerindeki hınzır parıltıyla hakimiyet kurdu.

Dilini düzleştirip merkezime doğru sürüklerken gözlerimi bırakmıyor.

Kıvraniyorum, gittikçe yaklaşıyorum.

Daha, daha, daha.

"Bir gün." Kıvrımlarımı inceliyor, dilini sapkın bir konsantrasyonla yuvarlıyor. "Buradan kurtulduğumuzda." Eli sıyrılıyor. Ağzı beni yutarken göğsümün altını okşuyor. "Seni herkesin duyabileceği bir yerde becereceğim. Küfürlerini ve çılgınlıklarını istiyorum. On mil içindeki herkes adımı öğrenene kadar seni becermek istiyorum."

"Oh, Tanrım, Leo." Titrerken gözlerim kapanıyor.

"Evet." Dudakları üzerimde mühürleniyor, dili dalıyor, serbest bırakılmamı talep ediyor. Sonra duruyor ve dudaklarını yalıyor. "Şimdilik, tam burada, yıllardır elimi becerdiğim yatağında, bunu düşünerek, seni bekleyerek parçalanmanı izlemekle yetiniyorum."

"Çok tatlı şeyler söylüyorsun." Klitorisimdeki dişlerin keskin ısırlığıyla kahkaham kesiliyor.

"Şşş." Tekrar dalıyor, dili fiske vuruyor ve kıvrılıyor, daha hızlı, daha derin, tam da ona ihtiyacım olan yerde. "Beni delirtiyorsun." Düşük bir hırıltı çekirdeğime karşı titreşiyor. "Seni benim için yayılırken görmek. Benim için nefes nefese. Sen lanet olası bir rüyasın."

"Rüya değil." Ağzına doğru sallanıyorum, tırmanıyorum, ulaşıyorum. "Bu gerçek. *Biz* gerçeğiz. Sakın durma. Siktir, durma!"

Doruk noktası her yönden vuruyor, etkisi o kadar yoğun ki sırtımı eğiyor ve beynimi kızartıyor. Çıglıklarımı yutuyorum, her kasım seğiriyor ve karıncalanıyor, beni diliyle nazıkçe, yüce bir şekilde dışarı çekiyor.

Kemiksiz ve titreyerek aşağı indiğimde başımı kaldırıyorum. O da başını kaldırdı, gözleri şehvetle parlıyordu ve benimkilere kilitlenmişti.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum. "Çok mu ses çıkardım?"

"Pişmanlık yok." Kalçalarımı, göbeğimi öpüyor ve göğsümde dolanıyor, parmakları kaburgalarımı delerken o sinsi dili göğüs ucumda geziniyor, onu almamı, sevmemi istiyor.

Tanrı yardımcım olsun.

Diğer eli bacaklarımın arasına, dikiş yerime tembel tembel vuruyor, beni diken üstünde tutuyor. Sıcak dudaklar boğazımda, çenemde ve daha yukarılarda geziniyor, benim için geliyor.

Yavaş, yakıcı bir öpücükle ağzımı alıyor, salıverilmemin tadını almama izin veriyor.

Sahiplik. Her dokunuş, her yalama onun iddiasının kükreyen bir ilanı. Bacaklarım kalçalarına dolanıyor ve ellerim mermer gibi pürüzsüz kışına kayıyor, sıkıyor, çekiyor, ona sahip çıkıyor.

İnleyerek beni uzun ve derin öpüyor, dili benimkiyle çiftleşiyor, sertliği tam oraya, tam oraya bastırıyor, o kadar yakın ki.

"İhtiyacın olan bu mu?" Açıklığımı dürtüyor. "Benim horoz?"

"İstediğimi biliyorsun, seni zalim, acımasız tanrı." Leğen kemiğimi Sürtünmeye ihtiyaç duyuyor, içinde ona ihtiyaç duyuyor, bu kısır ağrıyı hafifletmek için çaresizdi.

"Henüz değil."

"Ah, öyle mi?" Bir elimi aramıza sokarak taşaklarını avuçluyorum, ağırlığına ve sıcaklığına şaşırıyorum. "Senin de buna ihtiyacın var."

"Evet," diye tıslıyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Seninle ne zaman ve nasıl eğleneceğime ben karar vereceğim."

Kollarımı yakaladı ve başımın üstünde tuttu.

Gözlerindeki o hükmedici bakış... Evet, aşağılarda, tam da muhteşem aletin bana aklımı başımdan alacak kadar işkence ettiği yerde kutsal olmayan şeyler yapıyor.

Son orgazmımın yankıları hala içimi sızlatıyor ve şimdiden bir sonraki. Sıvı ısı bacaklarımın arasında toplanıyor ve zonkluyor, sarsıntılar vuruyor

Vücudumun her köşesine ihtiyaç duyuyorum.

Sert, sıcak ağız da yardımcı olmuyor. Tadının sarhoş ediciliği, dilinin açlığı, benimle cinsel bir düzeyde konuşuyor, beni sarıyor ve o korkunç, görkemli uçurumda dengeliyor.

Tam bu sataşmanın hiç bitmeyeceğini düşündüğüm anda kollarımı bırakıyor ve bir elini başımın yanındaki yastığa dayıyor. Parmaklarını saçlarımda dolaştırıyor, saç tellerimi yumruğunun etrafına sarıyor, diğer eli vücudumda geziniyor, okşuyor, alay ediyor.

Aletini kavriyor.

Kendini girişime doğru yönlendirirken göz göze geliyoruz. Artık tereddüt yok.

İlk germe hareketinde nefesi kesildi. Alevler içinde kaldım.

Yavaşça, santim santim itiyor, kabzasına kadar batıyor ve acı dolu bir ses çıkarıyor. Eli kalçamda titriyor. Nefesi dudaklarımda titriyor.

Her sesi, her dokunuşu topluyorum, hayatında ilk kez kendi iradesiyle seks yaptığının farkındayım.

Granit gibi sert kıcını kavrayarak kendimi patlayıcı bir sürüş için hazırlıyorum. Ama o hareket etmiyor. Hem de hemen. Cüssesine ve baş aşağı dönen dünyanın eğimli, dönen serbest düşüşüne alışmama izin veriyor.

İkisi de parıldayan bir mavi göz ve bir altın göz, hissettiklerine inanamıyormuş gibi bana bakıyor. Sanki bunca yıl bunu kaçırdığım için ben suçluymuşum gibi.

"Tanrım, Frankie. Çok iyi hissediyorsun." Onun boğucu törpüsü, kadife kaplı çelik kadar pürüzsüz horozu kadar derinden dolduruyor beni. "Hazır mısın?"

Başımı salladığımda nihayet hareket ediyor, yavaş, sallantılı itişlerle içeri ve dışarı kayıyor, beni kalın uzunluğuyla besliyor. Kaslı omuzlarını kavriyorum,

Tırnaklar deriyi ısıriyor.

Çok sıkı tutuyor olmalıyım, çünkü duraksıyor, yüzümü inceliyor.

"Acıyor mu?" İçimde derinlere oturmuş, zar zor tuttuğu kısıtlama. "İyileştin mi?"

Düşükten mi yoksa Denver'la geçen iki haftadan mı bahsediyor bilmiyorum ama bunun tek bir cevabı var.

"İyi hissettiriyor." Nefes nefese kaldım. "İyiden de öte. Lütfen, durma."

Dudaklarıma ağız açık bir öpücük konduruyor, ben de titreyen ellerimi yüzüne götürüp onu kendime çekiyor ve her öpücüğüne karşılık

veriyorum.

İçimde dile gelmeyen bir duygu.

Aramızdaki elektrik çatırdıyor. İç kaslarım sıkışıyor

Onu.

Sonra onu bana verdi. İki yüz kilo sert, acımasız itiyor. Tasmaından kurtulmuş vahşi bir canavar. O benim varlığımı havai fişekler ve ziyafet, ıslak öpücükler, dolaşan eller ve kıvranan vücutlardan oluşan erotik bir büfe.

Kalçalarım benimkilere çarpıyor, beni tekrar tekrar sokuyor, durma belirtisi olmayan vahşi bir ritim. Ter, tuz ve kirli dans haline geliyoruz ve daha derine ve daha sert gidiyor, bana bu öfkenin altında neyin uyuduğunu gösteriyor.

Aylar önce tanıştığım öfkeli ve zalim canavar, yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor.

"İyi hissettiriyor mu?" Bir elimi nemli ensesinde dolaştırıyorum.

Yarı gülüyor, yarı şaka yapıyor ve ağzımı geri almak için değil ama izlemek için başını eğiyor. Bedenlerimizin uzunluğu boyunca, kapüşonlu gözlerle bizi izliyor, içime pompaladığı parlak şaftının görüntüsüyle hipnotize olmuş durumda.

İtişine itişle karşılık vererek parmaklarımı bacaklarımın arasındaki zonklayan düğüme bastırıyorum ve çığlıklarımı bastırmak için omzunu ısııyorum.

Birlikte dalgalanıyor ve sallanıyoruz, aynı nabız gibi atan ritim, aynı sınır tanımayan tutku, ılık bir bal gibi dalgalanıyor ve akıyor.

Elini kalçalarımın birleştiği yere kaydırıyor, klitorisimi ele geçiriyor, yuvarlıyor, saygı duyuyor ve o sallanan kenarı daha da yakına sürüklüyor.

Dörtnala koşmak kulaklarımı dolduruyor. Damarlarımda elektrik parıldıyor. Kanım titriyor ve ayak parmaklarım kıvrılıyor.

"Oradayım." Sesimi bastırmak için dudağımı ısııyorum. "Oh, kahretsin, oradayım.

İşte. Boşalacağım. Siktir, Leo. Durma."

"Benimle." Homurdanıp kalçalarını hareket ettirerek beni içine alırken, ikimizi de hayatlarımızın yolculuğuna çıkarırken, ağzı aç bir şekilde benimkini tüketiyor.

O içimde daha da derine inerken, Hoss'a nasıl geldiğim ya da daha önce ne olduğum umurumda değil. Tek umursadığım bacaklarımın arasındaki o güzel vuruş ve bunu bana mükemmel bir şekilde veren adam.

"Leo." Bir elimi kalın saçlarına doluyor, diğer elimle her itişte esneyen kık kaslarını kavriyorum. "Lütfen. İhtiyacım var..."

"Siktir." Hızı düzensizleşiyor, sarsılıyor ve talep ediyor. "Şimdi, Frankie. Benimle gel."

Vücudum patlamayla birlikte sarsılıyor. Spazmlar kas ve dokulardan geçerek tepeden tırnağa kasılmalar halinde patlıyor. Titriyor ve

Benimle birlikte inliyor, aç, küfürlü ağzı benimkini öpücükler ve küfürlerle kaplıyor.

Nefes nefese, pistonlamaya ve öğütmeye devam ediyor, şiddetle serbest bırakıyor, bana yapıyor, ikimizden de her son zevk onsunu sıkıyor.

Artçı sarsıntılar boyunca o bana sarılıyor, ben de ona. İkimiz de konuşmuyoruz. Bunun için kelimeler yok. Aşkın en eski ifadesini anlatacak modern bir dil yok.

Sevgiler.

Bu kaçınılmaz. Biz kaçınılmazız. Ona evliliğe ve tek eşliliğe tövbe ettiğimi söyledim ama gerçek şu ki duygularımı inkâr edemem. İyi ya da kötü, kalp ne isterse onu ister ve benim kalbim onun için atıyor.

Sanırım kendimi yok etmek için bir vahşiye aşık olmaktan daha kötü yollar da var.

Dünyanın sesleri geri geliyor. Ben titriyorum, o da içimde oturmaya devam ederken titriyor.

"Böyle olabileceğini bilmiyordum." Parmakları titreyerek yüzümdeki saçları tarıyor. "Bilmiyordum. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim, senin gibi..."

"Biliyorum." Dudaklarından öperim.

Hâlâ üstümde, hâlâ içimde, hâlâ nefes nefese, hâlâ *sert*.

"Birini ölene kadar becermek mümkün mü?" Ona tembelce bakıyorum.

dışar Cevap niteliğindeki hamlesi meydan okumaya karşı yükselir.

1." "Bulmanın tek yolu

Bu sefer hafifletmek yok. Vücudu gök gürültüsüyle benimkine çarpıyor

Zorla. Açıyı değiştirerek dizlerimi omuzlarıma doğru itiyor ve beni daha geniş, daha geniş, inanılmaz derecede açık olana kadar yayıyor. Ağzıma kadar. Açıkta.

Savunmasız. Her şeyi görebiliyor; bacaklarımin arasındaki her deliği, çili ve kılı.

Bakıyor. Tabii ki bakıyor.

"Şişmiş," diye mırıldanıyor, tamamen dışarı kayıyor ve daha yakından bakıyor. "Pembe, ıslak ve güzelce şişmiş." Bakışları benimkine kayıyor. "Sen tutuklayıcı."

"Teşekkür ederim." Bir nefesim kaldı, sadece bir nefes ve onu da bu garip pozisyonda titreyerek kullanıyorum. "Hemen yerine koy."

"Hangi delik?" Sırıtarak, kendini amıma sokmadan önce cevap vermeme zaman bırakmıyor.

Ellerini kalçalarımın arkasına dayıyor ve sanki dünyadaki son gecesiymiş gibi içime giriyor. Altında sıkışmış ve kısıtlanmış bir haldeyim, hareket edemiyorum, itişlerine karşılık veremiyorum. Tek yapabildiğim, kalçalarının her hareketinde homurdanarak onun tanrısız saldırısını kabul etmek.

O bir makine, yorulmak bilmeyen, insanlık dışı bir güç ve dayanıklılık birimi. Adımı tekrar inlediğinde, içimi boşalmayla doldurduğunda ve içimde hareket etmeye devam ettiğinde, iyi ve gerçekten becerildiğimi biliyorum.

Çünkü daha işi bitmedi.

Üç kez daha, dayanıklılığını kanıtlıyor. En son ne zaman orgazmlarımın sayısını unuttuğumu hatırlamıyorum. Son birkaç saatir yalvarmak, gülmek, küfretmek ve *boşalmakla* meşguldüm.

Daha önce hiç seksten bayılmamıştım, ama işte buradayım, yatağında yüzükoyun yatıyorum, yastığına salyalarımı akıtıyorum, bilincim gidip geliyor.

Birden arkama geçti, ağzı kulağımda. "Söyle bana Bir şey." Bir elini kalçamdan geçirip bacaklarımın arasına daldırıyor, çok sevdiğim amımın yanından geçip arka deliğimin kenarını parmaklıyor. "Bu güzel kışa sahip olmak için ne kadar yalvarmak gerekiyor?"

Her şey cevap olarak zonkluyor ve şişiyor.

Tahrik oldum. Gerçekten hala tahrik oluyorum. Kemiksiz uzuvlar ve bitmeyen arzulardan oluşan ahlaksız bir su birikintisi.

Bu adamı inkar etmek bana düşmez.

"Artık yalvarmak yok." Gırtlaktan bir iç çekiyorum. "Her şeyim senin.

Yap şunu. Senden önce gelen herkesi sil."

"Benim için zevk." İkimizi de kayganlaştırmak için meyve sularımı kullanıyor ve kayan dokunuşunun altında daha fazla ısı toplanmasına neden oluyor. "Bu ayrıcalığa sahip olduğum için ne kadar onur duyduğumu bilemezsin. Bunu daha önce hiç böyle yapmamıştım."

Hiç kimseye anal yoldan girmemiş. O sadece alıcı taraftaydı ve bu asla rızaya dayalı değildi.

"Bana zarar vermeyeceksin." Sondalayan parmaklarına karşı kıcımlı kamburlaştırıyorum. "Rahatladım. Senin için çok azgınım. Bunu istiyorum. *Seni* istiyorum. Bu dünyadaki tüm farkı yaratıyor."

Bacaklarımı ayırıyor, vücudunu oradaki boşluğa sokuyor, arka tarafıma bastırıyor ve bu sefer çığlığını tutamıyorum.

Yanık. Gerilme. Aletinin genişliğini ve ağırlığını. Kocaman ve korkutucu olduğunu biliyorum ama şimdi gerçekten hissediyorum.

Mümkün olan en iyi şekilde.

"Devam et." Yatağı tırmalıyorum ve yastığı ısıyorum. "Yapma. dur."

Çıkardığı sesler -kara, işkence edilmiş, lanetli sesler- birbirine karışıyor.

İçimde. Kıcıma her vuruşunda, kabusları yeniden yaşıyor. Ve onları yeniden şekillendiriyor. Her eziyetli itişte, ondan alınan geri alıyor. Bu belki de ona verebileceğim en iyi şey, üzerimdeki bu güç, bu pozisyonda birine hükmetme fırsatı.

Bir psikiyatrist aynı fikirde olur mu bilmiyorum ama bu özgürleştirici bir his. İkimiz için de.

Ürettiği zevke bayılmamın bir zararı yok. Onun vahşiliğini, vahşiliğini seviyorum. Kıcımdaki her çekiç darbesi boş amımı ıslatıyor, için için yanan taze bir sıcaklık.

Dudaklarını kulağıma dayayıp "Gel" dediğinde, tüm bedenim kavurucu spazmlar ve patlayan kan damarları içinde yanıyor. Kendi salıverilişiyle inlerken, beyaz-sıcak zevk şeritleri uzuvlarımdan, organlarımdan kıvrılıyor, ruhumun kısır, sonsuz bir parçalanışıyla.

Burada, ölümün ve kâbusların olduğu bu yerde, parıldayan auroanın altında, ıssızlığın, kahkahaların, korkunun ve sevginin ortasında nihayet nefes aldığımı fark ediyorum. Sonunda yaşıyorum.

Ruhumun eksik olduğunu bilmediğim parçalarını buluyorum. İhtiyacım olduğunu bilmediğim yuvamı buluyorum.

O benim evim.

Ve o tek olmayabilir. Ona söylemeliyim.

Şimdi olmaz. Bu konuşmayı şimdi yapmayacağım. Birden fazla erkeğe karşı hislerimi itiraf etmek anlamına geliyor. Henüz işlemediğim ve kabullenmediğim tehlikeli duygular.

"Bende bir sorun olabilir." Vücudumdan çekiliyor ve hâlâ çok sert olan sikini kalçama sürüyor. "Aşağı inmiyor."

Yorgunluktan gevşemiş bir halde yüzümü yastığa gömüyor ve inliyorum. "Bu senin hatan." Boynumu okşuyor.

"Şikâyet edecek daha kötü şeyler de var."

"Kesinlikle şikâyet etmiyorum. Hayatımın en güzel gecesiydi."

"Hissettiğim kadarıyla..." Onun ereksiyonuna karşı kıpırdandım. "Gece daha bitmedi."

"Evet, öyle. Yorgunsun ve bir duş'a daha ihtiyacımız var." Kıcıma vurdu. "Gel hadi."

Beni yataktan çekmesine izin verdim. Bütün işi o yapıyor. Havlular ve giysiler, beni duş'a götürmek, tüm ağrıyan yerleri temizlemek ve bizi kurulamak.

Tüm bunlardan sonra, bayılmaya çok hazırım. Sıcak su son gücümü de tüketti.

"Farklı hissediyorum." Elini banyonun kapı koluna dayayarak duraklıyor. "Tehlikeli."

Gülümseyerek esniyorum. "Bunun ne farkı var?"

"Onları senin yanında istemiyorum. Kardeşim olmaları önemli değil. Eğer sana doğru bakarlarsa onları öldürme dürtüsü ile seğiriyorum."

Muhtemelen onunla duygularım hakkında konuşmalıyım. Çok yakında.

"Bunu dinlendiğimiz zaman konuşuruz." Göğüs ucunu çimdikliyorum; yatarken hiç tişört giymediği için en azından bunu hak ediyor.

"Benimle yatacaksın, Kody'nin yatağında değil."

"Tamam." Uyku düzeni hakkında tartışacak enerjim yok.

Parmaklarını birbirine geçirerek beni Kody'nin odasına götürdü ve boş yatak. Birkaç adım ötedeki Wolf ve Kody kıpırdamıyor, yumuşak nefesleri karanlıkta uyuduklarını işaret ediyor.

Leo bana katılıyor, vücudu sırtıma karşı sıcak bir duvar oluşturuyor ve bir bacağını benimkinin arasına sıkıştırıyor. Kendimi güvende, aziz hissediyorum. *Sevildiğimi.*

Sözcükleri söylemedik ama onları derinden, dürüstçe ifade ettik. Saatlerce.

Ve bir kez bile kocamı düşünmedim.

Uyuyamıyorum.

Haftalardır tam bir gece uykusu
çekemedim. Aylardır.

Tam olarak yetmiş üç gün.

Az önce aldığım mesaja bakılırsa, bu durum yakın zamanda
değişmeyecek.

Wilson: Güncelleme yok

Hiçbir şey.

Paranın satın alabileceği en iyi özel dedektifi tuttum ve her gün hiçbir şey
teslim etmiyor.

Alaska, Sitka'dan hamile bir travma hemşiresi nasıl olur da iz
bırakmadan ortadan kaybolur? Şüphesiz niyeti buydu. Ama nasıl?

Adını değiştirirse, sahte kimliklere ve sahte belgelere ihtiyacı olacak.
Bunun için gerekli bağlantılara sahip değil. İzlerini örtecek kaynakları yok.

Benim kaynaklarım onda yok.

Bunların hiçbirisi bana uymuyor.

Acı. Onun yokluğundan kaynaklanan, içimi kemiren acı bana da iyi
gelmiyor.

Onsuz nefes alamıyorum. Onsuz uyuyamıyorum. Onsuz yaşayamam.

Siktir et bu acıyı. Her yerde. Kafamın içinde. Göğsümde. Her kemikte ve
uzantıda, aletim de dahil.

Özellikle de bunu.

Beni terk ettiği için ondan nefret ediyorum ve bu nefret zehirli dişleriyle
içimi parçalıyor, zihnimde öfkeleniyor ve beni canlı canlı yiyor.

Ancak bundan daha kötüsü, kendime karşı hissettiğim yakıcı, her şeyi
tüketen kin.

Onu uzaklaştırdım. Hayatımdaki en iyi şeydi. Onu o kadar kötü incittim
ki gitti ve onu bulamayacağımdan emin oldu.

Bunu ben yaptım.

Arka verandada tentenin altında otururken, lapa lapa yağan yağmurun cereyanında titriyorum. Buzlu tabakalar halinde yağıyor ve adamızı kasvetli gri bir cama dönüştürüyor.

Yağmurdan nefret eder. Karı hiç sevmez. Mantığım güneye gittiğini söylüyor, ama içgüdülerim?

İçimden bir ses eve daha yakın bir yere bakmamı söylüyor.

Havayolu ve hükümet bağlantılarıma göre, ticari ya da özel bilinen hiçbir uçuşta yolcu olarak bulunmamış. Belki nakit parayla bir araba almıştır. Belki otostop çekmiştir.

Belki hala Alaska'dadır.

Hüsnükuruntu.

Bir mesaj yazıyorum.

Ben: Ülkedeki tüm hastanelerin istihdam kayıtlarını kontrol ettiniz mi?

Wilson: Hala o liste üzerinde çalışıyorum. İstedığınız gibi California ile başladım.

Ben: Daha hızlı çalış yoksa çalışacak birini bulurum.

Ona yardım eden bir ekibi var ama yine de yeterli değil. Bu hızla giderse aylar sürecektir.

Ne kadar parası olduğunu bilmiyorum. Nakit birikimlerine bakma zahmetine hiç girmedim. Kredi kartlarına, banka hesaplarına ya da yatırım fonlarına dokunmadım.

Onları izlediğimi, her işlemi takip edeceğimi biliyor. Ama eninde sonunda paraya ihtiyacı olacak. Ve sağlık hizmetine.

Kendisi ve bebeğimiz için.

Bebeğimiz için.

Şu anda ikinci üç aylık döneminde olmalı ve ben onu özliyorum.

Onu özliyorum.

O dışarıda bir yerlerde, tek başına, umursamaz bir şekilde çocuğumu taşıırken ben nasıl paylaştığımız yatakta uyuyabilirim?

Yapamam.

Bensiz de gayet iyi olduğuna şüphe yok. Her şeyin üstesinden gelebilir, her engeli aşabilir. O tanıdığım en güçlü insan. Çok güçlü ve bağımsız.

Ayrıca, son derece genç ve naif. Dünya hakkında öğreneceği, deneyimleyeceği çok şey var. Orada onunla olmam, onunla birlikte öğrenmem gerekiyor,

onunla birlikte büyüyor, daha fazlası oluyor.

Beni genç tutuyor ve bir bütün yapıyor.

Ne olursa olsun, ona yaptığım bu şeye dayanacak. Üstesinden gelecektir. Üstesinden gelecek. Ama aynı şeyi kendim için söyleyemem. Her geçen gün acı daha da yoğunlaşıyor, yeni açılar, içeri girmek için yeni yollar buluyor.

Lanet olsun, onu özlüyorum. Onu arzuluyorum. Bütün gün ve gece onun hayalini kuruyorum.

Onsuz geçen yetmiş üç gün. O canlı yeşil gözlerini üzerimde hissetmeden. O muhteşem gülümsemeyi öpmeden. O seksi öfkeyle çarpışmadan. Onun yumuşak vücudunun yanında uyuyakalmadan. Ne zaman ve nasıl istersem onu becermeden.

Onsuz, yarım bir adamım. Bekliyorum. Umut ediyorum. Bu ıstırabın en saf hali.

Hepsi bebeği istemediğim içindi. İstemiyordum. Kendimce sebeplerim vardı. Ona söyleyemediğim nedenler. Ama şimdi? Tanrım, eğer beni ararsa, açıklamama izin verirse, af dilememe izin verirse ve günlerimin geri kalanını kefaretle geçirmeme izin verirse, istediği kadar lanet olası bir horoz engelleyici sürüsünü alacağım.

Fransız kapıları arkamdan açılıyor ve ben de omzumun üzerinden bir bakış fırlatarak bu davetsiz misafir karşısında kaşlarımı çatıyorum.

"Günaydın Bay Novak." Şefim başını uzattı, endişeli yüz ifadesinde kırışıklıklar vardı.

"Oliver."

"Hâlâ uyumuyor musun?"

Homurdanarak yağmura geri dönüyorum.

"Ölümüne yakalanacaksın." Dışarı çıkar ve baş üstü ısıtıcılarını açar.

"Sanırım kahvenizi buradan alacaksınız?"

"Evet." Telefonuma bakıyorum, nefesim ekranı buğulandırıyor. "Efendim. İzninizle...?"

"Yapmayabilirsin."

Beni görmezden gelerek alanıma giriyor ve ben başımı kaldırına kadar bekliyor.

"Bırak yemek yemeyi, konuşma isteğini bile zar zor toplayabiliyorsun. Onu özlediğini biliyorum ama sağlığının bozulmasına izin verme."

"Hiçbir şeyin gitmesine izin vermeyeceğim," diye homurdandım.

Özellikle de karımın.

"Yemek yemiyorsun. Uyumuyorsun.

Endişeleniyoruz." "Biz kim?"

"Aurora, Kai, Greyson ve ben."

Hizmetçi, şoför ve lanet olası peyzajcı mı? Ne oluyor lan? "Tüm çalışanlarım arkamdan dedikodumu mu yapıyor?"

"Hayır, efendim. Sadece sizin için endişeleniyoruz."

Donmuş bir elimi yüzümde gezdiriyorum ve uzamış bıyıklarımın kıllarından ırkiliyorum. "Ne istiyorsun?"

"Başlangıç olarak, senin için hazırladığım kahvaltıyı yemeni istiyorum." "Tamam."

"Ve-"

"İşimiz bitti Oliver."

Bir iç çekiş. "Pekâlâ, efendim."

Kapı tıkırdayarak kapanıyor ve göğüs kafesim bir sonraki nefesimde daralıyor, sıkılaşıyor, daralıyor, ta ki tek yapmak istediğim bıçak gibi saplanan göğsümü pençelemek olana kadar.

Bu lanet acı. Sonu gelmeyen ve teselli edilemeyen bir acı, dayanamayacağım kadar büyük bir boşluk. Ama Oliver haklı. Donarak ölmekle kimseye yardım etmiyorum. Açlıktan ölerek onu bulamayacağım.

Daha iyisini yapabilirim. Daha sıkı savaşabilirim. Daha akıllı olabilirim. Daha fazla kaynağımı bir araya getirebilirim.

Bul onu.

O zaman onu geri kazanacağım.

Kış bizim toparlanmamızı beklemez.

Acımadan gelir. Kar, ağır, eskimeyen, ölümcül bir egemenlikle toprağı tüketir. Rüzgar bir kurt sürüsü gibi uluyarak tozu kör edici bir çılgınlığa dönüştürüyor.

Bu kaçınılmaz.

Yıkık planların buzlu mezarlığı.

İki hafta boyunca enerjimi Kody'nin iyileşmesine harcadım. Söz verdiğim gibi, asla yalnız değilim. Dördümüz birlikte yemek yiyoruz. Aynı odada uyuyoruz. Teslim olmayı reddederek birlikte duruyoruz.

Ve Denver sözünü tutar.

Son erzak teslimatını yapmaz. Artık çok geç.

Herkes gergin. Leo aleti olan herkesle kavga ediyor. Wolf içine kapanık ve mesafeli.

Sonra Kody var.

"Buraya geri gel." Kollarımı kavuşturarak onun gergin sırtına bakıyorum. "Daha işimiz bitmedi."

Tepkisiz bir şekilde oturma odasının penceresinde duruyor, dışarıya, hiçbir şeye bakmıyor.

Sonsuz siyah gökyüzünü gizleyen beyaz bir ölüm bulanıklığından başka bir şey yok.

O endişeli. Ben de endişeliyim. Hiçbir canlı bu koşullarda dışarı çıkmaya cesaret edemez.

Aptal kardeşleri ve psikopatı hariç.

Denver kar fırtınası başlamadan önce uçağı atölyeye taşıdı. Ama şimdi hepsi dışarıda, kapıları ve pencereleri kapatıyor, halatlı yollar inşa ediyor ve burayı hayatta kalabilir durumda tutmak için yapılması gereken diğer her şeyi yapıyorlar.

Kody burada fizik tedavi görmektense dışarıda yardım etmeyi tercih ederdi.

Çok kötü oldu.

"Kodiak." Ayağımı vuruyorum. "Beni duydun mu?" İç çekiyor. Sanırım. Daha çok hırlamaya benziyor.

Huysuz. En iyi günlerde huysuzdur. Geri kalan zamanlarda hırlayan lanet bir ayıdır.

Bu egzersizleri iki haftadır dinlenme, buz, kompresyon ve yükseltme nöbetleri arasında yapıyoruz. Şimdi sadece topallamadan yürümesine yardımcı olmaya çalışıyorum.

Kalçasındakiler hariç tüm dikişlerini aldım. O yaranın iyileşmesi çok zaman alıyor ve tekrar vahşi doğaya çıkmadan önce ona ihtiyacı olan tüm zamanı vermeyi planlıyorum.

Haklı olduğumu biliyor. Yanlış bir adım ölüm anlamına gelebilir. Donma, hipotermi, açlık. Herhangi birimiz o karın altında donmuş bir ceset olarak kalabiliriz. Özellikle de o, eğer bacağını iyileştirmezse.

Sonunda dönüp gülümseyene kadar odaklanmış kararlılığımla kafatasının arkasındaki deliklere bakıyorum.

Savaş ya da kaç tepkisine ilham veren türden bir gülümseme.

Yerimde duruyorum. "Düz bacak kaldırma. Hadi bakalım. Sırt üstü uzan." "Nasıl yapılacağını biliyorum, kadın."

"O zaman neden buradayım?" Sabrım tükendi, kollarımı havaya kaldırdım ve merdivenlere doğru hücum ettim.

"Frankie, bekle." Derin bir nefes alarak elini yüzüne götürdü. "Çok kötü bir ruh halindeyim-"

"İki haftalığına."

"Bir hıyar gibi hıncımı senden çıkarıyorum. Özür dilerim."

Topallayarak, dişlerini sıkarak ve tıslayarak bana doğru yürümeye başladı. Hayal kırıklığı asık suratını kırıştırıyor. Acı duruşunu sertleştiriyor. Onunla yarı yolda buluşmak için can atıyorum ama bu onu daha da sinirlendirecek. O yapmıyor benim şımartılmama tahammül et.

Bana ulaştığında, elleri kalçalarımın düşüyor ve başı eğiliyor. Sıcak, yastık gibi dudaklar özür dilemek için benimkini okşuyor.

Beni öpmeyi alışkanlık haline getirdiler. Üçü de. Ama asla birbirlerinin önünde değil. Leo ve ben seks yapmak için gizlice kaçtığımızda, bu genellikle hızlı bir sevişme oluyor. Birkaç kez, gecenin geç saatlerinde, onun odasına gizlice girip saatlerce seviştik. Keşke bunu daha sık yapabilseydik.

Keşke etrafta gizlice dolaşmak zorunda olmasaydık. Ama Kody iyileşirken, kardeşiyle yaptığım seksi onun yüzüne vurmak istemiyorum. Aralarında kaynayan gerilimi de karıştırmak istemiyorum.

Kendime söylediğim yalanlar.

Gerçek şu ki, iki haftadır ertelediğim konuşmayı yapmaktan korkuyorum.

Ben lanet bir korkağım.

"Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim." Alt dudağımı ağzına çekiyor ve damarlarıma karbonatlı karıncalanmalar gönderiyor.

"Sen iyi-"

Şiddetli bir kükreme sessizliği bozar.

Kapı çarparak açılırken girişe doğru dönüyoruz. Denver sanki itilmiş gibi içeri uçuyor, Leo'nun öfkeli bakışları arasında dik durabilmek için tökezliyor.

"Yine mi?" İç çektim.

Kurt, yağın karın içinde arkalarından süzülüyor. Bize bakmadan merdivenleri tırmanıyor ve gözden kayboluyor.

Leo şiddet konusunda bir uzman iken, Wolf ise ilgisizli

k. Bize neler oluyor?

"İşte böyle olacak." Bıyıklarına yapışan buzla, Leo Denver'ın peşine takılır ve onu tekrar iter. "Gözlerinden başlayacağım. Onu çıplak gördüğün için önce gözlerin."

Denver, Leo'nun darbesinden çevik bir şekilde sıyrılarak eğilir ve manik bir şekilde güler. "Sırada dilini koparmak var."

"Aşırı tepki veriyorsun." Denver ceketini silkti ve kollarını sıvadı.

"Aşırı tepki mi?" Leo öfkeleni. "Senin yüzünden açlıktan öleceğiz! Gözlerini ve dilini atlayıp doğrudan aletini kesmeye ne dersin?"

"Besleyecek bir boğaz eksildi." Kody başını salları.

"Ve endişelenecek bir sik daha azaldı." Leo botundan bir bıçak çıkarır.

Kulaklarımda kan uğulduyor.

Denver'ın hayatına yönelik tehditler kışa girdiği anda başladı. Uçağı. Elindeki kozu kaybetti ve ben dahil herkes onun ölmesini istiyor. Ama bir sorun var.

Elektrik kesilirse tamir edemeyiz ve hayatta kalmak için yeterli odun ya da kömürümüz yok.

Aralarına girip Leo'ya bakıyorum. "Ona ihtiyacımız var."

"En azından birinin akli kalmış." Denver saçımın bir tutamını çekiştirerek beni ürperti.

Leo'nun buna tahammülü yok. Serbest koluyla beni kaldırarak Denver'in ulaşamayacağı bir yere, arkasına koydu.

Geri dönüp ölümcül sözünü yerine getiremeden bileğini yakaladım. Bıçağa bağlı olanı.

"Hey." Kirli yanağını okşadım. "Konuşmamız gerek." "Bekleyebilir mi?"

"Bu önemli." Kolunu bırakmadan onu kendimle birlikte merdivenlere doğru çekiyorum.

Bakışlarım Kody'ninkilerle birleşiyor, takip etmem için sessiz bir yalvarış. Bir süre sonra Adamlar arasında karşılıklı bakışmalar ve hırıltılar, Kody kıpırdamıyor. Daha da kötüsü, Leo kendini benim elimden kurtarıyor ve varlığımızın baş belasına geri dönüyor.

Denver'in gözleriyle karşılaşmak gibi bir hata yaptım. Bana açık açık, ahlaksızca bakıyor, bir şey biliyormuş gibi gülümsüyor. Uğursuz bir şey. Sanki benim için acı verici bir şekilde sona erecek çarpık bir planı ortaya çıkarmak için sabırsızlanıyor.

Karnım kendi üzerine katlanıyor ve Leo tedirginliğini fark ediyor. "Çek şu lanet gözlerini ondan!" Kükreyerek ona doğru hamle yaptı. Kody de yarasına aldırmadan atlıyor.

Siktir et. Bir gün için yeterince testosterona katlandım ve onları kendi hallerine bırakmaya karar verdim. Bıçaklı bir kavganın ortasında kalmayı reddediyorum.

Birkaç dakika sonra, sorumlu davranıp görünürde hiç kan olmadan üst katta bana katıldılar.

"Bu da ne demek oluyor?" Leo yatak odasının kapısını Kody'nin arkasından kapatır ve sırtını kapıya yaslar.

"Önce bana Denver'a neden bıçak çektiğini söyle." Yatağın üzerinde tırnaklarını büyük bir ilgiyle inceleyen Wolf'a bakıyorum.

"Onu hidroelektrik jeneratörüyle uğraşırken yakaladım." Leo parmaklarını saçlarında sıkıyor. "Oraya girmeye çalıştığımda beni dışarıda bıraktı. Bir şeylerin peşinde. Ona güvenmiyorum."

"Bakım yapması gerekiyor, aptal," diye mırıldanıyor Wolf.

"Bize nasıl yapılacağını göstermesi gerekiyor." Öfkelenen Leo yumruğunu

Kapı.

"Onu yenmenin tek yolu gücünü elinden almaktır." Titriyorum verimsiz nefes alıp veriyor. "Bunu biliyor. Ama ısı kaynağımızı kasıtlı olarak bozmayacaktır. Bir pilot olarak yararlılığı hâlâ devam ediyor. Kar erir erimez-"

"O kadar uzun yaşamayacağız." Wolf komodinden bir not defteri alıp bana uzattı. "Yiyeceklerimizin bir envanterini çıkardım ve

uzun sürecek. Şimdi istihkaka başlasak bile bahara kadar dayanamayız."

Zaten karne yapmıyor muyuz? Çocuklar her zamanki porsiyonlarının yarısını yiyorlar.

Şimdi, her tabağı eşit parçalara ayırıyorum. Ben de öğünlerimi azaltmaya çalıştım ama bu savaşı kaybettim.

Bu değişmek zorunda. Onlar benim iki katım ve onların gücüne ihtiyaçları var.

"Siz ava gittiniz." Gömleğimin koluyla oynuyorum.

"İyi bir vurgun değil miydi? Kışı geçirmeye ve hatta kulübede fazladan depolamaya yetecek kadar?"

"Biz yiyoruz," diye alay ediyor Wolf. "Beş kişi karnını doyuruyor."

"Karnımızı doyurmuyoruz ve bunu sen de biliyorsun." Leo onu vurur

bir parıltı. "Ortada bir dizi faktör var. Öncelikle, her kış karnımızı doyuruyoruz. Mükemmel bir av sezonu geçirsek ve her şey yolunda gitse bile, dördümüz yiyecek stoklarımızla *zar zor* geçiniyoruz."

Kody başını sallar ve Wolf sarkarak gözlerini kapatır.

"İkinci olarak..." Leo her bir noktayı parmaklarıyla işaretliyor. "Kış erken geldi, av sezonumuzu kısalttı." Sonraki parmak. "Ren geyikleri bu yıl az."

"Haydut kurt." Ürperiyorum.

"Aynen öyle." Bir parmağını daha kaldırıyor. "Geride bıraktığımız pemmikan *fazladan* değildi. Normal sevkiyatımızın bir parçasıydı. Denver'ı son erzak seferine motive etmek için geride bıraktık."

"Ve eğer yapmadıysa sigorta olarak." Kody kollarını

kavuşturur. "Beş numaralı faktör." Leo başparmağını uzatır, tüm parmaklarını

Parmaklar. "Bu son ikmal seferi hayatta kalmamız için çok önemli. Denver her yıl uçağı o kadar çok yiyecek ve teçhizatla dolduruyor ki, yük kapasitesi maksimuma çıkıyor.

O olmadan hiçbir kışa dayanamadık."

"Ve ben tabuttaki son çiviyim." Yutkunuyorum. "Beslenecek fazladan ağız."

"Sanki bu konuda bir seçeneğin varmış gibi." Leo ensesini kavırıyor.

"Yanlış gidebilecek her şey yanlış gitti. Ama bunu atlatacağız. Sadece bu konuda akıllı olmamız gerekiyor. Daha çok et var ama yaklaşık bir ay içinde

fasulye ve peksimete kadar. Şimdi böyle yemeye başlamalıyız. Elimizde kalan eti iyileştirir ve saklarsak, en çok kalori yaktığımız en soğuk günler için protein biriktirmiş oluruz."

Akıllıca. Söylediği her şey mantıklı, ama içime korku girmesine engel olamıyorum.

Bunun sonunda bizden geriye ne kalacak? Yetersiz beslenmenin vücuda ne yaptığını biliyorum ve bu beni dehşete düşürüyor.

Wolfun erzak kayıtlarını ve tüketim tahminlerini incelerken nabzım deli gibi atıyor. Hâlâ av kulübesinde duran pemmikanı da eklemiş. Bununla ve Leo'nun planını izleyerek bile, çözülmenden iki ay önce yiyeceğimiz bitecek.

Sikeyim.

Kitabı Kody'ye veriyorum, yatağa yığılıyorum ve korkunç bir öneriyi dile getiriyorum. "Eğer birimiz ölürse..."

"Eğer onu öldürürsen," diyor Wolf duygusuzca, "yine de açlıktan öleceğiz.

buzlar çözülmenden önce. Yapamamak bile, uçağı havalandıramayacak kadar güçsüz olacağız. Peki ya uzun kıştan sonra bakıma ya da onarıma ihtiyacı olursa? Kıştan nasıl çıkaracağımızı biliyor muyuz? Ve bu jeneratörün arızalanmayacağını varsayıyor. Isınmak için yeterli odunumuz olmadığından zaten öleceğiz."

"Bu yüzden güç sisteminin şifresini çözmeye çalışıyordum." Leo dişlerini gıcırdatıyor.

"Nasıl gidiyor?" Wolf alay ediyor. "Ona yem atma." Kalçasını çimdikliyorum.

"Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?" Leo gözlerimle buluştu. Önemsiz şeyler. Seks, ilişkiler ve kıskançlık gibi şeyler-Hayatlarımız tehlikedeyken bunların hiçbir önemi yok. Lanet olsun koca ağzıma. Neden bir şey söylemek zorundaydım ki?

"Şu anda önemli değil." Omuz silkiyorum.

"Söylediğin bu değildi." Leo bana doğru geliyor. "Önemli olduğunu ve bekleyemeyeceğini söyledin."

"Bir şaşırtmaca."

"Yani yalan mı söyledin?"

Gah! "Hayır."

"Ya aşağıda yalan söyledin ya da şimdi yalan söylüyorsun. Hangisi?" "Onu rahat bırak." Kody topallayarak ilerliyor.

"Sorun yok." Bir elimi kaldırdım. "O haklı. Ertelelediğim bir konuşma var. Boğulmadan önce bazı şeyleri açıklığa kavuşturmam gerekiyor."

"Devam et." Leo kollarını kavuşturur.

"Bunu nasıl söylerim?" Boğazımı temizliyorum, oyalanıyorum.
Sanki oda buz tutmuş gibi tüm hareketler yavaşlıyor. Üç çift göz, yoğun ve kırpmadan, tutsak izleyicilerim haline geliyor.

"Seni seviyorum." Bir fısıltı. Bir yalvarış. "Üçünüzü de." "Biliyoruz." Kody homurdanıyor.

"Tamam, ama aşkın birçok biçimi var - ailevi, platonik, romantik, cinsel... Her biriniz için hissettiklerim farklı, ama derinliği aynı."

"Biliyoruz." Wolf dudaklarını büzüyor. "Leo için bacaklarını açtığın gibi ruhunu da benim için sattın."

Kalbim durdu.

Öfke Leo'dan yayılıyor, hassas deriyi yakacak kadar sıcak.

Kody dudaklarını birbirine bastırıyor, bakışları benimkinde sabit.
En ufak bir şaşkınlık belirtisi yok.

"Evet, herkes senin ilişkilerini biliyor." Wolf alay ederek başka tarafa bakar. "Seni *duyuyoruz*."

Yanaklarıma sıcaklık doluyor.

"Bu kadar yeter." Leo doğruldu.

Bir konuşmadan hiç bu kadar hızlı geri çekilmek istememiştim. Bu çok utanç verici.

Ve bu sadece işin yarısı.

"Dahası da var." Nemli ellerimi esnetiyorum. "Devam edeyim mi?"

"*Dahası var da* ne demek?" Leo'nun tınısı alçalıyor ve
Sevmediğim bir ton.

"Kardeşlerini öpüyorum, Leo. Onlar da beni öpüyor." "Ne zaman?" Yüzü taşa döner.

"Ne zaman istersem." Çenemi kaldırıyorum. "Sana söylemiştim. Tek eşlilik ve romantizmle işim bitti."

"Az önce aşkın birçok türü olduğunu da söyledin. Peki sen benim için hangisini hissediyorsun? Cinsel aşk mı? Kardeşçe mi? Ben senin sevdiğin kardeşin miyim? sikeyim mi?"

"Kapa şu lanet çeneni." Kody, topallayarak attığı bir adımla onun yüzüne vurdu. "Yaralı olmasaydım, o da benim yatağımda olurdu."

"Öyle mi?" Leo onu kenara itiyor ve bakışlarımı buluyor. "Bu doğru mu Frankie?"

"Kurdun saldırdığı gece..." Yutkunarak daha uzun oturuyorum ve kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorluyorum. "Kody bana şaplak attı, içten dokundu ve ben buna bayıldım."

Darbeyi gözlerimle yumuşatmaya
çalışıyorum. Leo hareketsiz kaldı.
Ölümcül, ürpertici bir şekilde
hareketsiz.

Patlamayı bekliyorum ama hiç gelmiyor. Onun yerine sertçe dönüp
kapıya doğru uzanıyor.

"Gitme." Panikle ayağa kalktım ve ellerimi sıktım. "Biz birbirimize
bağlıyız. Her şeyden önce, ne olursa olsun ayrılmayız."

Duraklıyor, uzun bir nefes alıyor ve bana bakıyor. "Seni
paylaşmayacağım." "Paylaşmak zorunda değilsin." Yanımda, Wolf
başını arkaya doğru
duvara. "Yakında hepimiz öleceğiz."

"Şimdiden pes mi ediyorsun?" Kody kardeşine suçlayıcı siyah
gözlerle baktı. "Seni bir korkak olarak görmedim."

"Eğer amcıklar açlıktan ve hipotermiden hoşlanmıyorlarsa, o zaman
miyav."

"Açlıktan ya da donarak ölmeyeceğiz." Kody topallayarak
yatağa oturur ve bacağını dinlendirir. "Her zaman yaptığımız gibi bundan
da bir çıkış yolu bulacağız."

"Belki de buna değmez. Bunu hiç düşündün mü? Sigaram bitti.
Votka kaynağın kuruyor. Hayallerimin kızı benden başka herkesi beceriyor."
Leo kaşlarını çatır. "Siktir git, Wolf."

"Dürüst olmak gerekirse. *Sonundan* başka sonu olmayan sefil bir
kışla karşı karşıyayız. Neden tüm kıyafetlerimizi çıkarıp son anlarımızı
akılsız bir seks partisinde geçiremiyoruz bilmiyorum."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Pek çok nedenden dolayı, hayır."

"Ama vücut ısını kardeşlerimle paylaşacaksın?" Burun delikleri
alevlenir. "Evet, hesapladım. Cinsel, romantik-" Leo ve Kody'yi işaret
ediyor,

sırasıyla. "Ve ben platonik artıkları alıyorum. Teselli ödülü. Harika.
Görünüşe göre bakire olarak öleceğim."

"Tanrım." Pişmanlık dolu bir nefes verdim. "Her şeyi berbat ettim.
Senin için hissettiklerim etiketlere sığmayacak kadar karmaşık.
Söylediklerimi unut. Kahretsin, işte bu yüzden bu konuşmadan kaçıyordum.
Ne yaptığımı bilmiyorum."

Kody öne eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış. "Bize bir açıklama
borçlu değilsin."

"Olmayabilir. Ama doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Wolf, o gece
ya da takip eden haftalarda seninle seks yapmadım çünkü duygularım
karmakarışık. Seni bu işe bulaştırmayı reddediyorum."

"Leo'yu bu işe bulaştırmaktan hiç çekinmiyorsun."

"Bu farklı."

"Neden? Denver'ın onu sikmesini izlemediğin için mi?" Boğazını Bobs.

"Hayır. Belki. Bilmiyorum."

Leo'yla aramdaki bağı o geceyle gölgelenmediği doğru.

Zihnim dönüyor, doğru kelimeleri arıyorum.

Leo ve benim güçlü bir fiziksel bağımız var. O kırılğan değil, ve Duygularını incitmeden onu becerebilirim. Onunlayken, gardımı indirebildiğim ve güvende olduğuma inandığım tek zaman bu. Bir sevgilide buna ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var.

Kulağa bencilce geliyor.

Belki de her şeyi yanlış anladım.

Bu düşünceleri kendime saklıyorum ve bunun yerine, "Anlamana ihtiyacım var. Hiçbir şeye zorlanmayacağım. Duygularım ve içgüdülerimle hareket ediyorum ve bunlar şu anda kaypak, güvenilmez şeyler. Berbat durumdayım. Kalbim çöp gibi. Bunu düzeltebilir miyim bilmiyorum ama yapmak isteyeceğim son şey seni incitmek ya da kardeşlerinle ilişkini mahvetmek olur."

"Kalbin çöp değil Frankie. Çok güzel. Bu yüzden sana çekildik." Wolf elime uzandı ve parmaklarımızı birleştirdi. "İncinmedim. Sadece azgıyım."

"Sana inanmıyorum." Onu sıkıca kavıyorum ve Leo'ya bakıyorum. "Seninle seks yapmamalıydım."

"Bu saçmalık." Leo'nun boynu gerilir, yüzü kızarır. "Sakın-"

"Pişman değilim ve seni takip etmekten vazgeçmeyeceğim. Bu sadece ikimize de zarar verir. Ama bunu atlatana kadar başka biriyle seks yapmayacağım."

"Bunu duymak hoşuma gitmedi, aşkım." Leo hırlıyor, gözleri vahşi ve yumrukları sıkılı, tüm dünyaya ele geçirilmiş bir adam gibi bakıyor.

"Doğru olan

cevabım, *asla başka biriyle yatmayacak olman.*"

Oh, Tanrım. Alfa yüzünü takınmış. Kaşlarını indirmiş, sert ve yargılayıcı. Daralmış gözler, değerlendirici. Sıkıca kısıtılmış dudaklar, ölümcül bir ciddiyet.

Buna söyleyecek bir şeyim yok. Bıkkın bir iç çekişten başka bir şey yok. "Tam olarak neyi atlatacaksın?" Kody soruyor.

"Önce iyileşmen gerek." "Ben-

"

"*Tamamen iyileştim, Kody. Sızlanmadan ya da topallamadan yürüyebildiğin zaman konuşuruz. Ve sen...*" Ses tonumu yumuşatarak Wolf'a dönüyorum. "Senin yaraların daha derin, ulaşılması daha zor ama onları görüyorum. Sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Keşke edebilseydim. Ama ben buradayım. Seni dinleyeceğim. Her adımında seni seveceğim."

"Beni seveceksin." Wolf başını eğiyor, burnu alaycı bir şekilde bükülmüş. "Ama benim sevilme istediğim şekilde değil."

Kalbim sıkışıyor ve sinüslerime keskin bir yanma vuruyor. "Özür dilerim." Gözlerimi kapatıyorum.

"Hayır." Kody'nin gürleyen baritonu bakışlarımı yukarı kaldırıyor.

"*Yapmayacaksın*

Özür dile. Hepimiz seni sahiplendik. Karşılığında kimi sahipleneceğiniz *sizin* kararınız."

Kardeşlerine ters ters bakıyor. "Uğruna savaştığımız şey bu değil mi?

Özgürlük

Seçmek mi? Kimi ve nasıl istediğimizi sevmek özgürlüğünü mü? Bu seçim hakkımız elimizden alındı. Ama artık değil. Ve eğer bu seçimi ondan alırsak lanetleneceğim."

Şu ana kadar Leo'nun bana ne kadar sık baktığını fark etmemiştim. Gözlerini odanın öbür ucuna dikmiş, uzaktan hiçbir şeye bakmazken, bakışlarının yokluğunu karnıma inen bir yumruk gibi hissediyorum.

Beni kendisi için istiyor. Yüzündeki sert ifadeye bakılırsa, onları eşit derecede sevmem onu hasta ediyor. Rekabetçi, kıskanç, bölgeci kalbinde, en çok onu sevmemi istiyor.

Ona karşı açık sözlü oldum. Benim gibi hor görülmüş, mahvolmuş bir kadınla ilişkiye girmesinin tehlikelerini anlattım. Her uyarımı dikkate almadı ve yine de beni sahiplendi. İçinde bulunduğumuz karmaşanın suçunu paylaşacağım ama hepsini taşımayacağım.

Ona doğru bir adım atarak elimi uzattım. "Leo."

Dokunuşumdan kaçıyor ve kapıya doğru yürüyor.

"Boşluğa ihtiyacım var." Onu durdurmak için hareket ediyorum.

Kody kolumu yakaladı. "Bırak onu."

Kapı Leo'nun geri çekilen formunun arkasından kapanıyor ve ben sarkıyorum. "Yapamam." "Nereye gidecek?" Wolf huffs. "Hiçbir çıkış yolu yok. Çıkış yok.

Sigara. Yemek yok. Seks yok."

"Hâlâ çalışan iki bacağın var." Kody ona ters ters bakar. "Ölü

adamların bacağı ihtiyacı yoktur."

OceanofPDF.com

Bir hafta sonra Kody'nin uyluğundaki dikişleri aldım.

"İyi görünüyor. Yani, *vay canına*. Gerçekten iyi." Başparmağımı yeni, satenimsi pembe derinin üzerinde gezdiriyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Çok güzel." İki parmağını çenemin altına koyuyor. "Büyüleyici. Beni çok sertleştiriyor."

"Güzel." Gülüyorum. "İleride çalışmak için bunu özgeçmişime yazmalıyım. *O kadar güzel ve büyüleyici hissettiren acil tıbbi bakım sağlıyor ki hastayı fena halde sertleştiriyor.*"

"Buraya gel." Çakıllı bir gümbürtü.

"Asla olmaz." Ayağa fırladım. "Terlisin ve bir duşa ihtiyacın var. Seninle geliyorum."

Bugün fizik tedavisini mahvetti. Bütün hafta boyunca sıfır şikayet ve minimum huysuzlukla kışını yırttı.

"Bana katıl." Yataktan kalktı, üzerinde dar bir külot ve hiçbir şey yoktu.

Başka.

Aslında kumaşın üzerinden ereksiyonunun çıkıntılarını sayabiliyorum.

Gövdesindeki dalgalanmalardan bahsetmiyorum bile, her kas kazınmış ve bilenmiş, parmaklarımı çağırıyor.

Dayanılmaz erkek.

Yukarı baktım ve ah, kalbim. O yanan gözler.

Bana bakışı, yıkım için yaratıldığımı hissettiriyor, sanki çok karanlık bir arzu yokmuş gibi ve o bunu kanıtlamaktan bir kalp atışı uzakta. Kıyafetlerimi ve tenimi soyup zalim aşkını kemiklerime diş gibi geçirmesine bir kalp atışı kalmış.

Onunla duşta geçireceğim on dakika tam bir yıkım olacaktı.

"Yapamayacağımı biliyorsun." Kapıya ihtiyatlı bir bakış attım.

Wolf her an dönebilir ve Leo da atölyede güç sisteminin iç işleyişini anlamaya çalışıyor.

Denver'in nerede gizlendiğini Tanrı bilir. Buraya geleceğinden değil. Ana katta pusuda bekleyen bir kaçık gibi duruyor, kaçırma kitini düzenliyor, dünya hakimiyeti planları yapıyor ya da yalnızken ne yapıyorsa onu yapıyor. Bunu düşünmemeye çalışıyorum.

Kody derin derin nefes alıyor, burnunu saçına ördüğüm örgülerin arasından geçiriyor. Kulağımın altındaki noktada duraklıyor, burnunu sokuyor, kokluyor. Nefesi tenimdeki kokuyu emerken ürperiyorum.

"Beni mi kokluyorsun?"

"Her fırsatta." Isırıyor, köpek dişleri omzumla boynumun birleştiği yerde vahşi bir şekilde kenetleniyor.

"Kody." Ellerim saçlarının gür gece yarısı kürkünde geziniyor, çekiyor, itiyor. "Kody, bırak beni."

Sıcak dili hassas eti dişlerinin arasına alırken bir hırıltı titreşiyor. Bırakması zaman alıyor. Geriye yaslanıyor. Gözlerini kapatıyor. Dudaklarını yalıyor. "Tadın tarçınlı güneş ışığı gibi."

"Bu özel bir durum."

"Bunu düşünmek için üç ayım vardı." Yoğun mürekkepli gözler beni bütünüyle yutuyor. "Daha fazla bekleyemem."

"Yapabilirsin."

"Yapmayacağım." Ağzımı tutuyor, parmakları ve başparmağı yanaklarımı oyuyor. "Leo'nun sahipleniciliğinin ne istediğini belirlemesine izin verme."

"Teşekkürler." Kızgınlığımı dışa vurarak elini tokatla uzaklaştırdım. "İyi ki bana ne yapacağımı söyleyen böyle güçlü ve yetenekli adamlarım var. Tanrı biliyor ya, istediğim şeyi tek başıma düşünebilecek ya da yapabilecek kapasitede değilim."

"Kastettiğim bu değildi." "O

zaman ne demek istediğini

söyle." "Bir haftadır seni

görmezden geliyor." "Bu sabah

saçını ördüm." "Hoş gördü."

"Gizliden gizliye sevdi."

"O kızgın."

"Ben de öyle. Bir tartışma yaşıyoruz. Öfke. Her neyse işte. İnsanlar üst üste yaşadıklarında böyle yaparlar. Bu normal."

"Hoşuma

gitmiyor."

"Hangi kısmı?"

"Mutsuz olduğun kısım."

"Oh, Kody." Ona doğru adım atıyorum ve yanağımı göğsünün sert, terli bölgesine yaslıyorum. "Şu anda mutlu olacak çok az şey var. İyileşmeden önce daha da kötüleşecek ama buna sahip olduğumuz sürece..." Kollarımı onun heybetli gövdesine doluyorum. "Dördümüz hayatta ve birlikteyiz, savaşmaya devam etmek için bir nedenim var."

Titreşimli bir mırıltı duyuluyor, o kadar alçak ve derin ki topraktan yükseliyor, bacaklarımı sarıyor ve tam uyluklarımın arasına çarpıyor.

Uzun bir kış olacak.

"Üç aydır burada olduğumu mu söyledin?" Bir noktada kaybettim say.

"Evet." Başımın arkasını avuçlayarak saç örgülerimi okşuyor.

"Noel ne zaman?"

Hala düşüyor.

Geri çekiliyorum. "Ne?"

"Bilmiyorum. Biz..."

"Takvim yok. Tatil ya da doğum günü yok. Sadece kutup mevsimleri geceler ve gece yarısı güneşleri." İnledim. "Hoss

berbat." "Bu nadir görülen bir durum."

"Neymiş o?"

"Bir ay boyunca kesintisiz gece. Okuduklarıma göre, bu dünyada bunu deneyimleyebileceğiniz tek yer. Alaska'nın ücra kasabası Utqiagvik'te yaşıyorsanız ya da sizi bu kadar kuzeye getirecek özel bir orman uçağınız yoksa, bu çoğu insanın asla tanık olamayacağı bir şey."

"Buradan çıktığımızda, onu bir daha asla görmemeyi umuyorum." "Evet." Başımın üstünü öpüyor. "Ben de öyle."

"Üzerine bir şeyler giy," diyor Wolf odaya girerken selamlayarak. "Ama sen değil." Bana bir parmak sallıyor. "Seninkileri çıkarmaktan çekinme."

"Onunla biraz iyi misin?" Kody kulağıma sordu. "Evet, git duşunu al."

Kody, Wolf'a uyarıcı bir bakış fırlatır.

"Bana bakmayı kes, seni pis hayvan." Wolf onu kapıdan dışarı çıkarır. "Hadi Frankie. Yemek yiyelim."

Eğer öyle diyebilirsek.

Mutfakta, ben bir kutu barbunya fasulyesi ayırırken Wolf kilerde dolaşıyor. Mineraller, vitaminler ve antioksidanlar açısından zengin, bitki bazlı mükemmel bir protein kaynağı ama dört kaslı adam ve bir kadını doyurmaya yetmez.

"Başka ne var?" Omzumun üzerinden soruyorum. "Votka," diyor kilerin içinden.

"Tekrar dene."

"Buzdolabının üstündeki dolapta biraz peksimet var."

Harika.

Kabı geri alıyorum ve içindekilere kaşlarımı çatıyorum. Peksimet bisküvi olmak istiyor ama undan başka bir şey değil, su ve tuz. Sertleştirilerek diş kıran bir çubuk haline getirilmiş, tadı talaş gibi. Ama yirmi beş yıllık raf ömrü var. Bunu Foxfire hayatta kalma kitaplarından öğrendim.

"Bunu bana açıkla." Fasulye konservesini kaldırıp besin etiketini tarıyorum. "Denver'ın tüm yağmalamalarında neden D3 Vitamini, balık yağı veya erkekler için multivitamin gibi şeyler toplamadı?"

"Bu bok bizi hayatta tutmuyor."

Beslenmeleri ve uzun ömürlü olmaları için harikalar yaratacaktır. Mezarlık toprağının daha lezzetli olup olmayacağını merak ederek azıcık yemeğimizi beş tabağa böldüm. Kesinlikle daha doyurucu olurdu.

Beşinci tabak beni en çok sinirlendiren şey. Erzağımızı o hasta herifle paylaşmak içimde bir şeyleri kırma isteği uyandırıyor ama onu hayatta tutmak, beslemek zorunda olduğumuz anlamına geliyor.

Porsiyonlara bakıyorum, sayım bitene kadar bir fasulyeyi oraya buraya hareket ettiriyorum. eşit.

Bu yeterli yiyecek değil. Yakın bile değil.

"Kurt?" Ayak seslerini bekliyorum. Gelmeyince, ben mutfağa doğru adım atar ve kilere bakar.

Yere oturmuş, bacaklarını önüne uzatmış, Kody'nin votkasından bir şişe içiyor.

"Nereden buldun onu? Boş ver." Elinden çekiştirerek almaya çalıştım.

"Yapma." Geri çekiyor, bırakmayı reddediyor. "Şu lanet şeyi almama izin ver."

Acı dolu gözlerindeki yalvarış beni duraksatıyor. Birbirimize bakıyoruz, ellerimiz şişenin etrafında kıvrılmış. Sonunda ellerini gevşetiyor ve ben de şişeyi çekip ağzıma götürüyorum ve yakıcı bir yudum alıyorum.

"Al bunu." Geri veriyorum ve raftan bir kutu doğranmış şeftali alıyorum. "Bunu alıyorum."

"Misafirim olun. Bir kutu daha az yemek, bu sefil gezegende bir gün daha az yaşamak demektir."

Elimdeki teneke kutuya bakarak tereddüt ediyorum. "O fazladan günü nasıl geçirirdin?"

"Seni düşünüyorum." Bakışlarının vücudumda gezinmesine izin veriyor. "Sikimi almanı. O kadar ateşlisin ki seni kesinlikle sikerdim."

"Dur."

"Gerçekten bakire olarak ölmeme izin verecek misin?" "Bakire olman benim sorumluluğumda *değil*."

"Ama değiştirebilirsin." İnleyerek kalçalarını ayarlar. "Bu senin hatan. Bu kadar güzel olmasaydın daha kolay olurdu."

"Bu adil değil. Benim hakkımda ne hissettiğini kontrol edemem." Nabzım boğazımda ağırlaşıyor. "Bu beni rahatsız ediyor. "Bu beni rahatsız ediyor.

"En azından bir jant işi alabilir miyim?"

"*Dur* dedim." Teneke kutuyu tutarak kilerden çıkarken huzursuzluk omurgamın tabanını ürpertiyor. "Ekstra gününü sikeyim."

"O senin, Red. Kalan her günüm senin." Gözlerini kapatarak votka şişesini geri uzatır ve derin derin yudumlar.

Aramıza mesafe koymak için aceleyle mutfak tezgahına dönüyorum. Ondan korkmuyorum. Onun *için* korkuyorum. O savunmasız bir ruh, özellikle de bana teklifte bulunurken ve onu zaten incittiğimden daha fazla incitmek istemiyorum. Her reddediliş onu kesiyor, daha da içine kapanık yapıyor.

Tanrım, sadece onu sağlıklı tutmam ve buradan çıkarmam gerekiyor. Sonra ona gerçek bir yardım bulacağım. Yardım, mutluluk ve uzun, tatmin edici bir özgürlük hayatı.

Keşke.

Şeftali konservesini tezgâhın üzerine koyarak, onu açmanın bilgeliğini düşünüyorum. Bu bizim gerçekliğimiz. Önümüzdeki aylara bir bakış. Hayatta kaldığımız her gün, zor seçimlerle geçen bir başka gün olacak.

Ben bunun için yaratılmadım.

Ama başka şansım yok, değil mi?

Arkamdaki sessizlik, yaklaşan adımların altında paramparça oluyor. Ellerimi tezgâha dayadım ve Wolf'u susturmak için doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. Tekrar.

Ensemdeki küçük tüyler kalkıyor ve kafa derimde bir ürperti dolaşıyor.

Hayır.

Kurt değil.

"Senin gibi güzel bir kızın burada tek başına ne işi var?" Denver'ın

sesi içimde bir buz kütlesi gibi tünel açıyor. Çok yakın. Sadece birkaç santim ötemde.

Duvardaki boruların sesi bana Kody'nin duşta olduğunu söylüyor.
Leo hala dışarıda. İkiisi de ığlığımı duymayacak.

Wolf kilerden gelen sesleri duyabiliyor ama henüz dışarı
ıkmadı. Muhtemelen sarhoştur.

Bakışlarım tezgahın diğer ucundaki bıçak bloğuna kayıyor. Çok
uzak.

Yine de ona doğru hamle yapıyorum ve Denver beni yakalıyor,
kalçaları benimkilere değecek ve keskin bir şey boynuma doğru eğilecek
şekilde beni lavaboya hapsediyor.

Çevremdeki alt sınırdı, elinde bir şırınga görüyorum, başparmağı
pistonun üzerinde geziniyor.

"Kanamam var mı?" Yanağıma değen sıcak sorusu ciğerlerimdeki
havayı sıkıyor.

"Ne?"

"*Kanamam* var mı?" Diğer eli rahmimin üzerinde düzleşiyor,
cehennem ateşi gibi yanıyor.

"Hayır."

Yalan değil. Bebeğimi kaybettiğimden beri kanamam olmadı.
Stres, ani kilo kaybı, düşük - adet görmemek için pek çok neden var. Ama
hamilelik bunlardan biri değil.

Bunu ona söylemeyeceğim. Eğer ocuk sahibi olduğuma inanırsa,
beni öldürmez.

Beni hayatta tutan tek şey bu olabilir.

"Hamileyken bana ilaç verirsen-" "Son
hamileliğimde acımamıştı."

"Bunu bilmiyorsun. ğrenmek için hiç şansım olmadı. Buna değer
mi?
risk?"

"Evet, küçük kız. Bütün kış sana bir bebek daha yapacağım."

Boğazımın arkasına safra kaçtı.

"Bunu itaatkâr bir şekilde ya da bilinçsiz bir şekilde yapabilirsiniz."
Hipodermik iğneyi boynumda tutarak beni yüzüne doğru döndürüyor ve
sert niyetini karnıma bastırıyor. "Eğer ığlık atarsan, ışıklar sner."

Panikle, tam da bunu yapmak için ağzımı açtım.

Ta ki arkasında bir şey hareket edene kadar. Kıpırdamadan durmak,
gözlerimi Denver'ın çenesinde sabit tutmak ve omzunun üzerinden
bakmamak için tüm konsantrasyonumu harcıyorum.

Sessiz bir bulanıklık içinde, Denver'ın yüzünün yanında elik bir
bıçak belirir, ölümcül ucu elmacık kemiğini sıyrır.

ılgın bir glmseminin üzerinde parıldayan kutup mavisi gözler

ortaya çıkıyor.

"Kızım la ne yapıyorsun, ihtiyar delikanlı?" Wolf, Denver'ın saçlarını o kadar yakından okşuyor ki içim kıpır kıpır oluyor.

"Senin kız mı?" Denver gülümser, gevşek ve rahattır.

Sakinliği beni derinden sarsıyor, çünkü bu çarpık cazibenin korkunç şeyler olacağı anlamına geldiğini biliyorum.

"Madem senin kızın," diyor, "neden onu sikmiyorsun?" "Senin aksine, isteksiz bedenler bana göre değil."

"Eğer vücut bilinçsizse, isteksiz değildir." Denver İğneyi boğazıma sokup nefesimi hızlandırdı. "Leo'nun aleti onun içindeydi." Derin nefes alıyor. "Kokusunu alabiliyorum."

"Ürkütücü." Wolf'un gözleri eğlenceyle parlıyor.

"Onu seninle paylaşacağım. Onun amının tatlı etine taşakların kadar gömülene kadar gerçek zevki asla tadamayacaksın."

"Sana inanıyorum." Wolf Denver'ın sırtına yaklaşıyor ve Denver'ın kalçalarının benimkilere sürtünmesine neden oluyor.

"Kurt." Dişlerimi sıkıyorum, vücudum şırınganın tehdidi altında donup kalıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Düşünmeme izin ver, şekerparem." Ağzını Denver'ın çenesine doğru eğerek, oradaki ağarmış kirli sakalı kemiriyor. "O seninkine saplanmışken onun vücuduna gömülmek nasıl bir his olurdu merak ediyorum. Hiç götten aldın mı baba?" O

boştaki elini Denver'ın kalçalarıyla benimkiler arasına sokuyor ve Denver'ın ereksiyonunun uzunluğunu okşuyor. "Sanırım bu fikir hoşuna gitti, seni yaşlı pislik."

"Kurt, hayır." Gözlerimden yaşlar akıyor. "Lütfen, bunu yapma."

Ne düşündüğünü bilmek imkansız. Bu bir oyun olabilir, Denver'ı etkisiz hale getirmek için çılgınca bir numara. Ya da o kadar bıkmış olabilir ki, koruyucum olmaktansa işkencecim olmayı tercih eder.

Borular üst katta inlemeye devam ediyor. Bakışlarım ön girişe kayıyor, Leo'nun oradan geçmesini istiyorum.

Wolf Denver'ın aletini ovmaya devam ediyor, her geçişte parmak eklemlerini amıma sürtüyor. Onu öldüreceğim.

"Kesin şunu." Öfkeyle bakıyorum.

O da ters ters bakıyor. "Bana başka seçenek bırakmadın." Ciğerlerim sıkışıyor.

Denver'ın gözleri yuvalarından fırladı, kalçaları Wolfunkilere çarptı.

Kavr

ama. İğne kayıyor.

Bir çelik

parıltısı.

Denver bağıırıyor.

Şırınga yere düşer ve adamın vücudunda kıpkırmızı bir kesik oluşur.

Yanak

Wolf onu iter ve şırıngayı yere vurarak parçalar. Denver yavaşça yarayı siler, kan bulaşır. Gözlerini

Elindeki kırmızı parıltı, bakışlarını Wolf'a kaldırdı ve incinmiş gibi bakma cüretini gösterdi. "Sigaramın bitmesine izin verdiğin için." Wolf sigaralardan birini alır.

beş tabak ve Denver'a sunuyor. "Yemeğimizin bitmesine izin verdiğin için seni tekrar keserdim ama sen de bizimle birlikte açlıktan öleceksin. Sanırım bu daha çok acıtacak."

"Bunu unutmana izin vermeyeceğim, oğlum." "Asla unutmazsın, baba."

Denver yağlı bir sırtışıla yemeği eliyle ağzına atıyor, yavaşça çiğniyor, hınzırca gülümsüyor, bir şeytan gibi uzatıyor. Sonra tabağı bulaşık makinesine yerleştirir ve yatak odasının karanlık derinliklerine geri döner.

Titreyen, öfkeli bir nefes alıyorum, kalbimin *güm, güm, güm* sesi göğsümde acı verici bir basınç oluştururken belimden bükülüyorum. Felç geçiriyormuşum gibi hissediyorum. Kesinlikle hiperventilasyon.

Sert bir el sırtıma dayanıyor, daireler çiziyor. Beni kızdırıyor.

"Senin neyin var böyle?" Hava almak için dönüp duruyorum.

"O hasta fıstık torbasıyla oyun oynayamazsın."

"Fıstık mı?"

"O deli, Wolf. Klinik olarak deli."

"Onun icabına baktım, değil mi?"

Pişman olacağım bir şey söylemeden önce ondan uzaklaşmalıyım. Bu evden çıkmam lazım.

Aceleyle yanından geçip ön kapıya doğru fırladım. "Nereye gidiyorsun?" Aceleyle peşimden geliyor.

"Az önce yaptığın şey..." Dış giysilerimi kaparak giriş kapısını itiyorum. "Bu iyi değil. Hiçbir yerde *iyi* değil."

"Hadi ama. Sadece biraz eğleniyordum."

Eğer bakışlar öldürebilseydi, derisi yüzölürdü.

Ayakkabılarım nerede?

Lanet olsun. Üst katta olmalılar.

Ayaklarımı erkek botlarının içine sokuyorum, ayak parmaklarım

derinliklerde yüzüyor. Palto, şapka, eldivenler, gözlükler... Ön kapıyı açtığımda her yerim örtülü.

Kapı.

Dondurucu bir soğuk yüzüme tükürüyor ve kafamın içinde uluyor,
Gel

Dışarı, kırılğan ölümlü. Cesaretin varsa dışarı çık.

"Atölyeye ulaştığımdan emin ol." Titreyerek, hedefime giden karla aydınlatılmış yolu tarıyorum.

Daha çok bel yüksekliğinde kar yığınlarıyla çevrili bir tünel gibi. Leo kürekle kazıyor ve patika iplerini sütunlar ve ortak alanlar arasında gergin tutuyor, böylece şiddetli rüzgarlarda bize rehberlik edecek bir şeyimiz oluyor.

Kody hala iyileşme sürecindeyken ve Denver ile Wolf evin genel tamiratıyla meşgulken, Leo ağır işlerin çoğunu yapıyor ve dışarıdaki işleri sırtlıyor. Seks için enerjiyi nereden buluyor bilmiyorum. Belki de benden bir hafta izin alması iyi olmuştur.

Onu o kadar çok özlüyorum ki bu beni korkutuyor.

İçimde pek çok korku yaşıyor. Denver korkusu. Donma korkusu. Açlıktan ölme korkusu. Karanlıkta bekleyen her şeyden korkuyorum.

Korkmaktan bıktım.

"İçeri girdiğimde Kody'ye bir tabak götür ve Leo'yla birlikte olduğumu söyle." Sisli gecede dışarı çıkarken onun cevabını beklemiyorum.

Büyük boy botlar mı? En iyi kararım değil.

Atölyeye girdiğimde kar ayaklarımı kaplıyor.

Botlarımı ve sırlıslıklam çoraplarımı tekmeleyerek kömür sobasına koşuyor ve ısınıp içime çekiyorum.

"Siktir." Ağlamak istemiyorum. Buraya bunun için gelmedim. Ben sadece... "Siktir!"

"Ne yapıyorsun sen?" Leo çizimler ve açık kitaplarla dolu bir tezgâhtan uzaklaşıyor, yüz ifadesi yorgun ve sinirli. "Yanında refakatçi olmadan mı?"

"Eşlikçim aklını kaçırdı." Karla ıslanmış katmanları çıkarırken ellerim şiddetle titriyor.

"Hangisi?" "Fark etmez."

"Kurt mu?" Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Yoksa becermek istediğin kardeşin mi?"

Çenem titriyor ve arkamı dönüyorum. Buraya gelmemeliydim. Zalimlik isteseydim, lanet mutfakta kalırdım.

Uzun bacakları onu bir anda yanıma getirdi. Donmuş yanaklarımı kavırıyor ve yüzümü yukarı çekerek gözlerimi inceliyor. "Ne oldu lan?"

Geri çekilip kendimi toparlıyorum. Bir savunucuya ihtiyacım yok. Onunla kardeşleri arasında bir çatlağa neden olmak istemem. Wolf beni korkutmak istemedi. Sadece *düşünmedi*.

"Artık bitti." Tezgâha doğru yürüyorum ve görmeden çizimlere bakıyorum. "Bir süre burada takılabilir miyim?"

"Hayır." Dolgun dudakları bu nefret dolu yanıtı sarıyor. Geri kalanı kaskatı kesilmiş, kıpırdamadan duruyor, savaşmak için sarmalanmış.

İçinde çirkin bir yara var, benim açtığım bir yara ve hala kanıyor, öfkeyle köpürüyor ve bana yöneliyor.

"Leo." Sesimdeki çatlağı, beni sürekli yenen korkuyu gizleyemiyorum. "Yapamam."

Kaçamazsın. Ayakta duramıyorum. Nefes alamıyorum.

Metal bir sandalye gıcırdayarak yanıma geliyor.

"Otur." Bacaklarımın arkasına yerleştirdi. "Düşmeden önce." Dizlerimin bağı çözöldü. Koltuğa yığılıyorum.

"Konuş." Sesi soğuk.

Acımasız.

Gözlerimi yaşartıyor. Hemen karşılık vermek istiyorum. "Cehenneme kadar yolun var."

Alanıma giriyor, eğiliyor, eğiliyor, acı vaadini de beraberinde getiriyor.

Sandalyenin arkalığını kavrayarak, şiddetle oyulmuş kollarıyla beni kafesliyor. Damarlar derinin altında kabarıyor, gergin kasların üzerinde yılan gibi kıvrılıyor. Yüzünü yüzüme doğru itiyor, burunlar birbirine değiyor ve azı dişlerim birbirine çarpıyor.

Misk kokulu tamirhane kokusu, sedir ve karla yüklü, O yüksek eğimiyle kendini tutarken duyularımı istila ediyor. Kanun koymak için yapılmış bir eğilme. Ezmek için tasarlanmış bir duruş.

Birbirimize bakarken an uzuyor. O kadar derin, o kadar yoğun bakıyor ki, sanki aklımdan her düşüncüyü, sakladığım her sırrı çekip almaya çalışıyor.

Beni okumasını istiyorum. Ama bu şekilde değil. Zorbalığa maruz kalmayacağım.

Kaşlarını çatarak muhteşem yüz hatlarını buruşturuyor ve sıkılmış dişlerinin arasından tıslıyor. Yaklaşan kavgaya, incitici sözlerle hazırlanıyorum ama konuştuğunda sesi nazik ve endişeyle dolu.

"Yaralandın mı?"

Başımı sallıyorum, o lanet olası gözyaşlarımı serbest bırakıyorum. Kaşlarını indiriyor.

"Korkuyorsun." Çenemi kaldırıp dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Geriye doğru sarsılır, doğrulur ve birkaç adım geri çekilir. "Benden korktun mu?"

Siktir, Frankie. Ben asla-"

"Yapmayacağını biliyorum. Bu..." Bir boğulma sesimi çalıyor.

Yine o uzun, sessiz bakış. Bu sefer farklı. Kavga etmek istemiyor. Benden zorla bilgi almaya çalışmıyor. Ben hazır olana kadar alışılmadık bir sabırla bekliyor.

İhtiyacım olan şey buydu. Bu yüzden ona gittim. O öğreniyor. İkimiz de öyleyiz.

Rahatlamış bir nefesle başımı ellerimin arasına alıp ona olanları anlatıyorum.

Wolf'un canavarla oynadığı kısmı atlıyorum ve tehdide odaklanıyorum. Boğazımdaki iğneye. Denver'ın yüzündeki gülümsemeye. Sesim kesildiğinde, daha fazla sessizlikle karşılaşıyorum. İçimde çınlıyor kulaklar.

Gözlerimi kaldırıyorum ve onun arkamdaki kitaplara kilitlenmiş olduğunu görüyorum. Yer değiştiriyorum, Ben de onlara bakıyorum.

HVAC işleri. Isıtma, havalandırma ve iklimlendirmenin temelleri. Bunların bununla ne alakası var?

"Sistemi hidroelektrik enerji kullanıyor." Sesi gergin, bir şeyler saklıyor. "Bana yardımcı olabilecek hiçbir yerde yazılı bilgi yok. Şüphesiz bilerek. Ona ihtiyaç duymamız için bize ihtiyacı var."

Eli yanında kıvrılıyor, parmak eklemleri beyazlaşıyor ve anlıyorum ki öfkesini dizginliyor.

Artık değil.

Yumruğunu kitapların üzerine indirerek beni zıplattı.

"O ölü bir adam." Bir yumruk darbesi daha, öfkesi açığa çıkıyor. "Onu öldüreceğim. Onu yok edeceğim."

Pound. Pound. Pound. Pound. Kitaplar ve çizimler dağılıyor.

"Leo, dur." Nefes nefese patlamadan kaçmaya çalışıyorum. "Lütfen, dur."

Sesimdeki korkuyu duymuş olmalı, çünkü kıpırdamıyor. Heterokromatik gözlerini bana diktiğinde şimşek gibi çakıyor.

"Onu öldüremeyiz." Öldürücü soğuğu düşünerek titriyorum - bunun korkunç olasılığını. "Onu öldürmek pes etmek olur. Bana başka bir yolu olduğunu söyle."

"Sizi güvende tutmanın başka bir yolu mu?" "Hepimizi hayatta tutmak için."

"Ben göremiyorum." Bir yığın kâğıdı toplayıp aramıza fırlatıyor. "Bundan bir çıkış yolu göremiyorum. Bu sefer değil."

"Bir kafes yap."

"Ne?" diye hırlıyor.

"Metali eritebiliyorsun, değil mi?" Endüstriyel aletlerle tıka basa dolu bir dizi rafın arasından geçip bir örnek arıyorum. "Kaynak yapabilir misin?"

"Tabii ki." Nefes nefese, kaba bir elini yüzünde gezdiriyor.

"Tıbbi malzemeleri bodrumdaki odanın dışına taşıyın. Bir hapishane kapısı inşa edin. Duvarları, tavanları güçlendirin." Sesimi alçaltıyorum. "Onu içeri kilitleyeceğiz. Onu parmaklıkların arkasına koyacağız. Bu şekilde güvende kalırız."

Elleri kalçalarında, bakışlarını yere indiriyor, kaşları çatık bir şekilde mermere kazınıyor.

"Bir kafesin içinde bize zarar veremez." Boğazının fikrimi yavaşça yutuşunu izliyorum. "Elektrikler kesilirse, onu tamir *ettiririz*."

Odağı içe döner ve duruşu değişir. Omuzları hafifçe kıvrılır. Boynundaki tendonlar gerilir. Gölgeler yüz hatlarını karartıyor. Geçmişin gölgeleri. Annesinin yankıları.

Denver'ı hapseden ilk ve son kişi Helena oldu. Onu bağladı. Onu aç bıraktım.

Ta ki ona ihtiyacı olana
kadar. Sonra onu diri diri
gömdü.

"Annen yalnızdı, tek çocuğunu koruyordu. Onu alt edemezdi. Senin gibi değil."

Burun delikleri nabız gibi atıyor. Çenesinde kaslar seğiriyor. Yine de bir şey söylemiyor. "Bu sefer yalnız değilsin." Ona doğru yaklaşıyorum. "Biz dört kişiyiz ve ondan sadece bir tane. Hiç şansı yok."

Pencereden dışarıya, ötesindeki karlı karanlığa bakıyor, düşüncelere dalmış.

Sobanın yanında bekliyorum, bu atölyede kışı geçirip geçiremeyeceğimizi, bizi ısıtacak kadar kömür olup olmadığını merak ediyorum.

"Hiçbir zaman kendim için bir şey istemedim." Dirseklerini bükülmüş dizlerine dayayarak metal sandalyeye çöküyor. "Ama seninleyken dünyanın en bencil adamıyım. Seni kaybetmeyeceğim. Bunun düşüncesi bile..." Yavaşça başını sallıyor, o tehlikeli ellerini esnetiyor.

"Hiçbir şey yok - kesinlikle *hiçbir şey* seni benden alamaz. Seni beslemek için avlanacağım. Seni sıcak tutmak için Hoss'taki her yatağı, her duvarı, her çatıyı, her odun parçasını yakacağım. Seni tehdit eden her yırtıcı için bir kafes inşa edeceğim. Gerekirse seni zincire vururum ama beni dinle Frankie, ben nefes aldığım sürece sen benimsin."

Nefesim titriyor ve tenim alev alıyor. Yüzümü hissedemiyorum ama saçlarım kadar kırmızı olduğunu biliyorum. Her yerim *zonkluyor*.

"Ölü halin işime yaramaz." Yağlı gömleğini çıkarıyor, yaralı,

yontulmuş fiziğini incelememi izliyor. "Gitmene izin *vermeyeceğim*."
Köpüklü, ısıltılı sıcaklık karnımın alt kısmında parılıyor.

Sandalyeye yaslanıyor, güçlü bacaklarını dikleştirirken metal inliyor, adam yayılıyor. Elleri kemerinin mandalına gidiyor. Kaydırarak halkalardan kurtarıyor. Yere düşmesine izin veriyor.

Sonra uzun bir parmağını kıvrır.

Vücudum sanki bir ip tarafından çekiliyormuş gibi öne doğru sarsılıyor.

Parmak.

Bu adam bir tehdit. Vahşi doğada yetişmiş. Özüne kadar vahşi.

Mercurial. Vahşi. Ve her zaman aç.

Ama onun şeklini yutarken - köprücük kemiğinin bıçakları, kollarının damar gücü, kot pantolonunun bel bandına doğru dalgalanan granit karın kaslarının olukları - vahşi hissedenden benim.

Botlarının arasındaki zemini işaret ediyor.

Diz çöküyorum çünkü ben de bencilim. Onun güzel sikini her şekilde istiyorum.

"Çok güzel amına koyayım," diye homurdanıyor fermuarını sertçe çekerek.

Serbest kalıyor, tamamen dikleşiyor, on kalın ve heybetli santiminin tamamı. Dolgun kafası dölle parlıyor. Ağzım onun karanlık tadı için sulanıyor. Dilimi yarığına sokmak ve serbest kalmadan önce o tuzlu incinin tadını çıkarmak istiyorum.

"Ye onu."

Hatta bir hayvan gibi düşünüyor. *Yalamak* ya da *emmek* yok. Bu çok evcil.

Çünkü yırtıcılar emmezler. Tüketirler.

Onun vahşiliğini seviyorum ve ona istediğini veriyorum, onu boğazımın arkasına götürüyorum, dişlerimle kazıyorum ve boğuluyorum, öğürüyorum, salyalar akıtıyorum. Dağınık. Pornografik. Tanrı yardımcım olsun, onu yiyip bitiriyorum. başını geriye atar ve ulur.

"Fuuuuuuck!" Kalçalarını gırtlığıma vuruyor. "Lanet olsun, günahkar hissediyorsun. Al onu, aşkım. Hepsini al."

Nefes alamadığımda, yanağımı okşayarak rahatlıyor. Sonra tekrar ağzımı sikiyor.

Boğazım moraracak. Onunla hep öyle olur. Bunu istiyorum. Belki bu beni sapkın yapıyor, ama onun itişlerinin tutkusunu gururla taşıyorum.

O da benimkileri takıyor. Kalçalarını kavrayışından kaynaklanan morluklar. Sırtında tırnaklarımın izleri. Dudaklarında dişlerimden kalan kesikler.

Açlık izleri.

Bağlılık markaları.

Ne kadar sert sevişirsek, o kadar derine ineriz. Ne zaman birlikte olsak, birbirimizin içine girmek için savaşıyoruz. Sanki bir çiftleşme çılgınlığında kaybolmuşuz gibi.

Sanki ömür boyu çiftleşiyormuşuz gibi.

"Benim sıram." Bir elini boynumun arkasına sıkıştırıyor ve beni yukarı, doğrudan ağzına doğru çekiyor.

Boşalmadı ama sanki özünün her damlasını dilimden emmeye çalışıyormuş gibi dudaklarımı yutuyor. Yalıyor, besleniyor, öpücüğü o kadar derinlere iniyor ki onu kafatasımda, ciğerlerimde, kalbimin odalarında hissediyorum.

Dillerimiz avlanıyor ve düello ediyor, açlıktan ölmek üzere olan şeyler gibi yuvarlanıyor ve yalıyor.

Elleri her yerde, vücutlarımız kayıyor ve birbirine sürtünüyor. Burunlarımız çarpışıyor. Kalçalarımız sallanıyor. Ateşten bir dans gibiyiz. Bir ihtiyaç çılgınlığı. Sanki son yemeğiymişim gibi öpüyor beni.

Bu, hayatımın en tüketen bağlantısı.

Bir sonraki nefeste ayağa kalkıyor, dönüyor, beni de yanına alıyor ve tezgâhın üzerine yayıyor.

Benim kıyafetlerim de onunkilere katıldı.

Sonra beni sahiplendi. Önce vahşi elleriyle. Sonra vahşi ağzıyla. Sonra kalçalarımı tezgâhın kenarına doğru çekiyor, vahşi gözleriyle beni sabitliyor ve dudaklarında hırıltıyla sert, kaygan, vahşi bir hamleyle bana sahip oluyor. "Sikimi ıslat."

Onları kapıdan duyuyorum.

Nefesim hızlanıyor, kar ışığında buğulanıyor.

Kutup soğuğu kürkümün yakasının altından sızıyor ve tenimi kavuran sıcaklığı hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor.

Wolf bana Frankie'ye mutfakta ne olduğunu anlattı. Onunla konuşmam gerek. İyi olduğunu kendim görmeliyim. Ama...

Atölyenin içinden boğuk iniltiye yükseliyor. Zevk iniltileri. İnlemeleri.

Evet. Gayet iyi gidiyor.

Alnımı kapıya dayadım.

Hay sikeyim.

Ona yemek getirdim. Yemek yemesi lazım.

Burada bekleyemem. Harap olmuş bacağım kısa yürüyüşten dolayı ağrıyor ve geri dönmeyeceğimden eminim. Herkesin girebileceği bir yerde sikişeceklerse, ben de öyle yapacağım. İçeri giriyorum.

Elim kapı tokmağında, dönen bir kar fırtınası içinde kapıyı açıyorum. Bıyıklarım kabuk bağlıyor ve kirpiklerime yapışıyor.

Kürkümdeki pulları fırçalamak için bir dakika ayırıyorum. Çizmelerime basıyorum. Saçımdaki çamuru silkeliyorum. Yemek kaplarını rafa yerleştiriyorum. Kapı kolunun altındaki metal boruyu destekliyorum. Oyalıyorum. Onlara düzgün davranmaları için zaman veriyorum. Kendimi Leo'nun gazabına hazırlamaya çalışıyorum.

Ancak gözlerimi odanın diğer ucundaki manzaraya çevirdiğimde karşılaştığım şeye hiçbir şey beni hazırlayamaz.

Frankie, doğduğu günden bu kadar çıplak, Leo'nun terli bedeninin altındaki çalışma masasında yatıyor. Adam onun içinde. Bu çok açık. Ter ikisinin de üzerini kaplamış, şakaklarındaki kıllar kayganlaşmıştır.

Bir süredir bu işler.

Kadın adamın göğsünü itiyor, kurtulmaya çalışıyor ama adam onu yerinde tutuyor. Ağırlığıyla. Ve bir eliyle boğazına sarılıyor.

Onu koruma içgüdüğü içindeki her şeyi geri alıyor. "Seni incitiyor mu?"

Bunu yapabileceğine inanmıyorum. Ona öyle bakarken olmaz. Sanki onun dışında hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi. Sanki o onun yemeği, suyu, havası ve barınağıymış gibi.

Onun bütün dünyası.

"Hayır, bana zarar vermiyorsun, ama bu... Üzgünüm." Nefes nefese, onun altında çırpınıyor. "Leo! Durmamız gerek."

Onu onunla izlememi istemiyor. Belki fantezilerinde istiyordur. Ama gerçekte nasıl başa çıkacağını bilmiyor.

"Şşşt." Ağzını onunkine doğru eğiyor ve serbest eli vücudunun gür hatlarına taparken onu derin, durgun bir şekilde öpüyor.

Onunla o kadar büyülenmiş ki bana bakmıyor bile.

Onu Gretchen ile hiç görmedim. Onları duydum ama o zamanlar gençtim.

Bundan tahrik olmak için çok gençtim. Ya da belki çocukken bile ona yaptığının doğru olmadığını biliyordum.

Bu değildi.

Hipnotize olmuş bir halde ona dokunuşunu izlerken kalbimin hızlı atışıyla sikim seğiriyor.

"Benim yüzümden durma." Daha yutkunamadan kelimeler ağzımdan dökülüyordu.

Leo'nun gözleri benimkilere kayıyor ve sahipleniciliğinin yumruğunu hissediyorum, aramızdaki havayı parçaladığını hissediyorum, saldırganlık, elektrik ve başka bir şeyle yüklü.

İlkel bir şey.

Kardeşim bir röntgencidir, ama aynı zamanda teşhirci de olabilir, özellikle de kanıtlayacak bir şeyi varsa.

Başparmağı yavaşça boğazındaki nabzı okşuyor, yüz ifadesi düşünceli, beni düşünürken düşüncelerinin dişlileri gözle görülür şekilde öğütülüyor. Kalçalarını hareket ettiriyor, sanki anlık bir düşünceyi test ediyormuşçasına ona hafifçe vuruyor.

"Leo," diye itiraz ve zevkle nefes alıyor. "Yapma bunu onu."

"Alınma ama kardeşimi senden daha iyi tanıyorum." O buluşur tehditkâr bir bakışla gözlerime baktı. "Değil mi, Kody?"

Hangi oyunu oynadığını bilmiyorum, bu yüzden ona sadece homurdanıyorum.

Zaten kelimeleri oluşturmamıyorum. Ağzım çöl gibi.

Başını çeviriyor, şehvetle renklenmiş yanakları ve ayrılmış dudaklarıyla bana bakıyor. O kocaman yeşil gözlerindeki bakışı tanıyorum. O aç

Ben. Bunun için. İkimizi de istiyor ve ben de ona istediği her şeyi vereceğim.

"Kody." Tatlı sesini sertleştiriyor. "Dışarıda yürümemelisin-"

"Bana patronluk taslama, kadın." Paltomun tokalarını çözüp yakındaki bir taburenin üzerine atıyorum.

Eğer aşağıya bakarsa, durumla ilgili duygularımın kotumun dikişlerini zorladığını görecektir.

Sonra bakar ve dudaklarından duyulabilir bir nefes çıkar.

Güzel dudaklar. Kabarık ve ıslak. Kardeşim tarafından yeni kullanılmış. Acaba ağzını sikti mi?

Bu beni rahatsız etmeli. Bir açıdan öyle. Ama en önemli şey onun mutluluğu. Onun zevki. Leo ona bu konuda yardımcı oluyor.

Bakışlarının ağırlığını üzerimde hissediyorum ve kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum. Sahiplenici bir tavırla göğsünü avuçluyor. "Aletini pantolonunun içinde tut." *Bunu göreceğiz.*

Şok ve şaşkınlık içinde ona bakarken ağzı bir karış açık kalır.

Aleti hâlâ kadının içindeyken, ayağa kalkmak için doğrulur ve çıplaklığının tüm güzelliğini ortaya çıkarır. Boynunun narin hatları. Şımarık göğüslerinin küçük tepecikleri. Karnının kadınsı kıvrımları. Şaftının tabanını kavrayan parlak pembe kıvrımlara yol açan kırmızı saç yaması.

Bir kolunu göğsüne atmadan önce her ayrıntıyı ezberliyorum.

"Göğüslerini çoktan gördü, aşkım."

Denver'daki tutsaklar hakkında bilgi almak için onu soyduğu gecedен bahsediyor olmalı. Ev uyurken geç saatlerde neler yaptığımı bilmiyor. Kaç kez onun baygın halinin üzerine çıkıp, solgun, krem si etinin her yerine boşalana kadar aletimi dövdüm?

İlk günden beri ona çekiliyorum. Kaburgalarımın basamaklarına dolandığını hissediyorum, yukarı ve aşağı, bağlı ve düğümlü, her yönde.

O da biliyor. Gözlerini benden alamıyor. Leo vücudundan çekilip tekrar içine girdiğinde inliyor ama asla başka tarafa bakmıyor, yeşil gözleri ihtiyaçla alevleniyor. Korkuyla. Aşkla. İçinde pek çok şey yanıyor.

"Gözlerini benden ayırma." Parmaklarını kızın saçlarına dolayarak onu sıkıca kavırıyor ve yüzünü kendi yüzüne çevirmeye zorluyor.

Nefes nefese kalır. İnliyor.

Şu lanet olası *seksi* sesler.

Neden izlememi istediğini anlayabiliyorum. Ona olan aşkına tanıklık etmemi istiyor. Onun hakimiyetine olan aşkına. Ve sikine. Ve onun ona hissettiriyor.

Onu mutlu etmek istiyor, çünkü ona verdiği o gülümseme? Kalbindeki her boş, ihmal edilmiş, sevilmemiş yeri dolduruyor.

Hoss'ta bunca yalnız ve acımasız yıl boyunca bir kadının aşkını yaşamak için bekledik.

Biz *de onu* bekliyorduk.

Göğsümdeki baskı pantolonumdakiyle yarışıyor. O kadar acı çekiyorum ki dayanamıyorum. Ama bacağım. Harap olmuş şey kasılıyor, üzerine yüklediğim ağırlığı protesto ediyor.

Acı onu becermemi engellemeyecek ama ona katılıyorum. Onu ilk kez aldığımda tamamen iyileşmiş *olacağım*. Ona her şeyimi vermek istiyorum, hiçbir endişe, hiçbir çekince olmadan.

Bu yüzden çok küçük metal sandalyeye doğru topallıyorum, onlara doğru çeviriyorum ve oturup bacağımı dinlendiriyorum.

Sert dudaklar yumuşak dudaklara karşı, dilleri asi bir yoğunlukla kilitleniyor, bana aldırış etmiyorlar.

Göz kapakları titriyor, gözleri geriye kayıyor, göğüsleri sallanıyor. Sıkı bacaklarının arasında hızlanıyor, evreninin merkeziyle sevişiyor. Kalçaları adamın kalçalarına tırmanıyor, beline dolanıyor, tutunuyor ve onu kendine hapsediyor.

Bu şekilde insandan çok hayvana benziyor, onu daha derine çekmek için pençelerini kışına batırıyor, açlığını yönlendirmek için dişlerini alt dudağına gömüyor.

Tanrım, şu haline bak, Frankie. Gerçekten çok güzelsin. Özellikle de böyle, onu iyi bir kız gibi alıp, ihtiyacı olanı veriyorsun.

Meleksi yüzü buruşuyor, gözleri kapanıyor ve adamın öpücüğüne mutluluk dolu iç çekişlerden oluşan bir türkü söylüyor.

Kemerimi çözüyorum, ellerim titriyor, kalbim çarpıyor. Birkaç beceriksiz ayarlamadan sonra pantolonumu dizlerimin üzerinden geçiriyorum ve kendimi elime alıyorum. Parmaklarım nabız gibi atan çeliğin etrafında kıvrılıyor, inliyorum ve yumruğumun içine doğru itiyorum.

Seni onunla paylaşacağım. Onur duyarım. Hayatımın geri kalanını sana bakarak, seni besleyerek, seni koruyarak ve sana Zevkle. İkimize de ihtiyacın var. Şu andan sonsuzluğa kadar, bizim size ihtiyacımız olduğu kadar sizin de bize ihtiyacınız var.

Ondan başka birini istediğimi hayal bile edemiyorum.

Leo onun göğsünü kendi göğsüne çekiyor, vücutlarını birbirine yapıştırıyor, ellerini onun arka tarafına doluyor ve o lezzetli, yuvarlak kalça yanaklarını avuçluyor. Sanki birbirleri olmadan nefes alamayacaklarmış gibi öpüşüyorlar. Sanki yeterince sıkı bastıramıyorlarmış gibi sürtünüyorlar.

Elimi aşağı yukarı sallayarak bacaklarımın arasındaki ağrıyı okşuyorum. Bu iyi, çok iyi, ama yeterli değil.

Çaresizlikleri beni boğuyor. Aralarındaki bağ beni milyonlarca kilometre uzaktaymışım gibi hissettiriyor.

"Zar zor dayanıyorum." Leo ona doğru ilerliyor, onu kucağında tutarken bakışlarının şiddetiyle rehin alıyor.

Bunun için burada, ona karşı sallanıyor ve alabildiği kadar iyi veriyor.

Vahşi ve pervasızlar. Sürtünüyor ve tepiniyorlar. Isırıyor ve kaotik. Kızıışma çılgınlığı içindeki iki hayvandan başka bir şey değiller. Tamamen unutulmuşlar. Vahşi ve özgür.

Etraflarındaki dünyayı utanmadan terk etmeleri beni daha da sertleştiriyor. Taşaklarım çok ağırlaştı. Onun içine boşalmak istiyorum. Onu ikiye bölmek istiyorum.

"Boşalacağım." Leo onun iniltilerini yutuyor. "Bu ateşli küçük amcığı dolduracağım. Kendimi tutamıyorum."

Ritmini yavaşlatıyor. Kontrolü nasıl buluyor bilmiyorum ama kısa, dairesel itişlere geçiyor, kendini onun klitorisine sürtüyor. Ona kendisini hissettiriyor. Bunu yeterince yapmıştır, onu bitirmek için doğru hızı ve basıncı biliyor olmalı.

Birkaç dakika sonra çözülüyor, başı arkaya düşüyor, çılgınlıkları kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Kendimi daha sert yumrukluyorum, hayatım buna bağılıymış gibi sikime asılıyorum.

Boşalmaya hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı. İçimde bir cehennem var, beni diri diri yakıyor.

Leo gürlüyor, kalçalarını düzensiz bir şekilde dövüyor ve onun içine dökülüyor. Onların orgazm sesleri beni daha da zorluyor, parçalıyor, öldürüyor.

Yaklaşıyor, yaklaşıyor, yaklaşıyor, ama tam olarak orada değil. İzlemek bana yetmiyor. Ona yanımda ihtiyacım var. Onun gözlerine ihtiyacım var. Onun sevgisine. İhtiyacım var, ihtiyacım var.

Lanet olsun.

Kaybettiğim özgürlüğümün karıncalanması ciğerlerimdeki havayı emerken elim gevşiyor.

Leo onu lüks bir öpücüğün içine çeker, saldırganlık olmadan, ego olmadan, her zamanki erkek havası olmadan onun ağzıyla sevişir ve

aşırı bölgesel saçmalıklar.

Nefesleri tükenene kadar öpüşürler. Yalnız olmadıklarını hatırlayana kadar.

İki çift göz bana doğru kayıyor.

Sikimi kaldırmalıyım, ama çok sert, lanet pantolonum için çok şişmiş.

Sanki içgüdüsel olarak ona sarılıyor, bakışları omzunun üzerinden benimkilerle çarpışırken yüzü yarı gömülü bir şekilde boynuna gömülüyor. Yüz hatlarında ender rastlanan bir insancılık bana bakıyor.

Bu şekilde yetiştirildiğimiz için aynı vahşiliği paylaşıyoruz. Aynı ilkel lifleri. Ama bu uyumsuz gözlerde daha yüksek bir zeka parlıyor. Merhamet, kardeşçe sevgi ve kabullenmenin ilk ışıltısını görüyorum.

İkimizi de seviyor ve durmayacağını biliyor.

Tıpkı bizim onu sevmekten vazgeçmeyeceğimizi bildiği gibi.

Birbirimize bağlıyız, o ve ben. Zulüm ve zorluklardan doğan bir bağ. Birbirimize olan sadakatimiz bizim dinimizdir. İnancımız. Dokunamayız, koklayamayız ya da tadamayız ama kanımızda, ortak geçmişimizde var ve bizi sonsuza dek birbirimize bağlıyor.

Bu konuda kavga etmek nafile. Ama ileride yapacağımız her şey, o da dahil olmak üzere herkesin rızasına dayalı olmalı.

O askıya alınmış göz teması anında, kollarındaki güzel ruh hakkında bir anlayışa varıyoruz. Rekabet yok. Kumda çizgi yok. Verilecek kararlar yok. Kanıtlanacak bir şey yok. Sadece biz, bağımız ve aşkımız var.

Kendini ondan kurtarır ve pantolonunu çeker.

Masanın kenarında sallanıyor, kıyafetlerini bulmak için atölyeyi tarıyor. Kollarını güzel yerlerine sarmış. Gözlerimden kaçıyor.

"Frankie." Kot pantolonunun fermuarını çeker ve yüzünü avuçlar. "Hepinizi gördü. Şimdi bırak *baksın*."

"Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapma." Aletim sıkıca kavradığım yerde zonkluyor. "Eğer rahat değilsen-"

"İkinizle de rahatım ama bunu zaten biliyorsunuz."

Frankie dudağını ısırır ve Leo'ya bakar. "Boğazını parçalamayacaksın değil mi?"

Gözbebekleri büyür ve çenesi bükülür.

"Sana bir emir verdi." Bacaklarımı açarak aletime biraz nefes aldıldım.

"Rahat mısın?" Bakışları taşaklarıma düşüyor ve yukarı, yukarı, uzunluğuma tırmanıyor. "Bununla mı?"

"Evet, bana vereceğin her şeye varım. Çekinme."

"Oh, tatlım." Gülüyor, parlak gözlerinde bir ışıltı var. "Ben utangaç değilim." Leo'ya bir kolunu uzatıyor, Leo da onu kalçalarıyla birlikte tutuyor,

ve tezgahdan inmesine yardım ediyor. Onu önümde durması için yönlendirirken bakışları mıknaatıslanmış gibi ona yapışıyor.

Kadının arkasına geçerek ağzını omzuna indiriyor ve ellerini kadının vücudunun şehvetli hatlarında gezdiriyor.

"Bana o güzel amını göster." Bacaklarımın arasındaki asayı okşuyor, onun bana sarıldığını hissetmek için can atıyorum.

Duruşunu genişletiyor ve titreyen elini kaygan alt dudaklarında gezdiriyor.

Gözlerim ağırlaşıyor. Kendine dokunuşundaki baştan çıkarıcılık sihir gibi geliyor. Büyüleyici. Birbirimizi izliyoruz, birbirimizin vücudunu karşılıklı olarak takdir ederken kayboluyoruz, farklılıklarımızla büyüleniyoruz.

Onun yumuşak olduğu her yerde ben sertim. Kendimi tatmin etme şeklim bile daha sert. Onun nazik, alaycı okşamalarından çok daha agresif. O parmaklar benim olsaydı, sürtüyor, yayıyor, daracık sıcaklığına saptırıyor olurum.

Leo sanki düşüncelerimi okumuş gibi elini çekip onu incelemem için açık tutuyor. Parmakları bir V oluşturarak dış dudakları boyunca kayıyor, onları aralıyor ve karanlık, ıslak girişini ortaya çıkarıyor.

Tanrım.

Sikey

im.

Evet.

Sızıntı yapıyor. Damlacıkları onunkiyle karışıyor. Kahretsin, bu beni tahrik ediyor ve kendimi daha hızlı sarsıyorum, daha yükseğe tırmanıyorum.

Kalın bir ıslaklık tabakası topluyor ve ağzına götürüyor. Kadın itaatkâr bir şekilde ağzını açıyor ve parmaklarını emerek temizliyor, seksi dilini her bir parmağın arasında gezdiriyor, bir damlasını bile kaçırmıyor.

"Aferin kızıma." Kızın arkasındaki kalçalarına doğru eğilerek yüzünü kızın kıkına gömüyor.

Yutkunuyor, parmak uçlarında yükseliyor ve ayaklarını birbirinden ayırıyor. Onun oraya girmesine izin veriyor.

"Kıcının yenmesini sever misin?" Dudaklarımı yalıyorum, sikimi çalıştırıyorum.

"Evet." Titriyor ve arkasına uzanarak denge için adamın başını kavriyor. "İkinizin de aynı anda beni yemenizi istiyorum, önden ve arkadan."

Ona bunu vereceğiz. Leo hazır olduğunda, onu yiyeceğiz ve yürüyemeyecek hale gelene kadar sikeceğiz.

"Yaklaştım." Mutluluk veren sıcaklık omurgamdan aşağıya doğru yayılırken görüşüm yıldızlarla doluyor.

Leo bir elini bacaklarının arasına sokuyor, tatlı göt deliğini yutarken onu parmaklarıyla dolduruyor.

"Oh, Tanrım." Zar zor ayakta durabiliyor, tüm vücudu kızarmış ve titriyor.

"Eğil. Ellerini dizlerinin üzerine koy." Onun arkasında yükselir ve kot pantolonunun fermuarını açar.

Minik parmakları bacaklarıma değdiği anda, statik elektrik tenimde geziniyor. Başını, zonklayan shaftımdan birkaç santim uzağa indiriyor ve büyüklüğüm beni şaşırtıyor.

Daha önce hiç düşünmemiştim ama bakıyorum da Yanında canavar gibi duruyorum, kolum onun ön kolu kadar geniş ve neredeyse onun kadar uzun. Onu ikiye böleceğim.

Bu düşünce beni şehvetle titretiyor. Yabani ihtiyaç taşaklarımdan ve sikimden fişkırıyor, ona ulaşıyor.

Leo ellerini kızın kalçalarına doluyor ve onu kucağımda öne doğru savuran bir hamleyle üzerine atlıyor.

Yukarı bakıyor ve nefes nefese sırtıyor. "Kıçımda, Kody."

Dudaklarımdan bir hırıltı kaçıyor. Bir öfke hırıltısı. Bundan hoşlanamaz. Bu çok acı verici.

Bu tam bir işkence.

Ama sıkıntılı görünmüyor. Yakınından bile geçmiyor.

İç çekerken gözleri geri döner. "Ah, siktir. Bu çok iyi." Bakışları tekrar benimkileri buluyor. "Ama amım çok boş. Bahse girerim ikinizi de alabilirim."

"Aklından bile geçirme." Leo onun saç örgülerini kavlıyor ve başını sikimin üzerinde tutuyor. "Umarım yaklaşmışsındır, sıkık. Çabuk boşalacağım.

Lanet olsun, onun ateşli, küçük kıcı. Beni bir rüya gibi kavlıyor."

Bana göz kırptıyor, başını eğiyor ve sıcak, kadifemsi dilini sızıntı yapan tepemin üzerinde gezdiriyor.

Tek gereken bu. Bir yalayışta kusuyorum. Beyaz teller açık ağzını, pelüş dudaklarını ve pembe yanaklarını boyuyor.

Nefes almayı kesiyor, dudakları açık, gözleri odaklanmamış ve elleri dizlerimde kenetlenmiş. Geliyor. Yüzünün her yerinde tohumlarımla boşalıyor. Leo arkasında kükrerken, sırtında iki büküm olmuş ve kendi salıverilmesiyle çılgınca hırlarken boşalıyor.

Hâlâ sikimi okşuyor, sonuna kadar sağıyorum. Taşaklarımın boşaldığını hissediyorum. Tüm benliğimin ona aktığını hissediyorum. Ruhumun bedenimi terk ettiğini hissediyorum ve duramıyorum. Ona hayatımın en uzun orgazmını yaşıyorum ve Sonunda yorgunluktan hareketsiz kaldığımda, eğiliyor, tuzlu dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor ve kalan her şeyi alıyor.

Öpücük dağınık ve aşk dolu, bıyıklarına ve çenelerimize sperm ve tükürük bulaşıyor. Ağzını, amını yediğim gibi yiyorum, özünü, özümüzü yalayıp yutuyorum ve daha fazlası için çaresizim.

"Üzerindeki tüm o pisliği temizle." Leo çekilirken homurdanıyor. "Yükünü onun yüzüne boşalttığına inanamıyorum. Nişancılığın berbat."

"Hedefim tam isabet." Onu kendime çekiyorum, dolgun dudaklarını ısıriyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Teşekkür ederim."

"Hayır, teşekkür ederim." Beni itiyor ve Leo'ya doğru dönüyor. Leo onu durduramadan, onun vücuduna tırmanıyor ve ağzını kendi ağzıyla kapatıyor.

Geri çekilmeye çalışır, zayıf bir girişimdir bu. Dudakları onunkilere değdiği anda, büyüsüne kapılıp onu öpmeye başlıyor.

"Ben de teşekkür ederim." Ayaklarını yere indiriyor ve parlayan gülümsemesinden akan son spermi de siliyor. "Bu..."

"Çok güzel." Kalçalarımı kaldırıp kotumu yukarı çekmeye çalışıyorum ama kötü bacağım bu çabayla titriyor.

"Seni incittim mi?" Hemen yanıma koştu. "Leo, bana

yardım et." "Hayır, ihtiyacım yok-"

Leo beni hiç ustalık göstermeden sandalyeden çekip çıkarıyor ve kalçamda şiddetli bir acıya yol açıyor.

"Dikkat et!" Omzuna bir şaplak atıyor ve çok daha dikkatli bir şekilde kot pantolonumu yerine oturtuyor. "O bacağı çok fazla yük bindiriyorsun. Bugün daha fazla egzersiz yok."

"Kadın-"

Karnından bir hırıltı yükseliyor.

Ona hayal kırıklığına uğramış bir bakış attım. "Sağlığım konusunda bana söyleniyorsun ama kendi sağlığına dikkat etmiyorsun."

"Yemek yemedin mi?" Leo ona kendi daraltılmış bakışını atıyor.

"Hayır, yemedi." Elimle arkamı işaret ediyorum. "Yemek rafta."

"Leo da yemeği kaçırdı." Arkasını döner ve kıyafetlerini giyer.

Elimde değil. Onu açgözlülükle izliyor, bol kumaşın altında kaybolan her bir deri parçasına ağıt yakıyorum.

Leo kapları alıyor, kapaklarını kapatıyor ve ona en büyük porsiyonlu olanı veriyor, tam da istediğim gibi.

Ama hiçbir şey onu geçemiyor. Adamın uzattığı yemeğe bir göz atıyor ve bana kaşlarını çatıyor. "Sen de yemedin."

Tartışmak için ağzımı açtım.

"Bana yalan söyleme Kodiak. O fasulyeleri saydım." Yüzüme vurdu. "Bu porsiyonun iki katı."

"Çok zayıfsın."

"Beş dakika önce kilomdan şikâyet ettiğini duymadım." "Frankie..."

"Daha büyük olsaydım, bana çok şişman olduğumu söyler miydin?" Kabı çalışma masasına çarparak indiriyor. "Seni ve bir kadının nasıl görünmesi gerektiğine dair yargılayıcı idealini sikeyim!"

"Tanrım." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Bunun senin görünüşünle bir ilgisi yok. Sen harikasın." Sesimi alçaltıyorum. "Ayrıca yetersiz besleniyorsun ve bu bizim açımızdan bir başarısızlık. Sana bakmak bizim sorumluluğumuz ve biz bu konuda berbat bir iş çıkardık."

"O haklı." Leo yemeğini toplayıp bana uzattı. "Yeterince yemiyorsun. Hiçbirimiz yemiyoruz." Çenesini bana doğru salladı. "Fasulyeleri onunla paylaş. O zaman hayatta kalmak için daha iyi bir yol buluruz."

Kendimi çalışma masasının üzerine kaldırıyorum ve yanımdaki yüzeyi okşuyorum. İç çekerek bana katılıyor ve Leo onun diğer tarafına oturuyor.

"Çok güzelsin." Ağzıma bir fasulye attım.

"Dur." Kendi fasulyesinin etrafında kaşlarını çatıyor. "Kızgın olduğunda bile."

"Kapa çeneni."

Onun öfkesi bu yemeğe lezzet veriyor. Duyguları yanımda kaynarken, tadı muhteşem oluyor.

Bir avuç fasulyeyi çiğnemek ve peksimeti kemirmek sadece birkaç dakika sürüyor. Bitirdiğimizde hâlâ açtım ama bunu söylemenin bir faydası yok. Hepimiz midemizdeki acıyı hissediyoruz ve bu durum daha da kötüleşecek.

"Mutfakta ne olduğunu sana anlattı mı?" Leo'nun bakışlarını onun başının üzerinden yakalıyorum.

"Evet."

"Gerçekten mi?" Kaşlarım alnıma tırmanıyor. "Ve sen Wolf'un peşinden gitmedin mi?"

"Neden yapayım ki? Onu korudu." Leo kaşlarını çatarak ona baktı.

"Değil mi?" "Evet." Sanki bu beni susturacakmış gibi tırnaklarını sağlam bacağıma geçiriyor.

Yukarı.

Leo'ya her şeyi anlattım, bıraktığını bildiğim ayrıntılara girdim. Dışarı. Wolf'un Denver'ı idare etme şekli hakkında verecek bir siki yok ve duştan sonra bana her şeyi anlattı.

"Ona yumruk attım." Bakışlarım parmak eklemlerime düşüyor. "Ne?" diye tersliyor.

"Güldü ve ona tekrar vurmam için yalvardı."

"Lütfen, bana vurmadığını söyle."

"Ben yapmadım."

Leo elindeki boş kabı sakince bir kenara bırakır ve eliyle ağzını ovalar.

"Bunu bilmeme gerek yok sanıyordun." O kayar ve parmaklarını ön ceplerine yerleştiriyor. "Neden? Bana güvenmediğin için mi?"

"Ben hallettim." Çenesini kaldırdı. "Kendi başına."

"Daha sonra buraya geldim ve sen bir pisliktin."

"Ben her zaman hıyarın tekiyim ama bu bizim bir takım olduğumuz gerçeğini değiştirmiyor. Dördümüz de. Birimiz çuvalladığında diğerlerine söyleriz ve bunun üstesinden geliriz. *Birlikte.*"

Çenesi bir parça aşağı iniyor ve burnu seğiriyor. "Doğru."

"Artık sır saklamak yok. Bu da artık ihmal yok demek."

Başını sallıyor. Bir nefes verdi. "Tamam. Evet.

Katılıyorum." "Tam zamanında," diye mırıldandım.

"Bu durumda, size söylemeliyim ki..." Bir elini kalçasına sürtüyor.

"Denver bana kanamam olup olmadığını sordu."

Leo ile bakışıyoruz. Bu bir saniyemizi alıyor. Bilinmeyen bir yaradan kanadığını hayal ettiğimiz bir panik saniyesi. Sonra ben hızlanırken onun da gözlerinin sertleştiğini görüyorum.

"Sana regl dönemini mi sordu?" Leo dimdik duruyor, bakışları onunkileri arıyor. "Sormadın, değil mi? Ben bilirdim." Karnına bakıyor, ifadesi gergin. "Bunu saklayamazsın."

"Sakin ol, psikopat." Elini sıkıyor, başparmağını beyazlamış parmak eklemlerinde gezdiriyor. "Hamile değilim. Buraya geldiğimden beri adet görmedim. Stres bunu bozar."

"Ve kötü beslenme," diye homurdanıyorum.

Beni görmezden geliyor. "Regl olursam herkes öğrenir. Ama olmayabilirim ve bence Denver'ın ne isterse düşünmesine izin vermeliyiz."

"Yeni plan." Leo döner ve atölyede adımlar atar. "Yanımdan ayrılmayacaksın."

"Ya da benimkini." Sertleştim.

Ofluyor. "Ya da Kody'nin. Her zaman onunla ya da benimle olacaksın. Wolf'la bire bir görüşmek yok."

"Onu izole edemezsin." Aramıza baktı. "Çocuklar, onun için endişeleniyorum."

"Biliyorum. Ben de biliyorum." Leo burnunun kenarını çimdikliyor. "Onu yakınımızda tutacağız, gözümüz üzerinde olacak. Ama Kody ya da ben olmadan hiçbir yere gitmeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

"Anladım."

"Bir kapı inşa edeceğim."

"Ne için?" Konunun aniden değişmesi karşısında irkildim.

"Bodrumdaki erzak odası için." Yanımda oturuyor. "Canavarı kilitleyeceğiz. Onu içinden çıkılamaz bir kafese koyacağız."

Zihnim bu öneriye her açıdan ve sonuçtan itiraz ederek koşuşturuyor. Leo bunu kabul etti mi? Annesine olanlardan sonra mı?

Gözlerime bakıyor, yüz hatları rahatlamış. Kararımı verdim.

"Eğer bunu yaparsak," diyorum yavaşça, "işbirliği yapmaz. Öldürecek..." Bir kolumu kucağına uzatarak onu kendime doğru çekiyorum. "Eğer hiç izin verirsek

Eğer ona ihtiyacımız olursa, onun için şu an olduğundan daha büyük bir tehdit olacaktır."

"Bana zarar vermesine izin vermeyeceksin." Elimi okşuyor. "Bir daha asla bana yaklaşmasına izin vermeyeceksin."

Parmaklarımı dudaklarına götürüyor ve öpüyor. Tanrım, bu his. Ocaktaki alevler ve sikimin etrafındaki ipek gibi sıcak, yumuşak bir his.

"Hayır, yapmayacağız," diyor Leo, dikkatimi ona çekerek. "Diğer soruna gelince, yarın ava çıkıyorum."

"Ne için avlanıyorsun?" Başımı sallıyorum. "Dışarıda hiçbir şey yok ama-"

"Kurtlar." Yarı yırtıcı, yarı yırtıcı bir sırtışla
Yüzde yüz deli.

OceanofPDF.com

Yatak odasına dönüp gece geç saatlere kadar tartıştıktan sonra Leo ve Kody bir anlaşmaya varamadan uykuya dalarlar.

Onları dinledim, çok şey öğrendim ve her iki tarafı da görebiliyorum.

Yemek için hiç kurt avlamamışlar. Denver onlara hep bunun yapılamayacağını söyledi.

Birini öldürecek kadar yaklaşmak tehlikelidir. Buna ilk elden kefil olabilirim. Ama sürüsü tarafından ele geçirilmeden birini öldürmek? Bunu düşünmek bile istemiyorum.

Ancak en büyük tehdit, kutup kış iklimine özgü aşırı koşullardır.

Buradaki hayvanlar ya göç eder ya da kış uykusuna yatar. Kış boyunca kalan az sayıdaki hayvan ise acımasız soğuğa direnecek şekilde adapte olmuş ve evrimleşmiştir.

İnsanlar tundrada seyahat etmek için yaratılmamıştır. Ptarmigan gibi kar ayakkabısı görevi gören tüylü ayaklarımız yok. Kurtlar ve ayılar gibi kürkle kaplı değiliz ya da kıyıdaki foklar gibi yağla yalıtılmış değiliz. Geyiklerin karda yürümelerine yardımcı olan uzun, ince bacakları vardır, ancak onlar bile göç eder.

Sadece kurtlar ve avladıkları yaratıklar kaldı. Ve biz.

Bu kadar kuzeyde yaşamaya hakkı olmayan beş aç insan. Ertesi sabah erkenden, cephaneliğin zemininde oturup

Leo ve Kody bir kutup ayısını alt etmeye yetecek kadar silah toplar.

Düşündükçe ürperiyorum. "Kutup ayıları bu kadar iç kesimlerde dolaşmaz,

değil

mi?" Kuzey sahiline ne kadar yakınız? Ben bile bilmiyorum. "Hiç görmedim." Kody, Leo'ya büyük bir tüfek uzattı. "Senin isabetliliğin

bununla daha iyi."

Leo homurdanarak onaylıyor.

"Peki ya tavşanlar?" Bacaklarımı uzatıyorum. "Neden kurtların yediği şeyleri avlamıyoruz?"

Leo'nun sırtı bana dönükken, omuzlarının gerginliğini izliyorum. Sorularımdan rahatsız oldu. Zor iş. Bu konuda Kody'ye katılıyorum. Ortaya koyduğu şey

risk almaya değmez.

Tabii *tek* seçeneğimiz bu değilse.

Odanın diğer ucunda, Wolf duvara yaslanmış, yarı uykulu görünüyor. Burada olmasının tek sebebi Kody'nin onu saçından sürükleyerek yataktan çıkarması.

"Kurtlar yer sincaplarını ve kutup tavşanlarını yiyor." Leo bir tabancanın haznesini kontrol ediyor. "Tuzak kurmak saatlerimi, bir tane yakalamak günlerimi alır. Bir tavşan getirene kadar hipotermiden yarı ölmüş olurum ki bu da yarımızı ancak bir öğün doyurur."

Oh.

Dudağımı ısırdım. "Öylece ateş edemezsin-"

"Hiç karanlıkta tundrada saatte otuz mil hızla koşan bir serseriye kafasından vurdun mu?" Leo omzunun üzerinden bakar. "Kafasından vurmalsın Frankie. Karnından vurmak eti mahveder."

"Doğru."

"Yoluma çıkan her şeyi vururum ama ben kurt avlıyorum." Ses tonundaki kesinlik midemi bulandırıyor. Bunu tek başına yapamaz,

ama Kody ona katılacak durumda değil. Beni burada onlarsız bırakacaklarından değil.

"Kurt." Hüzünlü mavi gözlerinin açılmasını bekliyorum.

"Onunla git." "Açlıktan ölmeyi tercih ederim."

Burun deliklerim keskin bir nefesle açılıyor.

Ayak sesleri açık kapıya yaklaşıyor. İçime bir ürperti yayılıyor ve anında ayağa kalkıp cephaneliğin derinliklerine doğru ilerliyorum.

"Ava mı gidiyorsun?" Denver kapının pervazına yaslanmış, gıcır gıcır ekose bir pijama takımı giymiş, saçları mükemmel bir şekilde karıştırılmış, *L.L. Bean* için bir model gibi görünüyor.

Alaska'nın en iyi giyinen seri katili.

Kimse cevap vermiyor.

"Oraya tek başına gidemezsin, Leo." Denver'ın yanaklarında unutulmaz bir gülümseme belirir. "Seni bundan daha iyi yetiştirdim."

Gitmeye gönüllü olmamasını umarak nefesimi tutuyorum. Onu Leo ile yalnız düşünmek tüylerimi diken diken ediyor.

Ama Denver'ın işten bir gün bile izin alamayacağını biliyorum. Mülkün etrafında yaptığı bakım işlerinin sonu gelmiyor. Kürleme ve eti muhafaza etmek, av tüfeği fişeği yapmak, boruları yalıtmaq, duvarlardaki çatlakları kalafatlamak, çöpleri yakma varilinde yakmak, odun kütüklerini taşımak

Ağıldaki işlerin listesi uzayıp gidiyor ve hepsini Wolf'un hevesli olmayan yardımıyla hallediyor.

"Frankie benimle gelecek." Leo hazırlıksız kollarıma bir tüfek yerleştiriyor. Şok beni hareketsiz bırakıyor ama yüz ifademi boş tutuyorum.

Kody de tepki vermiyor. Sertleşmiyor. Hırlamıyor. Bunun Leo'nun planı olduğunu zaten biliyor olmalı. Ya da en azından şüpheleniyordu.

Kahretsin.

Avlanmaya

gidiyorum.

Karanlıkta.

Kurtlar için.

Sıfırın altındaki sıcaklıklarda.

"Onu öldürteceksin." Denver alay ediyor.

"Belki." Kollarıma bir silah daha yerleştiriyor. "Ölümden daha kötü ne var biliyor musun? Onu burada seninle bırakmak."

"Ah," diye mırıldanıyor Wolf.

"Kendini odana kilitlemeni öneririm." Leo omzuna bir çanta asar ve Denver'a döner. "Eğer elim boş dönersem, menüde sıradaki sen olacaksın."

"Hepsi havlıyor." Denver kıkırdayarak ellerini kaldırır ve cephanelikten geri geri çıkar.

Kulak misafiri olmaktan çıktığında Leo'ya dönüyorum. "Bana ne zaman söyleyecektin?"

"Şimdi." Bakışları Kody'ye ve tekrar bana kayıyor. "Sana şimdi söylüyorum, aşkım. Seni burada bırakmayacağım."

Kody yumruklarını kalçalarına dayar ve yere bakar, gözlerinde korkuya benzer bir şey vardır. Sonra ovalayarak gözlerini kaçırıyor ve Leo'ya bakıyor. "Sekiz saat. Barınak olmadan bundan daha uzun süre hayatta kalamazsın. Doğruca tepelere gidip geri dönün. Dolambaçlı yollar yok. Geyik peşinde koşup kaybolmak yok."

"Moose?" İçime umut doldu.

Leo başını sallar. "Eğer bir mucize olur da bir geyik görür ve onu indirmeyi başarırız, onu geri götürmek için hiçbir yolum yok."

"Karnını yarabilir ve Frankie'yi içine sokabilirsin." Kurt omuz silkiyor. "Bilirsin, hipotermiyi önlemek için. Luke Skywalker'da işe yaramıştı. Romantik olabilir. Biriyle yatmanı sağlayabilir."

Ona ters ters bakıyorum ve Leo'ya dönüyorum. "Kar makinesini ve el arabasını almıyor muyuz?"

"Bunu tepelere kadar götüreceğiz ama daha uzağa değil." Bakışları vücudumda geziniyor ve bacaklarımda duraklıyor. "Seni koşarken gördüm. Kardiyon benimkinden daha iyi."

"Ateş etme konusunda berbatım."

"Hayır, yok. Ama çekimi ben yapacağım."

"Eğer ona bir şey olursa," diyor Kody, "o bacakları kullanarak doğruca buraya koşacaksın, duydun mu beni?"

"Bu plandan nefret ediyorum." Sönüyorum.

"Hadi gel." Leo dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Eğlenceli olacak."

OceanofPDF.com

Bu eğlencenin tam tersi.

Buzdan bir yamacın üzerine tünemiş, daha fazla buzdan oluşan sonsuz tepelerle çevrili, kemiklerimin derinliklerinde titriyorum.

Ayrılmadan önce Kody ve Wolf beni içinde hareket edebileceğimden daha fazla kürk ve yalıtım malzemesiyle doldurdular. Ayaklarım Monty'nin bir ömür önce bana hediye ettiği pahalı yürüyüş botlarıyla yeterince sıcak.

Kaygan yokuşları tırmanmama yardımcı olması için kramponlu kar ayakkabıları.

Başım, yüzüm, ellerim, her yerim tamamen korunuyor. Ama içimde bir ürperti var, sanki vücudum bunun doğal olmadığını biliyor. Sıska kığım burada olmak için yaratılmamış.

Öte yandan Leo, bunun için doğmuş. Aralık ayının siyah gökyüzünün altında, gözlerinde kış, bıyıklarında karla, tüfeğini yanında gevşekçe tutuyor ve bekliyor. İzler. Çorak toprakları izler Yırtıcı bir durgunlukla manzara.

Saatler oldu ve ne bir kurt, ne bir kuş, ne de bir sincap gördük. Ölü ya da diri.

Küçük, ağırlıksız kristaller etrafımda süzülüyor, düşen kum gibi şingirdiyor. Bu ses beni uzun bir süre etkisi altına alıyor, zihnimi karanlık ve soğuk sıkıntıdan uzaklaştırıyor.

"Bunu duyuyor musun?"

Fısıldıyorum. "Gıcırdayan dişlerini mi?"

"Hayır, dinle."

Terli alnını kürklü omzuna siliyor. Nasıl terliyor? Bu adam insan değil.

"Ne dinliyorum?" Başını eğiyor. "Karın sesini."

Yüzünü gökyüzüne kaldırarak ağzını açıyor ve dilinin üzerinde dönen pulları topluyor.

Tanrım, o çok güzel. Güçlü, vahşi ve çok erkeksi. Çocuk masumiyetiyle kar yakalarken bile.

Kalın dış giysisi uzun bedenindeki gücü gizleyemiyor. Şimdi o sert nefisliğin bana karşı, içimde hareket ettiğini hissettiğime göre, ben

bir

Bağımlı.

Bir yerde hayvanların sadece güvenli ve uygun ortamlarda çiftleştğini okumuştum.

ortamlar. Eğer bu doğruysa, bedenim çevreme rağmen *onun* güvenli ve uygun olduğunu bilmeli.

Sessiz çizmeleriyle bana doğru ilerliyor, bir aslanın bedensel akışkanlığıyla hareket ediyor. Hiç tereddüt etmeden şahdamarıma saldıracak bir aslan.

"Ne düşünüyorsun?" Yanımda çömelmiş, bakışları karanlığı izliyor.

Sen.

Boğazımı temizliyorum. "Ortalama bir insanın günde 60.000'den fazla düşüncesi vardır. Bu 60.000 düşüncenin yüzde doksanı birbirinin tekrarıdır. Bugün düşündüğümüz şeyler dün düşündüğümüz şeylerle aynıdır. Bizim

Beyinler durulama ve tekrarlama döngüsü içindedir."

Sessiz bir kahkaha atıyor. "Bizler temelde küçük ve aptal yaratıklarız."

"Başka hangi tür hayatta kalmak için bağımlı olduğu çevreyi bilinçli olarak yok eder?"

"Bizim için hiç umut yok."

"Korkarım yok."

Kıpırdamadan duruyor, gözlerini tepelere dikeyyor ve bir parmağını dudaklarına götürüyor. Kulaklarım dikleşiyor ve nabzım üç katına çıkıyor.

Ne duyuyor? Bir kurt mu?

Ağzını açarken bakışları sertçe benimkine kilitleniyor, *Kal.*

Silahı hazır, beni buzlu yamaçta titrerken bırakarak gölgelere doğru uzaklaşıyor.

Orospu çocuğu.

Göğsüm bir davula dönüşüyor, kaotik bir marş çalıyor.

Eğer kendini öldürtecek olursa, taşaklarına öyle bir tekme atacağım ki. Uzakta bir şey kıpırdıyor. Karda bir karışıklık.

Sonra erkeksi bir nefes.

Eldivenimi ağzıma kapatarak bir çığlığı bastırıyorum.

Berbat bir durgunluk anından sonra, sesi mürekkep gibi siyahtan süzülüyor. "Frankie, çantamdan bir kazık ve ip getir."

İçimde bir rahatlama oldu.

Çadır çantasından eşyaları alıyorum. Çadır, kar fırtınasında mahsur kalma ihtimalimize karşı bir önlem.

Omzumda bir tüfek ve krklerimin altında birden fazla bıçakla -bir kız çok güvende olamaz- onun zorlukla aldığı nefeslerin sesini takip ediyorum ve onu dizlerinin üzerinde buluyorum.

Silahı yerde dururken küçük ve beyaz bir Şeyin zerine eğilir. Cehennem gibi kıvranıyor, tekmeliyor ve çırpınıyor.

"Bu...?" Yaklaşıyorum.

"Kutup tavŐanı." Onu bacaklarının arasındaki kara yapıştırıyor ve elimdeki ipe uzanıyor.

Vücuduna hızla bir kayıŐ bađlayıŐını hayranlık ve Şaşkınlıkla izliyorum.

Bir yanım zavallı Şeyi destekliyor. Aklımda, ona çoktan *Harry* adını verdim. Ve artık bir adı olduğuna göre, onu ldremeyiz!

Aptalca bir dilek. Ete ihtiyaımız var. Ama Leo sadece birkaçımızı doyurabileceğini söyledi. Hayat kaybı gibi görünüyor.

Başka tarafa bakıyorum, sessiz kalmak için kendimle savaşıyorum.

Kaan ayakların koŐuŐturması dikkatimi geri çekti, tam da Leo kazığı buza saplıyor. İpin bir ucunu ona bağlıyor. Diğer ucunu.

Karanlığın içindeki gergin ipi takip ediyorum, serbest kalan tavşan çektikçe ve çektikçe ileri geri örülmesini izliyorum...

Bedava değil.

"Yem." Yutkunuyorum.

"Kurtlar kokusunu alır." Tüfeği aldı ve beni yamaca geri götürdü.

"Şimdi bekleyeceğiz."

"Onu ıplak ellerinle yakaladığına inanamıyorum."

"Bu Őanstı. O Şey yarı aç. Bir daha böyle bir Şansım olmayacak."

Pofuduk beyaz bir tavşanın korkunç ölümü üzerinde durduğum daha dayanılmaz, buz gibi bir aylaklık için yamaca geri yerleŐiyoruz.

Harry.

Siyah uçlu kulakları, değerli gri burnu ve beyaz pamuk kuyruğuyla.

Bir süre sonra bunu kendime saklayamıyorum. "Onun için üzülüyorum."

"Ben de."

Verdiği yanıt beni Şaşırtıyor ve dönüp onun sert profiline bakıyorum. O bir avcı, geldikleri kadar kaba ve soğukkanlı. Hayatı boyunca bir sürü yaratık öldürdüğünü tahmin ediyorum.

Bu konuda daha duyarsız olmasını beklerdim.

"Çok tatlısın, biliyor musun?" Donmuş yüzümde bir sırıtış belirliyor.

"Hm." Homurdanıyor.

"Sadece büyük, yumuşak bir kedicik." "Bana asla öyle deme." "Ama aslan gibi mırlıyorsun."

Göğsünde o seksi, gürültülü titreşimi yapıyor ve ben bunu ayak parmaklarıma kadar hissediyorum.

Bu ses bir süreliğine içimi ısıtıyor. Ama bembeyaz tepelere baktıkça daha çok düşünüyorum.

Düşüncelerim çok fazla ağırlık taşıyor. "Bunu sensiz yapamazdım."

"Bunu mu?"

"Evet. Bu. Hepsi. Kaçırılma, düşük, Monty'nin ilişkisi, soğuk, açlık, tecrit, tavşan ve..." Çatlamış dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve onları ıslatmamaya dikkat ediyorum. "Denver. O çok kötü ve korkunç biri ve eğer siz olmasaydınız..."

"Şşşt." Beni sıcak, ağır bir kolun altına sokuyor ve şapkamı alnımdan aşağı itiyor. "Başlangıçta sana iyi davranmadım ama hayatımın geri kalanını bunu telafi etmek için harcayacağım. Yemin ederim Frankie. Bunu da atlatacağız. Diğer tarafta bizim için planladığım harika bir hayat var."

"Anlat bana."

"Pilot lisansımı alacağım ve bir havaalanı sahibi olacağım." "Öyle mi? Nereye?"

"Nerede olursanız olun. İnsanlara nasıl uçulacağını öğreteceğim ve egzotik yerlere özel uçak kiralayacağım."

"Peki ya Kody?"

"Bir içki fabrikası açacak ve meşhur votkasını tüm dünyaya satacak." "Tabii ki." Onun kürklerine sarılıyorum. "Peki ya Wolf?"

"Sanırım ilk durağı Disney World'e bir gezi olacak."

"Kesinlikle." Burnumu çektim. "Biz de onunla gideriz."

"Evet. Sonra yaratıcı ve eksantrik bir şeyler yapmaya devam edecek. Ünlü bir dövme sanatçısı olmak gibi. Ya da bir sanat galerisi açmak. Ya da şu bahsettiğin New Orleans caz gruplarında saksafon çalmak gibi."

"Ya da New York'ta süslü bir dergide modellik."

"Onun kaderinde büyüklük var."

"Katılıyorum."

"Hastaneye geri dönecek misin? Çalışmak zorunda değilsin çünkü hepimiz zengin olacağız. Ama hemşireliğe devam etmek *istiyor* musun?"

"Evet. Kesinlikle. Evlendiğimde, Monty bırakmam için bana yalvardı.

Beni hastaneyle paylaşmaktan hoşlanmadı. Teslim olmayı reddettim." "Aferin sana."

"Evet. İnsanları iyileştirmeyi seviyorum. Bunu özlüyorum." "Kody'yi iyileştirdin. İki kez."

"Sanırım öyle." İçimi çektim. "Keşke Wolf'u iyileştirebilseydim ama akıl sağlığı benim ilgi alanımın dışında."

"Ona ihtiyacı olan yardımı sağlayacağız. Buradan çıktığında çok başarılı olacak."

Büyük planımızda Denver'dan ve ona ne olacağından bahsetmiyoruz. Bunun yerine, bir torba tuzlu kuruyemişi paylaşıyor ve ülke çapında ziyaret edeceğimiz tüm yerler, yiyeceğimiz yemekler ve yaşayacağımız evler hakkında konuşuyoruz. Burunlarımız kızarana ve tehlikeli soğuktan kaslarımıza kramp girene kadar hayal kuruyoruz.

Konuşurken elimi tutuyor, eldivenlerinin yıpranmış pedleri avucuma baskı yapıyor. Daha yakından bakıyorum, parmaklarının etrafındaki yırtık dikişleri fark ediyorum. Beresi ve kar pantolonu da aynı yıpranmışlığı gösteriyor.

Kody ile gardıroplarının çoğunu paylaştıklarına göre, daha az yıpranmış bir şey bulabilirdi.

"Kıyafetlerin parçalanıyor." Süet kaplı parmağımı onunkinde kocaman bir yırtığın üzerine bastırıyorum. "Tenin açıkta."

"Yeni teçhizata ihtiyacımız var. Denver bu yılki son tedarik seferinde bununla ilgileneceğine söz verdi."

Yapamadığı ikmal koşusu.

"Burada daha fazla kalamayız." Tüfeği dizinin üzerindeki yerinden kaldırdı. "Sıcaklıklar düşüyor ve gece boyunca düşmeye devam edecek."

Geceyi gündüzden nasıl ayırdığını bilmiyorum ama sorgulamıyorum. Onu.

En azından elimiz boş dönmeyeceğiz.

Bir tavşanımız var ve-

Bu da ne?

Harry bize doğru koşuyor.

Gölgelerden dışarı sığıyor, karın üzerinde uçuyor ve geri dönüyor. Halat gerildikçe. Pençeleri buzun üzerinde bize ulaşmaya çalışıyor.

Hayır, onu kovalayan şeyden kaçmaya çalışıyor.

"Leo." Nefesim bir kuru buz bulutu içinde kaçıyor.

Çoktan ayağa kalktı ve bir uluma havayı kirletirken beni de kendisiyle birlikte sürükledi.

Bir başkası takip ediyor. Sonra tepelerde daha fazla uluma ve çığlık yankılanıyor. Korkunç, güzel koro tüylerimi diken diken ediyor.

"Emniyet kapalı." Tüfeğimi göğsüme bastırıyor. "Eğer bir kurt sana yaklaşırsa, ateş edersin. Tereddüt etmek yok. Şarjörü boşalt ve bir sonraki silahı kap." Yanımdaki iki tüfeği işaret ediyor. "Onları da boşalt. Anladın mı?"

"Oraya mı gidiyorsun?"

"Geri geleceğim." Silahındaki bir şeyi kurcalıyor.

Hayır, hayır, hayır. Bunu kabul edemem.

Titreme boğazımda başlıyor ve hızla tüm vücudumu ele geçiriyor. Mide bulandırıcı bir acıya kadar titriyorum.

Uzakta, karanlığın içinden bir çift parlayan göz çıkar.

Sonra bir tane daha. Ve bir başkası. Tanrım, her yerdeler. Her yerdeler.

"Kesinlikle olmaz. Sikerim böyle işi." Dişlerim öyle şiddetli takırdıyor ki dilimi kesiyor. "Hadi gidelim."

"Hayır."

Ben onu geri çekip bakışlarını tutmadan önce iki adım uzaklaşıyor.

Lanet olsun.

Nefes al. Nefes ver.

Gözyaşlarım kirpiklerimi donduruyor. "Sakın ölme."

"Evet, hanımefendi." Sakalındaki buz ve dudaklarındaki sözle beni sert ve derin bir şekilde öpüyor.

Sonra da gitti.

Kusacağım. Ya da altıma işeyeceğim. Muhtemelen ikisi de. Kalbim Bunu hallet. Çok karanlık. Çok sessiz. Onlardan çok fazla var. Ateş edersem, muhtemelen Leo'yu vururum.

Siktir, siktir, siktir!

Nereye gitti? Gözlerimi zorluyorum, kar ve gözyaşları arasında kırıştırıyorum.

Yirmi metre ötede, Harry ipinin ucunda oturuyor. Karda dinleniyor. Patilerini yalıyor. Kurtların daha iyi bir yemek bulduğunu biliyor olmalı.

Oh, Tanrım, Leo. Lütfen, geri gel. Başka bir yol bulacağız. Seni kaybedemem. Buna dayanamam.

Sonsuza dek gelir ve gider. Bir cehennem çağı beni tutsak ediyor.

Ona seslenme ihtiyacı kafamın içinde bir ilahiye dönüşüyor. Ama yapamıyorum.

Avlanıyor ve kurtlar ürkek. Duyana kadar müdahale etmeyeceğim.

Bir şey.

Sessizlik dayanılmaz.

Her nefes alışım, kalbimin her atışı dayanılmaz. Ne zaman bitecek?

Harry canlandı. Burnunu oynatıyor.

Kalbim durdu.

Sonra *bum!*

Silah sesleri göğsümde yankılanıyor. Hareket edemiyorum. Hareket edemiyorum.

Düşü

n. Bir gümbürtü daha, ardından bir tüfeğin hızlı patlamalarla boşalması. "Leo!" Çılgılık atıyorum, öne doğru tökezliyorum, tekrar çılgılık atıyorum. "Leo, cevap ver bana!" Boğuluyorum, çılgınca manzarayı tarıyorum. Tüfek kollarımda sallanıyor, benim sarsıntılı hareketlerimle ileri geri sallanıyordu.

Hiç ses yok. Uluma yok. Ayak sesi yok. Sessizlik beni yavaşça parçalara ayırıyor.

Bir hıçkırık boğazımı tırmalıyor ve onu yutuyorum. Geri kokluyorum.

Omuzlarımı düzelt.

Oraya gidiyorum.

Bir adım. İki adım. *Crunch. Crunch. Crunch.*

Sadece bir silahım var. Diğerleri için geri dönmeli miyim?

Panik yükseliyor. Göğsümdeki gümbürtü duyularımı bastırıyor.

Sallanıyorum, başım dönüyor ve halsizim. Eminim kan basıncım yüksek tansiyona ulaşmıştır.

Yavaşla, Frankie. Sadece nefes al. Dört saniye al, yedi saniye tut, sekiz saniye ver.

Harry'nin yanından geçerken tekniği
tekrarlıyorum. Zıplayarak
uzaklaşıyor, tasmaını çekiştiriyor.

"Leo?" Fısıltım bulutlu bir korku patlamasıyla uçup gidiyor.

"Silahını indir." Gölgelelerin arasından bir hayalet gibi belirdi, başı aşağı ve gözleri yukarı, kurtlar gibi parlıyor.

Onu tepeden tırnağa, ellerinden ayaklarına ve aradaki her yere kadar sıyırırken ciğerlerim büyük, ıslak nefeslerle boşalıyor. Hepsi orada. Eksik parçası yok. Kan yok.

"İyi misin?" Silahın emniyetini açıp ona doğru koşuyorum, karda tepinip tökezleyerek kollarına atılıyorum.

"Sana geri döneceğimi söylemiştim." Çenesini başıma yaslıyor ve

kendimi toparlamam için bana bir dakika veriyor.

"Ne oldu?" Boynumu bükerek etrafına bakıyorum. "Bir tane aldın mı? Gittiler mi?"

"Gittiler. Görüş alanımda bir tane vardı. Iskaladım. Etrafımda dönmeye başladılar, ben de ateş etmek zorunda kaldım. Onları biçmeye çalıştım ama çok hızlılar ve karanlıkta göremiyorum."

"Görebiliyorlar mı?"

"Üstün gece görüşü." Dönüp uzaklara bakıyor. "Silah sesiyle dağıldılar. Onları kovalayabilirdim. Kovalamak isterdim."

"Ama sen beni bırakmazdın."

"Asla." Başımın arkasını kavırıyor ve beni göğsüne yaslıyor. "Özür dilerim."

"Olma. Beni terk etseydin seni öldürürdüm."

Titrememi kontrol edemiyorum. Dalgalar halinde vuruyor, bedenimi sarsıyor ve enerjimi emiyor.

"Geri dönmemiz gerek." Kan dolaşımını hızlandırmak ve ısı üretmek için kollarımı ovuşturarak beni uzaklaştırdı.

Tavşana bakıyoruz.

Ne düşündüğünü biliyorum. Ben de öyle düşünüyorum. Bu bir yemek.

Bir kutu şeftali gibi.

Yaşamak için fazladan bir gün.

Bana tüfeğini uzatıyor ve karda diz çökerek kıvranan yaratığı ipinden tutup kendine doğru çekiyor.

Kalbim küt küt atarken omzuna sarıldım. "Bir tavşanın hayatı bizi kurtaramaz."

"Bu bir tavşan değil." Harry'yi kollarının arasına aldı ve dudaklarını sıyırdı. "Kesici dişlere bak."

Yüce İsa. Neden bu kadar uzun ve keskinler? Hiç böyle dişleri olan bir tavşan görmemiştim.

Yine de...

"Harry bize *en fazla* bir gün daha verir." "Harry mi?"

"Onun adı bu." Yanına çömelip beyaz kürkünü okşuyorum. "Bu fazladan günü nasıl geçireceksin?"

"Günleri saymıyorum, Frankie. Seninle sonsuzluğa bakıyorum." Parmaklarının bir hareketiyle ip çözülür ve tavşan gecenin içine dalar.

Dudaklarımdan beyaz bir şaşkınlık pufu çıkıyor. "Gitmesine izin verdin."

"Hayatlarımızı ögünlerle, zamanla ya da kalp atışlarıyla ölçmeyeceğiz. Hayatta kalmak için neler yapabileceğimizin ya da ne kadar ileri gidebileceğimizin bir ölçüsü yok. Yapacağımız şey sıkı yaşamak, daha çok sevmek ve sonsuza dek hayal kurmaktan asla vazgeçmemek."

"Neden bu kadar zekisin?" Göğsüne dokunuyorum, tam oradaki güzel, uğuldayan organın üzerine.

"İnanılmaz zeki bir kadınla üç ay geçirdim."

Eğer bu muhteşem, karmaşık canavara daha önce aşık olmamış olsaydım, şimdi aşık olurum, sert ve hızlı bir şekilde, tam da şaşkın suratımın üzerine.

"Seni seviyorum." Parmaklarım paltosunun kürküne gömülüyor.

"Romantik olarak mı, kardeşçe mi, yoksa tek eşli olarak mı?"

Dudakları seğiriyor.

"Hiçbiri." Yaklaşıyorum. "Seni koşulsuz seviyorum, kalbimin en kırık parçalarıyla. Karın bu tepeleri sevdiği gibi seviyorum seni, ürperti ve gölgeleri aşan, geçmiş i gömen ve hayatın ölçülemez sınavına dayanan ağır, güvenilir bir ölümcüllükle. Bunun üzerine bir etiket koyman için sana meydan okuyorum."

"Hayal bile edemezdin." Hızla yaklaşıyor ve yanaklarımızdaki buzları eriten bir ateşle beni öpüyor.

Kar makinesine geri dönmek için yaptığım yorucu yürüyüş son enerjimi de emiyor.

Çantamızın ağırlığını ve silahların çoğunu ben taşıyorum. Frankie yükün bir kısmını almaya çalışıyor ama mümkün değil. Bacakları güçlü ama tepeler dik ve soğuk çok derinlere yerleşmiş. Titremekten bitkin düştüğünü biliyorum.

Son yokuşun dibinde aracımızı gördüğümde neredeyse rahatlayarak yere yığılacağım.

"Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum." Ona yetişmesi için zaman tanıyarak duraklıyorum. "Bir kurt vurmuş olsaydım bile, onu geri taşıyamazdık."

"Ben de tam bunu düşünüyordum."

Yüzü. Sanki tüm renkleri çekilmiş gibi gölgelerden başka bir şey yok. Burada çok uzun süre kalmış. Bu kadar üşümesine asla izin vermemeliydim.

Kody haklıydı. Bu riske değmezdi. Artık biliyorum.

Gücümü son bir kez daha toplayarak ileriye doğru itiyorum ve paketi kızığın üzerine bırakıyorum. Her şey sabitlendikten sonra, onu koltuğa kaldırıyorum, gözlüklerini gözlerine geçiriyorum ve önündeki noktaya monte ediyorum.

Rüzgâr bizi bir o yana bir bu yana savurup sürüklemeye çalışıyor. Çok acımasız. Başka biri olsaydı, bir sürü şikayet ve pes etme duyardım. Ama bu kız değil. O lanet olası bir asker.

"Bekle." Gözlüklerimi taktım, motoru çalıştırdım ve havalandım.

Geride kalan kilometrelerin bedeli ağır oluyor. Çarpma ve kırbaçlama buzlu tundrada sonsuz bir dayak gibi hissettiriyor. Ama sırtımdaki tutuşunu hiç gevşetmiyor. Tüm vücuduyla bana sarılıyor, inişli çıkışlı dalgaları etkileyici bir güçle aşıyor.

Bu hayat tarzı için yaratılmadığını söylüyor. Canı cehenneme. Bu kadın her şey için yaratılmış.

Sonunda kulübeye vardığımızda, dışarı ilk çıkan Denver oluyor. Boş kızığa bir göz atıyor ve içeri geri dönüyor.

Siktir et onu.

Kar makinesini yerleştirdikten sonra girişte durup üstümüzdekileri çıkarıyoruz. Kody bizi orada buldu ve doğrudan Frankie'ye gitti.

Soru sormak yok. Böbürlenmek yok. Fermuarlar ve bağcıklar konusunda ona yardım ediyor çünkü kadın bunları yapamıyor gibi görünüyor. Elleri titremeden duramıyor.

"Ben çok üşüdüm." Sallanıyor, ona doğru uzanıyor.

Gözlerimle buluşuyor. "Sauna."

"Evet." Tekrar dışarı çıkıp küçük binaya giriyorum.

Ben ocağı yakarken Kody arkamdan geliyor, onu total bir bebek gibi taşıyor.

"Ben ne yaptım?" Nabzım panikle atıyor.

"Kes şunu." Onun göğsüne doğru kıvrılıyor. "Ben soğuk hava pısırtıyorum."

Ağabeyim kaşlarını çatmış ona bakıyor, yüz hatları o çok iyi takındığı düşünceli ifadeyle kısıtılmış. Sanırım onu yere bırakmanın ve suratıma bir yumruk indirmenin yararlarını tartışıyor.

"Bırak oturayım." Kıpırdanarak kurtulur ve bir bankın üzerine yığılır. "Yapmak üzere olduğunu düşündüğüm şeyi yapmadan önce beni dinle. Leo beni gitmem için zorlamadı. Bu benim seçimimdi. Hayatta kaldık ve kimse bunun için kavga etmeyecek." Gözlerini kısarak Kody'ye bakıyor. "Wolf nerede?"

"Onu yatak odamda bıraktım."

"Yalnız kalamaz. Leo ve ben bir süre burada ısınacağız." Başını geriye atıyor ve iç çekiyor. "Kutsanmış sıcaklığı şimdiden hissedebiliyorum."

Daha fazla kömür atıyorum ve omzumun üzerinden Kody'ye bakıyorum.

Onu terk etmek istemiyor. Duruşunun her sert çizgisine kazınmış.

"Ne oldu?" Adam onun önünde çömeliyor ve yüzünü avuçluyor.

"Bana yalan söyleme."

"Hiçbir şey olmadı." Elleri onunkileri örtüyor. "Sadece soğuğa dayanamıyorum. Sen haklıydın. O tepelerde bizi kurtaracak hiçbir şey yok."

"Sana sıcak tutacak giysiler, havlu ve akşam yemeği getireyim." Bana sert bir bakış fırlattı ve ayağa kalktı. "On dakika içinde Wolf'la birlikte döneceğim."

"Teşekkürler." Yanındaki banka oturdum. "Burada sorun yok mu?"

"Hayır. Wolf ve ben ekmek yaptık ve günün geri kalanını yukarıda geçirdik." Frankie'ye uzun uzun bakarak oradan ayrılır.

"Isınıyor musun?" Onu daha yakına çekiyorum ve ellerini ellerimin

arasında ovuşturuyorum.
Palmiyeler.
"Evet. Tanrım. Anında ısı."

Aklım doğrudan *onun* sıcaklığına gidiyor. Onun mükemmel kalçalarının arasında olmak için neler vermezdim.

"Saunayı kim icat ettiyse Nobel Ödülü almalı." Gözlerini kapatıyor ve mırıldanıyor. "Bu belki de en büyük fayda insanlık."

İnsanlığa en büyük faydası o. Sanki lanet olası Piyango.

Tanrım, çok kötü durumdayım.

Onu nasıl besleyeceğimizi ve güvende tutacağımızı düşünmeliyim. kış boyunca. Onun yerine, tek odaklanabildiğim şey tekrar amına ne zaman gireceğim.

Kömürün üzerine su sıçratarak sıcak buharın içinde ıslanıyorum ve ona dönüyorum. Bakışlarımı tutarak, karla ıslanmış pantolonunu ve çoraplarını çıkarıyor.

Sweatshirt'ü takip ediyor. Sonra sütyeni. İç çamaşırı.

Ona bakabilmek için buharı uzaklaştırıyorum, tüm çıplaklığıyla tadını çıkarıyorum.

Zafer.

Renk yüzüne geri dönüyor, yanaklarını yumuşak pembe bir ışıltıya boyuyor.

Meme uçları gibi pembe, cenneti işaret ediyor, emilmek için yalvarıyor.

Onun narin şekli beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. Nasıl bu kadar kırılgan görünüp bu kadar güçlü olabiliyor? Dövüşebiliyor. Koşabiliyor. Bir kurdu bıçakla öldürebilir.

Ve küçük bir succubus gibi bir horoz alabilir. Eli kalçamdan yukarı kayıyor.

Kahretsin, onun için sertleştim.

Parmakları kot pantolonumun üzerinden bana yapışıyor, beni sızlatan bir cesaretle uzunluğumu izliyor.

Onun için akıtıyorum ve o doğrudan ıslak noktaya gidiyor, yaramaz gözlerinde bir gülümsemeyle onu ovuyor.

"On dakika içinde misafirimiz gelecek." Ne diyorum ben? Umurumda değil.

"Sadece beş taneye ihtiyacımız var." İç çekiyor. "Ama bunu riske atamayız. Eğer bizi basarlarsa, bu duyarsızlık olur. Özellikle de Wolf için."

Bencil yanım onun kardeşlerime olan sevgisine kızmak istiyor. Ama yapamam. Yapamam. Onun kalbi o kadar büyük ki, içinde hepimize yer var. Onun en büyük armağanlarından biri, benim dediklerime verdiği sevgidir.

Bankın üzerine uzanarak bana katılmasını işaret ediyorum.

Gülümseyerek minik bedenini üzerime örtüyor, sokuluyor, göğüs göğüse,
yüzü

boynuma gömüldü.

Sauna tam doğru sıcaklıkta ve sıcak sisin ağır pelerini tenimizi kaplarken, uykuya dalmak için mükemmel bir ortam. Frankie kafasını omzuma vurduğu anda uyudu.

Ona sarılıp çatıya vuran karın sesini dinlemekten memnunum. Ona kadar var olduğunu bilmediğim bir ses.

Ayak sesleri kapıya yaklaştığında hareket etmeye zahmet etmiyorum. Bu yürüyüşü her yerde tanırım.

Kody buhar sisinin arasından belirir ve çıplak poposunun üzerine bir havlu serer.

"Seks gibi kokuyor." Wolf kapıyı arkalarından kapatır. "Zımpara kağıdı gibi hissettiriyor."

Wolf bana ya da kollarımdaki uykulu güzelliğe bakmadan boxer'ına kadar soyunuyor ve arkadaki en yüksek banka tırmanıyor.

"Hey." Gözlerini kırıştırıyor ve başını kaldırıyor. "Ne zamandır uyuyorum?"

"Uzun sürmez." Dudaklarından öperim. "Aç mısın?"

"Mm. Yiyebilirim." Doğrulup havluyu etrafına sarıyor ve Kody'nin uzattığı elden kapları alıyor. "Teşekkür ederim."

Sessizce yiyoruz. Mercimek, pancar konservesi ve ktır ekmek... Çabuk yeniyor ve tadı çok lezzetli. Ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim.

Bitirdiğinde kalçamı şefkatle okşuyor. Ya da belki de uzaklaşıp saunanın arka tarafında Wolf'a katılırken beni rahatlatmak içindir.

Kız onun yanına, omuz omuza yerleşirken, adam ona sarılıyor ve çenesini kızın başına dayıyor.

"Özür dilerim," diye nefes alıyor. "Mutfakta yaptığım şey için. Seni korkutmak istememişim."

"Hepimiz hata yaparız." Onun yanına doğru kıvrılıyor. "Aşk, her zaman affedebileceğim anlamına gelir. Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığını biliyorum, en iyisi daha iyi olsa bile."

Buharın arasından Kody'nin gözlerini buluyorum. Bir omzunu kaldırıyor ve bankın diğer ucunda tembelce yayılıyor.

"Sana ihtiyacım var, Wolf." Sesi buharın içinden süzülüp gözeneklerimize sızıyor. "Sana ihtiyacımız var. Sahip olduğumuz tek şey birbirimiz."

Kadın kollarını onun etrafında kavuşturuyor ve adam ona yaslanıyor, başını havluyla sarılmış kucağına düşene kadar ayarlıyor ve batıyor.

Ellerini saçlarında gezdirirken, kafa derisine masaj yaparken ve yüzüne hafif daireler çizerken kıllanmamaya çalışıyorum.

Kody'ye bir kez daha bakınca rahatlıyorum. Yüzünde lanet bir gülümseme var.

Dudakları. En azından yarım bir gülümseme. Tuhaf görünüyor. Orantısız ve paslı. Ama hissediyorum.

Bu tam da Wolf'un ihtiyacı olan şey. Beklentisiz yumuşak bir dokunuş. Gizli bir gündemi olmayan nazık bir ses. Cinsel içeriği olmayan kadınsı bir kucaklama.

Bir annenin sevgisine ihtiyacı var.

Kody ve ben bir keresinde kısa bir süreliğine de olsa bunu yaşadık. Ama Wolf? O hiç olmadı. Gretchen, Denver kadar zalim ve kötüydü.

Peki ya Wolf'un yüzündeki ifade? Onu hiç bu kadar huzurlu görmemiştim.

Kody ocağın üzerine daha fazla su dökerken ocaktan buhar dalgaları yükseliyor.

o.

"Kömürümüz bitmek üzere," diye mırıldanıyor.

"Daha fazlasını almak için ne kadar yürümemiz gerekiyor?" Frankie kabuğun izini sürüyor

Wolf'un kulağından.

"Birkaç mil." Eğilip bir havlu alıyorum ve kalçalarım doluyorum.

"Nehrin aşağısında. Yılın bu zamanı tehlikeli bir yürüyüş olur."

"Bugün yaptığımızdan daha mı tehlikeli?"

"Hayır."

"Av kulübesindeki pemmikan ne olacak?"

"Bu daha uzak." Gözlerini buluyorum. "Önce kapıyı yapacağım." Ona yönelik tehdit ortadan kalkana kadar gitmeyeceğim.

"Kody bana o plandan bahsetti." Wolf'un huzurlu ifadesi yerini gölgelere bırakıyor. "Bunun sonu iyi bitmeyecek, bunu sen de biliyorsun."

"Daha iyi bir fikrin var mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Cevap vermesi biraz zaman alıyor. "Hayır."

"Yani, fikir birliğine varıldı mı?" Bakışlarım her birininkiyle buluşuyor, ciddi ve tereddütsüz. "Onu hapsediyoruz. Pemmikan ve daha fazla kömür toplayın.

Kalan yiyeceği tayınlayın. Ve kısa bir kış geçirmeyi umalım."

"Ah, ama sevgilim, umut hain bir kaptır." Wolf sırt üstü uzanır, başını onun kucağına koyar ve gözlerini dünyaya kapatır. "Umudun anlamsızlığı dışında her şeye katılıyorum."

"Pekâlâ." Burun deliklerim sessiz bir kararlılık hırıltısıyla alevleniyor. "Geri kalanınız?"

Frankie ve Kody başlarıyla onaylarlar.
Bir süre sessizliğe gömüldük, düşüncelerimizin içinde kaybolduk.
Sonunda Wolf gerinerek ve esneyerek ortaya çıkar. "Çok sıcak.
Ben dalacağım."

"Damıtıcım üzerinde biraz zaman geçirmem gerekiyor." Kody ayağa kalkıyor, gözlerini kısarak Frankie'ye bakıyor. "Kalıyor musun?"

"Yapabilir miyim?" Bana kaşlarını kaldırıyor ve ayak parmaklarını esnetiyor. "Burada çok iyi hissediyorum."

"Evet," diye törpüledim.

Ne istersen.

Kody Wolf'u dışarı kadar takip ediyor, topallaması hâlâ belirgin ama onu dünkü kadar yavaşlatmıyor.

Dış kapı arkalarından kapandığında, aşağı iniyor ve bankımın diğer ucuna, bana bakacak şekilde oturuyor.

Kuzey Kutbu harikalar ve gizemlerle dolu. Ama tam burada, Frankie Novak ile göz teması kurmak, şimdiye kadar yaşadığım en derin şeylerden biri. Bana her baktığında, hayatta olduğum için ne kadar şanslı olduğumu takdir ediyorum.

O gözlerde bir gülümseme parıldıyor. Gülümseme yüzünde yükseliyor, kasveti kovuyor ve kızıl saçlarını ısıldatıyor. Cehennem'in en karanlık köşelerinde bile gece yarısı güneşi kadar parlak bir gülümseme. Gerçek, iyi ve çılgınca korunaksız. Berbat bir gün geçirdik. aynı şey bizi bekliyor, ama o gülümseme bana unutturuyor. Ondan başka her şeyi unutuyorum.

O kadar güzel ki. Çok etkileyici. Onunla yüzleşmek İnatçılığı ve özverili kalbiyle, sonsuzluk için ihtiyacım olan tek şey o. O benim sonsuzluğum ve bana doğru bakıyor.

"Geri gelmeyecekler." Göğsündeki havluyu gevşetiyor. "Hayır."

Dikkatim ellerine yöneliyor, sabitleniyorum.

"Bölünmeyeceğiz."

"Gerekirse kapıyı çiviyle kapatırım."

Havlu kumaşın bankın üzerine düşmesi içimde bir heyecan şimşegi çakmasına neden oluyor.

Bacaklarını ayırıyor.

Erimiş sıcaklık kasıklarına hücum ediyor.

Ayağa kalktım, yavaşça giysilerimi çıkardım, her seferinde bir giysi. Ben çıplak dururken onun gözlerindeki yeşil, benimkilerdeki tuhaf değişimi avlıyor.

ve sırtımı duvara yasladım.

Birbirimizi izliyoruz, kelimeler olmadan iletişim kuruyoruz, dokunmadan flört ediyoruz. Ondan çarpık bir gülümseme. Benden aç bir bakış. Dudaklarımız aynı anda ayrılıyor, sıcak, ıslak havayı yutuyoruz.

Bankı itiyor. Ben duvardan uzaklaşıyorum. Ellerimiz yanlarımızda daireler çizerek şehvetli bir dansa doğru süzülürken buhar yolumuzdan çekiliyor. Bedenlerimiz birbirimize yaklaşıyor ve yaklaşıyor.

temas ederek, senkronize bir ritimle bir o yana bir bu yana sallanırken o yavaş dönüşü sürdürüyoruz.

Gözlerimiz tutundukları yeri asla bırakmaz.

Cızırdayan kimya, ateşli bakışlar, dürtülerimiz üzerindeki dayanılmaz kısıtlama - bunların hepsi aramızda çatırdayan ve buharlaşan bir elektrik yüküne dönüşüyor.

Üzerine düşmek ve bir hayvan gibi ona binmek istiyorum. O da bunu bekliyor. Ben de yapmıyorum.

Eli boynuma dolanıyor ve nabzım yükseliyor. Bizi yaklaştırıyor, ağızlarımızı birleştirmeye çalışıyor. Öpücüğü reddediyorum ve yanağımı onunkine sürtüyorum, kulağına doğru nefes alıyorum, çekiyorum, onunla oynuyorum. En sevdiğim avım.

İç çekip başını başka yöne çevirdiğinde, bir elimi minik beline doluyor ve kalçalarını kendime doğru çekerek onu ne kadar çok istediğimi hissetmesini sağlıyorum.

Parmak uçlarında yükseliyor ve bana o kocaman, parlak gözlerini çeviriyor.

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum, başparmaklarım ayırık dudaklarına değiyor ve başını hafifçe sallıyorum. "Yetki sende değil."

Dokunuşumun altında baştan çıkarıcı bir sırtış yayılıyor. Sonra hınzırca başparmağımı dilliyor.

Sikim ona karşı sarsılıyor. "Bu şekilde mi oynamak istiyorsun?" Beni tekrar yalıyor.

Arkama yaslanıp onu kendimden uzak tutuyorum ve bakışlarımın altında kıvrınmasını izliyorum. İyice kıvama geldiğinde, pençemde kıvranıp nefes nefese kaldığında, kalçalarım doğru alçalıyorum ve yüzümü bacaklarının arasına gömüyorum.

"Oh, lanet olsun." Ayaklarının üzerinde dengede dururken elleri saçlarıma gömülüyor. "Leo, lütfen. Oh, lütfen, durma."

Güzel, yuvarlak yanaklarını avuçluyorum ve onu iyice yiyorum. Yumuşak dudaklarını ağızımla kapatarak, dilimin bıçağını sıkı kılıfına saplıyorum.

Parmakları, devam etmemi gerektiren bir ritimle kafa derimi ovmaya başladıığında, yakın olduğunu anlıyorum.

Topuklarımın üzerinde geriye yaslanıyorum, gözlerimi onunkilere dikiyorum ve sırtıyorum.

"Ne?" O da sırtmıyor. Hırlıyor. "Neden durdun?" "Nedenini biliyorsun." Onu görünce sikim sertçe zonkluyor.

"Çok yaklaştım!"

"Hâlâ öyle." İki parmağımı kaygan amına sokup pompalıyorum.

"Çok sıcak ve sıkı. Ne zaman boşalacağına kim karar veriyor?"

Ağzını kapatıyor ve inliyor. "Cevap ver," diye homurdanıyorum.

"Sen," diye pantolonunu indirdi. "Sen, Leo. Orgazmlarımın efendisi. Bırak geleyim." Adımı dudaklarında duyunca gözlerim kapanıyor.

Evet.

Sonsuza dek sadece ve sadece bunu istiyorum.

Çalıntı kar makinemizle benden hızla uzaklaşmasını izlediğim andan beri onu arzuluyorum. Burada olduğuna inanamıyorum, canlı, bütün ve tamamen çıplak. Benim için titriyor. Tepeden tırnağa titriyor. Değil çünkü dokunuşuma karşı koyuyor, ama bunun için çaresiz.

Parmaklarımı çekiyorum ve dişlerini gösteriyor.

Çok seksi.

Vücudunda yukarı doğru kayarak, yumuşak, sıcak ağzına giden yolu yalayıp öpüyorum.

Tadı yumuşak ve tatlı ama öpüşü sert. Kırıklar, ateş ve dişlerle.

Yanağına dokunup onu yavaşlatıyorum. Tüm dikkatimi ona vererek dudaklarına bakıyorum. Yüzünün güzel şeklini izleyerek ona sevgimi gösteriyorum. Onu seviyorum. Sarsıntılı başlangıcımıza rağmen bu bağlılığı paylaşıyoruz ve Kardeşlerimin buna nasıl uyduğuna rağmen.

"Sikimin üzerinde zıplarken inlemelerini duymak istiyorum." Onu kalçalarımaya yaslanacak şekilde kaldırarak, sikimin ucunu girişine yerleştiriyorum.

En ufak bir itmeye, sıcaklığının beni ıslatmasına izin verdim. Yumuşak, ıslak bir dürtme. Sonra bunu tekrar tekrar yapıyorum, asla içine girmeden. Sadece alay ediyorum. Ona kontrolün kimde olduğunu hatırlatıyorum.

Gözlerinde alevlerle kıvranıyor ve kıvranıyor. Çok çarpıcı. Vücudu benimkiyle aynı hizadayken beni yakıyor. İhtiyacının göğsümde gümbürdediğini ve aletimin her tarafına damladığını, taşaklarımaya kadar uzunluğumu ıslattığını hissediyorum.

Bacakları benden korkuyormuş gibi kalçalarımın etrafında titriyor ama korkmuyor.

Benden bir daha asla korkmayacak.

Bunu kanıtlamak için onu yere bıraktım ve uzaklaştım. Bankın üzerine iniyorum, kollarımı arkalığa uzatıyorum ve ona koşması için bir şans veriyorum.

Orada dururken, kolları iki yanında, çok gür ve davetkar görünüyor. Kalp kıran bir kadına benziyor.

Eğer istediği buysa, bunu ona vereceğim. Ona kalbimi, sikimi, vücudumdaki her organı veririm. Ama gelip almak zorunda.

Parmağımı kıvırıyorum.

Gözbebekleri büyüyor ve kucağımda sürünüyor. Karın kaslarımın üzerine.

Amını bana sürtüyor.

İnleyerek belini kavıyorum ve hareketi kontrol ediyorum. İleri geri. Yukarı ve aşağı. Daha sert. Daha sert. Gözleri kapanıyor. Baş geriye düşüyor ve benim için titriyor.

Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. "Bana bak." Sesim çatlıyor.

Kapüşonlu bakışları benimkilere kilitleniyor ve kalçalarımın bir hareketiyle onun rahat, ipeksi sıcaklığına gömülüyorum.

Lanet olsun.

Çok sıkı.

Kavurucu

sıcak.

Zevk omurgamı süpürüyor.

Beni yakalıyor, pençeliyor, yere çarpmaya ve beni daha derine zorlamaya çalışıyor. "Sakin ol." Onu sıkıca kavıyorum ve ağzını alıyorum, hızını ayarlıyorum, yavaşlatıyorum

ritim. "Sadece hisset."

O da beni öperken sıkı kılıfı etrafımda titreşiyor.

Dillerimiz birbirine dolaşıyor ve çiftleşiyor. Onun elleri saçlarımda, benimkiler de onun belinde kenetlenmişken, nazik, akıcı bir tempoya giriyor, sallanıyor, titreşiyor ve kenetlenmiş dudaklarımızın etrafında iç çekiyoruz.

Hava almak için kalktığımızda alnımız birbirine değiyor, bakışlarımız kilitleniyor ve nefeslerimiz birbirine dolanıyor. Onu daha iyi görebilmek, daha derin öpebilmek ve aramızdaki yoğun bağı sürdürebilmek için saçının bir tutamını yüzünden çekiyorum.

O da benimle. Benimle nefes nefese. Benimle tırmanıyor. Gözlerimin

içine bakıyor. Ve tekrar tekrar adımı inliyor.

Onun özölüşünü hissetmeliyim.

Aramıza uzanarak başparmağıını onun sıcak küçük düğmesinin üzerinde kaydırıyorum ve sevdiği şekilde alıştırım.

Tek gereken bu. Birkaç kez dönüyor ve karnı kasılıyor. Vücudu kasılıyor, sikimi sağlıyor ve benden güçlü, her şeyi tüketen bir orgazm çıkarıyor.

"Frankie." Varlığımın her zerresinde coşku dalga dalga yayılırken boynuna doğru inliyorum. "Fuuuuuck!"

Durmadan seğiriyor ve tamamen çözülüşümle soluk soluğa kalıyorum. Sikim onun içinde nabız gibi atıyor, boşalıyor, hâlâ zonkluyor, hep daha fazlasını istiyor.

Bu gece onu komaya sokmama gerek yok.

Sonsuza kadar zamanımız var.

İsteksizce dışarı çıkıyorum ve bizi temizlemek için atılmış külotumu kullanıyorum. Sonra onu kucağıma sarıyorum ve göğsüme yaslıyorum.

Benimle kolayca anlaşıyor. Gardını indirip uykuya dalacak kadar bana güveniyor. Bunu onun bilebileceğinden çok daha fazla takdir ediyorum.

O sürüklenirken, düşüncelerim Kody ve Wolf ile yaptığımız konuşmaya geri dönüyor.

Onu hapsedeceğiz. Pemmikan ve daha fazla kömür toplayın. Kalan yiyeceği tayinlayacağız. Ve kısa bir kış geçirmeyi umuyoruz.

Hepsi planı kabul etti ama Frankie ve Kody'den aldığım baş sallamalar belirsizlikle örtülüydü ve gerçek bir inançtan yoksundu.

Neden bir şeyleri gözden geçiriyormuşum gibi hissediyorum? Daha önce dikkate almadığımız hangi tehdit kaldı?

Denver mı? Kafesi yapmam bir dakika sürer. Bu süre zarfında kendini kaybedip hepimizi parçalara mı ayıracak?

Olmaz öyle şey. Bu onun

tarzı değil. Ama bir şey var.

Havada karanlık ve yağlı bir şey asılı.

Bir şey zihnime kaçınılmaz sonunu fısıldıyor. Derin bir nefesle onu susturuyorum.

İçgüdülerim beni daha önce de yanıltmıştı, nadiren de olsa. Belki de bir şey yoktur.

Ya da bizi öldüren şey bu olabilir.

Dışarıdaki rüzgâr yatak odasının pencere camlarını tıkırdatıyor. Başarısız av seferimizden bu yana haftalar geçti. İki hafta mı? Üç hafta mı?

Saymayı bıraktım.

Herhangi bir şeyi saymak, kurallara meydan okuyan bir yere düzen getirmeye yönelik nafil bir çabadır.

Leo sonsuzluk açısından düşünüyor, ama ben bu duyguyu paylaşmaya hazır değilim.

Sonsuza dek karanlıkta yaşamak tedirgin edici bir duygu. Güneş uzak bir anıya dönüştü ve bir daha asla güneşin doğuşunu göremeyebileceğimi düşünüyorum.

Bu bitmek bilmeyen gece sadece sıcaklığımızı ve ışığımızı değil, aynı zamanda bir sonraki öğünümüzün kesinliğini de çaldı.

Pencereden yüzümü çeviriyorum ve iki elimin arasındaki adama odaklanıyorum.

Bacaklar.

Aramızdaki en üretken kişi olan Leo, sonunda nadir görülen bir hastalığa yenik düştü.

Bedenimin beşiğinde çok ihtiyaç duyduğu uykuya daldı. Başı karnımda, kolları kalçama sarılmış halde, ben saçlarını örerken usulca horluyor.

Bir kafes kapısı inşa etmek beklenenden uzun sürdü. Malzeme eksikliği ve Denver'dan saklamak yol boyunca gecikmelere neden oldu, ancak neredeyse bitti. Sadece menteşeler kaldı.

Yarın Denver parmaklıklar ardında olacak. Bu da bir şeydir.

Dünyamız bu yatak odasının sınırlarına ve bizi ayakta tutan birkaç işe daraldı. Yiyecek ve su için aşağıya yaptığımız her yolculuk kaçınılmaz olarak

bizi esir tutan adamlar yüzleşmemize yol açıyor. Denver huzursuzlanmaya başlamıştır. Bir zamanların şövalye tavırları pasif bir hale dönüştü.

agresif çaresizlik.

Bizimle zaman geçirmek istiyor. *Sadece arkadaşlık, diyor. Yatak odamda bir şömine var, hepimizin paylaşabileceği sıcak bir yer.*

Sikey

im.
İşte
bu.

Ama Kody ona bir anlaşma teklif etti. Eğer Denver karanlık ve buzlu tundraya çıkıp yiyecek bir şeyler bulursa, oturma odasında uyumaya başlayacağız.

Denver tuzaklar kurdu.

Hiçbir şey elde edemediler.

İstediğini elde etmek için kin cezasına başvuracağından endişeleniyorum ama çocuklar iş o noktaya gelirse onu öldürecekleri konusunda beni temin ediyorlar.

Denver'ı öldürmek daha önce bir seçenek değildi. Tedarik seferleri yaparken ve hayatta kalmak için gerekli malzemeleri sağlarken ona canlı ihtiyaımız vardı.

Bunu yapmayı bıraktığı anda, riskleri değiştirdi ve yararlılığını tehlikeye attı.

Her şey değişti.

Azalan gıda kaynakları sadece bedenlerimize değil ruhlarımıza da zarar verdi. Buna bir de doğal ışık eksikliği, can sıkıntısı ve umutsuzluk eklenince, tüm bunlar ruhumuza sızıyor.

Kabin şimdi her zamankinden daha fazla hapishane gibi hissettiriyor, duvarları önümüzde uzanan sonsuz bir koridor gibi kapanıyor.

Bu nasıl sona erecek?

Kim ayakta kalacak?

Birbirimizin etrafında gölgeler gibi dolaşıyoruz, her birimiz bedenlerimizin küçülen şekilleriyle kendi sessiz savaşımızda kayboluyoruz.

Dn saçlarını kestirdim, bunun kendilerini daha az çiğ kemikli ve değişen görünümleriyle daha rahat hissetmelerini sağlayacağını umuyordum. Wolf, rock gruplarının solistleri arasında popüler olan patenci kesimleri gibi yoğun katmanlı, dağınık bir stil istiyordu. Elimden geleni yaptım.

Kody ne istersen yapmamı söyledi. Kalın siyah buklelerini kestim ve ona güçlü elmacık kemiklerini ne çıkaran kısa, seksi, parmakla taranmış bir görünüm verdim.

Leo'dan çok fazla sa çıkardım. Karmakarışık saçları düğümlenmişti, bu yüzden sakalını tıraş ettim, derin bir yıkama yaptım ve kestane rengi dalgalarını omuzlarına kadar kestim, örmek ve st düğümle bağlamak için yeterli uzunluk bıraktım. Onun rüya gibi Viking stilini seviyorum.

Hepsi güzelce temizleniyor. Düzgünce tıraş edilmiş çene hatları ve yeni taranmış saçları gözlerinin daha parlak, daha insani görünmesini sağlıyor.

Ama bu, gece gündüz içimizi kemiren tek şeyi değiştirmiyor. Çok fazla kilo kaybediyoruz.

Eskiden en karanlık koşullarda bile mizah bulabilen Wolf artık zar zor konuşuyor. Bir zamanlar tek gülme kaynağımız olan saldırgan şakaları gün ışığıyla birlikte kayboldu. Hâlâ bizi akıl oyunlarına çekmeye çalışıyor ama açlık hep orada, sohbetlerimizin davetsiz misafiri.

İşin iyi tarafı, Kody iyileşti ve topallamadan yürüyebiliyor. Bu kasları aşırı kullandığında ya da soğukta çok fazla zaman geçirdiğinde, başta uyluğu ve eli olmak üzere bazı yerleri hâlâ ağrıyor. Meşgul olmak için atölyede derme çatma bir atış poligonu kurdu ve tatar yayıyla pratik yapıyor.

Tekrar avlanmaya hazır olduğunu söylüyor.

Keşke avlanacak bir şey olsaydı.

Her birimiz bizi insan yapan şeylere tutunmak için savaşıyoruz - anılarımız, becerilerimiz, kararlılığımız ve güneşin geri dönüşünü görmek için hayatta kalacağımıza dair zayıf bir umut ışığı.

En önemlisi, her saniyesine birlikte katlanıyoruz, dördümüz bu yerin bizden alamayacağı tek şeyle bağlıyız.

Bizim aşkımız.

Leo'nun bedeninin ağır sıcağına rağmen içimde derin bir ürperti dolaşıyor. Nefes verirken titriyorum, dudaklarımdan çıkan beyaz bulut beni şaşırtıyor.

Kody diğer yatakta bir battaniye yığınının altında uyuyor. Ama Wolf izliyor, bakışları benimkinde sabit.

Yerdeki yerinden kalkıyor ve saksafonunu masanın üzerine koyuyor. Bazen onu çalar. Denver dışarı çıktığında, yatak odası yeniden canlanana kadar o karanlık, disforik notaları üfler.

Ama bugün değil.

Bugün, enstrümanı kucağına koydu ve sanki bir daha hiç dokunmayacakmış gibi metodik bir şekilde temizledi.

Kody'nin battanierlerinden birini çalıp Leo ve benim üzerime örtüyor ve bize doğru kıvrılıyor. Vücut ısınıyı paylaşıyoruz. Sıcak kalmanın en iyi yolu bu.

"Normalden daha soğuk hissettiriyor." Bir elini yorganın altına sokuyor ve benimkini kavıyor.

"Tanrım, parmakların donuyor."

"Evet." Diğer elini Leo'nun omzuna doğru uzatır. "Hayır.

Onu uyandırma. Uykuya ihtiyaçı var."

Yarın Denver'ı bir kafese koyacağız ve ben çok korkuyorum. Ya bir şeyler ters giderse? Ya yüzleşme kavgaya ve kaosa dönüşürse ve içlerinden biri yaralanırsa?

Ya da daha kötüsü.

"Gücümüze ihtiyacımız var." Wolf'u kendime doğru çekip mümkün olduğunca sıkı bir şekilde sarıyorum. "Hadi uyu."

"Mm."

Birkaç dakika içinde çıktı, boynuma sıcak nefesler bıraktı.

Buzla çevrili pencereden dışarı bakıyor, rüzgârdaki ince değişimleri, yalnız bir kurdun uzaktan gelen ulumasını ve karın sesini dinliyorum.

İçeride soğuk yakıcı, acımasız, her nefes özlediğim şeyleri keskin bir şekilde hatırlatıyor. Sıcak bir fincan kakao. Tatil neşesinin büyüğü. Şifacılar ve hayat kurtaran makinelerle uğuldayan bir hastane.

Ama bundan da öte, kalın bir battaniyenin rahatlığı ve sıcak, erkeksi dudakların tadı gibi sahip olduğum şeylerin değerini bilmemi sağlıyor.

Sonsuz karanlık bana bir şey öğrettiyse, o da kendi ışığımı bulmak, sessiz anlara değer vermek ve vücudumdaki her nefesle sevdiklerime tutunmaktır.

Uyandığımda Leo ve Kody'nin tepemde belirdiğini görüyorum, soğuk havada nefesleri görünüyor.

Kürk mantolar, botlar, silahlar, derin kaşlar, gergin bir sessizlik... Görünüşlerini göz açıp kapayıncaya kadar katalogluyorum ve tehlikeyi seziyorum.

"Ne oldu?" Doğruladım, bir anda vücudumun küçük cebini kaybettim. ISI.

Yanımda yatan Wolf ısıricı soğuktan yakınıyor. Sıcaklık acı verici, şok edici derecede düşük. Sanki uyandığımda dondurucunun içinde.

Sessizliklerinin gerginliği içinde titrerken paniğe kapılıyorum. "Elektrikler kesik." Kody bana bir bakış attı. "Borular dondu." Sözleri kafamın içinde yankılanıyor ve midemdeki düğümü sıkılaştırıyor.

"Denver biliyor mu?" Birinin üzerime yığıldığı ağır giysilere uzanıyorum.

"Devre dışı bıraktı. Hepsini kapattı." Leo parmaklarını tabancasına vurur.

Bununla ne yapmayı planladığı konusunda endişeliyim. "Nereden biliyorsun?"

"Dün bir yorum yaptım." Huzursuz, ağırlığını kaydırıyor. "Hava çok soğuduğunda onu nerede bulacağımı bildiğimi söyledi."

"Her zaman böyle şeyler söyler." Titreyerek taytımın üzerine kar pantolonumu geçiriyorum.

Wolf bana katılıyor, yün çoraplarını ve termal iç çamaşırlarını giyiyor.

"Söyleyiş tarzında bir şey vardı." Leo'nun nefesi havayı buğulandırıyor. "Gözlerinde bir şey vardı. Bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum. Bir düğme, eksik bir parça, onu tekrar çalıştırabilecek herhangi bir şey aradım. Kahretsin, haftalardır mekaniği inceliyorum. Çözemedim ve -"

"Bu senin suçun değil." Titreyen kollarımı Kody'nin yardımıyla bir kürk mantoya sokuyorum. "Onunla yüzleştin mi?"

"Hayır." Kody kafama bir şapka geçirdi ve eldivenli parmağıyla

enem boyunca. "Leo beni birkaç saat önce uyandırdı. Menteşeleri bitirdik
ve

kapıyı atölyeye astı."

"Atölye mi?" Kaşlarım çatıldı. "Onu bodruma koyacağımızı sanıyordum."

"Artık değil." Leo kucağıma bir çift bot koydu. "Onu jeneratörün yanına kilitliyoruz. Tamir edene kadar orada oturabilir."

"Ya yapmazsa?"

"Donarak ölecek."

"Bunu seçecektir." Wolf diğer paltoyu omuzlarında sallıyor, nefesi kürk yakayı gıdıklıyor. "Hepimiz için ölümü seçecek."

"Siktir et." Öfkelenen Leo, Wolf'un alanına girer. "Şuradaki barakalar var ya? Tahtadan yapılmışlar."

"Çekil gözümün önünden, ucube."

Leo yaklaşıyor. "Sen ve ben nehirden kömür topladıktan sonra onları kesip kerestelerini yakacağız."

"Bütün bunları sıfırın altındaki sıcaklıklarda mı yapıyoruz?" O da hırlıyor. "Evet. Yapacağımız şey tam olarak bu."

"Zaten sadece nefes alarak tükettiğimizden daha fazla kalori yakıyoruz. Ve siz dışarı çıkıp binaları yıkmak istiyorsunuz." Gülüyor. "Ölmek *istiyorsun*."

"Hayır, Wolf. Yaşamak istiyorum ve bunun için de yap."

"Her neyse." Wolf yerdeki zuladan bir tüfek alır.

Leo bir tüfek seçti ve bana uzattı. Bunu yapmamasına şaşırdım. Burada kalmamı istiyor. Sonra tekrar, beni gözünün önünden ayırmak istemiyor. Sanırım hepimiz Denver'ı toplamaya gidiyoruz.

Güzel. Onu içeri koyduğumuzda yüzündeki ifadeyi kaçırmak istemiyorum.

Bir kafes.

Leo önden gidiyor ve geri kalanımız onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyoruz.

kulübenin siyah bağırsaklarına. Işık ve ısı olmayınca ev bomboş hissediliyor. Terk edilmiş. Ürkütücü bir sessizlik.

Kody'nin sırtına yapışıp tüfeğime sarılıyorum. Ayaklarım oturma odasındaki halının üzerinde tökezliyor ama nefesim kısa, kesik kesik soluklarla gelirken ilerlemeye devam ediyorum.

Ocaklarda ateş yok, biri hariç. Titreyen ateş Denver'ın odasının açık kapısının ardında parlayan gölgeler salona giriyordu.

Leo doğruca oraya gidiyor. Tereddüt yok. Belirsizlik yok. Tabancasını yanında tutarak eşiği geçer ve içeride kaybolur.

Kody bir kolunu uzatarak Wolf'u ve beni kapıda durdurdu.

Yan tarafına bastırarak pazusunun altından bakıyorum ve Denver'ı odanın diğer ucunda görüyorum. Şöminenin önünde duruyor, elleri ceplerinde, bakışları dans eden alevlere sabitlenmiş.

Tüfeğime göre bir mil ötede de olabilir.

Lütfen, Leo. Bir silahlı çatışma başlatma.

Denver'ın arkasındaki sandalyeye oturur ve silahını yayılmış bir bacağın üzerine koyar. "Gücü tekrar nasıl açacağız?"

"Nasıl olduğunu biliyorsun." Denver'ın profili ateş ışığında kıvranıyor, sırtışı cehennem gibi bir şey.

"Buraya pazarlık yapmaya gelmedim. Bana nasıl düzelteceğimi söyle."

"Bozuk değil, oğlum. Tekrar açmam için bana ihtiyacın var ve benim de..."

Sen."

"Bunu düzelteceksin." Leo'nun dumanlı baritonu omurgamın dibine yerleşiyor.

"Başka seçeneğin yok."

"Her zaman bir seçenek vardır." Denver dönüyor, zehirli bakışlarını Leo'nun üzerine dikmeden önce kapı aralığından bize bakıyor. "Av kulübesinde et bıraktığını biliyorum."

Leo hareket etmiyor. Göz kırpmıyor. Hiçbir şey belli etmiyor.

"Çok uzun zamandır yoktun." Denver'ın yanağında bir seğirme. Bir hayal kırıklığı seğirmesi. "Sürülerin tepelerden geçişini izledim. Sen gitmeden bir gün önce güneye doğru gittiklerini gördüm. Onlara yetiştin. onları giydirin ve eti bırakın."

"Beni bir şeyle mi suçluyorsun?"

"Beni yaraladın," diyor Denver yumuşak bir sesle, ama o gözlerde hiç yumuşaklık yok.

"I...?" Leo doğrulur, boğulur ve sandalyeden fırlar. "*Yaralandım* Sen mi? Ciddi misin lan sen?"

Oraya girmeye hazırlanırken kaskatı kesildim. Leo sakinliğini kaybederse, her şey hızla kötüye gidecek.

Kody kalçamı sıkıyor ve yavaşça başını sallıyor.

Bunun bitmesini mi istiyor? Bittiğini görmek istiyorum.

"Seni ben büyüttüm." Denver boş gözlerle ona bakar. "Seni ben besledim.

Seni eğitti. Seni sevdim."

"Seni orospu çocuğu." Öfkeyle titreyen Leo silahı ona doğrultur. "Bana tecavüz ettin. Kardeşlerime tecavüz ettin. Sevdığım kadına tecavüz ettin!"

"O nefret dolu kelimeyi kafana o soktu. Kadınlar konusunda hiç tecrüben yok. Çok korkaksın, çok kolay manipüle ediliyorsun-"

Leo yıldırım hızıyla tabancayı Denver'ın kafasına indirdi. Herif yere düştü. Ama bayılmadı. Hala hareket ediyor, kafatasını tutuyor.

Nefesimi tutuyorum.

Dizlerinin üzerine çöküp Leo'ya uzanırken alnından kan damlıyor, gözlerinde şaşkın bir hüznü birikiyor.

Leo ona tekrar vuruyor, bu sefer daha sert. Onu bayıltacak kadar sert.

"İşte seni böyle yaraladım." Denver'ın hareketsiz bedenine tükürüyor. Nefesim kesiliyor ve onlara doğru koşmaya başlıyorum.

Kody yine beni durdurdu. "Henüz değil. Wolf'la kal."

Solgun yüzlü kardeşiyle bakışır. Sonra Leo'ya katılır ve Denver'ın ellerini ve bacaklarını bağlamasına yardım eder.

"Bu trajikti." Wolf bana dönene kadar umursuyormuş gibi görünmüyordu. "İyi misin?"

"Evet. Sen?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Buradan sonrası sadece yokuş aşağı gider." "İyimserliğin üzerinde çalışmalısın."

"İyimserlik, daha iyi bir gelecek hayal eden insanlar içindir." Eğiliyor. "Sana bir sır vereceğim, Küçük Denizkızı. Çatal çataldır. Çatal çataldır.

Atlantica prensi ve bizim geleceğimiz yok."

Bakışlarını tutuyorum, bir karşılık vermeye hazırlanıyorum ama Leo omzunda Denver'ı taşıyarak yanımdan geçerken o yoldan çekiliyor.

Tüfeğimi kaldırıp parmağımı tetikten çekiyorum ve onları atölyeye kadar takip ediyorum.

Kody kömür sobasını yakıyor, hırıltılı soğuğu kovuyor. Leo kaynak yaptığı kapıya yönelirken Wolf ve ben etrafa saçılmış mumları yakıyoruz.

Hücrenin girişindeki metal bir çerçeveye asılı, çapraz bir desen oluşturan çelik çubuklardan yapılmış ağır, aşılmaz görünümlü bir şey.

Kafes.

Jeneratörün bulunduğu odaya hiç girmedim. Küçük iç oda, kar makinesinin bulunduğu ana garaj ile

uçağı tutan diğer taraf.

Leo Denver'ı hapishanenin içine atar, ipi çıkarır ve şifreli kilidi kilitleyerek canavarı parmaklıkların arkasına hapseder. İçeride bir kova var. Sanırım bu onun tuvaleti olacak?

"Boruların donduğunu söylemiştin." Boynumu ovuyorum. "Bu dışarıda tuvalete gideceğimiz anlamına mı geliyor?"

"Hayır." Leo bir yığın battaniye ve kışlık giysi toplar. "Fosseptik yer altında. Donmayı önleyecek kadar derin olmalı. Sistem bir süre kullanılmadığında sorunlar başlar. Tuvaletleri düzenli olarak yıkamamız gerekiyor."

Giysileri Denver'la birlikte hücreye sokar.

Onu bir süre sıcak tutmaya yetiyor ama soba söndüğünde onu hayatta tutar mı bilmiyorum.

Ama mesele de bu zaten. Yaşamak istiyorsa jeneratörü tamir eder ve hayatını kurtarır.

Ve bizimkini.

Titrememi durduramıyorum. Soğuktan, adrenalinden, asla geçmeyen sinir bozucu korkudan.

"Bize şifreyi verecek misin?" Wolf eldivenli ellerinin ısıısıyla yüzünü ısıtmaya çalışır.

"Hayır." Leo kapıyı tıkırdatarak işini kontrol ediyor. "Bana güvenmiyor musun?"

"Ona güvenme." Kafesteki canavara başını sallayan Leo dikkatini bana çeviriyor. "Nasılsın aşkım?"

"Daha iyi." Bu cevabın geçerliliğinin tadına varıyorum ve kaslarımdaki gerginliğin azaldığını hissediyorum. "Çok daha iyi."

"Ona göz kulak olmalıyız." Kody yayını tutarak parmaklıklar boyunca ilerliyor. "Kırdığı şeyi tamir etmek için aletlere ihtiyacı olabilir."

"Aletlere ihtiyacı yok." Leo kollarını kavuşturur. "Jeneratöre her ne yaptıysa elleriyle geri alabilir. Onu izlememiz gerektiğine katılıyorum ama o soba son kömürümüzü de yakıyor. Bittiğinde burada kalamayız." Kurt'a bakar. "Sen ve ben yarın daha fazla kömür toplayacağız."

"Yippee." Wolf deadpans.

"Yarın mı?" Başım dönüyor.

Her şey çok hızlı geliyor. Denver elektriği çalıştırırsa, daha fazla kömüre ihtiyacımız kalmayacak. Ama Leo hayatımız üzerine bahse girmez.

İçten içe hepimiz Denver'ın asla işbirliği yapmayacağını biliyoruz. Yani ışık yok. Elektrikli diş fırçası yok. Fırın yok. Film yok. Hiçbir şeye elektrik yok. Ve bahara kadar duş yok.

Bunun içgüdüsel gerçekliği çiğ ve hareketsizleştirici, ama bunu düşünemiyorum.

Hayatta kalmaya odaklanmalıyım. "Yarın seninle geleceğim. Wolf kalabilir."

"Hayır." Kody dizini bükerek hareket kabiliyetini test ediyor.

"Bacağım iyileşti.

Ben giderim."

"Sen ve Frankie kalacaksınız." Leo bıyıklı yanağını kaşıyor.

"Denver'ın ocağında bir iki gün daha yanacak kadar odun var."

Üçümüz arasında kazanma şansımın olmadığı bir tartışma başladı. Dışarıdaki son maceramdan sonra neredeyse donarak ölüyordum. Bunu tekrar riske atmazlar.

Ayrıca Denver hala nefes alırken Wolf ve beni yalnız bırakmayacaklar.

Karar verildi. Leo ve Wolf oraya gidip hayatlarını riske atarken Kody ve ben kalacağız.

İki ya da üç gün sürer. Kömür yataklarının yakınında nehir boyunca mağaralar var. Uyumak için bir tane bulacaklar ve kar fırtınası çıkarsa beklemek için orayı kullanacaklar.

Bu keşif gezisinin tehlikeleri kafamda dönüp duruyor - uçurumdan düşmek, buzlu nehirde boğulmak, hipotermi, kurt saldırıları, açlık. Tanrım, bunun sonu yok.

İçim o kadar kaygıyla doldu ki burada daha fazla duramıyorum. Bir amaca ihtiyacım var.

"Ben çantalarınızı hazırlayayım." Kulübeye geri dönmeden önce bir yanıt beklemiyorum.

Dakikalar sonra, Wolf ve Kody bana katıldı.

Evdeki tüm mumları toplayıp ana katta yaktıktan sonra, sonraki birkaç saatimizi hayatta kalma çantalarını titizlikle hazırlayarak geçiriyoruz. Yiyecek, tıbbi malzeme, kamp malzemeleri, silahlar, kıyafetler. Belki de soğuk beni etkiliyor ama en çok onların kıyafetlerine odaklanıyorum, sahip oldukları en güzel dış giysileri bir araya getiriyorum. Bazılarını Denver'ın dolabından alıyorum. Sonra hepsini ocağın yanına seriyorum ve iğne iplikle onarabildiğim kadarını onarıyorum.

"Endişeleniyorsun." Wolf yanıma çöktü ve ellerini sıcak alevlere doğru tuttu.

"Şu anda kömüre ihtiyacımız yok. Burada ateşi yakmaya yetecek kadar odun var."

"Atölyede ocak yok. Onu oraya koyduk ve şimdi onu hayatta tutmak zorundayız. Eğer ölürse-"

"Ölürüz." Bir sonraki dikişe odaklanırken gözlerim doluyor. "Ben sadece... Gitmeni istemiyorum."

Saçımda hafif bir çekiştirme hissediyorum ve yukarı bakıyorum.

"Sadece şunu söylemek istiyorum..." Çeneme dokunuyor, ifadesi kasvetli. "Seni tanımak gerçekten güzeldi."

"Kurt." Dişlerimi sıkarak sesimi yumuşak tutuyorum. "Kendi hikâyeni yazma gücüne sahipsin."

"Ben yaptım. *Already Dead* adında bir kara komedi."

"Yeniden yazın. Anlatımı değiştirin. Daha güçlendirici hale getirin. Disney World'deki mutlu sonunuzla aranızda duran tek şey kendinize anlatıp durduğunuz saçma hikaye. Bu, bizimle neredeyse hiç iletişim kurmamanıza yol açıyor ve bu kopukluk beni derinden yaralıyor."

"Tamam, tamam." Kollarını teslimiyetle kaldırdı. "Hayal dünyanı yaşamana izin vereceğim."

"Algı gerçekliktir. Eğer beyniniz gerçeğe ikna olursa, o gerçek olur."

Beni inceliyor, başı eğik ve bir an için ona ulaştığımı düşünüyorum.

Sonra ağzını açar. "Ölmekten korkmuyorum."

"Ama *ben* öyleyim." Ses tonum öfkeyle karışık. "Ölmenden korkuyorum. Hayatının bir değeri ve anlamı var. Sen öyle hissetmesen bile benim ve kardeşlerin için her şey demek. Anlamıyor musun? Sana ihtiyacım var."

"Pekâlâ." Başını öne eğiyor. "Yaşayacağım, tamam mı? Senin için hayatta kalacağım." Gözlerime bakıyor ve dudaklarına bir gülümseme yerleştiriyor.

Sessiz, şefkatli bir parıltı havayı dolduruyor, sessiz bir anlaşma, nefes almak için bir şans ve ben bunu kabul ediyorum.

Tamir ettiğim eldiveni bir kenara bırakıyorum, kucağına tırmanıyorum ve ona şiddetle sarılıyorum. O da bana sarılıyor ve bu yeterli oluyor. Gözlerimi kapatıp onunla birlikte gülümsemeye yetiyor, sadece birazcık.

Buz gibi dudaklar yanağımı sıyırıp beni uyandırıyor.

Görüşüm ateşle aydınlanan odaya alıştığında, en sevdiğim bir çift eşsiz gözün içine yuvarlanıyorum. Mavi ve altının yanardöner girdapları, başka bir öpücükle karşılaşmadan önce birkaç santim uzakta geziniyor, bu seferki doğrudan dudaktan.

Ellerimi Leo'nun saçlarına sokuyorum, teller parmaklarımı donduruyor. Ağzı kutup gibi, kulakları, boynu, dokunduğum her yer hipotermik hissediyor.

Daha yakından bakması için onu geri itiyorum. "Geceyi atölyede mi geçirdin?"

Başını sallıyor ve beni tekrar öpüyor, dili benimkine sürtünüyor, nane karının tadını da beraberinde getiriyor. Sürtünme nefeslerimizi ısıtıyor, dudakları yumuşak ve aç. Onun için yanıp tutuşuyorum, onu kendime çekiyorum, seyircileri görmezden geliyorum. Sorunlarımızı unutuyorum.

Öpüşmeyi keser. "Dışarı çıkıyoruz."

Kalbim buz gibi bir dalışa geçti.

Dün yürüyüş çantalarını topladıktan sonra Denver'ın yatağını söktük. Yatağı ocağın yanına taşıdık. Yakacak odun olarak kullanmak için ahşap iskeleti parçaladık. Sonra dördümüz birlikte kulübedeki tüm battaniye ve kilimlerin altına kıvrıldık ve uykuya daldık.

Leo'nun kalmayacağını biliyordum. Çok gergindi, jeneratör sorununu çözmeye çok kararlıydı.

"Denver seninle konuştu mu?" Saç örgüsünü kulağının arkasına sıkıttırdım. "Tek kelime etmedi."

Benimle konuşacak mı merak ediyorum. Bununla ilgili bir şey yapmak istediğimden değil, ama daha önce benimle gerçek -gerçekten *berbat-* bir *konuşma* yaptı. Belki yine yapar.

İsteksizce yorganın altından sürünerek çıkıyorum ve şöminenin sıcaklığını arıyorum. Kody ve Wolf paltolarını ve botlarını giymiş, kapının yanında duruyorlar.

"Kıyafetlerimizi onardığın için teşekkür ederim." Leo ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyor, dili dikişi takip ediyor. "Geri geleceğiz. Söz veriyorum."

Sesim kısılıyor, çenem öyle sıkılıyor ki dişlerim ağrıyor.

"Bu odadan çıkma." Bir sonraki kelimeyi söylemeye zorluyormuş gibi dudaklarını birbirine doluyor. "Lütfen."

Etrafında dönerek Kody'nin karanlık bakışlarını buluyorum. "Peki ya kardeşin?"

"Denver'ı koruyacak."

"Üç gün boyunca Denver'ın yatak odasında tek başıma oturmamı mı istiyorsun?"

Kody atölyede donarak ölürken mi?"

"Donarak ölmez. Ama sen donabilirsin. Burası her yerden daha sıcak ve daha güvenli."

Ne kadar tartışmak istesem de anlamsız. Her zaman benim güvenliğimi onlarınkinden üstün tutacaklar.

"Gidip onu kontrol edeceğim ve yemek getireceğim." İçimi çektim.

"Aksi takdirde, burada kalacağım."

"Teşekkür ederim." Alnını benimkine değdiriyor.

"Sonsuza kadar." "Sonsuza kadar ne?"

"Ne değil. Kimi. Sen benim sonsuza dekimsin." "Kim sayıyor?"

"Gerçekten." Dudaklarıma bir veda öpücüğü kondurarak, adımlarını Oda.

Wolf'a kollarımı uzatıyorum, o da gelip bir öpücük çalıyor. Sonra gittiler.

Yatak odasının penceresinde durup onların hızla uzaklaşmalarını izliyorum.

Kar makinesi, arabasıyla birlikte. Beyaz ve siyahın monoton manzarası onları yutarken, başka tarafa bakamıyorum. Kaybolduktan uzun süre sonra, yeniden ortaya çıkmalarını umarak orada oyalanıyorum.

"Bu pencereden çok fazla hava akımı geliyor." Kody ağır bir kürkü omuzlarıma doluyor. "İzolasyonla kapatmam gerek."

"Hayır." Eğer burada kapana kısılacaksam, dışarıyı gören tek manzaramı elimden alamaz. "Eğer çok soğuk olursa, üzerine bir halı asarım."

"Tamam. Ben atölyeye gidiyorum. Bir şeye ihtiyacın var mı?"
Sen.

"Ben de seninle geleceğim." Nefesim cama çarpıyor.

"Burada kalacağına söz vermiştin."

"Yemek getirmek ve seni kontrol etmek dışında." Pencereden başımı çevirip ona gülümsedim. "Şimdi ikisini de yapacağım."

"Hayır." Sönük bir bakış. "Enerjini korumalısın." Tartışmak için ağzımı açıyorum ve hemen kapatıyorum.

Ben hemşireyim, Tanrı aşkına. Soğuğa maruz kalmanın metabolik olarak pahalı olduğunu biliyorum. Düşük sıcaklıklarda ısınmak için vücut termojenez yoluyla saatte dört yüz kalori yakar. Bu, burada ateşin yanında kalmamdan yüzde üç yüz daha fazla kalori demek.

O lanet kalorilere ihtiyacım var. Kody'nin de öyle.

Uzanıp yüz hatlarının keskinleşen çizgilerini izliyorum. Çökük yanaklar. İncelen çene çizgisi. Hâlâ iri bir adam ama küçülüyor. Kasları, zaten yüzde sıfır olan vücut yağı, hepsi eriyip gidiyor. Kaburgalarını termal tişörtlerinden görebiliyorum.

"Kal." Ceketini tutuyorum, tokalarıyla oynuyorum. "Yirmi dört saat gözetim altında tutulmasına gerek yok."

"Bu riski almıyorum."

"Kaçabilir mi?"

"O her şeyi yapabilir." Kollarını bana doladı. "O sadece senin için bir tehdit değil. Kendisi için de bir tehdit."

"Psikopatların intihara karşı bağışıklığı yok mudur?"

"Belki, ama hiç birini dondurucu soğukta bir kafese kilitlemedim." Beni daha sıkı tutuyor, burnu saçlarımda ve kendisiyle savaşıyormuş gibi nefes alıyor.

Bunu onun için daha da zorlaştırıyorum ve niyetim bu değil. Bu yüzden isteksizce kucağından kayıyorum ve gitmesine izin veriyorum.

Sonraki birkaç saat boyunca kütüphanedeki hayatta kalma kitaplarından bazılarına daldım. Gözlerim ağırlaştığında, eskiz defterine günlük tutuyorum, ne yaptığımızı, ne planladığımızı, kendi planlarım da dahil olmak üzere belgeliyorum. deneyimler ve düşünceler.

Açlığın bıçak gibi saplanan acılarını daha fazla görmezden gelemediğimde, şöminede kar kaynatıyorum - bu benim için bir ilk - ve suyu sıcak çay ve pilav yapmak için kullanıyorum. Bir kaşık fasulye ve kurutulmuş et ekliyorum ve *işte!* Üç kişilik akşam yemeği.

Binlerce kat giysiye bürünerek yemeği paketledim ve atölyeye taşıdım.

Kody'yi çalışma masasında oturmuş, Wolf'un kokpit çizimine bakarken buluyorum. Çizim sayısız kez katlanıp açılmaktan yıpranmış ve buruşmuş. Dördümüz de kadranları ve göstergeleri ezberledik. Hâlâ bu şeyi nasıl uçuracağımızı bilmiyoruz.

Her seferinde bir sorun.

"Ye." Önüne iki kase koyuyorum ve diğerini kafese doğru taşıyorum.

"Bekle." Denver'ın payını benden kaparak parmaklıkların yanına yere koydu ve botuyla itti.

Denver'ı görmek istemiyorum. Göz teması kurmak istemiyorum. Onunla konuşmak istemediğimden eminim. Ama bize yardım etmesi için onu ikna etme şansım milyonda birse, denemek zorundayım.

Kody sanki beni durdurabilirmiş gibi vücuduyla kapıyı kapattı.

Etrafında dolanıyorum ve Denver'ı yerde oturmuş, tepeden tırnağa battaniyelere sarılmış halde buluyorum.

Zayıf. Yüzü, elleri, omuzlarının genişliği. Hatırladığımdan daha zayıf. Ve titriyor.

"Bir şeyi açıkla oğlum." Kaseyi kucağına sürüklüyor ve parmaklarından bir kepçe pirinç emiyor. "Neden hâlâ bakırsın? O kesin bir şey, her deliğe giriyor ve sen..." Dudaklarını şapırdatırken kapüşonlu bakışları Kody'nin üzerinde geziniyor. "Sıra dışısın."

Kody kolumu tuttu ve beni çekmeye çalıştı.

Güreşerek kurtuldum ve kapıya döndüm. "Bundan daha zeki olduğumu sanıyordum. Sadece elektriği aç."

"Gözlerindeki korku geceleri içimi ısıtıyor."

"Gözlerimdeki korku seni hayatta tutmayacak. Dön. Aç. Aç. Gücü."

Mırıltılı bir ses çıkarır ve başını duvara yaslar.

"Korktuğunda çok güzel görünüyorsun. Bunu bitirmek utanç verici."

"Bu son değil, Denver. Benim için değil." Her yanımda titrerken sesimi sabit tutuyorum. "Oğullarını seviyor musun?"

"Hayattan daha fazlası."

"Yine de, sizi ağza alınmayacak şeyler yapmaktan alıkoyduklarında bu duyguyu bir elektrik düğmesi kadar kolay kapatırsınız. Hayatları sizin ellerinizde. Tek yapmanız gereken jeneratörü tamir etmek. Ama yapmayacaksınız. Ölmelerine izin vereceksin. Neden biliyor musun? Çünkü onları sevmiyorsun. Hiç sevmedin. Psikopatlar aşktan aciz."

"Küçük bir kasabada, devlet üniversitesinde, hemşirelik okulunda programı mı? Yoksa içindeki psikopatı milyarderin önünde diz çöküp altın avcısı bir fahişe gibi onun sikini emerken mi keşfettiniz?"

Yanımda vahşi bir homurtu patlıyor ve Kody kendini kapıya doğru atıyor. "Ona bir daha öyle dersin, kıcına bir ok gönderirim!"

"Hayır, yemeyeceksin." Denver gürültüyle kaseden yiyor. "Onun yaklaşan ölümünü yavaşlatabilecek tek kişi benim. Zaten açlıktan yarı ölü durumda ve bu iklim için uygun olmadığı çok açık. Şuna bir bakın. Sadece beş dakikadır ocaktan uzak ve benden daha çok titriyor." Bakışlarını bana çeviriyor. "Bundan daha güçlü olduğunu sanıyordum."

"Ölümden sonra yaşama inanıyor musun?" Şeytana soruyorum.

"Ölümden sonra ne olacağını kimse bilmiyor. Ama herkes gider. Asıl soru ilk kimin gideceği? Ben mi? Yoksa sen mi?"

"Yeter." Kody kolumdan tutup beni parmaklıklardan uzaklaştırırken kulağıma bir şeyler fısıldıyor. "Ne yapıyorsun sen?"

"Bırak da cesur anını yaşasın, evlat." Denver bana ürpertici bir gülümseme verdi. "Böyle anlara pek sık rastlamıyorsun, değil mi küçük kız? Belki de sadece bir silah salladığında ya da çelik bir kapının arkasında durduğunda."

Onu öldürmek istiyorum. Tam burada. Şu anda. Yumruğumu boğazına geçirip omurgasını sökmek istiyorum.

Ama bir tepki arıyor.

Korkmamı ve kontrolden çıkmamı istiyor.

Kody'nin çileden çıkmış pençesinden kendimi kurtararak kafese geri dönüyorum ve dudaklarımı tembel bir gülümsemeyle şekillendiriyorum.

"Senin de pek cesur anların olmuyor, değil mi ihtiyar? Belki de sadece bir çocuğu yatağa bağlayıp kendini ona zorladığında."

Yüzü gevşiyor.

"Sen bir başyapıtsın, Denver Strakh. Korkunç bir dehşet eseri."

Korkunç bakışlarını tutarak parmaklıkları kavırıyorum. "Ama gözlerindeki ışığın soluşunu izledikten sonra unutulacaksın."

"Kocanızın sizi unuttuğu kadar çabuk mu unutuldu? Acaba bu gece yatağını kim ısıtıyor?"

Kanım ayaklarıma akıyor.

Üşüyorum. O kadar üşüyorum ki uzuvlarımı hissedemiyorum.

Kody beni kaldırıyor, bu sefer bana başka bir seçenek bırakmıyor, beni omzuna atıp kafesten uzaklaştırıyor. Kaselerimizi alıyor ve atölyeden çıkıp nefes kesen geceye ve kulübeye kadar yürümeye devam ediyor.

Denver'in odasında, ocağın önünde battaniyelere sarınarak yemek yiyoruz.

"Onu bir daha meşgul etmeyeceksin." Boş tabağını bir kenara koydu. "O kafesin yakınına bile gitmeyeceksin."

"Bana ne yapacağımı söyleme." "Sadece yaptım."

"Oh, yani benimkileri görmezden gelirken taleplerde bulunabiliyorsun?" "Ben kimseden emir almam."

"Zor iş. Eğer orada onunla oturursan, bunu tek başına yapmazsın."

"Beni duymuyorsun, kadın!" Patladı, bir yumruk attı Kolunu. "Sana her baktığında hayatımdan yıllar eksiliyor! Donuyorsun, açlıktan ölüyorsun ve oraya geri dönmüyorsun. Hikayenin sonu!"

"Bu hiç adil değil."

"Bu nasıl adil olmaz?" diye hırlıyor.

"Donuyorsun, aynı zamanda açlıktan ölüyorsun ve sana her baktığında hayatımdan yıllar gidiyor."

"Bana bakmıyor."

"Tanrım, Kody, kör müsün? Seni herkesten çok gözleriyle beceriyor. başka!"

Burun delikleri titriyor ve çenesi kaya gibi sertleşiyor. "Ben meşgul değilim onu."

"Evet, birinin yapması gerek. Eğer onu bize yardım etmeye ikna edemezsek, yapmayacak. Orada oturacak ve ölene kadar hiçbir şey yapmayacak."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Onun mantıklı düşünmesini sağlamak için kimsenin söyleyebileceği bir şey yok."

"Belki değil, ama denemek zorundaydım."

"Bunu bir daha yapmayacaksın." Ayağa kalkıyor ve titreyen omuzlarının üzerine bir battaniye daha seriyor. "Acıktığımda geri döneceğim. Beni aramaya gelme."

"Kody."

Sırtını bana dönerek kapının eşiğinde duraklıyor, nefesini içine çekiyor ve hışımla dışarı çıkıyor.

İki gün boyunca şöminenin sıcaklığında inzivaya çekildim, sadece kısa tuvalet ziyaretleri için dışarı çıktım.

Vücudum sertlikten ağrıyor, bu durum Pilates veya yoga ile düzeltilebilir. Ama egzersiz kalori yaktırır.

Bu yüzden sineye çekiyorum, enerjimi biriktiriyorum ve saatlerce uyuyorum.

Uyumak, düşüncelerimde geviş getirmekten daha iyi. Ama her uyandığımda nefes nefese kalıyorum ve korkuyla kıvranıyorum.

Leo ve Wolf şimdiye dönmüş olmalıydı.

"Neredeler?" Sesim battaniyenin kıvrımlarından sızarak soğuk ve loş yatak odasında yankılanıyor.

Sadece sessizlik cevap verir.

"Orada olduğunu biliyorum." Örtünün bir köşesini sıyırıp gözümü kapıya doğru kısıyorum.

Kody yerde oturmuş, sırtını kapı çerçevesine dayamış, bana bakıyor.

Doğru ya. Huysuz ve tepkisiz.

Sıcaklığı korumak için bir topun içine kıvrıldım, daha derine gömüldüm. "Hâlâ benimle konuşmuyor musun?"

Bir homurtu.

Pek konuşkan sayılmaz ama Kody için bu onun ana dili.

Anlaşmazlığımızdan bu yana, kapı aralığında gizlenip gölgeli bir köşeden uyumamı izlediği sessiz nöbetleri dışında mesafesini korudu.

Kardeşleri için endişeleniyorsa da bunu belli etmiyor.

Çok endişeliyim. Tek düşündüğüm bu. Ya bulamazlarsa Barınak mı? Ya kurtlar tarafından geçilirlerse ya da ayaklarını kaybedip buzlu nehre düşerlerse? Bir saatten kısa sürede hipotermiden ölebilirler.

Ya olursa'larla uğraşamam. "Bu yılmaz gece ne zaman

Son

mu?" Bir cevap beklemediğim için, "Her zaman" dediğinde irkiliyorum.

Şimdi "Gerçekten mi?" Karanlık pencereye, sonra da kirişlere bakıyorum.

."

Nabız atlıyor. "Güneş panelleri-"

"Hayır. Ufukta bir ışık huzmesiyle gelecek. Sonra, sonunda, gökyüzü her gün bir ya da iki saat boyunca hafifçe parlayacak. Buzlar çözülene kadar panelleri şarj etmek için yeterli güneş olmayacak ve o zamana kadar..."

Ölmüş olacağız.

Kozamın içine yığılıyorum. "Denver'ı bir kafese koymayı önerdiğimde, böyle hayal etmemiştim."

"İşler asla istediğimiz gibi gitmez." Ayağa kalkar ve koridora çıkar. "İşler doğanın istediği gibi yürür."

"Peki ya aramızdaki bu korkunç boşluk? Bu doğanın niyeti mi, da

mi?" "Ocağın yanında bir tas çorba var. Bu odadan çıkma." Bununla birlikte, gitti.

Acıtıyor. Boğazımdaki bir çakıl taşı gibi, orada asılı duruyor.

Nispeten küçük bir

Soğuk, açlık ve Leo ve Wolf için sürekli korku ile karşılaştırıldığında acı. Ama onu yutamıyorum, yerinden çıkaramıyorum. Her nefeste bıçaklıyor ve yakıyor.

Çorbayı içiyorum ve uykuya dalıyorum.

Uyandığımda, ateşin üzerinde daha fazla odun buldum. Bir masa ayağı. Bir kitaplığın kırık parçaları. Duman odayı kaplıyor.

Kody'nin kapı aralığında oyalandığını hissediyorum. "Hâlâ dönmediler mi?" Uzaklaşırken homurdanarak *hayır* cevabını veriyor.

Bu düzen devam ediyor. Ben uyurum. O yemek getiriyor. Sorular soruyorum. O kaçıyor. Ve böylece, yalnız kalıyorum, korku içinde kundaklanıyorum.

Dördüncü gün, aklımı kaçırmak üzereyim.

Neden beni oy alıyor? Denver'a meydan okuduğum için hala kızgın mı? Yoksa başka bir şey mi var? Konuyla yüzleşmek yerine tamamen kapandı. Bunalmış hissediyor mu? Zihinsel ya da duygusal olarak bunalmış? Belki çok zorladım ama ben buyum. Öylece oturup emir almam.

Ama dört gündür yaptığım şey tam olarak buydu.

Kaskatı kesilmiş bedenimi pencereye doğru sürükleyerek ayazı ovuyorum. Diğer tarafta, kötü niyetli rüzgâr camı tırmalıyor.

Her bora artan korkumu yankılıyor. O korkunç kar fırtınası Leo ve Wolf'u avucunun içine aldı ve ben burada güçsüz bir şekilde kaldım, kalbim kutup kışından çok daha derin bir soğukla kavruldu.

Nefesim kısacık, buz gibi bir sis oluşturuyor ve odanın karanlığında eriyip gidiyor. Onların dışarıda, bu durumla yüzleştikleri düşüncesi

aklımdan çıkmıyor.

acımasız hava. K rk  apkaları ve boyunluklarına sarınmış vahşi yüzlerini, kararlılıkla parlayan gözlerini, şimdi güneşin do u u kadar uzak görünen  akmak  akmak parıltılarını hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Kalbim çarpıyor, yokluklarının her saniyesini  aretliyor, her atı ı a rıyan bir ağırlık.   minenin sıcaklığına tutunmaya çalışarak battaniyeye sarılıyorum ama  zledi im onların varlığı, umutsuzca ihtiyaç duyduğum onların güvenliği.

Endi elerimin büyüklüğü karşısında kömürü geri almak çok önemsiz geliyor.

"Lütfen, Kurt, Leo. Lütfen, güvende ol ve bana d n." Sesim fırtınanın u ultusu arasında kaybolan bir cılızlı a dönüştü.

Birkaç saat daha geçti, karanlık sürekli bir örtü gibi karlı tundra. Kulaklarımı herhangi bir ses, d n   lerine dair bir  aret için zorluyorum ama sadece u uldayan rüzgâr var, büyüyen umutsuzlu uma kederli bir senfoni.

Kody geri gelmiyor.

Gündüzü geceden ayıramayabilirim, ama karnımdaki kramp bir üçünü ka ırdı ımı söylüyor. Belki birkaç tane. En son ne zaman tuvalete gitti imi hatırlamıyorum.

Hangi cehennemde bu?

S k lm   bir sandalyeyi ateşe atıyorum, bir tencere su ısıtıyorum ve derim soğuktan yanana kadar acı dolu bir sünger banyosu yapıyorum.

Daha fazla i  gözlem daha fazla endişeye yol açıyor ve bir karar veriyorum. Bir saat daha endişe dolu bir yalnızlıkla y zle mektense onun öfkesini göze almayı tercih ederim.

Donmaya karşı kat kat giyinerek kendimi rüzgara karşı  elikle tirdim ve atölyeye doğru yola  ıktım.

Dışarıda, yol k reilmemi , kar bacaklarımı uyluklarıma kadar yutuyor. G z korkutucu bir engel. Ve rahatsız edici. Bu Kody'nin yapacağı bir şey değil. kar yığını.

Patika boyunca uzanan halat korkuluklara tutunarak beni atölyeye götürmesine izin verdim ve omzumu kapiya doğru ittim.

Kımıldamıyor.

Kolu oynatıyorum, tekrar vuruyorum.

Bir şey çıkmadı.

 abalarım inatçı bir dirençle kar ıla tı ında kendimi tekrar tekrar ona doğru attı ımda çaresizlik ba lıyor.

Bir şey onu engelliyor.

Bu düşünce bana soğuk bir tokat gibi çarptı.

Oh, Tanrım, hayır.

Denver kaçmış olabilir mi? Kody içeride bir mahkum mu?

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Giderek artan bir telaşla, karlı tepeciklerde geziniyor, batıyor, tırmanıyor, sert toz yığınlarını kazıyor, karla kaplı pencereye doğru ilerliyorum. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra eldivenlerim nihayet camı buluyor.

Küçük açıklıktan baktığımda atölyenin karanlık uçurumu beni karşılıyor. Mumlar çevre boyunca titriyor, aldatıcı Her yönden gölgeler, gözlerime oyunlar oynuyor.

Kody hiçbir yerde görünmüyor.

Hücrenin kapısı görünmüyor. Bu kapalı olduğu anlamına geliyor. Umarım Denver hala oradadır.

Ama yanında yerde bir şey yatıyor.

İlk bakışta battaniye gibi görünüyor, ama hayır. Bu kürk.

Kody'nin kürkü.

Daha sert bakarken midem bulanıyor, atılmış botlarının şeklini seçiyorum. Eldivenleri. Bir çift kot pantolon.

Ürküyorum, titriyorum, panikliyorum.

Kıyafetleri neden orada bırakılmış? Nerede

o? Korkunç bir düşünce zihnimi işgal etti.

Arkamdan şeytanla bir anlaşma mı yaptı? O yapar mıydı Bu mu?

Bu fikir dayanılmaz, düşünülemez. Ama o çok soğuk davrandı, çok ulaşılamaz. Başından beri bu kadar aptalca bir şey yapmayı mı planlıyordu? Bana söyleyemeyeceği kadar beni kızdıracak bir şey mi?

Yapmazdı.

Donarak ölsek bile umurumda değil. Vücudunu ısı ve akan su için takas etmesine asla razı olmayacağım. O bunu biliyor!

Lanet olsun, ne yapmalıyım?

Seçeneklerimi tartarken yüzüme buz çarpıyor.

Pencereye vurmak, Denver içeride serbestçe dolaşıyorsa çok önemli olan sürpriz unsurunu kaybedebilir. Arka kapıdan girmenin başka bir yolu daha var ama o da kar yığınlarının altında kalmış. Zaman benden yana değil, fiziksel güç de öyle. O kadar kalorisizim ki bacaklarım beni zar zor dik tutabiliyor.

Siktir!

Yanağımı cama bastırarak kapının barikatını daha iyi görebilmek için geriniyorum. Gölgelemin arasında bir piponun silik dış hatlarını görüyorum, Kody'nin Leo ve beni içeri aldığında kapıya dayamak için kullandığı piponun aynısı.

Bunu o planladı. Müdahale etmemi engellemek için girişı kapattı.

Kalbim göğsümde çırpınıyor. İhanet, öfke, korku, kısır duygulardan oluşan bir kar fırtınasıyım.

Sonra görüşürüz. Güvende olduğunu anladığımda ona cehennemi yaşatacağım.

Pencereden çekilirken içgüdülerim beni ele geçirdi. Kaslarım yanıyor, yorgunlukla savaşıyorum ve kulübeye geri dönüyorum. Kar yığınlarının üzerinden atlayarak, tökezleyerek, çırpınarak ve hayal kırıklığıyla haykırarak, patika ipine ölümüne tutunarak kendimi ileriye doğru çekiyorum.

Her saniye önemlidir. Hataya yer yok. Kabine ulaştığımda, ihtiyacım olan her şeyin zihinsel bir kontrol listesi var.

Bu sefer, Denver silahımın namlusuna baktığında, silah dolu olacak.

OceanofPDF.com

Atölyeye dönüyorum, kapı önümde beliriyor. Hâlâ barikatlı. Israrlı tıkırtılarım donmuş havada yankılanıyor, bu da artık varlığımın farkında olduklarının kesin bir işareti.

Kody beni asla isteyerek soğukta bırakmazdı. İçimde bir korku düğümü sıkılaşıyor.

Çantam omzumdan sarkıyor, temel ihtiyaçlarla dolup taşıyor. Bir ilk yardım çantası, mühimmat ve silahların rahatlatıcı ağırlığı. Kendi başına bir canavar olan av tüfeği yakın mesafeden tahribat yaratırken, tabanca uzaktan hassasiyet vaat ediyor.

Ama ya çok geç kalırsam?

Aciliyet hissiyle tüfeği kapıya doğrulttum.

"İçeri geliyorum! Geri çekilin!" Elimden geldiğince yüksek sesle bağıriyorum. Rüzgar geri esiyor.

İşte bu kadar. Geri dönüşü olmayan nokta.

Dondurucu soğuğa karşı dişlerimi sıkarak kendimi destekliyorum ve tetiği çekiyorum.

Kulakları sağır eden bir patlama tundrayı yırtarcasına patlar. Barikat parçalanır ve havaya bir kıymık ve enkaz fırtınası yağar.

Artık eski halinin parçalanmış bir kalıntısı olan kapı sallanarak açılır.

Sinirlerim gerilmiş bir halde içeri giriyorum, tüfek kolumun kararsız bir uzantısı. Gözlerim etrafta geziniyor, herhangi bir yaşam belirtisi arıyor.

Oda ürkütücü bir şekilde sessiz, ürkütücü bir şekilde boş.

"Kody?" Ayağım boruya takılıyor ve boştaki elimle aceleyle onu tutuyorum. "Frankie!" Kükremesi, ıstırap ve uyarının bir patlaması, patlıyor

kafesten. "Çık dışarı!"

Dehşet nefesimi kesiyor ve beni olduğum yere mıhlıyor. Yerin kaydığını, soğuğun kemiklerimi daha derinden ısırıldığını hissediyorum.

O ne yaptı?

"Denver nerede?" Boğulacak gibi oluyorum, sesim ancak fısıltı halinde ve yıkıcı bir dehşetle yüklü.

"Kulübeye geri dön! Hemen şimdi!"

Bağırsak yumruğu.

En kötü korkularımın doğrulanması.

O kafeste beni neyin beklediğini biliyorum. Orada beraberler ve bu düşünce göğsümde bir öfke savaşını ateşliyor, beni uğultulu, fokurdayan, yakıcı bir panik ve histeri nöbetine sokuyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve dizlerim kontrolsüzce titriyor.

Bunun için Kody'yi affetmeyeceğim.

Eğer çok geç kalırsam, kendimi affetmem.

Ellerim tüfeğin ağırlığını taşıyamayacak kadar şiddetli titriyor. Dikkatlice yere bırakıyorum, eldivenlerimi çıkarıyorum ve tabancaya geçiyorum, kurşun boruyu kolumun altına sıkıca sıkıştırıyorum.

Derin nefes al.

Kalbim ağırlaşıyor, titreyen mumların ışıltısını kafese kadar takip ediyorum.

Asma kilit yerinde duruyor ve kaçıışı engelliyor. Leo, Kody'ye şifreyi vermiş olmalı.

Denver beni kapıda karşılıyor, memnun gülümsemesi parmaklıkların arasından uzanıyor. Tamamen giyinik. Hala paltosunu giyiyor. Ama arkasında.

Arkasında.

Mum ışığının ortasında, Kody sırtı bana dönük, yün çoraplarından başka bir şey giymeden savunmasız bir şekilde duruyor.

"Neden?" Öfke ve kalp acısıyla patlıyorum, boruyla parmaklıklara şiddetle vuruyorum. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Bırak onu, küçük kız." Denver umursamadan, ürpertici bir memnuniyetle beni izliyor. "Şiddet bana göre değil."

"Çık oradan, Kody." Kilidi çılgınca sallıyorum, nefesim buğulanıyor. "Şimdi!"

"Kulübeye dönün." Kody'nin sesi düzleşiyor, buz gibi ve mesafeli, sırtı kaskatı ve gözleri duvara dikilmiş. "Dediğimi yap."

"Hayır." Kilide tekrar vurdum. "Bu söz konusu bile olamaz."

Benimle yüzleşmeyi reddetmesi göğsüme bir bıçak saplıyor. Buraya zamanında gelemedim. Denver ona çoktan akıl almaz dehşetler yaşattı.

Bundan asla vazgeçmeyeceğim. O hasta adamı öldürmeden olmaz. Sikeyim.

"Lütfen, Kody." Paketi yere bıraktım ve ceketini aldım.

"Vücut ısınız her saniye düşüyor. Nefes alışın Yavaşlıyor mu? Zayıf nabız? Kafa karışıklığı? Hayati değerlerinizi kontrol etmem gerek. Lütfen, dışarı çıkın."

Omuzlarından sırtına doğru gözle görülür bir ürperti yayılıyor, bakışlarımı solgun vücudunun köşeli hatlarına çekiyor, her çıkıntı ve girinti onu son kez kıyafetsiz gördüğümünden daha keskin ve daha kemikli. Çok kilo vermiş. Söylediğinden daha fazla.

Öfkemi körükleyen bir başka aldatmaca.

Sonunda omzunun üzerinden bana bakıyor.

Gözleri. Orada hiçbir şey yok. Siyah buzdan başka bir şey yok, boş ve cansız.

Kalbim kırıldı.

"Gitmelisin." Ellerini göstererek yana doğru adım atıyor.

Deri bir kemerle bağlanmış, arka duvara bağlı büyük bir boruya tutturulmuş.

"Bırakın onu!" Paltoyu bıraktım ve tabancayı kaldırıp Denver'a doğrulttum.

"Bunu neden yapayım ki?" Denver dilini şaklatıyor. "Kody ve benim bir anlaşmamız var."

"Eğer anlaşmayı kabul ettiyse, neden kısıtlanıyor?"

"Onu bağlamamı söyledi." Denver ona özlemle bakıyor. "Seks yapmayı kabul etse bile, asla kolay lokma olmuyor."

Vahşi, özür dilemeyen, öldürücü şiddet ruhumu tüketiyor. İğrenç şeyler yapmak için fazlasıyla yetenekliyim. Şu anda, bunu arzuluyorum.

"Sana dokundu mu?" Kody'nin ölü bakışlarıyla karşılaştım. "Söyle bana."

"Biz de yeni başlıyorduk." Denver ona doğru sinsice yaklaşıyor, yağlı bakışlarını Kody'nin çıplaklığı üzerinde gezdiriyor. "O özel biri, değil mi? Bu cılız, bir deri bir kemik hali bile karşı konulmaz bir şekilde tahrik edici. Hiçbir şeyi onu istediğim kadar istememiştim."

"Ona dokunursan femoral arterine bir kurşun sıkarım." Donmuş parmaklarımı tabancanın üzerinde esneterek kanın geçmesini sağlamaya çalışıyorum.

"Başka bir boş silahla mı?" Denver kaşlarını çatar.

"Dene bakalım."

Denver'ın ona tecavüz etmediğini bilmenin verdiği küçük rahatlamaya rağmen titrememi durduramıyorum. Soğuktan, korkudan, silah havaya kaldırdığım elimde o kadar şiddetli titriyor ki Kody'yi vurmada ateş edebileceğimden şüpheliyim.

"Şifre ne?" Kilide doğru kayıyorum.

"Git." Kody bana sırtını veriyor, omurgası boyunca uzanan kaslar Denver'ın iğrenç okşaması altında geriliyor ve dalgalanıyor.

"Seni burada istemiyorum."

"Dışarı çıkmadığınızı biliyorum ama biri kışınızı kurtardığında uygun yanıt *teşekkür* etmektir." Silahı girişe doğru sallayarak bir uyarı ateşi açtım.

Ses odanın içinde gürlüyor, kolum titriyor.

Geri tepme.

Denver hareketsiz kalır, yüzü şoktan çarpılmıştır.

"Onu kontrol altına al, oğlum." Dokunuşunu kaydırarak uzaklaştırıyor. "Yoksa olmaz

onun için iyi bitecek."

"Benim için mi?" Gözlerim şişti. "Silahı dolu olan benim."

"Kulübeye geri dön ve herkes yaşasın." Kody silahını sıktı.

Eller.

"Ya da yapmayın, hepimiz soğuktan ölürüz." Denver

Yanındaki duvara.

"Onunla nasıl bir anlaşma yaptın, Kody? Bir günlük elektrik karşılığında teslim olmayı mı teklif ettin? Bir hafta mı? Tekrar devre dışı bırakması ne kadar sürer?"

"Kış boyunca yatağımı ısıtmayı kabul etti." Denver bakışlarını Kody'nin poposunda gezdiriyor, gözleri her geçişte daha da ağırlaşıyor ve midemi bulandırıyor. "Karşılığında, buzlar çözülene kadar herkes sıcak kalacak, bu noktada hepinizi uçağa bindirip gitmek istediğiniz yere uçuracağım."

"Gitmemize izin
verecek misin?"

"Evet."

"Ve sen ona inanıyorsun, Kody?" Boruyu parmaklıklara vuruyorum. "Yalan söylüyor!"

"Eğer bana sahipse," diye homurdanıyor Kody, "sana dokunmayacak."

"Onunla anlaşma yaptığımda kullandığım gerekçenin aynısı. Ne yaptığımı öğrendiğinde nasıl hissettiğini hatırlıyor musun? Ne kadar tepkisiz olduğumu hatırlıyor musun? İçim nasıl burkulmuş ve ölmüştü? Bu şekilde olmaz."

"Büyük abartı." Denver dudaklarını ıslatır. "Bacaklarını ayırdın ve beni bir-"

"Kapa şu lanet çeneni!" Kody öfkелendi. Boynunu kırdı. Sonra sesini buz gibi yapan bir kesinlik içinde öfkesini bana yöneltiyor. "Defol. Çık dışarı."

Alaska'nın en erkek alfa erkeklerinden biri olarak, bu onun için kolay değildir.

Anlaşma yapmak istemedi ve kapıdaki barikatı göz önüne alırsak, onu bu

şekilde görmemi istemedi.

Bunun en iyi seçenek, *tek* seçenek olduğunu düşünüyor. Böylece özverili, yanlış yönlendirilmiş aptal, meseleleri kendi eline aldı ve aptalca bir karar verdi. Ve işte buradayım, programı mahvediyorum. Sadece o da değil. Bu dövüşü ondan çalmak üzereyim, o da bağlandığı yerden izlemek zorunda kalacak.

Denver'ın ona takmasını istediği kısıtlamalar.

Ne?

O.

Sikey

im.

"Ver şu lanet şifreyi bana." Kapıyı tekmeliyorum. "Yemin ederim, vermezsen ateş etmeye başlayacağım."

"O silah üzerinde hiçbir kontrolün yok." Denver başını eğdi. "O tetiği çekersen, onu vurursun."

İyi ki bana nasıl kullanılacağını öğretti.

Kody'nin yanına yanaşıp kasıklarını Kody'nin arkasına bastırıyor. Sonra elleri dolaşmaya, okşamaya, taciz etmeye başlar.

Kody'nin kasıklarını okşadığı an, ateşi görüyorum. Katliam kokusu alıyorum. Kan döküldüğünü ve lanetin dünyama kırmızı yağdığını hissediyorum. Ama zihnimin katliamında, bir sakinlik duygusu buluyorum. Uyuşuk bir kararlılık.

Çantamın yanına diz çökerek ilk yardım çantasını çıkardım ve borunun yanına koydum. Topuklarımın üzerinde geriye doğru oturarak silahı parmaklıkların arasına yerleştiriyorum ve Denver'ın kalçasına doğrultuyorum.

Bir elini Kody'nin saçlarına daldırıyor, diğer eli Kody'nin bacaklarının arasında çalışıyor ve ağzı ulaşabildiği her santim eti yutuyor.

Beni bir tehdit olarak görmüyor. Bu onun *son* hatası olacak. Atışı hazırlıyorum.

Vücutları birbirine çok yakın, neredeyse kaynaşmış. Hata payı çok az. Bir santimlik bir ıska yanlış adamı vuracak.

Özlemeyeceğim.

Sabit.

Zaman durur.

Nefes al.

Kalbim sessizleşiyor.

Nefes ver.

Adrenalin patlamasıyla tetiğe bastım.

Atış Denver'ın pantolonunu sıyırıp duvarı delip geçiyor.

Denver sarsılır ve bacağındaki yırtığı kontrol etmek için sendeleyerek geri döner.

Mükemmel.

Tekrar ateş ediyorum.

Bağırıyor, boğuluyor ve kalçasını tutarak yere yığılıyor.

Bullseye.

Parmaklarının arasından fişkırان kan, pantolonunu koyu kırmızıya boyuyor. "Seni kaltak. Seni lanet fahişe! Ne yaptın sen?" Küfürleri Duvarlardan sekiyor, şok ve acıyla kalınlaşıyor. Ayağa kalkmak için çabalıyor, ancak kanının içinde kayıyor ve bir gümbürtüyle yere çakılıyor. "Lanet olsun!"

"Atardamara vurdum. Beş dakika içinde kan kaybından öleceksin." Silahı soğukkanlılıkla bir kenara bırakıp ilk yardım çantasını ve pipoyu aldım, hayatta kalma şartlarını görüşmeye hazırdım. "Atardamar kanamasını nasıl durduracağını bilmek seni kurtarabilir. hayat."

"Tanrım, Frankie." Nefes nefese kalan Kody kendini kurtarmaya çalışır. "Ne yaptın sen?"

Dişlerini gıcırdatan Denver ellerini yaranın üzerinde kenetler, acıya direnmeye çalışır ama meydan okuması zayıflar. Acı dolu bir çığlık atıyor.

Sesin tadını çıkarıyorum. "Dört dakika."

"Şifreyi ona ver." Duvara yaslanmış, hayatı kaygan kırmızı fişkırmalarla akıp gidiyor. "Acele et, evlat!"

Kody'nin bana diktiği gözlerinde vahşi, güzel bir hayat kıvılcımı var. Sonra rakamları söylüyor.

Onları çeviriyorum, paltosunu kapıyorum ve ağır kürkü omuzlarına atmak için ona doğru koşuyorum. Sonra Denver'ın yanına diz çöküyorum.

"Jeneratörü nasıl tamir edeceğiz?" Kana bulanmış kalçasını kavriyorum. "Bir parçayı mı çıkardın? Kablo mu kesttin?"

"Bu akı kapasitörü."

"Ne?" Kaşlarım birbirine çarpıyor.

"Yıldırımdan yararlanın ve onu akı kapasitörüne yönlendirin."

"Bu..." *Bu bir filmde mi?*

"1.21 jigawatt bunu düzelterektir." Ters ters baktım.

Gülüyor.

Ensemdeki tüyleri diken diken eden bir kahkaha.

Başparmaklarımı yaraya batırıp onu acıyla susturuyorum.

"Üç dakika." Malzemelere uzandım ve turnike yapmaya başladım. "Bana gücü nasıl tamir edeceğimi söyle, ben de seni tamir edeyim."

"Asla." Ahlaksız bir sırıtışla dişlerini gösteriyor. "Bu bilgiyle öleceğim. Arzuladığın her cevabın bilgisiyle. Son düşüncem Kody'nin aletinin ellerimde kabarmasının anısı olacak. Onun güzel masumiyetini, genç, tomurcuklanan vücudunun benim için nasıl eğildiğini, benim için açıldığını, her gece ona battığımı hatırlayacağım. Ona her şekilde sahip olmanın verdiği zevki, mutlak coşkuyu asla unutmayacağım."

İçimde bir şeyler kopuyor.

Düşünce yok. Tek bir amaçtan başka bir şey yok.

Yumruğum mide bulandırıcı bir çıtırtıyla yüzüne çarpıyor. Ama bu tatmin etmiyor. Öfke beni tüketiyor ve serbest bırakıyorum, yumruklarım kör bir öfkeyle yumrukluyor, onu dövüyor, kırıyor, bitiriyorum.

Kody'nin bağırışları uzaktan geliyor, kan arzumu zar zor deliyor.

Aklımın bir köşesinde, bunun onu parçaladığını biliyorum. Benim için dünyayı yakabilirdi. Benim için kan döker, kırar ve öldürürdü. Benim onun için aynı şeyi yapmamı izlemek zorunda kalmak onun doğasına aykırı. Ama duramam. Bu canavar sevdiğim insanlara daha fazla zarar veremeyene kadar duramam.

Parmak eklemlerimi ete ve kemiğe geçiriyorum, darbe üstüne darbe indiriyorum, kısır bir sisin içinde kayboluyorum. Bir noktada, pipoya uzanıyorum ve Tanrı yardımcım olsun, zevk alıyorum sıçramalar ve çığlıklar.

"Dur! Dur!" Gürleyen, hırıltılı bir nefes. "Dur, sana söyleyeceğim."

Sisin içinden bunu duyuyorum.

Nefes nefese duruyorum, pipo elimde gevşekçe sallanıyor.

"Çözün beni!" Kody hırlıyor ve arka planda çırpınıyor. "Zaman geçiyor." Önümdeki kanlı bok parçasına tükürdüm. "Rastgele değildi." Kurşun yarasına baskı uyguluyor.

Yüz hatları parçalanmış ve kana bulanmış. "Seni almamın nedeni... gerekliydi."

Nabzım kulaklarımda atıyor. "Beni hastanede gördün."

"Ondan önce." Nefes almak için yutkunuyor, gözleri yarıklara kadar şişmiş. "Senin için geldim. Seni ondan almaya."

"Ne?"

"Kardeşimin sahip olduğu şeyi istedim."

Nefesim kesildi. "Bir kardeşin mi var?"

"Kocanız Montgomery Strakh benim kardeşlerimden biri."

"Hayır." İnkâr üzerime çöküyor, beni arkama deviriyor. "Hayır. Kocamın adı Monty Novak."

"O değiştirdi, seni aptal küçük kız."

"Yalan söylüyorsun. Bunu neden yapsın ki?"

"O korkak bir amcık. Benden her şeyimi aldı. Ben de ondan daha fazlasını aldım."

"Yanılıyorsun." Kody'nin gözlerini buluyorum, cevap arıyorum.

Ellerini kelepçelerin içinde döndürüyor, yüz ifadesi benim hissettiğim gibi sersemlemiş ve şaşkın.

"Monty'nin bir kardeşi yok." Turnikeyi sıkıyor ve kan akışını durdurmaya çalışıyorum, nefes almasını ve konuşmasını sağlamak için çaresizce çabalıyorum.

"İki tane var." Öksürüyor, yere batıyor ve bembeyaz oluyor, Soluyo

r. "İki kardeş mi?"

"Anlamana ihtiyacım var." Sıkılmış dişlerinin arasından tıslayarak bir bakış. "Montgomery hayatımı elimden aldı. Ben de onunkini söküp aldım." "Söküp...? Beni mi? Doğmamış çocuğumuzu mu?"

"Daha fazla..." Gözleri odağını kaybediyor, kanlı bir maskenin içinde yumurta gibi süzülüyor. "Daha fazla ne?" Onu sarsıyorum. "Diğer kardeşin nerede? Ne oldu?"

Benden önceki kadınlar hakkında? Oğulları? Monty ile bağlantıları var mı?" Gözlerim yaşardı. "Söyle bana!"

Ayağa kalkarak bakışlarını Kody'ye kaydırdı. "Onu serbest bırakın."

Zamanım yok. Ama yapıyorum. Ayağa fırlıyorum ve kendimi deri düğümlerin karmaşasına atıyorum, değerli saniyelerimi kaybediyorum. Kody kurtulduğunda Denver'ın yanında diz çöküp ellerimizi yarasına bastırıyoruz.

Nefes alıp vermesi çok sık, her nefes alışında azalıyor.

"Seni ben aldım." Gözlerini kısarak Kody'ye bakıyor. "Seni aldım çünkü senden nefret ediyordum. Her nefeste senden nefret ettim. Ta ki yapamayana kadar. Ta ki en çok seni sevene kadar."

Başı dönüyor, gözleri kapanıyor.

"Hayır." Etli, harap olmuş suratını tokatlıyorum. "Doğum kontrol hapı alıyorum." Tekrar tokatlıyorum. "Bebek falan yok. Asla bir bebek olmayacak!"

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Aynen öyle, seni sikik." Eğildim. "Eğer ölürsen, ben kazanırım. Eğer oğullarını seviyorsan, bize gücü nasıl geri getireceğimizi

söylersin!"

"Kanatlarının altında..." Dudaklarından bir nefes fokurduyor. "Yalan söyle
Aradığınız cevaplar." Bir nefes bırakır. "Buz ve yankılardan oluşan bir
kafeste." Eğilip dinliyorum, kulaklarımı zorluyorum, başka bir kelime
bekliyorum,
başka bir ses.
Hiçbir şey.
Bir nefes bile.
Göğsüne vurup bir tane daha çekmeye
çalışıyorum. Yanıt yok.
"Hayır!" Vazgeçmeyi reddederek göğüs kompresyonlarına, ağızdan
ağıza, saymaya, yeniden canlandırmaya başladım. Bunu sayısız kez
başarıyla yaptım. "Sen ölmedin, orospu çocuğu! Bize güçten bahset!"
Cansız gözlerle tavana bakıyor.
Hayır, hayır, hayır!
Bunu kabullenemeyerek tekrar başladım. Kody beni uzaklaştırmaya
çalıştığında dirseğimi karnına saplıyorum ve çaresizlikle ilerlemeye devam
ediyorum.
Kararlılık umutsuzluğa dönüşüyor. Yaptığım şeyin ve bunu takip
edecek ölümlerin farkına varmak beni kahrediyor.
Gözyaşlarım yüzümü yakıyor. Ellerim yorgunluktan ağrıyor.
Göğsüm çöküyor.
Tanrım, çok acıyor.
Elektrik, sıcak su ya da yiyecek yok. Kışı atlatsak bile uçağı nasıl
uçuracağımızı bilmiyoruz.
Bunu ben yaptım. Bunu bize ben yaptım.
"Dur." Kody beni bir ayı gibi kucakladı ve sürükleyerek götürdü. "Bu
kadar yeter."
Isırıyorum, pençeliyorum ve bedenime dönmeye çalışıyorum. Ama
sonunda, mücadelem hızını kaybediyor ve histerik, suçluluk dolu hıçkırıklara
boğuluyorum.
"Onu ben öldürdüm. Onu ben öldürdüm." Kederin ezici ağırlığına
yenik düşerken içimden korkunç sesler yükseliyor. "Bizi öldürdüm!"
Kody hiçbir şey söylemiyor.
Çünkü o zaten biliyor.
Bizi ölüme mahkum ettim.

Boka batmış durumdayız.

Mutlak bir güçsüzlük üzerime çöküyor ama paradoksal bir şekilde derin, tarifsiz bir rahatlama beni sarıyor.

Çocukluğumuzdan beri bizi korkutan adam artık yaşamıyor.

Silindi.

Öldü.

Bir daha asla ahlaksız bakışlarını Frankie'nin üzerine dikmeyecek. Bir daha asla elleri onu kirletemeyecek.

Ya da

kardeşlerim.

Ya da ben.

Beni o korkunç kaderi tekrar yaşamaktan kurtardı. Bu bana kalan tek yoldu, şimdiye kadar karşılaştığım en acı verici seçimdi ve o bunu bağlı ellerimden aldı.

Onun için aşkla yanıp tutuşuyorum, her ne kadar zıt kutupları barındırsa da.

Benim için.

Denver'ın soğuk, vahşice öldürülmüş cesedinin yanında diz çökmüş, bana bakıyor.

sanki o boruyu bir kez daha kullanmayı arzuluyormuş gibi nefretle.

"Frankie." Kan lekeli silahı yavaşça ondan uzaklaştırarak giyinmeyi bitiriyorum. "Üzgün olduğunu biliyorum."

"Yapma." Titreyen parmağıyla beni işaret ediyor. "Senin saçmalıklarını irdelemeye hazır değilim." Eli yanına düşüyor. "Monty'nin iki erkek kardeşi olduğunu yeni öğrendim. Hiç bahsetmediği kardeşleri. Bilmediğim başka bir hayatı varmış. Oh, ve ben onlardan birini öldürdüm." Saçını çekiştiriyor. "Ya diğeri, diğer kardeş... Ya buradaysa? Ya sizden biriye?"

"Bunu bilmiyoruz."

Bu ihtimali aklım almıyor. Denver'ın erkek kardeşleri olduğu ve onlardan birinin sevdiğim kadınla evlendiği bombasını hala sindirmeye çalışıyorum.

"Artık asla bilemeyeceğiz." Çenesi titriyor, sonra meydan okuma onu sertleştiriyor ve tek bir gözyaşını silkeliyor. "Bunun icabına baktım, değil mi? Her şeyi yok ettim

Ebeveynlerin, kardeşlerinin soyu ve Monty'nin Denver'la olan bağları hakkındaki gerçeği ortaya çıkarma şansı."

"Dur." Önünde çömelıyorum, parmaklarım şefkatle yüzünü kaldırıyor, kırmızı sıçramaları silmeye çalışıyorum. "Şoktasın. Kana bulanmışsın. Kulübeye dön ve bu kâbusu derinden temizle. Lütfen. Burada kalanları ben hallederim."

Dokunuşumdan irkilerek tıbbi malzemeleri topluyor, çantayı omzuna asıyor ve kafesten dışarı çıkıyor.

"Bunu tartıştığımızda planlamıştın." Köşeyi dönmeden önce duraksıyor. "Beni oyaladın çünkü seni durduracağımı biliyordun."

Harap olmuş bakışlarını tutuyorum, sessizliğim yeterli bir cevap.

"Bizim bir takım olmamız gerekiyordu." Sesi alçalıyor, hayal kırıklığıyla dolu. "Güvenimi kırdın."

Şeytanla bir anlaşma yaptım. Aynı onun gibi. Ama onun anlaşması daha önceydi. İttifakımızı yapmadan önce. Her kararı birlikte vereceğimizi kabul etmeden önce.

Öfkesinde haklı. Ona ihanet ettim. Ama her şeyi baştan yapmak zorunda olsaydım, yapardım. Onu korumak ve hayatta tutmak için her şeyi yapardım.

"Seni incittiğimi biliyorum ve bunu geri alamam. Senin inandığın, hak ettiğin adam olmaya çalışıyorum ama sen ölürsen bunu yapamam." Yutkunarak yükselen sesimi bastırıyorum. "Ben senin ortağınım, her anlamda, seni kızdırdığımda bile. Aşk, af dilemeyeceğim anlamına gelir. Sadece güvenini tekrar kazanma fırsatı istiyorum."

Gözlerimin içine bakıyor, bakışları keskin ama savunmasız.

"Sana çok kızgınım." Bakışlarını kaçırıyor, ifadesi düşüyor. "Ama kendime kızdığım kadar değil."

"Anlıyorum. Ama sen yapman gerekeni yaptın. Üzgünüm çünkü ellerim kanla kaplı olmalıydı. Tetiği çeken benim parmağım olmalıydı. Senin değil."

"Hayır." Hızla başını sallar. "Onu öldürmeden de etkisiz hale getirebilirdim. Kendimi bir karanlığa kaptırdım. Ben... Ben korkunç bir şeye dönüştüm. Öldürdüğüm canavardan daha korkunç bir şeye."

"Kim olduğunuz ve hayatta kalmak için kim olmanız gerektiği aynı şey değildir. Gölgelere girmeden bir canavarı yok edemezsiniz ama bu içinizdeki ışığı karartmaz. Sen onun gibi *değilsin*."

"O zaman bu beni ne tür bir canavar yapar?"

"Koşulların zorladığı masum biri. Kalbin hala merhamet ve pişmanlıkla çarpıyor."

Benim hareketlerim onu bu duruma soktu. İmkânsız bir seçim yapmak zorunda kalmasının sebebi benim ve şimdi suçluluk duygusunu benimle birlikte taşıyor. Bu şekilde olmaması gerekiyordu.

"Özür dilerim." Ona dokunma isteğiyle yanıp tutuşuyorum, ama bir adım öne çıktığımda ayak sesleri bağlantıyı kesiyor.

"Kapıya ne oldu böyle?" Wolf girişten sesleniyor. Leo'nun çok geride olmadığını gösteren daha fazla adım karda çığırıyor.

Başardılar. Başaracaklarını biliyordum ama onları duymak güzeldi.

"Git temizlen." Frankie'ye olan mesafeyi siliyorum.

"Açıklayacağım..."

Atölyeye doğru koşmaya başladı bile. Wolf'a ulaştığında, onun kollarına düşüyor.

"Güvendesin." Elleri yüzünde ve saçlarında geziniyor, rahatladığı her dokunuşta belli oluyor. "Çok korkmuştum. Seni kaybettiğimi sandım. Oh, Tanrım, Wolf, ben... ben her şeyi berbat ettim. Çok özür dilerim."

"Lanet olası kar makinesi bozuldu." Leo içeri daldı, her tarafı karla kaplıydı, yüzü donmaktan kızarmış ve kabarmıştı. "Geri yürümek zorunda kaldık ve

-" Frankie'ye bir bakış atar ve onu Wolf'un kollarından çekip alır. "Kimin kanı bu?"

"Denver'ın. Hepsini." Bir adım öne çıkıp onun şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. "O öldü."

Tüm gözler arkamdaki kafese kayarken derin bir sessizlik odadaki havayı emiyor. Katliamı göremiyorlar ama Frankie'nin üzerindeki kana bakarak şiddeti hissedebiliyorlar.

Leo sessizliği bozar. "Yaralandınız mı?" Soruyu ikimize birden yöneltiyor.

"Hayır." Ona sert bir bakış atıyorum, Frankie'ye dönerken detayları beklemesini sözsüz olarak talep ediyorum. "Bunu ben hallederim. Git temizlen ve ısın."

Sersemlemiş gibi etrafına bakınıyor. Adrenalini düşüyor olmalı, gerçeklik sel gibi akıyor.

"Aç mısınız?" Odadakilere soruyorum, dikkatimi ona veriyorum.

"Açlıktan ölüyorum. Kelimenin tam anlamıyla," diye mırıldandı Wolf.

"Evet." Gözlerini kırıştırarak başını sallıyor ve tekrar gözlerini kırıştırıyor. "Ben sadece... gidip temizleneceğim ve birlikte bir yemek hazırlayacağım." Ayrılmak yerine doğruca Leo'ya gider ve tüm vücuduyla

ona sarılır. "Geri geldiğin için teşekkür ederim."

"Sonsuza kadar." Sanki onu yıllardır görmemiş gibi sıkıca sarılıyor. Sonra başı eğiliyor, ağzı onunkine doğru eğiliyor. Ama adam onu öpmeden, kadın geri çekiliyor.

Bir düzine kana bulanmış katman tarafından yutulduktan sonra yerden av tüfeğini alır ve açık kapıdan geçerek karanlığın içinde kaybolur.

Onun peşinden koşmak istiyorum, vücudumdaki her kas bunu yapmak için geriliyor.

Ama kardeşlerim yüzleri donmuş ve yorgun bir şekilde bekliyorlar.

"Ne oldu lan?" Leo sanki havada şeytanla yaptığım anlaşmanın kokusunu alıyormuş gibi kollarını kavuşturuyor.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve onları kafese götürüyorum. İçeri adım attığımızda, katliam ve ölüm burnumu istila ediyor, mum ışığında öfke ve acımasız cezalandırmanın kokusu buz gibi soğuğu keskinleştiriyor.

Cesedinin görüntüsü midemi bulandırıyor. Onu doğradı. Önce yumruklarıyla. En kötüsü de borudan. Darbelerinin gücü, onu etkisiz hale getirmek için değil, onu yeryüzünden kalıcı olarak kaldırmak için kasıtlı ve kötü niyetle indi.

Yüzü ezilmiş bir domatesi andırıyor. Bacakları yakut rengi bir kan gölünün içinde yayılıyor. Kalın paltosunun altındaki hasarı görmek zor ama kendini savunmak için kaldırdığında kaburgalarını ve muhtemelen kollarını kırdığından eminim.

"Lanet olsun." Leo iki eliyle başının arkasını kavırıyor. "Yüce Tanrım."

Wolf gözlerini kırpmadan bakıyor, ağzından yükselen buhar onun tek tepkisi.

"Gücü geri getirmesinin tek bir yolu vardı." Bir battaniye aldım ve kalıntıların üzerine attım. "Ben de onunla bir anlaşma yaptım."

En başından başlıyorum-Frankie'nin Denver'la ilk karşılaşması, tartışmamız, benim teslim olma kararım ve onun silah sesleri arasında gelişi.

"Acımasızdı." Denver'la yaptığı konuşmayı kelimesi kelimesine tekrarlıyor, elektrik karşılığında onu kurtarmak için nasıl takas yaptığını hayranlıkla hatırlıyorum. "Onunla gurur duyardın."

"Gururlu mu?" Wolf duvara yaslanıp kendine sarılıyor. "O öldürdü bize."

"Henüz ölmedik." Tüylerim diken diken oldu. "Şimdi bir eksikimiz var
besleyecek bir ağız. Bir tehdit daha azaldı."

"Onu suçlayamam." Leo kaşlarını ovuşturuyor. "Eğer ikinizden birini onunla birlikte burada bulsaydım, önce ateş eder sonra soru sorardım."

"Günün akıl sağlığı ipucu." Wolf'un buz mavisi gözleri parlıyor. "Cehennemden çıkarken sana eşlik eden tek kişiyi öldürme."

"Onu sadece öldürmedi," diyor Leo. "Balistiğe gitti. Bunu ben yapardım, o değil. Bir şey onu harekete geçirdi."

"İşbirliği yapmayı reddetti." Soğuktan korunmak için montumu daha sıkı çekiyorum. "Dakikalar içinde kan kaybından öleceğini bildiği halde onunla oynadı, film repliklerinden alıntılar yaptı ve ölürken neler düşüneceğini anlattı,

Bedenimle ilgili anıları ve ona yaptıkları. Onu tetikleyen de bu oldu."

Onlara saldırının detaylarını ve kadını durdurmak için söylediği sözleri anlatıyorum. Kocasıyla bağlantısı olduğu iddiası, iki erkek kardeşi olduğu yönündeki dudak uçuklatan ifşası, kocasının hayatını elinden aldığını iddia etmesi ve kendisinin de daha fazlasını nasıl elinden aldığı.

"Monty onun kardeşi mi? Denver bize neden söylemedi?" Leo kafesin içinde volta atıyor. "Bunlardan herhangi biri sana mantıklı geliyor mu?"

"Hayır. Son sözleri daha da gizemliydi." Yavaşça bilmeceyi tekrarlıyorum. "Kanatlarının altında buzdan bir kafeste aradığın cevaplar yatıyor ve Yankılar."

"Bu da ne demek oluyor?" Leo'nun gözleri öfke, hayal kırıklığı ve umutsuzluktan oluşan bir kargaşayı yansıtıyor.

Yumrukları iki yanında, duruşu sert, öfkesini kontrol altına almak için büyük çaba sarf ediyor. Hiç şüphesiz düşünceleri, etrafımızı saran katliam gibi kırmızı ve siyah tonlarında dönüyor.

Kurt donmuş, acımasız duvara yaslanıyor, bakışları daha da karanlık bir kasveti yansıtıyor. Onu izlerken göğsümde bir yumruk sıkılıyor.

Kan bağı olsun ya da olmasın, bu benim kardeşim, bir zamanlar canlı bir ruhken şimdi bir gölgeye dönüştü. Haftalardır, kucaklamaya hazır görüldüğü bir sona doğru yavaş ve amansız bir yürüyüşte. Yüz hatlarını kaplayan uyuşukluk kelimelerden daha yüksek sesle konuşuyor. Bu sessiz bir çılgılık, pes ettiğinin, artık mücadele edecek gücü kalmadığı bir kadere boyun eğdiğinin üzücü gerçekliğimizin bir kanıtı.

Onu bu halde görmek, dünyadan, benden ve yaşama isteğinden uzaklaşmasını çaresizce izlemek beni kahrediyor.

Leo ve ben tedirgin bakışlarımızı değiş tokuş ediyoruz. Onu nasıl kurtaracağımızı bilmiyoruz. Hiçbirimizi nasıl kurtaracağımızı

bilmiyoruz.

Bildiğimi sanıyordum. Bir planım vardı, korkunç bir plan.

Şimdi ne olacak? Geriye kalan tek şey belirsiz bir bilmece ve uçamadığımız bir uçak. Denver'ın bizi elektrik ve sıcak su olmadan açlığın eşiğinde bırakmasına çok öfkeliyim.

Görünüşe göre, kömür de yok.

"Kar makinesi mi bozuldu?" Ben sordum.

"Evet." Leo sönüyor, yorgunluğu vücudunun incelmış şeklinden anlaşılıyor. "Bir araba dolusu kömürle birlikte nehrin millerce aşağısında bıraktım."

Kaderin acımasız eli daha sıkı sıkıyor.

"Yemek yemem lazım." Wolf duvarı iter ve cesede başını sallar. "Bunun için planın nedir?"

"Buzlar çözülene kadar çukur kazamam." Leo iç çekti. "Mezar taşını çay poşetine koymak buraya kadarmış."

"Onu kurtlara yem edeceğiz." Kardeşlerime bakıyorum, kabarmış derilerini ve önemli ölçüde kilo kaybettiklerini fark ediyorum. "Git ye. Frankie'yi kontrol et. Ben burayı bitireceğim."

"O cesedi tek başına tepelere taşıyamazsın." Leo çenesini Wolf'a doğru kaldırır. "Frankie'ye birkaç saat içinde döneceğimizi söyle."

Esprili bir karşılık bekliyorum ama Wolf sadece başını sallıyor. Bir zamanlar hırçınlık ve muziplikle dolu olan gözlerinde şimdi sadece hüznü bir teslimiyet, kaçınılmaz olanın yürek parçalayıcı kabullenışı var.

"Hey." Boynundan yakalayıp kendime çektim, sert ve şaşırtıcı derecede ince bedenini kucakladım. "Bunu atlatacağız, duydun mu beni? Sonunda özgürüz ve sadece birkaç ay içinde burayı arkamızda bırakacağız." Arkama yaslanıyorum ve ona sırtıyorum. "Umarım dünya bizim için hazırdır."

"Evet." Kollarımdan kurtuldu ve atölyeden dışarı çıktı.

Leo onun gidişini izliyor ve bana dönüyor. "Ölüm hakkında konuşmayı bırakmıyor."

"Frankie ne söyleyeceğini bilir. Onunla arası iyidir."

"Umuda ihtiyacı var. Jeneratörü çalıştırmak bir başlangıç olabilir." Kaşlarının arasında dalgın çizgiler oluşuyor. "Kanatlarının altında aradığınız cevaplar yatıyor."

"Buz ve yankılardan oluşan bir kafeste."

"Kanatlar... uçaktaki gibi mi? Gücü geri getirmenin cevabı Orada mı?" "Aklım oraya gitti."

"Tamam." Derin bir nefes alır. "Cesedi atalım ve yemek yiyelim. O zaman bu cevapları aramaya başlayacağız, tamam mı?"

Elimi omzuna atıp sıkıyorum. "Geri dönmene sevindim." "Beni özledin mi?" Boynumu kavıyor, benim duruşumu taklit ediyor.

"Hayır." Onu kızdırmamalıyım. Gerçekten kızdırmamalıyım ama kendime engel olamıyorum. "İpek gibi bacaklara ve uzun kızıl saçlara sarılmışım. İncil'deki gibi vücut ısıyı paylaşırken kömüre ihtiyacım yok."

Eli sıkılaşıyor, bir anda sevecenlikten tehditkârlığa dönüşüyor. "Sen öldün amına koyayım."

Onu kendime doğru çektim ve kulağına hırladım. "Bugün yeterince kan döktük, sence de öyle değil mi?"

Nefes alış verişi hızlanır, vücudu sertleşir ve boyun eğmez.

Rahatlamasını sağlamadan önce bir süre kaynamasına izin verdim.

"Ben dokunmadım

onu."

Anlık bir rahatlama. Rahatladığı anda, onu kaptım.

"Ama yapacağım, Leo. Onun içinde senin kadar derin ve sık olacağım.

O senin değil. O *bizim* ve bunu ne kadar çabuk kabul ederseniz, o kadar mutlu olacaktır."

"Dişimle tırnağımla mücadele edeceğim." Bir yumruk atmak için kolunu serbest bırakıyor. "Kendine sakla." Onu acılı bir

kucaklamayla zapt ediyorum, biraz

Dudaklarımla yanağına sert bir şaplak atarak ona kardeşçe sevgi gösterdim.

"Beslememiz gereken kurtlar var."

Gölgeler sessiz nöbetçiler gibi beliriyor, mum ışığından etkilenmiyor, soğuğa karşı dayanıklı.

Issız mutfakta bir tabureye oturuyorum, düşüncelerime eşlik eden tek şey zonklayan bir öfke. Varlığı beni felç ediyor, kulağımda uğulduyor.

Onu sen öldürdün. Onu sen öldürdün. Onu sen öldürdün.

Uzun, gecikmiş bir
adalet. Ama bedeli...

Bu ezici.

Kaderimizi mühürledim.

Aklımla değil kalbimle acele bir karar verdiğim için sevdiğim
adamların hayatları tehlikede. Ben pervasızım. Sorumsuzum.

Şimdi ne yapacağım?

Yemek yapmalıyım. Kanı temizlemeliyim. Bir şeyler yapmalıyım,
yine de burada kalıyorum, kendi nefesimin tutsağıyım, huzur nedir bilmeyen
titreyen eller tarafından zincirlenmişim.

Ön kapı açılır ve donmuş zemin gıcırdayarak adımların kasvetli
yaklaşımını işaret eder.

Çevremde hayalet gibi bir silüet beliriyor, soluk mavi gözler havada
asılı duruyor, derinlikleri yaşayan bir kâbusun içinde kaybolmuş.

Wolf yanımdaki tabureye çöküyor, sessiz, dalgın, belki de
yaptıklarımın korkunç sonuçlarını sindirmeye çalışıyor.

Telaşlı parmaklarla dağılmış siyah saçlar her yönde diken diken.
Koyu süet ceket çözülmüş, kürk yakası karla ıslanmış.

Nefretini, suçlamasını hissediyorum. Böyle hissetmekte haklı.

"Cesedi tepelere atıyorlar." Kan lekeli ceketime bakıyor. "Birkaç saat
içinde dönecekler."

"Bu havada mı?"

"Hava, boş kiler, kurtlar..." Bir dirseğini adaya dayamış, sesi ciddi.
"Nasıl kesersen kes, biz öldük."

"Özür dilerim." Suçluluk duygusu içimi acımasızca kemiriyor.

"Berbat durumdasın." Teslim olmuş bir nefes bırakıyor. "Benimle
gel."

Hiç beklemeden elimi tuttu ve beni Denver'ın yatak odasına götürdü. Banyodan havlu ve ocaktan bir kap ılık su toplayarak ellerimi ve yüzümü temizlemeye başladı.

En son ne zaman duş aldığımı hatırlamıyorum. Daha önceki sünger banyosundan geriye yangın dumanı ve soğuk is kokusu kalmıştı. Şimdi bu kokular ter ve ölüm katmanlarının altında gömülü.

"Daha iyi." Havluyu sıkıyor ve kuru bir havluyla yüzümü hafifçe kuruluyor. "Tıpkı dondurma gibi."

"Hmm?" Dokunuşuna doğru eğildim.

"Tenin." Başını eğip yanağıma bir öpücük konduruyor. "Dondurma gibi görünüyor ve tadı var."

"Hiç dondurma yedin mi?"

"Asla. Tatlı ve kremsi olduğunu hayal ediyorum." Ağzı diğer yanağıma okşuyor. "Kışın yüzün gibi soğuk ve pürüzsüz."

Sonra beni öpüyor. Dudakları kışın ayazı gibi, benimkileri ayırıyor ve dilinin okşamasını memnuniyetle karşılıyorum. Bu öpücük arzudan ya da beklenti. Nezaket ve dostlukla, sevgi fısıltısıyla doludur.

Peki neden veda gibi hissettiriyor?

Yüzünü geriye yatırarak kirli paltoma bakıyor. "Bunu temizleyemem. İşte..." Kendininkini omuz silkerek çıkardı ve bana uzattı.

"Benimkini al." "Senin tek ceketini almayacağım."

"Lanet olsun, Frankie! Her konuda tartışmak zorunda mısın? Al şu lanet paltoyu."

"Neden bana bağıırıyorsun?" Ağır süeti kaptım ve benimkiyle değiştirdim.

"Neden onu öldürmek zorundaydın?" Sesi sakın ama gözleri öyle değil. Bana bağıırıyolar, yanıp söniyorlar ve mavi alevler saçıyorlar.

Beni suçluluk duygusuyla dolu sisten çekip çıkarıyor ve öfkem bir eşek arısı sürüsü gibi geri dönerken beni tam onun yüzüne koyuyor.

"Kardeşine tecavüz edecekti. Yine." Ellerimi havaya kaldırdım. "O saf, iflah olmaz bir şeytandı!"

"Evet. Hayatım boyunca o kötülükle yaşadım. Ama yaptıkların hayatta kalmamızı imkânsız hale getirdi. İşe yarayacağına dair çılgınca bir umutla buna katlanmayı reddediyorum. Denemek bile istemiyorum."

Kalbim yere düştü. "Bunu çözeceğiz." "Nasıl, Frankie? Sihirli bir değneğin mi var?"

"Zamana ihtiyacım var. Bir yolunu bulacağım."

"Anlayacak bir şey yok. Çok basit. Karmaşık bir matematik yok. Dört kişiyi doyuracak kadar yiyeceğimiz var mı? Isınmak için yeterince bina yakabilir miyiz? Bir uçağın nasıl uçurulacağını Talimatlar mı? Hayır, hayır ve hayır. Bütün bir kış boyunca sıfırın altında sıcaklıklara ve açlığa dayanmanın ne demek olduğunu anlıyor musunuz? Bu ölümden de beter. Yavaş, acı verici ve yamyamca."

"Birbirimizi yemeyeceğiz."

"Açlık sancıları, bitmek bilmeyen titreme, şimdiden dayanılmaz bir hal aldı ve henüz kırılma noktasına bile ulaşmadık. Ulaştığımızda, birbirimize bakmaya ve etli kısımları ölçmeye başlayacağız."

"Dur."

"Neden kendimizi bu duruma sokalım ki? Bu sadece kaçınılmaz olanı geciktirir. Bunun bitmesini istiyorum. Bunu bir düşün. Sonunda her şey bitecek."

"Belki de vazgeçmek daha kolaydır. Hayal bile edemeyeceğim kadar berbat olacak. Tüm bunlar hakkındaki duygularınız geçerli. Ama zor zamanlar uzun sürmez.

Zor insanlar yapar. Şimdiden çok şeyin üstesinden geldiniz. Denver'dan, Gretchen'dan ve yirmi üç yıl süren kutup kışlarından sağ çıktın. Tanıdığım en dirençli adamsın. Ve çok akıllısın. Sende bu var, ve sen yalnız."

Çenesini gıcırdatarak ateşe bakıyor. Ama dinliyor. Duraksamamın bulanık nefesinde bekliyor.

"Böyle hissetmek sorun değil." Yaklaşıyorum ve bir elimi sert koluna koyuyorum. "Bu, durup kendine bakman gerektiğinin bir işareti. Bu geçici bir durum ama senin hayatın değerli ve kalıcı."

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Bir nefes al. Ve bir tane daha." Çok ince bedenini bir ürpertinin sardığını izliyorum ve keşke bana paltosunu vermeseydi diyorum. "Birbirimizden ayrılmayacağız. Her seferinde bir gün. Bunu böyle yapacağız."

Tepki vermiyor, gözleri ateşte, yarıya kadar açık ve giderek ağırlaşıyor. Uyuması gerekiyor. Yemek yemeyeli ne kadar oldu? Bitkinlik, uyuşukluk, depresyon - hepsi yetersiz beslenmenin belirtileridir.

"Burada kal." Kamburlaşmış bedenini battaniyeye sarıyorum.

"Ben gidip yiyecek bir şeyler alacağım."

Onu uzun süre yalnız bırakmak istemediğim için mutfağa koşuyorum. Benim yüzümden başka kimse ölmeyecek.

Annem beni insanlara yardım etmem, onları iyileştirmem için yetiştirdi. Ne yaptığımı, nasıl biri olduğumu bilseydi, beni affeder miydi?

Kanseri yavaş yavaş

onu yiyip bitirdi, bana dedi ki, "Korku ölümdür. Temkin ise hayattır."

Belki de bu yüzden tehlikeye karşı hep böyle gözü kara bir umursamazlığım olmuştur. Özellikle de değer verdiğim insanların başı dertteyken.

Bir kutu çorba ve tıbbi malzemelerimle yatak odasına döndüğümde Wolf'u aynı pozisyonda buluyorum.

"Ye." Ona çorbayla birlikte bir kaşık uzattım ve Donma yüzünden yüzü, kulakları ve elleri su toplamıştı. "Kar makinesine ne olduğu hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır."

Detayları Leo'dan alacağım. Dört gündür uzakta olduğuna inanamıyorum ve şimdi yemek yemeden, dinlenmeden ya da ona tıbbi bakım yapmama izin vermeden yine dışarıda.

"Kalıntıları tepelere kadar götürmek zorundalar mı?" Donmuş parmaklarına merhem sürerken göğsüm sıkışıyor. "Cesedi nehre atsalar ya da tundrada bıraksalar olmaz mı?"

"Bugün bir adamı öldürdün, beni yetiştiren adamı ve cesedinin yok edilmesini zerre kadar merhamet ya da insanlık göstermeden tartışyorsun. Bu seni değiştirdi."

Parlak bir öfke parıltısı içimde kamçılanıyor. "Anneni öldürdüğünde, bu seni değiştirdi mi?"

"Evet."

"Bizim başımıza ve bizim yüzümüzden korkunç şeyler geldi. Ama bu şeyler bizim kim olduğumuzu tanımlamaz. Bunu sadece biz yapabiliriz."

"Yoruludum." Çorbanın yenmemiş yarısını bana veriyor ve battaniyenin altına uzanmak için yuvarlanıyor.

Yemek yedikten ve tuvaleti kullandıktan sonra, yatağın üzerinde ona katılıyorum.

Sözsüzce, aramızdaki boşluğu kapatıyoruz, göğüs göğüse, vücut ısını arıyoruz. Yanağımı kalbinin yumuşak atışlarına dayayarak, nabız atışlarının, hayatın akışının tadını çıkarıyorum.

Bu işkence görmüş adamı beni korkutan bir vahşilikle seviyorum. O beni korkutuyor.

Sefaleti soğuk ve açlık korkusundan daha derindir. Onu rahatsız eden şey, yıllarca süren istismar ve duygusal ihmal nedeniyle çok karışık ve çarpık. Bana bu kadar çok izin verdiği için minnettarım. Keşke daha fazlasını yapabilseydim.

Tanrı biliyor ya, benim de terapiye ihtiyacım var. Kendimden nefret ettiğim için

Denver'ın yatağında geçirdiğim haftalar için. Denver'ın ölümünden sorumlu

olduğum için. Ama o şeytanların bana musallat olmasını ona tercih ederim.
Benden nefret etmesi, kendinden nefret etmesinden daha az acı verici.

Belki bir gün, buradan uzaklaştığında, daha iyi bir yerde olduğunda, bu zamanlara iyileştirici bir mercekten bakar.

Umarım hiç arkasına bakmaz. Sadece hayatta ve mutlu olmasını istiyorum.

Ona daha sıkı sarıldığımda, o da bana sarılıyor. Hala süet paltosunun içinde, onun toprak kokusuyla çevriliyim. Kömürün ve kırağıkların ıslak kaya kokusunun altında, uzun zamandır unutulmuş hafif bir sigara kokusu alabiliyorum.

Dışarıda rüzgâr kayıp bir ruh gibi çığlık atıyor.

Düşüncelerimin Leo ve Kody'ye kaymasına izin veremem. Geri gelecekler.

Uyku, nihayet beni ele geçirdiğinde, düzensiz ve geçici oluyor.

Uyandığımda, sanki sadece dakikalar geçmiş gibi hissediyorum.

Ama ateş sönüyor, közlerde neredeyse hiç alev yok ve yanımdaki boşluk soğuk ve boş duruyor.

"Wolf?" Doğrulup karanlıkta gözlerimi kısarak banyodaki hareketleri dinliyorum.

Tekrar sesleniyorum, nefesim kasvetli sessizlikte bulanıklaşıyor. Nerede o?

Kanlı ceketim gitmiş. Botları da gitmiş.

Bir sarsıntıyla yataktan kalktım ve ışıksız kabinde odadan odaya koşturmaya başladım. "Kurt! Kurt!"

O burada değil.

Nabzım hızla atıyor, tüm dış giysilerimi giyiyorum, çantamı ve tüfeğimi alıyorum ve sert havaya göğüs geriyorum.

Artık kürekle kazılmış olan patika yol beni, girişi tahtalarla kapatılmış olan atölyeye götürüyor.

Leo ve Kody meşguldü.

Çiviler barikatı dışarıdan sabitliyor. Kurt içeride olamaz ama yine de pencereyi kontrol edip içerideki karanlığa bakıyorum. Tek bir mum bile yanmıyor.

Nereye gitti?

Dönüyorum, tek renkli manzarayı tarıyorum, bakışlarım kardaki izlere takılıyor.

İki patika. Biri Kody ve Leo'nun tepelere doğru gittiği yolu işaret ediyor. Diğeri daha taze, tek bir çift ayak izi, uçurumun yönüne doğru sapıyor.

Neden? Orada buz ve ölümden başka bir şey yok.

"Kurt!" Dehşet, karda yürüyüşümü hızlandırıyor, bacaklarım onun geride bıraktığı çukurlarda buz tutuyor.

Çok ileride olamaz.

Tüfeği bir yürüyüş sopası gibi kullanarak, adını bağırırken nehrin gürültüsüne doğru yaklaşıyorum.

Daha yakın. Daha yakına.

Neredeyse vardık. "Kurt!"

"Bağırmayı kes." Derin sesi uçurum boyunca uzanan gölgelerden yayılıyor. "Tüm Kuzey Kutbu seni duyabilir."

Nefesimi tutup rahatlayarak yere yığılıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Sana zaten söyledim."

"Hayır." Tekrar hareket ediyorum, kuzey ışıklarının fonunda onu görmek için zorlanıyorum. "Bana gideceğini söylememiştin."

"Tüm bu konuşmaları yapıyoruz ama siz hiçbir şey duymadınız."

Mide bulandırıcı bir damla midemi bulandırdı. Onu duydum. Tekrar tekrar dinledim. Söylediklerini kabul etmeyi reddettim.

"Benim iki ay önce orada durmamla aynı sebepten dolayı uçurumun kenarında duruyorsun." Yaklaşıyorum, kalbim tundranın her yerinde kanıyor. "Leo o gün beni ikna etti ve çok minnettarım."

"O salak atlamana izin vermeliydi."

Sözleri derimin altını kesti, öfkemi dışarı çıkardı. "Bunu kastetmiyorsun."

"Biz katiliz."

Silueti görünür, kanlı paltosuyla bir buz çıkıntısının üzerinde durmaktadır. Geriye doğru bir adım atarsa, birkaç kat aşağıdaki nehre dalecek.

"Aramızda pişmanlıklarla dolu bir mezarlık var." Tüfeği ve çantamı karın içine bırakıp yavaşça yaklaşıyorum. "Bu kendimizi içine gömmemiz gerektiği anlamına gelmiyor. Biz buraya ait değiliz Kurt. Bunu biz seçmedik. Kaçırıldık, tek seçeneğin hayatta kalmak ya da ölmek olduğu bir hayata zorlandık."

"Aynen öyle."

"Hayır. Hikâyemiz burada bitmiyor. Buranın ötesindeki hayat daha fazlası.

Daha fazla seçenek. Her şeyden daha fazla."

"Daha fazla açlık, ihmal ve istismar. Ne dediğini hatırlıyorum. Her şehirde sokakta dilenen çocuklar, evsiz hayvanlar, yoksulluk ve ırkçılık."

"Kiraz seçiyorsun. Sana söylediğim tüm olumlu yönleri görmezden geliyorsun.

Bana inanmıyor musunuz? Seni oraya götüreyim. Sana göstereyim. Lütfen."

"Yapamazsın, Frankie. Buradan asla ayrılmayacaksın." Kolunu kaldırıyor ve tabancasını göğsüme doğrultuyor. Sesinde titreme yok. Sadece kararlı bir inanç. "Hiçbir şey kalmadı. Bu en hızlı çıkış yolu. Alternatifinden daha merhametli. Benimle gel."

"Hayır." Çenemi azı dişlerimi çatlatacak kadar sert sıkıyorum.

"Lütfen, bunu yapma. Benimle kal. Sana ihtiyacım var."

"Ölmek istiyorum. Kalbimde, ben zaten ölüyüm. Sana yanımda ihtiyacım var.

Sonunda birlikte olabiliriz."

"Biz birlikteyiz." Odak noktam onun parmağı, tetiğe baskı uygulayan kıvrımı.

Acı çektiğimiz ve üstesinden geldiğimiz onca şeyden sonra, işte böyle bitiyor.

Vahşi bir kurt, dengesiz bir psikopat ya da ateşli bir uçak kazası tarafından değil. Sevdiğim birinin ellerinde öleceğim.

"Bekle!" Dudaklarımdan beyaz bir nefes çıkıyor. "Lütfen, ölmek istemiyorum. Bu şekilde değil."

"Seni seviyorum."

Ses tonundaki kesinlik içimi ürpertiyor. Tetiği çekerken hayati organlarımı korumak için kendi içime kıvrılıyorum.

Silah sesleri kalbimi durdurdu. Dizlerimin üzerine çöküyorum, Wolf'un kolundan çıkan oku fark ettiğimde nefes nefese kalıyorum.

Silahlı tutarak acı içinde haykırıyor, kar ışığında vahşi ve morarmış gözleri arkama yöneliyor.

Boynumu çevirdiğimde, Kody'nin iyileşmiş bir elin rahatlığıyla yayını yeniden doldurduğunu görüyorum.

Diğer tarafımda Leo, Wolf'a doğrultulmuş bir tüfeği hazır tutuyor. "Silahını indir."

Sersemlemiş ve kafam karışmış bir halde göğsümü yoklayıp yara olup olmadığını kontrol ettim. Kurşun ıskalamış.

Kody'nin oku atışı mahvetmiş olmalı.

"Silahları indirin!" Koruyucu içgüdülerim beni ayağa kaldırdı. Ellerimi uzatıp onları savuşturuyorum. "Kimse ateş etmesin! Duydunuz mu beni?"

"Çok geç." Leo'nun öfkesi tundrada kükrüyor. "Sana çoktan ateş etti bile!"

Silahını indirmiyor. Kody de öyle.

"Beni yine mi vuracaksın?" Kurt onlara bakıyor, öfkeli, şok olmuş, incinmiş. Yüzünde çok fazla acı kıvranıyor, onu parça parça kırıyor.

"Onu öz kardeşine tercih mi ediyorsun?"

"Hayır, değiller!" Kody "Evet" diye hırlarken ben çığlık atıyorum.

"Herkes, lütfen..." Sesimi alçaltarak Wolf'a doğru sendeledim.

"Sakin olalım. Wolf buraya beni öldürmeye gelmedi. Sadece bir an yaşıyorduk."

"Hayır. Bu bir an değil. Onu kesinlikle öldürmeye çalıştım." Wolf kolundaki oku görmezden gelerek başını Leo ve Kody'ye doğru eğiyor. "O zaten ölü. Hepimiz öldük. O yüzden devam et. Bu sefer beni kalbimden vur."

"Sakin onu dinleme!" Gözlerimi kaldırılmış silahlardan ayırmamaya çalışarak dönüyorum.

"Hayır mı? Senin için kolaylaştırayım." Wolf silahını bırakır, kollarını çarmıha gerilmiş İsa gibi iki yana açar ve geri çekilir.

Uçurumdan aşağı.

"Nooooooo!" Acı göğsüme çarpıyor ve kalbimi sarsarak kaburgalarımı çatlatıyor.

Leo anında üzerime atladı, uçurumun kenarına doğru koşmaya çalışırken beni tuttu.

kenar.

"Bırakın beni!" Çırpınıyor, parçalanıyor ve dağılıyorum, kırmaya çalışıyorum

kollarının çemberi. "Ona gitmem gerek. Ona yardım etmeliyim!"

Uçurumun kenarında asılı olabilir ya da nehir akıntılarından sürünerek çıkmaya çalışıyor olabilir. O ölmedi. Ölmedi. Ölmedi.

"Kody aşağı inmenin yolunu biliyor." Beni kaydırıp göğsüne yasladı, sesi kederden çatlıyordu. "Onu bulacaktır."

Kody, çevremdeki uçurumun kenarından mürekkep gibi karanlığa doğru koşuyor.

Kalp ağrısı, ruhun derinliklerindeki korku, lanetli topraktan sürünerek çıkıyor ve dikenli dalları uzuvlarımdan etrafına sararak beni aşağı çekiyor.

Bacaklarım tutmuyor ve Leo da benimle birlikte düşüyor, ben dizlerimin üzerinde hıçkırırken beni tutuyor.

"Özür dilerim." Boğuluyorum. "Çok özür dilerim. Onu durdurmaya çalıştım. Doğru kelimeleri söyleyemedim. Başaramadım-"

"Bunu sen yapmadın." Başımın arkasını kavırıyor ve yüzümü kendine çeviriyor. "Beni duyuyor musun? Bu senin suçun değil."

Başımı sallayınca beni bırakıyor. Çenem düşüyor. Gözyaşlarımla görüşüm bulanıklaşıyor ama umuda tutunuyorum. Wolf düşüşten kurtulmuş olabilir. Bir mucize eseri, nehre tam isabet etmiş olabilir.

Asılı başımın altında, eldivenli ellerimin arasında, buzun içinden bir renk pırıltısı parlıyor. Dalgınca ovalıyorum, karı temizleyerek parlak bir fuşya sıçramasını ortaya çıkarıyorum.

Küçük, donmuş bir derenin üzerinde diz çöküyorum.

Denver'ın güllerini düşürdüğümde ağladığım derenin aynısı.

Leo da onları görüyor, elini korunmuş buketi tutsak eden buzun üzerinde gezdiriyor.

Bir zamanlar çok güzeldi ve hayatla çiçek

açıyordu. Şimdi donmuş ve ölü.

Ölümümüzün alaycı bir sembolü.

Gözyaşlarım daha hızlı, daha sert akıyor. Uçurumdan uzaklaşmak istemiyorum ama beni kucağına alıp kulübeye götüren Leo'nun gücüne karşı koyamıyorum.

"Ya Kody'nin yardımımıza ihtiyacı olursa?" Omuzlarını kavriyorum, bakışlarım arkamızdaki karanlığa kilitlenmiş.

"Yapmayacak."

"Wolf'u tek başına geri taşıyamaz."

"Şşş." Beni yakın tutarak titreyen dudaklarını şakağıma bastırıyor.

"Derin nefes al."

Ana yatak odasında ateşi yeniden yakıyor ve pencereye bir sandalye çekiyor. Orada, kucağında benle birlikte kıvrılmış, bekliyoruz.

Ve bekle.

Ayak sesleri duymuyorum ya da pencerenin ötesinde bir hareket görmüyorum. Ama arafta geçen bir sonsuzluktan sonra, rüzgar sessizleşiyor. Gökyüzü kararıyor. Dünya değişiyor.

Leo aniden ayağa kalkıyor, beni de yanında götürüyor. Sonra harekete geçiyor, koşuyor, uzun bacakları benimkileri geride bırakıyor ve ben onu girişten karların içine doğru kovalıyorum.

Kody verandada duruyor, çenesi göğsünde, kolları çaresizce iki yanında sallanıyor. Tek başına.

Gözyaşlarıyla ıslanmış gözlerindeki bakışı kabul etmeyi reddediyorum. Zihnim bunu reddederek kapanıyor. Midem sertleşiyor, onunla savaşıyor.

Ceset yok.

Nehir onu götürdü.

Gitmiş.

Kelimeleri duymamaya çalışıyorum. İçgüdüsel acıyı. Leo'nun dizlerinin üzerine çöküp ağlarken çıkardığı acı dolu ulumayı.

Kody ve ben yerde ona katılıyoruz, başlarımız birbirine eğik, ellerimiz uzanıyor, birbirine dolanıyor, yapışıyor.

Gitmiş.

Bir daha asla onun parlak mavi gözlerine bakamayacağım. Saksafondaki dokunaklı melodilerini asla duyamayacağım. Bir sonraki evcil hayvan ismini asla öğrenemeyeceğim. Parmaklarımın arasından kayan saçlarını asla hissedemeyeceğim.

Onu aslaöpme. Dokunma ona. Koklama. Sarılma.

Dışarıda bir yerlerde, onun ne kadar özel olduğunu ve ne kadar trajik bir şekilde öldüğünü asla bilemeyecek bir babası var.

Ona asla dünyayı gösteremeyeceğim.

Hiçbir zaman.

Sonsuzluğun tam tersi.

Uyuştum. Yenilmiş ruhumla sarsıldım. Teselli sözcükleri bulamayacak kadar içim parçalandı.

Kardeşleri. Hıçkırarak ağlayan, teselli bulamayan kardeşleri. Onların acısı

madenleri buldozerlerle eziyor, enkazları yok ediyor. Her şeyi tüketiyor. Dipsiz.

Karanlıkta kapana kısılmış bir halde, keder içinde birbirimize sokulmuş, yaklaşan ölümlerimizin eşiğinde diz çökmüş bir halde orada kalıyoruz.

Bir noktada düşüncelerim kıpırdanıyor, sürünen tehlikeye kilitleniyorum.

içi

nd *Frostbite.*

e. *Hipotermi.*

"İçeri girmem gerek." Tutulan eklemlerimle savaşıyor ayağımı bulmaya çalışıyorum, ayakta duramıyordu. "Nasıl olduğunu bilmiyorum-" Sesim kesiliyor. "Nasıl devam edeceğimi."

"Bu gece kardeşimizin yasını tutuyoruz." Kody kalkmama yardım ediyor, zayıf yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış. "Yarın, ihtiyacımız olan cevapları bulacağız. hayatta kalmak."

"Buz ve yankılardan oluşan bir kafeste." Leo diğer tarafımı tutuyor, kan çanağına dönmüş gözleri uzaktaki manzarada.

Karlı tundranın ötesinde, ürperti ve gölge tepelerinin ötesinde ufuk parlamaya başlar.

Frankie'nin hikayesi şöyle devam ediyor
BUZ VE YANKI KAFESI

İşte

Ve şöyle bitiriyor
DON VE YARA IZLERİNİN KALBI

OceanofPDF.com

PAM GODWIN'İN DİĞER KİTAPLARI

AŞK ÜÇGENİ ROMANTİZM KARIŞIK YALANLAR ÜÇLEMESİ

[Biri Sözdür-Ücretsiz İkisi](#)

[Yalandır](#)

[Üç Savaş Demektir](#)

KARANLIK ROMANTİZM / ANTİ KAHRAMANLAR

DELIVER SERİSİ

[Teslimat #1-FREE](#)

[Vanquish #2](#)

[Feragatname #3](#)

[Devastate #4](#)

[Take #5](#)

[Manipüle et #6](#)

[Zincirlerini çöz](#)

[#7 Hükmet #8](#)

[Karmaşıklaştır](#)

[#9](#)

KARANLIK KOVBOY ROMANTİZMİ

GÜNAH İZLERİ

[Düğümlü #1-](#)

[Serbest Tokalı #2](#)

[Cubuklu #3](#)

KARANLIK PARANORMAL ROMANTİZM

EVE'İN TRİLOGİSİ

[Havva'nın Kalbi-](#)

[ÜCRETSİZ](#)

[Havva'nın Ölümü](#)

[#1 Havva'nın Kanı](#)

[#2 Havva'nın Şafağı](#)

[#3](#)

KARANLIK TARİHİ KORSAN ROMANTİZMİ

[Özgürlükçülerin Kralı-](#)

[ÜCRETSİZ Yıkım Denizi](#)

ÖĞRENCİ-ÖĞRETMEN / RAHIP
[Günah Dersleri](#)

ÖĞRENCİ-ÖĞRETMEN ROMANTİZMİ
[Karanlık Notalar](#)

ROCK-STAR KARANLIK ROMANTİZM
[Yanığın Altında](#)

ROMANTİK GERİLİM
[Kirli Bağlar](#)

ÜNLÜ ROMANTİZMİ
[Tesvik](#)

[OceanofPDF.com](#)

New York Times, *Wall Street Journal* ve *USA Today*'in çok satan yazarı Pam Godwin, kocası, kedileri, emekli tazıları ve yaşlı, ağzı bozuk bir papağanıyla Orta Batı'da yaşıyor. Yedi yıl boyunca dünyayı dolaşmış, üç üniversiteye gitmiş, en sevdiği rock grubunun vokalistiyle evlenmiş ve 2014 yılında tam zamanlı yazmak için sayısal analistlik kariyerinden emekli olmuştur.

İlgi alanları alışılmadık şeylere yöneliyor: burbon, tüm vücut dövmeleri ve trajik kötü adamlar. Uyumaktan, et yemekten ve gözleri kırpışan oyuncak bebeklerden nefret etmesi de aynı derecede tuhaf.

E-POSTA: pamgodwinauthor@gmail.com

[Web sitesi](#) - [Bookbub](#) - [Goodreads](#)
[Amazon](#) - [Instagram](#) - [Facebook](#) - [TikTok](#)
[Books2Read](#) - [Pinterest](#) - [Twitter](#)

OceanofPDF.com

Copyright © 2024 by Pam Godwin

Tüm hakları saklıdır.

İç Tasarımcı: Pam Godwin

Kapak Sanatçısı: Pam Godwin

Editör: En Adil Yorumlar

Editörlüğü

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir inceleme veya makalede kısa alıntılara yer verilmesi dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Pamgodwin.com adresindeki web sitemi ziyaret edin

OceanofPDF.com